

Giới thiệu Sống Lại Mang Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy

Nữ tướng quân vừa tỉnh dậy đã trở thành thôn cô thập niên 80!

Có lý nào?!!!!

Ai tới nói cho cô biết tại sao lại như vậy a???

Trở thành một người khác không nói, có thể hơi mập mập không nói, đã vậy thanh danh còn kém tới mức ai ai cũng tránh xa... Rõ ràng bộ dáng không đến nỗi lại trở thành xấu không ai thèm. Không có ai nương tựa lại còn bị nói thành lưu manh vô lại..

Hừ!

Tay cầm không gian, kỹ năng tràn đầy, kiếm tiền kiếm nhà, phát triển trở thành đại BOSS siêu cấp, rõ ràng là phúc quý lâu dài, thuận đường còn có thể quyền rũ một đóa hoa trong quần về nhà làm ấm giường.

“Thân thể to lớn, cường tráng rắn chắc, nhất định rất dễ nuôi.....”

Mồ nữ giờ trò nghiệm túc thường thức.

Mồ nam ánh mắt sáng ngời

“Vợ à, đừng sờ loạn, để anh.....”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mang Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Bên ngoài “rầm” một tiếng cửa phòng mở ra, dọa người trong lúc ngủ mơ hoảng sợ theo bản năng trở mình, chỉ là thân thể này mới vừa hoạt động một nửa thì nhìn thấy một đồng thị rũ đến mép giường, cả người “rầm” một tiếng nện xuống đất nhìn rất rắn chắc.

Người đau, đầu đau, chậm rãi mở to mắt, ánh vào mắt chính là vài bóng người vọt vào cửa. Trên người đàn ông và phụ nữ mặc hơi kỳ quái, đặc biệt là phụ nữ, cánh tay trơn bóng lộ ở bên ngoài, trong đó càng có người cắt tóc tới tai. Sở Từ lập tức nhận không được nhũ này, vừa định mở miệng lại cúi đầu nhìn thấy thân hình mình lúc này, tròn mắt lập tức trợn to ra.

Thân hình mập chầy mỡ, một lớp chồng lên một lớp như bánh ngàn lớp này là của nàng sao? Không đúng! Nàng nhớ rõ vừa rồi nàng mơ một giấc mơ, mơ thấy một ít đồ vật xa lạ. Trong mơ có một người cô gái mập mập mà xấu xí trình diễn một trò khôi hài, hơi buồn cười nhưng giấc mơ kia rất chân thật, giống như là ký ức.....

Thân hình trước mắt này của nàng? Chẳng lẽ còn chưa có tỉnh? Nhưng tại sao đầu lại đau như vậy?

“A Từ, cái vòng tay kia là đồ gia truyền mẹ chồng chị cho chị. Bây giờ không thấy cái vòng này mẹ chồng chị tức giận đến mức ăn không vô ngủ không được. Bà đã một bó tuổi, nếu như sinh bệnh thì phiền phức. Cho nên coi như chị dâu cầu xin em, em trả vòng tay kia lại cho chị đi! Đúng rồi, cái đồng hồ này coi như chị dâu tặng cho em xem như nhận lỗi, chị cũng chưa mang được mấy lần.....” Trước mặt một người phụ nữ đầu tóc tán loạn về mặt khăn cầu nói.

Nói xong, trước mặt Sở Từ nhiều thêm một vật tròn tròn, hai đầu nối tiếp là da. Nàng từng thấy qua đồ chơi này ở trong mơ, dường như còn rất mắc. Giá cả bằng với hai tháng tiền lương của vị chị dâu trước mặt này. Chỉ là nghĩ đến đây Sở Từ lại sùng sốt xoa xoa ấn đường, đây là cái gì mà lung tung rối loạn thế?

Chị dâu kia thấy nàng nhũ này lập tức luống cuống: “A Từ! Nhiều hơn nữa chị thật sự không có, em cũng không phải không biết đàn ông nhà chị ngã gãy chân rồi còn phải chạy tới huyện thành thật xa để chữa bệnh. Nếu như không phải chưa kịp bán chiếc đồng hồ này thì đến nó chị cũng không lấy ra được.”

Hai mắt Sở Từ nhìn chằm chằm đồng hồ trước mặt hơi tò mò, bên trong cái tròn tròn này lại có ba cây kim thật nhỏ, còn chuyển động rất có quy luật. Từ trong mơ biết được cái này hẳn là dùng để tính giờ, lại còn rất “thời thượng”. Cho nên cô gái mập trong mơ kia rất thích cái này, tìm mọi cách muốn lấy tới tay.

Từ từ! Nói như vậy, hiện tại nàng..... chính là cô gái béo kia?

Bởi vì vừa rồi mới té ngã một chút nên bây giờ trên người nàng còn hơi đau. Cho nên hiện tại có thể khẳng định không phải nằm mơ. Nhưng tay nàng thân thể nàng lại hoàn toàn thay đổi, còn có những hình ảnh trong đầu đó vô cùng rõ ràng. Ngược lại không giống như là cảnh trong mơ, càng giống như là ký ức. Hơn nữa nàng rõ ràng nhớ rõ vừa rồi lúc mình ủng hộ họ Vương khác đẳng vị bị thích khách trốn ở chỗ tối một kiếm xuyên tim, trải qua kinh nghiệm chém giết trên chiến trường nhiều năm như vậy, một kiếm kia nàng tuyệt đối là phải chết không thể nghi ngờ. Nói cách khác, hiện tại nàng là mượn xác hoàn hồn?

Khóe miệng Sở Từ hơi co rút, làm nữ Tướng quân triều Đại Hạ tứ cố vô thân. Nàng giết người vô số, nợ mạng quân trên người càng nhiều đếm không xuể. Nhưng cũng không tin tưởng có quỷ thần. Mặc dù bị thích khách giết chết thật đáng tiếc, nhưng đệ đệ duy nhất của nàng cũng không còn nữa, nàng còn sống cũng không thú vị. Chỉ là, nàng làm sao cũng chưa từng nghĩ đến ông trời lại không cho nàng đầu thai mà để cho nàng làm một quái thai mượn xác hoàn hồn.

Thịt mỡ trên mặt Sở Từ rung động vài cái, một lát sau ngẩng đầu nhìn chằm chằm vị chị dâu kia và cả trai lẫn gái bên cạnh giống như đang xem náo nhiệt. Sau khi suy nghĩ mới mở miệng nói: “Vòng tay của chị không phải tôi lấy.”

***Chú thích: Mình sẽ dùng "nàng" khi nói về Sở Từ tướng quân và "cô" khi nói về Sở Từ mập.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Sở Từ nói tuyệt đối là sự thật. Bởi vì hiện tại thân thể này hoàn toàn không có ký ức trộm vòng tay.

Chủ nhân thân thể này cũng tên Sở Từ, nhưng tên thì giống mà ngụ ý lại khác. Phụ thân nàng là Tướng quân triều Đại Hạ, lấy “Từ” làm tên vì hy vọng nàng đừng vì quyền thế mà tùy ý làm bậy, phải yêu thương dân chúng. Hơn nữa khi phụ thân nắm quyền hành Sở gia trong tay nàng có hy vọng làm hậu, phụ thân hy vọng nàng lấy danh yêu thương để làm mẫu nghi thiên hạ. Chẳng qua cuối cùng không nghĩ tới nàng đi con đường xưa của phụ thân, cả đời không dính đến chút yêu thương nào, mà Sở Từ mập trước mắt này...

Ba cô ban đầu cũng là người trong thôn này, ba mẹ hai người đã bàn chuyện cưới hỏi, cũng không biết tại sao một mình ba đột nhiên rời khỏi thôn núi nhỏ hẻo lánh này. Theo lý thuyết mẹ của cô cũng là một người đáng thương, nhưng tệ ở chỗ bà đã mang thai. Mặc dù thời đại này không có cách nói tròng lọng heo. Nhưng cũng khinh thường cô gái mất trinh trước khi kết hôn, cũng bởi vậy mẹ của cô bị đuổi ra khỏi nhà ngay cả một chỗ ở cũng không có. Cuối cùng sinh ra cô ở một túp lều cũ nát trong thôn.

Chỉ là mạng của mẹ cô thật sự không tốt lắm, khó sinh mà chết. Sau đó ông thôn trưởng trình độ văn hóa cũng không cao cao tốt bụng nuôi cô 4-5 năm, đặt một cái tên cho cô. “Từ” thật ra chính là hài âm của “Từ” trong túp lều mà thôi.

Đúng rồi, thân thể này còn có một em trai sinh đôi tên A Đường.

Thân thể này lớn lên không tốt, giọng nói cũng coi như không dễ nghe nhất. Đặc biệt là trời sinh mang theo một loại cảm giác vội vàng, nghe lên như đang giấu đầu lòi đuôi.

“Chị Hoàng, cái này của chị rơi vào trong tay cô ta vậy đừng nghĩ muốn lấy về, em xem chị coi như là hao tiền miễn tai đi! Chị là về sau vẫn ít lui tới với loại người này sẽ tốt hơn. Chị tốt bụng giúp cô ta nhiều lần như vậy, cô ta còn không phải đều xuống tay với chị sao?” Một người đàn ông bên cạnh mở miệng nói.

“Thật là mất không cái vòng tay, tôi trong tay Sở Từ rồi chỉ sợ không đến ba ngày sẽ bị bán. Chị Hoàng, hiện tại chúng ta cũng không có chứng cứ, cô ta chết không thừa nhận chúng ta cũng không có biện pháp. Nhà này của cô ta một nghèo hai trắng, muốn lấy một đồ vật để gán nợ cũng không được...” Một người khác bên cạnh cũng thờ dài một hơi với vẻ mặt tức giận.

Nếu là người khác cảm thì cho dù bọn họ không thể tìm đồ về cũng có thể dạy dỗ người một trận. Nhưng Sở Từ này lại không biết xấu hổ!

Nếu ai chạm vào một sợi lông tơ của cô thì cô lập tức có thể kêu ba gọi mẹ, kêu riếu khắp nơi nói người khác hành hung mình. Mặc dù mọi người đều biết đức hạnh của cô, không sợ cô nói bậy, nhưng tính xấu của người này không đổi. Ngày thường đều chơi bởi lêu lổng, không chừng ngày nào đó lại chạy tới nhà bọn họ trộm cắp. Thôn Thiên Trì của bọn họ bởi vì có một tai họa như vậy, ngày thường người của mỗi hộ nửa đêm cũng không dám ngủ quá say. Ngay cả chó trông cửa cũng phải giấu đi, bằng không xác định vững chắc thành vật trong bụng cô.

Một đám người bên cạnh này lòng tràn đầy tức giận thì chị Hoàng với vẻ mặt thất vọng và đau khổ chưa từ bỏ ý định nhìn Sở Từ: “A từ, mấy năm nay chị dâu đối xử với em cũng không tệ mà. Ngày thường trong nhà có đồ ăn gì cũng đều nhớ giữ lại cho em một phần. Năm trước em phát sốt là chị và đàn ông nhà chị khiêng em đến trạm y tế. Ngay cả tiền thuốc đều là anh chị đóng, đến bây giờ cũng không lấy em một xu. Chị dâu cũng không cầu em báo ơn, nhưng em không thể không có lương tâm như vậy!”

Thôn Thiên Trì không nhỏ, mấy trăm gia đình nhưng không có mấy người nguyện ý lui tới với Sở Từ.

Ba mẹ Sở Từ không ở đây. Em trai sinh đôi của cô là một bé trai. Cho nên còn có thể được mấy cậu nhận về nuôi, mà cô là một bé gái lại trời sinh thân thể mập mạp xấu xí, nuôi một người như vậy sẽ chỉ làm liên lụy. Cho nên từ khi Sở Từ 6 tuổi đã miễn cưỡng bắt đầu hiểu chuyện, vẫn luôn sống một mình ở trong từ đường cũ nát này. Thời buổi này cuộc sống khó khăn, mọi người cũng không dư thừa lương thực cho cô, một mình có thể sống đến bây giờ thật sự không dễ dàng.

Mà chị gả tới từ thôn bên cạnh, cảm thấy Sở Từ cũng coi như đáng thương. Cho nên cho dù mẹ chồng lòng tràn đầy không vui cũng đều có thể giúp sẽ giúp. Nhưng không nghĩ tới lại giúp bạch nhãn lang.

(Bạch nhãn lang = sói mắt trắng; hình dung người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, vong ân phụ nghĩa.)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Lúc này Sở Từ thật sự như người cảm ăn hoảng liên (vị thuốc đắng), có khổ nói không nên lời. Nàng đã nói rõ không trộm vòng tay nhưng không có ai tin!

Sở Từ mập này có cuộc sống khổ, đói bụng hai ba ngày đều là chuyện thường. Khi còn nhỏ thật ra đáng vẽ vô cùng gầy, thường xuyên bị trẻ con cùng tuổi ấu đã nhục mạ, khó tránh khỏi lòng sinh oán hận. Hơn nữa em trai cô thay phiên sống ở nhà các cậu, cô vì để em trai trải qua ngày tháng tốt một chút cho nên ngẫu nhiên cũng muốn nghĩ cách kiếm đồ tốt hiệu kính trường bối. Bởi vậy ăn trộm những người khi dễ cô, thật ra số lần cũng không nhiều lắm. Nhưng sau khi danh tiếng ăn trộm truyền ra mỗi nhà thiếu cái gì đều thành cô lấy. Mặc dù cô mở miệng giải thích cũng không ai tin tưởng, còn sẽ cảm thấy cô dạy mãi không sửa.

Thời gian dài, Sở Từ mập dứt khoát không nói, nói cô trộm đồ thì cô trả lời. Những người đó dạy dỗ cô thì cô không ngừng kêu khóc, giọng càng lúc càng lớn.

Về phần nguyên nhân hiện tại trở nên mập mạp, lúc này trong đầu cũng có chút ký ức. Đại khái là ngày thường luôn ăn bậy một ít đồ gây ra.

Lúc đói, Sở Từ mập gần như là cái gì cũng ăn: cỏ dại, vỏ cây, thậm chí là con giun, bùn đất. Cô giống như một người không có vị giác, thường là đồ tương đối dễ nhai thì không có cái gì cô chưa nếm qua.

Trước mắt Sở Từ hơi ngầy ra, dù sao có quá nhiều ký ức trong nhất thời kêu nàng tiếp thu cũng hơi khó khăn. Lại nói, nàng còn chưa chải vuốt lại tình huống lúc này, cũng không có bản lĩnh tìm ra vòng tay. Chỉ cần vòng tay này không xuất hiện, nàng nói cái gì cũng không có tác dụng, còn không bằng giữ im lặng. Đương nhiên, đáng vẽ này ở trong mắt người khác lại thành vô lại.

Những người bên cạnh sau khi nói xong dài một hồi lâu mọi người cũng đều tan, mà chị Hoàng duy nhất chịu trợ giúp cô càng không quay đầu lại, ánh mắt đã không còn ôn hòa như trong trí nhớ.

Những người này vừa đi trong nhà yên tĩnh hơn nhiều. Sở Từ thở phào nhẹ nhõm nhìn tình huống chung quanh. Nơi nàng ở rất nhỏ, chỉ có một gian phòng. Ban đầu là từ đường cũ, chỉ là đã không có ai dùng cho nên bị cô “chiếm núi làm vua”. Trong từ đường ngoài một cái bàn cũ nát chính là giường của nàng. Giường này dùng đầu gối và cục đá dựng đơn giản thành, phía trên trải vài lớp cỏ khô.

Gần đây thời tiết ẩm ướt, cỏ khô cũng có mùi mốc, ngửi lên thật không thoải mái. Nhưng đối với loại Tướng quân từng ngủ qua trong đồng người chết, ăn qua thịt người chết như nàng mà nói thì khổ có khổ một chút. Nhưng cũng không phải không thể chấp nhận.

Trong phòng đơn giản sáng tỏ, ngay cả cửa cũng không có. Nhưng may mắn bây giờ là mùa hè, thôn Thiên Trì bốn phía là núi, con muỗi cũng không làm khó được nàng.

Chỉ nghĩ đến đây thịt mỡ trên mặt Sở Từ hơi rung động. Nếu hiện tại nàng vẫn là đáng người khi làm Đại tướng quân thì cho dù đánh hổ cũng không thành vấn đề. Nhưng cân nặng hiện tại ít nhất cũng hơn 100 ký. Hơn nữa thật ra năm nay thân thể này chỉ có 17 tuổi, cái đầu cũng không tính quá cao. Mặc dù hành động không thành vấn đề, nhưng hoàn toàn không có khả năng làm một ít động tác đánh nhau.

“Bà nội gấu!” Sở Từ cắn chặt răng mắng một câu, duỗi tay “bóp” một tiếng nện ở trên bàn kia. Cái bàn kia nhất thời rung động ra một lớp tro bụi. Bởi vì hiện giờ nàng hoàn toàn không có nội khí nên không dùng được võ công. Toàn bộ cánh tay đều rung động đến tê rần, bàn tay đỏ bầm, sắc mặt đều bị nghẹn đến mức xanh mét.

Nàng rút tay về xoa xoa, động tác lại dừng một chút nhìn vị trí lòng bàn tay, lại có thể chậm rãi hiện ra một chữ “Vạn” hình Phật ấn*, mơ hồ phát ra ánh sáng vàng kim.

(Chữ vạn: 卐. Phật ấn: Dấu ấn của nhà Phật.)

Phật án này càng thêm rõ ràng, cũng làm nàng nhớ tới quá khứ kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Năm đó nàng dựa theo hoàng mệnh vẩy đánh vào nước địch, nơi đi qua máu chảy ngàn dặm, sát nghiệt quá nặng. Sau đó có mấy vị cao tăng đắc đạo tìm được nàng, nói muốn thay nàng siêu độ vô số du hồn bên cạnh để trả nợ. Lúc ấy nàng khinh thường nhìn lại, nhưng mấy vị cao tăng lại nói nếu nàng chấp mê bất ngộ thì nghiệp nợ trên người nàng sẽ làm cho người thân của nàng chịu khổ. Mặc dù là sau khi chết cũng phải trả lại giúp nàng. Trên người nàng có sao may mắn chiếu có lẽ không ngại, nhưng người thân của nàng chỉ sợ kiếp sau chỉ có thể làm trâu làm chó; cũng bởi vậy nàng mới đồng ý yêu cầu cao tăng, làm phép khoảng bảy bảy bốn bốn mươi chín ngày.

Sau khi những cao tăng đắc đạo đó làm phép chấm dứt lòng bàn tay của nàng thần kỳ hiện lên một dấu như Phật án. Dường như được khám vào máu thịt.

Lúc này thay đổi một thân thể Phật án này lại có thể xuất hiện lần nữa. Nàng không thể không hoài nghi lần này mượn xác hoàn hồn có quan hệ với làm phép lúc trước.

Tinh thần của Sở Từ đều bị Phật án hấp dẫn đi, chỉ thấy ánh sáng vàng kim kia càng ngày càng sáng. Chẳng được bao lâu lòng bàn tay lại có thể huyền hóa ra một hư ảnh.

Hư ảnh này đại khái chỉ có độ cao cỡ bàn tay, nhưng lại có thể nhìn ra hình dáng rõ ràng, nghiêm nhiên chính là một con người nhỏ. Mà người nhỏ này nhìn qua khoảng 5-6 tuổi, bé trai đầu trọc, trên người mặc áo cà sa màu vàng, chấp tay trước ngực. Dáng vẻ ngược lại đáng yêu nhưng nghiêm trang.

Không thể hiểu được tại sao xuất hiện ra một đứa bé như vậy, Sở Từ cũng hoảng sợ: “Cậu là ai? Yêu quái?”

“A đi đã Phật, tiểu tăng là đệ tử của thí chủ, là bảy đại cao tăng tu vi ngưng khí mà thành.” Cậu bé trước mặt có khuôn mặt nghiêm túc, khuôn mặt nhỏ thịt mũm mĩm làm người có loại xúc động muốn nheo một cái.

Kiếp trước Sở Từ giết người vô số. Mặc dù dáng vẻ không xấu nhưng trẻ con thấy nàng đều sợ tới mức tiểu trong quần. Đây vẫn là lần đầu có một cậu bé dáng vẻ bình tĩnh như vậy ở trước mặt nàng.

Gan nàng vẫn luôn không nhỏ, huống hồ cũng có chút tin tưởng lai lịch của cậu bé này. Bởi vậy thu liễm vài phần cảm xúc, cười miệt thị một tiếng nói: “Mấy ông lão kia âm hồn không tan à? Bọn họ phái cậu tới độ hồn là muốn cho tôi đầu thai miễn gây tai họa nơi kỳ quái này hả?”

“Bảy đại cao tăng sau khi làm phép cho thí chủ đều đã viên tịch, đã mất liên hệ với tiểu tăng. Hơn nữa cái gọi là độ hồn cũng không phải để thí chủ đầu thai chuyển thế.” Cậu bé lại nói.

“Vậy đó là cái gì? Không cho tôi đầu thai, chẳng lẽ muốn tôi ra tay giết người ở nơi này?” Sở Từ cười mỉa một tiếng.

“Linh hồn thí chủ sát khí quá nặng. Nếu tùy tiện đầu thai thì tất cả người liên quan với thí chủ gần như đều phải chịu liên lụy. Tương lai chuyển kiếp mấy đời đều phải chịu khổ với thí chủ.” Cậu bé hoàn toàn chính là một thái độ nhận định nàng chắc sẽ bởi vậy mà nghe lời, lại nói tiếp: “Cũng may thí chủ ngoại trừ sát khí thì phúc duyên trên người cực tốt. Bởi vậy hiện giờ có thể dùng thân thể này chuyển hóa linh hồn sát khí, tình hình cụ thể và tỉ mỉ có thể mở ra lý giải của sách Phúc Duyên xem.”

“Sách Phúc Duyên? Ở đâu?” Sở Từ nhìn xung quanh một chút.

Bất luận là đầu thai chuyển thế hay là mượn xác hoàn hồn đối với nàng mà nói đều râu ria. Nhưng nếu sát khí của nàng ảnh hưởng phụ mẫu và đệ đệ đã qua đời của nàng, vậy thì nàng cũng không ngại phối hợp.

Sở Từ mới vừa nói ra vấn đề thì nhìn thấy bên cạnh cậu bé này đột nhiên nhiều thêm một quyển sách thật dày. Quyển sách hiện ra trạng thái sưng mù, nhưng hai chữ “Phúc Duyên” ở trên thoáng hiện kim quang.

Sở Từ ma xui quỷ khiến vươn tay mở ra xem, ở giữa mực lục bên trong có vài phần, nhìn thấy những chữ đó sắc mặt nàng tối sầm: “Sách Phúc Duyên? Cái này mà tính là sách Phúc Duyên ư?”

Nghe tên kia còn tưởng rằng là sách ghi chép công đức. Nhưng trên thực tế căn bản không phải là chuyện như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Mục lục sách Phúc Duyên vừa xem đã hiểu ngay, chỉ có năm mục, phân biệt là: nấu nướng, may, thủ công mỹ nghệ, dược lý và dưỡng sinh.

Những từ này rất đơn giản, nàng còn xem hiểu. Nhưng cũng bởi vì xem hiểu cho nên mới sẽ tức giận. Năm hạng mục này, đặc biệt là hai mục trước, chỉ có những người phụ nữ chỉ biết giúp chồng dạy con mới có thể học. Bây giờ lại hiện ra ở trước mặt nàng là có ý gì?

“Thí chủ đừng tức giận, những thứ này đều là đồ tốt thực dụng. Chỉ cần thí chủ dụng tâm học tập thì phúc khí trên người tự nhiên sẽ ngày càng nặng, có chỗ lợi với người thân đã mất của thí chủ.” Tiểu hòa thượng cũng không ngốc, biết Sở Từ để ý cái gì.

Nói chuyện phiếm với loại người liếm máu trên mũi đao này phải hiểu rõ trước uy hiếp của đối phương ở chỗ nào.

Chỉ là đáng về tiểu hòa thượng này nói chuyện hơi vội vàng, ánh mắt Sở Từ chợt lóe quét nhìn cậu cười cười: “Những thứ phiền toái này không cần cậu học, cậu tự nhiên là đứng nói chuyện không đau eo. Bản tướng quân từ 3 tuổi đã bắt đầu đứng tấn, 5 tuổi là có thể bày chiêu thức ra hình ra dạng, 16 tuổi lên chiến trường, vừa đi chính là 20 năm. Nếu trong sách Phúc Duyên này của cậu dạy là cưỡi ngựa bắn cung võ công thì tôi đây khẳng định không nói hai lời. Nhưng lại tìm những thứ tôi không am hiểu tới làm gì?”

Khuôn mặt nhỏ đáng yêu của tiểu hòa thượng kia giật giật. Vũ lực trước kia của Sở Từ vốn dĩ đã đủ lợi hại. Nếu thật tìm võ công bí tịch cho nàng vậy còn không vượt nóc bằng tường quây thể giới này đến lung tung rồi loạn sao? May mà thân thể Sở Từ nhập hồn này không tốt lắm, càng không có căn cốt võ học gì. Bằng không trọng trách cậu độ hóa Sở Từ khẳng định không thành được.

“Thí chủ không muốn học cũng được. Bây giờ có thể đầu thai, chỉ là phải oan ức cho người thân của thí chủ. Thiên Đạo có luân hồi, dựa theo tội nghiệt hiện tại, linh hồn bọn họ trước tiên phải chịu trừng phạt trăm năm. Sau 10 kiếp chỉ sợ không thể đầu thai làm người được. Mặc dù làm súc sinh cũng không được chết già.” Giọng nói của tiểu hòa thượng giòn giã, nhưng nghe tới thật là không làm cho nàng thích.

Khóe miệng Sở Từ hơi run rẩy, nàng sống nhiều năm như vậy cũng chưa nghĩ đến sẽ có một ngày bị loại tiểu quỷ này uy hiếp. Nhìn đáng về và lời lẽ chính đáng này của cậu, thật rất muốn bóp chết cậu. Nhưng tưởng rằng đáng về đáng yêu là có thể làm nàng mềm lòng.

“Hừ, hóa ra tiểu hòa thượng cũng biết uy hiếp người. Thôi, còn không phải là học mấy thứ thôi sao, bản tướng quân vẫn còn làm được!” Sở Từ tròn trĩnh mắt, trong lòng mắng một tiếng.

“Nếu thí chủ đồng ý học tập vậy tiểu tăng lại nói tí mĩ một chút.”

Khuôn mặt nhỏ của tiểu hòa thượng dường như hơi hồng. Sở Từ còn tưởng rằng cậu là lục căn thanh tịnh, không nghĩ tới tâm lý cũng không khác gì với đứa bé, lập tức lại hơi nhìn kỹ và buồn cười.

“Năm hạng mục kỹ năng của sách Phúc Duyên này là căn cứ vào tình cảnh và tính cách trước mắt của thí chủ để chọn ra. Mục đích chính là muốn cho thí chủ tu thân dưỡng tính, tiếp xúc cuộc sống nhiều một chút, hiểu rõ đời người mỹ diệu, đừng cả ngày nghĩ đánh đánh giết giết.”

Khóe miệng Sở Từ nhếch lên, một tiểu hòa thượng đến dạy nàng học đời người mỹ diệu? Không phải buồn cười giống như bảo nàng đi dạy hòa thượng đừng sát sinh sao?

“Thí chủ đừng cười!” Tiểu hòa thượng thấy nàng cười vội vàng “ng nghiêm túc” nói tiếp: “Sách Phúc Duyên có một không gian phụ thuộc, trong không gian đầu có một linh thụ. Khi năm hạng mục kỹ năng này của thí chủ có điều tiến bộ và thực dụng sẽ đạt được thù lao. Linh thụ sẽ được tắm bổ, sau khi đạt tới mức nhất định sẽ kết ra trái cây, dùng trái cây sẽ kéo dài tuổi thọ. À đúng rồi, một quả trái cây chỉ có thể kéo dài một năm. Trước mắt mạng này của thí chủ còn lại kỳ hạn ba tháng. Nếu thí chủ ở thể giới này không sống tròn trăm tuổi vậy sẽ không tính, đến lúc đó người thân của thí chủ cũng sẽ...”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6

Tiểu hòa thượng vừa nói xong lời cuối cùng Sở Từ đã muốn giết người, còn lại thời gian ba tháng? Nói cách khác, nếu ba tháng này nàng không làm gì đến lúc đó phụ mẫu và đệ đệ kiếp trước của nàng cũng sẽ không có kết cục tốt?

Lúc này gương mặt nàng âm u. Nếu không phải tiểu hòa thượng là hư thể không cảm giác được chỉ sợ trước mắt cũng sẽ bị dọa đến run rẩy.

Không thể không nói, vật nhỏ này thật sự nắm được uy hiếp của nàng. Thứ duy nhất nàng để ý đó chính là người thân của mình. Mặc dù bọn họ sớm đã qua đời, nhưng nàng cũng hy vọng bọn họ có thể phúc trạch kéo dài. Đặc biệt là đệ đệ nàng. Đứa bé kia trời sinh đã có vài phần ngu dại. Kiếp trước

chính là bởi vì nàng bị người mắng vài câu bà cô già mà đệ đệ không mắng tất cả lý luận với Thái tử, mới có thể bị Thái tử và Vương tôn liên can đánh chết. Nếu không phải như thế nàng cũng sẽ không trợ giúp họ Vương khác tạo phản.

Nghĩ đến đệ đệ sắc mặt Sở Từ lại buông lỏng, một lát sau lại nói: “Tôi đi vào không gian như thế nào?”

“Tập trung tinh thần nghĩ đến là được.” Tiểu hòa thượng nói.

Cậu vừa mới dứt lời Sở Từ đã không thấy tăm hơi. Tiểu hòa thượng này vốn chính là một thể với sách Phúc Duyên. Bởi vậy cùng biến mất không dấu vết với Sở Từ.

Gần như trong nháy mắt, trước mặt Sở Từ thay đổi cảnh tượng. Đây là một nơi nhỏ chỉ có khoảng mười mét vuông. Trong không gian chỉ có một thân cây, dáng vẻ rất thô. Nhưng lại là cành khô, phía trên đến một mảnh lá cây cũng không có. Sở Từ thật sự hoài nghi đồ chơi này có phải còn sống hay không.

“Thí chủ không cần bi quan, trước mắt diện tích trong không gian tuy nhỏ. Nhưng chỉ cần linh thụ này đủ dinh dưỡng, về sau nơi này cũng có thể càng lúc càng lớn, cũng có thể gieo trồng một ít thực vật ở trong.” Tiểu hòa thượng nói với về mặt từ bi.

Sở Từ bĩu môi, còn gieo trồng thực vật gì, trong nhà đến hạt gạo cũng không có ở đâu ra thực vật để trồng? Nhưng có một không gian tùy thân như vậy cũng coi như không tệ, tình huống không có tệ như nàng nghĩ.

Sở Từ cũng không ngốc ở không gian quá lâu. Sau khi nàng ra ngoài tiểu hòa thượng cũng đã biến mất. Thật ra tiểu hòa thượng này và sách Phúc Duyên đều tồn tại ở không gian, chỉ cần nàng nguyện ý muốn xuất hiện khi nào cũng được.

Sở Từ đã tiếp nhận hiện thực mượn xác hoàn hồn rồi, cũng chỉ có thể nghĩ cách phải sống sót như thế nào. Bụng kêu “ục ục” làm nàng hận không thể cắt xuống mấy cân thịt để nướng ăn.

Bên ngoài mặt trời lên cao, đã tới 1-2 giờ chiều. Ít nhiều nhờ ký ức của Sở Từ mập làm cho nàng cũng rất nhanh tiếp thu đồ vật ở thế giới này, lấp no bụng là chuyện khẩn cấp. Sở Từ cũng không màng mặt trời bên ngoài chuẩn bị ra cửa tìm kiếm đồ ăn. Ánh mặt trời bên ngoài rọi chói mắt nàng, thịt thừa trên người lúc đi đường dường như đang lay động.

Theo thói quen ngênh ngang tùy ý mà nện bước. Hiện tại dáng vẻ này hiển nhiên làm nàng hơi không thích ứng.

Ngày thường thân thể này ăn đều là chút rau dại. Nàng mới đến lập tức thay đổi tình huống có chút không quá khả năng. Cho nên cũng không nghĩ tiếp tục đói bụng mà nhắc chân đi đến chân núi bên cạnh tìm kiếm rau dại.

Cũng may trời âm, rau dại cũng có. Kiếp trước nàng ở quân doanh cũng có ngày tháng khó khăn. Đặc biệt là biên quan kham khổ cát vàng mệnh mông, rau dại đều là thứ hiếm có, đâu ra bắt bẻ? Hơn nữa hiện tại nàng nắm giữ ký ức của Sở Từ mập cũng có nhận thức với rau dại, biết thôn Thiên Trì rất nhiều người cũng sẽ vào trong núi này ngắt lấy một ít sơn căn, dương xỉ và nấm linh tinh. Cuộc sống của mọi người đều tương đối nghèo khổ, cũng không có cảm thấy ăn rau dại không tốt.

Rau dại Sở Từ mập thường ăn là rau diếp cá, thứ này toàn cây đều có thể dùng. Hơn nữa người trong thôn ghét bỏ thứ này có mùi cá khó ngửi, cho nên cũng không dùng nhiều lắm. Khắp chân núi râm mát đều có, rất dễ tìm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sở Từ cũng rất quen thuộc với rau diếp cá này. Trước kia thường dùng thứ này để trị liệu mụn nhọt sưng độc cho quân lính, còn có thể dùng nó và một ít thứ dễ thấy được khác phối hợp trị liệu rắn độc đơn giản, xem như thứ tốt tương đối thực dụng.

Chỉ là nghĩ đến đây cả người Sở Từ hơi dừng một chút, sách Phúc Duyên xuất hiện từ hư không trước mắt, rất nhiều chữ ánh vào mi mắt. Chính là cách ăn và tác dụng dược lý của rau diếp cá.

"Rau diếp cá: vị cay, tính hơi lạnh; có thể trị phổi, bàng quang, đại tràng, tác dụng thanh nhiệt giải độc, tiêu đàm giảm sưng mủ, lợi tiểu tiêu sưng, chủ trị nóng phổi ho khan, phổi ung nồn ra mủ, đau họng, nhiệt lỵ, bệnh sốt rét, bệnh phù, ung sưng sang độc. Đồ ăn là rau trộn, nhưng không nên ăn nhiều. Nếu không sẽ hư nhược, tổn hại dương khí, tiêu tinh tủy, thường là người thuộc tỳ vị hư hàn hoặc bệnh hư hàn lấy qua đường sinh dục đều ăn kiêng"

Sau đó chính là thực đơn rau trộn từ rau diếp cá.

Lúc trước khi ở trong không gian tiểu hòa thượng có nói qua với nàng, mấy thứ này cần chính nàng học. Sau khi nắm giữ đủ trình độ mới có thể tiến thêm một bước.

Ví dụ như rau diếp cá này, trước mắt mà nói chỉ có rau trộn. Nhưng nếu nâng làm thành hơn nữa nhớ rõ quen thuộc thì sẽ xuất hiện thực đơn khác về thứ này.

“Hành lá cắt nhỏ, tỏi băm nhuyễn, dấm, rau thơm, mè đen, nước tương, muối...” Sở Từ đọc thầm một câu sau đó lập tức tức giận đến dậm chân: “Cmn, nếu là rau trộn thì bỏ chút muối không phải được rồi sao? Tại sao lại phiền phức như vậy? Còn phải nhiều nguyên liệu như vậy, bản tướng quân lấy tiền đâu mà mua?”

Sở Từ tức giận đến nghiến răng. Nếu không phải sách Phúc Duyên này là đồ vật thần kỳ xé không được, nàng thật hận không thể lập tức tháo thứ đồ chơi này thành tám mảnh.

Một hơi này của nàng sức lực cũng lớn một chút, động tác thô bạo, chưa đến một lát trong tay đã nhỏ ra không ít rau diếp cá. Chỉ là cũng chặt đứt không ít, làm cả tay nàng đều dính một hương vị gay mũi, thực sự không dễ ngửi lắm.

Lúc trên đường đi tới Sở Từ thoáng nhìn khắp trên núi gần như đều là thứ tốt, có thể thấy được hoa dại rau dại khắp nơi, người lên đều mang theo một làn hương tươi mát. Ngoài ra có không ít đứa bé choai choai cống sọt cất cỏ, làm việc cang ra hình ra dạng.

Thôn Thiên Trì này dựa núi gần sông là một nơi tốt, nhưng hơi hẻo lánh một chút. Đồ vật trên núi nhiều không ít người sẽ hái một ít quả vật mang đi trạm thu mua trên buôn bán, cũng có thể trợ cấp một ít trong nhà. Nhưng thân thể Sở Từ mập này không tiện, ngày thường làm việc cũng tương đối lao lực. Bằng không cũng không phải không thể tích cóp chút tiền.

Nhưng trước kia Sở Từ mập có thể chịu đựng loại cuộc sống tròn vo này, nàng lại làm không được. Chờ lấp no bụng rồi, dù như thế nào nàng cũng phải nghĩ chút biện pháp kiếm ít tiền mới được.

Từ đường rất gần núi. Sau khi trở về tìm được nồi sắt thường dùng vứt bỏ ở trong góc, lại đến bờ sông múc chút nước, nấu một hồi lâu lúc này mới tạm chấp nhận ăn những rau dại này.

Không muối cũng không đường, hai má nhai nuốt hơi đau nhức, một đồng rau dại lớn cũng không làm bụng nàng cảm giác được no, chỉ là miễn cưỡng không đói bụng mà thôi.

Ăn xong rau dại Sở Từ bắt đầu cân nhắc chuyện kiếm tiền này. Từng nhà trong thôn Thiên Trì đều có ruộng tốt và vườn rau. Nếu đồ nhà mình dư thừa có thể mang đến chợ buôn bán không khác triều Đại Hạ lắm, khác chính là trạm thu mua kia.

Trạm thu mua tương đương với một chỗ tập trung hàng hóa, sách vở, bình rượu, xương, hạnh nhân, vỏ quả cam, vỏ kem đánh răng, thậm chí là tóc dài đều có thể mang đến trạm thu mua đổi tiền. Đặc biệt là dược liệu, là một loại được hoan nghênh nhất. Nhưng người trong thôn này không phải quá hiểu về dược liệu. Bởi vậy có thể kiếm cũng có hạn, hơn nữa mặc dù có thể tìm được một ít nhưng chế thuốc gì đó khẳng định cũng có phí tổn chế tác, không thích hợp với người nghèo như nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mang Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Nàng nghĩ tới nghĩ lui trong năm hạng mục kỹ năng kia chỉ có loại thủ công mỹ nghệ là yêu cầu nguyên vật liệu đơn giản nhất.

Thủ công mỹ nghệ cũng chia làm rất nhiều loại. Ví dụ như: điêu khắc, đan tết vân vân, một ít đồ vật phức tạp Sở Từ cũng không muốn nên trực tiếp lựa chọn loại đan. Kỹ năng học tập bước đầu có loại đan mây tre lá: đan cảnh liễu, đan mây tre lá, đan vỏ bắp và đan tre trúc.

Cảnh liễu cứng cỏi, nhà này của nàng chỉ có một lưỡi hái sứt mẻ đối phó hơi khó khăn. Thời tiết này bắp bên ngoài đang được mùa, nhưng cũng không phải của nàng. Cho dù vỏ bắp cũng đều bị các nhà các hộ mang về dùng làm củi, đâu đến phiên nàng lục tìm? Cho nên duy nhất có thể sử dụng chính là cỏ dại khắp sườn núi.

Cỏ tranh có thể sử dụng ở núi Thiên Trì, đây khắp núi đồi nơi nơi đều có, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề không có nguyên vật liệu.

Nói làm liền làm. Sau khi Sở Từ nghĩ xong lập tức mang theo lưỡi hái rì sét trong nhà lên núi.

Nhìn cỏ tranh đầy đất kia trong lòng Sở Từ cũng dờ khóc dờ cười, nghĩ đến nàng đường đường là Tướng quân triều Đại Hạ lại có thể lưu lạc đến mức làm công mưu sinh.

Mặc dù võ công của nàng không còn nữa, nhưng cuộc sống nhiều năm cảm thương cảm đao như vậy không phải giả, đối với ứng dụng lực cổ tay nàng đều rõ ràng hơn bất luận kẻ nào. Vung dao lên xuống, ngược lại rất dứt khoát. Không bao lâu bên cạnh đã có một chồng lại một chồng cỏ tranh.

Cỏ tranh này không thể lập tức dùng tới, còn cần phơi khô mới được. Trước mắt thời tiết này nóng bức, cũng không cần đến mấy ngày.

Trong mấy tiếng Sở Từ tới tới lui lui. Buổi tối ánh trăng sáng tỏ, quanh người như là dạ minh châu lỏng lẻo, nhìn cũng rất rõ ràng. Chờ đến khi đất trống bên ngoài từ đường phủ kín cỏ tranh thì nàng mới về phòng ngủ.

Từ đường này heo lánh, gần đó sẽ không có ai đến. Hơn nữa người trong thôn này càng sợ bị nàng lừa gạt, càng sẽ không tới gần.

Liên tục mấy ngày Sở Từ đều lấy quả dại rau dại lấp bụng. Mỗi ngày không ngừng mang cỏ tranh về, rồi cuộc chờ đến đông cỏ tranh đầu tiên phơi khô mới bắt đầu đan.

Cỏ tranh ở triều Đại Hạ phần lớn dùng để đan áo to, nhưng tác dụng ở chỗ này hơi ít một chút. Nhưng cũng có thể đan chế một ít vật phẩm gia dụng, cơ sở nhất chính là giày và rổ. Thời gian sử dụng sẽ không quá dài, cảm đến trạm thu mua cũng dễ dàng tiêu thụ ra ngoài.

Chỉ là Sở Từ nghĩ rất thuận lợi, lúc chân chính bắt đầu đan thì lại một cái đầu lớn thành hai cái.

Đôi tay này của nàng trời sinh chính là dùng để cầm đao kiếm, loại cỏ mềm oặt này chưa đến một lát đã cột thành kết, hoặc chính là bị nàng mạnh mẽ kéo đứt. Lăn lộn cả buổi sáng, trước mặt ngoài một đồng cỏ đã quán quanh ở một chỗ, một cái thành phẩm cũng không có.

“Hò... má, đồ chơi này là việc người làm sao? Bản tướng quân rõ ràng là đan dựa theo cách sách Phúc Duyên viết, tại sao lại không làm được? Đây là sách rách gì!” Rốt cuộc sau khi lại lần nữa phé đi một đồng cỏ tranh Sở Từ ném đồ trong tay xuống đất, trừng mắt mắng.

Nàng vừa thốt ra lời này tiểu hòa thượng kia lập tức xuất hiện nhìn nhìn cỏ tranh trên đất, khuôn mặt nhỏ kia cũng run rẩy một hồi: “Thí chủ chó có tức giận, từ từ làm thì được rồi.”

Giọng nói cũng hơi nóng nảy, cậu thật vất vả làm họa tinh này tu thân dưỡng tính chuẩn bị làm người bình thường. Nếu nàng chịu không nổi phiền phức thật sự đi đầu thai, sát khí về phía nàng. Kiếp sau người chết vì nàng càng nhiều, thật là tội lỗi, tội lỗi!

“Nói đơn giản, cả một buổi sáng đến giày rơm cũng không đan ra được!” Sở Từ hăm hừ lại nói.

Cũng đã mấy ngày, nàng vẫn luôn lăn lộn với đám cỏ nát này. Gần đây ngay cả bóng người cũng không có, cơ hội nói chuyện đều ít đến đáng thương. Kiếp trước nàng cũng là một Đại tướng quân uy phong lẫm liệt, khi nào chịu qua con giận không đầu bạc này? Còn chuyện vòng tay kia đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ thương, thật không biết là con chó nào vu oan hãm hại? Bây giờ cơ hội đi bắt người cũng không có, thật tức chết người!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Màng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Sở Từ giận dữ, ngực cũng hơi nghẹn, thân thịt dày nặng ép tới bản thân nàng đều khó chịu. Sau khi thở hỗn hển vài cái cũng bị đáng về này của mình ngốc tới. Bất đắc dĩ trừng mắt nhìn tiểu hòa thượng một cái, nắm một nhúm cỏ tranh lên tiếp tục làm việc.

Lông mày của tiểu hòa thượng giật một cái, nhìn động tác trong tay nàng không ngừng lại không đúng quy tắc chút nào, nhìn không được nói: “Phải xuyên qua từ nơi này, không cần siết thật chặt như vậy đâu thí chủ đại nhân...”

“Cậu làm được thì cậu tới đi?” Sở Từ hừ một tiếng.

“Tiểu tăng là hừ thế, không làm được, thí chủ thả lỏng, cố gắng, đúng, cứ như vậy...” Tiểu hòa thượng ở bên cạnh bay tới bay lui, một khuôn mặt đều nhủ lại với nhau, chỉ vào đồ trong tay Sở Từ không ngừng nói.

Sở Từ vốn dĩ hơi tức giận, nhưng nghe lời này của cậu giống như đang dạy nàng sinh con nên lập tức vui vẻ, cười nói: “Tiểu hòa thượng, xưng hô như thế nào?”

“Tiểu tăng... Ngô Trần.” Giọng điệu này thì biết là tiểu hòa thượng vừa mới nghĩ ra được.

Ngô Trần? Sở Từ có thâm ý khác cười cười, tiểu hòa thượng này càng như là nhớ trần tục: “Được rồi, tiểu sư phụ Ngô Trần, tôi nghĩ cậu cũng không thích thấy tôi nhìn không được tức giận phải không? Không bằng tiếp tục dạy tôi đan như thế nào đi.”

Trước kia nàng quen quất mắng thuộc hạ, trong chốc lát vẫn chưa thay đổi được, có thể khách khí như thế đã là rất khó được.

Tiểu hòa thượng cũng đủ đơn thuần, còn chưa có nghĩ kỹ đã vội vàng lại tiếp tục chỉ vào cỏ tranh trong tay Sở Từ không ngừng bắt đầu dạy dỗ. Sở Từ cũng cảm thấy hiếm lạ. Mặc dù tiểu hòa thượng này là một tồn tại thần kỳ. Nhưng dù nhìn thế nào tâm trí và biểu cảm này cũng không có gì khác biệt với đứa bé 5-6 tuổi bình thường, nhưng lại thông tuệ đến cực điểm. Sách Phúc Duyên kia cậu xem một lần đã hiểu, lúc dạy dỗ cũng ra hình ra dạng, luôn tốt hơn một mình nàng mò mẫm lung tung.

Có Ngô Trần hỗ trợ, động tác trong tay Sở Từ đã nhanh không ít, cũng càng thêm ra hình ra dạng. Chờ đến buổi tối, cái rổ thành phẩm thứ nhất đã hoàn

thành.

Đương nhiên, bên cạnh còn có không ít giày rom không lên được mặt bàn. Cho dù cầm đi trạm thu mua cũng không ai muốn.

Có một thì có hai, mấy ngày sau tốc độ của Sở Từ cũng càng lúc càng nhanh. Ngoài rổ, còn có một ít sọt cỏ lớn. Mặc dù không có nhiều loại nhưng cũng may mắn chắc chắn tốt. Những thứ này đều xem như vật nhỏ, lẫn lộn đến cuối cùng thời gian một ngày Sở Từ có thể đan ra không ít cái rổ. Nhưng tốc độ đan sọt thì chậm chút.

Chờ khi số lượng tích lũy cũng đủ Sở Từ chuẩn bị mang theo đồ vật đi đến trạm thu mua.

Thôn Thiên Trì mặc dù hẻo lánh, nhưng cũng có mấy trăm hộ gia đình. Hơn nữa thôn Thiên Trì dựa núi gần sông, có không ít được liệu hoang dại và thổ sản vùng núi. Trạm thu mua tồn tại một phương diện tiện cho thôn dân, hơn nữa cũng có thể kiếm lấy một ít giá chênh lệch.

Nhiều rổ và sọt cỏ như vậy, dùng một lần là không có khả năng mang qua toàn bộ. Hơn nữa Sở Từ cũng muốn tìm hiểu giá cả trước. Cho nên lượt đầu tiên chỉ mang theo mấy cái sọt cỏ lớn mà thôi, bên trong sọt cỏ thả rổ hơi nhỏ, đồ vật không tính nặng nhưng gánh ở sau người cũng cồng kềnh.

Phải nói thế giới này mặc dù cũng nghèo khổ, nhưng có vài nơi lại mạnh hơn triều Đại Hạ không ít.

Cứ ví dụ như: phương diện đi ra ngoài này là từ nước ngoài truyền vào một loại đồ vật gọi là xe đạp. Hai cái bánh xe lại chạy nhanh hơn người. Nghe nói trong huyện thành còn có xe hơi bốn bánh, tốc độ càng nhanh. Nhưng một chiếc xe đạp giá cả gần 200 đồng, còn cần phiếu mới có thể mua. Mà người giống như chị Hoàng vậy, tiền lương một tháng đại khái cũng chỉ khoảng 4-50 đồng, hơn nữa nhà mẹ đẻ chị Hoàng này có mạng lưới tìm cho chị một công việc ổn định. Người khác trong thôn cũng không có vận khí như vậy, phần lớn chỉ dựa vào trồng trọt và vườn rau duy trì thu nhập mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Không có xe thay đi bộ, Sở Từ chỉ có thể đi bộ. Thịt thừa đầy người này là chứng ngại lớn nhất của nàng, gần như đi lên vài bước đã bắt đầu thở hồng hộc. Nếu không phải mấy ngày hôm trước vẫn luôn lên núi xuống núi rèn luyện, chỉ sợ thời gian đi càng lâu.

Chờ sau khi kiểm chút tiền bảo đảm ăn uống thì nàng muốn bắt đầu cân nhắc chuyện giảm cân này, hơn nữa còn rất khẩn cấp.

Mặc dù linh quả trong không gian có thể kéo dài tánh mạng, nhưng sống được hay không vẫn còn chưa biết.

Nhưng nói đến không gian, mấy ngày nay nàng vẫn luôn vội vàng lẫn lộn với những cô tranh đó cũng chưa đi vào. Nghe tiểu hòa thượng nói, bởi vì nàng “chăm chỉ nỗ lực” nên linh thụ đã có chút sinh cơ, còn mọc ra một hai mảnh lá cây. Linh quả kéo dài thọ mệnh đầu tiên rất dễ dàng mọc ra, chỉ cần nàng liên tục cố gắng là được.

Tiểu hòa thượng đây là xem nàng thành con la. Lúc để cho nàng kéo đồ còn muốn treo một củ cải lớn ở trước mặt nàng dụ dỗ.

Thật vất vả đi tới trạm thu mua, gần đó cũng có vài người.

Có rất nhiều đứa bé hái được dâu tằm tới buôn bán, còn có vài cô gái nhỏ về mặt duyên tiếc bán tóc. Nhưng mọi người ngay khi nhìn thấy nàng đều lộ ra biểu cảm hơi hoảng sợ. Đặc biệt là bọn nhỏ gần như lập tức không hé răng, mở to hai mắt nhìn chằm chằm nàng.

“Từ mập? Sao hôm nay cháu cũng chạy tới nơi này?” Bác gái trạm thu mua nhìn cô một cái cũng có chút kinh ngạc.

Nhưng mặc dù kêu cô là Từ mập nhưng biểu cảm cũng coi như khách khí. Dù sao trước kia cũng không giao thiệp với cô nhiều. Cho nên vẻ mặt sẽ không vui giống như những người khác.

Sở Từ buông đồ vật sau lưng xuống: “Bác gái, cháu tới bán đồ, sọt này có thu hay không?”

“Từ đâu ra?” Bác gái này theo bản năng hỏi.

Cũng không trách bà, thật sự là danh tiếng của Sở Từ này không tốt. Trước kia trạm thu mua thiếu chút đồ lập tức có người nói là Sở Từ trộm. Nếu không phải sau đó bắt được trộm thì hiện tại khẳng định bà cũng không thích cô nhóc này. Nhưng mặc dù Sở Từ không trộm của bà, nhưng nói không chừng về sau sẽ có. Huống chi mặc dù là mấy cái sọt, cũng vẫn muốn hỏi rõ ràng sẽ tốt hơn. Chẳng may người mất của tới tìm thì bà nói không rõ.

Sở Từ cười khỏ một cái chà xát tay, làm ra vài phần đáng vẻ thành thật: “Bác gái, sọt này là cháu tự mình đan, thật sự. Nếu bác không tin có thể hỏi mấy đứa nhóc này, bọn chúng có gặp qua cháu cắt cỏ tranh ở trên núi.”

Năm sáu cái sọt chồng lên nhau, bên trong còn thả mười mấy cái rổ.

“Cháu đã thấy, lúc chị ấy cắt cỏ anh Xuyên Tử còn lấy đá ném chị ấy. Nhưng chị ấy xứng đáng, trộm vòng tay của chị Hoàng còn không thừa nhận!” Một bé gái ở bên cạnh há miệng nói.

Khỏe miệng Sở Từ nhếch một cái, nàng chán ghét trẻ con.

“Bác gái, bác xem tay này của cháu đều mài ra bọt nước, thật là cân nhắc rất lâu mới đan ra, đặc biệt rắn chắc, bảo đảm dùng tốt.” Sách Phúc Duyên cung cấp cách đan có thể không dùng tốt sao?

Bác gái này bán tín bán nghi nhìn cô vài lần, phát hiện trên tay cô chính xác có không ít bọt nước. Sau đó thở dài một hơi đi đến sọt trước mặt này thử thử. Ánh mắt chậm rãi hiện lên vài phần ngạc nhiên, những hộ gia đình này cũng có tự đan sọt dùng. Dù sao cỏ tranh đều là ở khắp nơi, không cần tốn tiền. Nhưng gần như đều dùng không được thời gian dài, còn tốn thời gian, mà sọt này của Sở Từ tương đối rắn chắc không ít.

“Cái rổ 5 xu, sọt 1 hào một cái, những thứ này cộng lại là 1 đồng 2, cháu thấy được không?” Bác gái cuối cùng nói.

Hiếm khi nhìn thấy Từ mập này ra ngoài kiếm tiền nuôi sống bản thân, hơn nữa đồ vật xác thật cũng không tệ lắm, thu cũng được.

1 đồng 2? Sở Từ cười khỏ, thật đúng là kiếm tiền vất vả. Bất quá thời buổi này một cái bánh nướng lớn hạt mè cũng chỉ 3 xu tiền, một chén mì Dương Xuân ở trấn trên kia mới 8 xu. Từ đường bên kia còn một số sọt lớn và rổ. Sau khi bán đi cũng đủ nàng duy trì một đoạn thời gian sẽ không đói bụng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Sau khi suy nghĩ rõ, Sở Từ vội vàng liếm môi cười cười: “Được, cảm ơn bác gái, nhà cháu còn có một ít, vậy cháu trở về lấy.”

Nói xong, Sở Từ lập tức xoay người chuẩn bị đi. Nhưng đi hai bước lại ngừng nhìn mấy đứa bé đứng bên cạnh, ánh mắt sáng ngời lập tức cười nói: “Mấy em trai, các em đi với chị về cầm sọt đến đây, chị thưởng... khen thưởng cho các em ăn kẹo trái cây có được hay không?”

Giọng điệu kiêu trước suýt nữa lại mang theo ra, Sở Từ đánh đầu lưỡi nói.

Một viên kẹo trái cây cũng chỉ 1 xu mà thôi. Những đứa bé này đều tương đối sợ nàng, có thể cùng nàng trở về khẳng định không nhiều lắm. Cho nên cũng không tốn bao nhiêu tiền.

Thật ra để nàng chạy thêm mấy chuyến cũng không có gì. Nhưng có cơ hội hoà mình với đám trẻ trong thôn cũng là chuyện tốt. Dù sao danh tiếng ăn trộm trước kia thật sự không tốt lắm. Hơn nữa nàng cũng không chuẩn bị vẫn luôn cô lập với các thôn dân, cũng muốn hết khả năng quen thân. Nếu không dựa vào một mình nàng dù quan sát như thế nào cũng không có khả năng bắt ra kẻ trộm vòng tay chân chính. Thậm chí cho dù thật sự để cho nàng biết kẻ trộm kia là ai, có nói ra cũng sẽ không có người tin tưởng nàng.

Trước bắt đầu từ trẻ con, thay đổi từng chút cái nhìn của người khác mới được.

Quả nhiên giống như Sở Từ nghĩ vậy. Nàng vừa nói hơn phân nửa đứa bé lui lại phía sau mấy bước.

Đến nơi này chơi đa số đều là bé trai. Bởi vì tình huống thôn Thiên Trì và triều Đại Hạ không khác mấy đều trọng nam khinh nữ. Bé gái đều phải đi làm việc, cắt cỏ cho heo cho gà vịt ăn, sẽ không rảnh rỗi. Bé trai thì làm ít hơn một chút, thời gian rảnh cũng tương đối nhiều.

Mấy đứa trùng đôi mắt nhỏ không ai lên tiếng. Sở Từ dứt khoát mua 20 viên kẹo ở quầy bán quà vặt bên cạnh, ngậm một viên ở trước mặt mấy đứa bé này.

Ở trong trí nhớ của Sở Từ này cũng biết kẹo trái cây không bằng kẹo thập cẩm, càng không bằng kem đậu đỏ hoặc là kem bơ. Nhưng lại là món có chứa vị ngọt duy nhất mà cô ăn qua gần đây, so với rau dại chất kia thì ăn ngon hơn nhiều.

“Hai viên, nếu cho tao hai viên thì đi với mày về!” Nhìn Sở Từ ăn ngon, rốt cuộc có bé trai đứng ra.

“Em là người đầu tiên đứng ra, hai viên thì hai viên!” Sở Từ híp mắt cười một cái, lại quét nhìn những đứa khác vài lần, phát hiện những đứa bé đó đều hiện vẻ mặt đồng tình nhìn bé trai này, giống như nàng sẽ ăn thịt người vậy.

Nàng có chút ấn tượng với bé trai này. Lúc trước khi nàng cắt cỏ tranh ở chân núi, chính là cậu bé này ném cục đá về phía nàng rất nhiều lần. Sau khi bị nàng quay đầu hù dọa hai tiếng đã chạy, hình như tên là Xuyên Tử. Không nghĩ tới lá gan đứa nhỏ này còn rất lớn, chưa đến mấy ngày lại chạy tới trước mặt nàng, cũng không sợ bị đánh.

Vài phút sau, thấy không có người khác Sở Từ trực tiếp đi về cùng Xuyên Tử. Trong nhà còn ít sọt, nhưng một chuyến này vẫn mang không hết.

Nhưng sau khi bán xong Sở Từ đúng hẹn cho kẹo. Đứa bé khác vừa thấy tâm tư cũng đều lung lay lên. Mấy đứa lá gan lớn cũng đều bắt đầu xem náo nhiệt, hàng vốn đang muốn lại đi thêm một chuyến thì được giải quyết trong một lần.

Hơn 20 cái sọt, 60 cái rổ, trừ đi tiền mua kẹo còn dư lại 5 đồng 2.

“Mấy viên kẹo dư lại đều cho tao đi, về sau có việc gì tao đến giúp mày!” Trên đường Sở Từ trở về Xuyên Từ đi theo ở phía sau với đôi mắt trông mong nói.

Tâm của tiểu lưu manh này còn rất tham, khoe miệng Sở Từ nhếch lên cười một cái: “Có thể thì có thể. Nhưng bây giờ em phải giúp chị một việc.”

“Mày cứ nói, tao đủ nghĩa khí nhất, nói chuyện giữ lời!” Ánh mắt Xuyên Từ sáng ngời.

“Em biết chị Hoàng mà phải không, cũng là một nhà ở gần từ đường kia.” Sở Từ hỏi một tiếng.

“Biết, chị Hoàng đối xử với tao rất tốt. Nhưng không phải mày đã trộm vòng tay của chị ấy sao? Chẳng lẽ còn muốn trộm nữa? Nếu như trộm đồ thì tao không giúp mày!” Xuyên Từ vội vàng tỏ thái độ.

Cậu bé này cũng chỉ mười mấy tuổi mà tâm nhãn nhiều giống như hồ ly vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Xuyên Từ này với vẻ mặt lì lợm chính đáng, một bộ dáng nhìn chăm chăm trộm. Bên trong ánh mắt kia dường như còn để lộ ra một loại thất vọng “tại sao chị chết cũng không sửa đổi”, quả thật là nhỏ mà hư.

So sánh với Xuyên Từ này, tiểu hòa thượng trong không gian kia của nàng quả thật chính là một ngôi sao may mắn nhỏ, tương đối dễ lừa. Mặc dù lái nhái, nhưng vẫn có vài phần tin tưởng nàng.

Nếu tiểu hòa thượng biết suy nghĩ lúc này của Sở Từ không chừng sẽ cảm thấy mỗi ngày gõ mõ hóa sát khí là một chuyện rất có tác dụng.

“Vòng tay kia cũng không phải là chị trộm. Trước thân thể chị không khỏe, lúc chị Hoàng đến chị không có nhiều cơ hội giải thích, hơn nữa chị cũng biết bọn họ không tin chị. Cho nên mấy ngày nay chị tính táo lại một chút quyết định làm người thật tốt. Em xem, không phải vừa rồi còn dựa vào năng lực của bản thân kiếm tiền sao?”

Sở Từ trước tiên chứng minh thành ý của mình, lại nói tiếp: “Chị Hoàng rất tốt với chị. Chị ấy mất vòng tay lòng chị cũng không thoải mái, cho nên chuyện này cần thiết điều tra rõ ràng. Chị vừa thấy em thì biết em là một anh hùng nhỏ chính nghĩa, cho nên mới nghĩ nhờ em hỗ trợ. Nhưng nếu em hoài nghi chị, vậy chuyện này...”

“Thật không phải mày trộm?” Xuyên Từ nói với vẻ mặt không tin.

“Chị thề, nếu chị trộm vòng tay của chị Hoàng thì chị sẽ không được chết từ tể.” Sở Từ lập tức nghiêm túc nói.

“Vậy mày từng trộm cái gì? Tao nghe mẹ tao nói, trước kia mày còn trộm trứng gà của bà nội tao nuôi, còn bị bắt tại trận!” Xuyên Từ một bộ dáng vẻ nhìn thấu.

Khoe miệng Sở Từ hơi run rẩy. Bà nội nó, sao đứa bé này nhiều chuyện như vậy chứ? Nhưng bà nội nó... là vị nào?

Sở Từ suy nghĩ, trong trí nhớ hiện lên một gương mặt lớn màu đen, lập tức có phản ứng nói: “Bà nội em là lão thái thái lớn giọng kia hả? Chị nhớ rõ bà ấy, mấy năm trước bà ấy đi đường té ngã một cái chị cười một tiếng. Kết quả bà ấy quay lại thấy chị thì chỉ vào mũi chị mắng chị là sao chổi, khác bà ấy không như ý. Cho nên chị nhất thời tức giận cầm hai quả trứng gà của bà ấy mà thôi. Xuyên Từ, em cũng không phải không biết rõ giọng bà nội em chứ? Vừa mở miệng toàn bộ thôn đều rung động tiếng vọng lại. Mấy năm trước chị và em lớn không khác lắm, đâu chịu được bà ấy mắng như vậy?”

Xuyên Từ vừa nghe khuôn mặt nhỏ cũng hiện ra một chút biểu cảm sợ hãi, hiển nhiên là nghĩ tới bà nội nhà mình lập tức mím môi.

“Vậy... mày kêu tao tìm chị Hoàng làm gì?” Xuyên Từ trở về vấn đề chính.

“Nếu em thường xuyên đi tìm chị Hoàng, vậy ngày thường tìm một cơ hội hỏi chị ấy nhiều một chút. Trước khi mất vòng tay có ai đi tìm chị ấy, ở trong thời gian bao lâu, không khó đúng không?” Sở Từ vỗ vỗ bà vai Xuyên Từ.

Xuyên Từ hơi ghét bỏ liếc mắt nhìn tay thịt mỡ kia của cô một cái. Vốn định không cho cô chạm vào, nhưng nghĩ đến bà nội nhà mình từng mắng cô, còn

mình vừa rồi lại có điều hoài nghi cô. Bởi vậy ngưng nghỉ, căng da đầu bị cô vỗ vài cái.

Trong lúc Sở Từ phát tay, Xuyên Từ ngửi được mùi cô, khác với mùi tanh ngửi được trên người cô trước kia, còn khá dễ ngửi.

“Tao đi hỏi, vậy mày cho tao kẹo trước.” Trên mặt Xuyên Từ hơi ửng đỏ thò tay nói.

Sở Từ cũng dứt khoát đều đặt kẹo trái cây còn lại ở trong tay của cậu, tiếp theo cười tủm tỉm nói tiếp: “Nếu em có thể hỏi rõ ràng thì chị sẽ thưởng thêm cho em 10 viên.”

“Thành giao, gạt người là chó con!” Ánh mắt Xuyên Từ sáng ngời, vội vàng lên tiếng.

Trẻ con chính là trẻ con, mấy viên kẹo đã dễ được. Nhưng có Xuyên Từ này đi hỏi cũng coi như có chút tiến bộ.

Chị Hoàng là người duy nhất trong thôn phá lệ khoan dung với Sở Từ mập, mà từ trước đến nay con người nàng đều ân oán rõ ràng. Nàng không giống Sở Từ mập, có vài nỗi đen nàng tuyệt đối không gánh. Đáng tiếc chính là thời buổi này không thể nghiệm hình tra tấn. Nàng lại đánh mất giá trị vũ lực, bằng không trước tiên bắt mấy kẻ hiềm nghi đánh một trận lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Xuyên Từ cầm mấy viên kẹo của Sở Từ lập tức trở nên hoạt bát. Trước kia còn hơi sợ hãi hoặc là tâm tư muốn trêu cợt Sở Từ lúc này cũng hoàn toàn tan biến.

Tâm trẻ con vẫn tương đối đơn giản. Lúc này ở trong mắt cậu, Sở Từ có thể nhìn qua thuận mắt hơn trước kia nhiều. Mặc dù đều là cả người đều mập, nhưng đôi mắt sáng long lanh mang theo một loại cảm giác làm người thân cận.

Điểm duy nhất làm cậu hơi quái quái chính là cô tươi cười. Mỗi khi cô cười thì cậu có loại cảm giác rất thấp thòm, giống như là... thấy được thầy giáo. Không đúng, còn đáng sợ hơn thầy giáo một chút.

Sở Từ mượn cơ hội từ trong miệng Xuyên Từ biết được không ít chuyện. Đặc biệt là về Sở Đường - em trai sinh đôi của cô.

Sở Đường giống như cô, năm nay 17 tuổi. Chẳng qua khác nhau chính là từ nhỏ Sở Đường lớn lên ở nhà họ Sở. Lúc cậu sinh ra mới mấy tháng, ông Sở đã tìm thôn trưởng và các trưởng bối trong thôn làm chứng kiến để cho Sở Đường làm con trai thừa tự cho cậu cả. Cho dù là bây giờ cô nhìn thấy Sở Đường cũng chỉ có thể kêu một tiếng em họ.

Nhưng ngày tháng Sở Đường trôi qua cũng không tốt hơn cô bao nhiêu. Năm đó lúc Sở Đường làm con thừa tự, cậu cả không có con trai. Nhưng sau khi thừa tự lại liên tiếp sinh con trai. Nếu như không có ông Sở nhìn thì Sở Đường đã sớm bị đuổi ra khỏi nhà.

Sở Đường cũng tranh đua, là học sinh cấp 3 số lượng không nhiều lắm trong thôn, thành tích cũng rất tốt. Chẳng qua học phí cấp 3 này không ít, một học kỳ phải đóng 15 đồng. Nếu Sở Đường là con trai ruột của cậu, vậy số tiền này cũng dễ ra. Nhưng nó không phải.

Con cháu nhà họ Sở không ít, áp lực trong nhà cũng rất lớn. Sở Đường học lên, ăn bữa nay lo bữa mai.

Xuyên Từ nói, từ sau khi Sở Đường nghỉ hè về nhà mỗi ngày đều không rảnh rỗi. Lúc nhặt không được củi đốt thì ở trên núi chặt củi ướm. Nhưng có lẽ là vì không chạm mặt người chị như cô nên ngày thường đều hoạt động ở trên núi cách từ đường rất xa.

Nàng kẻ thừa ký ức của Sở Từ mập. Lúc này nghĩ đến đứa em Sở Đường này trong lòng lại hiện ra một loại cảm giác quan tâm.

Hơn nữa kiếp trước nàng cũng có một đứa em trai, là một đứa bé ngoan. Nhưng có được một tấm lòng son. Từ “em trai” này đủ để xúc động góc mềm mại nhất trong lòng nàng.

“Từ mập.....” Xuyên Từ đang nói nhớ tới chuyện nghe được lúc trước, chuẩn bị mở miệng nhưng vừa kêu thì sừng sốt.

Trước kia cậu đều gọi Sở Từ là heo mập, mập, thậm chí theo vài người trong thôn kêu con hoang, thật ra cậu cũng không hiểu lắm từ đó có ý gì, chỉ là cảm thấy chơi vui mà thôi. Nhưng hiện tại lại cảm thấy không quá thích hợp, trong chốc lát lại không biết gọi là gì.

“Gi?” Trên mặt Sở Từ lộ ra một biểu cảm nguy hiểm, liếc mắt quét nhìn cậu một cái: “Lúc em đi học thầy giáo không dạy em phải biết lễ phép à? Gọi chị nếu em lại gọi vậy thì chị sẽ đi tìm thầy của em. Cho dù thầy không thích chị, cũng sẽ không thích một đứa bé miệng đầy thô tục.”

“Chị A Từ...” Trong miệng Xuyên Từ còn ngậm kẹo, do dự kêu một tiếng.

“Ngoan!” Sở Từ vừa lòng cười.

“Cái kia... chị A Từ, mấy ngày hôm trước em nghe mẹ em nói năm nay anh Sở Đường cố gắng làm việc như vậy tám phần là gom không đủ học phí, không chừng là phải nghỉ học.” Xuyên Từ lại nói.

“Mẹ em thật đúng là chuyện gì cũng biết.” Khóe miệng Sở Từ nhếch lên một cái.

Mẹ Xuyên Từ tuyệt đối là miệng rộng số một số hai trong thôn này, tin tức lớn nhỏ gì đều thích nghe một ít, đánh giá vì chịu ảnh hưởng của bà lá gan của Xuyên Từ này mới lớn như vậy. Hơn nữa còn rất rõ ràng chuyện nhà người khác.

Xuyên Từ ngẩng ngẩng đầu, dường như còn rất kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Bởi vì mấy viên kẹo mà toàn bộ lời nói trong bụng Xuyên Từ đều đổ ra. Sau khi Sở Từ biết tình huống đại khái của Sở Đường vẫn chuẩn bị ngày mai đến nhà họ Sở nhìn một chút.

Hơn 5 đồng tiền này không nở tiếp tục xài một xu.

Buổi tối, Sở Từ mơ vài giấc mộng, mỗi giấc mộng gần như đều có quan hệ với em trai kiếp trước. Đứa em trai kia của nàng ngu ngốc một cách đáng yêu. Nàng từng sẽ dùng đôi tay thay nó đánh ra một cuộc đời an ổn, đáng tiếc chính là trên đời này luôn có một ít đồ vật vượt qua tính toán của nàng.

Ngày hôm sau bị ác mộng dọa tỉnh, cả người mồ hôi lạnh, mùi quần áo cũ nát trên người đều càng thêm nồng làm nàng chịu đựng không được dứt khoát đi bờ sông, ở nơi nước cạn trực tiếp mặc quần áo đi xuống một chuyến.

Cô tổng cộng cũng chỉ có hai bộ quần áo mùa hè, đều là dùng quần áo cũ may lại làm ra đưa cho cô. Mấy ngày nay vẫn luôn vội vàng kiếm tiền, đến rảnh rồi giặt quần áo đều không có. Trước mắt cũng chỉ có thể tạm chấp nhận như vậy. Cũng may thời tiết nóng, sau khi mặt trời ló dạng chưa đến một tiếng quần áo trên người đã có thể khô ráo.

Nhà họ Sở ở phía nam thôn Thiên Trì, đi bộ qua cũng phải hơn nửa tiếng. Mà thôn Thiên Trì cách huyện thành Sở Đường học lại gần 50 dặm đường.

Bên ngoài tự nhiên có xe buýt, nhưng tiền xe một lần phải 3 xu. Mặc dù không nhiều lắm, nhưng theo nàng biết Sở Đường có thể tiết kiệm sẽ tiết kiệm. Trước kia cậu hai tuần về nhà một lần, phần lớn đều là dựa vào đi bộ.

Đối với nhà họ Sở, Sở Từ cũng là quen cửa quen nẻo. Lúc trước mỗi năm cũng tới mấy lần đưa vài thứ cho em trai, cho nên rất rõ ràng.

Sở Từ ở thôn bắc được người gọi là trộm, tới gần thôn nam nhà họ Sở đó chính là con hoang. Có vài thôn dân nhìn thấy cô lập tức bắt đầu giáo dục con gái mình, nói bọn họ phải tự ái. Mặc dù đã đính hôn cũng phải giữ khoảng cách với đàn ông. Nếu không về sau chính là kết cục như mẹ cô. Cho dù sinh con cũng sẽ giống như Sở Từ, cả đời không có tiền đồ.

Những lời này Sở Từ nghe được rất nhiều. Lúc mọi người đều nghĩ như vậy cô có giải thích cũng vô dụng. Chỉ có làm ngày tháng của cô tốt lên mới có thể lấp kín miệng người khác.

Sở Từ đi tới sớm, lúc mới đến cửa thì nhìn thấy động tĩnh trong sân.

Nhà họ Sở lúc này cửa gỗ mở rộng, liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấy tình huống bên trong. Chỉ nhìn thấy bên trong một bé trai gầy gò ngồi xổm trong sân bận rộn bên bếp, trong sân có rất nhiều người chỉ là sắc mặt đều không tốt lắm.

“A Đường, mày học lên như vậy đã được rồi. Ba thấy chờ khai giảng mày cũng đừng đi nữa. Mặc dù mày muốn vào đại học, nhưng đại học đâu dễ vào như vậy? Nếu mày thi không đậu, vậy không phải nuôi mày vô ích sao? Vừa lúc trong xưởng tuyển người học nghề, một tháng cũng được 20 đồng. Ba năm sau mày ra nghề còn có thể tăng thêm, cũng coi như giúp đỡ trong nhà, mày thấy thế nào?” Bên cạnh có một người đàn ông khoảng 40 tuổi hút thuốc nói.

“Ba, con cũng muốn kiếm tiền, ba cũng giới thiệu một công việc cho con đi?” Một bé trai hơi mập khác bên cạnh há miệng nói, vẻ mặt cười hi hi, nhìn có vài phần thiếu đánh.

“Đi đi, ở đây không có chuyện của con. Ông thầy trong xưởng nói phải chịu được khổ nhọc, con có thể sao?” Người đàn ông tròn trắng mắt với con trai mình, lại nhìn Sở Đường sau một lúc cũng đánh không ra một cái rắm mới nói tiếp: “Ba xem chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Ngày mai ba dẫn mày đi gặp chú Lưu. Sau khi gặp mặt nhớ nói ngọt một chút, về sau học cũng mau.”

Thân hình Sở Đường hơi chấn động, nắm chặt sạn trong tay.

“Con muốn đi học!” Thật lâu sau Sở Đường mở miệng nói.

Chuyện đi học này cậu đã thương lượng với người trong nhà thật lâu. Gần như kỳ nghỉ mỗi năm đều sẽ vì chuyện tiếp tục đi học hay không này mà nổi lên tranh chấp với người trong nhà. Chỉ là hiện tại học phí ngày càng nhiều, đã không phải chính cậu có thể gánh nổi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Sở Đường vừa nói ra lời này người đàn ông bên cạnh đã đoán được phản ứng của cậu, sắc mặt lập tức nghiêm túc lên: “Đứa nhỏ này sao mày lại cứng đầu như vậy? Đi học có ích lợi gì? Đừng nói với tao chuyện đến đại học không cần học phí còn có trợ cấp, thiếu đi một sức lao động như mày, mày biết người trong nhà phải tăng thêm bao nhiêu vất vả không? Lại nói, tao nuôi mày lớn như vậy, mày ngoại trừ chộc tức tao thì trả lại cho tao cái gì? Bây giờ tao đến chuyện đi học của mày cũng không thể quản có phải hay không? Sớm biết như vậy lúc trước nên để mày đi theo con hoang kia cùng gặm vỏ cây ăn rau dại!”

Sau khi người đàn ông nghiêm túc nói vài câu, nhìn sắc mặt của Sở Đường không tốt lắm mới hòa hoãn một hơi, lại nói: “A Đường à, có phải trong lòng mày không xem tao như người thân không, bằng không sao mày có thể không suy xét tình huống trong nhà chứ? Nhớ năm đó mẹ của mày chính là không nghe lời mới đi làm đường, đến bây giờ đều là vết nhơ của nhà họ Sở tao. Mày trưởng thành cũng hiểu chuyện, tốt nhất nghĩ kỹ một chút. Hôm nay nếu mày còn dám tiếp tục nói đi học với tao vậy tao chỉ có thể mời thôn trưởng đến đây, một lần nữa làm người chứng kiến, cũng kêu người gạch tên mày khỏi hộ khẩu. Về sau chúng ta đường ai nấy đi, mày đi sống chung với con hoang kia đi.”

Người đàn ông nói xong mấy đứa bé bên cạnh vẫn cười hì hì, như là đang xem chê cười.

Trên dưới nhà họ Sở nhân khẩu đông đảo. Ông Sở tên là Sở Phúc Sinh, bà Sở là Mã thị. Hai vợ chồng cả đời sinh bảy đứa con nhưng có chết yếu. Bây giờ còn lại con gái lớn và ba đứa con trai.

Con gái lớn gả đi thôn khác, một - hai năm mới trở về một lần. Sở Từ chưa thấy qua, mà cô quen thuộc cũng chính là ba người cậu này.

Cậu cả, cũng chính là người đang quờ mắng ở trong sân kia, tên là Sở Thắng Lợi. Ông cưới vợ sớm, nhưng mấy năm đầu kết hôn đều không sinh ra được con. Cho nên mới nhận Sở Đường làm con thừa tự. Nhưng sau khi nhận nuôi Sở Đường thì sinh ba đứa con trai, cũng làm cho Sở Đường thành dư thừa.

Cậu hai tên là Sở Thắng Dân, có một trai một gái.

Cậu ba lại đáng thương, ông tên Sở Thắng Toàn. Ông lớn hơn mẹ đã qua đời của Sở Từ một tuổi mà thôi. Nhưng kết hôn lại rất muộn, hơn nữa còn kết hôn hai lần. Người vợ đầu sau khi gả vào cửa sức khỏe không tốt, vài năm sau mới sinh con gái, sinh con xong đã chết. Mà người vợ thứ hai lại ghét bỏ cậu ba có một đứa con vợ trước. Cho nên đối với đứa con gái của cậu ba không tốt lắm. Năm nay cô nhóc kia mới 8 tuổi cũng không đi học, giống như Sở Đường là người tăng chót nhất trong nhà họ Sở.

Bởi vì ông Sở vẫn còn cho nên cả gia đình đều ở chung một chỗ, trái phải có hai gian phòng là nhà cậu hai và cậu ba. Cửa chính bốn gian phòng, ông Sở và bà Sở một gian, còn lại chính là cả nhà cậu cả.

Trong lòng Sở Từ có chút may mắn. Mặc dù một mình sống ở từ đường rất đáng thương. Nhưng nếu để nàng lấy thân phận không được cưng chiều sống ở trong nhà nhiều người như vậy nàng sẽ càng uất nghẹn.

Ánh mắt nhìn Sở Đường đều tràn ngập đồng tình.

Có lẽ là ánh mắt của cô quá mức rõ ràng, cậu cả Sở vừa mới nói xong thì chú ý tới cô. Sau khi sắc mặt thay đổi trong giây lát lại đột nhiên cười một tiếng.

“Vừa lúc chị mày cũng tới đây. Nếu mày không vui bây giờ đi theo nó đi, tao tuyệt đối không ngăn cản mày.” Cậu cả Sở nói với một khuôn mặt tự tin.

Quần áo trên người Sở Từ đã khô, cả người khoan khoái. Lúc này lại nghe được lời của cậu cả Sở trong lòng lại đột nhiên vui như nở hoa.

Em trai của mình đương nhiên phải tự mình nuôi, nàng cũng không tin một người lớn như nàng còn có thể không nuôi nổi tên nhóc choai choai Sở Đường này?

Sở Từ suy nghĩ như vậy trực tiếp bước vào. Nhưng sắc mặt Sở Đường lại có chút thay đổi, ánh mắt nhìn Sở Từ ngược lại không phải chán ghét mà là phức tạp.

Hai chị em sinh đôi vẫn có chút cảm ứng tâm linh. Gần đây trong lòng cậu vẫn luôn không yên ổn, cứ luôn lo lắng Sở Từ có phải xảy ra chuyện gì hay không. Nhưng cố tình cậu không thể đi xem. Nếu không bị người nhà họ Sở biết sẽ mắng cậu là sói mất trắng, càng cho cơ hội từ chối cậu không được đi học.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Mặc dù muốn biết tình huống gần đây của Sở Từ, nhưng trước mắt nhìn thấy Sở Từ đến trong lòng Sở Đường lại hơi luống cuống.

Năm cậu vừa mới lên cấp 2 thì trong nhà cũng náo loạn một trận. “Ba mẹ” không cho cậu tiếp tục đi học, mà Sở Từ cũng giống như hôm nay tới thăm cậu. Lúc ấy trong tay cô cầm mấy cá nhỏ mới bắt được trong sông, mặt xám mảy tro. Sau khi nghe được tin tức cậu phải nghỉ học trực tiếp quỳ gối ở cửa nhà họ Sở quần quýt chặt lấy, hơn nửa ngày thường cậu ngoan ngoãn dỗ ông Sở vui vẻ nên chuyện bảo cậu nghỉ học cũng trôi qua.

Chỉ là một màn kia vẫn lưu ở trong lòng cậu.

Cậu trước nay không có oán hận ba ruột của mình. Từ khi đó cậu thỉnh thoảng nghĩ nếu như ba ruột của cậu không có đột nhiên rời khỏi thôn núi nhỏ này có phải cậu không cần ăn nhờ ở đậu giống như hiện tại hay không? Phải gọi cậu mẹ là ba mẹ, phải phụ thuộc vào họ. Ngay cả em trai em gái trong nhà cũng không dám đắc tội. Còn có Sở Từ, mỗi lần nhìn thấy sắc mặt cô mỗi ngày càng kém hơn, da mặt mỗi ngày càng dày hơn, đáng người mỗi ngày càng mập hơn, trong lòng cậu giống như bị dao nhỏ cắt.

Ghét bỏ sao? Là có, nhưng càng có rất nhiều đau khổ và tức giận. Bởi vì trong lòng cậu hiểu rõ nếu như không phải ba ruột vứt bỏ bọn họ, cậu cũng vậy, Sở Từ cũng thế, đều sẽ không thay đổi thành đáng về như hiện tại.

Nhìn sắc mặt biến đổi của Sở Đường, ánh mắt Sở Từ tối tối. Nàng đi vào cửa nhìn cả nhà già trẻ trong sân giống như xem diễn thì trực tiếp mở miệng: “Cậu cả nói thật chứ? Cậu đồng ý để Sở Đường đi theo cháu, từ nay về sau không còn coi là con trai của cậu cả nữa?”

Sở Thăng Lợi hơi sừng sốt, không nhìn ra một chút ngạc nhiên sợ hãi và lúng túng từ trên mặt Sở Từ làm ông có loại cảm giác không thích hợp. Hơn nửa lời này của cô là có ý gì? Sao giống như là ngóng trông Sở Đường rời nhà này đi vậy?

“Hôm nay mày lại tới đây? Chẳng lẽ là muốn mượn tiền?” Sở Thăng Lợi còn chưa có mở miệng con trai ruột của ông đã lên tiếng.

Trước kia mỗi lần Sở Từ tới đều sẽ mang chút đồ đến, không quý trọng nhưng đều là cô ăn mặc cần kiệm nghĩ hết các loại biện pháp tích góp được. Có đôi khi là trứng gà rừng, có đôi khi là cá bắt trong sông, vô dụng hơn nữa cũng sẽ có không ít rau dại. Nhưng lần này lại tay không.

“Mượn tiền gì? Nhà của chúng tao không có tiền! Mấy năm nay nuôi một đứa nhỏ còn chưa đủ, đứa lớn còn muốn chiếm tiện nghi à? Cút cút cút! Nếu không đừng trách tao đánh mày ra ngoài!” Sở Thăng Lợi lập tức nổi giận, trực tiếp trừng mắt nói.

Trong mắt Sở Từ hiện lên một chút ý nháo. Kiếp trước nàng sống nhiều năm như vậy, trước nay đều chưa từng có ai dám nói chuyện với nàng như vậy.

Nhưng nhìn lại sắc mặt không chịu nổi của Sở Đường thì nàng biết thẳng thóc này ở nhà họ Sở chịu không ít oan ức.

Nghĩ như thế trong lòng Sở Từ tính toán một chút, chỉ vài giây đột nhiên đổi sắc mặt nhào qua túm quần áo Sở Thăng Lợi, cố ý gân cổ lên bắt đầu giống như khóc tang nói: “Cậu cả, tại sao cậu nhẫn tâm như vậy? Cháu là cháu ngoại gái của cậu, cậu cho cháu mượn chút tiền thì làm sao? Còn có A Đường, nó chính là "con trai lớn" của cậu, về sau sẽ để cậu dưỡng già. Năm đó nếu không có phúc khí của nó sao cậu cả sẽ sinh một đứa con trai tiếp một đứa con trai chứ? Ân tình lớn như vậy cậu không thể không nhớ!”

Sở Thăng Lợi vừa nghe tròn mắt trừng mắt muốn rớt ra, cuốn thuốc rê tiền trong tay bốc khói lên, tàn thuốc không tiếng động rơi xuống đất.

Ông nuôi đứa con trai, còn thiếu ân tình của con trai sao?

Sở Đường thật là đứa bé ngoan, từ nhỏ đã nghe lời hơn đứa bé khác, 4-5 tuổi là có thể làm việc. Sau mấy năm càn quản lý sạch sẽ trong ngoài nhà. Từ mười mấy tuổi cậu cũng có thể tự nuôi sống bản thân. Mỗi ngày nhặt củi hái quả dại, vơ vét các loại đồ vật trên núi cầm đến trạm thu mua bán. Thật ra tiền bán được cũng đủ cho cậu dùng đi học.

Nhưng mặc dù một mình Sở Đường có thể tự nuôi tốt bản thân thì thế nào? Nếu không có ông lúc còn rất nhỏ đã chết đói. Bây giờ bảo nó nghe lời cũng là theo lý thường. Nhưng ông không nghĩ tới Sở Từ lưu manh này lại nói ông sinh con trai là nhờ phúc của Sở Đường?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Sở Thắng Lợi là người rất sĩ diện, trước mắt nghe được lời của Sở Từ nói khuôn mặt già đều nhú lại, vô cùng tức giận. Cuốn thuốc trong tay cũng hút tới đầu rồi ném xuống đất, dùng chân chà chà vài cái. Thấy Sở Từ lôi kéo quần áo ông không buông tay dứt khoát dùng lực lớn trực tiếp ném người ra ngoài.

“Con hoang, mày lại nói bậy tao đánh chết mày!” Sở Thắng Lợi rống lên một tiếng lại nói: “Tao nuôi nó nhiều năm như vậy, cho nó ăn cho nó uống, mày dám nói nó có ân với tao? Con nhóc điên như mày không muốn sống nữa đúng không!?”

Thân mình tròn tròn kia giống như quả bóng trực tiếp nện ở trên mặt đất.

Sở Từ năm nay 17 tuổi nhưng lại nặng 100 ký. Ngày thường ngủ cũng không có biện pháp nằm thẳng, trước mắt ngã trên mặt đất gây ra một hồi lâu mới đứng dậy.

Nàng cũng không giận, những lời vừa mới nói đó chính là muốn kích thích ông cậu cả này một chút, xem ông phản ứng thế nào mà thôi.

Phủi phủi quần áo trên người, lại đi qua nói: “Cậu cả, năm đó cậu sinh không ra con trai bị người nhạo báng, A Đường vào cửa nhà họ Sở mới giúp cậu chặn một phần tin đồn nhảm nhí. Nếu cậu nhận nó làm con trai vậy không thể nhận vô ích!”

“Mấy năm nay cậu đối xử với A Đường như thế nào cậu đừng tưởng rằng cháu không biết. Cậu nói mình cho nó ăn cho nó uống, cháu thấy chính là đánh rắm! Ba đứa con trai này của cậu có đứa nào không phải nuôi đến trắng trắng hồng hồng? Trên tay một vết chai cũng không có, nhưng A Đường thì sao? Vết sẹo trên tay nó có bao nhiêu sao cậu không mở to mắt chó nhìn cho rõ ràng! Cậu nuôi nhiều con như vậy thật sự rất vất vả. Nó là anh cả, làm chút việc cũng là theo lý thường. Nhưng mấy năm nay nó nỗ lực kiếm tiền cũng trợ cấp không ít trong gia đình, cũng không thể đến cuối cùng ngay cả tư cách đi học cũng không có được!”

Linh hồn của nàng là một cô nhân, lại có ký ức của Sở Từ mập, rõ ràng biết từ xưa đến nay đường ra của người nghèo cũng chỉ có một cách đọc sách này.

Sở Đường thông minh, dường như trực tiếp lướt qua giai đoạn hồ nháo. Từ nhỏ đã bắt đầu biết mục tiêu của bản thân ở đâu, cũng càng thêm nỗ lực hơn người thường vạn phần; mà cậu làm vì cái nhà này cũng không ít.

Còn có, nàng cũng nghe người khác nói qua không ít chuyện của mẹ cô và Sở Đường, rõ ràng biết năm đó cuộc sống của nhà họ Sở trôi qua không tốt. Sau khi Sở Thắng Lợi cưới vợ vẫn luôn không mang thai, hai vợ chồng uống không ít thuốc; mà tiền thuốc này chính là nhà họ Sở gả con gái kiếm được.

Gia cảnh ba ruột cô không tệ, ở trong thôn này xem như nhà giàu có nhỏ. Cho sinh lễ tự nhiên cũng không ít. Mà những tiền đó lại không có dùng ở trên người Sở Đường một xu một hào.

Sở Thắng Lợi thủ đoạn bịp bợm lừa “tiền bán mình” của mẹ hai chị em bọn họ. Nhưng lúc mẹ cô bị người vứt bỏ lại đuổi em gái ra khỏi nhà, nhiều năm như vậy đều khát khe cháu ngoại trai và cháu ngoại gái, mừng ông là chó nàng đều cảm thấy vũ nhục súc sinh!

Lúc này Sở Thắng Lợi quả thật không thể tin được Sở Từ dám nói ra lời như vậy. Mấy đứa bé bên cạnh nghe xong thậm chí cũng nhịn không được cảm thấy con nhóc này có phải điên rồi không.

“Mày, mày dám nói chuyện với tao như vậy? Tao là cậu mày!” Sở Thắng Lợi thở hổn hển mấy hơi, hung hăng nhìn chăm chăm cô: “Tốt bụng nuôi nó nhiều năm như vậy, hiện tại lại có thể nuôi thành thù đúng không? Vậy được rồi, mày mang người đi, về sau nó không phải con trai tao! Hai người tội mày cho dù là đói chết cũng không quan hệ với tao!”

“Cậu cả, hộ khẩu A Đường đều bị chuyển thành danh nghĩa của cậu. Bây giờ cậu nói thật dễ nghe, về sau nếu mấy đứa con trai của cậu không hiếu thuận, còn không phải muốn trông cậy vào nó à? Đến lúc đó cho dù nó muốn từ chối cũng không có biện pháp phải không?” Ngay sau đó Sở Từ mỉa mai nói.

Cô và Sở Đường cũng có hộ khẩu. Nhưng hộ khẩu ở năm đó cũng rất phiền phức, may mắn ông thôn trưởng đã mất là người tốt; bạn trước bạn sau không để cho hai người biến thành không có hộ khẩu, bằng không Sở Đường đi học cũng phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Lần này cậu cả Sờ bị tức giận không nhẹ. Nếu không phải ông đang tráng niên, bằng không sẽ bị tức ngất đến xỉu.

“Tốt! Tốt! Thật đúng là con gái ngoan của Tú Hòa! A Đường, có phải mày cũng nghĩ giống nó không? Cảm thấy mấy năm nay tao có lỗi với mày?” Sờ Thắng Lợi cực kỳ giận dữ, quay đầu nhìn Sờ Đường nói.

Sờ Đường bị chuyện bất thành linh làm sợ hãi, hoàn toàn không biết Sờ Từ đang nghĩ gì.

Người kêu cậu lấy lòng cả nhà họ Sờ, nỗ lực đi học không phải cô sao? Trước kia mặc kệ xảy ra chuyện gì Sờ Từ đều sẽ lấy chuyện cậu đi học làm đầu. Cho dù quý trên đất mấy tiếng, không có tôn nghiêm, không màng tất cả, cô cũng sẽ không chút do dự đi làm. Nhưng bây giờ làm sao vậy?

“Ba...” Sờ Đường do dự kêu một tiếng.

“Mày còn gọi ba cái gì, đây là ba của tao không phải của mày, không nhìn thấy chị mày muốn dẫn mày đi sao? Về sau tao thấy vẫn gọi là cậu cả thì thích hợp hơn, có phải không bà?” Sờ Đường mới vừa mở miệng thì một bé trai bên cạnh khoe khoang nói với cậu và Sờ Thắng Lợi.

Bé trai này tên Sờ Thiên Dũng, chỉ nhỏ hơn Sờ Đường chưa đến 2 tuổi, là cháu trai lớn chân chính của nhà họ Sờ, tiểu hoàng đế của nhà họ Sờ. Ngày thường càng không có tình anh em gì đáng nói với Sờ Đường, ở trong mắt nó Sờ Đường chính là con hoang xài tiền nhà họ Sờ mà thôi.

Thật ra suy nghĩ của đứa nhỏ này hơn phân nửa là phát ra từ chỗ trưởng bối. Trên dưới nhà họ Sờ nhiều cậu mợ như vậy, trong lòng phần lớn cũng đều cảm thấy Sờ Đường là dư thừa.

Ai bảo thời buổi này cuộc sống quá khổ chứ, thêm một người không chỉ là chuyện nhiều thêm một đôi đũa, dầu cùi gạo mì. Mọi thứ đều cần tiền, tự nhiên là có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

“Sờ Đường, nhà chúng tao nhiều người, cho mày đi học là không có khả năng, mày nghĩ cũng không cần nghĩ. Nhưng nếu mày nghe lời phân rõ giới hạn với Sờ Từ, về sau vẫn là con trai ngoan của tao, công việc đã tìm lúc trước vẫn là của mày. Chờ lại qua mấy năm tao tìm người giới thiệu một mối hôn nhân cho mày, cũng sẽ không oan ức mày. Nhưng nếu hôm nay mày cảm thấy Sờ Từ nói đúng, vậy tình cảm ba con của chúng ta đến đây chấm hết. Mày đi theo chị gái này của mày ăn vỏ cây gặm rau dại, đó đều là chuyện của mày. Nếu muốn nhà họ Sờ chúng tao giúp đỡ, không có cửa đâu!”

Vừa rồi cậu cả Sờ bị Sờ Từ chọc tức. Nhưng lúc này lại cảm thấy Sờ Từ tới cũng đúng lúc, nhân cơ hội này buộc Sờ Đường đưa ra quyết định.

Ông cũng không tin Sờ Đường sẽ ngốc đến mức đi với Sờ Từ. Nếu nó thật làm như vậy chỉ sợ về sau đừng nói là đi học, chính là ăn cơm cũng khó khăn. Dù sao mặc dù nó có sức lao động, nhưng nuôi một kẻ mập mạp như Sờ Từ cũng không dễ dàng.

Sắc mặt Sờ Đường cứng đờ, hai tay nắm chặt. Cậu không ngốc, biết một khi chọn người trước thì không còn đường sống đâu. Tương lai cả đời đều sẽ ngốc ở thôn Thiên Trì, làm một người bình thường. Thậm chí cũng không có cơ hội đi tìm ba ruột của mình hỏi ông nguyên nhân rồi đi.

Đi theo Sờ Từ... Sờ Đường cười khổ một cái. Tương lai áp lực sẽ rất lớn, hơn nữa qua hơn một tháng thì đến khai giảng. Hai người bọn họ chạy đi đâu tìm nhiều học phí như vậy?

“Sờ Đường, chị biết em lo lắng chuyện gì. Nhưng chị là chị em, em tin chị một lần, được không?” Lúc này, Sờ Từ nói với cậu. Ánh mắt kiên định mà nghiêm túc.

Tuy rằng hiện tại nàng chỉ có 5 đồng tiền, nhưng cũng không đại biểu tương lai vĩnh viễn chỉ có bấy nhiêu. Hai người bọn họ bốn bàn tay, trên không có già - dưới không có nhỏ, không cần ăn nhờ ở đậu, không có những áp lực đó còn có thể không đi học được sao?

Huống hồ nàng và Sờ Đường đã 17 tuổi, ở trong thôn này 17 tuổi đã không xem như trẻ con, là người lớn có sức lao động. Mặc kệ tính như thế nào tồn thất đều là nhà họ Sờ.

Nhịp tim của Sờ Đường đập rất nhanh. Lúc này nhìn ánh mắt của cô lại có loại tin tưởng không hiểu, cái loại cảm giác này trước nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xàng Bậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Sờ Đường nhìn đôi mắt này của Sờ Từ mà xui quý khiến mà gật đầu, mà khi cậu phản ứng lại đã bị cậu cả Sờ nhìn thấy. Cho dù cậu muốn đổi ý cũng đã trễ.

“Giỏi lắm, mày thà rằng đi theo một đứa con gái hoang sống ngày tháng khổ sở cũng không nhận người ba như tao đúng không? Tao thật hối hận lúc trước không ném mày chung với đứa con hoang này!” Sờ Thắng Lợi nổi giận, ông quả thật không thể tin được Sờ Đường lại thật sự đồng ý với lời Sờ Từ nói.

Thật ra mà nói, nếu Sở Đường năm nay chỉ 10 tuổi thì đứa nhỏ này đi thi thôi, dù sao cũng không phải con ruột của ông. Nhưng vấn đề là nó đã 17, hơn nữa làm người chịu khó. Cho dù xuống ruộng làm việc cũng được. Nếu thật sự để cho nó đi rồi vậy không phải không công mất một sức lao động sao?

Nhưng lúc trước lời kêu Sở Đường đi theo Sở Từ chính là ông nói ra, muốn thu lại khẳng định không có khả năng. Nếu Sở Đường ở lại biện pháp duy nhất chính là đồng ý cho nó đi học. Nhưng học phí một kỳ cũng không ít, vô luận như thế nào ông cũng không bỏ ra số tiền kia.

"Cậu cả, kêu nó đưa ra quyết định chính là cậu. Bây giờ nó nguyện ý đi theo cháu thì cậu lại chỉ vào mũi mắng nó, nói tới nói lui không phải là muốn ép buộc nó làm việc cho nhà họ Sở các người sao?" Sở Từ cười mĩa một tiếng.

Loại người như thế năng đã thấy nhiều. Lúc nàng còn ở triều Đại Hạ thì một năm phụ mẫu lần lượt qua đời kia thân thích lợi dụng các loại danh nghĩa muốn vào chủ Sở gia. Quả nhiên là một dằng về tình nghĩa, có thể tưởng tượng cũng là quan hệ đến lợi ích. Đến cuối cùng, tất cả mọi người bị nàng đánh ra cửa nhà. Nàng dựa vào thực lực của mình thay đổi cuộc sống hai chị em nhiều năm không có việc gì. Nếu khi đó nàng giống như cô gái bình thường dễ lộ ra một chút yếu ớt thì chỉ sợ cũng đã bị nuốt ngay cả xương cũng không còn, làm sao có thể làm đến Đại tướng quân sau này chứ?

Sở Thăng Lợi bị Sở Từ nói hết suy nghĩ trong lòng cảm thấy đã đánh mất mặt mũi ở trước mặt tiểu bối.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại: Sở Từ là một con gái hoang, mỗi ngày dựa vào ăn rau dại nuôi sống bản thân. Tại sao có thể lo cho Sở Đường đi học được? Chờ Sở Đường ở chỗ Sở Từ trải qua ngày tháng vất vả tự nhiên sẽ ngoan ngoãn trở về.

Sở Thăng Lợi nghĩ đến đây tức giận cũng tan, nhìn Sở Đường nói: "Nếu mày đã muốn chạy vậy thì ba cũng không ngăn cản mày. Nhưng sau này nếu như mày hối hận, không cần mặt mũi quỳ trước mặt mọi người xin lỗi tao thì tao cũng không có khả năng giữ mày lại!"

Cả người Sở Đường cứng đờ. Nếu cậu đi rồi, cho dù đói chết cũng không có khả năng trở về. Mấy năm nay cậu ở nhà họ Sở không hề có tôn nghiêm, tất cả việc dơ bẩn mệt mỏi trong nhà đều do cậu làm. Cậu nhớ rõ năm cậu bắt đầu 10 tuổi, một mình giặt quần áo dơ cả nhà hơn mười nhân khẩu. Mùa đông rất lạnh, nhưng cậu tan học về lại phải chịu đựng cái rét lạnh giặt quần áo ở bờ sông. Nước sông kia đông lạnh đến ngón tay cậu cũng không thể co duỗi được, nước mũi đóng thành băng vẫn phải làm việc. Giặt quần áo và nấu cơm, mỗi ngày cậu đều phải làm. Tình huống trong nhà không tốt, bởi vì là người nhà cho nên một chút cũng không sao. Nhưng toàn bộ nhà họ Sở này dường như không có ai xem cậu là người thân.

Đáng sợ nhất chính là ông Sở đồng ý cho cậu đi học cũng giống như thượng đế bỏ thí cơ hội cho cậu. Nếu mỗi tháng cậu không có cố gắng kiếm chút tiền lệ trợ cấp trong nhà thì người đầu tiên sẽ cho cậu nghỉ học chính là ông Sở.

Sở Đường nghĩ đến đây hèn mọn lưng chậm rãi đứng thẳng, buông đồ trong tay: "Cho dù cậu cả ở trước mặt mọi người xin lỗi cháu thì cháu cũng sẽ không trở về, điểm này ngài cứ yên tâm đi!" Sở Đường nói nặng có khí phách.

Cậu thốt ra lời này ngược lại Sở Từ hơi kinh ngạc. Nàng còn tưởng rằng Sở Đường gật đầu chỉ vì nàng thêm chút lửa kia, lại không nghĩ rằng chính cậu có cốt khí như vậy.

Sở Từ mặc dù có ký ức về Sở Đường. Nhưng dù sao không phải Sở Đường, tự nhiên không thể hiểu rõ mấy năm nay cậu trải qua ngày tháng gì.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Sở Thăng Lợi cắn răng chỉ vào Sở Đường, sau một lúc lâu nói không ra lời.

Mà người kinh ngạc không chỉ một mình ông. Ông Sở và bà Sở cũng không ở nhà, hai người em khác nhà họ Sở cũng đều đi làm việc. Trong nhà cũng chỉ có hai em cháu Sở Thăng Lợi và mấy đứa nhỏ. Những đứa nhỏ này bình thường hiểu Sở Đường nhất. Trước kia mặc kệ hai vợ chồng Sở Thăng Lợi đánh mắng như thế nào cậu chỉ biết cúi đầu nghe, dám phản kháng như vậy tuyệt đối là lần đầu tiên.

Nhưng nếu là chuyện khác Sở Đường có lẽ nén giận giống như trước đây. Nhưng trước mắt cậu rõ ràng biết cứ ngốc ở nhà họ Sở sẽ không có cơ hội đi học. Cho nên mới sẽ làm việc nghĩa không được chùn bước như vậy.

Sở Đường nói xong câu kia Sở Từ tiến lên túm cánh tay cậu chuẩn bị rời đi. Sở Thăng Lợi nhìn bóng dáng Sở Đường tức giận đến quăng ngã ghế: "Mày bước ra cửa lớn nhà này về sau cũng đừng trở về!"

Sở Đường hơi dừng một chút. Ngay cả cơ hội do dự cũng không có đã bị Sở Từ kéo rời đi.

Lúc này nếu cậu thật sự quay đầu thì trong mấy năm về sau đều sẽ bị trên dưới nhà họ Sở lấy chuyện này châm chọc cậu. Mặc dù tuổi cậu không lớn, nhưng cậu cũng có nhân lực. Mặc dù cậu ở trên danh nghĩa trong thôn này là con trai cậu cả, nhưng trên thực tế từ nhỏ cậu đã biết mình không thuộc về cái nhà này. Cậu cả chưa bao giờ sẽ gạt thân thể của cậu, thậm chí sẽ không ngừng nhắc nhở mẹ cậu năm đó đã làm ra chuyện gì, làm cho cậu ngay cả gọi một tiếng "ba" cũng đều chột dạ.

Sở Từ không nghĩ tới một chuyện này lại có thể làm theo tâm ý của nàng đưa Sở Đường ra, tâm tình trở nên rất tuyệt, cả người nặng nề nhưng bước chân lại nhẹ nhàng rất nhiều.

Đương nhiên, nàng cũng rõ ràng hiện tại hộ khẩu của Sở Đường là ở nhà họ Sở, nhất thời muốn cắt đứt lui tới với nhà họ Sở là không có khả năng. Nhưng cũng may trước đó Sở Thắng Lợi mặc dù nhận Sở Đường làm con trai vẫn giữ tư tâm sau khi sinh con trai ruột không muốn để cho Sở Đường chiếm danh phận con trai trưởng. Cho nên lúc làm hộ khẩu vẫn để cho Sở Đường mang thân phận con nuôi bên ngoài nhập hộ. Về sau muốn dời ra cũng không phải quá phiền phức.

- - - - -

"Chị, hôm nay chị làm sao vậy? Thật không giống với trước kia." Ra cửa lớn nhà họ Sở, Sở Đường lúc này mới hỏi.

Kỷ thật trước kia không phải cậu không có suy nghĩ rời khỏi nhà họ Sở trong đầu, thậm chí lúc còn rất nhỏ cũng nói với Sở Từ. Nhưng mỗi lần Sở Từ thấy cậu như vậy sẽ không ngừng nói ở lại nhà họ Sở có chỗ tốt. Nhưng trên thực tế cái gọi là chỗ tốt chính là lừa mình dối người, Sở Từ chỉ cảm thấy không đối chết chính là tốt, lại không biết cậu thật sự để ý là cái gì.

"Chị chỉ là nghĩ thông suốt, trước kia ép em lấy lòng cậu cả, ăn nói khép nép, ăn nhờ ở đậu ở nhà họ Sở là chị không đúng. Về sau hai chị em chúng ta cùng nhau sống. Về phần chuyện đi học chị đã có biện pháp, em không cần lo lắng." Sở Từ cười nói.

Lúc cô cười thì đôi mắt đều bị thịt trên mặt chèn thành một cái khe hờ hẹp. Nhưng giờ phút này Sở Đường lại cảm thấy cô đẹp, có lẽ là vì ánh mắt của cô mang theo một tia tự tin. Cho nên cả người đều tản ra tia sáng không giống nhau.

"Hai ngày trước em nghe nói... chị Hoàng kia không để ý đến chị?" Một lát sau Sở Đường lại hỏi.

Cậu và chị Hoàng không thân, nhưng cũng biết trong thôn chỉ có một người chịu đối xử tốt với Sở Từ như vậy. Cho nên cũng ghi tạc trong lòng.

"Ừh." Sở Từ lên tiếng. "Giữa bọn chị có chút hiểu lầm, sau này chị sẽ giải thích rõ ràng với chị ấy. Đúng rồi, em thuận đường đi theo chị đến trấn Tranh. Chị thuận đường mua chút đồ gia dụng."

Thị trấn này cách thôn Thiên Trì cũng không phải rất xa, chỉ cần xuyên qua một đường núi nhỏ là được.

Chỉ là Sở Đường nghe nói như thế đôi mắt lại không khỏi mở to vài phần. Chị muốn mua đồ? Chị có tiền không?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Ánh mắt Sở Đường tràn ngập hoài nghi, dù sao cũng là đứa nhỏ 17 tuổi mà thôi. Mặc dù là muốn thu liễm cũng vẫn lộ ra. Sở Từ nhìn thấy rõ ràng, cười một tiếng sau đó không nói.

Trán trên kỳ thật cũng không tốt hơn trong thôn bao nhiêu. Nhưng có một số sạp bán hàng rong nhỏ bán đồ ăn, giá đồ ăn cũng không mắc. Trước kia Sở Từ ở một mình không chú ý tới những việc này, nhưng sau này sẽ khác. Nếu muốn cho Sở Đường yên tâm thì không thể khất khe cậu ở phương diện ăn ở. Tiền là thứ tiêu rồi kiếm lại, đối với em trai của nàng cũng sẽ không quá mức keo kiệt.

Sở Từ dạo qua một vòng ở trên chợ mua không ít đồ. Gạo là 1 hào 4 xu một ký, Sở Từ trực tiếp mua một lần 10 ký. Đường trắng 7 hào 8 xu một ký, muối 1 hào 5 xu, mỗi loại mua một ký. Tiếp theo Sở Từ bỏ 5 xu mua một đồng lớn rau xanh. Mặc dù loại này không khác gì với rau dại, nhưng dù sao cũng là ít đi một phần cay đắng. Mua hết mấy thứ này đại khái mất hơn một nửa tiền trên người Sở Từ.

Sở Đường trừng đôi mắt to nhìn cô mua đồ tiêu tiền như nước. Thậm chí sau khi mua đồ còn đưa cho cậu cầm, nhất thời hơi dờ khóc dờ cười.

"Chị, dầu này mua 2 ký còn được. Nhưng nước tương thì thôi bỏ đi, có thể tiết kiệm..." Sở Đường hơi đau lòng nói.

Lúc đi với Sở Từ cậu cũng không nghĩ tới phải trải qua ngày tháng ăn nước lú. Trước mắt cô có thể mua được những thứ này đã ra ngoài dự kiến của cậu. Nhưng có tiền cũng không cần tiêu như vậy.

Sở Từ tròn mắt xem thường, nàng cũng không muốn mua mấy thứ này. Nhưng trong sách Phúc Duyên một món ăn đơn giản đều cần các loại nguyên liệu này, không mua đủ làm sao nàng luyện tập nấu ăn được? Nếu luyện tập thì đến kỳ hạn ba tháng nàng mới có thể giữ mạng nhỏ ô hô!

"Mấy thứ này giá cũng không mắc, mua một ít về rất tốt. Hơn nữa em không phải chưa thấy qua chỗ chị ở, không có chỗ nào phòng trộm được. Tiền để chỗ nào cũng không an toàn, ngược lại còn không bằng tiêu hết." Sở Từ an ủi nói.

Trong nhà thật là không an toàn. Nhưng sau này đồ quý giá nàng có thể đặt ở trong không gian, chỉ là lời này không thể nói với Sở Đường.

Sở Đường chỉ cảm thấy thịt đau, mí mắt không ngừng nháy. Cho đến lúc Sở Từ moi tới moi lui cũng không biến ra tiền thì cậu mới thở hắt ra: "Trời không còn sớm, chúng ta trở về đi?"

Sở Từ vừa định cảm thán một tiếng tiền không đủ tiêu thì nhìn thấy dáng vẻ đáng thương này của Sở Đường nhất thời không nói, miễn cho nhóc này biết nàng tiêu hết toàn bộ tiền tiết kiệm được sẽ chịu kích thích lớn.

Đọc theo đường đi, Sở Đường thật cẩn thận ôm mấy thứ này, đi không được bao xa trên trán đã nổi lên một tầng mồ hôi, cũng may không xa, chưa đến một tiếng đã đến nhà. Sở Đường vừa vào cửa chuyện đầu tiên chính là mang gạo dầu bỏ vào một chỗ khô ráo nhất ở trong nhà, lăn lộn một hồi mới cẩn thận nhìn vào cánh cửa.

Trong cửa này có không ít cỏ tranh khô ráo, một chồng lại một chồng gọn gàng, không giống như những gì Sở Từ đã làm. Ngoài cỏ tranh còn có không ít rau dại và...

"Chị, đó là cái gì? Giấy rom?" Ánh mắt Sở Đường bị hấp dẫn đi qua.

Trong góc để không ít cỏ tranh đan thành đồ vật, nhưng nói là giấy rom lại không giống. Thủ công rất thô ráp, có mấy cọng cỏ tranh bị bung ra.

"Đọc theo đường đi em không phải rất ngạc nhiên tiền của chị là từ đâu đến à? Đây, chính là chúng nó, mấy ngày nay chị đan một ít đồ đi bán. Em xem đi, những thứ này là dùng để luyện tập ngay từ đầu." Sở Từ nói ánh mắt sáng lên, dường như là chờ đợi em trai Sở Đường này đến dùng ánh mắt sùng bái.

Đáng tiếc chính là Sở Đường lắc đầu, trong mắt lại dần hiện ra một tia không tin: "Chị đừng gạt em, chị... trước kia cũng đi theo người khác đan sọt cỏ qua. Kết quả chưa đến ba ngày đã không làm, thậm chí căn bản cũng không học được. Từ đó đến nay mới qua bao lâu mà chị có thể tự mình làm thành thành phẩm bán lấy tiền chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Sở Từ vừa nghe lời này nhất thời sẽ không vui đi nhanh qua, trực tiếp ngồi trong đồng cỏ tranh bắt đầu đan giấy rom, sắc mặt rất nghiêm trọng.

Nực cười, nàng làm chị lại bị em trai hoài nghi còn ghét bỏ? Kieps trước nàng chăm sóc em trai nhiều năm như vậy, ai không nói nàng là chị tốt thương em chứ? Hơn nữa nhớ năm đó nàng chính là thiên thần trong lòng em trai, không gì không làm được. Cho dù thay đổi thế giới, thay đổi thân xác thì điểm này cũng tuyệt đối không thể thay đổi!

Chỉ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Sở Từ, động tác trên tay không ngừng. Sở Đường nhìn hơi hoa cả mắt, cách đan của cô khác với các thôn dân dùng, phức tạp hơn. Nhưng có thể nhìn ra được hiệu quả rất tốt.

Chờ nhìn thấy một chiếc giấy rom đặt ở trước mắt thì Sở Đường lúc này mới phát hiện mình lại nhìn ngơ ngạc hơn 10 phút. Cậu không tự chủ được cảm giấy rom kia đến trước mặt nhìn nhìn, lại giống như gặp quý nhân chăm chăm Sở Từ. Cuối cùng nói: "Chị... chị... cách này chị học của ai vậy?"

Giấy rom này rất kỹ càng, mặt giấy bóng loáng sẽ không cọ chân. Bởi vì làm từ cỏ tranh cho nên cũng không mắc. Nếu cậu nói với thôn dân khẳng định cũng sẽ mua mấy đôi cho con cháu trong nhà mang. Dù sao con nít nhanh lớn lại hiếu động, dùng giấy này cũng có thể tiết kiệm không ít.

"Một hòa thượng thấy chị đáng thương, cho nên dạy riêng cho chị một ít kỹ năng sống." Sở Từ hí mắt cười nói.

Lời này cũng không xem như nói dối. Nàng có thể học được trong thời gian ngắn như vậy thật là ít nhiều nhờ tiểu hòa thượng Ngô Trần nghiêm trang kia trong không gian.

"Chị, cách này chị cũng không nên dạy cho người khác. Em vừa mới nhìn thấy cách đan này tương đối khó, nhưng rất thực dụng. Ngoài đan giấy rom cũng có thể đan mũ ki gì đó. Trăm thu mua bên kia khẳng định sẽ thu, vậy hai chị em mình cũng không lo không có cơm ăn sau này." Sở Đường hứng thú vội vàng nói, sau đó vội vàng vào nhà lấy lưới hái sứt mẻ kia cầm trong tay: "Còn mấy tiếng nữa trời mới tối, em đi lên núi nhìn xem chặt ít cỏ tranh về. Buổi tối chị cũng dạy cho em đi, hai chị em mình cùng làm sẽ nhanh hơn."

Cậu nói xong, căn bản cũng không chờ Sở Từ đáp lại đảo mắt người này đã ở ngoài cách mấy mét.

Khóe miệng Sở Từ hơi giật giật, tính cách nhóc này hẳn là mang vài phần ỏn trọng và có thể ẩn nhẫn. Tại sao lại đột nhiên biến hóa lớn như vậy?

Chỉ là nàng lại không biết giờ phút này trong lòng Sở Đường cuối cùng toát ra một tia hy vọng. Lúc đi theo Sở Từ về thì cậu biết khả năng mình đi học không lớn. Nhưng hiện tại, loại khả năng kia lại đang tăng thêm một chút. Mà từ trước đến nay cậu là một người thấy cơ hội thì không màng tất cả. Lúc này ước gì có thể lập tức học được cách đan mây tre lá kia, đan ra đủ loại đồ để đổi tiền.

Bởi vì là chị em ruột với Sở Từ, nên ở trước mặt cô trong lòng Sở Đường cũng ít phòng bị. Cậu biết Sở Từ ở trong mắt người ngoài mặc dù không tốt lắm. Nhưng đối cậu thì Sở Từ cũng là một người thân duy nhất sẽ thật tình thành ý không chứa một tia đường sống nào với cậu.

Sở Đường hấp tấp đi chân núi, còn Sở Từ lại bắt đầu đùa nghịch làm rau dại trộn kìa.

- - - - -

Mà giờ phút này ở trong nhà họ Sở ở thôn nam cũng là một hồi im lặng.

Ông Sở mới từ ruộng về thì biết được Sở Đường đi theo Sở Từ, sắc mặt trong nháy mắt tối sầm xuống. Nhìn con cả của mình nhìn không được thâm nghĩ một tiếng "ngu", tức giận đến mức nếp nhăn trên mặt càng nhăn nhiều hơn.

"Thằng cả à, đầu óc của mày có phải bị lừa đá hay không? Đừng nói là trong thôn chúng ta, chính là trong toàn bộ thôn trấn cũng tìm không thấy một ai thành tích tốt như Sở Đường. Chỉ cần mày nhìn một năm rưỡi nữa, chờ nó thi lên đại học thì ngày tháng khổ kia không phải trôi qua sao? Đó chính là sinh viên đấy! Tiền trợ cấp mỗi tháng đều đủ cho nó dùng, đến lúc đó cũng không cần chúng ta bỏ tiền thậm chí còn được nó nhớ kỹ ân. Bây giờ thì khen ngược, người bị mày đuổi đi. Cho dù người trở về trong lòng cũng khó tránh khỏi sẽ ghi hận, mày nói xem bây giờ phải làm gì đây?" Ông Sở tức giận đến mức muốn bóp chết này đứa con cả này.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Nếu so với cậu cả nhà họ Sở thì ông Sở này càng thông minh hơn vài phần.

Bởi vì xuất thân nên từ nhỏ Sở Đường đã hiểu chuyện hơn người khác, ở trên việc học càng bỏ nhiều công sức hơn người khác mấy lần. Những việc này ông Sở đều xem ở trong mắt. Bằng không nhiều năm như vậy cũng sẽ không cho Sở Đường đi học, mà ông muốn chính là một ngày kia Sở Đường thi lên đại học. Đến lúc đó mặc dù cần phải đóng học phí, nhưng sinh viên có trợ cấp. Mỗi tháng không chừng còn có thể dư chút tiền. Tương lai nếu tốt nghiệp đi tìm việc làm thì tiền lương càng không phải ít. Nhà họ Sở bọn họ chiếm tên tuổi giúp đỡ cậu đi học, cho dù Sở Đường không muốn báo ân cũng không thể nào nói nổi.

"Ba, Sở Đường cũng không phải cháu nội ruột của ba, có tiền cho nó đi học còn không bằng tiết kiệm cho mấy đứa nhỏ Thiên Dững đi! Thiên Dững chính là cháu trưởng phòng lớn nhà chúng ta. Bây giờ đã 15, lại qua mấy năm nữa không cần tìm vợ cho nó sao? Đến lúc đó không cần sinh lễ à? Còn có Thiên Kiệt và Thiên Hoa, hai đứa nó đều thông minh hiểu chuyện. Con cũng không tin đi học không giỏi hơn Sở Đường!" Trong lòng Sở Thắng Lợi không cam lòng nói.

Ông chán ghét chính là Sở Đường chăm chỉ học tập, loại đáng vẽ nghiêm túc đọc sách hoặc là làm việc. Có đôi khi ngay cả nó nhìn trưởng bối cũng thấy trong lòng lạnh lẽo. Đứa nhỏ kia lúc 7 tuổi và lúc 17 tuổi đều là một dạng, không giống như bé trai bình thường trong thôn này.

Nói nó không biết giận cũng không đúng, ai khi dễ nó thì nó trừng mắt nhìn chăm chăm họ, đáng vẽ oán hận kia thật sự đáng sợ. Nhưng nếu nói nó hung hăng lại càng không phải. Bởi vì qua nhiều năm như vậy cũng không có ai nhìn thấy Sở Đường phản kháng ai hoặc là đánh ai. Cho dù bị người mắng là con hoang nó cũng chỉ sẽ chịu đựng không lên tiếng.

Nhưng thường là người đầu có lúc xúc động thất tình lục dục, làm gì có ai như nó chứ? Cũng bởi vậy ông thật sự không thể thích nổi Sở Đường.

Nhưng ông căn bản đã quên tính cách này của Sở Đường là ai tạo thành.

"Đừng cho là tao không biết trong lòng mày nghĩ như thế nào. Mày còn không phải là cảm thấy nó cướp sự nổi bật của bọn Thiên Dững à? Mày xem lại mày đi, nếu mày đã cảm thấy nó không tốt thì năm đó tại sao còn muốn nhận nó làm con? Bây giờ người bị mày bức ra cửa, về sau người ngoài nói mày thế nào? Thằng cả à, mày động não ngẫm lại đi, đứa nhỏ kia là người đơn giản hả? Cho dù trên người nó có luồng cứng cỏi thì không chắc khi nào sẽ sử dụng sức lực lớn đó lẫn lộn trở nên nổi bật. Đến lúc đó mày cam tâm nhìn mình nuôi ra thằng nhãi con chỉ xem mày là thân thích nghèo?" Ông Sở tiện tay cầm cái tẩu trong tay ước gì có thể gõ tỉnh đứa con ngu này.

"Nó dám! Nó là do con nuôi ra. Tương lai cho dù nó thật sự trở nên nổi bật thì kiếm tiền cũng nên có một phần của con!" Sở Thắng Lợi lập tức nói.

"Có một phần của mày? Phi, năm đó mày muốn nhận nó làm con chặn miệng người khác nhưng cổ tình lại ghét bỏ nó chiếm thân phận con cả của mày, ngay cả hộ khẩu cũng không thích sửa. Mặc dù mày nuôi nó, nhưng mấy năm nay mày để cho nó sống thế nào. Bởi vì chuyện đi học này mày làm âm ỉ với nó bao nhiêu lần? Trước mắt trong thôn ai không nói mày bên nặng bên nhẹ ngược đãi Sở Đường? Cho dù tương lai nó không thích phụng dưỡng mày thì mày cũng không có lời gì để nói!" Ông Sở bị tức giận đến muốn đánh người.

Ông ngược lại không phải thật sự kêu oan cho Sở Đường. Dù sao Sở Đường cũng không phải cháu nội, cháu ngoại và cháu nội mặc dù nhìn như không khác mấy nhưng kỳ thật khác biệt rất lớn!

Nhớ năm đó ông dẫn Sở Đường về chỉ nghĩ bé trai này lớn lên có thể thêm gạch thêm ngói cho trong nhà. Nhưng chính là không nghĩ tới tính tình đứa con cả này thật không chịu nổi, ngay cả ân cũng không ban cho.

Người khác nói Sở Thắng Lợi có lẽ sẽ không nghe. Nhưng lời nói của ba ruột nhà mình nói ông cũng có thể đi vào trong lòng. Sau khi trái lo phải nghĩ vẫn là hỏi: "Vậy bây giờ phải làm sao đây? Hiện tại người đã đi rồi, hàng xóm cũng đều nhìn thấy."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Ông Sở gõ gõ cái đầu, gương mặt già nua trở nên có vài phần bí hiểm: "Hôm nay Sở Từ cũng không biết là bị gió gì quật mà đưa Sở Đường đi. Nhưng đứa nhỏ này từ trước đến nay chính là xương sụn. Nếu như thật sự muốn tốt cho Sở Đường thì trong vòng 3 ngày khẳng định sẽ đuổi người về. Nhưng nếu không đưa... quân chi là hạ quyết tâm. Vậy đến lúc đó mày phải ra mặt, trước mặt hàng xóm thôn bác bên kia nói chuyện đằng hoàng. Thật sự không được thì ngay tại chỗ lấy ra học phí học kỳ sau đưa cho nó. Sở Đường rất thông minh, nó biết làm sao tốt cho mình." Ông Sở nói.

Ba ngày sau... đến lúc đó tính lười của Sở Từ cũng đều biểu hiện ra ngoài. Sở Đường và nó ở chung khẳng định cũng tích góp một bụng bất mãn. Ông vừa ra mặt cho con cả này cũng dễ nói hơn nhiều.

"Nhưng mà... con đã nói nếu nó không quỳ xuống giải thích..."

Lời Sở Thắng Lợi còn chưa nói xong thì ông Sở đã cảm điều thuốc gõ ở trên đầu ra một tiếng "cốp", trừng mắt bất mãn nói: "Mày cho rằng mày là hoàng đế trước kia một chữ ngàn vàng hả? Giữa hai ba con có chút mâu thuẫn nhỏ có gì ngồi xuống nói. Nếu mày thật sự muốn tương lai nó hiếu kính mày thì hiện tại phải biểu hiện cho tốt, qua lại chỉ mấy năm cũng không thể nhìn được? Sinh viên là vật hiếm lạ, nếu mày đẩy ra ngoài xem tao trừng trị mày thế nào!"

"Nhìn, nhìn, nhìn, ba người đừng đánh nữa, mấy đứa nhỏ còn đang ở bên ngoài đó. Nếu nhìn thấy người làm ba như con thì làm sao còn lập uy được."

"Hừ!" Sắc mặt ông Sở không tốt, nhưng dù sao cũng là con mình. Rốt cuộc vẫn không tiếp tục đánh nữa.

* * *

Hai ba con đánh bàn tính thật tốt, lòng tràn đầy cho rằng giờ phút này Sở Đường vì một bữa cơm chiều mà mặt ủ mày chau, lại không nghĩ rằng giờ phút này Sở Đường được ăn cũng là một bữa cơm vừa lòng nhất.

Sở Từ dùng nồi sắt kia nấu rất nhiều cơm, xuống sông hái được một ít lá sen bao lại, mùi hương tỏa ra khắp nơi. Gạo này cũng không rẻ. Trước kia lúc ở nhà họ Sở mặc dù có ăn nhưng lượng cơm Sở Đường ăn đều do người khác quy định. Nếu ăn gạo chỉ có thể bới cơm một lần, đồ ăn cũng không thể ăn nhiều. Lúc không có gạo phần lớn chính là bánh bột bắp lạnh và củ khoai lang, ăn nhiều mấy miếng dưa muối cũng đều bị chửi.

Nhưng trước mắt, gạo trong nồi kia tuyệt đối có thể thỏa mãn lượng cơm cậu ăn; không chỉ có như thế, trước mặt còn bày một ít rau đại trộn và rau xanh xào. Mặc dù là một mảnh màu xanh nhưng có thể người được mùi dầu muối.

Ánh mắt Sở Đường đều bị đồ ăn này hấp dẫn, có thể nhìn ra được rất thèm ăn nhưng cố tình cả người đứng thẳng. Trong nhà này không có ghế nên cậu phải đứng cạnh bàn, trong tay cầm chén đĩa cũ sứt mẻ: "Chị, chị ăn trước đi."

Sở Từ nhếch khóe miệng, cũng thật đủ quy củ, ăn cơm cũng không ăn vui vẻ.

"Được rồi, chúng ta chỉ có hai người, cũng không phải ở nhà họ Sở, khách khí cái gì." Sở Từ lắc đầu, cũng mặc kệ cậu mà trực tiếp bắt đầu gấp đồ ăn.

Nàng mượn xác hoàn hồn đã 7-8 ngày, ngoài hôm qua ăn kẹo trái cây thì đồ ăn hôm nay mới có hương vị! Trước kia sau khi đánh giấc nàng đều phải mồm to ăn thịt. Nhưng gần đây quả thật là nhạt như chim!

Sở Từ vừa nói xong Sở Đường giống như phạm nhân được mở gông xiềng, trong nháy mắt tốc độ gấp đồ ăn còn nhanh hơn cô. Khi đồ ăn vào miệng, bất quá mới nhai hai cái sắc mặt từ vui chuyển sang ngạc nhiên, sắc mặt cứng ngắc, nhà cũng không phải mà nhai cũng không phải.

"Sao vậy? Không thể ăn?" Sở Từ nhướn mày. Những món này đều là nàng dựa theo trên sách Phúc Duyên chỉ làm. Mặc dù là đồ ăn vỡ lòng đơn giản nhất trong đó, nhưng hương vị hẳn là cũng không tệ mới đúng.

"Chị... một ký muối chúng ta mới mua chị sẽ không dùng hết trong một bữa chứ?" Cuối cùng, Sở Đường vẫn không nhịn xuống nhà đồ ăn trong miệng ra vội vàng bắt đầu uống nước, dừng một lát sau mới nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Lúc đồ ăn mới vào miệng thì Sở Đường còn tưởng rằng vị giác của mình có vấn đề. Cái này mà gọi là rau đại trộn, quả thật chính là dưa muối. Mặc dù bề ngoài vẫn ổn, nhưng bây giờ nhìn kỹ trong nước rau sáng bóng dường như có chút hạt trắng, không phải hạt muối thì chúng là gì?

Sở Từ hơi sùng sốt nói: "Không phải, đồ ăn đơn giản như vậy chị cũng mới bắt đầu làm một mà thôi; lại nói, món này không hợp khẩu vị à, thiếu muối sao ăn được?"

Sở Từ nói xong cũng ăn một miếng, chẳng qua một miếng này mới vừa vào sắc mặt trong nháy mắt đã chuyển xanh. "Phi!" một tiếng phun ra ngoài, tiếp theo trực tiếp ôm bình sữa mẹ kia uống hết nước bên trong, lộ ra gương mặt mềm mại vạn vạn.

Mà lúc này ở bên cạnh nàng, một tiểu hòa thượng với bàn tay to nhìn món ăn kia liên tục nói "A di đà Phật". Chẳng qua Sở Đường chỉ là người thường nhìn không thấy thôi.

"Cmn! Sao vị này lại mặn như thế?" Sắc mặt Sở Từ nghiêm túc, một dáng vẻ muốn giết người.

Sở Đường nhún chân mày nói: "Chị, mặc dù bây giờ chị có thể kiểm tiền, nhưng cũng không thể lãng phí như vậy. Hơn nữa, chỉ có một chút rau đại mà chị bỏ nhiều muối như vậy hương vị có thể không mặn sao?"

Không ăn qua thịt heo cũng nên thấy heo chạy qua chứ? Chị nhà mình mặc dù thật sự nghèo nhưng không đến mức cho tới bây giờ chưa ăn qua muối, cũng nên biết muối này phải bỏ bao nhiêu mới đúng. Cho dù xuất hiện một ít sai lầm cũng không đến mức lãng phí nhiều như vậy. Nhưng nhìn dáng vẻ này của cô thật giống như là một người chưa từng sờ qua muối.

Không thể không nói, Sở Đường đoán đúng rồi. Kiếp trước, Sở Từ trước 16 tuổi chính là tiểu thư trong mắt mọi người. Mặc dù hơi thô lỗ, nhưng loại chuyện xuống bếp này nàng căn bản chưa từng trải qua. Hai mươi năm sau, Sở Từ trải qua ngày tháng phóng khoáng đến cực điểm. Khắp nơi cũng đều có người hầu hạ, căn bản chưa từng dính vào việc phòng bếp này.

Theo như nàng, nàng không khác gì đàn ông. Chuyện giết người nàng có thể đến, nhưng việc giết gà vịt nấu ăn trong phòng bếp nàng ngay cả nhìn cũng sẽ không liếc mắt nhìn một cái.

"Vậy làm sao bây giờ?" Sở Từ xấu hổ, em trai lần đầu tiên về nhà ăn cơm nàng lại tiếp đón thành như vậy cũng đủ mất mặt.

Sắc mặt của Sở Từ quả thật vô tội, thái độ cũng đủ chân thành. Sở Đường nhìn cô như vậy cũng không muốn nói cái gì nữa, kiên trì nói: "Dùng nước nhúng qua cũng có thể ăn, hơn nữa không phải còn mấy món sao?"

Sở Đường nói lời này coi như tự an ủi mình. Cậu đã quen cần kiệm, thật ra mà nói nghĩ đến một món ăn lãng phí nhiều muối như vậy thì cậu cảm thấy đứng ngồi không yên. Vì bù lại lần tổn thất này, sau khi ăn xong cậu nhất định phải nghiêm túc học đan mây tre lá, kiểm tiền muối kia về mới được.

"Có thể ăn chung một bữa là tốt rồi, nước muối nhúng qua còn có thể nấu một bữa rau đại nữa, em nói có đúng hay không?" Sở Đường vừa an ủi xong thì Sở Từ thuận miệng nói tiếp.

Người này nếu đều đã đánh mất thì không thể cười làm lành. Tim nàng từ trước đến nay rất lớn, không thích quanh co lòng vòng. Sở Đường cũng không thêm để ý, nàng ăn cái gì cũng không sao cả.

Nói xong một câu này trên mặt Sở Từ lại hiện ra dáng vẻ vui tươi hơn hờ ngay từ đầu. Mí mắt Sở Đường giật vài cái, nhìn mấy món khác trong lòng có loại dự cảm không tốt lắm. Nhưng nhìn lại Sở Từ thì dở khóc dở cười. Nếu không phải tóc cô dài hơn đàn ông thì Sở Đường thật sẽ hoa mắt thấy cô cười như nụ cười Phật của một pho tượng.

Sở Đường "chờ mong" quả nhiên là không sai, hương vị mấy món khác này cũng làm cho người ta rất khó quên.

Hương vị này phần lớn đều quá mức mặn, ngoài ra hoặc là quá chua hoặc là quá ngọt. Cuối cùng hai chị em dứt khoát mang tất cả món ăn đều nhúng qua một lần mới ăn. Nhưng dù vậy, hương vị kia cũng tuyệt đối làm cho người ta rất khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Sau khi ăn xong chính là thời gian Sở Từ dạy Sở Đường đan mây tre lá.

Ở trong lòng Sở Từ, nàng đã xem Sở Đường là đồng loại. Dù sao Sở Đường là con trai, ở phương diện thủ công khẳng định cũng luống cuống tay chân giống như nàng. Nhớ ngày đó lúc nàng đan ra thành phẩm đầu tiên thì cảm giác thành tựu kia giống như năm đó đánh thắng trận đầu tiên; mà hiện tại giao kỹ năng của bản thân cho Sở Đường cũng như lần đầu tiên mang binh xung phong liều chết, bên ngoài trấn định nhưng trong lòng rất kích động.

"Lần đầu tiên em đan cho nên kiên nhẫn là điều quan trọng nhất. Lúc đan thành giày rom phải chú ý một chút kỹ xảo. Trong giày phải trơn láng, nếu không mang vào chân sẽ cộm. Mặt ngoài giày cũng phải gọn gàng, bằng không bán không được giá cao..." Sở Từ nói cũng ra hình ra dạng.

Kỳ thật thứ này rất cuộc phải đan như thế nào nàng căn bản không nói nên lời. Lúc nàng làm việc thì tiểu hòa thượng Ngô Trần phải ở bên cạnh chỉ điểm. Nàng là người thích cật lực, loại kỹ xảo này rất phức tạp nàng không hiểu, tốc độ đan có thể như bây giờ hoàn toàn chính là dưới cường chế luyện ra xúc cảm mà thôi.

Sở Đường ngồi bên cạnh cái hiểu cái không gật đầu, dựa theo ánh trăng sáng bên ngoài sau khi vừa nhìn động tác đan của cô vài lần cũng bắt đầu thử đan.

Nhưng thử một lần lại làm cho Sở Từ đỏ mặt: cậu nhóc này quả thật chính là trời sinh khéo tay. Cỗ tranh kia trên tay cậu giống như sống. Mặc dù lần đầu đan ra hơi xấu nhưng hẳn chắc có thể sử dụng. Quả thật là người so với người tức chết người.

"Đáng tiếc, thật đáng tiếc...." Sở Từ lẩm bẩm, xem đến trọn mắt há hốc mồm.

Trước kia nàng đều bội phục những cô gái biết thêu hoa, một cây kim đều có thể chơi ra hình dạng. Theo nàng những cô gái này nếu mang tâm tư dùng lên "chính đạo" không chừng một đám đều có thể trở thành cao thủ ám khí.

"Đáng tiếc cái gì?" Sở Đường cười một cái, cậu đột nhiên phát giác Sở Từ đang lẩm bẩm thần còn rất có ý.

"Đáng tiếc em là em trai của chị, A Đường khéo tay như vậy tương lai nếu cưới vợ nhất định sẽ cần kiểm tra nom nhà cửa, sắp xếp trên dưới trong nhà đều thỏa đáng." Sở Từ thở dài một tiếng nói.

Cơ mặt Sở Đường giật giật, còn tưởng rằng mình nghe lầm. Cần kiểm tra coi nhà cửa? Xác định không phải đang nói đến con gái mà là đang nói cậu chứ?

"Nhưng may mắn em còn nhỏ, con trai trong thôn chúng ta mặc dù mới 16-17 tuổi đã kết hôn. Nhưng nếu em muốn đi học lên thì không thể giống bọn họ. Cho nên tính lên thì em còn có thể ở bên chị mấy năm nữa, về sau em tan học về thì phải theo chị học đàng hoàng. Chị sẽ mang tất cả bản lĩnh của mình đều dạy cho em." Không chờ Sở Đường nói chuyện thì Sở Từ lại lẩm bẩm nói.

"Chị..." Đôi mắt Sở Đường trừng lớn: "Có phải mấy ngày trước chị cãi nhau với chị Hoàng bị kích thích hay không, cho nên nói chuyện lộn xộn? Tương lai em phải làm đàn ông đình thiên lập địa, sao có thể cả ngày nghĩ chuyện trong nhà chứ? Hiện tại chúng ta nghèo, tình huống khác. Nhưng tương lai sẽ không đều trải qua ngày tháng như vậy."

Quan trọng nhất chính là lúc Sở Từ xào rau ngay cả muối cũng không bỏ, bản lĩnh từ đâu ra? Nói mạnh miệng như vậy còn giỏi hơn mấy đứa em họ nhà cậu cả nữa.

Trong miệng Sở Từ hơi nghẹn, nghĩ đến mình hiện tại không giống với trước kia, trong lòng lộ ra một loại uất ức. Đặc biệt là nghĩ đến thời đại này cũng trọng nam khinh nữ, cũng không có ai cho nàng cơ hội đi làm Đại tướng quân, càng cảm thấy cả người lạnh lẽo khó chịu.

Sở Đường thấy Sở Từ không nói lại sợ đầu óc cô thật sự xảy ra vấn đề. Cậu suy nghĩ, động tác trong tay bắt đầu có ý thả chậm một chút, giả vờ một chút, hỏi vài câu xin cô chỉ dạy, nhìn cô mặc dù hơi im lặng nhưng sắc mặt không thành vấn đề mới yên tâm vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Sở Đường thật sự thông minh. Mặc dù cố ý thả chậm tốc độ đan ra cũng không tệ. Sở Từ mặc dù không thích nghề thủ công này, nhưng nàng cũng là người có mắt nhìn, nhìn ra được đứa em trai này cố ý dạy cho nàng. Có đôi khi nhìn ánh mắt của nàng đều mang theo quan tâm, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều.

Kiếp trước nàng chỉ có một đứa em trai tâm trí không được đầy đủ, còn chết trước mình một bước. Bây giờ mặc dù mượn xác hoàn hồn, nhưng ông trời cũng không làm cho nàng làm người thật sự cô đơn, có Sở Đường là người thân máu mủ. Hơn nữa đứa em trai này rất thông minh, coi như thỏa mãn tâm

nguyện của nàng kiếp trước.

Hai người cùng nhau làm việc hiệu suất tăng lên không ít.

Buổi tối, Sở Từ đã trải rất nhiều cỏ khô bên kia từ đường cũ một lần nữa, miễn cưỡng sử dụng cho Sở Đường ngủ.

Bởi vì từ đường này chỉ có một gian phòng. Vì tránh cho vạn nhất, ban đêm Sở Từ cũng không đi vào không gian nhìn một cái, chỉ nghe tiểu hòa thượng Ngô Trần trời nổi bên cạnh nói nàng trải qua mấy ngày nay làm việc chăm chỉ nên sinh cơ của linh thụ đã có. Chỉ cần cứ duy trì như vậy, chờ đến tháng thứ ba sẽ kết ra một linh quả kéo dài tuổi thọ là không thành vấn đề.

Sở Từ gặp qua người lừa gạt cũng không ít, mà sách Phúc Duyên và không gian phụ thuộc đều là vật thần kỳ. Nếu bị người biết được nàng không chừng cũng bị người xem thành yêu quái mà xử lý. Nhưng lại nghe nói thời buổi này có không ít nhà khoa học và những nhân vật quyền lực như viện nghiên cứu cảm thấy hứng thú với vật thần kỳ nhất trên người nàng.

Đương nhiên, nàng biết một cô gái mập không đọc sách cũng không biết nhiều chuyện. Những chuyện này đều là Sở Từ mập trước kia nghe Sở Đường nói.

Tóm lại, chuyện mượn xác hoàn hồn và không gian bí mật trên người nàng đều chôn ở trong lòng, không thể để cho một người nào biết.

Một đêm ngủ ngon.

* * *

Sáng sớm hôm sau, Sở Từ là bị tiếng nói chuyện bên ngoài đánh thức. Nàng ít khi ngủ quá sâu, chất lượng giấc ngủ lần này ngay cả chính nàng cũng đều ngoài ý muốn. Vừa mở mắt ra Sở Đường không biết đã tỉnh dậy khi nào, qua khe cửa có thể nhìn thấy cậu đang bận việc bên ngoài; mà lúc này một cái đầu cà rốt nhỏ đang đứng bên cạnh cậu.

"Anh Sở Đường, mẹ em kêu em mang chút thức ăn đến cho hai người. Nhìn đi, con gà nhà em mới đẻ hai quả trứng, sò còn hơi ấm nữa đây!" Đôi mắt lóe sáng của Xuyên Từ nhìn Sở Đường giống như thấy được vật hiếm lạ, thật là nhỏ mà lạnh.

Sở Từ nhú mày một cái, Xuyên Từ này hôm trước nói chuyện với nàng rất lâu, còn giúp nàng làm việc cũng không thấy mẹ Xuyên Từ kia đưa chút thức ăn đến. Bây giờ Sở Đường đến thì bà kêu con trai nhà mình đưa đến, khẳng định là có mục đích.

Đặc biệt là trứng gà này từ trước đến nay đều xem như "đồ bỏ quý giá" của mỗi từng nhà. Bình thường đều là đàn ông lao động hoặc là đứa nhỏ được cưng chiều trong nhà mới được ăn. Hiếm khi có người tiêu tiền như nước mà tặng người, huống chi tặng còn là hai đứa mồ côi không ba không mẹ như bọn họ.

Nàng nghĩ... hẳn là nhìn trứng thành tích học tập của Sở Đường đây.

Xuyên Từ cũng là người rất thông minh, chẳng qua làm người ham chơi. Trong số những đứa nhỏ cùng tuổi trong thôn, mặc dù cậu có thể xếp hạng trong số những người đứng, nhưng không tính là quá xuất sắc. Nhưng Sở Đường thì khác, cậu từ nhỏ chính là đứa nổi bật. Nếu có cậu dạy dỗ thì Xuyên Từ khẳng định có thể tiến bộ vượt bậc.

Sở Đường nhìn hai quả trứng gà cũng không cảm thấy ngạc nhiên: "Em cầm trứng gà về đi, về nhà nói với thím anh bận rộn kiếm học phí, chỉ sợ không có nhiều thời gian rảnh rỗi dạy em. Nhưng nếu em có bài nào không biết anh cũng sẽ cố hết sức chỉ cho em làm như thế nào, đều là hàng xóm láng giềng, không cần phải khách khí như vậy."

Lúc ở nhà họ Sở, mỗi khi nghỉ hè và nghỉ đông đều có người ta đưa trứng gà hoặc là thức ăn đến, câu đều là chuyện giống như vậy. Chẳng qua đồ vật là nhà họ Sở nhận, việc là cậu làm thôi.

Bây giờ mặc dù xem như ra độc lập, nhưng cậu cũng biết Sở Từ có danh tiếng ăn trộm ăn cắp. Cho nên trứng gà này vẫn là không cần lấy mới tốt, còn có thể giúp cô lấy lại chút danh dự.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Sở Từ vừa thấy Sở Đường từ chối trứng gà đưa tới cửa. Nàng vừa nhấc chân ra cửa chỉ nhìn thấy 4-5 cái rổ nằm rải rác trên mặt đất, có thể thấy được Sở Đường đã dậy sớm.

"A Đường, em hẳn là cũng có bài tập hè phải làm đúng không? Còn hơn một tháng nữa em đã khai giảng rồi. Nếu vẫn không học bài, chờ đến khai giảng chỉ sợ cũng quên hết những gì học lúc trước. Đúng lúc từ hôm nay trở đi kêu Xuyên Từ đến học chung với em, chuyện kiếm tiền này không cần em nhọc

lòng." Nàng nói xong nhìn chăm chăm hai quả trứng gà trong tay Xuyên Từ lại nói: "Xuyên Từ à, trứng gà này chị không lấy. Nhưng em có thể nói với thím, nói bà có thể tìm hai con gà con đến hay không?"

Gà con giá cũng không mắc, chỉ là mất phí nuôi mà thôi.

"Chị!" Sở Đường không vui nhú mày. Làm gì có đạo lý đuổi tay xin đồ với người khác chứ?

"Trao đổi công bằng mà thôi, mỗi người đều biết em có thành tích tốt trong thôn, dạy Xuyên Từ căn bản không thành vấn đề. Em còn hơn một tháng nữa mới khai giảng, đôi hai con gà con với bà vẫn là bà có lợi rồi. Huống hồ nếu em không lấy cái gì không chừng thím còn cảm thấy em không muốn dạy Xuyên Từ. Cho dù dạy cũng lười đẻ bụng." Sở Từ trực tiếp sáng khoái nói.

Xuyên Từ là đứa nhỏ thông minh, Sở Từ là cố ý nói cho cậu nghe. Chờ cậu trở về mang lời này nói với người nhà một lần thì mẹ của Xuyên Từ càng sẽ cảm thấy Sở Đường đáng tin cậy.

Hơn nữa, nàng không phải không biết trước kia nhà họ Sở dùng Sở Đường kiếm không ít thịt cá trứng gà, dùng đồ vật đổi lấy Sở Đường dạy kèm đã thành quy củ các thôn dân đều biết đến. Nếu nhà Xuyên Từ không cho cũng làm cho người khác không thoải mái, không chừng mẹ Xuyên Từ còn không vui.

Sở Đường mím môi, đột nhiên cảm thấy Sở Từ này trong chốc lát là một dạng. Nghĩ đến việc nấu ăn ngu ngốc của cô ngày hôm qua, lại nhìn vào đáng vẻ khôn khéo của cô hôm nay này quả thật là hai người khác nhau.

"Vậy nghe lời chị đi." Sở Đường gạt đầu.

Sở Từ mỉm cười, cậu bé này rất giỏi trong việc này. Mặc kệ chuyện gì một chút đã thông, bản chất khôn ngoan và tính nết như vậy. Nếu dạy dỗ đáng hoàng ở trong thời của nàng, tương lai tất nhiên là có thể phong hầu bá tước.

"Đúng rồi, chuyện hôm trước kêu em hỏi đến đâu rồi?" Sở Từ thấy Xuyên Từ thật cẩn thận cầm hai quả trứng gà lại vừa nhắc chân đi súc miệng rửa mặt vừa hỏi.

Xuyên Từ vừa nghe lập tức bỏ quên Sở Đường đi theo sau mộng, bắt đầu cười toe toét nói: "Ngày hôm qua em vẫn luôn ở bên nhà chị Hoàng, cũng lên lút hỏi thăm. Chị Hoàng nói trước khi vòng tay mất chỉ có một mình chị A Từ gặp chị ấy, hơn nữa lúc ấy chị còn thấy chị ấy cắt vòng tay kia ở chỗ nào. Chị đi rồi chị ấy khóa cửa ra thôn đến thị trấn thăm anh Hoàng. Lúc trở về khóa cửa không có hư hao."

"Chị A Từ, hôm trước chị đã bảo đảm với em không có trộm vòng tay, gạt người sẽ bị sét đánh." Xuyên Từ lại thêm một câu.

"Chị ước gì sét đánh chết tên trộm khôn kiếp kia!" Trong mắt Sở Từ nổi lên một tia sát ý chợt lóe qua, lại nói tiếp: "Hiện tại anh Hoàng như thế nào?"

Chồng chị Hoàng là người thành thật, cũng là người nông dân đích thực. Trước khi nàng mượn xác hoàn hồn, anh Hoàng muốn lên núi bắt gà rừng cho chị Hoàng tắm bổ. Kết quả không cẩn thận ngã gãy chân, rất nghiêm trọng. Từ đó chị Hoàng xin nghỉ ở nhà chăm sóc anh ấy.

"Ừm... không tốt lắm. Chị ấy nói anh Hoàng còn đang nằm viện ở thị trấn, có đi chăm sóc nên không cần chị ấy phải trở về gấp. Ngoài ra, bởi vì chị ấy xin nghỉ phép quá dài nên nhà xưởng bên kia cũng đuổi chị ấy. Chị A Từ, chị Hoàng là người tốt. Nhưng hiện tại thật đáng thương, mắt khóc sưng lên. Mẹ em nói, đi thấy chị ấy đã làm mất bảo vật gia truyền còn làm hại anh Hoàng ngã gãy chân nên muốn hai người bọn họ ly hôn nữa đây!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Xuyên Từ làm sao hiểu được về chuyện hôn nhân của hai vợ chồng. Nhưng chỉ là nghe trưởng bối trong nhà nói cho nên trở nên nhỏ mọn mà lạnh. Nhưng nghe cậu nói như vậy Sở Từ cũng hoảng sợ.

Thời đại này mặc dù không có cỗ hủ giống như triều đại Đại Hạ, nhưng nơi nhỏ như thôn Thiên Trì thì dân phong vẫn rất giản dị. Nói chung, một khi người đàn ông và phụ nữ kết hôn hầu hết đều ở bên nhau trọn đời và có rất ít cuộc ly hôn xảy ra. Nếu điều này xảy ra thì cặp vợ chồng kia sẽ trở thành hàng cũ. Nếu thật sự muốn tìm người mới có thể sẽ khó khăn.

Đặc biệt là nhà gái, gần như sẽ bị nước bọt của người khác làm cho chết đuối.

Chị Hoàng này thật ra không phải là họ Hoàng, tên thật của chị là Thôi Hương Như. Nhà mẹ đẻ của chị ở một thôn lân cận, trong nhà mở một xưởng dệt kim nhỏ. Nghe nói mấy năm trước nhà mẹ đẻ chị trải qua cuộc sống đặc biệt náo nhiệt. Khi chị gả vào nhà họ Hoàng của hồi môn tuyệt đối là phong phú nhất cả thôn. Mọi người đều nói anh Hoàng đã lấy một người vợ có mệnh tốt. Không chỉ có như thế, ba và anh của Thôi Hương Như còn tìm quan hệ để cho chị làm việc trong một xưởng tương đối lớn trong trấn trên, tiền lương cũng cao.

Phần lớn trong thôn này chủ yếu là làm ruộng và trồng rau. Các phụ nữ phần lớn ở nhà, không có nhiều phụ nữ giống như Thôi Hương Như có thể mang nhiều tiền về cho gia đình như vậy. Nhưng đáng tiếc là, sau khi ba già của Thôi Hương Như qua đời anh em bắt đầu chiếm đoạt tài sản. Kết quả là xưởng dệt kim ngày càng lụn bại, thậm chí dần dần bắt đầu mất tiền. Thôi Hương Như không có nhà mẹ đẻ dựa vào cũng không có uy tín như lúc lập gia đình.

Đương nhiên, đây không phải là điều quan trọng nhất.

Thôi Hương Như gả vào nhà họ Hoàng năm 18 tuổi, đến nay đã được 5 năm nhưng chị vẫn chậm chạp chưa sinh con. Mẹ chồng của chị đã có ý kiến trong lòng. Bây giờ chị vừa thất nghiệp vừa đánh mất đồ gia truyền, cũng khó trách mẹ chồng kia muốn đuổi chị ra khỏi nhà.

Sắc mặt Sở Từ trầm ngâm, Thôi Hương Như này đối với nguyên chủ rất tốt. Nếu nàng đã mượn cơ thể của Sở Từ mập tự nhiên cũng cần phải gánh vác trách nhiệm thay cô. Nếu tương lai có chỗ có thể giúp được chị Hoàng thì nàng khẳng định sẽ ra tay.

Chẳng qua nghĩ đến đây Sở Từ tự giễu mình. Hiện tại nàng ngay cả bản thân còn không quan tâm, trong một thời gian bàn tay này không dài.

"Vậy... chân anh Hoàng thế nào?" Sở Từ lại hỏi.

"Chị ấy nói chỉ cần có tiền việc chữa trị không phải là vấn đề. Nhưng cụ thể chi bao nhiêu tiền chị ấy không chịu nói với em." Xuyên Từ hơi ảo não nói.

Khỏe miệng Sở Từ hơi run rẩy, cậu chi là một đứa nhỏ hơn 10 tuổi, ai sẽ nói với cậu nhiều như vậy?

"A Đường, chị sẽ đi gặp chị ấy trước." Sau khi rửa mặt đơn giản xong Sở Từ vẫn quyết định trước tiên đi gặp chị Hoàng sau đó lại nói.

Trước đó vừa mới mượn xác hoàn hồn mặc dù gặp mặt, nhưng trong thời gian ngắn ngủi kia cũng không làm cho nàng giải thích rõ ràng. Ngược lại còn làm cho đối phương hiểu lầm càng ngày càng sâu, kéo dài như vậy cũng không tốt.

"Em đã nấu cháo, chị ăn xong rồi hãy đi." Sở Đường liếc nhìn cô một cái nói.

Sở Từ vừa nhắc chân ngẫm lại cũng đúng. Nếu chưa ăn cơm đã ra cửa người khác còn tưởng rằng nàng lại đi ăn chực, lấp đầy bụng trước cũng không đến mức để cho người khác bàn tán. Người nhà nông chính là nhiều chuyện, quan hệ giữa các người hàng xóm cũng cần được chú ý và không thể bất cẩn giống như trước.

Sau khi ăn sáng xong, Sở Từ lập tức ra cửa, Xuyên Từ đã cầm hai quả trứng gà chạy về nhà. Trước khi đi thậm chí không quên mười viên keo trái cây đã giao kèo trước đó với Sở Từ.

Nhà họ Hoàng ở trong thôn xem như nhà giàu. Cái khác không nói, chính là ngôi nhà này đều sạch sẽ khí phái hơn nhà người khác vài phần. Những con đường đất và tường đất có thể tìm thấy khắp nơi trong thôn. Nhưng nhà họ Hoàng là nhà gói gạch xanh bốn gian lớn, cửa sân vây quanh một chuồng heo, bức tường thấp và cửa gỗ sơn đỏ bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Nhà họ Hoàng trước kia cũng không phải như thế. Trước kia nhà họ Hoàng này trên dưới tổng cộng có bốn nhân khẩu. Di Hoàng nuôi ba đứa con ngay cả ăn cơm đều thành vấn đề. Sau đó Thôi Hương Như coi trọng anh cả nhà họ Hoàng, cuộc sống này mới đi theo ngày càng tốt.

Thôi Hương Như có tính tình dịu dàng và hiền lành, lấy chồng theo chồng gả chó theo chó. Sau khi làm vợ nhà họ Hoàng tự nhiên một lòng muốn tốt cho cái nhà này, hơn nữa trước kia chị là con gái duy nhất trong nhà họ Thôi. Cho nên ba già của chị cũng không muốn chị chịu khổ, thỉnh thoảng tiếp tế một ít mới làm cho nhà họ Hoàng thay hình đổi dạng.

Sở Từ sau khi lật lại ký ức một lần lúc này mới đi vào. Ban ngày nên cửa sân phần lớn đều rộng mở, vừa tiến vào cửa sân thấy chị Hoàng đang cho heo con ở trong nhà ăn.

"Chị ơi!" Sở Từ kêu một tiếng.

Chị Hoàng vừa nghe giọng nói lau mặt trước một cái. Lúc này mới quay đầu, nhìn thấy là Sở Từ sắc mặt nhất thời run rẩy: "Cô đến làm gì? Đi, nhà của tôi không chào đón cô!"

Chị cũng không muốn nói lời lạnh nhạt với Sở Từ. Nhưng mặc cho ai móc tìm móc phổi đối xử tốt với một người lại bị đối phương trộm đồ gia truyền thì trong lòng cũng không thoải mái. Hơn nữa, bởi vì chuyện vòng tay này mẹ chồng nhà chị vẫn luôn làm khó dễ chị nàng, trải qua ngày sắp không chịu nổi nữa!

Trong mắt chị Hoàng đồ ngẫu, thoát nhìn chính là vừa mới khóc thầm. Mặc dù trong lòng Sở Từ cũng không vui lắm, nhưng nàng từ trước đến nay đều kiên nhẫn với loại phụ nữ như hoa như ngọc này. Nàng nhất thời đi qua: "Chị còn giận em à? Hôm nay em đến xin lỗi chị, mấy ngày hôm trước em không khỏe. Cho nên chuyện vòng tay không có giải thích rõ ràng với chị..."

"Giải thích cái gì? Còn có gì để giải thích? Uống công tôi đối xử tốt với cô như vậy, trong nhà có ăn uống gì đều nghĩ đến cô, còn cô? Làm hại tôi chưa đủ thâm sao?" Không chờ Sở Từ nói xong chị Hoàng đã khịt mũi nói.

Sở Từ cau mày: "Vòng tay kia xác thực không phải em trộm. Thậm chí không chỉ là vòng tay, những thứ bị mất trong nhà người khác mấy năm gần đây, cũng phần lớn không phải là em làm. Trước kia người khác nói gì em không quan tâm, nhưng em tuyệt đối không thể để chị cũng không tin em."

Dáng vẻ của chị Hoàng không tệ, chị có làn da trắng và dáng người đẹp hơn những phụ nữ khác trong thôn, nhưng sắc mặt rất kém.

Sở Từ không có sức chống cự với phụ nữ như vậy. Kiếp trước phần lớn những người ở chung với nàng đều là đàn ông thô lỗ. Những người đó đều ướm đầm mồ hôi, khuỷu tay còn thô hơn đùi của phụ nữ, về mặt làm cân, miệng đầy thô tục. So sánh với bọn họ thì phụ nữ có hung dữ ở trong mắt nàng cũng là dịu dàng như nước.

Dáng vẻ của Sở Từ làm cho chị Hoàng ngẩn ra, vẫn cảm thấy dáng vẻ này của cô hơi kỳ quái. Ánh mắt kia không giống như lúc trước, ngược lại giống như những người theo đuổi chị đã gặp trước khi kết hôn.

"Chị có thể tin những lời em nói không?" Chị Hoàng thở phào một hơi, vội vàng ám chỉ mình đừng bị Sở Từ lừa: "Chị cũng không muốn oan uổng em. Nhưng sự thật là ngày đó ngoài em ra căn bản không có ai đến nhà của chị. Ngoài em ra ở càng không có ai biết lúc chị ra ngoài thích giấu chìa khóa cửa lớn dưới tảng đá lớn ở cửa. Ổ khóa trong nhà không bị phá hư, chứng minh tên trộm kia quang minh chính đại mở khóa đi vào, không phải là em thì là ai?"

Trước kia mỗi ngày chị muốn lên thị trấn đi làm, phần lớn những người khác trong nhà cũng phải vào ruộng làm việc. Cho nên cửa lớn thường bị khóa, nhưng chìa khóa mang ở trên người không quá an toàn, tìm một chỗ giấu mới thích hợp nhất; mà có một lần lúc chị giấu chìa khóa bị Sở Từ đến gặp chị vừa vặn thấy được. Nhưng lúc ấy chị không để ý, cảm thấy chị đối xử tốt với Sở Từ như vậy, Sở Từ làm sao có ý đồ xấu ăn trộm đồ nhà chị chứ? Nhưng chị không bao giờ ngờ tới mình đã nhìn lầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Chị Hoàng là người từ trước đến nay đều là có một nói một, làm người tương đối đáng tin cậy. Bởi vậy nghe Sở Từ nói với chị như vậy ánh mắt trong chớp mắt tối sầm xuống.

Ổ khóa trong nhà không bị phá hư, chỗ giấu chìa khóa lại chỉ có chị biết. Vậy bị hoài nghi cũng xác thật theo lý thường phải làm, chỉ là...

"Chị à, chìa khóa nhà này không chỉ một mình chị có phải không? Nhà chị trên dưới tổng cộng năm nhân khẩu. Trong tay dì Hoàng, thậm chí là anh Hoàng khẳng định cũng có chìa khóa. Như vậy tên trộm cũng không nhất định là cầm chìa của chị mở. Chị nói có đúng hay không?" Sở Từ vội vàng nói.

Nàng vừa dứt lời cả người chị Hoàng hơi ngẩn ra.

Trước đó chị xác thực không nghĩ về những chìa khóa khác. Bởi vì tin tức về việc chị bị mất đồ được truyền ra rất nhiều người nói với chị với về mặt khẳng định rằng tên trộm là Sở Từ. Chị mặc dù không tin, nhưng nghĩ đến trước đó Sở Từ rất thích chiếc vòng kia. Lúc này mới hơi hoài nghi, sau đó đến chuyện chìa khóa thì càng thêm xác định.

Nhưng bây giờ nghe Sở Từ nói như vậy cũng có đạo lý. Trong nhà mỗi người đều có một chìa khóa. Bất cứ ai cũng có thể mở cửa được, không chừng là chìa khóa của mẹ chồng hoặc là em chồng đã bị mất mới làm cho tên trộm kia vào cửa...

Chẳng qua nghĩ đến đây sắc mặt chị Hoàng tối sầm lại hơi do dự. Những ngày qua mọi người trong nhà nói đồ đã bị Sở Từ trộm. Nếu chị đột nhiên mở miệng hỏi bọn họ có có bị mất chìa khóa hay không trong lòng bọn họ sẽ không thoải mái. Huống hồ đàn ông nhà chị vẫn đang ở trong bệnh viện, nhắc lại chuyện này sẽ chỉ làm người nhà mất hứng.

Ánh mắt hoài nghi nhìn Sở Từ vài lần: "Cũng chỉ mấy ngày không gặp mà tài ăn nói của A Từ tốt lên không ít. Trước kia cũng không thấy em miệng lưỡi sắc bén như vậy."

"Đó là bởi vì trước kia người hiểu lầm em đều là râu ria thôi." Sở Từ thở dài một hơi, lại nói: "Chị à, chị đối xử tốt với em, em biết được. Trước kia người khác nói em trộm đồ, em không tìm được chứng cứ, cho nên có giải thích cũng vô dụng. Nhưng lần này lại không thể không chứng minh mình trong sạch. Em biết chị bị mất vòng tay trong lòng khó chịu, em lại là người có hiềm nghi nhất. Chị tức giận với em cũng là bình thường. Nhưng vòng tay này nếu là đồ gia truyền tốt nhất vẫn nên cố gắng tìm về mới tốt. Cho nên chị có thể hỏi những người trong nhà ai đã mất chìa khóa, ai là người vào cửa nhà sau khi chị đi. Chị có nhân duyên tốt như vậy hỏi hàng xóm mấy câu hần là cũng có thể có được chút tin tức..."

Chị Hoàng là người có nhân duyên tốt nhất trong thôn. Mấy năm nay chị gả vào cửa đối với bất luận với ai cũng đều rất tốt, làm người hào phóng, lại không thích nói ra nói vào. Cho nên rất làm cho người thích.

Lúc này trong lòng chị Hoàng cũng hơi dao động. Đáng vẻ này của Sở Từ thật không giống như là nói dối, chẳng lẽ mình thật sự oan uổng em ấy?

Nhưng chị lại sợ nhất thời mềm lòng nghe lời Sở Từ nói. Cho nên nghiêm mặt như cũ nói: "Chuyện này chị đã biết, em yên tâm, chị sẽ hỏi một chút. Nếu không phải em làm chị sẽ giải thích với em. Nhưng nếu thật sự định là em thì chị hy vọng em trả vòng tay lại cho chị."

"Chị cứ việc tra lại. Nếu sau khi tra xong chị còn xác định là em, vậy thì cho dù không phải em trộm thì em cũng sẽ trả số tiền tương đương cho chị." Sở Từ nói nghiêm túc.

Trong thực tế, trong lòng nàng đã biết điều đó. Nhìn vào phản ứng chung trên dưới nhà họ Hoàng, tên trộm này phần lớn là người bên cạnh chị Hoàng.

Kiếp trước nàng có thể thống soái tam quân tự nhiên cũng có chút tài năng, không dễ dàng bị người lừa gạt như vậy.

Hôm nay nàng đến nhà họ Hoàng một chuyến phát hiện không ít chuyện, cũng làm cho ký ức về mọi người nhà họ Hoàng trong đầu nàng càng trở nên rõ ràng và sâu sắc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Trong nhà chị Hoàng trên có một mẹ chồng, dưới có một em trai và một cô em chồng.

Chồng chị là người thành thật. Nhưng ba anh em được dì Hoàng nuôi lớn nên rất hiểu thảo với bà mẹ già này nên có vẻ yếu đuối vô năng; mà em trai chồng nhà họ Hoàng cũng là học sinh cấp 3, còn học chung trường với Sở Đường. Hai người có mối quan hệ cạnh tranh, thậm chí còn coi thường nàng. Về phần em gái chồng và mẹ chồng của chị Hoàng..

Cô em chồng kia vẫn ổn, bình thường mặc dù thích ham món lợi nhỏ nhưng tuổi còn nhỏ. Cho nên lá gan tương đối cũng nhỏ. Nhưng dì Hoàng kia cũng là người có tiếng keo kiệt.

Trước kia một mình bà nuôi ba đứa con trải qua cuộc sống không tốt nên tương đối cần kiệm. Nhưng chị Hoàng thì khác, đối với phương diện tiền tài không quá đề ý, điểm này làm cho dì Hoàng thường xuyên bất mãn. Đặc biệt là trước đây chị thường tặng đồ cho nàng, chân trước đưa tới thì sau lưng dì Hoàng sẽ gấp nàng ở gần đó chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, không phải là người dễ đối phó.

Một người như vậy sau khi bị ở mất đồ gia truyền. Thậm chí dưới tình huống tất cả mọi người hoài nghi nàng, nhưng không có đến cửa mắng chửi.

Mặc dù anh Hoàng ngã gãy chân, nhưng tuyệt đối cũng không ảnh hưởng dì Hoàng tìm đồ gia truyền. Hơn nữa dì Hoàng cũng tuyệt đối không phải là một người toàn tâm toàn ý chăm sóc đứa con cả trước giường bệnh. Nguyên nhân bà không có xuất hiện rất có thể là bởi vì trong lòng đã xác định căn bản không tìm thấy.

Trong lòng Sở Từ suy nghĩ rất nhiều, nhưng không có nói thẳng ra. Dù sao liên quan đến việc riêng nhà họ Hoàng. Nếu nàng nói rõ không chừng chị Hoàng còn sẽ cảm thấy nàng muốn mang chậu phân này đổ trên đầu dì Hoàng, đến lúc đó ngược lại sẽ làm chị nghĩ nhiều.

"Chị à, em nghe nói... chị đi lên thị trấn lại bị dì Hoàng đuổi về. Trước kia dì dường như không có hung dữ với chị như vậy..." Ánh mắt Sở Từ chột lóe, nhẹ giọng nói một câu.

"Chị làm mất vòng tay, lại làm hại Kiến Dân ngã gãy chân. Mẹ chồng sao có thể bằng lòng gặp chị..." Bởi vì một chút hiềm nghi với Sở Từ nên thái độ của chị Hoàng cũng tốt vài phần. Sau khi nói một câu lại nói: "Nếu không còn chuyện gì khác em vẫn nên về đi. Nếu tin tức em tới truyền đến lỗi tại mẹ chồng chị thì bà sẽ tức giận."

Sở Từ lên tiếng: "Chị à, sau này có việc gì cần em giúp đỡ cứ việc nói. Hôm nay em đi trước đây, hôm nào lại đến gặp chị." Sở Từ nói một câu, lúc này mới quay đầu rời đi.

Chị Hoàng cười khổ một cái, Sở Từ giúp chị? Lời này trước kia đều là chị nói mới đúng.

Sở Từ kỳ thật muốn nói nhắc thêm vài câu với chị, nhưng lời nói đến bên miệng không nói ra. Hiện tại chị Hoàng cũng không còn tốt như trước kia. Nhà mẹ đẻ hiện tại không đáng tin, công việc cũng bị mất, lại bị mang tiếng làm mất đồ gia truyền. Dì Hoàng kia nếu bất mãn con dâu 5 năm chưa sinh con vậy tuyệt đối có lý do và năng lực đuổi chị Hoàng ra cửa. Mà Hoàng Kiến Dân có vài phần ngu hiểu, chưa chắc có thể bảo vệ chị Hoàng bình yên.

Đương nhiên, nàng cũng hy vọng là nàng nghĩ quá nhiều. Trong lòng Sở Từ hơi có chứng mất nhà họ Hoàng này, cũng cảm thấy tính cách của chị Hoàng

không khỏi quá đơn thuần.

Không nói cái khác, chỉ cần nhìn vào ngôi nhà của nhà họ Hoàng ờ thì biết. Chị gả vào cửa 5 năm, mang tất cả tiền nhà mẹ đẻ cho mình đều tiêu xài ra ngoài làm cho nhà chồng chiếm hết lợi. Tuy nói gả vào cửa đó là người một nhà. Nhưng không chừng đường lui cho mình nó tương đương với việc đẩy bản thân vào ngõ cụt.

Cho dù dì Hoàng không có tâm tư thay đổi con dâu, thì sau này đối xử với chị Hoàng cũng tuyệt đối không giống như trước đây.

Sở Từ với vẻ mặt lo lắng. Lúc trở về trong lòng Sở Đường rất là khó hiểu, hỏi một hồi nàng mới nói suy nghĩ của mình với cậu. Sở Đường vừa nghe trong lòng rất ngạc nhiên, trước kia cậu cảm thấy mình xem như đã nhiều tâm nhãn. Nhưng nhìn dáng vẻ này xem ra Sở Từ cũng không ít.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đại lực sĩ

Sở Đường mặc dù biết về chị Hoàng này, nhưng đối với những chuyện khác nhà họ Hoàng cũng không biết. Trước mắt nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Sở Từ nhin không được nói: "Chị cũng đừng buồn lo vô cớ. Chị Hoàng mặc dù chưa sinh con, nhưng gả vào cửa lâu như vậy.

Trước kia giúp đỡ nhà chồng không ít, đối phương không có khả năng bởi vì chút việc nhỏ này đã đuổi chị ra cửa. Hơn nữa trước kia chị đã từng nói với em tính cách anh Hoàng kia rất hàm hậu..."

"Hàm hậu?" Sở Từ cười mỉa một cái: "Hiện tại xem ra càng như là ngu dốt."

Trong đầu nàng lại có không ít ký ức về Hoàng Kiến Dân, đối phương đối xử với chị Hoàng xác thật không tệ. Nhưng đối với bà Hoàng kia mới là chân chính nói gì nghe nấy.

"Mặc kệ nói như thế nào, chuyện chưa xảy ra vẫn là nghĩ đến mặt tốt trước. Chờ chúng ta buôn bán kiếm được ít tiền thì qua lại với chị ấy nhiều một chút lời, thật sự không được thì mang kỹ thuật đan mây tre lá cho chị ấy coi như là giúp đỡ." Sở Đường lại nói.

Sở Từ gật đầu, sau khi an tâm bận rộn với công việc trong tay.

Hai người đồng lòng hợp lực tốc độ nhanh hơn rất nhiều. Vào buổi chiều, Xuyên Từ lại chạy tới một tay ôm một con gà con màu vàng. Sau khi nhìn thấy Sở Từ giống như hiện vật quý đưa tới trước mặt cô.

"Mẹ em nói, sợ anh chị không có gì cho nó ăn. Cho nên lại kêu em mang qua chút bột bắp đến. Chị A Từ, sau đó chị dùng rau dại trộn lẫn cho ăn, khoảng nửa năm là có thể đẻ trứng." Xuyên Từ nói.

Trong lòng Sở Từ trong hơi ngạc nhiên, lòng mẹ Xuyên Từ này cũng thật đủ lớn, biết rõ danh tiếng của nàng ở trong thôn không tốt lắm, nhưng còn tặng nhiều thứ đến đây. Nếu như người khác chỉ sợ căn bản sẽ không cho con trai gần gũi với nàng nhiều.

"Về nhà thay chị nói cảm ơn với thím." Sở Từ cũng không khách khí trực tiếp nhận lấy.

Chẳng qua con gà con này vừa đến tay Sở Từ rất lo lắng cho mình không cẩn thận bóp chết hai nhóc này.

"Chị, chúng ta ngay cả sân cũng không có, con gà này không thể ăn ngủ với chúng ta chứ?" Sở Đường hơi đau đầu, trong nhà thật sự rất khó coi, nuôi người còn vất vả huống chi là nuôi gà.

Trước đó Sở Từ căn bản không nghĩ tới điểm này, chỉ cảm thấy nuôi con gà trong nhà nhiều thêm một chút sinh khí. Hơn nữa cũng có thể đẻ trứng trong một thời gian dài. Nhưng hiện tại Sở Đường vừa nói như vậy khoe miệng nàng giật một cái: "Em tiếp tục làm việc, chuyện sân giao cho chị."

Bên ngoài từ đường có một mảnh đất trống rất lớn. Cỏ tranh không đáng giá, để tùy tiện cũng sẽ không bị trộm. Nhưng gà thì khác. Cho nên làm cái sân đơn giản rất cần thiết, diện tích cũng không cần quá lớn, miễn cưỡng đủ dùng là được. Dù sao nếu như nàng đồng ý ở lại và sống ở đây vậy phải chuẩn bị để trải qua cuộc sống náo nhiệt, cũng không thể cả đời đều sống ở trong từ đường nhỏ này được.

Sở Đường trừng mắt nhìn cô, vốn định tự động xin đi giết gác xây sân. Nhưng nhìn thấy dáng vẻ thích thú của cô trong lòng cũng bắt đầu hơi tò mò.

Loại công việc đan này Sở Từ thật là không có quá am hiểu. Nhưng loại công việc thể lực thô sơ chặt cây chôn cọc này tương đối ít khó khăn với nàng.

Mặc dù cơ thể này vẫn còn đầy đặn như trước, nhưng mấy ngày nay mỗi ngày nàng chặt cỏ tranh bắp thịt đã khôi phục không ít, làm việc khẳng định mạnh hơn bé trai gầy yếu như Sở Đường nhiều.

Dưới sự chú ý của Sở Đường, Sở Từ liên tục đi ra ngoài mấy chuyến, mỗi một chuyến đại khái một tiếng. Mỗi lần trở về sau lưng đều công bố lớn nhánh

cây, ngoài ra còn có chút bụi gai và một ít thực lực loại dây leo. Sở Đường nhìn thấy những nhánh cây và dây mây được cắt gọn gàng hơi tròn mắt há hốc miệng. Cậu cho rằng lúc Sở Từ chặt cây thì tay chân vững về giống như lúc đan sọt. Thậm chí nhìn không được hoài nghi Sở Từ có phải trời sinh đại lực sĩ hay không.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Gương mặt tươi cười đón người

Sở Từ mất hơn một ngày mới làm ra cái sân có hàng rào tre. Trong sân dùng tảng đá và cỏ tranh làm một cái ổ gà đơn giản, hai con gà con đang vui vẻ thoải mái ăn đồ ăn.

Mà Sở Đường cũng bắt đầu chính thức dạy kèm cho Xuyên Từ. Nhưng thời gian học không vượt quá hai tiếng. Mỗi lần sau khi kết thúc việc học thì Sở Đường làm việc không biết ngày đêm. Từ khi cậu đến đây thì bữa sáng gần như cậu làm, việc quét dọn trong nhà cũng không cần tới phiên Sở Từ. Nếu không nằng nạnh liệt yêu cầu muốn luyện tập nấu nướng, chỉ sợ ngay cả cơm trưa và cơm chiều cũng không cho nàng chạm vào.

Sáng sớm ngày thứ ba, hai người mang sọt đã đan xong bán ra ngoài, lại bỏ vào gần 6 đồng. Lúc này Sở Từ mới nhìn thấy vài phản biểu cảm thà lòng ở trên mặt Sở Đường.

Cậu bé này mặc dù nhỏ tuổi nhưng trong lòng cũng giấu chuyện này, xúc động một đứa nhỏ nên có cũng không thấy.

Nhưng hai chị em vừa mới bán đồ về nhà, vẫn chưa bước vào cửa nhà thì tươi cười trên mặt đã cứng lại. Chỉ thấy cửa rào tre bị người mở ra, có bóng dáng mấy người khác đứng ở trong sân.

"Chị..." Sở Đường vội vàng kêu nhỏ một tiếng, kéo nàng từ sau một cái.

Sở Từ nhìn xa xa thấy hai con gà con nhà mình nuôi bị con trai cậu cả Sở Thiên Dững bóp trong tay, nhất thời lửa giận bốc lên: "Đừng sợ, chị sẽ gặp bọn họ, xem bọn họ rốt cuộc muốn làm gì!"

Sở Đường cười khổ một tiếng, cậu mà sợ à? Chỉ là hơi chột dạ, lo lắng Sở Từ lại sửa quyết định muốn cho cậu về nhà họ Sở. Nhưng hiện tại nhìn thấy là cậu suy nghĩ nhiều quá, ánh mắt chị nhà mình nhìn cả nhà ông ngoại thật giống như là nhìn chăm chăm kẻ thù.

"Chị, em dù sao cũng là văn bối, vẫn là phải gương mặt tươi cười đón người. Bằng không truyền ra cũng không tốt." Sở Đường thấy đáng vẻ dữ tợn của Gặp Sở Từ lại nhắc nhở một câu.

"Chị biết, ý của em là nói tiên lễ hậu binh*." Sở Từ xoa xoa mặt, vài giây sau hiện lên một nụ cười tươi thắm người.

(*Tiên lễ hậu binh: trước đối xử ôn hòa tôn kính sau mới dùng võ lực.)

Sở Đường bĩu môi, nghĩ rằng: Sở Từ không phải không đọc nhiều sách ư? Tại sao dùng thành ngữ còn trôi chảy hơn cậu vậy?

Nhưng nhìn thấy thái độ của Sở Từ, Sở Đường đột nhiên cảm thấy trong lòng vui sướng không ít. Mặc dù hai người là chị em sinh đôi, tính cậu vẫn luôn độc lập. Nhưng hiện tại đã có loại cảm giác được người bảo vệ. Mặc dù cô không phải đàn ông, nhưng tự nhiên cảm thấy an tâm.

Hai chị em cùng nhau đi vào. Lúc này trên tay hai người trống trơn, nhìn qua còn vài phần cảm giác nhàn nhã. Trong sân, sau khi ánh mắt mấy người rơi trên người bọn họ rõ ràng hiện ra vài phần sắc mặt ngạc nhiên.

Thật sự là tình huống hai chị em tốt xa hơn dự đoán của bọn họ.

Ba ngày không gặp, Sở Thắng Lợi còn tưởng rằng lúc gặp lại Sở Đường thì nó sẽ cả người chật vật thậm chí vẻ mặt oán hận. Nhưng sự thật là Sở Đường hiện tại mặt đỏ răng trắng, quần áo trên người mặc dù hơi rối loạn, nhưng còn rất sạch sẽ. Ánh mắt trong veo, vừa thấy rất có tinh thần. Hai chị em hai người sòng vai đi tới, nhìn ở chung cũng không tệ.

Sở Từ nhìn lướt qua tổng cộng nhà họ Sở đến đây năm người, nhìn như đánh nhau.

Cầm đầu là ông ngoại Sở Phúc Sinh. Ngoài ra chính là cậu cả Sở Thắng Lợi, vợ ông là Vương thị và con trai cả Sở Thiên Dững. Về phần một người còn lại là con gái cậu hai Sở - Sở Phương Phương, hẳn là đến giúp vui.

"Em họ cầm gà con nhà chị làm gì thế? Sẽ không cho rằng đây là con gà nở ra từ trứng gà nấu chín mà em mất từ năm trước chứ?" Sở Từ cười như không cười nói.

Năm trước lúc Sở Từ mập đến nhà họ Sở thì nhìn thấy Sở Thiên Dững chỉ vào mũi Sở Đường nằng to, bên cạnh còn có Sở Thắng Lợi cầm đế giày không ngừng quất đánh vào bắp chân của Sở Đường. Nguyên nhân là bọn họ hoài nghi Sở Đường học theo chị xấu là nàng trộm trứng gà cho Sở Thiên

Dừng bồi bồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bồi thường không nổi

Sở Từ cười nhạo xong một tiếng, chỉ nhìn thấy sắc mặt của Sở Thiên Dừng trong nháy mắt suy sụp xuống, khuôn mặt hơi xấu hổ.

Tuổi này của nhóc là lúc sĩ diện, bị Sở Từ vừa nói như vậy cũng không muốn tiếp tục cầm lấy con gà con kia không bỏ. Nhưng cứ như vậy thả xuống lại làm cho nhóc cảm thấy không quá thoải mái. Bồi vậy dưới bất mãn, cũng không quan tâm hai con gà con chết sống mà trực tiếp ném chúng nó sang bên cạnh.

Cũng may lúc này Sở Từ đã muốn chạy tới trước mặt, lạnh tay lẹ mắt đuổi tay ra đón. Lúc này mới tránh cho hai nhóc không xảy ra vấn đề té ngã.

Chỉ là nghĩ đến mạo hiểm vừa rồi, trong mắt Sở Từ nhảy ra một cổ sát ý, đáng vẻ nhìn chăm chăm Sở Thiên Dừng hơi dọa người.

"Mày trừng cái gì? Không phải hai con gà con sao, không thể đẻ trứng cũng không thể ăn." Sở Thiên dừng cười nhạt nói một câu.

"Dựa theo lời em họ nói, ông ngoại có nên làm cho em té chết khi em còn nhỏ hay không? Dù sao em họ không làm được việc cũng không đi học, ngoài việc lãng phí lương thực cũng không có tác dụng khác." Sở Từ trực tiếp trả về một câu. Nhưng vừa nói xong không đợi Sở Thiên Dừng lại mở miệng, Sở Từ lại đột nhiên cười quét mắt nhìn cậu cả Sở một cái nói: "Đúng rồi, ngọn gió nào thổi cậu cả đến đây vậy? À, cháu đã biết, lần trước lúc gặp cậu cả thì cậu còn nói cái gì muốn tách A Đường ra khỏi hộ khẩu, thuận đường cũng tìm trường bồi trong thôn chúng kiến một chút, chính thức phân rõ quan hệ với A Đường. Nếu cậu cả ngài làm trường bồi cứ khẳng khẳng như thế, về sau A Đường sẽ không cần chăm sóc mấy người."

Mục đích cả nhà này nàng cũng có thể đoán được. Cậu cả Sở được xem như là một người tương đối xúc động và sĩ diện. Lần trước chịu đuổi Sở Đường đi hoàn toàn chính là nhận thức Sở Đường không có bản lĩnh kiếm được học phí.

Nhưng dựa vào sự hiểu biết của nàng đối với người nhà họ Sở, rõ ràng biết ông Sở là người khôn khéo.

Sở Đường qua mấy năm nữa có thể một mình đảm đương một phía. Ông Sở không có khả năng cam tâm đuổi đi một nửa "cháu trai" như vậy.

"Mày có ý gì? Làm một đứa vãn bối sao có thể nói chuyện với trưởng bối như vậy? Tao thấy chính là mày nói vớ vẩn ở bên tai Sở Đường mới có thể làm cho nó càng ngày càng vô pháp vô thiên!" Sở Thắng Lợi nhìn Sở Từ càng thêm không vừa mắt, chỉ vào mũi của nàng mắng.

"Người muốn được ra sống một mình là cháu, cậu cả đừng tính lên trên đầu chị của cháu." Sở Đường thật sự suy sụp, nửa người chấn trước mặt Sở Từ.

Trước kia Sở Đường nào dám trực tiếp phản kháng ông như vậy? Đáng vẻ đột nhiên mạnh mẽ lên làm cho Sở Thắng Lợi nhất thời buồn trong ngực rất khó chịu.

"Tao thấy mày chính là đứa sói mất trắng. Tao nuôi mày lớn như vậy, mày không biết hiếu thuận tao còn chưa tính. Nhưng ngược lại còn làm tao tức giận, xem tao có đánh chết mày hay không!" Sở Thắng Lợi tức phát ghen, chân vừa nhấc lên đuổi tay ra cầm giày vải trong tay, bắt lấy Sở Đường muốn trực tiếp đánh qua. Sở Từ vừa thấy dùng sức túm một cái cướp Sở Đường từ trong tay cậu cả Sở về.

Thân hình thịt mỡ của nàng không phải mập ú công. Mặc dù đi đường và làm việc phiền phức một chút. Nhưng cân nặng này nặng và sức lực cũng lớn. Cậu cả Sở là đàn ông trung niên gầy teo, không nghĩ tới Sở Từ có một tay như vậy. Bởi vậy ở dưới sức lực lớn của nàng, thân thể nhất thời mất khống chế hai chân lao đảo ngã trên đất.

"Cậu cả à, giày này cậu nên mang vào đi, một chân đứng không vững chắc té ngã thì thế nào xương cốt sẽ không tốt. Còn nữa, cháu và Sở Đường một không có tiền - hai không có đồ. Giày nếu như đánh hư thì hai cháu bồi thường không nổi." Lúc Sở Từ nói chuyện thì còn không quên vẻ mặt quan tâm.

Cậu cả Sở nuôi Sở Đường là không giả. Nhưng theo nàng, nhà họ Sở thiếu Sở Đường càng nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Là đang chờ chái hả?

Nàng là người từ trước đến nay ân oán rõ ràng. Nếu thực sự on thì nàng cũng nhất định sẽ tìm mọi cách báo đáp. Nhưng nhà họ Sở này nhiều năm như vậy vẫn chưa đối xử với Sở Đường như người thân, ở trong mắt bọn họ cậu chính là sức lao động miễn phí nhặt được.

Trước khi ba của hai chị em bọn họ rời khỏi thôn Thiên Trì cũng đã quyết định chuyện kết hôn. Lễ gấp mặt và sinh lễ trước sau tặng 500 đồng. Ngoài ra ba món lớn như: xe đạp, máy may, đồng hồ này bởi vì ba bỏ đi nên chuyện kết hôn. Nhưng số tiền này không có một phần nằm ở trong tay mẹ Sở Tú Hòa, mà toàn bộ thành đồ của ba cậu nhà họ Sở.

Mà Sở Đường mấy năm nay mặc dù tiêu chút học phí và sinh hoạt phí. Nhưng cậu làm việc cho mọi người cũng đã đủ trả lại số tiền này. Còn nữa, năm đó nếu không phải người nhà họ Sở tâm địa máu lạnh thì Sở Tú Hòa cũng không có khả năng qua đời.

Nếu cậu cả Sở này đối xử khách khí với Sở Đường thì ân oán trước kia không phải không thể xóa bỏ. Nhưng bọn họ không khinh người quá đáng.

Sở Thắng Lợi té ngã khó chịu. Sau khi đứng lên chuẩn bị đuổi theo Sở Đường đầu vô thì ông Sở đứng bên cạnh nhìn không được hừ mĩa một tiếng: "Được rồi, âm ỉ cái gì? Người qua lại cũng không ngại mắt mặt?"

Bọn họ từ thôn nam một đường đi tới, một ít hàng xóm gần đó cũng nhìn thấy, có mấy đứa nhỏ đứng từ xa xem náo nhiệt.

Ông Sở vừa mở miệng thì cậu cả Sở lúc này mới dừng không nhúc nhích. Nhưng trông mặt đều trừng muốn lòi ra, đỏ mặt tía tai.

"A Từ, cậu ấy nói như thế nào cũng là cậu cháu, thái độ vừa rồi của cháu thật quá phận. Nhưng mấy năm nay cháu sống một mình, không hiểu lễ nghĩa cũng bình thường, làm trường bối cũng không đến mức vì chút chuyện nhỏ như vậy so đo với cháu. Nhưng... cháu là đứa thất học, A Đường không giống như cháu, cũng đừng cứ kéo nó cùng chịu khổ với cháu. Thành tích của nó tốt như vậy, đừng làm cho nó học ra thói xấu. Hôm nay ông đến đây chính là kêu cháu buông tay để cho Sở Đường đến trường." Ông Sở nói ra những lời kỳ quái một hồi, còn mang theo một lời cảnh cáo mạnh mẽ.

Sở Từ nghe xong cũng vui vẻ, ông già này nghĩ rằng đầu óc nàng dùng không tốt, nghe không hiểu tiếng người sao? Nhìn chén nước bản này không biết còn tưởng rằng người không cho Sở Đường đi học là nàng đây!

"Ông ngoại, lời ngài vừa mới nói là đang chửi cháu à?" Sở Từ cười nói, trong mắt lóe ánh sao nói tiếp: "Ngài là đang nói cháu không hiểu lễ nghĩa, ngỗ nghịch với trường bối còn không biết hối cải, còn nói cháu không biết nặng nhẹ, lì lợm quẩn lầy Sở Đường phải không? À, cái mũi lớn như vậy cháu sợ mình không nhận nổi đâu. Cháu cũng mới biết được thì ra mình còn nhiều chỗ không phải như vậy, xem ra cháu không học đàng hoàng không được. Nếu như vậy, không bằng cháu và ông ngoại cùng tính đi? Vừa lúc bụng cháu cũng đói, ở trong từ đường cũ nát không ăn không uống, cuộc sống trôi qua thật sự là khổ..."

Ở trước mặt này bày ra dáng vẻ trường bối? Giả vờ cái gì cao thượng thần thánh chứ? Nàng và Sở Đường một mẹ sinh ra, muốn dẫn Sở Đường đi cũng có thể. Ngay cả nàng là chị sinh đôi cũng phải dẫn đi, người nhà này nếu thực sự có dũng khí kia nàng tuyệt đối bội phục.

Nàng cũng không tin mình một trăm ký ăn không nghèo ông sao?

Ông Sở thay đổi sắc mặt. Ông muốn Sở Đường là vì Sở Đường có khả năng, tương lai còn có thể lên đại học. Qua mấy năm Sở Đường chính là cái chậu châu báu, có thể mang đến vô tận chỗ tốt cho nhà họ Sở. Nhưng muốn cho ông dẫn theo Sở Từ này không có cửa đâu!

Con nhóc này mập như vậy, vừa thấy là có thể ăn rất nhiều. Mặc dù tuổi này vừa vặn có thể kết hôn kiếm chút lễ hỏi. Nhưng làng trên xóm dưới ai không biết danh tiếng của Sở Từ chứ? Chỉ đáng vẻ và hình thể này, cho dù tặng không cũng chưa chắc có người muốn!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Thả dây dài câu cá lớn

Gương mặt già nua của ông Sở trong nháy mắt run lên, một đôi mắt bị nếp nhăn che lại một nửa thoáng hiện lên chán ghét mạnh mẽ, đánh giá cả người Sở Từ một lần nữa.

Cuối cùng kéo thấp giọng rất không vui nói: "A Từ, nhà họ Sở ông tuyệt đối không cần con nhóc trộm cắp như cháu. Cháu thử hỏi trong thôn xem ai dám chứa chấp cháu chứ? Lúc trước nếu không phải ông thôn trưởng có lòng tốt thì ngay cả từ đường cũ nát này cũng sẽ không để lại cho cháu dùng. Nếu ông thật sự dẫn cháu về nhà thì bên thôn nam kia mỗi nhà đều không an tâm được. Cho nên cháu đừng suy nghĩ."

"Ông ngoại rõ ràng là tiếc mấy ký gạo trong nhà thôi, hà tất gì nói giống như là suy nghĩ vì người khác?"

Sở Từ cười nhạo một tiếng nói tiếp: "Ông không thích cháu, vậy đúng lúc cháu cũng chứng mất nhà họ Sở các người. Nhớ năm đó ông ngay cả con gái của mình cũng đuổi ra khỏi cửa. Khi đó chính là tuyên bố sau này cả đời không qua lại với nhau. Trước kia A Đường còn nhỏ tuổi đối với chuyện trước kia không rõ lắm. Nhưng hiện tại nếu đã hiểu chuyện cũng trưởng thành thì tuyệt đối không có khả năng lại trở về. Nếu không sẽ vi phạm lời ông ngoại tự mình nói qua!"

Nếu Sở Đường không phải là bé trai, nếu năm đó cậu cả Sở vừa kết hôn đã sinh con liên tiếp. Vậy thì Sở Đường đã sớm không phải là người nhà họ Sở, căn bản không cần phải chờ cho tới hôm nay.

Cho dù không có nhà họ Sở thì Sở Đường cũng có thể lẫn lộn ra hình ra dạng, thậm chí lẫn lộn rất tốt.

Sở Từ nhắc tới chuyện mười mấy năm trước nhất thời làm cho ông Sở hoàn toàn tức giận. Nhất thời nhớ tới đứa con gái kia của mình.

Cả đời ông sinh bảy đứa con, hai đứa mới ra sinh ra đã chết non, còn lại ba trai hai gái. Mà trong hai đứa con gái này ông thương yêu nhất là con gái lớn Sở Tú Trinh. Bởi vì cô là người cần mẫn hiểu chuyện cũng đủ khôn khéo, là người cả nhà lấy làm kiêu ngạo. Hơn nữa đáng vẻ xinh đẹp, tuyệt đối xem như một đóa hoa trong thôn. Mà con gái nhỏ Sở Tú Hòa mặc dù đáng vẻ cũng xinh đẹp, nhưng có khuyết điểm làm cho ông rất không vui đó chính là tính cách quá mức kiên cường.

Con bé đó từ nhỏ thích tranh luận với ông, vẫn luôn cảm thấy mình mạnh hơn con trai, cái gì cũng phải tranh phải cướp, chăm chỉ là đủ rồi, nhưng người không thành thật. Bị ông đánh qua vô số lần nhưng không biết hối cải.

Cuối cùng Tú Hòa quả nhiên là phạm vào sai lầm ai cũng không tha chính là có thai trước khi kết hôn. Nếu người đàn ông kia đúng hẹn cưới cô cũng không có việc gì. Nhưng hỏng chính là người đàn ông kia dẫn cả nhà bỏ đi, từ đây không có tin tức.

Từ đó về sau, mỗi ngày tin đồn nhảm nhí không ngừng, thỉnh thoảng còn có người chỉ trỏ về phía mặt gà nua của ông. Ông cho dù không suy nghĩ vì bản thân cũng phải nghĩ cho ba đứa con trai, không thể không bận tâm thể diện của bọn nó. Lúc này mới mạnh mẽ đuổi người ra khỏi cửa.

Sắc mặt Sở Phúc Sinh thay đổi thất thường, rất tối tăm. Trong khoảng thời gian ngắn tìm đủ lý do cho mình.

"A Đường, cháu nói xem rốt cuộc có muốn về nhà hay không? Chỉ cần cháu chịu trở về, cháu vẫn đi học như cũ. Không chỉ có năm nay, sang năm, thậm chí sau này học đại học ông cũng nuôi cháu. Hơn nữa cũng cam đoan với cháu, bắt đầu từ năm nay trong nhà bắt đầu tích góp tiền kết hôn cho cháu. Chờ cháu đến tuổi sẽ lấy ra ba trăm đồng cho cháu lập gia đình!" Ông Sở cắn răng mở miệng nói.

Ông vừa thốt ra lời này, Sở Thắng Lợi và vợ ông Vương thị đứng một bên trong nháy mắt trừng to mắt.

Ba trăm đồng... dùng để kết hôn cũng không tính nhiều. Nhưng trong nhà cháu trai không ít, tương lai khẳng định cũng đều muốn kết hôn. Thậm chí còn muốn chia ra đi ở, đến lúc đó còn muốn xây nhà. Cho nên số tiền này tự nhiên là có thể tiết kiệm được một chút thì đỡ một chút. Nhưng hiện tại ông Sở lại có thể mở miệng cho một người ngoài như Sở Đường ba trăm đồng?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Vì đạt được mục đích

Sở Thắng Lợi mặc dù nói muốn nuôi Sở Đường cho đến thành gia lập nghiệp. Nhưng có một số chỉ là nói cho có thôi. Dù sao trong lòng ông hiểu rõ Sở Đường khác với Sở Thiên Dừng con trai của mình, mà người ngoài cũng biết rõ trong lòng. Trong thôn này không có ai nguyện ý mang con gái của mình gả cho một người đàn ông không ba mẹ chăm sóc, còn thiếu một nhân tính.

Ban đầu ông dự đoán Sở Đường sẽ độc thân rất lâu. Nhưng hiện tại có 300 đồng này ai có thể nói trước được tương lai?

Ông Sở thấy đáng vẻ Sở Thắng Lợi không nhận được trong lòng hơi bất mãn. 300 đồng tính cái gì? Cho dù cho ông cũng không tiêu ra, số tiền này mặc dù không ít. Nhưng dùng để kết hôn thì vẫn thiếu một chút, đến lúc đó chỉ có thể tích góp. Tương lai Sở Đường đi làm tiền lương kia cũng phải nộp lên, sớm muộn gì cũng có thể lấy về 300 đồng này về.

"300 đồng? Ông ngoại cũng quá keo kiệt rồi, nhớ ngày đó tiền ba ruột cháu đưa cho ông là 500 nhỉ? Còn chưa tính ba món quà cưới to kia đâu!" Sở Từ cố ý kinh ngạc nói.

Lông dê mọc ra ở trên người dê, mới thả một chút mỗi câu nhỏ như vậy đã muốn câu con cá lớn Sở Đường này? Thật sự là suy nghĩ kỳ lạ.

"Ông ngoại, 300 đồng này cháu không cần. Trước kia ba cháu cho nhà họ Sở 500 và mấy thứ kia cháu cũng không muốn, cháu chỉ cầu tương lai làm người chính trực mà không phải theo đuổi Sở Thiên Dừng. Trước kia một giây cháu rời khỏi nhà họ Sở thì cháu cũng đã hạ quyết tâm. Mặc kệ tương lai trải qua như thế nào cũng tuyệt đối không hối hận, dưa hái xanh không ngọt. Ông nếu cứ răn ép cháu thì sau này một chút tình cảm người thân cháu cũng xem như không có. Nhưng ông nếu thật sự có thể tốt với cháu thì sau này ông vẫn là ông ngoại cháu. Tết nhất lễ lạc lúc nên hiếu kính ông thì cháu tuyệt đối sẽ không lười nhác." Sở Đường mở miệng nói.

Lời này nói ra hiểu được, chỉ cần ông Sở nhận lời khuyên thì sau này coi như là thân thích, không xem như xé rách mặt. Nhưng chỉ giới hạn trong tết nhất lễ lạc tặng chút quà qua, muốn kêu cậu xem nhà họ Sở trở thành người một nhà đó là không có khả năng.

Nhưng mặc dù là như vậy cũng tốt hơn so với thành kẻ thù.

Ông Sở là người thông minh, so với Sở Thắng Lợi lòng cũng lớn hơn một chút. Thậm chí càng hiểu biết con người Sở Đường. Nó đã làm trò lớn tiếng nói với thôn dân ngoài sân như vậy, chuyện này chẳng khác nào không có đường sống quay về.

"Ba, ba xem nó kìa, từ nhỏ đã ngoan cố, con có chỗ nào bạc đãi nó chứ? Làm cho nó xem người nhà chúng ta như một tai họa?" Sở Thắng Lợi ghen trong lòng, chỉ vào Sở Đường nói.

Ông Sở lão trừng mắt nhìn con trai một cái: "Bạc đãi chỗ nào mày còn không biết hả? Nếu không phải ngày đó mày nói ra những lời tuyệt tình như vậy, nó có thể như vậy không?"

Trong lòng ông còn không thoải mái đây, vì tiểu bối mà chạy qua thôn bắc bên này. Kết quả thế nào? Người ta thà rằng ở trong tù đưng cũ nát cũng không thích đi theo ông, gương mặt già nua này cũng không còn!

"Cháu đã suy nghĩ kỹ chưa?" Ông Sở thở một hơi, vẻ mặt đáng tiếc hỏi.

Sở Đường gật đầu: "Vâng, ông ngoại! Mặc kệ nói như thế nào trước kia ít nhiều nhờ ông cháu mới có thể đi học, phần ơn của ông cháu sẽ nhớ kỹ. Nhưng mẹ cháu là do ông và mấy cậu đuổi đi. Nếu không phải các người đuổi bà đi thì bà cũng sẽ không chết. Cho nên thù này cháu cũng không thể không nhớ. Ông là trưởng bối, cháu không thể làm gì ông. Cho nên vẫn là giữ khoảng cách, bình thường không có việc gì ít lui tới thì tốt hơn."

Khỏe miệng Sở Từ khỏe giật giật, cậu bé này vẫn là hơi yếu. Trên đời này người xấu chẳng phân biệt được tuổi tác, trước mặt ông già này nếu không phải bởi vì có thể có lợi thì làm sao ban ơn cho cậu?

Hơn nữa, đó là ban ơn sao? Tiền đi học còn không phải tự cậu làm việc đổi lấy? Nhưng người không phải cỏ cây, ông già này cong người, gương mặt già nua lại làm ra vẻ phân tiếc hận. Một người trẻ tuổi như Sở Đường khó tránh khỏi sẽ mềm lòng. Mặc kệ nói như thế nào có thể đạt được mục đích là tốt, những việc khác cũng không sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Bánh bao nghèo

Sở Đường nói xong câu không có việc gì ít lui tới ông Sở ngược lại cảm thấy may mắn. Trong lòng ông biết tính cách Sở Đường nên cũng giảm bớt áp lực trong lòng.

Mà hai vợ chồng Sở Thắng Lợi tức giận cũng đã lên tới đỉnh núi. Nếu không có ông Sở ở bên cạnh đã sớm không nhịn được.

"Hai đứa chị em tình thâm muốn ở chung một chỗ cũng được. Sau này ông cũng không nhất quyết lôi kéo cháu về nhà, nhưng không cần tết nhất lễ lạc cũng có thể về thăm nhiều một chút. Cháu có thành tích tốt, nếu mấy em họ cháu có chỗ không biết thì ông sẽ kêu tụi nó đến tìm cháu. Chỉ cần đến lúc đó cháu đừng ngại phiền phức là được. Là con người không thể hoàn toàn dựa vào bản thân, cháu nói có đúng hay không? Sau này nếu như có chuyện gì giữa thân thích cũng có thể giúp một tay. Năm đứa em họ cháu cùng sống dưới một mái hiên lâu như vậy, nói là anh em ruột cũng không quá. Nếu có thể nghĩ cho nhau một chút không lo về sau không có ngày lành."

Ông Sở còn nói không ít, ý đại khái cũng chính là kêu Sở Đường không thể chặt đứt quan hệ giữa mấy đứa em họ, đánh bàn tính ra thật tốt.

Ba người cậu, năm em trai và hai em gái, thật muốn là có chuyện gì tìm tới cửa thì chịu thiệt sẽ chỉ là Sở Đường.

Lại nói tiếp, nhà họ Sở này ngược lại cũng có chút tà khí. Mấy người cậu sinh được con trai đều tương đối trẻ. Đặc biệt là cậu cả, hai mươi tuổi đã kết hôn. Nhưng cho đến sau khi nhận Sở Đường làm con thừa tự hơn một năm mới sinh Sở Thiên Dững. Liên tiếp mấy năm tiếp theo cậu cả Sở vì sinh con nên tiêu không ít tiền trong nhà. Cho nên đến lúc cậu hai và cậu ba kết hôn đều bị dòi lại. Nhưng giống nhau là cậu hai lúc 27 tuổi mới sinh một đứa con gái, ngay sau đó mới sinh con trai; mà con gái kia chính Sở Phương Phương đến xem nào nhiệt trước mặt.

Sở Phương Phương năm nay 16 tuổi. Gien nhà họ Sở không tệ, mấy đứa nhỏ diện mạo cũng không kém. Sở Phương Phương này là xuất sắc nhất.

Ở trong mắt Sở Từ, Sở Phương Phương lớn lên có một khuôn mặt nhỏ nhắn, giống như cô nương trước kia nàng gặp qua ở trong kỹ viện. Eo thon như cành liễu, trên người còn tỏa mùi thơm, thắt hai bím tóc lớn. Trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng có in hoa, phía dưới là một chiếc váy kẻ sọc màu xanh đỏ, chân mang đôi dép cao gót bằng nhựa màu trắng. Cách ăn mặc này ở trong thôn rất đáng chú ý.

Sở Từ nhìn Sở Phương Phương, Sở Đường cũng đang nhìn cô.

Trước kia cậu thường xuyên tiếp xúc với Sở Phương Phương. Cho nên cũng không cảm thấy có vấn đề gì. Nhưng từ sau khi cậu dọn về ở chung với Sở Từ trong lòng cũng không quá thoải mái.

Cậu và Sở Từ là hai chị em sinh đôi. Lúc Sở Từ không mập dáng vẻ tuyệt đối đẹp hơn Sở Phương Phương nhiều. Nếu như trang điểm đẳng hoàng thì Sở

Phuong Phuong căn bản sẽ kém hơn.

Sở Phuong Phuong bị hai chị em này nhìn chăm chăm chỉ cảm thấy trên người bắt đầu nổi da gà, cũng không yếu thế nói: "Mày nhìn cái gì mà nhìn, bánh bao nghèo, nhìn ra hoa mày cũng mua không nổi!"

Còn không phải là đồ mất quần áo mới trên người cô sao. Quần áo xinh đẹp như vậy, cho dù thật sự cho Sở Từ thì cũng không có cách nào mặc.

Nhà họ Sở cũng chỉ có hai đứa cháu gái, một đứa là Sở Phuong Phuong, một đứa khác là con gái cậu ba và người vợ đầu tiên sinh ra, cũng mới 13 tuổi. Bởi vì có mẹ kế nên trải qua cuộc sống không khác gì Sở Đường bao nhiêu. Dáng vẻ mặc dù không tệ, nhưng cả ngày làm việc nên làn da hơi đen, đầu bù tóc rối, mới càng tôn thêm đáng vẻ đẹp của em họ lớn Sở Phuong Phuong.

Thôn Thiên Trì gần như mỗi nhà đều hơi trọng nam khinh nữ, cảm thấy bé gái chỉ dùng để đổi tiền cho con trai thành gia lập nghiệp. Nhà họ Sở cũng như vậy, cho Sở Phuong Phuong mặc thành như vậy cũng đơn giản là muốn cho cô tương lai được gả vào nhà tốt. Dù sao nếu thật sự yêu thương cũng sẽ không cho đứa em họ này nghỉ học sớm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Lòng của con gái như kim đáy biển

Giọng của Sở Phuong Phuong nghe như tiếng chim hoàng oanh, kêu lên rất hay.

Sở Từ thích một cô gái sắc sảo như vậy, nhìn xinh đẹp thoải mái. Bởi vậy cũng không tranh với cô, mở miệng thật tình khen nói: "Em họ nói rất đúng, chị mua không nổi. Cho dù mua được chị mặc cũng không đẹp bằng em. Cách ăn mặc này của em, ngay cả chị là con gái cũng thích hướng chỉ là con trai. Chị cam đoan, em chỉ cần đi một vòng trong thôn. Sáng mai cửa nhà sẽ có không ít người chờ nhìn em."

Đây cũng không phải cổ đại, việc quản lý con gái cũng không có chặt như vậy. Sở Từ cảm thấy nói ra những lời này hẳn là không có vấn đề gì.

"Mày nói vớ vẩn gì đó? Ai để cho người khác chờ nhìn! Nếu mày còn nói lung tung nữa tao sẽ kêu ba tao đánh chết mày!" Sở Phuong Phuong trừng to mắt, trong nháy mắt tức giận.

Sở Từ hơi sững sốt, việc này cũng không thể nói? Chẳng lẽ thời buổi này còn không cho con gái ra cửa? Nhưng nàng nhớ rõ con gái trong thôn vẫn rất hoạt bát mà?

Đang suy nghĩ thì Sở Đường túm lấy quần áo của nàng, ở bên tai nàng nói nhỏ vài câu. Trong chớp mắt Sở Từ đã hiểu.

Hóa ra mấy ngày trước Sở Phuong Phuong ở cửa thôn lôi kéo với một đứa con trai bị ông Sở vừa vặn bắt được. Nếu không phải cô nhiều lần bảo đảm thì ông Sở sẽ cho rằng cô đã làm một số chuyện không quá sạch sẽ.

Nàng là chụp đến chân ngựa.

Sở Từ cũng không giận, không đáng so đo với một cô nhóc, đáng vẻ xinh đẹp ít nhất có thể làm cho tâm tình nàng tốt một chút. Cho nên tùy hứng cũng mặc kệ cô đi. Dù sao Sở Phuong Phuong này cũng nhiều nhất chỉ từng nàng vài cái thôi, bị người đẹp từng cũng không có hại.

Cố tình, đáng vẻ Sở Từ đột nhiên ngậm miệng lại không nói chuyện lại làm cho Sở Phuong Phuong chịu đả kích.

Lòng của con gái như kim đáy biển, cô đánh trả dữ dội như vậy chính là trông cậy vào nhìn thấy đáng vẻ bị thua của Sở Từ. Nhưng hiện tại giống như đánh vào bông, mới làm cho trong lòng cô không thích ứng.

"Chị họ, lần trước tôi đi theo ba tôi xem người khác giết heo, kích thích con heo kia sắp bằng chị. Lúc cắt thịt rất thơm." Sở Phuong Phuong che miệng cười nhạo nói.

Sắc mặt Sở Đường tối sầm.

"Thật không? Nếu như vậy sau này em họ muốn ăn thì đến tìm chị. Gần đây chị bận nhiều việc, mồ hôi trên người đều có mùi dầu mỡ, không ăn cũng lãng phí, vừa vặn cạo xuống tặng cho em. Đứng rồi, đừng nói là dầu này, chính là em muốn thịt chị cũng chịu đau cắt xuống mấy miếng cho em cũng được, chiên xào nấu nướng tùy em." Sở Từ nhếch miệng nói.

Cả người Sở Phuong Phuong cứng đờ, hừ mĩa một tiếng: "Ghê tởm!"

Sở Từ hết chỗ nói rồi, đứa con gái này tại sao khó hầu hạ như vậy? Nàng còn không sợ đau cắt thịt cho cô ăn, cô còn ghét bỏ?

"Em họ, em làm vậy là không đúng. Con heo kia cũng không tắm rửa, ăn uống tiêu tiểu đều chung một chỗ. Trong thức ăn của heo không chừng còn trộn

lẫn với một số thứ bẩn thỉu lộn xộn. Nếu nói ghê tởm chị so như thế nào cũng kém nó. Nhưng khẩu vị của mọi người khác nhau, em thích như vậy chị cũng không có biện pháp. Chỉ là sau này ăn thịt xong nhớ súc miệng, cũng đừng giống như con heo làm cho thịt mình đều xông thúi." Sở Từ vui tươi hơn hờ nói.

Đối với con gái xinh đẹp, phần lớn nàng đều cho mấy phần mặt mũi. Nếu con trai cao lớn thô kệch dám nói nàng giống heo thì nàng tuyệt đối không ngại cho một cái bạt tai lớn qua.

Sở Đường đứng một bên cười trộm. Quả thật không thể tin được Sở Từ lại há miệng lưu loát như vậy. Sở Phuong Phuong này thích sạch sẽ nhất, cũng thích ăn thịt nhất, nghe xong lời này khẳng định có thể tức chết.

"Ông nội, chị ấy nói cháu giống như heo. Chị ấy, chị ấy khi dễ cháu!" Sau một lúc lâu, Sở Phuong Phuong nghẹn ra một câu.

"Chị thật oan uổng, em họ à, chị là thật lòng thành ý muốn đưa thịt cho em ăn." Sở Từ rất nghiêm túc nói.

Ông Sở cũng thấy Sở Từ giống như thay đổi thành một người khác, hơi không chấp nhận được. Nhưng cẩn thận suy nghĩ, lần trước gặp mặt chính là chuyện nửa năm trước. Con gái trưởng thành thường thay đổi, tính tình sửa lại cũng bình thường. Chỉ đáng tiếc là càng ngày càng vô pháp vô thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xưởng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Mở khóa những mục mới

Sở Phuong Phuong tức giận đến mặt đỏ tai hồng, ánh mắt ước gì có thể chém chết Sở Từ. Ông Sở vốn dĩ cảm thấy mất mặt, trong lòng rất khó chịu. Lúc này cũng không muốn cháu gái tùy ý làm càn. Bởi vậy mặc dù là Sở Phuong Phuong cáo trạng muốn cho ông ra mặt nhưng cũng không có quan tâm nhiều. Ngược lại nói: "Hôm nay đến đây vốn dĩ muốn đón A Đường về nhà. Nếu nó không thích thì quên đi, lát nữa còn phải xuống ruộng nên không ở lâu."

Chân mọc trên người Sở Đường, cậu không muốn trở về vô luận cường ép như thế nào cũng không được. Chỉ là hy vọng lúc Sở Đường khai giảng không tìm được học phí, đến lúc đó còn có một tia hy vọng quay về.

"Đi thông thả." Sở Từ nói rõ ràng.

Ông Sở cũng nghĩ một lúc, nhưng dù sao cũng không thể tiếp tục dây dưa với nàng. Ông khẽ hừ một tiếng quay đầu rời đi. Ông vừa đi, hai vợ chồng Sở Thắng Lợi và hai tiểu nhân Sở Thiên Dững, Sở Phuong Phuong này cũng không thể tiếp tục ở lại, chỉ có thể đi theo sau mông một đường rời đi. Chỉ là trước khi sắc mặt cậu cả Sở và mẹ rất kém, như là vẽ màu lên.

"Cậu không phát hiện dáng vẻ của hai chị em mình chật vật. Sau khi trở về chỉ sợ tức giận đến mức mấy ngày ăn cơm không vô đây." Trong sân không còn ai Sở Đường lập tức cười nói.

"Chúng ta chỉ cần quan tâm chúng ta, không cần phải quan tâm cậu ấy. Nhưng dù sao em ở nhà họ Sở mấy năm. Mặc dù trải qua không tốt nhưng ở trong mắt người khác vẫn tốt hơn đối chọi bên ngoài. Cho nên về sau ở trước mặt người ngoài em nên cố gắng khách khí một chút, chuyện đùa giỡn tàn nhẫn so đừng khi dễ chị làm, biết không?" Sở Từ nói.

Sở Đường là người phải đi học. Tương lai tiền đồ còn rất xa, không thể bởi vì một số người râu ria mà hủy hoại danh tiếng.

Ông Sở là người thông minh, hẳn là sẽ không làm ra chuyện gì. Nhưng hai vợ chồng cậu cả Sở sẽ không nhất định.

"Chị còn nói nữa. Nếu không phải những lời chị nói vừa rồi làm cho Phuong Phuong tức muốn chết thì em còn tưởng rằng chị có thiện cảm với Phuong Phuong nữa chứ!" Sở Đường cười cười duỗi tay bắt đầu sắp xếp lại đồ đạc trong sân.

Sở Từ bĩu môi: "Đẹp ai mà không thích? Chỉ tiếc đáng về tốt như vậy lại bị đập hư."

Lúc nàng sống ở biên cảnh không ít lần dẫn theo thuộc hạ đi dạo kỹ viện. Con gái trong kỹ viện kia mặc dù hơi phóng đảng nhưng cũng thức thời xem sắc mặt người. Cho nên đáng giá yêu thương. Nhưng nàng kiên nhẫn với con gái cao hơn con trai cũng không phải không có chừng mực. Lần này nàng có thể nể mặt cô vài phần, nhưng tương lai có thể không chắc.

Nghĩ đến trước kia ánh mắt Sở Từ hơi đen tối. Sở Đường chỉ nghĩ đến việc nàng hâm mộ dáng vẻ của Sở Phuong Phuong. Bởi vậy vợ vàng nói: "Chị, hai ngày nay em quên nói gần đây chị dường như ốm hơn năm trước. Hiện tại làm nhiều việc ở trong nhà, vừa lúc lại là mùa hè dễ chảy mồ hôi, không chừng qua mấy tháng nữa chị có thể ốm giống như Phuong Phuong. Bây giờ chúng ta tích góp được chút tiền, đến lúc đó mua mấy bộ quần áo mới. Mấy đứa con trai cửa thôn không chừng sẽ bắt đầu lác lư trước cửa nhà chúng ta."

Khỏe miệng Sở Từ hơi nhếch, mấy đứa con trai thích đùa giỡn ở thôn Thiên Trì kia đó hả? Ha ha, không phải mẫu người nàng thích.

Hai chị em vừa làm việc vừa trò chuyện. Vào buổi chiều, Xuyên Từ đến học bài, hai người dọn bàn đến chỗ râm mát trong sân viết viết về về. Mấy ngày nay Sở Từ vẫn chưa vào không gian, vừa lúc lấy có lên núi một chuyến thừa dịp không có người vào không gian nhìn xem.

Diện tích không gian vẫn giống như trước kia. Nhưng nụ linh thụ kia mọc to lớn lúc trước, mọc ra chút lá cây.

Tiểu hòa thượng Ngô Trần đang ngồi thiền ở trên linh thụ, nhìn như vậy có vài phần cảm giác ngăn cách trần thế. Nếu là người ngoài nhìn thấy chắc chắn lòng sinh kính yêu, chỉ tiếc Sở Từ căn bản khó hiểu phong tình vậy tay về phía tiểu hòa thượng nói: "Kỹ năng đan của tôi mở khóa những mục mới, cậu dạy trước cho tôi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đứng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Quá thần kỳ

Kỹ thuật đan này nàng đã học xong có thể dạy cho Sở Đường. Dù sao chỉ có nàng mới có thể thấy được sách Phúc Duyên và tiểu hòa thượng.

Những thứ đan trước đó đều là cơ bản nhất, không có kỹ thuật gì cao. Mặc dù thực dụng nhưng cũng không đẹp. Nàng đã luyện tập cả ngày lẫn đêm cuối cùng đạt tới tiêu chuẩn làm cho sách Phúc Duyên công nhận mới mở khóa tiếp theo, có rất nhiều màu sắc và kiểu đan khác nhau. Chỉ cần tay nàng đủ khéo léo, hoàn toàn có thể đan ra một số đệm xinh đẹp, giỏ trái cây và thậm chí cả bình hoa. Ngoài ra còn có một số đồ nội thất cơ bản bằng mây tre lá.

Thủ công mỹ nghệ này trên thực tế bao gồm tất cả. Ngay cả thợ rèn, thợ mộc, thợ đá, thợ kim hoàn* cũng đều thuộc về loại này. Mà nàng học là đơn giản nhất cũng dễ dàng bắt tay nhất. Về phần những thứ khác chỉ cần trong lòng muốn học thì sách Phúc Duyên sẽ hiển thị phương pháp giảng dạy.

(*Thợ kim hoàn: chỉ chung các đồ nữ trang.)

Tuy nói nàng cũng không phải cam tâm tình nguyện đi học tập mấy thứ này. Nhưng cũng không thể không thừa nhận nếu như sách Phúc Duyên này hóa thành cuốn sách bình thường vậy thì kích thước chỉ sợ có thể lấp đầy hơn một ngôi nhà. Hơn nữa chắc chắn sẽ là bảo bối người trong thiên hạ đều ước gì có thể tranh đoạt tới tay.

Nó rơi trên tay nàng quả thực chính là lãng phí, hơn nữa thật đáng tiếc.

Tiểu hòa thượng Ngô Trần rất nghe lời, rất ngoan ngoãn. Hơn nữa lúc nhìn thấy nàng hiểu học thì còn cảm thấy rất vui mừng. Khi dạy nàng đan màu sắc và hoa văn càng là từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, nói tất cả mọi thứ cho nàng.

Tay nghề của Sở Từ không tốt là đúng, nhưng cũng không có nghĩa là chỉ số thông minh của nàng có vấn đề. Một buổi chiều là đủ thời gian để cho nàng hiểu hết. Mặc dù vẫn cứng tay như cũ, nhưng đã có thể truyền đạt những điều cần thiết cho Sở Đường.

Lần này Sở Từ lên núi vì cắt cỏ tranh, nhưng mà lúc trở về ngoại trừ mấy nhánh cây cỏ xanh thì trong tay trống rỗng. Hơn nữa đáng vẻ vui sướng hải lòng kia vừa thấy giống như là làm chuyện gì xấu. Sở Đường nhìn thấy trong lòng hoảng sợ, sợ cô đột nhiên lại biến thành đáng vẻ chỉ lo ăn chờ chết như trước kia.

"Chị à, không phải chị đi cắt cỏ sao?" Sở Đường vẫn không nhận được mà hỏi.

"Chị đang muốn nói chuyện này với em nè! Lúc ở trên núi chị suy nghĩ ra một kiểu đan mới. Cho nên bắt đầu từ hôm nay các loại sợi lúc trước chúng ta sẽ không đan nữa, chủ yếu đan các loại đệm có màu sắc và hoa văn là chính. Mặt khác lại đan một số vật nhỏ, cái đệm bán cho trạm thu mua, những vật nhỏ này chúng ta có thể đặt bán ở cửa thôn bên kia. Nơi đó thỉnh thoảng có người bán hàng rong bán, chúng ta đi cũng không tính chọi mắt." Sở Từ cười tủm tỉm nói.

Những thứ đan trước đó đều cần phải phơi có khô trước. Nhưng nàng nói đan vật nhỏ thì sẽ không cần.

Trên núi không hề thiếu cây cỏ, cây cỏ xanh tươi có thể sử dụng để đan. Nói một cách đơn giản có thể đan một ít châu châu, ếch, bướm và bộ ngựa. Phúc tạp hơn còn có thể đan rắn, phượng hoàng, rồng, ngựa. Đương nhiên quá khó khăn nhất thời cũng học không học được. Nhưng chỉ cần bỏ chút công sức cũng không mất nhiều thời gian lắm.

Trong thôn cũng có không ít người lớn tuổi biết đan vật nhỏ. Nhưng dù sao không phải người có tay nghề chuyên nghiệp. Cho nên sẽ không có sống động như thật trong sách Phúc Duyên.

Thời buổi này mỗi nhà mặc dù không có nhiều tiền. Nhưng cũng không đến mức hẹp hòi với trẻ con. Đan những thứ này không cần tiền vốn, chỉ cần nàng không chào giá trên trời thì khẳng định có thể kiếm tiền được.

Sở Đường thấy sự hào hứng của Sở Từ thì thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi tiễn Xuyên Tử đi cậu cũng không rảnh lo ăn cơm chiều đã bắt đầu khiêm tốn học tập Sở Từ. Sở Từ không khéo tay, nhưng phương diện chỉ dạy cũng rất nghiêm túc. Bởi vậy chẳng mất bao lâu một con châu chấu rất sống động đã xuất hiện ở trước mặt.

"Chị, đây là chính chị nghĩ ra à? Cũng quá thần kỳ rồi!" Sở Đường vừa thấy ánh mắt lập tức sáng lên: "Bên thôn nam có một ông biết cách đan. Nhưng những gì ông ấy đan ra chỉ dùng để dỗ cháu nội thôi, chơi không được mấy lần thì hư rồi. Hơn nữa cũng không sinh động như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bù lỗ không được

Sở Đường không thể tin được con châu chấu xanh trước mặt này là do cậu đan ra. Sau khi kêu lên một tiếng vội vàng lại cầm một chiếc lá khác thử lại. Lần thứ hai động tác thuận tay hơn nhiều, xấu, xấu, xấu, dẫn rất lưu loát; không bao lâu một con châu chấu sống động khác xuất hiện ở trước mặt.

Sở Từ không thể không thừa nhận Sở Đường có khả năng nhận thức mạnh mẽ về mọi mặt. Đôi bàn tay này từ nhỏ đã làm việc rất tinh tế, lá cây ở trên tay cậu có thêm chút sức sống.

"Thế nào? Vật nhỏ như vậy có thể bán ra ngoài chứ?" Sở Từ cười nói.

"Đương nhiên! Những bé trai trong thôn này bình thường chỉ biết chơi bùn và cục đá. Làm sao thấy qua vật nhỏ đẹp như vậy? Kỹ thuật đan này lần đầu tiên ra mắt trong thôn chúng ta. Lá của những cây cỏ trên núi có khắp mọi nơi, mua bán không cần tiền vốn. Cho dù là muốn bù lỗ cũng không bù lỗ được." Ánh mắt Sở Đường sáng lên.

Sở Từ thở dài nhẹ nhõm: "Em đồng ý là tốt rồi, sọt trước kia mặc dù cũng kiếm tiền nhưng rất rườm rà. Hơn nữa cũng chường tai gai mắt, người mua dù sao cũng ít. Buổi sáng lúc chúng ta đến trạm thu mua đi kia dường như cũng không muốn thu nữa."

Các thôn dân đều dựa vào núi ăn núi, dựa vào sông ăn sông. Trên núi Thiên Trì vật tư rất phong phú, bọn họ cũng suy nghĩ kiếm chút tiền. Cho nên bán sọt cỏ cũng không phải chỉ có một nhà nàg.

Hơn nữa mỗi nhà muốn dùng sọt cỏ phần lớn cũng có thể tự mình đan ra một cái đơn giản. Cho nên nhu cầu này cũng không nhiều.

Nhưng mà cái đệm có màu sắc và hoa văn thì khác. Sau khi bán cho trạm thu mua đối phương cũng có thể bán cho thôn trấn trên, sẽ không bị móc trong tay. Chờ chị em nàg lại nghiên cứu ra một số đồ nội thất đơn giản thì nguồn tiêu thụ càng rộng.

Đương nhiên, trồng cây vào tay nghề này làm giàu vẫn hơi khó khăn. Nhưng ở trong hoàn cảnh trước mắt này lại có thể nuôi sống bản thân, trước tiên sống sót quan trọng hơn những việc khác.

"Chị, đầu của chị cũng thật thông minh. Lúc này mới một buổi chiều đã suy nghĩ ra những loại đồ vật này. Nếu chị cũng đi học thì thành tích khẳng định giỏi hơn em, không đến mức ngay cả chữ cũng không biết như bây giờ." Sở Đường không khỏi cảm khái.

Trong thôn con gái đi học cũng không tính nhiều, những ba mẹ này còn sống đều làm như thế chứ đừng nói đến Sở Từ không có ai quan tâm.

Nhưng lúc Sở Từ xem qua sách bài tập của Sở Đường, ngoại trừ một số ký hiệu kỳ quái thì những chữ đó nàg cũng có thể xem hiểu một ít. Thời buổi này chữ gần như là trải qua đơn giản hoá. Mà trước kia mặc dù nàg không thành thạo thơ từ thì họa, nhưng cũng được thầy nổi tiếng dạy qua, tay viết chữ bút lông này còn đẹp hơn Sở Đường viết nhiều.

"Kỳ thật... chị cũng không phải một chữ cũng không biết..." Sở Từ suy nghĩ một chút lại nói: "Em cũng biết cho tới nay chị đều sống một mình, bình thường thích vơ vét thức ăn chung quanh để ăn. Khi còn nhỏ vô tình có được mấy cuốn sách ở trên núi. Lúc nhàm chán thì tự học. Khi còn nhỏ đáng vẽ của chị coi như người thanh tú. Cho nên lúc xin một ông trưởng bối trong thôn chỉ dạy biết chữ thì ông cũng đều không chút keo kiệt dạy chị."

"Ông trưởng bối? Chị nói chính là ông thôn trưởng trước kia đã giúp chúng ta hả?" Sở Đường hỏi.

Ông thôn trưởng kia là người tốt, ông dành cả đời cho thôn. Trong nhà nghèo rớt mòng tơi, vợ khi còn trẻ tuổi đã bỏ trốn, đến con cũng không có; cũng bởi vậy cảm thấy thương tiếc với cô và Sở Đường.

Sở Từ nghĩ: đã biết năng lực biết chữ sớm muộn gì sẽ bị Sở Đường biết. Chỉ bằng nói trước cho cậu biết, miễn cho sau tương lai để cho cậu phát hiện ra điều không ổn.

"Đúng vậy, đi theo ông thôn trưởng học một chút. Sau khi ông ấy chết chị đã tự học, bình thường viết viết vẽ vẽ trên cát trước sân. Nhưng trong mấy cuốn sách kia của chị đều là chữ cổ, khác với chữ em viết."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Tuyên truyền

Sở Từ nói xong trên mặt Sở Đường đã chỉ còn lại vui mừng. Cậu vội vàng lấy cặp sách hơi cũ nát rút ra một cuốn sách, mở bài văn đầu tiên ra đưa cho cô đọc nó.

Bài văn đầu tiên tên là , Sở Đường nói đây là một đoạn văn xuôi. Sở Từ cũng không biết văn xuôi là gì, chỉ cảm thấy câu ở đây hơi kỳ quái. Mặc dù tuyệt đẹp nhưng lại không có thơ từ ngắn gọn. Nhưng đọc lên cũng thuận, có thể làm cho người khác hiện lên hết bài này đến bài khác, cảnh quan trong bài văn thực sự làm cho người khác mong đợi.

"Dòng suối ở đây thông thả, quanh quẩn mỗi chân núi, dòng suối gọn sóng nhẹ nhàng bên hai bờ sông, tràn đầy hoa dại cao hơn đầu ngựa, đỏ, vàng, xanh, trắng, tím, năm màu khác nhau, trải dài giống như tấm thổ cẩm chưa dệt xong, chói mắt giống như đường chân trời rắng màu, sáng lạn giống như cầu vồng trên trời cao. Những hoa dại này mọc cao chỉ chút, đoá hoa nở to tám tấc như mã nhõ, cánh hoa to cỡ bàn tay..."

Những câu nói liền này bằng cách đoán Sở Từ có thể nhận ra. Nhưng nếu không đọc cả câu thì chữ ở đây ít nhất có hơn phân nửa nàng không nhận ra.

Nhưng bất chấp nàng đọc vấp Sở Đường vẫn bị sốc. Cậu nghĩ rằng Sở Từ sẽ đọc được 4-5 chữ đơn giản nhất trong một câu. Nhưng không nghĩ tới lại có thể đọc được bài văn!

Mặc dù không quá lưu loát, cũng hơi sai. Nhưng đối với một người chưa từng đi học thì đã rất tuyệt vời.

"Chị, vậy chị biết viết không?" Sở Đường hơi nói lấp lửng.

Sở Từ gật đầu hoạt động cổ tay, cầm bút máy của Sở Đường đi chuyển trên giấy.

Cây bút này rất cứng, làm cho nàng không quen. Cho nên chữ viết ra cũng kém rất xa trình độ thật sự của nàng. Nhưng chữ này sạch sẽ vẫn có thể nhìn ra vài phần ngộ nghĩnh. Sở Đường nhìn thấy hoàn toàn choáng váng.

"Chữ... chữ của em thật kém hơn chị." Đầu lưỡi Sở Đường cong lại.

"Ha ha, thật không, bình thường lúc nhàm chán thì tùy tiện viết." Sở Từ cười gượng một tiếng.

Nàng sống hơn 30 năm, làm tiểu thư khuê các 16 năm. Ngoại trừ luyện võ thì mỗi ngày cũng sẽ dành một chút thời gian luyện chữ và chơi cờ. Sau này mặc dù lên chiến trường, dành nhiều thời gian trên cát vàng. Đôi khi nàng cũng sẽ nghiên cứu quân sự và thảo luận một chút chữ người đọc sách nào viết đẹp.

"Vây... mấy cuốn sách kia chị còn giữ không? Nếu như là đồ thật lâu trước kia hẳn là quyền góp lên..." Sở Đường ngờ ngác nói.

"Quyên góp? Sớm đã bị chị đốt rồi. Lúc ngày mùa đông không có củi để dùng, thứ đồ chơi kia vừa vặn là bảo bối có thể làm nhóm lửa." Sở Từ cười toe toét, mở miệng nói với cậu bé ngốc nghếch kia.

Sau khi cô thốt ra lời này, khóe miệng Sở Đường co giật dữ dội, da thịt trong lòng dường như bị lưỡi dao sắc bén chọc vào. Mặc dù cảm thấy đáng tiếc, nhưng cảm thấy Sở Từ đã đúng. Dù sao người còn sống mới là quan trọng, mùa đông lạnh như thế nào trong lòng cậu là rõ ràng.

Lúc này biết được Sở Từ có thể biết chữ đối với Sở Đường đã là thật bất ngờ. Ngoài ra bản lĩnh đàn nhiều loại này càng làm cho ánh mắt cậu nhìn Sở Từ thay đổi rất nhiều.

Trước đây, khi đối mặt với Sở Từ cậu có chút tâm tư thông cảm, nói chuyện với cô không dám nói quá mức uyển chuyển sợ cô nghe không hiểu được. Thậm chí còn cố ý tránh những điều có thể làm tổn thương lòng tự trọng của cô. Nhưng bây giờ có vẻ so với hai người, cậu được đi học ngược lại kém hơn Sở Từ rất nhiều mặt.

Chị nhà mình có khả năng, cậu dĩ nhiên vui mừng hơn bất cứ ai. Ngay cả làm việc cũng đều hăng say.

Có kỹ thuật mới này, bình thường hai chị em ngoại trừ đón tiếp Xuyên Từ chính là đan đủ loại đồ chơi nhỏ.

Những vật nhỏ này không phiền phức, hai người làm từ từ. Một ngày có thể làm ra hơn 100 con, nhưng Sở Từ không vội bán chúng. Vào ngày đầu tiên tặng cho Xuyên Từ một con ếch tinh xảo nhất, mặt khác cho cậu 10 viên kẹo trái cây để cho cậu mang theo thứ này khoe với đám bạn nhỏ, xem như một việc tuyên truyền cho buôn bán nhỏ của mình trước.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Không dám là chó con

Editor: demcodon

Xuyên Từ tuyệt đối xem như là người hoạt bát nhất trong đám bạn nhỏ ở trong thôn. Thôn nam thôn bắc không có ai không biết đứa nhỏ là cậu, lên núi xuống sông luôn có một đám anh em đi theo sau mình.

Cậu vốn là mất thềm với những vật nhỏ hai chị em Sở Từ đan ra, chỉ là không tiện mở miệng xin mà thôi. Bây giờ Sở Từ chủ động đưa tới cửa, ánh mắt của cậu đều phấn khích đến tỏa sáng. Cho dù không cần Sở Từ nhiều lời, cậu cũng sẽ mang theo đồ chơi này khoe với đám bạn nhỏ.

Đồ chơi trẻ con trong thôn có thể chơi cũng không nhiều, phần lớn cũng đều không mới mẻ; vừa thấy Xuyên Từ cầm gì đó trong tay vốn dĩ không có gì hiếu kỳ.

"Anh Xuyên Từ ơi, đồ chơi của anh thật là đẹp, so với ông nội em đan con thỏ cỏ cho em còn đẹp hơn, anh dạy em đan nha?" Một cô bé nói trước.

Con thỏ cỏ kia bắt quả chỉ dùng cỏ đuôi chó quấn quanh lưng tung, căn bản là không giống.

Xuyên Từ là người cũng kiêu ngạo, ánh mắt đều ngược lên trời: "Con ếch này của anh cũng không xem như là đẹp nhất! Ngày hôm qua anh còn nhìn thấy một con điều hầu lớn nữa đấy!"

"Thật sao? Con điều hầu trông như thế nào? Anh Xuyên Từ, thím biết đan hả? Em dùng đường đối với anh nha?"

"Em cũng đối! Em muốn con điều hầu. Mẹ em nói điều hầu là vua của các loài chim, rất khí phái đó!"

Xuyên Từ khinh bỉ liếc nhìn đám bạn nhỏ một cái: "Mấy đứa nghĩ con điều hầu dễ đan như vậy sao? Ngày hôm qua chị A Từ của anh mất hai tiếng mới làm ra một con mà thôi. Ngay cả anh cũng không cho, chỉ có thể bỏ tiền mua."

Con điều hầu kia không tính lớn, nhưng kỹ thuật thì không đơn giản, còn cần một ít vật liệu khác. Ví dụ như dùng thanh sắt làm khung xương động vật, dùng hạt đậu làm mắt, mỗi một chi tiết đều cần phải chú ý. Sở Từ có thể làm ra một con điều hầu nhỏ trong thời gian ngắn như vậy đã không dễ dàng.

"Phải bỏ tiền? Không phải là lá sao, đồ của mậ biết đan thì ông nội của em cũng biết đan." Vừa nghe đến phải bỏ tiền thì có người không vui.

"Ông nội em? Ông ấy chỉ biết đan châu châu nhỏ, nhưng lại không rắn chắc. Em nhìn xem con ếch của anh đi, đáng vẽ có tinh thần hơn nhiều! Hơn nữa, con điều hầu kia chính là con đầu tiên. Nếu không phải anh đã có con ếch xanh nhỏ thì vô luận như thế nào anh cũng muốn mua đến tay."

Xuyên Từ có tiếng là đứa bé lanh lợi, Sở Từ bảo đảm sau này học được cách đan con hổ sẽ đưa cho cậu một con. Cho nên đối với con điều hầu này cậu cũng không phải đặc biệt si mê.

Trẻ con thích mới mẻ, một đám bị Xuyên Từ vừa nói như vậy cũng đều động lòng. Nhưng khi nghĩ đến "chị A Từ" trong miệng Xuyên Từ thì lá gan của bọn nó lại nhỏ lại.

"Xuyên Từ, mậ kia không phải người tốt, anh không sợ sao?" Một đứa nhỏ hỏi.

"Tại sao lại sợ? Chị A Từ là người tốt, chị ấy kêu anh Sở Đường dạy anh làm bài, còn thường xuyên cho anh ăn kẹo trái cây. Căn bản là không có chán ghét như những lời đồn. Mấy đứa nghĩ lại xem, chị ấy thật sự từng bắt nạt mấy đứa không? Căn bản là không có! Ngược lại là mấy đứa chưa từng đối xử tốt với chị ấy!" Xuyên Từ nói ra những lời thành thật.

"Cất, trước kia anh thích bắt nạt chị ấy nhất!" Trong đám người, một nhóc nói.

Xuyên Từ vừa nghe mặt đỏ lên, quay đầu đi hầm hừ lại nói: "Trước kia là anh không hiểu về chị ấy! Dù sao chị A Từ căn bản không giống như mấy đứa nghĩ. Anh thấy mấy đứa chính là kẻ nhất gan, mới có thể cố ý trốn tránh chị ấy!"

"Bọn em mới không sợ đâu!" Bọn nó nhất thời tức giận lên.

"Được thôi, ngày mai lúc chị A Từ bày quán ở cửa thôn mấy đứa dám đến không? Dám mua không? Nếu không dám chính là chó con!" Xuyên Từ nói với vẻ mặt chính nghĩa.

Sở Từ nếu biết cậu nói ra lời này sợ là sẽ nhịn không được mua hết kẹo trái cây trong quầy bán quà vặt về cho cậu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Không có gì khác

Có Xuyên Từ và đám bạn nhỏ thôi phòng. Sáng sớm hôm sau, Sở Từ còn chưa tới mà trước cửa thôn đã có không ít người, trong đó cũng có không ít người lớn.

Bọn họ vốn dĩ cũng không muốn đến, nhưng không lay chuyển được đứa nhỏ trong nhà vừa khóc vừa nháo đòi mua đồ chơi. Lúc này mới đồng ý cho tiền. Nhưng sau đó nghe đứa nhỏ nói người bán chính là Sở Từ lập tức chuông cảnh báo vang lên, lo lắng đứa nhỏ bị Sở Từ lừa, lại hơi tò mò Sở Từ rốt cuộc đang làm gì. Cho nên đều chạy đi xem.

Nhiều người đều đi về phía ngã tư cửa thôn như vậy khó tránh khỏi sẽ gây chú ý. Một số người chuẩn bị đi lên chợ thị trấn cũng đều dừng lại, tùm xem náo nhiệt.

Khi Sở Từ đến thì cũng bị hoảng sợ. Nhưng sau khi ngạc nhiên ngắn ngủi thì chỉ còn lại có vui mừng, nhếch lên khóe miệng không giấu được ý mừng cùng Sở Đường vội vàng bày ra kệ gỗ tự chế để treo tất cả đồ chơi lên.

Trong hai ngày qua, hai người cũng đan khoảng 300 cái. Nhưng ngày đầu tiên bán chỉ mang theo 5-60 cái mà thôi. Nhưng bên trong cũng có rất ít loại giống nhau.

Chỉ cần ghi nhớ kỹ thuật đan thì căn bản không có chấp đan mấy động vật nhỏ. Sở Từ có tiểu hòa thượng dạy, Sở Đường vốn là khéo tay. Bởi vậy hai người người lại không có hứng thú đan châu châu thông thường, phần lớn đan chế một ít đồ kỳ lạ, tràn ngập cảm giác mới mẻ.

Sở Từ vừa bày đồ ra trong chớp mắt đã hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Đơn giản một chút có đủ loại: bướm bướm, chuồn chuồn, bọ ngựa linh tinh. Phức tạp một chút có: rắn, con rết, con kiến, cá chép, gà trống linh tinh.

Con gà trống này màu sắc sặc sỡ, mào gà phía trên dùng chính là hoa mào gà màu đỏ. Hoa này mỗi nhà đều trồng một ít ở cửa, hồng rồi có thể dễ dàng thay cái mới. Mặc dù đồ vật không tính lớn, nhưng mọi người đều có thể nhìn ra những đồ chơi này tại sao làm cho bọn nhỏ thích như vậy.

"Sở Từ à, đây... đây là hai chị em cháu đan ra đó hả?" Mẹ Xuyên Từ cũng choáng váng mở miệng hỏi.

Hôm nay không ít hàng xóm nói Xuyên Từ nhà bà giựt giây bọn nhỏ mua đồ chơi. Bà lo lắng con trai bị Sở Từ lừa cho nên đặc biệt đến xem thử, không nghĩ tới lại thấy được một màn này.

Trước đó con trai vẫn luôn khích lệ Sở Từ lợi hại ngay trước mặt bà. Bà còn cảm thấy con trai nói chơi thôi. Bây giờ xem ra đôi tay của Sở Từ rất khó lường. Nếu như trước kia cũng chăm chỉ như vậy, căn bản sẽ không thường xuyên đối bụng!

Mẹ Xuyên Từ nhìn qua hơi khôn khéo một chút, cặp mắt lão liên của Xuyên Từ chính là di truyền từ bà. Nhưng cũng là quen thuộc, chỉ là có vẻ nhiều chuyện mà thôi không tính là vấn đề gì lớn. Hơn nữa phụ nữ trong thôn này phần lớn cũng đều như vậy.

"Đúng vậy, sau này cháu và A Đường sống chung. Nó cũng phải đi học, cũng không thể tiếp tục chơi bởi lêu lổng giống như trước đây nữa. Cho nên suy nghĩ làm ra một số đồ chơi nhỏ. Từ hôm nay trở đi hy vọng các chú thím quan tâm việc buôn bán của cháu hơn. Đúng rồi, hôm nay là ngày đầu tiên khai trương, mấy vị ở đây ai muốn mua thì cháu sẽ tặng thêm một con châu châu." Sở Từ cười nói.

Cơ thể tròn vo bị mọi người vây quanh. Nếu như trước kia sớm sẽ không có sắc mặt hoà nhã. Nhưng hiện tại lại cười tùm tùm lộ ra một loại hòa khí, còn có một loại tự tin làm cho mọi người có loại cảm giác nhận nhầm người.

Đây vẫn là Sở mập kia sao?

Các bà nhớ rõ ràng Sở mập bình thường ăn ngon lười biếng. Khi còn nhỏ còn được thông qua, sau đó ngày càng mập, cũng ngày càng lười vận động. Cả ngày ăn rau dại, rau dại kia có độc mới làm cho thân hình và khuôn mặt cô ngày càng kém.

Trước kia trong vòng 3m đều có thể ngửi được mùi hương làm cho người khác không được thoải mái trên người cô. Nhưng hiện tại dường như đã không có, hơn nữa quần áo mặc dù cũ nát như trước, nhưng rất sạch sẽ mát mẻ, không có gì khác với mấy cô bé khác trong thôn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Khai trương

Tình cảm trong lòng các thôn dân đối với Sở Từ cũng khá phức tạp.

Đứa nhỏ này từ nhỏ không ba không mẹ không có người quan tâm. Trái tim mọi người cũng không phải làm bằng cục đá, tất nhiên sẽ cảm thấy đáng thương. Hơn nữa đáng về trước kia của nó thật là người gặp người thích. Cho nên thỉnh thoảng cũng sẽ có người cho nó ăn uống. Nhưng cuộc sống của mọi người cũng khó khăn, trẻ con trong nhà lại nhiều, lương thực vốn dĩ có thể tiết kiệm một chút thì tiết kiệm, sao có thể tùy tiện cho người khác chứ? Huống chi cứu cấp chứ không cứu nghèo, mỗi người đều sợ bị Sở Từ ăn vạ. Cho nên sau khi nó hiểu chuyện một chút mọi người tình nguyện xa cách với nó cũng không thích gần gũi quá.

Ở trong hoàn cảnh này, Sở Từ trộm cướp cũng không phải chuyện gì ngạc nhiên. Mọi người thậm chí đã quen. Nhưng hôm nay Sở Từ đột nhiên thay đổi tính tình làm cho người ta không thể không hoảng sợ.

"Hôm nay chẳng lẽ là mặt trời mọc từ phía tây sao?" Trong đám người, có người lầm bầm một câu.

"Mẹ, con muốn con điều hâu kia! Nếu không mua sẽ hết!" Chỉ là vẫn chưa có người trả lời thì có đứa nhỏ kéo góc áo của mẹ nói.

Mấy đứa nhỏ khác bị đứa nhỏ kia nhắc nhở cũng vội vàng phục hồi lại tinh thần, vội vàng bắt đầu làm nũng: "Con cũng muốn con điều hâu, ngoài điều hâu con còn muốn con gà trống nhỏ kia, còn có con tê tê kia!"

Đôi mắt Sở Từ cười đến híp lại.

Mấy thôn dân này với vẻ mặt bất đắc dĩ, đành phải chỉ vào mấy đồ chơi kia hỏi: "Sở Từ, mấy thứ này bán như thế nào? Đứa nhỏ thích, bà con hàng xóm, bán rẻ một chút."

"Thím, mấy thứ này không đắt. Mọi người cũng thấy những đồ chơi này kỹ thuật không phức tạp. Cho nên 5 xu, những cái bên cạnh 8 xu, điều hâu 1 hào." Sở Từ khách khí nói.

Đồ chơi trẻ con giá vô luận như thế nào cũng sẽ không quá đắt. Nếu không những đứa nhỏ này tình nguyện dùng tiền đi mua chút kẹo trái cây ăn.

"Điều hâu đắt như vậy? Có thể mua 1 ký trái cây." Lập tức có người nhủ mầy nói.

"Thím, điều hâu này chỉ có một. Xương điều hâu này đều làm bằng thanh sắt, chỉ cần không cố ý đập có thể chơi rất lâu. Hơn nữa nó là con lớn nhất chỗ này và cũng khó đan nhất, chị của cháu vì đan nó chịu không ít khổ, không tin thím xem tay của chị ấy đi." Sở Đường vội vàng đứng một bên nói.

Sở Từ cũng không khách khí đưa lòng bàn tay ra ngoài, mọi người nhìn thấy đều hít hà một hơi.

Lòng bàn tay của Sở Từ phía trên có không ít vết máu, mấy ngón tay gần như đều bị đâm thủng, có xanh có tím, còn có một mảng máu bầm màu đỏ, thật sự hơi dọa người.

Những vết thương này Sở Từ thật sự không để ở trong lòng, đối với nàng mà nói có đau hơn cũng đã chịu qua.

Nhưng những người khác vừa thấy cũng cảm khái rất nhiều, đó là một điều hiếm thấy. Sở Từ lại bắt đầu làm việc đến nơi đến chốn, cũng không cần vì chút tiền ấy đã kích trái tim cô. Hơn nữa vạn nhất sau khi đắc tội cô gà vịt trong nhà lại mất nữa thì đi làm sao bây giờ?

"Được rồi, điều hâu này tôi mua!"

"Đứa nhỏ thích điều hâu, vậy tôi mua nó!"

...

Cùng lúc đó, một số người phụ nữ mở miệng nói với nhau, nhất thời mắt to trừng mắt nhỏ. Hầu hết các thôn dân hơi khách sáo, vừa thấy người khác mua thì ngượng ngùng cái. Cuối cùng điều hâu này nhường cho đứa trẻ nhỏ tuổi nhất.

Cũng may tất cả đồ chơi ở đây của Sở Từ đều đẹp và làm cho người khác thích. Trong một thời gian ngắn đã bán ra hơn 30 cái. Dù sao buổi sáng số người cũng có giới hạn, nhưng chủ yếu tin tức này truyền ra không lo không có người mua.

Sở Từ cũng không nóng nảy im lặng đứng ở cửa thôn chờ, còn kêu Sở Đường mang chút lá nâu đến. Lúc không có người thì tiếp tục đan bổ sung hàng tồn.

Trong lòng nàng biết rõ những thứ này bán không được lâu, người khéo tay mua về nhà nghiên cứu đại khái cũng có thể suy nghĩ làm ra. Cho dù làm không được tinh xảo như nàng, nhưng bán sẽ rẻ hơn nàng một chút, làm theo có người mua.

Dường như cái gì không làm ra được dù thế nào cũng đều là kiếm

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Mua một người đàn ông

Editor: demcodon

Sở Từ ngồi ở cửa thôn trong lòng cũng hơi bất đắc dĩ. Đặc biệt là nhìn thấy các thôn dân nhìn mình với ánh mắt ngạc nhiên, càng dờ khóc dờ cười lúc oai phong một cõi trước kia là trăm triệu không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy. Nếu như những thuộc hạ trước kia nhìn thấy nàng ngồi xổm ở cửa thôn bán đồ chơi sợ là cảm cũng bị ngạc nhiên đến rớt xuống.

Nhưng nàng đối với bản thân không có yêu cầu gì, chỉ cần có ích với người thân đã mất của mình thì muốn nàng làm gì cũng không quan tâm. Bởi vậy mới có thể thuận lợi nhập vai thôn nữ như thế.

Trong đầu Sở Từ nhớ lại không ít chuyện cũ. Sở Đường nhìn tay cô vài lần yên lặng rồi đi, dự định về nhà bắt đầu đan đệm.

Vào buổi sáng, Sở Từ lại bán liên tục hơn 20 cái, trẻ con thôn nam thôn bắc đều có. Bởi vì mấy đồ chơi nhỏ này không đắt. Cho nên mọi người thân nhiên tiếp thu. Sở Từ cũng chậm chậm cảm thấy túi tiền của mình hơi nặng. Dựa theo tốc độ này hơn một tháng sau đừng nói là học phí của Sở Đường, chính là chi phí sinh hoạt và các chi phí khác đều có thể gom đủ. Thậm chí còn có thể mua thịt ăn.

Mặt trời vào mùa hè rất độc, dù là Sở Từ đội cái mũ rom trên đầu cũng không chịu nổi. Hiện tại thể chất cơ thể này vẫn quá kém, không chịu nổi nóng nhất. Mồ hôi chảy trên người dường như có thể tưới một mảnh ruộng, đầu óc dường như muốn nở ra hoa. Nếu không ý chí của nàng đủ kiên định thì đã sớm bị cảm nắng ngất xỉu.

"Chị ơi!" Từ xa, Sở Đường chạy tới cầm trong tay một cây kem đậu đỏ đã tan một nửa.

"Mua cho chị ăn nè, nóng lắm phải không? Còn cái này... thuốc chống nhiễm trùng tan máu bầm..." Sở Đường lại móc ra hai cái bao giấy trắng nho nhỏ từ trong túi, có chút thuốc bột thấm ra từ bên trong.

Sở Từ sững sốt một hồi: "Chút vết thương nhỏ ấy không cần phải..."

"Chị à!" Sở Đường trừng mắt hơi tối tăm: "Em biết chị muốn tiết kiệm tiền cho em đi học. Nhưng em là con trai, chị chị lớn hơn em vài phút thôi. Em cần bản không cần chị phải làm giống như mẹ lao tâm lao lực chăm sóc. Chị đừng xem em giống như trẻ con, mọi chuyện đều nhường cho em có được không?"

Sống chung với Sở Từ mấy ngày nay, ngoại trừ bữa sáng thì những việc khá đều là Sở Từ động tay, vừa làm cơm còn phải tiếp tục đan đồ, tay bị đâm thành như vậy cũng không nói. Lúc buổi sáng cậu chỉ cho rằng tay cô bị cắt hai đầu thôi. Nhưng không nghĩ tới vết thương nghiêm trọng như vậy.

Sở Từ thấy đáng về tức giận này của Sở Đường khoe miệng giật giật một hồi. Nàng cũng không muốn vất vả như vậy. Nhưng cmn bản thân chỉ còn sống hơn hai tháng, không cố gắng một chút đến lúc đó sẽ chơi chết!

Hơn nữa, cậu bé này ở trước mặt nàng không phải là nhóc con sao? Đáng người ồm như vậy, đã 17 tuổi mà giống như đứa trẻ 14-15. So sánh với đáng về mập giả tạo của nàng cũng quá yếu ớt rồi. Sao có thể không che chở cho cậu được?

"Nói xong chưa?" Sở Từ liếc mắt nhìn cậu: "Dong dong dài dài, giữa chúng ta còn chia con trai con gái cái gì. Chờ khi nào thì em có thể đánh thắng được chị mới nói với chị như vậy."

Sở Đường ghen trong họng. Về sức mạnh, cậu không thể so sánh với Sở Từ. Cậu đã từ xa nhìn thấy đáng về cô cầm lưỡi liềm làm việc một lần, rất đáng sợ!

"Chị, chị cứ như vậy tương lai sẽ không gả đi được." Sở Đường ủ rũ, về mặt đau khổ nói.

Sở Từ cười toe toét nói: "Sợ cái gì, chờ chúng ta có tiền thì mua một người đàn ông về. Chị vừa rồi còn nghe người khác nói thôn bên cạnh có nhà nuôi không nổi nhiều bé trai chuẩn bị bán cho người khác làm con trai đấy."

Sở Đường hoàn toàn xấu hổ, yên lặng cúi thấp đầu, cẩn thận "hầu hạ" chị nhà mình bôi thuốc. Ở dưới sự ép buộc của Sở Từ vẫn là ngoan ngoãn ăn sạch sẽ cây kem đậu đỏ mua đến, trong lòng kêu lên một chữ khổ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Mỗi người đều có số phận riêng

Editor: demcodon

Trên tay Sở Từ quán một lớp băng gạc, ngồi trên một tảng đá lớn. Sở Đường cầm cây kem đậu đỏ trong tay ăn ngon lành, hình ảnh tương phản này làm cho thôn dân lui tới đều nhìn không được nhìn thêm vài lần.

Hai chị em này khi còn nhỏ đáng vẻ rất giống nhau. Nhưng sau khi một người ngày càng ốm và một người ngày càng mập thì dường như không tìm thấy một chút bóng dáng giống nhau. Nhưng nhìn đáng vẻ giờ tay nhấc chân và tính cách như là điên đảo.

"Chị à, chị nói bản thân muốn mua một người đàn ông sẽ không phải thật chứ?" Vừa mới bán thêm hai món đồ chơi nhỏ, Sở Đường nhìn thấy bóng dáng một người phụ nữ nhớ tới cái gì nhìn không được hỏi một câu.

Sở Từ nhìn cậu hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"À, chị có nhìn thấy người phụ nữ đi qua bên kia không? Em nghe nói đứa nhỏ trong nhà bà ấy đưa sang thôn khác đi ở rể." Sở Đường chỉ vào người phụ nữ kia nói với Sở Từ: "Con của bà ấy bằng tuổi với em, đáng vẻ rất đẹp, giống như bé gái."

"Bà ấy có nhiều con trai không?" Sở Từ hỏi một câu.

"VẬY thì không có. Nhưng người chuẩn bị đuổi đi không phải con ruột." Sở Đường rất ít khi nhiều chuyện của người trong thôn. Nhưng lúc này hơi tức giận nói: "Chồng của bà ấy trước kia là thợ mỏ đào than đá ở nơi khác, cũng cưới phụ nữ nơi khác sinh hai đứa con trai. Kết quả lúc đào than đá bị tàn tật chỉ có thể về quê làm ruộng. Nhưng người phụ nữ kia không đi theo về, hai đứa con trai cũng không cần mà ly hôn tái giá; cũng may người đàn ông kia cũng tích góp được chút tiền. Sau khi trở về tìm một cô vợ nữa, chỉ là bà ấy... bản thân bà ấy cũng sinh một đứa con. Cho nên nhìn hai đứa con chồng không quá thuận mắt. Năm đó có người đến thôn tuyển chọn đi lính, bà ấy đưa con trai cả đi bộ đội. Đáng vẻ con thứ hai xinh đẹp cho nên bà ấy bắt đầu suy nghĩ để cho người con trai này kiếm chút tiền sinh lễ, cung cấp cho đứa con ruột đi học và kết hôn xây nhà."

Sở Từ nghe xong không quá hiểu. Nhưng đại khái rõ ràng người phụ nữ kia hẳn là mẹ kế, hơn nữa không phải người mẹ kế tốt.

"Chẳng lẽ em muốn chị mua đứa con thứ hai của bà ấy về?" Sở Từ cười lại nói: "Chúng ta không có tiền. Cho dù có chị cũng không thích mua rắc rối."

Hơn nữa, cho dù thật sự có tiền mua người về, địa vị và để cho người khác tới cửa làm con rể cũng không khác lắm, hà tất làm điều thừa.

"Em chỉ cảm thấy đáng tiếc, đứa con thứ hai của bà ấy học chung trường với em, thành tích cũng ngang hàng với em." Sở Đường thờ dãi một hồi.

Nếu không như vậy cậu làm sao có thời gian rảnh rỗi quan tâm chuyện người khác chứ?

Sở Từ ngược lại hơi kinh ngạc. Bởi vì thành tích của Sở Đường vẫn luôn nổi bật, có thể ngang hàng với cậu, có thể thấy được cậu bé kia không ngu ngốc, đáng tiếc mỗi người đều có số phận riêng.

"Đúng rồi, em không phải nói trên cậu hai còn một người anh tham gia quân đội sao? Người phụ nữ kia không sợ con chồng sau khi trở về gây rắc rối sao?" Sở Từ hỏi thêm một câu.

Từ xưa đến nay địa vị quân nhân cũng không tệ.

"Cậu cả nhà họ Từ? Chị à, chị không đi học cho nên có một số chuyện không hiểu được. Mấy năm gần đây biên giới không yên ổn, vẫn luôn đang chiến tranh. Cậu cả nhà họ Từ ở bên kia nghe nói bây giờ sống hay chết cũng không biết." Sở Đường thờ dãi một hồi.

Sở Từ hơi sững sốt, suy nghĩ lại dường như nàng đã đọc qua tin tức về một cuộc chiến trong một tờ báo cũ nát Sở Đường mang về. Hai năm trước đánh có vẻ dữ dội. Sau đó lại tiếp tục đánh lần nữa, không quá yên ổn.

Đúng rồi, theo trên tờ báo kia nàng cũng biết được một tin tức rất quan trọng. Bây giờ đã là năm 81, trước đó nàng có hỏi riêng Sở Đường về lịch sử trước đây của quốc gia này phát hiện không có triều đại Đại Hạ, hỏi tiểu hòa thượng mới biết được cũng không phải cùng một thời không.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nên

Editor: demcodon

Nàng đã đến chỗ này, đối với Đại Hạ trước kia cũng không phải quá chấp nhất. Nhưng nghe có chuyện liên quan đến chiến tranh thì trong lòng vẫn cảm thấy có một cảm giác đặc biệt.

"Chị, may mắn em quyết định đi theo chị." Sở Đường bỗng nhiên lại nói một câu, rừ mi nói: "Trước đó em rất áp lực. Bởi vì nếu em không thi đậu đại học thì em sẽ không thể sống sót ở nhà họ Sở này. Kết cục tốt thì phải làm trâu làm ngựa thay nhà họ Sở. Kết cục không tốt... vậy thì giống như cậu hai nhà họ Từ bị đưa cho người khác làm con rể, giống như gả con gái đổi tiền sinh lễ."

Thôn Thiên Trì cũng có không ít nhà rất yêu thương con gái, nhưng dù sao cũng là số ít. Hầu hết mọi người ở nơi này vẫn lấy con trai làm kiêu ngạo, cảm thấy nuôi con trai sau này có thể đường lão đưa tang, nối dõi tông đường. Cho nên phần lớn tác dụng của con gái đều là ở nhà làm lụng việc nhà vất vả, xuất giá đổi chỗ tốt hơn.

Sở Từ từ trước đến nay không thích người khác xem thường con gái. Ở trong mắt nàng, bất quá là trời cao chia cho thể chất nam nữ khác nhau mới tạo thành sự khác biệt. Cuối cùng họ chỉ có thể thực hiện nhiệm vụ của mình.

Hơn nữa trước kia khi ở trong quân doanh, biên giới thiếu phụ nữ, tham gia quân ngũ phần lớn đều là độc thân, đối với con gái rất hiếm lạ. Mặc dù đều quê mùa, nhưng có thể một khi cưới vợ mới biết lạnh biết nóng, sẽ ước gì có thể cùng chiều người lên tận trời; còn nữa, người tham gia quân ngũ mạng đều cột lên lưng quần mang theo, không chừng ngày nào đó sẽ không còn. Cho nên đối xử với vợ của mình mới càng quý trọng hơn.

Đương nhiên, mặc dù thời gian nàng ở trong quân doanh lâu. Nhưng cũng biết đàn ông bên ngoài hơi khác với trong quân doanh.

"Đừng suy nghĩ nhiều quá, dựa vào cơ thể này của em, ngay cả mộng cũng không có, bán đi cũng không đáng giá." Sở Từ lẩm bẩm một câu.

Sở Đường vừa nghe sắc mặt ghen đỏ, cảm khái kia trong nháy mắt tan thành mây khói.

May mắn lại có người đến mua đồ chơi. Lúc này sắc mặt cậu mới tốt hơn một chút.

Ngày này, chàng vạng buôn bán tốt nhất. Bởi vì có thôn dân mua đồ chơi chỗ nàng đi bán cho thị trấn, hiệu quả cũng không tệ lắm. Cho nên đến chỗ nàng mua 50 cái.

Thị trấn mặc dù không xa, nhưng lượt đi lượt về cũng mất không ít thời gian. Đồ chơi này nàng bán không được lâu lắm, cho nên không chuẩn bị tự mình đưa lên thị trấn. Bởi vậy nhìn thấy có người đến mua hàng cũng vui vẻ để cho bọn họ kiểm giá chênh lệch, coi như là qua lại với các thôn dân.

"Sở Từ, hôm nay có mệt không?" Buổi tối kết thúc công việc về nhà, trên đường gặp được một tím, đối phương với vẻ mặt ân cần mở miệng hỏi.

Sở Từ đi dạo thôn trước thôn sau nhiều năm như vậy, người bên thôn bắc này dường như đều quen; nhìn lên người họ suy nghĩ một hồi lập tức cười nói: "Cảm ơn tím Trương Lục quan tâm. Hôm nay cũng không mệt."

Thôn Thiên Trì có không ít họ ghép, nhưng lấy ba họ Sở, Trương, Hoàng là chính. Trước kia ông thôn trưởng giúp đỡ nàng chính là họ Sở, xem như cùng tộc. Cho nên đối với nàng và Sở Đường đặc biệt tốt bụng.

"Chà, Sở Từ cháu ngày càng có thể chịu khổ và bắt đầu hiểu chuyện." Tím Trương Lục cười cười lại mở miệng nói: "Tím thấy cả ngày nay cháu buôn bán lời không ít nhĩ? Hơn nữa ông ba Trương kia mua 50 cái, hôm nay cũng bán được 1-200 cái."

Ruộng nhà bà ở gần ngay cửa thôn, cách từ xa cũng có thể nhìn thấy không ít người ghé vào trên quán nhỏ của Sở Từ. Dường như mỗi một người đi qua sẽ ít nhất mua hai món đồ chơi nhỏ.

Sở Từ vừa nghe lập tức về mặt "sợ hãi" nói: "Làm gì nhiều như vậy? Tím Lục không biết đồ chơi này rẻ, hơn nữa là vừa bán vừa tặng."

Nàng cũng không phải không nhìn ra ý nghĩ sâu xa trong mắt tím Lục. Mặc dù đối phương biết rõ nàng kiếm tiền nhưng cũng không thể lộ ra.

"Còn tặng nữa? Tím nói nè, sống chung một thôn dân chút đồ chơi cho trẻ con chơi cũng là nên. Sao có thể trông cậy vào dùng đồ chơi này kiếm tiền chứ? Nhưng lại nói tiếp đồ chơi cháu làm thật là đẹp, con trai nhỏ nhà tím đã âm ỉ cả ngày vẫn luôn muốn con điều hâu kia." Nói xong ánh mắt bà nhìn chằm chằm vào số hàng còn lại trong sọt của Sở Từ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đặt giá

Editor: demcodon

Sở Từ nhìn vào mắt tím Trương Lục này thì biết bà có ý gì, người chung một thôn tặng món đồ chơi nhỏ ra ngoài cũng không có gì. Nhưng điều kiện tiền quyết là nàng vui.

"Tím Lục nói đúng, đều là hàng xóm chung một thôn, kiếm tiền của mọi người cũng không thích hợp. Qua mấy ngày cháu sẽ đưa điều hâu cho tím. Đúng rồi, cháu nghe nói tím mỗi ngày đều đi lên thị trấn bán đồ ăn phải không? Cháu và Sở Đường hôm nào đi thăm một chút, tím chính là nhìn cháu lớn lên, đến lúc đó..."

Sở Từ còn chưa nói xong tím Trương Lục trong chớp mắt ra về phòng bị: "Quên đi, quên đi, không phải là lá cây đan ra điều hâu sao? Con nhà tao

chương mất nó, quầy bán quả vật bên kia cũng có không ít đồ chơi, rắn chắc hơn những thứ này bán nhiều!"

Bà nói xong quay đầu bước đi, giống như sợ bị Sở Từ quán lên.

Sở Từ ở phía sau cười mỉa một cái, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi trở về, Sở Từ tính tiền kiểm được trong ngày hôm nay, hàng đan động vật nhỏ tổng cộng bán đi hơn 160 cái, tổng cộng 10 đồng 8 hào, chắc chắn không phải ít.

Hôm nay đã có người đưa hàng đan này bán trên thị trấn, tin tưởng sáng mai còn sẽ có người muốn nhập hàng, chỉ tiếc nàng và Sở Đường chỉ có hai đôi tay mà thôi. Mặc dù một ngày làm việc 24 tiếng đồng hồ cũng không có khả năng làm lớn việc buôn bán này. Bởi vậy vẫn là tiêu thụ hết hàng hóa còn dư trong tay là chính.

Hơn nữa cộng thêm tiền bán sọt trước đó trong tay Sở Từ đã có gần 15 đồng, cũng đủ học phí học kỳ sau cho Sở Đường. Số tiền này đối với cả hai càng quan trọng hơn. Sở Từ cất tất cả ở trong không gian. Sở Đường rất tin tưởng nàng, cũng không có hỏi qua một câu.

Mấy ngày tiếp theo, chị em hai người phân công hợp tác. Sở Từ đứng bán đồ chơi là chính, mà Sở Đường đan một số đệm nhiều màu sắc bán cho trạm thu mua. Cái đệm sử dụng có vẻ rộng rãi. Cho nên giá cả cao hơn sọt trước đó không ít. Trong thời gian ngắn hai người đã thu nhập tăng gấp đôi. Lúc này mới hoàn toàn yên tâm được.

Mà trải qua mấy ngày nay, hàng đan đồ chơi nhỏ này cũng đã bốc cháy ở khu vực lân cận. Trẻ con trong thôn gần như mỗi đứa một cái. Sở Từ thậm chí đã không cần ra cửa thôn bày quán cũng có người đến chỗ nàng mua. Một ngày kế tiếp hàng hóa bán ra gần như là đan ra trong ngày. Nhưng giống như nàng suy nghĩ, hàng đan đồ chơi này tiêu thụ đến ngày thứ ba thì cửa thôn cũng đã có người bán đồ tương tự.

Chẳng qua ngay từ đầu các thôn dân này bán không nhiều loại. Cho nên số lượng bán ra gần như không bằng một nửa của nàng. Trải qua mấy ngày không ngừng cải tiến, lúc này mới chậm rãi tốt hơn một chút mà thôi. Nhưng nói về chất lượng vẫn kém nàng khá xa.

Từ đường Sở Từ ở sở đột nhiên cũng trở thành nơi rất nhiều thôn dân đi qua, không ít người đều muốn từ xa nhìn kỹ thuật đan của nàng một chút, muốn học trộm.

"Chị à! Hôm nay Xuyên Từ lấp bắp hỏi em có thể học cách đan đồ chơi hay không? Chị thấy..." Buổi tối, Sở Đường cau mày nói.

Xuyên Từ chỉ là một đứa trẻ ham chơi mà thôi, chưa chắc cảm thấy hứng thú với kỹ thuật đan này. Nhưng người lớn sau lưng nó lại khác. Một ngày nay hai chị em bọn họ buôn bán lời được bao nhiêu tiền trong lòng mọi người cũng đều biết. Thôn Thiên Trì nhiều nhất chính là các loại cỏ cây, loại này không ai mua bán, ai lại không muốn kiếm tiền không cần vốn này chứ?

Sở Từ lại cười cười: "Điều này chị đã sớm nghĩ kỹ rồi."

"Ngoài Xuyên Từ, người khác khẳng định cũng cảm thấy hứng thú. Kỳ thật thứ này bắt quá chính là chút kỹ xảo đan đồ chơi, chúng ta cũng sẽ không dựa vào thứ này sống cả đời. Cho nên để lộ ra cũng không sao. Nhưng... dạy không là không thể được. Chúng ta chia ra 100 loại động vật nhỏ, từ đơn giản đến khó, đặt giá, ai đưa tiền thì dạy cho người đó." Sở Từ lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Duy nhất

Sở Đường vừa nghe Sở Từ nói câu này xong trong lòng hơi do dự, lo lắng thật vất vả mới cải thiện quan hệ với thôn dân lại vì vậy trở nên tồi tệ hơn.

Chỉ là suy nghĩ của Sở Từ lại khác cậu. Nàng và Sở Đường dùng bản lĩnh để kiếm tiền, cũng không thể không công dạy cho người khác, để cho người khác không làm mà hưởng. Nàng đúng là muốn thay đổi cái nhìn của mọi người, nhưng không muốn cho bọn họ một loại cảm giác mình yếu đuối đáng khinh. Dù sao tương lai sẽ có biện pháp khác, chẳng lẽ hàng xóm vừa mở miệng nàng cũng phải trực tiếp tặng không?

Cho nên chỉ bằng trực tiếp niêm yết giá rõ ràng. Nàng không ăn mảnh, nhưng muốn chia một chén canh. Vậy cũng phải trả một cái giá cao.

Sở Đường cũng không phải thích thua thiệt, có chỗ lợi tự nhiên là tốt nhất. Bởi vậy cũng chỉ do dự trong chớp mắt. Ngày hôm sau đúng hẹn nói ý của Sở Từ để cho Xuyên Từ truyền ra ngoài.

Tuy nói nàng đồng ý truyền tay nghề này ra, nhưng cũng chỉ là một phần. Trước tiên kêu Sở Đường viết ra cách làm, chỉ có 100 loại động vật đơn giản mà thôi, rẻ nhất mấy hào là có thể dạy. Một số loại cao cấp phức tạp thậm chí người khác muốn học cũng đắt hơn nhiều. Nếu muốn học hết, giá thấp nhất một bộ là gần 200 đồng.

200 đồng cũng không phải con số nhỏ, một tháng tiền lương ở thời đại này chỉ khoảng 34 đồng, rất ít có người bỏ ra nhiều tiền như vậy mua kỹ thuật làm

đồ chơi cho trẻ con.

Cho nên tin tức này vừa tung ra không ít người đều cảm thấy Sở Từ đây là nghèo đến phát điên rồi, tình nguyện tự mình học trộm cũng không muốn bỏ tiền.

Sở Từ lại không cảm thấy mình đã chào giá cao. Nàng có thể khẳng định các thôn dân nhìn hàng mẫu tự học, nhiều lắm có thể làm ra một số con đơn giản. Mặc dù là bán đi cũng chỉ có thể coi như đồ chơi trẻ con. Nhưng nếu học những thứ phức tạp thì sẽ khác, bán cho thị trấn hoặc là huyện khẳng định có không ít người thích mua những thứ này về trang trí trong nhà.

200 đồng này dùng không được bao lâu có thể kiếm về. Hơn nữa, mặc dù nàng tràn đầy oán hận với sách Phúc Duyên, cũng không thể không thừa nhận kỹ thuật sách Phúc Duyên cung cấp tuyệt đối là duy nhất. Mặc dù có những gia đình nhiều thế hệ đan thì trình độ cũng tuyệt đối không hơn nó dạy. Nếu không phải các thôn dân phần lớn đều nghèo, nàng căn bản sẽ không đưa giá 200 đồng thấp như vậy.

Sở Từ sau khi thả giá cả này ra ngoài cuộc sống yên tĩnh hơn nhiều. Khi thỉnh thoảng ra cửa có thể nhìn thấy không ít phụ nữ tụ họp một chỗ nghiên cứu đồ chơi này. Nhưng mặc dù nhìn thấy nàng cũng không dám tiến lên hỏi một ít nguyên lý đan này, sợ nàng mở miệng đòi tiền.

Bất quá làm cho Sở Từ khiếp sợ là sau mấy ngày truyền giá ra ngoài mẹ Xuyên Từ lại tự mình đến cửa.

"Thím đến đây có chuyện gì không?" Sở Từ vừa thấy mẹ Xuyên Từ hơi ngạc nhiên.

Nhà mẹ đẻ của mẹ Xuyên Từ thuộc một trong ba họ lớn ở thôn Thiên Trì này, cũng họ Trương, xem như cùng thế hệ với chồng thím Trương Lục trước kia, tên thật là Trương Quế Vân.

Trương Quế Vân 34 tuổi, mặt mày không tệ, có thể nhìn ra được Xuyên Từ gần như di truyền đặc điểm từ bà.

"Trước đó không phải cháu nói chỉ cần 200 đồng có thể dạy kỹ thuật đan sao? Mấy ngày nay thím suy nghĩ cẩn thận cảm thấy cũng coi như đáng giá. Nếu không cũng không đến đưa tiền cho cháu, cháu sẽ không đổi ý chứ?" Trương Quế Vân cười nói.

Người khác cảm thấy Sở Từ lừa tiền, nhưng bà không nghĩ như vậy. Con trai của bà cả ngày học tập với Sở Đường. Bà đương nhiên cũng bỏ nhiều tâm tư quan tâm chuyện của hai chị em này. Từ chỗ con trai bà phát hiện Sở Từ đã thay đổi không ít, thậm chí có thể nói là thay hình đổi dạng. Con trai của bà rất khôn khéo, nhưng khen Sở Từ còn nhiều hơn Sở Đường, làm cho bà không thể không tin tưởng.

200 đồng mặc dù rất nhiều, nhưng chỉ cần kiên định chịu làm thì số tiền này sớm muộn gì cũng có thể kiếm về. Chồng bà trước kia là người bán hàng rong đã đi khắp hang cùng ngõ hẻm, tương đối hiểu biết về huyện lân cận, có thể khẳng định bên đó không có nhà nào đan lớn. Nếu bà học tay nghề từ Sở Từ thì ở bên đó chính là duy nhất. Về phần những người đó trong thôn... còn thật sự không sợ so sánh hàng hóa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Thẳng tính

Editor: demcodon

Sở Từ không nghĩ tới Trương Quế Vân này còn rất hào phóng bỏ ra nhiều tiền như vậy.

Vào ngày nắng nóng này, mọi gia đình đều cảm một chiếc quạt lớn để giải nhiệt. Với 200 đồng này đủ mua cái quạt bàn cộng thêm một cái máy may. Phụ nữ trong cả thôn người tiêu tiền như nước thì người đầu tiên tuyệt đối là mẹ Xuyên Từ.

Nhưng những lời này là bản thân Sở Từ thả ra ngoài, tự nhiên nói được thì làm được. Lúc này cười nói với Trương Quế Vân: "Cảm ơn thím đã tin tưởng. Thím yên tâm, kỹ thuật này cháu nhất định nghiêm túc dạy, dạy đến khi thím thuần thục mới thôi."

"Được rồi, sau này lúc Xuyên Từ đến học bổ túc thì thím cũng đến đây. Hai mẹ con thím đều làm học sinh." Trương Quế Vân nói xong vươn tay lấy 200 đồng từ trong túi nhét vào trong tay Sở Từ, nói tiếp: "Đúng rồi, không biết ngoại trừ thím còn có ai muốn học hay không?"

"Tạm thời chỉ có một mình thím." Sở Từ nói.

Trương Quế Vân thở dài một hơi nhẹ nhõm: "A Từ, thím có chuyện này cầu xin cháu... Nếu thím mua kỹ thuật này của cháu tự nhiên là hy vọng nhà duy nhất. Nhưng thím cũng biết nếu là nhà duy nhất giá cả khẳng định sẽ khác. Cho nên cháu có thể thư thả một chút thời gian hay không. Năm nay đừng bán kỹ thuật này cho người khác, chờ thím gom đủ tiền mới bán dứt 100 loại này một lần nữa. Cháu thấy được không?" Trương Quế Vân nói tiếp.

Sở Từ không khỏi nhìn thêm Trương Quế Vân mấy lần.

Ở trong ấn tượng của nàng, thím này không có nhiều ưu điểm, tính cách xem như mạnh mẽ, người cũng miệng rộng, cũng chỉ tính là phụ nữ bình thường.

Nhưng hiện tại xem ra là người thông minh, biết nên chào hỏi với nàng trước. Nếu không người khác nhìn thấy sau khi bà học xong kiếm được tiền khẳng định cũng sẽ đánh chủ ý lên kỹ thuật này. Đến lúc đó ngược lại chịu thiệt.

"Được thôi! Nhưng nếu bán đứt còn phải thêm 300 nữa. Mặc dù giá cao, nhưng cháu có thể cam đoan bất luận tương lai thím kiếm được bao nhiêu tiền cháu cũng sẽ không tăng giá, đồng thời cũng sẽ không bán kỹ thuật cho người khác trong thời gian đã thỏa thuận." Sở Từ nói.

Thêm 300 nữa tức là 500, đủ cho Xuyên Từ cưới vợ sau khi trưởng thành.

Trương Quế Vân hơi đau thịt. Nhưng suy nghĩ một hồi vẫn gặt đầu. Dù sao bà còn có nửa năm thí nghiệm. Nếu phát hiện thứ này không kiếm tiền được đến lúc đó không mua đứt cũng được.

"A Từ, thím thật sự cảm ơn cháu. Đúng rồi, gà mái nhà thím mới ấp thêm một ổ gà con. Bên cháu nếu thuận tiện thì thím lại đưa hai con nữa cho cháu." Trương Quế Vân kéo tay Sở Từ cười nói.

Gà con cũng không đắt, trên thị trấn cũng có bán, chỉ cần lo lắng nuôi là được. Hai con trong sân Sở Từ hiện tại đáng về cũng không tệ, cũng không ngại nuôi thêm một ít. Cho nên không chút khách khí gặt đầu.

Trương Quế Vân vốn dĩ cũng chỉ là tâm sự với Sở Từ một chút, kết quả thấy cô sáng khoái đồng ý nhin không được ngăn ra. Sau đó bản thân cũng cười khổ một cái, cho dù là trước kia Sở Từ cũng là người thẳng tính, nghĩ cái gì muốn cái gì đều nói thẳng ra, đồ đưa đến cửa nào có lý đẩy ra ngoài chứ.

Dù sao trong nhà hiện tại cũng không có nhiều chỗ để nuôi thêm gà, đưa gà con đến đây cũng không có việc gì.

Trương Quế Vân vừa suy nghĩ như vậy trong lòng sáng khoái hơn, mắt thấy Sở Từ đứng dậy bắt đầu làm việc không khỏi cảm khái nói: "A Từ, gần đây hình như cháu hơi ốm đấy."

Quần áo Sở Từ mặc là do chị Hoàng - Thôi Hương Như giúp cô sửa thành kiểu dáng dài rộng ra. Nhưng cô mặc vẫn còn hơi chật, dường như kín không có kẽ hở ở trên người, rất xấu. Nhưng hiện tại bắt đầu có cảm giác hơi rộng thùng thình. Đương nhiên, chẳng qua không quá rõ ràng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đuổi ra cửa

Editor: demcodon

Sở Từ kéo quần áo một cái đau lòng vì thân hình mập mạp. Gần đây nàng làm không ít việc, thịt này mỗi ngày đi theo mình lúc ẩn lúc hiện không gây mới là lạ.

Trước kia thức ăn của nàng rất kém cỏi, có khi còn phải nhịn đói. Mà hiện tại còn là một ngày ba bữa không sót bữa nào, quy luật tốt đẹp tự nhiên có thể làm cho cơ thể thoải mái không ít.

"Vẫn là thím sáng mắt." Sở Từ cười trả lời.

Trương Quế Vân hiện tại nhìn dáng vẻ Sở Từ rất thuận mắt, cũng không biết tại sao cứ cảm thấy cô bé này hình như đột nhiên thông suốt. Khắp nơi bắt đầu phát triển theo hướng tốt, dựa theo như vậy chỉ cần cô bé giảm thêm mấy chục ký cũng không lo tìm nhà chồng. Dù sao dáng vẻ em trai sinh đôi của cô bé cũng không tệ, cô bé cũng không có khả năng xấu tệ.

"A Từ, thím nghe Xuyên Từ nói cháu muốn giải quyết hiểu lầm với con dâu nhà họ Hoàng à? Hiện tại như thế nào?" Tán gẫu xong chuyện chính, Trương Quế Vân lại bắt đầu phát huy trời sinh nhiều chuyện mò to đôi mắt tò mò hỏi.

"Vẫn chưa có manh mối." Sở Từ lời ít mà ý nhiều.

"Cháu là đang đợi hai mẹ con nhà họ Hoàng trở về từ huyện phải không?" Trương Quế Vân với dáng vẻ trong lòng biết rõ ràng nói tiếp: "Kỳ thật người sáng suốt cũng có thể đoán được. Thím nghe hàng xóm nhà họ Hoàng nói gần đây Thôi Hương Như không ít lần hỏi thăm chuyện này với hàng xóm, hỏi ngày mất vòng tay ai đã đi qua nhà họ Hoàng. Nó đã hỏi như vậy khẳng định cảm thấy cháu không phải người ăn trộm."

"Thím khuyên cháu một câu. Mặc dù Thôi Hương Như trước kia giúp cháu không ít. Nhưng hiện tại nhà bọn họ sốt ruột về chuyện này cháu cũng không giúp được gì, vẫn là tránh xa một chút sẽ tốt hơn; khó có được hiện tại cháu cũng có năng lực kiếm tiền, cuộc sống tốt hơn, cũng đừng quan tâm người khác." Trương Quế Vân nói tiếp.

Sở Từ vừa nghe đã cau mày: "Thím có phải biết chuyện gì hay không?"

"Có thể biết được chuyện gì chứ, còn không phải nửa đêm ngày hôm qua hai mẹ con nhà họ Hoàng kia đã trở về từ huyện sao? Sau đó cả nhà cãi nhau,

hàng xóm cũng không an ổn." Trương Quế Vân bĩu môi, thấy Sở Từ không hiểu ra sao thì tiếp tục giải thích: "Vào nửa đêm hôm qua, khi hai mẹ con quay về đã nói chị dâu cháu không hiểu thảo, không để cửa cho mẹ chồng và chồng. Ở cửa lớn cãi nhau ầm ĩ, chị dâu cháu là người như thế nào cháu cũng biết rõ, da mặt mỏng, lòng cũng mềm, làm sao dám tranh cãi với mẹ chồng chứ, chỉ biết nhận sai. Nhưng mẹ chồng nó khen ngược, nửa đêm đuổi người ra cửa, để cho Thôi Hương Như ngủ trong đồng cỏ khô ngoài cửa một đêm. Lúc thím đến thì thuận đường dạo qua một vòng trước cửa nhà bọn họ thì nhìn thấy chị dâu cháu đang hắt xì mấy cái, sắc mặt rất kém, rất đáng thương!"

Nhưng người đáng thương ngược lại cũng không phải hoàn toàn không phạm sai lầm. Theo bà, cũng cảm thấy kỳ lạ khi Thôi Hương Như không thể sinh con. Nếu sinh con ra sớm cũng không đến mức lúc nhà mẹ đẻ nghèo túng thì bị mẹ chồng giẫm đạp như vậy.

Đương nhiên, bà cũng là phụ nữ, loại suy nghĩ này cũng không chiếm quá nhiều. Hầu hết vẫn cảm thấy Thôi Hương Như rất ngu, một tay tốt đã đập nát. Trước kia lúc nhà mẹ đẻ tốt thì không biết chừa đường lui cho mình, biết rõ tính tình chồng mình không tốt còn tùy ý mẹ chồng áp bức. Bây giờ biến thành như vậy cũng không xem như vô tội.

Không khí trong thôn này đều như thế, phụ nữ không có địa vị, cũng khó trách Trương Quế Vân nghĩ như vậy. Nhưng Sở Từ lại khác, Thôi Hương Như kia có thể xem như ân nhân của cơ thể này, nghe thấy chị ấy bị khi dễ như vậy trong lòng đương nhiên không thoải mái.

"Sở... Sở Từ? Cháu sao vậy?" Trương Quế Vân nói xong nhìn lại Sở Từ thì hoảng sợ.

Chỉ nhìn thấy dáng vẻ hung thần ác sát của Sở Từ, đôi tay nắm chặt vang lên tiếng "răng rắc", nhìn qua thật sự hơi dọa người.

"Thím, cháu không tiếp thím nữa. Cháu đi thăm chị Hoàng đây." Sở Từ để lại một câu chạy như bay ra cửa.

Trương Quế Vân còn tưởng rằng mình hoa mắt, cứ cảm thấy cơ thể tròn vo này của Sở Từ giống như một bóng ma, đi nhanh không nói, còn lạnh buốt như một luồng khí lạnh, để lộ ra một loại cảm giác đen tối vào sáng sớm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xàng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Rắp tâm gì

Editor: demcodon

Sở Đường đã thức dậy và bắt đầu đọc sách từ sáng sớm, thấy Sở Từ hùng hổ đi ra ngoài cũng không suy nghĩ nhiều. Bởi vì mấy ngày nay không nhìn thấy dáng vẻ này của Sở Từ nên vô cùng lo lắng. Có đôi khi thật giống con trai, đặc biệt là khi sai chân bước đi và đột ngột nhìn thẳng một người.

Sở Từ quen thuộc đường đi đến nhà họ Hoàng, trong chớp lát đã đi đến nhìn thấy trước cửa rất náo nhiệt.

Bên cạnh là mấy người hàng xóm, chính giữa mới là cả nhà họ Hoàng. Mẹ chồng Thôi Hương Như cũng hơn 40 tuổi nhưng nhìn như là 60. Bởi vì một mình nuôi con trai con gái không dễ dàng, cho nên năm tháng trôi qua gương mặt già nhanh hơn những người khác.

Di Hoàng không cao, mấy năm nay nuôi mập ra, trên nét mặt già nua không giấu khôn khéo tài giỏi, làn da sẫm màu, nhìn hơi dữ tợn.

Một trái một phải đứng bên cạnh di Hoàng chính là con thứ hai Hoàng Kiến Tân và con gái út Hoàng Lan. Hoàng Kiến Tân năm nay 18 tuổi, đi học ở huyện giống như Sở Đường, chữ viết được thông qua. Lúc tết nhất lễ lạc thường viết câu đối giúp người trong thôn. Đương nhiên là phải trả tiền.

Về phần Hoàng Lan, gương mặt không tính xuất chúng. Nhưng một bộ quần áo xinh đẹp này giống như Sở Phương Phương nhà họ Sở kia, đều là người thích chưng diện, tuổi không lớn, mới 15 tuổi mà thôi.

Một trai một gái này nhìn về phía Thôi Hương Như đứng đối diện với dáng vẻ như đề phòng cướp. Mà chồng của Thôi Hương Như là Hoàng Kiến Dân, lúc này giống như gà con được ba mẹ con di Hoàng bảo vệ ở sau người. Một người phụ nữ giống như Thôi Hương Như có thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Thôi Hương Như mặt xám mày tro, trên mặt tuôn nước mắt: "Mẹ, con thật sự không phải cố ý làm mất vòng tay. Hơn nữa... hơn nữa ngày đó sau khi con khóa cửa đi thi Tiểu Lan... Tiểu Lan nó về nhà..."

"Thôi Hương Như! Cô có ý gì? Oan uổng em gái nhà mình là ăn trộm sao? Cô rút cuộc là sắp tâm gì?" Đột nhiên, di Hoàng chỉ vào mặt Thôi Hương Như mắng, trừng to đôi mắt dữ tợn: "Bản thân phạm lỗi không thừa nhận có phải hay không? Cái vòng tay kia rõ ràng chính là cô và đứa con hoang kia trộm. Tội nghiệp cho tôi một mình nuôi ba đứa con phải ăn mặc tiết kiệm nhiều năm như vậy mới mua được vòng tay kia không nở đeo. Cô khen ngược, tùy ý cho người ngoài cướp của tôi, con dâu như cô tôi cũng không dám nhận!"

Thôi Hương Như miệng ngậm đắng nuốt cay. Từ sau ngày đó Sở Từ đến chị đã bắt đầu hỏi thăm hàng xóm. Kết quả có 2-3 người nhìn thấy Hoàng Lan vào cửa. Nhưng lại có một người nói lúc Hoàng Lan rời đi lén lút, trong tay cầm đồ vật. Mặc dù không thấy rõ, nhưng lại giống kim loại hình tròn.

Vòng tay kia của mẹ chồng là bạc, một cặp, trên mỗi cái còn được đính ba viên đá quý. Nhưng bởi vì đã lớn tuổi nên đeo không hợp. Vòng tay này

truyền con dâu không truyền cho con gái. Mặc dù không phải bảo bối vô giá, có thể xem như ngoài ngôi nhà thì nó là đồ vật đáng giá nhất.

Lúc hoài nghi là cô em chồng trộm vòng tay thì chị đã nói bóng nói gió hỏi qua. Phản ứng cô em chồng hơi không đúng, ánh mắt rất trốn tránh, nhưng chính là chết không thừa nhận.

Trải qua mấy ngày nay chị đã có thể khẳng định ai là ăn trộm. Cho nên kêu chị lại nói là lỗi của Sở Từ thì vô luận như thế nào chị cũng không làm được.

"Mẹ, con làm con dâu mẹ nhiều năm như vậy, mẹ còn không biết tính của con sao?" Thôi Hương Như khóc nói.

"Chính là hiểu biết mới không chấp nhận được cô. Cô nói thử xem, cô gả vào cửa mấy năm rồi? Ngay cả quả trứng cũng không đẻ được. Bình thường ăn ngon lười biếng, thức dậy trễ hơn mẹ chồng là tôi, còn làm hại con trai tôi ngã gãy chân. Bây giờ thương gần động cốt, mấy tháng vẫn chưa khỏi, không chừng còn để lại di chứng. Nếu còn giữ tai họa như cô thì nhà chúng tôi còn không phải bị cô khắc hết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Ô nhục gia môn

Editor: demcodon

Giọng dì Hoàng không lớn, nhưng không chịu nổi bà dùng sức kêu. Cho nên vẫn ồn ào khắp nơi không thể an bình.

Thôi Hương Như há miệng thờ đốc, quả thật không thể tin được trong lòng mẹ chồng của mình lại nghĩ như vậy. Chị gả vào cửa 5 năm. Mặc dù không sinh con nhưng hầu hạ mẹ chồng vẫn rất chu đáo. Chẳng qua trước kia cả nhà mẹ chồng đều rất săn sóc chị, căn bản không cho chị dậy sớm. Thậm chí ước gì có thờ cúng chị, cho tới bây giờ cũng không ném sắc mặt cho chị.

Ngay cả chuyện sinh con này cũng vậy. Trước kia mẹ chồng nói cho dù không sinh được cũng không sao. Dù sao nhà họ Hoàng không chỉ có một đứa con trai, cho nên kêu chị yên tâm. Nhưng tại sao đột nhiên thay đổi tất cả chứ?

"Kiến Dân..." Thôi Hương Như xuyên qua phía sau mẹ chồng nhà mình nhìn chồng với vẻ mặt cầu xin.

Hoàng Kiến Dân gần như muốn mở miệng, nhưng dì Hoàng này quay đầu trừng mắt nhìn hấn một cái: "Con trai à, con không phải muốn vì hồ ly tinh mà không cần cái nhà này chứ? Nếu nó ở lại thì bây giờ mẹ sẽ nhảy xuống sông chết đi!"

Lời nói vừa rơi xuống Hoàng Kiến Dân lập tức tắc đàu: "Mẹ, mẹ đừng luẩn quẩn trong lòng..."

"Vậy con có nghe mẹ hay không?" Dì Hoàng nói tiếp.

"Nghe... nghe..." Hoàng Kiến Dân vội vàng gật đầu.

Nhìn vào gương mặt trung hậu thành thật này lại làm cho trong lòng Thôi Hương Như trong chớp mắt như băng tuyết thổi qua, cả người mềm nhũn lão đảo về phía sau. Sở Từ lạnh tay lẹ mắt tiến lên đỡ một cái dựa vào bên cạnh.

Hiện tại cơ thể nàng khỏe mạnh thật dày đối lập với Thôi Hương Như, đừng nói để cho chị dựa vào. Cho dù là ôm Thôi Hương Như lên hai cái cũng không có vấn đề gì.

"Chị dâu." Sở Từ với ánh mắt lo lắng kêu một tiếng.

Hai mắt Thôi Hương Như đầm lệ mông lung, nước mắt che tầm mắt nên không nhìn thấy trước mặt là ai, nghe giọng này mới hồi phục lại tinh thần. Nhưng căn bản không có sức khách sáo với Sở Từ, cả người chỉ biết khóc.

Khóc làm cho Sở Từ đau lòng.

"Dì Hoàng, tôi nghe dì vừa mới nói tôi là tên ăn trộm phải không?" Sở Từ mở miệng, nhìn chăm chăm người phụ nữ trước mặt này nói.

Thật ra mà nói dáng vẻ này của Sở Từ hơi dọa người. Trong lòng dì Hoàng cũng hơi nhút nhát, nhưng lại cảm thấy mình chiếm đủ lý. Bởi vậy lập tức nói: "Sở Từ, mày đến đúng lúc lắm, trả vòng tay lại cho tao!"

"Có chứng cứ không?" Sở Từ mất lạnh nhìn chăm chăm bà: "Nói tôi trộm vòng tay của dì, dì lấy ra chứng cứ đi! Không có chứng cứ cũng đừng mạnh miệng nói tôi ăn trộm. Nếu không tôi sẽ đánh đến mẹ dì cũng không nhận ra đi đó!"

Trong lời nói có khí lực ném ra làm cho những người đứng khắp nơi mở to hai mắt nhìn.

Cũng thật đủ thô lỗ! Trước kia vừa bản thủ vừa vô lại, nhưng ít nhất còn có thể nhìn ra là con gái. Bây giờ lại giống như Dọa xoa cái, không đúng, hẳn là đàn ông còn hơn đàn ông.

Nhưng Sở Từ không cần hình tượng. Dù sao đáng về điệu dàng là để lại dùng cho người nhà, đối phó với loại chồn dơ bẩn này nên đánh thật!

Sở Từ bốc lên tăng lửa, cùng lúc đó tiểu hòa thượng ở trong đầu vẫn luôn niệm kinh âm ỉ làm cho nàng không thể sống yên ổn.

"Mày, mày... có mẹ sinh mà không có mẹ dạy! Mày dám chửi tao?" Di Hoàng tức giận đến bốc khói, mặt đều tái xanh.

"Chửi đi vẫn là nhẹ. Tôi thấy nhà di chính là một ổ chồn, một đứa con trai không biết xấu hổ, tất cả đều là chim! Nói chị dâu tôi ăn ngon lưỡi biếng, lương tâm làm thành cái rắm thả cũng không được? Hàng xóm ai không biết chị ấy hiểu thảo, nhà mẹ đẻ cho cái gì đều dán hết lên cả nhà di. Bây giờ thấy chị ấy không có tiền, không có hậu trường nên suy nghĩ muốn đuổi chị ấy ra cửa, còn dám hắt nước bẩn khắp nơi nói tôi trộm vòng tay của di? Hừ, tôi thấy là di cố ý tìm việc muốn trộm vòng tay về tặng cho người khác đi! Ô nhục gia môn tổ tiên, thật là một mớ hỗn độn!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Dám thề không?

Editor: demcodon

Sở Từ mắng xong cũng không thờ hỗn hển, tiếp theo lại cười mỉa liếc nhìn Hoàng Lan kia một cái: "Chị dâu tao hoài nghi mày, nên mày không thể trong sạch được, không nghĩ tới mày trông có vẻ đang hoàng lại còn có thể làm ra chuyện trộm cắp hãm hại người. Tao nói trong thôn thường xuyên mất ba thiếu bốn. Tao rõ ràng không có làm chuyện xấu lại cả ngày có người hoài nghi tao. Thì ra là sau lưng ẩn giấu viên cứt chuột."

Kiếp trước nàng ngốc ở biên cảnh, người dân hung dữ. Người đàn bà chanh chua chửi đồng có thể hung hơn nàng, còn có nhóm người nhà tùy quân* một người lại một người đánh đá. Lúc công thành thì không thể thiếu có người gân cổ lên chửi đối phương hoảng sợ. Cho nên nếu bàn về thô bỉ thì Sở Từ chỉ học một đã thành công lực.

(*Tùy quân: người nhà đi theo lính vào quân đội.)

Trước kia từng có người nói rằng lúc nàng mắng chửi người quá mức uyển chuyển hàm xúc. Bởi vì bản lĩnh mắng chửi không hiệu quả bằng người khác. Cho nên rõ ràng cũng không thành thạo, nhưng vẫn đủ đối phó với con chồn này.

Cả nhà di Hoàng tức giận đến phát ghen. Hoàng Lan chính là một cô bé 15 tuổi, Sở Từ hắt chén nước bẩn này lên trên người nó. Nhất thời cô bé đều hoảng loạn, sắc mặt trắng bệch.

"Tao... tao không trộm! Mày vu oan cho tao!" Hoàng Lan rốt cuộc là cô bé trẻ tuổi. Mặc dù trừng mắt cũng không có chỗ nào dọa người.

"Thật sự không trộm? Vậy mày có dám thề không? Nếu mày cầm vòng tay của chị dâu mày thì sau này gương mặt của mày sẽ thối rữa không ai nhận ra. Người xấu không gả ra ngoài được không nói, ngay cả người trong lòng mày cũng chạy theo người khác. Không chỉ có như thế, ngay cả di Hoàng và hai người anh của mày cũng đều không có kết cục tốt. Hoàng Lan, mày dám nói ra những lời này trước mặt nhiều người như vậy không? Tao sẽ tôn trọng mày như một người con trai." Sở Từ châm chọc nói.

Cô bé tuổi này sẽ có mối tình đầu. Cho dù không nói chuyện yêu đương cũng phần lớn có người trong lòng. Hoàng Lan nếu có thể nói ra khỏi miệng nàng sẽ bội phục sự kiên nhẫn của cô bé.

Quả nhiên, vừa nghe những lời này của Sở Từ sắc mặt của Hoàng Lan đã thay đổi nói không ra lời.

Đáng vẻ này cho dù không cần Sở Từ nhiều lời người khác cũng nhìn xem hiểu. Lập tức hàng xóm nhìn Hoàng Lan với ánh mắt khác thường.

Sở Từ cũng không thích hùng hổ dọa người, kiểu mẹ chồng này không phù hợp với nàng. Nhưng nàng lại không thể trực tiếp đánh người. Cho nên tính tình vẫn coi như nhẫn nại, càng bên cạnh suy nghĩ cho Thôi Hương Như.

Nếu dựa theo ý của nàng thì ly hôn cũng tốt. Người dân thời đại này mặc dù không khác biệt với Đại Hạ. Nhưng pháp luật đối với phụ nữ bình đẳng không ít, ít nhất người từng ly hôn cũng có tư cách tìm mùa xuân thứ hai. Cái gọi là tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ*, ở chỗ này cũng không áp dụng.

(*Tại gia tông phụ: người phụ nữ khi còn ở nhà phải nghe theo cha. Xuất giá tông phụ: lúc lấy chồng phải nghe theo chồng. Phu tử tông tử: nếu chồng qua đời phải theo con trai.)

"Hoàng Lan, nói không nên lời vậy chẳng khác nào cam chịu. Nhưng mày không phải là coi trọng người người đàn ông nào đó. Cho nên cầm đồ gia truyền nhà mày làm lễ vật chứ?" Sở Từ cố ý cười nói.

"Sở Từ, không cho mày nói bậy!" Hoàng Lan khó thở, lại cảm giác được ánh mắt hàng xóm nhìn cô cũng không thân thiện nên nói thẳng: "Đồ vật là của nhà tao, tao cầm thì thế nào? Căn bản là không tính trộm! Hơn nữa, chị dâu ngay cả quả trứng cũng không để được, mẹ tao dựa vào cái gì không thể lấy vòng tay lại!"

Cô thốt ra lời này xong tất cả mọi người đã hiểu. Trước mắt vòng tay còn đang ở trong tay dì Hoàng, là bà sai cô làm, không khác những gì Sở Từ dự đoán.

Hành vi của dì Hoàng vẫn không tìm được vòng tay hoàn toàn đã vi phạm tác phong bình thường, loại phản ứng này chính là vì chột dạ.

Mà giờ phút này Hoàng Lan thừa nhận làm cho Thôi Hương Như càng uất ức. Chị thậm chí cảm thấy còn không bằng đánh mất vòng tay, cũng tốt hơn bị người trong nhà mạnh mẽ hắt nước bẩn, bị sắc đến thở không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Đau dài không bằng đau ngắn

Dì Hoàng lúc này sắc mặt khó coi. Hoàng Kiến Dân vừa nghe không phải vợ mình trộm vòng tay sắc mặt cũng thay đổi, vội vàng túm góc áo mẹ ruột nhà một cái, sắc mặt lo lắng: "Mẹ, mẹ không phải nói vòng tay..."

"Đừng nói vòng tay với mẹ, sớm biết rằng như vậy lúc trước mẹ đã không đưa đồ gia truyền này cho nó!" Dì Hoàng tức giận nói một câu sau đó nói tiếp: "Con trai ngốc, sau khi ly hôn chẳng lẽ con còn không cưới vợ? Đến lúc đó đồ gia truyền này đương nhiên sẽ cho cô dâu, có chuyện gì của nó chứ? Con cũng đừng nói với mẹ không muốn ly hôn. Con xem bây giờ đã âm ỉ thành như vậy, nó làm con đau mà dung túng Sở Từ âm ỉ với mẹ như vậy. Mẹ còn mặt mũi gì nữa!"

Hoàng Kiến Dân vừa nghe sắc mặt đã trầm xuống, đôi chân kia giống như rót chì vẫn không nhúc nhích.

"Chị dâu, đau dài không bằng đau ngắn." Sở Từ nhìn đáng vẻ đau khổ của Thôi Hương Như nói ra một câu.

Cuộc sống này xác định chắc chắn là không thể kéo dài. Cho dù Hoàng Kiến Dân hôm nay đổi ý không muốn ly hôn, nhưng đáng vẻ do dự này của hắn tương lai cũng sớm muộn gì có một ngày không xa bị dì Hoàng giật giây, kéo càng lâu thì Thôi Hương Như tổn thương lại càng lớn. Cho nên còn không bằng hôm nay trực tiếp kết thúc, từ nay về sau cả đời không qua lại với nhau.

"Chị..." Chân Thôi Hương Như mềm nhũn, 5 năm yêu nhau sao có thể nói cắt đứt thì cắt đứt chứ.

"Thôi Hương Như, cô đừng nghĩ chiếm lấy con trai tôi không buông tay! Một phụ nữ không thể sinh con, con trai tôi nếu không đồng ý thì cuộc hôn nhân này cô không rời đi cũng phải ly hôn!" Còn không chờ Thôi Hương Như suy xét dì Hoàng nói tiếp.

"Kiến Dân, em muốn anh nói... anh, anh có phải cũng có suy nghĩ như vậy hay không?" Sau một lúc lâu Thôi Hương Như mở đôi mắt đào sung nhìn chăm chăm Hoàng Kiến Dân một lần nữa hỏi.

Hoàng Kiến Dân nhìn đáng vẻ của vợ trong lòng sợ run. Nhưng lại nghĩ đến lời mẹ vừa mới nói lại thở dài: "Anh... anh muốn ly hôn. Hương Như, mẹ anh nuôi anh lớn như vậy không dễ dàng. Bà đã muốn cháu nội. Nếu anh không có con thì tương lai sẽ có lỗi với người ba đã mất của anh..."

Nói xong, Thôi Hương Như đứng ở giữa đẩy tay Sở Từ ra đi một mạch đến người đối diện. Trong mắt chứa nước mắt, sắc mặt trắng bệch: "Ly hôn, được, em đồng ý ly hôn."

Nếu chồng kiên trì, cho dù mẹ chồng không thể hạ hạ chị cũng sẽ nén giận. Nhưng thì ra người đàn ông chung chăn gối cũng nghĩ như vậy. Mẹ hiền con hiểu thảo bọn họ là người một nhà, còn chị thì sao? Sau 5 năm lo lắng cố gắng cuối cùng chỉ là người ngoài mà thôi.

Dì Hoàng trong chớp mắt thờ dài một hơi nhẹ nhõm, vừa rồi sắc mặt còn nổi giận ngược lại biến thành nụ cười: "Hương Như à, con có thể nghĩ thông suốt thì tốt rồi. Con còn trẻ, sau khi ly hôn hãy tìm một gia đình có con nhỏ để kết hôn, đỡ cho con phải mang thai 10 tháng, thật tốt đúng không? Cũng không cần phải li lợm la liếm nhà chúng tôi không buông..."

"A, dì Hoàng là người hiểu biết. Nếu cứ ly hôn như vậy xem ra cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Nếu như vậy lấy tiền đi." Sở Từ nhìn bà nói.

"Tiền? Tiền gì?" Dì Hoàng sừng sốt.

"Dì cũng thật biết giả ngu giả ngơ, chị dâu tôi gả vào cửa 5 năm rồi phải không? Hàng xóm đều biết lúc chị ấy đến có mang theo một chiếc xe đạp thương hiệu Vĩnh Cửu, một chiếc máy may con bướm, một cái đồng hồ để bàn 555. Ngay cả chăn uyên ương cũng mang theo 8 cái, càng không cần phải nói đến tiền. 5 năm trước, một nhà bốn người dì chi phí ăn mặc cũng không phải như thế. Bây giờ ngay cả nhà ở cũng đã sửa lại, thứ tốt đi đều chiếm được. Lúc ly hôn lại muốn trực tiếp đuổi chị dâu tôi ra cửa sao? Tôi tin rằng mọi người trong thôn chúng ta sẽ không chấp nhận được một con sói tham lam không phân rõ phải trái như dì đâu?" Sở Từ nói chi tiết từng thứ.

Nàng nói những thứ này chính là đồ bản thân nàng biết được. Trước kia không ít lần đến nhà họ Hoàng, cho nên đồ cưới của Thôi Hương Như trông như thế nào trong lòng nàng cũng đều biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Thành ý

Sở Từ nhắc tới của hồi môn* Thôi Hương Như làm cho những người bên cạnh đều nghĩ tới.

(*Của hồi môn: là tiền của mà người con gái đem theo về nhà chồng.)

5 năm trước, lúc Thôi Hương Như vừa gả vào thì hàng xóm đều rất hâm mộ ghen tị. Bởi vì vốn dĩ cả nhà di Hoàng Đại này là một trong mấy hộ không quá tốt quanh đây. Nhưng sau khi cưới được con dâu lại lập tức trở mình.

Nhà họ Thôi trước kia của cải không ít, căn bản không cần lễ hỏi của nhà họ Hoàng. Ngược lại còn cho không 500. Ngoài chuyện đó ra những món đồ lớn đều không rời ra, cho phép nhà họ Hoàng chiếm lợi thế từ trên xuống dưới. Hôn nữa đáng về Thôi Hương Như xinh đẹp, càng làm cho mọi người đều cảm thấy tổ tiên nhà họ Hoàng hiển linh mới cho một cô con dâu như vậy.

Mặc dù Thôi Hương Như không có con, nhưng dù sao Hoàng Kiến Dân vẫn còn trẻ, cũng không chậm trễ hán quá lâu. Bởi vậy ở trong mắt hàng xóm cuộc hôn nhân này cho dù muốn ly hôn thì nhà họ Hoàng cũng cần phải trả lại một phần tiền tài cho Thôi Hương Như. Bằng không thật là không thể nói.

"Di Hoàng, Sở Từ mặc dù nói trực tiếp một chút nhưng nói cũng đúng. Ngôi nhà này của di vẫn là do Hương Như bỏ tiền sửa lại. Bây giờ nam nữ bình đẳng. Nếu ly hôn thì nhà gái cũng có thể chia được chút đồ." Một phụ nữ còn trẻ tuổi cách vách mở miệng nói.

Thôi Hương Như nhân duyên tốt, cũng khó trách có người nhìn không được.

Sắc mặt di Hoàng lúc xanh lúc trắng: "Nhà chúng tôi như thế nào mọi người không biết sao? Chân con trai tôi bởi vì nó mới ngã gãy, tương lai không chừng để lại di chứng. Bây giờ nếu lại đưa tiền cho nó thì ba mẹ con chúng tôi sống như thế nào đây?"

"Theo tôi được biết, tiền anh ấy trị chân cũng là chị Hương Như tôi bỏ ra." Sở Từ trực tiếp đổi miệng nói tiếp: "Nói trắng ra là chi phí ăn uống cả nhà di đều là của chị ấy. Số tiền này cũng đủ mời anh ấy tới cửa làm con rể, đối với cách làm người của chị Hương Như tôi mới không tính toán chi li so đo với mấy người."

"Mấy người muốn ly hôn vậy thì đưa ra chút thành ý. Nếu một xu cũng tiếc vậy thì đừng ly hôn." Sở Từ lại nói thêm một câu.

Nàng xem như đã nhìn ra di Hoàng này cứ như vậy muốn cho con trai ly hôn, tuyệt đối không chỉ có đơn giản là chương mất Thôi Hương Như như vậy.

Thôi Hương Như cho dù không thể sinh con, nhưng tính cách tốt, làm người cũng hiếu thảo. Nhà mẹ đẻ mặc dù cô đơn, nhưng không tính là nghèo. Mấy anh em cũng có thể giúp chị một tay. Di Hoàng không cần thiết vội vã đuổi chị đi như vậy.

Chỉ có một lý do để cho bà làm như vậy đó chính là di Hoàng Mà đã xem trọng hoặc thậm chí đã tìm được vợ hai cho anh ấy.

Thành thật mà nói, đáng về này của Hoàng Kiến Dân xác thực rất chộc cho cô gái bình thường thích, nhìn qua phúc hậu thành thật, là người không thích nói chuyện nhưng siêng năng. Đáng người cao to, diện mạo đoan chính, cả người lộ ra một luồng khí chất hấp dẫn. Không chỉ là hán, em trai hán là Hoàng Kiến Tân cũng như thế, là người đáng hoàng, tốt hơn rất nhiều con trai lòi thoi lếch thếch trong thôn.

Trước mắt nhà họ Hoàng không tệ, hơn nữa đáng về này của Hoàng Kiến Dân. Mặc dù là ly hôn cũng thực sự có thể tìm người có điều kiện không tệ.

Sở Từ vừa nói đôi mắt di Hoàng chợt lóe lên tia chợt dạn: "Sở Từ, đây là chuyện nhà bọn tao, liên quan gì đến mày mà quơ tay múa chân?"

"Tôi là em gái nuôi của Thôi Hương Như, lấy lại công bằng cho chị ấy là chuyện bình thường. Di hỏi mọi người xem mấy năm nay chị Hương Như đối xử với tôi như thế nào? Tôi có tư cách nói câu công bằng cho chị ấy hay không?" Sở Từ trực tiếp nói tiếp.

Mọi người không khỏi nhìn Sở Từ thêm mấy lần. Trước kia cho rằng Sở Từ là con sói mặt trắng. Nhưng bây giờ xem ra cho dù cô trải qua một số chuyện sáng sủa. Nhưng cũng không phải chẳng phân biệt được thị phi, ít nhất ở trong chuyện của Thôi Hương Như mạnh hơn nhà họ Hoàng này không ít.

Đều là chịu ơn Thôi Hương Như, Sở Từ người ta là một cô bé mà cũng biết nói báo đáp. Nhưng nhà họ Hoàng này...

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Rao giá trên trời

Editor: demcodon

Di Hoàng nghe vậy bị ghen rất khó chịu, trường hợp này nhất thời giằng co. Sau một lát Di Hoàng cũng không có cách nào khác căng da đầu nói: "Vậy mày nói rốt cuộc muốn bao nhiêu tiền?"

"Dì à, làm phiền dì nói chính xác một chút, không phải chúng tôi đòi tiền mà là mấy người trả lại!" Sở Từ cười mỉa một cái tiếp tục nói: "Mang đi toàn bộ của hồi môn chị Hương Như mang đến, mặt khác mấy người trả lại 1000. Nếu không có tiền cũng được, tôi sẽ không chê phiền phức mà phá hủy từng bức tường của nhà dì, lấy hết toàn bộ gạch xanh đi!"

Phải nói rằng số tiền Thôi Hương Như bỏ ra khẳng định là không chỉ 1000. Bởi vì tiền công mỗi tháng chị đi làm được 40 đồng, toàn bộ tiền lương cũng đều nộp lên cho Di Hoàng. Chỉ là nhà họ Hoàng tiêu tiền như nước chảy, dựa theo tính toán của nàng con chồn này nhiều lắm cũng có thể lấy ra 1000 đồng. Nếu nhiều hơn không chừng không có.

Sở Từ vừa nói đến 1000 đồng thì Di Hoàng trực tiếp sợ run cả người: "Mày muốn mạng hả? Tao không có nhiều tiền như vậy!"

"Ly hôn chính là mấy người nói ra, về mặt chia tài sản vốn dĩ nên nghiêng về chị Hương Như. Hơn nữa, mấy năm nay chị ấy kiếm không ít tiền. Bây giờ đi ngay cả 1000 đồng cũng tiếc không lấy ra, còn nói chuyện không có thành ý." Sở Từ lại nói.

1000 đồng, không có ai không đồ mất.

Người trong thôn này, cuộc sống gia đình giàu có lẽ có thể tiết kiệm được 7-800 đồng. Nhưng gia đình nghèo ngay cả 100 đồng cũng không lấy ra được. Thậm chí 10 đồng được chi trong mấy tháng, giống như Sở Từ mấy ngày.

Cho nên 1000 đồng này xem như giá trên trời. Nhưng mọi người suy nghĩ cẩn thận lại trước kia Thôi Hương Như đi làm cũng lập cảm thấy 1000 đồng này không nhiều lắm.

Trước kia trong thôn có công xã, ba Thôi Hương Như ở thôn bên cạnh rất thế lực. Công xã làm xưởng, ông từ chỗ này bắt đầu kiếm lời không ít dầu và nước, càng làm cho Thôi Hương Như đi làm cho một xưởng lớn nhất trong thị trấn. Nơi đó từ trước đến nay chỉ nhận người có văn hóa, tiền lương lại cao làm cho người khác ghen tị.

Càng quan trọng hơn là tiền lương kia ổn định hơn kiểu làm ruộng nhiều.

Cho dù 5 năm trước tiền lương chị không cao như vậy. Nhưng chỉ cần cẩn thận tính toán có thể biết 1000 đồng không nhiều.

"Bớt một chút, 1000 đồng tao không lấy ra được." Di Hoàng tiếp tục lắc đầu.

Tiền không phải bà không có. Nhưng bà đã nói với một gia đình ở thị trấn, lúc con cả tái hôn sẽ đưa cho đối phương 500 làm tiền sinh lễ. Bây giờ nếu dùng 1000 đồng ly hôn vậy tiền sinh lễ kia có thể không đủ.

"Không có tiền hoặc là đập tường lấy gạch hoặc là tiếp tục cuộc sống này. Nhưng đừng trách tôi không nhắc nhở dì, qua thôn này sẽ không có cửa. Ngoài ra chính là... chuyện tốt không ra cửa - chuyện xấu truyền ngàn dặm. Chuyện đi âm ỉ ly hôn lại không thành công nếu truyền ra ngoài, chờ tương lai đừng nói con cả của dì, chính là con trai nhỏ và con gái của dì cũng mất mặt." Sở Từ nhắc nhở một câu.

Ý của nàng chính là muốn nói cho Di Hoàng một khi không ly hôn thành công, gia đình bà coi trọng khẳng định cũng không cần bà.

Gia đình có thể làm cho bà phí tâm ly hôn tất nhiên không tệ. Ánh mắt đối phương khẳng định cũng tương đối cao, tuyệt đối không chịu nổi Di Hoàng âm ỉ ra chuyện xấu.

Cơ mặt của Di Hoàng đều run rẩy. Nhà khẳng định không thể đập, bằng không sẽ không có chỗ ở. Bởi vậy cắn răng: "600!"

"1001." Sở Từ cười nói.

"Mày có ý gì, rao giá trên trời?" Di Hoàng tức nổi giận.

"Chẳng lẽ dì giảm giá được không cho tôi tăng giá à?" Sở Từ châm chọc một câu.

Di Hoàng nhìn đáng vẻ không sợ trời không sợ đất của Sở Từ lửa giận nổi sùng này đến sùng khác. Nhưng suy nghĩ cẩn thận cô gái coi trọng con trai cả của bà là phú hộ trong thị trấn, của hồi môn khẳng định không ít. Tương lai cũng có thể giúp đỡ trong nhà không ít, vô luận như thế nào cũng kiếm hơn 1000 đồng nhiều. Quan trọng hơn là cô gái kia mộng to, thoát nhìn có thể sinh con trai.

Bà nghĩ đến vẫn là quãng tai họa này trước sẽ tốt hơn: "Được, 1000 thì 1000, của hồi môn cô cứ mang đi. Bất quá chúng tôi nói trước, sau này Thôi Hương Như không phải con dâu nhà họ Hoàng chúng tôi nên đừng cả ngày quẩn quít lấy con trai tôi không buông!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Làm rạn vỡ tổ tiên

Editor: demcodon

Sau khi dì Hoàng nói xong chỉ cảm thấy trong lòng hình như là bị người cắt lấy một miếng thịt đau không thể được. 1000 đồng đó, còn chưa tính đến của hồi môn của Thôi Hương Như, thật sự trở lại như trước giải phóng.

Nhưng không có biện pháp nào khác? Ai bảo đưa con dâu này không sinh được cháu nội chứ. Nếu sức khỏe cô bình thường, cho dù có người tốt hơn cô coi trọng con trai nhà mình thì bà cũng không có khả năng làm ra chuyện như vậy.

Nhưng nhớ đến gia đình người ta, dì Hoàng đau khổ trong lòng lại chiếm được một tia an ủi. Người coi trọng con trai bà tên là Tôn Bách Linh, ban đầu cũng không biết con bà. Chẳng qua mấy tháng trước Tôn Bách Linh gặp một tên trộm, tình cờ được con trai bà đi lên thị trấn thấy được đã giúp bắt lấy. Lúc ấy tên trộm kia còn có đồng lõa đã đánh con trai bà. Tôn Bách Linh cảm thấy có lỗi với con trai bà cho nên mời Kiến Dân về nhà làm khách, thường xuyên qua lại cũng kết bạn với nhau.

Gia cảnh Tôn Bách Linh rất tốt, nhân khẩu trong nhà cũng nhiều, nhận thầu hơn 30 mẫu đất trồng bông. Bông này mỗi ký có thể bán được hơn 5 đồng, mỗi mẫu có thể thu được hơn 100 ký. Ngoài trừ loại bông này còn đầu tư: nông được, phân hóa học, dầu diesel. Nghe nói một năm trước kiếm được hơn 10.000 đồng. Đây là hộ gia đình có 10.000 đồng đầu tiên trong huyện của bọn họ. Sau khi có tiền, ba mẹ Tôn Bách Linh đã xây một ngôi nhà mới trong thị trấn.

Theo lý thuyết số người muốn kết hôn với Tôn Bách Linh đều đếm không hết. Nhưng ai bảo con trai bà có thể cứu Tôn Bách Linh chứ?

Dáng vẻ Tôn Bách Linh kia mặc dù không đẹp lắm. Nhưng nông to, ở phương diện sinh con chắc chắn không thành vấn đề.

Hộ gia đình có 10.000 đồng đầu tiên đó! Con gái nhà bọn họ nếu như được con trai bà cưới về đó chính là làm rạn vỡ tổ tiên.

Advertisement / Quảng cáo
Dì Hoàng suy nghĩ đến đó nhất thời mặt mũi tràn đầy ánh sáng đỏ, bà không thể kiềm chế niềm vui sướng này. Những người khác nhìn dáng vẻ này của bà còn tưởng rằng bà bị tức đến phát điên rồi. Dù sao lúc này mới vừa đồng ý chia tài sản với Thôi Hương Như, dựa vào trình độ keo kiệt của bà càng phải tức giận nhiều hơn mới đúng.

"Đúng rồi, tôi thấy hôm nay nên đi cục dân chính giải quyết chuyện này đi!" Dì Hoàng lại nói.

"Không phải không được. Nhưng làm phiền hàng xóm láng giềng giúp dọn đồ, còn có 1000 đồng này phải đưa trước mặt mọi người." Sở Từ nhìn Thôi Hương Như, nói thay chị.

Mặc dù tiền bạc không lộ ra ngoài, nhưng có người làm chứng tốt hơn sau đó bị dì Hoàng quyết nợ.

Dì Hoàng vừa nghe cảm thấy đau nhói trong lòng. Nhưng nghĩ đến con trai cuối cùng cũng gạt đầu. "Dọn! Dọn đi! Mang của hồi môn đi, nhưng nếu dám trộm đồ trong nhà chúng tôi..."

Dì Hoàng nói nói một nửa thì nhìn thấy ánh mắt Sở Từ giống như muốn giết người nhất thời nuốt xuống, hàm hừ xoay đầu lôi con trai đi vào trong nhà.

"Chị Hương Như, vì người như vậy không đáng giá." Sở Từ an ủi Thôi Hương Như một câu, nói tiếp: "Chị xem mấy thứ này muốn dọn đi đâu?"

"Chị... không biết." Nước mắt của Thôi Hương Như vẫn chưa ngừng, có miệng khó trả lời.

Ba mẹ chị đã qua đời. Trước kia chị là con gái út và con gái duy nhất trong nhà, cho nên được cưng chiều yêu quý. Nhưng bây giờ mấy người anh đều đã lập gia đình, giữa bọn họ cũng có chút mâu thuẫn. Nếu chị về nhà mẹ đẻ tìm mấy anh khăng định sẽ mang lại nhiều rắc rối cho bọn họ. Dù sao anh trai tuy thân nhưng vẫn còn chị dâu. Nếu chị ở lâu ngoại trừ nhà mẹ đẻ, chị thật sự không có nơi khác đặt chân.

"Đến nhà thím đi!"

Lúc Sở Từ cũng đang đau đầu thì mẹ Xuyên Từ không biết từ đâu xông ra: "Hương Như, cháu vẫn luôn quan tâm đến Xuyên Từ nhà thím. Người làm thím này dù sao cũng phải đứng ra có phải không? Nếu cháu không chê thì tạm thời ở trong nhà bên cạnh nhà thím đi. Căn nhà đó vốn dĩ là ba mẹ chồng thím ở. Chẳng qua sau khi ba mẹ chồng qua đời thì thím đã đón mẹ chồng qua ở chung thuận tiện chăm sóc. Căn nhà kia để trống, bên trong cũng có giường, người ở cũng không thành vấn đề."

Chương 62: Bàn bạc ổn thỏa

Editor: demcodon

Trương Quế Vân cũng chỉ lớn hơn Thôi Hương Như một bậc mà thôi, nhưng bối phận cao hơn.

Sở Từ mặc dù muốn cho Thôi Hương Như ở chung với nàng. Nhưng lại bất lực, dù sao từ đường chỉ là một ngôi nhà rách nát. Lúc trời mưa thậm chí còn bị dột, thật sự không phải nơi tốt tiếp khách.

"Chị Hương Như, em thấy rất tốt. Ngôi nhà bên cạnh nhà thím mặc dù bỏ hoang mấy năm, nhưng ngôi nhà không quá cũ. Buổi tối trở về thì thu dọn một chút cũng có thể ở." Sở Từ khuyên nhủ.

"Nhưng... sao có thể không biết xấu hổ..." Thôi Hương Như lắc đầu.

Cho dù tốt cũng là ăn nhờ ở đậu.

Đáng thương cho chị sau khi lập gia đình đối xử thật tình với chồng và người thân hẳn. Cuối cùng ngay cả ngôi nhà cũng không có.

"Chị nếu không thoải mái không bằng thuê đi. Mặc dù sân và nhà hơi nhỏ, nhưng một mình chị ở cũng đủ rồi. Bên cạnh có thím ở cũng an toàn hơn. Về phần tiền thuê bao nhiêu thì chị thương lượng với thím đi." Sở Từ đề nghị.

Thôi Hương Như nghe xong lời này cũng có chút tinh thần trên mặt. Mặc dù cũng là ăn nhờ ở đậu, nhưng trả tiền thuê nhà chắc chắn là khác nhau, cũng không cần phải xem sắc mặt người khác. Advertisement / Quảng cáo "Ngoài ra, chị Hương Như, nếu chị cứ khóc suốt mướt như vậy đi Hoàng sẽ càng vui vẻ đó." Sở Từ lại nói thêm một câu.

Thôi Hương Như sững sờ nhìn thoáng qua trong sân, nhìn thấy mẹ chồng chị đang lăm bắm cái gì đó. Nhưng nhìn khẩu hình khẳng định không phải là lời gì hay. Trong lòng cũng hơi tức giận.

Chị cũng là con người, tính tình cho dù tốt cũng có lúc không nhịn được. Dù sao đều phải ly hôn, nào đáng giá lại tặng thêm chỉ khí cho người khác?

"Em nói rất đúng. A Từ, là chị dâu... chị muốn ngược. Sau này chị nhất định sẽ có một cuộc sống tốt, tuyệt đối không để cho bọn họ chế giễu." Thôi Hương Như oán hận nói trong nước mắt, lại kéo tay Sở Từ: "Lần này ít nhiều gì cũng nhờ em. Nếu không phải em, hôm nay chị... thật không biết sẽ thế nào."

Không có Sở Từ hôn nhất định cũng sẽ ly, nhưng càng có khả năng là mình sẽ không rời khỏi nhà này.

"Trước kia chị cũng giúp em không ít." Sở Từ vỗ lưng chị, mỉm cười và nói tiếp: "Chị nhân duyên tốt, nói với mọi người một tiếng khẳng định sẽ có người giúp đỡ, có hàng xóm giúp đỡ tương lai khẳng định ngày càng náo nhiệt hơn. Ngoài ra, người đàn ông này cũng không phải cũng giống như vậy sao? Hoàng Kiến Dân này ngoại trừ thân xác cũng không tệ lắm, mặt khác thật không có chỗ gì đáng khen. Nghe lời đi Hoàng như vậy không chừng còn chưa cai sữa, đi theo hẳn cũng mất mặt, nhân lúc còn sớm chia tay nhau càng tốt. Chị Hương Như, chị còn trẻ, chị mới 23 tuổi. Tương lai có thể gặp được một người tốt hơn."

Nàng nói xong quay đầu nhìn Trương Quế Vân và một số người hàng xóm bày tỏ thiện ý với Thôi Hương Như: "Mấy chị dâu và mấy thím, có thể xin mọi người giúp một tay dọn những đồ của chị Hương Như đến nhà thím Vân hay không?"

"Cô nhóc này, còn cần cháu phải nói sao? Cháu yên tâm đi, có chúng tôi ở đây cam đoan xử lý ổn thỏa hết vấn đề này trong hôm nay." Trong đám người có một người phụ nữ nói.

Mọi người nghe nàng nói như vậy mới thay đổi cái nhìn về cô không ít. Ăn cắp kỳ thật không phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là lòng lang dạ thú.

Mặc dù Sở Từ không có một quá khứ tốt đẹp, nhưng cũng tốt hơn đi Hoàng này Hoàng. Chẳng qua dù sao cũng là chuyện nhà, bọn họ chỉ là hàng xóm với cả nhà đi Hoàng, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, không giống như Sở Từ há miệng mắng to. Nhưng không có biện pháp làm chủ thay Thôi Hương Như, cũng chỉ có thể giúp việc nhỏ dọn đồ và làm chứng linh tính thôi.

Thôi Hương Như nhìn thấy mọi người nhiệt tình giúp đỡ trong lòng ấm áp, lại không nhịn được rơi vài giọt nước mắt xuống.

Nhưng cũng biết có chừng mực, vội vàng tiến lên bàn bạc chuyện thuê nhà với Trương Quế Vân. Mặc dù Trương Quế Vân không vui, chị vẫn quyết định trả một tháng 10 đồng làm tiền thuê nhà. Giá này kỳ thật không tính rẻ, nhưng dù sao Thôi Hương Như cũng mang theo một khoản tiền lớn. Một phần số tiền này là mời cả nhà Trương Quế Vân giúp chăm sóc sự an toàn của mình. Cho nên là thích hợp.

Chương 63: Đón em về

Có nơi ở, cả người Thôi Hương Như cũng có thêm mấy phần sức sống nhiều, không giống vẻ mặt tuyệt vọng như vừa rồi. Nhưng di Hoàng dù sao cũng làm mẹ chồng chỉ 5 năm, ở trước mặt bà nhất thời vẫn chưa kiên cường nổi. May mắn có Sở Từ ở bên cạnh không làm cho di Hoàng chiếm được lợi.

Cửa hồi môn của chị không ít, xe đạp và đồng hồ bàn trong cửa hồi môn lúc trước đã bán. Cho nên còn lại cũng chính là máy may và thùng chần, ngoài ra một số đồ dùng hằng ngày.

Sở Từ cũng không muốn để lại mấy thứ kia cho nhà họ Hoàng. Bởi vậy ngay cả là một cặp ấm trà cũng ôm đi toàn bộ. Mấy người nhà họ Hoàng nhìn thấy như vậy về mặt vừa giận dữ vừa bất lực.

Mấy chị dâu có quan hệ tốt với Thôi Hương Như mỗi người đều giúp dọn đồ. Bởi vậy chưa đến một tiếng đã dọn xong đồ đạc. Tiếp theo, di Hoàng nhìn trong nhà thiếu không ít đồ, trong lòng ghen một hơi lấy ra một hộp tiền nhả dùm. Bên trong có tờ 100, 50. Nhưng có một số là mấy hào. Sở Từ cũng không chê phiền phức nghiêm túc kiểm kê. Sau khi xác nhận đúng 1000 đồng, lúc này mới đưa cho Thôi Hương Như cất.

"Chị Hương Như, chờ lúc lên huyện thuận tiện gửi tiền vào ngân hàng đi, giữ nhiều tiền trong người không an toàn." Sở Từ nói trước mặt mọi người.

Thôi Hương Như gật đầu, để cho nhiều người như vậy nghe chính miệng chị đồng ý gửi tiền vào ngân hàng thì ăn trộm cũng sẽ không đến.

Nói đến ngân hàng, Sở Từ cũng muốn xem "ngân hàng tư nhân" thời đại này trông như thế nào. Nhưng thứ nhất trên tay nàng chỉ có hơn 200 đồng, trong đó 200 là sáng nay mới kiếm được từ chỗ thím Quế Vân. Thứ hai trong không gian càng an toàn hơn. Cho nên tạm thời khẳng định không có cơ hội tiếp xúc với ngân hàng.

Trước mắt của hồi môn và tài sản đã được chia xong. Sở Từ đi cùng Thôi Hương Như và nhà họ Hoàng đến cục dân chính của huyện.

Lại nói tiếp, đây cũng là lần đầu tiên Sở Từ rời khỏi phạm vi thị trấn nhỏ này. Khoảng cách giữa thị trấn này và huyện rất lớn. Phần lớn nhà dân ở thị trấn đều là một số thấp bình thường, không gọn gàng. Nhưng ở huyện thì khác. Bên huyện mặc dù cũng có đồng ruộng, nhưng nhà ở tương đối dày đặc hơn thị trấn, nhà lầu và cửa hàng kinh doanh nhiều hơn không ít. Tất nhiên, đối với Sở Từ làm cho nàng kinh ngạc chính là xe điện, 4 xu một người. Bên trong có vị trí, coi như sạch sẽ, mạnh mẽ hơn xe ngựa xe bò trước kia nhiều. Quan trọng nhất chính là tốc độ nhanh. Nếu như thứ này đắm vào người đối phương khẳng định không chết cũng bị thương.

Vừa đến huyện, mắt của Sở Từ đều phát ra ánh sáng, đặc biệt là tò mò với những người sử dụng đồ điện. Nếu không phải trong lòng vì chuyện của Thôi Hương Như có khả năng lạc khỏi một đám người.

Quá trình ly hôn diễn ra rất nhanh, hai vợ chồng đi vào không bao lâu đã giải quyết xong mọi chuyện. Lúc đi ra họ cầm một tờ giấy xem như chính mình ly hôn.

"Hương Như..." Đầu Hoàng Kiến Dân hơi choáng váng, mơ màng hồ đồ đã ly hôn. Trong lòng rất khó chịu, nhìn bóng dáng lạnh lùng của Thôi Hương Như theo bản năng vươn tay túm lấy cánh tay cô.

Thôi Hương Như hơi sững sốt, nhưng vẫn lập tức bỏ qua, ánh mắt châm chọc nói: "Hoàng Kiến Dân, anh vẫn nên cách xa tôi một chút thì tốt hơn. Bây giờ chúng ta đã không còn là vợ chồng, tôi không muốn bị mẹ anh nói thành hồ ly tinh quấn lấy anh không buông."

"Anh... xin lỗi." Hoàng Kiến Dân hơi cúi đầu: "Anh cũng không muốn, em cũng biết trong lòng anh có em. Nhưng mẹ anh đang nổi nóng, anh không có biện pháp. Nếu... nếu bà nghĩ thông suốt, anh sẽ đến đón em về..."

Thôi Hương Như nghe được lời này, vốn dĩ đau lòng buồn bã ngược lại mỉm cười: "Anh xem tôi là cái gì? Muốn ném như thế nào cũng có thể? Hoàng Kiến Dân, hai chúng ta sau này ai gả cưới đều không liên quan nhau. Sau này tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa nữa!"

Chương 64: Kết hôn

Thôi Hương Như ném ra một câu với thái độ quyết đoán đã mở ra tầm mắt của người nhà và Sở Từ. Cả người Hoàng Kiến Dân hơi mơ màng, trong lòng rất buồn bã.

Ở trong lòng hần, ngoài mẹ và hai đứa em, vợ tự nhiên là người quan trọng nhất. Hơn nữa Thôi Hương Như tính cách dịu dàng, chưa bao giờ xảy ra chuyện ý thể hiếp người, dáng vẻ cũng xinh đẹp. Mấy năm nay cuộc sống hai vợ chồng bọn họ rất ân ái. Nếu trong lòng hần thật sự không cần Thôi Hương Như lúc trước cũng sẽ không vì muốn tâm bô cho cô mà ba ngày hai bữa vào núi săn bắn, càng sẽ không bị ngã gãy chân.

Nếu không phải cô không có con, hần tin tưởng bọn họ sẽ hạnh phúc cả đời.

"Được rồi, còn nhìn cái gì, người ta đã đi xa!" Di Hoàng ở bên cạnh hừ mĩa một câu: "Thật có lợi cho kẻ hèn hạ này! Bình thường im lặng, không nghĩ tới lòng dạ đen tối như vậy, còn mở miệng đòi 1000 đồng, như vậy cũng không sao. Sinh lễ của con còn thiếu 300, thuận tiện con đi với mẹ đến nhà cậu con một chuyến. Chúng ta cứ mượn nó trước."

"Mẹ, trong nhà không phải vẫn còn tiền ư? Tạm thời cũng đủ cho cuộc sống, tại sao phải đi mượn tiền? Hơn nữa, cuộc sống của cậu cũng không quá tốt." Hoàng Kiến Dân cau mày nói.

"Thằng ngốc này, mượn tiền còn không phải là vì con sao? Thật sự mẹ đã thương lượng xong với nhà họ Tôn trong thị trấn, chỉ cần con ly hôn không ướat ất bản thiêu thì hai đứa sẽ kết hôn. Gia cảnh Tôn Bách Linh người ta tốt, khẳng định không thể giống như lúc cưới Thôi Hương Như một đứa không thể sinh con như vậy, con nói có đúng hay không? Nhưng cũng may Tôn Bách Linh đối với con nói gì nghe nấy. Chờ sau khi gả vào cửa dùng của hồi môn của nó trả lại tiền cho cậu con là được." Di Hoàng nói tiếp.

Hoàng Kiến Dân vừa nghe nhất thời hơi ngạc nhiên: "Mẹ, tại sao mẹ bàn chuyện hôn sự của con và nhà họ Tôn vậy? Mẹ cho con là ai vừa mới ly hôn..."

"Chẳng lẽ con muốn giữ tiết cả đời vì Thôi Hương Như? Ly hôn chính là muốn tìm người có thể sinh cho con. Tôn Bách Linh có điểm nào không tốt? Mông còn lớn hơn Thôi Hương Như. Hơn nữa, nhà họ Tôn là một trong gia đình có 10.000 đồng ở huyện, càng là một hộ duy nhất trong thị trấn. Chúng ta có thể cưới con gái nhà bọn họ vào cửa đó là phúc phận bao nhiêu? Nếu con không muốn thì mẹ đi tìm cái chết đây!" Di Hoàng há miệng vừa gào vừa nói.

"Mẹ..." Hoàng Kiến Dân hơi nóng nảy. Nhưng vẫn nghe lời di Hoàng nói: "Con cũng chưa nói không đồng ý..."

"Đồng ý là tốt rồi, con là anh cả nên suy nghĩ vì em trai em gái. Sau khi cưới Tôn Bách Linh về địa vị nhà chúng ta ở trong thôn khẳng định sẽ khác. Chờ em trai con lên đại học trong nhà còn có thể giúp đỡ nó. Mặc kệ lán lộn như thế nào cũng mạnh hơn em trai của con hoang Sở Từ kia. Nói đến Sở Từ này thật sự làm mẹ tức chết. Nếu không phải nó, chúng ta cũng sẽ không tổn thất lớn như vậy. Chờ giải quyết hôn sự của con xong xem mẹ trừng trị nó như thế nào!" Di Hoàng nói tiếp.

Trong lòng Hoàng Kiến Dân cũng có vài câu oán hận Sở Từ. Hần cảm thấy nếu không phải Sở Từ thì Thôi Hương Như không có dũng khí lớn như vậy đồng ý ly hôn, càng không có bản lĩnh lớn như vậy cầm 1000 đồng đi.

Hần cũng không ngốc, phụ nữ không có tiền và có tiền khác biệt rất lớn. Dù sao trước đó hần cũng nghĩ sau khi xong việc đỡ người về.

- - - - -

Mà lúc này Sở Từ đã đi xa cũng không biết trong lòng Hoàng Kiến Dân suy nghĩ cái gì, chỉ lo đi dạo chung quanh huyện với Thôi Hương Như.

Thôi Hương Như gửi vào ngân hàng 900, chỉ chứa 100 đồng dùng trong nhà. Sở Từ đã mua hai bộ quần áo cho Sở Đường và mình.

Giá cả những đồ dùng sinh hoạt này cũng không đắt. Một đôi giày thể thao cũng chưa đến 2 đồng, một cái áo lót 1 đồng. Mà nàng mua quần áo cho Sở Đường là chất liệu và kiểu dáng phổ biến nhất hiện nay, một bộ tốn 6 đồng.

Ngoài ra, Sở Từ còn mua không ít gia vị, còn có một ít vải bông và kim chỉ. Dù sao trong sách Phúc Duyên này có kỹ năng may vá phải học.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Thục nữ

Editor: demcodon

Năm mục kỹ năng trong sách Phúc Duyên đều liên quan đến cuộc sống hằng ngày. Hai mục là thủ công mỹ nghệ và nấu nướng này Sở Từ đã đọc lướt qua. Nhưng trình độ còn quá mức bình thường, món làm ra cũng chỉ có thể nói là không khó ăn mà thôi. Nhưng một mục thủ công mỹ nghệ này Sở Từ tập trung tâm công đần, cho nên mới có thể nuôi hai chị em sống tạm.

Sở Từ không có hứng thú với may vá, nhưng suy xét đến mạng nhò này của mình vẫn là học hành chăm chỉ. Bởi vậy lúc mua vải không chút nào nương tay, Thôi Hương Như nhìn thấy âm thầm chất lười.

Cũng may đi với Thôi Hương Như ngoài nàng còn có hai chị dâu trẻ tuổi, cũng không cần lo lắng lúc trở về các thôn dân suy nghĩ miên man, nghĩ rằng nàng tiêu tiền của Thôi Hương Như.

Dưới sự ảnh hưởng của Sở Từ. Mặc dù tâm tình của Thôi Hương Như không tốt nhưng cũng mua không ít đồ. Sau khi đi dạo hai tiếng, tâm tình của Thôi Hương Như cũng tốt hơn rất nhiều, không có hối hận giống như trước đó. Lúc này mới cùng nhau trở về.

- - - - -

Sở Đường đợi Sở Từ ở nhà cả ngày, lại không nghĩ rằng cho đến trời tối mới nhìn thấy bóng cô. Nếu không phải nghe Xuyên Từ nói cô đi lên huyện thì cậu thật sự muốn đi khắp nơi tìm người. Nhưng nhìn dáng vẻ vô tâm của chị nhà mình không nói nên lời.

Chuyện của Thôi Hương Như cậu đã nghe nói. Xuyên Từ lặp lại những lời Sở Từ mắng chửi người ở trước mặt cậu không sót một chữ. Sau khi nghe xong, cậu chỉ cảm thấy ngực mình như bị một ngọn núi lớn đè không thở nổi.

"Chị đã về rồi à? Em có chưa com..." Sở Đường tự nhận có tính tình tốt, lúc này mới không trực tiếp phát tác.

"Không ăn, hôm nay chị ăn một bữa tiệc lớn với chị Hương Như ở huyện rồi." Sở Từ mang tất cả đồ đạc bỏ vào phòng: "Thuận đường mua cho em hai bộ quần áo mới, đều là kiểu mùa thu. Chờ lúc em khai giảng thì mặc."

Bây giờ mỗi ngày đều phải làm việc, Sở Đường khẳng định sẽ tiếc mặc vào làm hỏng quần áo mới.

"Những khúc vải này..." Sở Đường hơi sùng sốt.

"Chị muốn tập luyện nữ công, không chừng tương lai còn có thể làm thực nữ danh môn." Sở Từ nói giòn.

Vừa nói ra hai chữ "thực nữ" này Sở Đường lập tức sáng mắt lên: "Chị còn biết mình là con gái à? Chúng ta cố gắng vì cuộc sống của mình không tốt hay sao? Tại sao chúng ta phải xen vào chuyện của Thôi Hương Như? Em biết chị ấy có ơn với chị, giúp đỡ người cũng phải lượng sức mà làm. Hôm nay chị chửi ầm lên trước mặt nhiều người như vậy, sau này người trong thôn lại không biết đối xử với chị như thế nào. Chị đã 17 rồi, tương lai có phải không muốn lấy chồng hay không?"

Thôn chỉ hơi lớn, việc nhỏ gió thổi cỏ lay chớp mắt là mọi người có thể đều biết.

Thôn bọn họ kia ít dân cư, sức lao động không đủ. Cho nên không giống những khu vực khác thi hành kết hôn muộn sinh con muộn. Một số cô gái 15-16 tuổi đã gả cho người, trong khi họ có thể kết hôn ở tuổi 20 hoặc muộn hơn. Trong thôn gần như có nhiều cô gái không có bằng cấp. Những cô gái đó nếu như vẫn ở nhà không gả ra được khẳng định phải chịu người khinh bỉ.

Sở Từ đã 17. Mặc dù cậu cảm thấy chị nhà mình chỗ nào cũng tốt, nhưng cũng biết người bên ngoài không nghĩ như vậy. Nếu cô lại làm cho người ngoài có ấn tượng về cô ngày càng tệ hơn thì thật sự biến thành gái lơ thì.

Sở Đường giận đỏ mặt, trong lòng lại nghĩ đến uất ức mấy năm nay của hai chị em mỗi càng chua xót.

Sở Từ hơi sùng sốt, hôm nay tâm tình nàng rất tốt. Bởi vì Thôi Hương Như thoát khỏi cả nhà chán ghét kia, tương lai xem như rời khỏi biển khổ. Trước mặt lại bị mấy câu không hiểu của Sở Đường không biết rõ lý do.

"Chị không phải đã nói với em rồi sao? Tương lai mua một... tương lai kén rể." Sở Từ nói một câu.

Sở Đường vốn dĩ đang tức, nghĩ Sở Từ thấy cậu tức giận cũng nên bảo đảm mới đúng, lại không nghĩ rằng cô nhắc lại câu nói lúc trước, nhất thời cũng không phản ứng lại: "Trước đây chị nói muốn dắt một người đàn ông về đều là sự thật? Không phải nói giỡn?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Không làm việc đàng hoàng

Sở Từ tròn tròn mắt và thờ ra: "Đương nhiên là thật, em cũng không nghĩ lại ai muốn cưới người có danh tiếng như chị chứ? Hơn nữa, cho dù có người đồng ý cưới chị còn không muốn gả đâu! Người có khẩu vị nặng như vậy không biết chừng là muốn được chỗ tốt từ chị."

Bản thân nàng còn không rõ mình là người như thế nào sao? Với cân nặng 100 ký, trong nhà còn phải nuôi em trai chưa kết hôn, thậm chí còn đang đi học. Ngoài chút tay nghề đan thì không có loại thế gì. Gia đình nhà nào đâu óc bị động kinh mới muốn cưới nàng.

Hơn nữa, tính tình nóng nảy này kêu nài sau khi lập gia đình tam tòng tứ đức, cuộc sống hiền lành giống như Thôi Hương Như thì nàng không làm được. Cho nên chỉ bằng tương lai kén rể làm chủ gia đình. Người đàn ông kia dám giống như Hoàng Kiên Dân thì tát chết hẳn.

Đời trước Sở Từ cũng có một số tiếc nuối. Đó chính là cả đời nàng chưa gả, em trai bởi vì ngu ngốc cũng không cưới ai, làm cho nhà họ Sở không có người nối dõi. Cho nên tiếc nuối này dù sao cũng muốn bù lại trong đời này.

Sở Đường chất lưỡi, sừng sốt một hồi lâu nói: "Vậy... xác thật cũng là biện pháp tốt. Chúng ta cần phải tiết kiệm nhiều tiền hơn."

"Tiền không phải là vấn đề. Hôm nay thím Quế Vân đưa 200 đồng mua kỹ thuật đan của chúng ta. Hôm nay chị dùng tiền này mua không ít gạo, mì và nôi. Trả trước tiền đặt cọc, sáng mai sẽ có người đưa đến. Chúng ta dùng mấy thứ này nghiên cứu món ăn. Chờ đến lúc em lên huyện đi học thì chị mở quán ăn vặt ở đó. Nếu bán đồ ăn không được thì chị bán hàng mỹ nghệ, lấy một số gỗ để khắc mấy món đồ chơi bán, hẳn là có thể kiếm tiền." Sở Từ nói tiếp.

Sở Đường choáng váng: "Chị... em, chúng ta làm hộ kinh doanh cá thể?"

"Hộ kinh doanh cá thể?" Sở Từ sững sờ một lúc sau đó hiểu được: "Không phải rất tốt sao? Có tiền là được."

Mặc dù Sở Từ đến nơi này không bao lâu nhưng vẫn hiểu biết một số từ ngữ. Hộ kinh doanh cá thể cũng là từ xuất hiện trong những năm gần đây, bình thường chỉ người kinh doanh. Thời buổi này mọi người đều cảm thấy làm ruộng mới tốt, hoặc là cảm thấy đi làm ở trong xưởng mới ổn thỏa, làm buôn bán đó chính là không làm việc đáng hoàng. Nàng nhớ rõ mấy ngày trước còn nghe được người đi nhà bên cạnh mắng con gái nhà mình, nói nếu cô không nghe lời sẽ gả cô cho hộ kinh doanh cá thể tập hết to. Thuận tiện còn nói con trai nhà mình lấy hộ kinh doanh cá thể làm tấm gương hư, để cho con cô gắng đi học.

"Chị ơi, chị thật sự không quan tâm à? Mọi người đều biết kinh doanh là không có bản lĩnh..." Sở Đường hơi rối rắm.

Sở Từ mỉm cười. Mặc dù nàng không biết chính sách xã hội này, nhưng sẽ tự xem. Những người kinh doanh mặc dù xuất đầu lộ diện không dễ nhìn. Nhưng chỉ cần làm nghiêm túc, ánh mắt nhanh nhẹn thì khẳng định sẽ có được hồi báo. Hơn nữa kiếm tiền không ít hơn làm ruộng.

Không chừng mấy năm sau hộ kinh doanh cá thể này trở thành thân phận được hâm mộ trong mắt người khác.

"Có bản lĩnh hay không không phải người khác định. Chúng ta chỉ muốn nuôi sống bản thân ngày càng tốt, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì?" Sở Từ bĩu môi: "Hơn nữa, hai ngày trước không phải em còn than thở với chị có người đi học văn hóa nói lối thoát gì đó sao? Tại sao mới chớp mắt đã quên rồi? Chị thấy lúc em đọc sách chưa chắc đề tâm. Bởi vì thành tích mặc dù tốt nhưng đầu lại chết, sẽ không muốn học thêm, toàn bộ chỉ là một con một sách."

"Tại sao câu danh ngôn này được nói ra từ miệng chị lại có mùi vị khác vậy?" Sở Đường nhỏ giọng nói thăm một câu.

Nhưng nghĩ đến những lời Sở Từ vừa mới nói chân mày cũng nhăn lại. Cậu đọc sách chỉ là vì tương lai có thể tìm công việc tốt, nhưng thật ra không có tình yêu nhiệt tình trong tri thức. Giống như Sở Từ nói vậy, là con một sách nhưng không thể trở thành người đi học văn hóa thật sự bởi vì trái tim quá nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Làm quý

Sở Đường nhất thời không hé răng, đầu óc đờ đẫn đi ra sân hít thở, đáng vẻ rất nhiều tâm sự.

Sở Từ cũng không quan tâm cậu, cậu bé này không có tầm mắt. Nếu dựa theo cách sống trước kia, tương lai không khác gì những đứa con trai kia, nhiều lắm chính là biết thêm mấy chữ mà thôi. Nếu thật sự muốn sống một cuộc sống tuyệt vời chỉ dựa vào suy nghĩ của đứa con trai trước kia là không được.

"Tiểu hòa thượng, đi ra dạy bốn tướng quân thêu hoa." Lúc Sở Đường đi ra bên ngoài suy nghĩ mọi chuyện thì Sở Từ ngồi dưới chiếc đèn dầu hỏa mới mua trong phòng hét lên với Ngô Trần trong không gian.

Tay trái nàng cầm một miếng vải bông trắng, tay phải cầm một cây kim dày. Tiểu hòa thượng Ngô Trần nhìn thấy da đầu run lên, vội vàng đứng lên đệm đầu hừ: "Thí chủ, tiểu tăng không biết thêu hoa..."

"A, không phải là độ hồn sư của bốn tướng quân sao? Nếu có thể buộc tôi học những thứ của con gái, làm sao cậu có thể hoàn toàn không biết gì chứ?" Sở Từ cười mỉa một tiếng.

Mí mắt Ngô Trần giật giật, chỉ biết cô gái điên này lại muốn làm quý.

Khi lần đầu tiên cậu xuất hiện trước mặt Sở Từ tính tình rất tốt. Mặc dù đáng vẻ nhỏ, nhưng khắp nơi đều lộ ra phong phạm cao tăng. Nhưng trong

khoảng thời gian này ở chung, nếu không phải sức chịu đựng của cậu đáng kinh ngạc thì thật sự sẽ phải bị nằng ép đến phát điên.

Em trai Sở Đường này nếu ở bên cạnh thì còn ổn. Lúc nàng đan đồ một khi bức bối lên mặc dù sẽ mắng chửi người, nhưng cũng sẽ thu liễm một chút. Thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy một chút bóng dáng con gái dịu dàng. Nhưng lúc không có Sở Đường ở bên cạnh thì đa số nàng đều cảm thấy hời hợt, lạnh lùng. Không khác gì trước kia ra trận giết địch, toàn bộ là một nữ ma đầu.

Thô tục, thô lỗ, thô bạo, trước mặt người ngoài còn có thể nguy trang một chút. Nhưng ở trước mặt cậu cũng bộc lộ không bỏ sót, làm cho cậu... tổn thương sâu sắc.

"Thí chủ, tiểu tăng không phải vạn năng. Những kỹ năng này cần tự thí chủ học." Ngô Trần bất đắc dĩ nói.

"Thật không? Vậy cần độ hồn sử cậu có lợi ích gì?" Sở Từ không chút khách khí đã kích: "Nếu không biết thiền hoa vậy thì ở một bên hát một bài cho bọn tướng quân đi. Dù sao Sở Đường cũng không nghe thấy giọng của cậu."

Khóe miệng tiểu hòa thượng Ngô Trần run rẩy một hồi: "Tiểu tăng chỉ biết tụng kinh..."

"Được, tụng kinh cũng được. Trước tiên tụng một trăm lần đi, cũng làm cho Phật tổ nghe lời thành tâm của cậu." Sở Từ nói tiếp.

"..." Tiểu hòa thượng ở một bên yên lặng không nói gì, một trăm lần...

Tiểu hòa thượng dừng một lát vẫn bắt đầu tụng kinh, lơ lửng trong không trung bên cạnh Sở Từ, ngồi xếp bằng gỗ nhỏ, dáng vẻ thật sự thành kính.

Sở Từ khẽ hừ một tiếng. Hôm nay lúc nàng cãi nhau với dì Hoàng thì tiểu hòa thượng chỉ biết tụng kinh, tụng đến mức nàng đau đầu. Nếu cậu thích tụng như vậy, vậy thì tụng cho đủ tốt. Một lần tụng nửa tiếng, một trăm lần dù thế nào cũng phải tụng hai ngày hai đêm. Mặc dù cậu không cần ăn cái gì, nhưng dường như dựa vào linh thụ trong không gian mà sống. Bây giờ nếu phải hiện thân bên ngoài lâu như vậy linh thể khẳng định sẽ không thoải mái.

Về phần giọng kinh Phật này... bây giờ nàng không phiền lòng. Cho nên vào tai này ra tai kia không gây trở ngại cho nàng.

Ngược lại vui vẻ thoải mái bắt đầu ghim kim vào miếng vải trắng.

Lúc Sở Đường bước vào nhìn thấy làm cho cậu hết hồn. Sở Từ cầm một quả bóng trắng trong tay, kim chỉ luồn qua luồn lại rất thô bạo, cũng không biết là hận ai mới âm độc bắt đầu đâm tiểu nhân như vậy. Bên này cô vừa đâm vừa ngân nga bài hát, cẩn thận lắng nghe là khúc quân hành giết quỷ cậu đã dạy trong hai ngày nay.

Vốn đang muốn nói lời xin lỗi cô vì chuyện vừa rồi. Nhưng bây giờ Sở Đường run lập cập, vội vàng nằm xuống ngủ ở một bên khác, ngay cả nói xin lỗi cũng không dám nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Dụng cụ

Editor: demcodon

Sáng sớm hôm sau, Sở Từ chỉ cảm thấy mười đầu ngón đau đến chết lặng, trên đó có lỗ kim lớn bé thật nhìn thấy ghê người. Trên vải trắng lây dính không ít vết máu, một số còn bị thấm.

Mà mỗi ngày Sở Đường đều thức dậy sớm hơn Sở Từ. Bởi vậy cũng đã nhìn thấy dấu vết trên quả bóng trắng này. Vì vậy hôm nay đặc biệt ngoan ngoãn.

Cậu có thể không ngoan ngoãn sao? Khi nghĩ đến dáng vẻ Sở Từ đâm tiểu nhân đến đổ máu thì sau lưng cậu nhẹn không được toát mồ hôi lạnh. Ai cũng nói độc nhất là lòng phụ nữ, thật sự là một chút cũng không sai. Nhiều quả bóng trắng như vậy và lỗ kim lớn bé trên tay kia. Điều này hận bao nhiêu người mới có thể tự ngược tự mình hại mình như vậy?

Sở Từ căn bản không biết hình tượng của mình trong lòng Sở Đường đã bị phá hủy nghiêm trọng. Thậm chí nhìn thấy dáng vẻ hiểu chuyện của em trai như thế còn cảm thấy rất an ủi. Ngay cả nụ cười với cậu càng dịu dàng hơn bình thường.

Sắp đến buổi trưa, những đồ ngày hôm qua Sở Từ mua ở huyện cũng đều đưa đến tất cả. Ngoài gạo, mì và đồ gia vị còn có mấy con dao nhỏ kỳ lạ. Sở Đường nhìn thấy không nhận được hơi sùng sốt: "Đây không phải dụng cụ cho thợ mộc dùng sao? Trước đó chị nói phải làm thợ mộc khắc gỗ, em còn tưởng rằng chị khoác lác chứ. Sẽ không phải là sự thật chứ?"

Sở Từ cười với cậu một cái, không hề răng dợn tất cả vào trong nhà.

Những dụng cụ cho thợ mộc không ít, có dụng cụ đo lường, cưa tay, máy bào gỗ, dũa gỗ, đục tay. Mỗi loại chia thành kích cỡ khác nhau, tốn của Sở Từ không ít tiền. Ngày hôm qua đi dạo phố gần như tiêu hết sạch tiền trên người, chỉ chừa học phí của Sở Đường nữa vạ nhất.

Mặc dù chỉ có năm kỹ năng trong không gian sách Phúc Duyên. Nhưng trên thực tế nó bao gồm tất cả. Chỉ từ thủ công mỹ nghệ đầu tiên đã làm cho nàng không biết chọn như thế nào. Dù sao thời gian của nàng có hạn, cũng không thể học mọi thứ. Cho nên vẫn quyết định bắt đầu từ thứ đơn giản và thực dụng.

Về mặt vật liệu, vật liệu gỗ tương đối dễ tìm hơn. Trong khả năng hiện tại của nàng nếu như đi nghiên cứu đồ gốm, đồ ngọc và thậm chí là vàng bạc gần như không có khả năng. Do đó, điều quan trọng là phải có một bộ dụng cụ trước tiên.

Sở Đường sờ mũi, đứng ở bên cạnh cũng hơi tò mò.

Sở Từ vói về mặt thần bí. Sau khi ăn cơm xong lập tức lên núi chặt mấy cây trúc kéo về, thuận tay cũng chặt mấy cây gỗ nhỏ về.

Sau đó bắt đầu làm việc chăm chỉ, chặt cây trúc thành từng que và mài giữa. So với dáng vẻ "ghim kim" thì lúc này thành thạo hơn nhiều. Sở Đường nhìn đến ngây người.

"Chị, chị biết làm điều à?" Sau một lúc lâu, Sở Đường cuối cùng nhìn ra nhìn không được hỏi một câu.

Sở Từ gật đầu. Đòi trước em trai gốc của nàng thích thả diều. Nhưng nó lại nghịch ngợm, ngay cả đồ tốt ở trong tay nó cũng sẽ không cẩn thận phá hư mất. Cho nên nàng bắt đầu học làm con diều. Bởi vì chỉ có con diều nàng làm thì em trai mới có thể giữ thật cẩn thận, sẽ không có một chút hư hao. Sau đó trong 20 năm ở trên chiến trường, mỗi lần nghĩ đến em trai nàng sẽ gửi gắm tình cảm vào con diều. Sau đó sai người ra roi thúc ngựa đưa đồ về.

Cho nên, con diều này là một thứ quen thuộc. Thậm chí căn bản không cần sách Phúc Duyên chỉ dạy.

Trình độ vẽ tranh của nàng không phải cấp bậc đại sư, nhưng dù sao cũng là thứ từ mưa dầm thấm đất. Cho dù không có phí thời gian học qua cũng hiểu biết một ít. Đặc biệt là khi vẽ một vài bông hoa và chim trên con diều lại dễ như trở bàn tay. Bởi vậy không bao lâu, trước mặt hai người có thêm một con diều lớn, phía trên vẽ chính là con cá chép đỏ, màu sắc xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Giao người cho em

Sở Từ nhìn con diều này. Sau khi thất thần một lát đưa đến trước mặt Sở Đường, nhướn mày nói: "Chị biết em thích, lát nữa sẽ làm cho em mấy cái."

Khóe miệng Sở Đường giật giật. Khi nào cậu nói thích nó chứ?

"Chị A Từ! Con diều này thật là đẹp, em có thể xin một con không?" Xuyên Từ đã sớm không còn tâm trí làm bài tập tiếp nữa, mở to đôi mắt sáng lấp lánh hỏi.

"Em gọi chị là cái gì?" Sở Từ cau mày.

"Là chị A Từ." Xuyên Từ hơi sững sốt. Thím Quế Vân đang tự luyện tập đàn cũng ngẩn ra.

"Nếu là em trai của chị sao còn hỏi xin chứ? Chờ em làm xong bài tập thì chị cũng làm cho em một con." Sở Từ sang sảng nói.

Xuyên Từ nghe xong câu này trong chớp mắt rất vui vẻ. Mà Trương Quế Vân ở bên cạnh nhìn thấy con diều trong tay Sở Từ lấy lại tinh thần hỏi: "A Từ, những thứ này cháu... là học từ ai vậy?"

Làm diều nhìn cũng không khó, cũng chỉ là mấy que trúc mỏng. Nếu thật sự để cho bà làm khẳng định không có khả năng thành công. Bởi vì con diều này chú ý cân bằng, chỉ cần mắc một lỗi nhỏ sẽ không bay lên được. Hơn nữa cá chép trên đó, khẳng định cũng vẽ không đẹp bằng Sở Từ.

Những con diều này bên ngoài cũng có bán, vật liệu rắn chắc hơn, trang trí ở trên cũng không phải giấy. Nhưng không có ý nhị như con diều của Sở Từ. Bà không biết được mấy cái chữ to, kỳ thật cũng không biết ý nhị là gì. Nhưng chỉ cảm thấy con diều này thật xinh đẹp, một chút dung tục cũng không có.

"Lúc rảnh rồi thì suy nghĩ ra." Sở Từ trả lời có lệ một câu, không có giải thích tí mĩ.

"Cũng thật lợi hại, cô nhóc cháu thật khéo léo." Trương Quế Vân cúi đầu nói một câu, ánh mắt cũng hơi sâu xa.

Trước đó bà đối xử với Sở Từ không giống với những người khác hoàn toàn bởi vì con trai mình, còn có Sở Đường là người học văn hoá này. Nhưng bây giờ xem ra, Sở Từ còn mạnh hơn Sở Đường không ít. Nếu như cuộc sống dựa theo cô, cả ngày làm ra nhiều thứ mới, không chừng cuộc sống sau

này còn tốt hơn những người khác trong thôn.

Nói bà giống như Thôi Hương Như không có một chút tư tâm kia tự nhiên là không có khả năng. Nhưng mặc kệ như thế nào, hai chị em này không thể coi khinh. Tương lai vẫn có thể giúp thì giúp cho ổn thỏa.

Sở Từ cũng không biết vì một con điều có thể làm cho Trương Quế Vân suy nghĩ nhiều như vậy. Ánh mắt cũng không dừng lại trên người hai mẹ con.

Sở Đường vừa dạy Xuyên Từ làm bài tập vừa dạy cho Trương Quế Vân các kiểu đan bện. Mà Sở Từ đã bắt đầu nghiền cứu những khúc gỗ đó.

* * *

Sau khi cuộc sống này kéo dài hơn nửa tháng, các thôn dân đều bị sốc bởi một chuyện lớn.

Trong thôn có đứa con trai thứ hai nhà họ Từ phải bị mẹ kể đưa đến nhà người khác làm con rể. Lúc đang thảo luận về hôn sự thì lấy dao cắt cổ tay. May mắn được đưa đến bệnh viện kịp thời, xem như bảo vệ được tính mạng. Bởi vì trong nhà không có nhiều tiền, cho nên sau khi băng bó miệng vết thương xong người đã được đưa về nhà, không ít thôn dân vây quanh xem cậu nhóc kia.

Lúc Sở Từ nghe được tin này cũng bị sốc, không có nghĩ gì nhiều. Nhưng phản ứng của Sở Đường rõ ràng là lớn hơn. Dù sao cậu quen Từ Nhị nhà họ Từ kia, cũng có loại cảm giác có cùng cảnh ngộ. Cho nên lúc nghe được tin này là người đầu tiên chạy qua.

Sở Từ cũng không có hứng thú, đứng ở trong nhà không nhúc nhích. Nhưng sau một tiếng nàng hồi hận. Bởi vì ngoài cửa đột nhiên có một đám người, hai mắt Sở Đường đỏ bừng. Trong đám người còn có người bị thôn dân dùng cang đan nâng lên, nhìn qua nửa chết nửa sống.

"Đây là..." Khóe miệng Sở Từ run rẩy, có loại dự cảm không tốt.

"Chị... em... em..." Sở Đường ảm úng một hồi nói không ra lời.

Sau đó một người phụ nữ vừa thấy Sở Đường như vậy lập tức đứng dậy nói: "Sở Từ, hôm nay tao giao Từ Nhị này cho mày. Nếu như chết ở chỗ mày thì không liên quan gì đến tao..."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chà đạp

Editor: demcodon

Người phụ nữ này Sở Từ đã từng gặp qua trước đây, chính là người phụ nữ độc ác bị Sở Đường chỉ vào nói là muốn bán con chồng. Bên thôn bắc này không ít người họ Trương, người phụ nữ này chính là một trong số họ. Trương thị này cùng tông cùng tộc với Trương Quế Vân, cũng coi như là hai chị em họ. Nhưng khác với Trương Quế Vân chính là vẻ bề ngoài của Trương thị này cũng không đẹp, trên mặt nổi không ít rỗ, đôi mắt nhỏ. Nếu như cắt tóc ngắn nhìn qua càng giống như đàn ông.

Ngoại trừ diện mạo, tính cách của Trương thị cũng có tiếng là đánh đá. Bởi vậy khi còn trẻ vẫn tìm không thấy người trong sạch. Lúc này mới gả cho ông Từ làm vợ hai.

"Xảy ra chuyện gì?" Sở Từ dường như không nhìn thấy Trương thị mà hỏi Sở Đường một câu.

Sắc mặt Sở Đường hơi cứng ngắc: "Em, em... em nói với bọn họ... Từ Nhị sẽ làm anh rể của em... Chị à, chị... chị trước tiên đừng nóng giận. Thật sự là bọn họ quá khi dễ người, thím Hồng Hoa nhất quyết để cho Từ Nhị sang thôn bên cạnh ở rể, đi ở rể thật ra cũng không có gì. Nhưng cô gái kia... là người điên. Từ Nhị không thích cho nên muốn tự tử. Đây không phải không chết thành sao, đáng vẻ này bị người nhà cô gái điên kia không cần nữa. Thím Hồng Hoa lấy không được tiền còn nói Từ Nhị độc ác như vậy không chừng ngày nào đó có thể giết cả nhà, nói cái gì cũng không nuôi Từ Nhị. Mấy ngày trước Từ Nhị vẫn luôn cầu xin bà, cơ thể vẫn chưa khỏe. Bây giờ mất máu quá nhiều lại còn phát sốt, bà cũng không chịu lấy tiền để chữa trị. Em sợ xảy ra chuyện gì, cho nên..." Sở Đường bắt đầu lắp bắp nói.

Cậu cũng không thích xen vào việc của người khác. Nếu là những người khác, cậu ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái. Nhưng Từ Nhị thì khác, cậu và Từ Nhị vẫn luôn biết nhau. Từ Nhị là người ngại ngùng, tính cách giống con gái, cũng không thích nói chuyện. Sau khi trải qua chuyện cùng chung cảnh ngộ với cậu. Cho nên cậu mới không đành lòng nhìn Từ Nhị thật sự bệnh chết hoặc là bị thím Hồng Hoa khi dễ chết.

Trước kia thím Hồng Hoa mặc dù đối xử không tốt với Từ Nhị, nhưng cũng không đến mức quá phận. Nếu không phải hai năm nay anh cả của Từ Nhị vẫn không có tin tức cũng không có gửi tiền về thì Từ Nhị có lẽ còn yên ổn tiếp tục đi học.

Sở Từ nghe xong lời Sở Đường nói, chỉ là nhìn cậu thêm mấy lần. Tiếp theo nhìn Trương Hồng Hoa nói: "Em trai tôi nếu đã mang người về, tôi cũng không có đạo lý lại đuổi cậu ấy đi. Nhưng thím Hồng Hoa à, nếu tôi nuôi người khỏe mạnh thím lại đòi người về không phải tôi chịu thiệt sao?"

"Tao muốn nó làm gì?" Trương Hồng Hoa trợn mắt xem thường: "Em trai mày nói người là của mày, chỉ cần mày đưa tiền sinh lễ thì tương lai chính là người của nhà họ Sở tại mày. Cho dù mày cải danh đổi họ của nó tao cũng không quan tâm. Dù sao con gái gả ra ngoài như nước đổ đi. Từ Nhị mặc dù là con trai nhưng cũng không khác lắm."

Khỏe miệng Sở Từ khỏe giật giật.

"Thím Hồng Hoa à, thím thật sự coi con trai như gia súc trong trang trại à? Cho dù là gả con gái cũng không giống như thím." Sở Từ cười mỉa một tiếng.

Đừng nói Từ Nhị không phải con gái. Cho dù đó là sự thật cũng không có đạo lý chà đạp như vậy.

Trong lòng thôn dân cũng đều hiểu rõ. Dù sao không phải con trai ruột. Trước kia Trương Hồng Hoa lo lắng chuyện sau khi Từ Đại nhà họ Từ đi bộ đội trở về làm âm ỉ. Cho nên vẫn chịu đựng một hơi, bình thường đối xử với Từ Nhị mặc dù không tốt, nhưng vẫn nhẫn nại để cho y đi học. Nhưng hai năm Y Nam Quốc bên kia thình thoảng phải đánh trận. Từ Đại cũng không biết tại sao không có tin tức. Lúc này Trương Hồng Hoa mới ngồi không yên.

Nhưng người như Trương Hồng Hoa này cũng không quan tâm người khác nghĩ và thấy như thế nào. Khi bà còn trẻ chính là danh tiếng xấu, sống càng lâu da mặt càng dày. Làm sao quan tâm suy nghĩ của mọi người chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Yêu cầu không thấp

Editor: demcodon

Thím Hồng Hoa có một đôi mắt đậu xanh sắc sảo cười nói: "Nuôi con trai dưỡng già, nhưng Từ Nhị lòng dạ hiểm độc ngay cả mạng sống của mình còn từ bỏ. Tương lai sao tao còn có thể trông cậy vào nó chứ? Ngay cả nó như vậy còn không bằng gia súc đâu! Nhưng lại nói tiếp, cũng thật có lợi cho mày. Đáng về Từ Nhị còn đẹp trai hơn em trai mày, cũng không cần tương lai mày làm gái lỡ thì!"

Ý nghĩa trong lời nói của Trương Hồng Hoa rất rõ ràng, dựa vào danh tiếng và diện mạo này của Sở Từ gả ra ngoài cũng khó. Bây giờ miễn phí nhất được chàng trai đẹp trai coi như có lợi.

"Thím coi con trai như gia súc, nhưng tôi và Sở Đường cũng không muốn chịu tổn thất này. Nếu thím muốn bán con trai với giá cao, thứ lỗi không làm theo. Nếu người này như chết trong nhà thím, thím có thể nhìn xem tương lai con gái nhà ai dám gả cho thằng ba nhà thím. Nếu thím vứt người ra ngoài, ha ha... Vậy thì nhìn xem cảnh sát và thôn trưởng có mặt kệ hay không." Sở Từ không quan tâm nói.

Kêu nàng bỏ tiền ra cũng không thành vấn đề. Nhưng đáng về của Trương Hồng Hoa giống như sư tử há miệng. Vậy nàng dựa vào cái gì phải tùy ý bà làm bậy?

Từ Nhị này cũng coi như là một loại tốt. Dù sao nếu người khác tốt nàng cho dù có ý muốn giúp y một tay cũng khó. Nhưng bây giờ đáng về nửa chết nửa sống này ai dính vào chính là xui xẻo. Ngược lại còn có thể bớt chút phiền phức.

Trương Hồng Hoa ngăn ra, bản thân bà thật ra không sao cả. Nhưng vẫn còn đứa con trai ruột, cũng không thể để cho con trai xui xẻo theo. Bởi vậy lời này của Sở Từ xem như lời nói trong lòng bà.

"Vậy mày muốn thế nào? Một xu không bỏ ra mà muốn người nhà chúng tao tuyệt đối không được!" Thím Hồng Hoa nói tiếp.

"Tôi và Sở Đường cũng rất nghèo, thím Hồng Hoa tốt nhất cần thận suy nghĩ lại cần tiền sinh lễ bao nhiêu, chúng ta phải thương lượng mới được. Ngoài ra, tôi thấy đáng về này của Từ Nhị muốn sống sót chỉ sợ uống không ít thuốc. Nếu không có thể không chịu đựng được." Sở Từ cười mỉa nói tiếp.

Bây giờ nàng mới cần thận nhìn Từ Nhị trông như thế nào, không thể không nói xác thực rất đẹp trai.

Đáng về của Sở Đường cũng không kém. Nhưng dù sao hàng năm làm việc lại quá mức ốm yếu. Cho nên không tính là đặc biệt nổi bật. Nhưng so với những cậu bé khác có một chút tinh thần dịu dàng hơn. Nhưng Từ Nhị thì khác, gương mặt trắng như bột, làn da có rất nhiều vết thương. Nhưng chất da rất tốt, cả người nhìn qua đều hơi sống mái khó phân biệt, xác thực rất bắt mắt.

Nhưng cũng may thời buổi này coi như vẫn rõ ràng. Nếu ở thời cổ đại, đáng về này còn không biết sẽ rước lấy rắc rối gì đâu.

Sở Từ nhìn nhìn lại lắc đầu thở dài. Ngoại hình đẹp nhưng thiếu một cái gì đó.

Gầy giống ma cây, đặc biệt là móng, vừa đẹp vừa phẳng. Mặt khác chính là đôi tay này đều bị hư hại trụ cột, những vết sẹo cũ mới được bao trùm biến thành màu đen, vết chai thành một cục, phá hủy vẻ đẹp tổng thể.

Ở trình độ này làm chồng của nàng vẫn thiếu một chút. Trước tiên làm em trai nuôi cũng không tệ, cũng may tuổi Từ Nhị cũng không lớn. Trên pháp luật là không được kết hôn, tạm thời giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt. Hôn nhân gì tương lai nói sau.

Sở Đường cũng không biết Sở Từ suy nghĩ cái gì. Nếu biết, khẳng định sẽ nhịn không được học ba lít máu. Đừng nói là cậu, người khác càng không chịu nổi. Dù sao đáng người và điều kiện của cô như thế, yêu cầu cũng không thấp.

Trước mắt, Trương Hồng Hoa suy xét một hồi lâu, lại nhìn từ đường rách nát này của Sở Từ ở, nhũn mày nói: "200 đồng có không?"

Ban đầu nhà cô gái điên kia ra giá là 500, ngoài ra còn đưa thêm mấy món đồ. Cộng thêm đồ cũng đến 800 đồng. Bây giờ khen ngược, mồm miệng đòi Sở Từ 200 bà còn cảm thấy chột dạ.

"Cám ơn thím đã suy nghĩ, còn cho rằng tôi có thể lấy ra nhiều tiền như vậy. Ôi, tôi thấy thím vẫn nên dẫn người này đi đi!" Sở Từ liếc mắt nhìn bà một cái, trực tiếp quăng một câu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tặng không

Trong tay Sở Từ kỳ thật cũng không thiếu tiền, hơn nửa tháng qua nàng và Sở Đường cùng nhau bán không ít đệm thủ công. Đệm tốn không ít thời gian và công sức nhưng kiếm không được bao nhiêu tiền, cũng chỉ được mấy chục đồng, mà kiếm được nhiều nhất chính là mấy con điều gần đây nàng vẽ.

Tài vẽ của Sở Từ còn thua người cổ đại một chút, nhưng đối với người dân thôn Thiên Trì lại rất có sức hấp dẫn.

Điều bán bên ngoài đường như chỉ là một mô hình, dĩ nhiên không thể xinh đẹp bằng Sở Từ. Cho nên bán rất cháy hàng. Bây giờ gom đủ 200 đồng cũng không khó. Nhưng nếu lấy ra nhiều tiền như vậy đưa cho Trương Hồng Hoa này vậy còn không bằng ném đi có thể làm cho trong lòng thoải mái.

"Cái gì? Chút tiền ấy mà cũng không lấy ra được? Gần đây mà rõ ràng bán được không ít đồ chơi mới lạ, điều, súng và kiếm bằng gỗ gì đó..." Thím Hồng Hoa vừa nghe Sở Từ nói trong chớp mắt đã thay đổi sắc mặt, giọng cũng sắc nhọn lên.

"Thím Hồng Hoa à, mấy thứ đó cũng không đáng giá, đều là làm thủ công. Cho dù bán được tôi cũng không làm được bao nhiêu." Sở Từ khẽ hừ một tiếng: "Hơn nữa, nói lời không dễ nghe là nhìn dáng vẻ này của Từ Nhị không biết còn có thể sống được hay không. Tính tình hần ương bướng, vạn nhất lúc tỉnh lại muốn đi tự tử nữa tôi còn phải mua quan tài chôn người. Tôi tốn tiền lại mua tội chịu, dựa vào cái gì chứ?"

Từ Nhị này còn đang hôn mê, lời nàng nói cũng không phải giả.

"Vậy mà nói... rốt cuộc bao nhiêu tiền?" Trương Hồng Hoa nghiêng chặt răng.

Dù sao bà cũng không muốn đưa Từ Nhị về, thêm một người ăn cơm vẫn là rất phí lương thực. Hơn nữa bây giờ Từ Nhị đang bị bệnh không thể làm việc được. Nếu như chết vậy nhà bọn họ cũng bị xui xẻo.

"20." Sở Từ nhếch miệng cười, đôi mắt lóe sáng.

Sở Đường mỉm cười quay đầu đi, đột nhiên hơi đồng tình với Từ Nhị. Nếu sau khi y tỉnh lại biết mình bị bán không phải 800 mà bán 20 có thể muốn đi tự tử nữa hay không?

"Mấy điên rồi hả? 20 đồng, đây không phải tặng không sao?" Trương Hồng Hoa lập tức trừng mắt.

"Thím Hồng Hoa, tôi có thể ra 20 đồng tiền sinh lễ đã không tệ. Dù sao tôi cũng không muốn chưa kết hôn đã làm quả phụ trước. Tôi suy nghĩ kỹ rồi, phí công nuôi dưỡng Từ Nhị mấy năm. Nếu Từ Nhị sống tốt, thân thể khỏe mạnh. Vậy 5 năm sau đi làm giấy chứng nhận kết hôn thì bổ sung cho nhà họ Từ thêm chút tiền sinh lễ. Đương nhiên, nếu đến lúc đó xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn thì người này thím muốn đưa về cũng được." Sở Từ nói tiếp.

Thời gian 5 năm, đến lúc đó Từ Nhị đã 22 tuổi. Khi đó nếu còn có thể bị Trương Hồng Hoa này nắm trong tay, vậy thì bị chính chết cũng đừng trách người khác.

Mấy thôn gần đây cùng một thể hệ đều có quy định bất thành văn: chỉ cần làm tiệc rượu hoặc là có người chứng kiến trở thành "vợ chồng", nó sẽ tương tự như các điều luật của pháp luật. Bây giờ có nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, chỉ cần Trương Hồng Hoa đồng ý thì trong vòng 5 năm nếu bà muốn dẫn Từ Nhị đi đó là không có cửa.

Sức khỏe của Từ Nhị xác thật không tốt, so với cho không tiền còn dính tanh thím Hồng Hoa cũng biết làm sao mới tốt nhất. Nhưng tưởng tượng đến phí công nuôi dưỡng con trai mới đôi được 20 đồng, trong lòng bà rất đau, giống như xé rách một cái miệng to.

"50..." Trương Hồng Hoa khẽ cắn môi.

"Sở Đường, người này dẫn đến từ đâu thì mang về chỗ đó đi." Sở Từ xoay người muốn vào nhà.

Trương Hồng Hoa vừa thấy lập tức nóng nảy, người này cũng không thể chết ở nhà họ Từ được! Chồng bà mặc dù uất ức, nhưng nếu tận mắt nhìn thấy con trai chết ở trước mắt khẳng định sẽ hận chết bà. Cho nên một khi mang về nhà, mặc kệ có thể cứu sống hay không khẳng định đều phải tìm bác sĩ đến xem. Đến lúc đó tiêu tiền còn không giống như nước chảy sao? Nhưng cho Sở Từ thì khác, đều là nhà người khác. Đến lúc đó nếu xảy ra chuyện thì chồng mặc dù trách bà, nhưng khẳng định cũng trách Sở Từ, có thể chia sẻ một ít trách nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Đóa hoa nhài cắm trên bãi cứt trâu

Editor: demcodon

Nghĩ đến đây, Trương Hồng Hoa vội vàng kêu một tiếng: "Được! 20, Từ Nhị sẽ là người đàn ông của mày!"

Sở Từ nhếch khóe miệng: "Sở Đường, lấy giấy bút đến."

Sở Đường hơi sững sốt, nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy đồ ra. Ngay sau đó Sở Từ ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ vài câu, sắc mặt cậu thay đổi vội vàng nhớ viết xuống.

Giữa nàng và Từ Nhị không được pháp luật bảo vệ. Nhưng quy củ trong thôn Trương Hồng Hoa cũng phải tuân thủ, trừ phi tương lai bà không muốn tiếp tục sống ở trong thôn. Nhưng tránh cho Trương Hồng Hoa trở mặt, vẫn là viết bản thỏa thuận mới tốt. Dù sao người ở đây mặc dù có thể tin, nhưng giấy trắng mực đen cũng có hiệu lực.

Nàng cũng không biết pháp luật quốc gia này. Nhưng nàng viết những thứ này cũng không quá phận, thậm chí cũng không có làm cho Từ Nhị cắt đứt với nhà họ Từ. Chỉ làm cho Trương Hồng Hoa bảo đảm nhà họ Từ tự nguyện cho Từ Nhị ở rể. Mặt khác tương lai nhà họ Từ không thể lấy thân phận trưởng bối nhúng tay vào việc riêng của nàng. Cuối cùng chính là tài chính rõ ràng, tất cả thu nhập của Sở Từ đều không liên quan đến nhà họ Từ.

Trương Hồng Hoa căn bản đã chường mắt Sở Từ. Mặc dù biết bây giờ cô có năng lực nuôi sống bản thân, nhưng đối với việc cô thu nhập được bao nhiêu thì hoàn toàn không biết gì cả. Cho nên sau khi những người khác xác nhận nội dung không chút do dự ký xuống.

Tiếp theo chính là lấy tiền chạy lấy người.

Đám người cũng giãn tán hết. Nhưng sau khi mọi người đều rời khỏi thì trước cửa sân còn lại một phụ nữ không đi. Chỉ thấy bà kiêu căng ngạo mạn nhìn chằm chằm Sở Từ với vẻ mặt khinh bỉ: "Chao ôi, Sở Từ mày quả nhiên đã trưởng thành rồi, còn biết tìm đàn ông. Từ Nhị người ta tốt xấu gì cũng là người đi học văn hoá, rơi vào tay mày thật đúng là một đóa hoa nhài cắm trên bãi cứt trâu!"

Người nói chuyện chính là dì Hoàng.

Thôi Hương Như nghe được tin tức vừa mới chạy tới. Nhưng đứng gặp phải mẹ chồng cũ, vừa nghe được những lời xúc phạm Sở Từ trong lời nói của bà, lập tức không vui: "Dì à, mọi chuyện trước đó đều là vì cháu, đi so đo với một đứa bé như Sở Từ làm gì?"

Thôi Hương Như dù sao cũng hơi yếu mềm. Mặc dù cố gắng lý trí, nhưng cũng không được bao nhiêu khí thế.

Dì Hoàng nghe được cách xưng hô của Thôi Hương Như hơi sững sốt. Nhưng rất nhanh thích ứng: "Tình cảm của hai chị em cũng thật tốt, dứt khoát hai người dùng chung một người đàn ông đi!"

Sắc mặt Thôi Hương Như trắng nhợt, Sở Từ vừa nghe ánh mắt hiện lên một tia sát ý. Tiếp theo trực tiếp quăng cái đục dùng để làm nghề mộc trong sân qua.

Cái đục kia cũng xoay tròn bay qua giữa không trung, cất ra một tiếng gió. Dì Hoàng sợ đến mức chân mềm nhũn, còn chưa kịp té ngã thì cái đục kia đã gào thét bay qua ở bên tai, trực tiếp đập vào trên cây phía sau.

"Dì Hoàng, gần đây tôi muốn luyện 'phi đao', vừa lúc thiếu bia ngắm..." Trong mắt Sở Từ lóe lên tia nguy hiểm lạnh lùng, đáng vẻ hung thần rất dọa người.

Nhưng lúc này, tiểu hòa thượng ở trong không gian lại rất im lặng. Bởi vì mấy ngày gần đây Sở Từ bắt cậu mỗi đêm đều phải đọc kinh không ngừng, thân thể tiêu hao rất lớn. Lúc này vừa lúc đang ngủ say trong linh thụ bổ sung năng lượng.

Lời Sở Từ vừa dứt dì Hoàng cũng không kịp khoe khoang đã quay đầu chạy khỏi tầm mắt Sở Từ.

Thôi Hương Như thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Em thật sự làm chị sợ muốn chết. Nếu thật sự quảng trúng bà ấy thì em phải làm sao đây? Chính là phải ngồi tù đó."

"Em có nắm chắc." Sở Từ nhìn thái độ của Thôi Hương Như thân thiết không ít, vội vàng cùng với Sở Đường nâng Từ Nhị đang hôn mê vào phòng.

"Phòng nhỏ như vậy ba người bọn em làm sao ở? A Từ, chị thấy em hoặc là thuê một nhà giống như chị, hoặc là xây lại một căn nhà khác. Trong tay em nếu không có tiền thì chị còn dư 900. Lát nữa lại đến ngân hàng lấy cho em mượn..." Thôi Hương Như nhìn chung quanh một vòng lập tức lo lắng nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Cứu người

Editor: demcodon

Sở Từ nghe được Thôi Hương Như nói lời này không khỏi hơi sững sốt, đột nhiên hiểu được tại sao mặc dù vì nàng mượn xác hoàn hồn cũng không nhận được có cảm giác đặc biệt quan tâm Thôi Hương Như. Cô gái này mặc dù tính cách quả mức ôn hòa, nhưng tâm địa xác thực rất lương thiện. 900 đồng cũng không phải một con số nhỏ mà chị vừa mở miệng đã muốn lấy ra cho nàng mượn.

Nàng và Sở Đường đã hỏi qua chi phí vật liệu cần thiết để xây một ngôi nhà. Giá của một viên gạch xanh đỏ là khoảng 4 xu, dự tính xây nhà ngói 3-4 gian cũng chỉ cần hơn 1000 đồng. Đương nhiên, số tiền này kỳ thật chỉ là chi phí ngói và gỗ, nhân công bình thường đều xuất từ lao động trong thôn, bà con quê nhà ngược lại không để bụng chút tiền công này, bao com là được.

"Em và Sở Đường không thiếu tiền, hơn nữa trước mắt cũng không cần xây nhà. Trước ở tạm, qua mấy ngày nữa Sở Đường và Từ Nhị đều phải đến huyện đi học. Em nghĩ đến lúc đó thì đi theo đến huyện nhìn xem sẽ có nhiều cơ hội." Sở Từ cũng không gạt mà mở miệng nói.

Thôi Hương Như hơi ngạc nhiên: "Đồ bên huyện kia đắt hơn trong thị trấn. Một đứa con gái như em tìm công việc cũng khó."

Nhưng mới nói xong câu này, Thôi Hương Như lại liếc mắt nhìn Sở Từ một cái cười nói: "Nhưng tính tình của em bây giờ còn đáng tin hơn Sở Đường nữa, hẳn là cũng có chủ kiến của mình. Nếu em đã thật sự quyết định rồi, chờ đến lúc em chuẩn bị đi thì nói với chị một tiếng. Chị cũng không có người thân ở thôn Thiên Trì, chỉ bằng cũng đi lên huyện nhìn một cái xem có nhà xưởng lớn nào cần người hay không."

Bây giờ chị không có việc làm, vì nuôi sống bản thân khẳng định phải đi chung quanh cầu thần bái Phật. Hơn nữa người ly hôn trong thôn rất ít, ba ngày hai bữa đều có người nhìn chị nói ra nói vào. Loại ngày tháng này chị cũng không muốn tiếp tục trải qua.

Sở Từ gật đầu đồng ý.

"Chị, Từ Nhị sốt rất cao." Sở Đường sờ trán Từ Nhị cau mày nói.

"Em đến trạm thu mua bên kia mua chút phân tằm về. Nếu có trần bì (vỏ quýt) thì tốt nhất cũng mua một ít về, đi nhanh về nhanh." Sở Từ dặn dò về phía cậu một câu.

Phân tằm là vật bài tiết của tằm, bình thường là màu xanh đậm. Người dân trong thôn nuôi tằm cũng sẽ thu gom phân tằm lại. Bởi vì thứ này coi như là thuốc đông y, nó xuất hiện vào lúc này. Mấy ngày hôm trước Sở Từ nhìn thấy ở trong trạm thu mua, trong sách Phúc Duyên đã tự động giải thích về phân tằm. Bởi vậy nàng mới biết được phân tằm có thể chữa chứng ợ nóng, dùng để hạ sốt là rất tốt. Hơn nữa tằm ăn lá dâu rất sạch sẽ, cũng không ghé tằm.

Sở Đường cũng không biết những thứ này. Nhưng cậu không có nghi ngờ gì với lời nói của Sở Từ. Bởi vậy lập tức ra cửa, Sở Từ lại đi một vòng trong sân. Thừa dịp Thôi Hương Như không chú ý thì lấy mấy thứ giống như cuộn chỉ gai từ trong không gian ra.

Thứ này gọi là rễ trúc, là nàng hái xuống từ trên cây trúc hoang dã ở trên núi. Không gian của nàng trước mắt chỉ có 10 mét vuông. Tuy hơi nhỏ, nhưng bây giờ đã bỏ đủ loại đồ vật. Ví dụ như nấm hoang tìm được ở trên núi, hoặc là một ít thảo dược kỳ quái. Đương nhiên, mấy thứ này cũng không đáng giá, mỗi loại đồ cũng không phải chứa rất nhiều. Bỗng không căn bản là không bỏ xuống được.

Sở Từ không hiểu được lý, bởi vậy chỉ cần sách Phúc Duyên ghi lại. Dưới tình huống không biết có quan trọng hay không chỉ có thể thu gom hết.

Chờ Sở Đường mua về hai loại dược liệu, Sở Từ trực tiếp ném ba loại này vào trong nồi nấu lên. Nước sôi không bao lâu thì kêu Sở Đường giúp Từ Nhị uống hết.

Trong hạng mục dược lý này, trình độ của Sở Từ không cao, các liều dùng nàng biết được đều dựa trên các loại thuốc biết được. Cho nên rất đơn giản, đối với liều lượng cũng không có yêu cầu quá lớn.

Hơn nữa trong lòng Sở Từ, Từ Nhị và nàng không thân quen không nói, còn mất trắng 20 đồng của nàng. Cho nên đối với chàng trai yếu đuối này nàng

cũng không phải quá dễ bụng. Sau khi dứt thuốc xong thì để cho Sở Đường trông. Nếu tình huống chuyển biến xấu thì đưa người đến bệnh viện một lần nữa.

- - - - -

Chương 75: Tính cách không tốt

Editor: demcodon

Từ Nhị hiện tại trên danh nghĩa là chồng của Sở Từ. Nhưng so với Sở Từ, Thôi Hương Như và Sở Đường ngược lại càng quan tâm y hơn. Hai người ở bên cạnh chăm sóc trông y. Nếu không phải thuốc của Sở Từ có chút tác dụng thì Sở Đường đã sớm nóng nảy.

"A Đường, đáng về chàng trai này cũng tốt. Em đối xử tốt với cậu ấy làm gì?" Sở Từ vừa luyện tập đồ gỗ vừa nói.

"Hiện tại cậu ấy là anh rể của em." Sở Đường nói một câu xong lại nói tiếp: "Chị, chị cũng thật là. Bây giờ chị nên chăm sóc cậu ấy nhiều một chút, chờ cậu ấy tỉnh lại thì biết lòng tốt của chị. Tương lai sẽ an tâm làm người nhà của chúng ta."

Sở Từ trợn mắt xem thường, cũng chỉ có cậu bé này có thể coi trọng đứa con trai mỏng nhỏ như vậy. Nàng vừa tưởng tượng vị trí chồng của mình bị tên ngu ngốc như vậy chiếm đi thì cảm thấy ghen trong lòng. Nhưng cũng may tuổi hai người còn nhỏ, tương lai nếu rời khỏi thôn này cũng không có ai nhắc đến mối quan hệ giữa hai người. Dù sao mối quan hệ này cũng chỉ dùng để đối phó người nhà họ Từ.

"Ừm..." Hai chị em đang nói chuyện thì trong phòng phát ra tiếng người rầm rì.

"Hai chị em đừng nói chuyện nữa, người tỉnh rồi kia, nhanh vào nhìn xem!" Thôi Hương Như vội vàng kêu một tiếng.

Sở Từ khẽ hừ một tiếng ném cái đục trong tay, nghênh ngang phóng khoáng đi vào. Chỉ nhìn thấy Từ Nhị đã mở mắt, đáng về suy yếu nhìn qua còn yếu đuối hơn con gái. Sở Từ nhìn đáng về này của y thái độ mới tốt hơn một chút.

May mắn đáng về tốt, sau này nuôi thêm không chừng mỏng có thể lớn một chút, người cũng không ngốc như vậy.

"Sở... Đường?" Sắc mặt Từ Nhị tái nhợt, nghi ngờ nhìn mọi người trong phòng.

"Từ Văn Viễn, cậu đã tỉnh? Bây giờ cảm giác thế nào? Bây giờ cậu thiếu máu, tớ sẽ nhờ chị của tớ đi mua chút gan heo cho cậu tắm bổ." Sở Đường vui tươi hơn hờ nói, nghiêm nhiên xem Từ Nhị thành người trong nhà.

Sở Từ cảm thấy tên này của Từ Nhị thật ra không tệ, có chút văn vẻ. Không giống những người khác trong thôn, không phải Vệ Quốc thì là Kiến Dân hoặc là Kiến Nghiệp, Giải Phóng gì đó. Đúng rồi, nàng nhớ rõ trước đó Sở Đường có nói Từ Văn Viễn có anh cả, anh chàng đi tham gia quân đội kia hình như tên là Từ Văn Liệt, cũng không biết đã chết chưa. Nếu còn sống, chờ hản trở về nàng nhất định phải đòi một số tiền bù lại tổn thất lần này của nàng.

"Tại sao tớ ở chỗ này? Ba mẹ tớ đâu? Bọn họ..." Từ Nhị chỉ cảm thấy suy yếu khó chịu.

Nhắc đến người nhà họ Từ, Sở Đường giận sôi máu: "Bọn họ? Từ Nhị, cậu thả lỏng đi. Sau này bọn họ không sẽ không làm phiền cậu nữa. Bọn họ đã thương lượng với chị của tớ xong, tương lai cậu đến nhà chị em tớ ở rồi, còn ký giấy cam đoan sau này cậu không cần về nhà họ Từ ở."

"Cái gì? Cậu, chị cậu..." Từ Nhị lập tức trợn mắt lên, thờ hỏn hển. Y dùng cái chết để uy hiếp, cuối cùng còn phải chà đạp bản thân sao? Hơn nữa, chị Sở Đường...

Y cũng biết được Sở Từ bình thường trộm cướp lừa gạt, tính cách thật không tốt, có khác gì ở rể cho gia đình kẻ điên kia chứ?

Sở Đường chỉ cảm thấy đáng về của Từ Nhị như vậy dường như là một lòng muốn chết, trừng to mắt với vẻ mặt không cam lòng, thờ hỏn hển, dường như giây tiếp theo mạng nhỏ sẽ không còn.

"Ồ, tính tình quả nhiên rất lớn. Nhưng thật đáng tiếc, mọi chuyện đã thành kết cục đã định. Bây giờ cậu cho dù chết cũng là người của tôi. Cho dù có người đi ngang qua mộ phần của cậu cũng sẽ chỉ vào ngôi mộ phun nước miếng nói cậu vô dụng, chết cũng không yên, muốn tôn nghiêm muốn tự do thì tự mình kiếm, biến thành như vậy còn không phải bản thân ngu sao? Hơn nữa, tôi nghe nói cậu có thành tích và danh tiếng ngang hàng với A Đường trong trường. Nhưng bây giờ xem ra cậu ngay cả một nửa A Đường cũng không bằng, ít nhất nó thức thòi hơn cậu. Lúc trước ở nhà họ Sở chịu nhiều thiệt thòi như vậy cũng không từ bỏ. Cậu khen ngược, mới bị thiệt thòi 1-2 năm đã không nhịn nổi."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Dỗ con trai

Editor: demcodon

Sở Từ nhếch khóe miệng lên, giọng kỳ quái. Từ Nhị vừa nghe trợn mắt, sắc mặt càng kém.

Nhưng lời nói của nàng sở dĩ nói nặng như vậy cũng bởi vì nàng xác thực có vài phần chướng mắt Từ Nhị này. Nếu không phải Sở Đường có lòng tốt dẫn người về thì nàng khẳng định sẽ không xen vào việc của người khác chứ chấp y. Dù sao trên đời này còn rất nhiều người đáng thương, để cho nàng không giết người đã đủ oan ức bản thân, ở đâu ra rảnh rỗi đi cứu người?

Từ Nhị này ở trong mắt nàng cũng chỉ là đáng vẻ coi như được thông qua mà thôi. Mặc dù cuộc sống của y không quá tốt, nhưng theo nàng biết cũng chỉ hơi khó khăn hai năm này thôi.

Chuyện gần đây của Từ Nhị âm ỉ mọi người trong thôn đều biết. Lúc nàng ra ngoài bán đồ cũng thường xuyên nghe người ta nhắc tới. Bởi vậy hiểu biết không ít. Anh cả Từ Nhị 18 tuổi rồi nhà đi lính, cho đến nay đã gần 6 năm.

Nghe nói lúc Từ Văn Liệt ở nhà thì rất che chở cho người em trai này. Căn bản sẽ không để cho mẹ kế kia chiếm được bất cứ lợi lộc gì trước mặt hai anh em. Mà người đi lính mỗi tháng đều có trợ cấp, Từ Văn Liệt cũng gửi về nhà mỗi tháng; nể mặt Từ Đại, Trương Hồng Hoa đối với Từ Nhị lại không cần phải nói, nào dám cho một chút sắc mặt không tốt? Cũng chính là gần hai năm nay đột nhiên không có tin tức gì của Từ Đại ở biên giới, nhà họ Từ đều cho rằng Từ Đại đã chết. Lúc này Trương Hồng Hoa mới lớn lá gan ép buộc Từ Nhị.

Cho nên, Từ Nhị chịu thiệt thòi cũng không bao lâu. Đâu giống như Sở Đường ở nhà họ Sở làm trâu làm ngựa thật cẩn thận cũng đã nhiều năm.

Nàng cũng không xem thường với những người có năng lực yếu ớt. Nhưng cực kỳ chán ghét người tâm tư không đủ kiên định. Một thành viên trong gia đình có thể dễ dàng đầu hàng bằng cách giơ tay tuyệt đối là một sỉ nhục đối với một người lính.

"Chị... người ta vừa mới tỉnh..." Sở Đường thấy đáng vẻ hung dữ của Sở Từ vội vàng túm lấy quần áo của cô.

Cậu cũng thật lo lắng Sở Từ không giữ được miệng, đến lúc đó nói ra những lời giống như đạn pháo bắn phá kích thích Từ Nhị học máu mà chết. Dù sao cậu cũng biết tính tình Từ Nhị này có vài phần thanh cao kiêu ngạo, tuyệt đối không chịu nổi xúc phạm.

"Nếu tỉnh cũng đừng để cho cậu ấy già chết. Nếu làm người nhà họ Sở của tôi cũng đừng làm đáng vẻ mặt vợ. Đúng rồi, mấy ngày nữa hai người không phải sẽ khai giảng sao? Nếu sức khỏe của cậu ấy còn như vậy đến lúc đó trường học cũng không cần đi, vừa lúc ở nhà làm việc." Sở Từ thuận miệng quăng một câu, khề hừ một tiếng đã ra cửa.

Nàng thích nhìn người khác cười, cười thật vui vẻ, tâm tình cũng có thể thông thuận. Từ Nhị khen ngược, vẻ mặt đưa đám, con trai không giống con trai, con gái không giống con gái. Nhưng... thật sự đáng tiếc cho gương mặt này, trắng hồng, cảm xúc sở lên hẳn là cũng không tệ lắm.

Thôi Hương Như làm sao gấp qua thái độ này của Sở Từ. Trước đó ở trước mặt người họ Hoàng mặc dù hung dữ, nhưng dưới cái nhìn của chị đó là bởi vì cô bị ép buộc bất đắc dĩ. Nhưng bây giờ lại không có người ép buộc cô. Bởi vậy không khỏi hoảng sợ, cho rằng Sở Từ thật sự tức giận nên vội vàng đi theo ra.

Nhưng thấy cô vừa ra khỏi cửa đã hiển ra vẻ mặt vui vẻ cười ha ha và bắt đầu suy xét một đồng dụng cụ kia của cô.

- - - - -

Trong phòng, Sở Đường sờ mũi, hơi ngượng ngùng nói với Từ Nhị: "Từ Văn Viễn, chị của tớ tính tình hung dữ nhưng người lại không xấu, cũng trách tớ chưa có sự đồng ý của chị ấy đã dẫn cậu về. Kỳ thật chị của tớ mặc dù hơi hung dữ, nhưng nói chuyện cũng không phải không nói đạo lý. Sắp tới cậu phải chăm sóc thân thể cho khỏe lại, đến lúc đó hai chúng ta đi học chung một trường. Tương lai nếu có thể thi đậu đại học vậy thì sẽ tốt hơn bất cứ điều gì. Dù sao không cần phải dựa vào người khác, cậu nói có đúng hay không?"

Sở Từ ở bên ngoài nghe rõ ràng, hừ cười một cái. Em trai nàng bình thường cũng không tốt bụng nhiều như vậy. Nhưng đối với Từ Nhị cũng không tệ, ôn tồn thiện giống như là đồ con trai.

- - - - -

Chương 77: Bồi dưỡng tình cảm

Editor: demcodon

Từ Văn Viễn cả người vẫn u mê, chủ yếu là mọi chuyện biến hóa làm cho y trở tay không kịp. Mà những lời của Sở Từ giống như cây búa lớn đập tan nát vào lòng tự tôn của y, lòng muốn chết càng nhiều hơn trước. Nhưng lại cảm thấy chết còn nhục hơn sống. Dù sao danh hiệu con rể nhà họ Sở vẫn còn ở đó.

"Tớ... chỉ muốn biết chuyện gì xảy ra. Tại sao tớ lại chỗ này?" Từ Văn Viễn mở miệng khô khốc nói.

Sở Đường thờ dài một hơi: "Kỳ thật chuyện này thật sự không có liên quan đến chị của tớ. Nếu cậu trách thì cứ trách tớ. Tớ thấy thím Hồng Hoa không mời bác sĩ cho cậu muốn mặc kệ cậu sống chết nên nghĩ nếu cậu khỏe lại chỉ sợ một lần nữa bị thím tìm gia đình khác, việc học cũng không được tiếp tục. Cho nên dứt khoát tìm chồng cho chị tớ. Lúc thím Hồng Hoa đưa cậu đến thì lại náo loạn âm ỉ. Nếu không phải chị của tớ nhắc đến thôn trường lại muốn tìm cảnh sát thì có lẽ thím cũng không đồng ý thả người."

Từ Vân Viễn cau mày suy nghĩ, đại khái cũng có thể hiểu được suy nghĩ của Trương Hồng Hoa. Nếu là trước đó Trương Hồng Hoa khẳng định muốn ra giá cao bán y. Nhưng lần này y tàn nhẫn muốn chết. Cho nên nếu có ai chấp nhận thì Trương Hồng Hoa khẳng định đều dốc hết khả năng của bà tranh thủ đưa đi, tránh cho tương lai y được ăn cả ngã về không chọc rắc rối.

"Cám ơn... mẹ tớ đòi tiền sinh lễ hẳn là không ít phải không? Tương lai tớ nhất định sẽ nghĩ biện pháp trả lại cho chị cậu." Từ Vân Viễn nói tiếp.

Cho dù thật sự muốn lập gia đình, y cũng không muốn lấy cách không bình đẳng này.

Sở Đường nghe xong hơi xấu hổ, ban đầu không muốn nói chuyện tiền sinh lễ này. Nhưng nhìn thấy y nghiêm túc như thế thì biết khẳng định sẽ ghi tạc chuyện này vào trong lòng, đành phải kiên trì nói: "Kỳ thật... cũng không bao nhiêu tiền."

"Cậu không cần an ủi tớ, trước đó bà có bàn với người khác tiền sinh lễ và đồ đạc khoảng 800. Mặc dù muốn đưa tớ đi nhanh chóng khẳng định cũng không giảm bao nhiêu. Huống chi bà còn xem chừng cậu muốn cứu tớ..." Từ Vân Viễn lắc đầu cười khổ nói.

Sở Đường ho khan hai tiếng, cậu có thể nói chị nhà mình lúc ấy thật giống như căn bản không có hứng thú với Từ Nhị sao?

"À... Từ Nhị, thật không bao nhiêu tiền. Thím Hồng Hoa nhìn sắc mặt cậu không tốt sợ trì hoãn lâu thật sự xảy ra chuyện không may. Cho nên cuối cùng lấy 20 xem như đồng ý. Cho nên cậu đừng có áp lực, sống với chị của tớ cho tốt đi!" Sở Đường nói xong mí mắt không nhìn được giật lên vài cái, nghĩ thầm: Từ Nhị dừng vì giá quá thấp mà lại muốn tự tử. Nếu không chị cậu khẳng định không thể chấp nhận.

Từ Nhị vừa nghe đôi mắt trong nháy mắt trừng lớn, giọng hơi run: "Bao... bao nhiêu?!"

"20... Đương nhiên, vốn dĩ thím Hồng Hoa chào giá rất cao, tận 200 đó. Nhưng nhà chị em tớ không phải rất nghèo sao. Hơn nữa thím Hồng Hoa có lẽ muốn cho cậu ở nhà chị em tớ chịu khổ. Cho nên cuối cùng từ bỏ. Nhưng có một điều, tương lai cậu và chị tớ đi làm giấy chứng nhận kết hôn còn phải bỏ sung một phần tiền sinh lễ." Sở Đường nói tiếp.

Cậu cũng không có nói ý định ban đầu của chị nhà mình là cuộc hôn nhân kéo dài 5 năm. Sau 5 năm có thể đường ai nấy đi.

Nói về lòng riêng, cậu cũng muốn để cho Sở Từ tìm một người đàn ông tốt, mà Từ Nhị này tính tình cũng rất tốt. Tương lai không chừng cũng có thể bồi dưỡng ra tình cảm.

Lúc này trong lòng Từ Vân Viễn thật là rối loạn, thật ra mà nói từ 800 đến 20 không có cảm giác chênh lệch là không có khả năng. Nhưng cần thận suy nghĩ lại, bất luận Sở Từ như thế nào Sở Đường dù sao cũng có ý tốt. Hơn nữa nghe ý hai chị em này còn cho phép mình tiếp tục đi học. Cho nên chỉ cần nói theo điểm này mọi chuyện cũng không đến mức quá kém cỏi.

Nhưng mà nghĩ đến cô gái bên ngoài, trong lòng Từ Vân Viễn nhịn không được hơi khó chịu. Cô... chỉ sợ đến 100 ký đây? Tính tình còn cổ quái như vậy, tương lai không biết có thể sống chung như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chia giường ngủ?

Editor: demcodon

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Lúc này Từ Nhị mặc dù hơi không vui với Sở Từ, nhưng lại cảm thấy mình ở trước mặt hai chị em nhà họ Sở căn bản không phải người nên có tôn nghiêm. Giống như căn bản không có tư cách ghét bỏ Sở Từ, lập tức lại hơi mất mát.

Hai chị em Sở Từ chỉ có một căn phòng nhỏ, trước đó hai người chia nhau ngủ bên trái phải. Mặc dù rất không tiện, nhưng dù sao không cần tiền, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chú ý về mặt có nhà ở. Nhưng bây giờ lại có thêm Từ Nhị, tự nhiên sẽ không có thể tiếp tục ở chung một chỗ. Bởi vậy sau khi Từ Nhị khi tỉnh lại Sở Từ lập tức thương lượng với Thôi Hương Như. Hai đứa con trai cứ ở trong từ đường, còn nàng ở tạm bên chỗ Thôi Hương Như một thời gian. Chờ hai cậu bé đi học thì tốt rồi.

Thôi Hương Như rất có thiện cảm với Sở Từ, tự nhiên không có từ chối. Chỉ là chuyện này cũng không có nói trước với Sở Đường và Từ Nhị.

- - -

Đến buổi tối, sau khi ăn xong, Từ Nhị nằm xuống chiếu và lưng bắt đầu bị kim châm. Một ngày này cũng đủ y xem hết rõ ràng từ đường này cao thấp, không thể không nói thật sự rất khó coi.

Trong từ đường chỉ có hai chiếc giường dùng tảng đá và cỏ khô trải thành. Phía trên mặc dù lót chiếu, nhưng đã cũ không nhìn ra hình dáng. Trong nhà có một cái rương gỗ và hai cái lu to, dường như là mới đặt mua không lâu. Tỷ lệ mặc dù mới, nhưng chất lượng rương gỗ không được tốt lắm, có lẽ cũng

không được bao nhiêu tiền. Mà cái rương này là chỗ đựng quần áo, ngoài cái rương trong nhà cũng chỉ có một cái bàn cũ nát là đồ nội thất.

Y ngược lại không phải ghét bỏ chị em Sở Từ, mà là cảm thấy lời đồn đãi quả nhiên đúng vậy. Trước kia y chỉ nghe mọi người nói qua Sở Từ này cả ngày chỉ biết trộm cướp, không biết ăn bao nhiêu gà vịt nhà người ta mới mập mạp như vậy; còn nói tính cách cô không tốt. Nếu là đứa con trai khẳng định là ăn nhậu chơi gái cờ bạc, hăm hại lừa gạt mọi thứ. Bởi vậy một người như vậy khẳng định không thể sống chung tốt.

Mà từ sắp xếp trong phòng này nhìn thấy dường như xác thực như thế.

Từ Nhị nghĩ như thế trong mắt hiện lên một tia tuyệt vọng, cùng lúc đó dùng ánh mắt đồng tình nhìn Sở Đường.

"Sở Đường, tớ nghĩ rồi, tình huống trong nhà không quá thích hợp. Buổi tối, trước hết tớ ngủ chung một giường với cậu..." Từ Nhị xấu hổ mở miệng nói với Sở Đường.

Không thể không nói hôm nay y ăn một bữa không tệ. Mặc dù là rau xanh và dưa muối gì đó, nhưng hương vị cũng không tệ, cơm cũng đủ no. Chẳng qua y lo lắng lương thực của hai chị em còn không nhiều lắm. Cho nên không thể không biết xấu hổ ăn nhiều.

"Làm sao được? Dù sao bây giờ trời cũng không lạnh, tớ mặc thêm cái áo khoác ra sân tạm chấp nhận ngủ một đêm là được. Theo lý thuyết, hôm nay xem như đêm tân hôn của hai người. Mặc dù chúng tớ không làm tiệc rượu, nhưng trên quy củ cậu đã là anh rể của tớ. Sao có thể chia giường ngủ với chị tớ chứ?" Sở Đường lập tức nói.

Mặc dù cậu có ấn tượng không tệ với Từ Nhị. Nhưng cũng không thân bằng Sở Từ, trong lòng tự nhiên cũng không muốn chị nhà mình tiêu tiền phí phạm.

Vô luận như thế nào, không thể không công tìm đàn ông về làm anh rể cậu. Mặc dù bây giờ sức khỏe của Từ Nhị yếu ớt, nhưng cũng nên có tính tự giác khi làm anh rể cậu.

Sắc mặt Từ Nhị thay đổi: "Tớ vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng..."

"Đừng nói giỡn..." Sở Đường giả vờ ngốc cười cười: "Chuyện này con trai còn phải chuẩn bị tâm lý nữa à? Hơn nữa cậu đừng nhìn chị tớ nhìn rất hung dữ. Nhưng trên thực tế rất có chừng mực, sẽ không xằng bậy."

Trong lòng Từ Nhị càng rối rắm, cả gương mặt đều nhăn nhúm lại. Bắt đầu hơi hồi hận bản thân tại sao không chết được. Bây giờ khen ngược, đâm lao phải theo lao, cũng không có dừng khí tự tử lần nữa.

- - - - -

Chương 79: Đè chết thì làm sao đây

Editor: demcodon

Sở Đường nhìn dáng vẻ này của Từ Nhị gương mặt tươi cười cũng chậm rãi biến mất, trở nên hơi nghiêm túc nhìn chằm chằm Từ Nhị nói: "Từ Văn Viễn, tôi biết trong lòng cậu không cam lòng, cảm thấy chị của tôi danh tiếng không tốt, là người thô lỗ không xứng với cậu. Nhưng mặc kệ như thế nào là chị ấy bỏ tiền để đưa cậu ra khỏi nhà họ Từ, cũng là chị ấy nấu thuốc cho cậu. Bằng không bây giờ không chừng cậu đã chết. Cho dù không chết, tương lai kết cục cũng sẽ không tốt. Nhà chúng tôi dù nghèo, nhưng chị tôi là người biết đạo lý. Mà gia đình trước đó làm mai cho cậu cũng không phải như vậy. Cho nên cậu cũng coi như là chiếm lợi."

"Tôi ngược lại cũng không ép cậu lập tức nói chuyện yêu đương với chị tôi. Chỉ hy vọng cậu ít nhất có thể tôn trọng chị ấy. Dù sao nếu bây giờ cậu không phải đàn ông của chị ấy thì tôi tuyệt đối không thể chịu đựng bất cứ ai để lộ ra sắc mặt khinh thường với chị tôi." Sở Đường nói tiếp.

Điều quan trọng nhất chính là cậu cảm thấy chuyện lần này thật có lỗi với chị nhà mình, ép buộc nhét một người đàn ông cho chị, điều đó không xác thật lắm. Cho nên cậu cũng cần làm hết khả năng để cho Từ Nhị thức thời một chút.

Đương nhiên, cậu cũng thừa nhận lòng tốt lần này của mình hỗn loạn trong đầu cậu. Nhưng cũng không cảm thấy mình sai.

Một ngày này, Từ Nhị nhìn thấy đều là vẻ mặt ôn hòa của Sở Đường. Lúc này thấy cậu đột nhiên xụ mặt xuống cũng hơi hoảng sợ, lập tức ý thức được mình vừa rồi biểu lộ ra cảm xúc. Y không khỏi cười khổ, ở trước mặt em trai Sở Từ trong lòng y lại nghĩ Sở Từ không tốt, cũng khó trách Sở Đường trở mặt với y.

Từ Nhị thờ dài, im lặng một hồi lâu. Sở Đường biết Từ Nhị là người thông minh. Cho nên chuyện này cũng không tiếp tục tính toán chi li với y, chỉ chờ chính y quyết định là có thể.

Một tiếng sau, Sở Từ dọn dẹp đồ gỗ bên ngoài thì chuẩn bị nói với Sở Đường một tiếng sắp xếp buổi tối. Chẳng qua sau khi vào cửa vẫn chưa mở miệng đã thấy Từ Nhị đỏ mặt ấp úng nói: "Sở... Sở Từ. Ban đêm trời lạnh, nên, đừng để cho Sở Đường ngủ bên ngoài. Tôi thấy cô có dây sắt, không bằng, không bằng... treo tấm màn ở bên trong đi. Bây giờ tôi vẫn chưa khỏe, có thể ngủ chung giường, nhưng, nhưng có một số việc vẫn chưa làm được..."

Sở Từ sừng sốt, khoe miệng co giật một hồi. Có một số việc gì? Khả năng chịu đựng của Từ Nhị dường như đã tăng lên rất nhiều chỉ sau một đêm. Có thể chấp nhận được việc chung chăn gối?

Đưa tầm mắt Sở Từ về phía em trai mình. Quả nhiên thấy dáng vẻ chột dạ quay đầu của cậu, lập tức trừng mắt nhìn cậu nói: "A Đường, mấy ngày nay ban ngày chị sẽ về làm việc. Buổi tối sẽ đến chỗ chị Hương Như ngủ. Trong nhà giao cho em trông có được không?"

"Hả?" Sở Đường trừng to mắt: "Chị không ngủ bên đây à?"

Vậy cậu mới nói những lời vừa rồi không phải vô ích sao? Lý do cậu làm người xấu chính là lo lắng chị nhà mình bị từ chối ở trước mặt Từ Nhị!

"Em có phải choáng váng hay không? Ba người ngủ chung em để người khác thấy thế nào, tương lai em không muốn cưới vợ hả? Hơn nữa, với cơ thể mập nầy của chị em lúc xoay người không cẩn thận để ai đó chết thì sao đây?" Sở Từ cũng rất tự mình hiểu lấy.

Nói xong lời này, ngay cả ánh mắt cũng không để lại cho Từ Nhị mà trực tiếp quay đầu đi theo Thôi Hương Như rồi đi, để lại Sở Đường và Từ Nhị nhìn nhau.

Trên mặt Từ Nhị giống như bị lửa đốt, trong đầu ong ong vang lên dường coi sắp nổ tung. Sở Đường bên cạnh cười gượng hai tiếng: "Chuyện đó... Từ Nhị... cậu, cậu đừng nghĩ nhiều, vừa rồi là tởm mẫm..."

Từ Nhị làm sao còn nghe thấy, toàn bộ trong đầu đều bị dáng vẻ vừa rồi của Sở Từ chiếm giữ. Loại người khinh thường này thậm chí là hoàn toàn bỏ qua, hoàn toàn công kích tự tôn y tự mình đa tình một chút cũng không còn!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xứng Bấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Tin đồn và thực tế

Một đêm này, Sở Từ ở chỗ Thôi Hương Như ngủ say sưa. Nhưng Từ Nhị lại trần trọc khó ngủ. Trong đầu đều là những lời nói lúc Sở Từ gần đi, hơi bức mình, may mắn với quyết định của cô nhưng lại cảm thấy hơi quá mất mặt. Đồng thời còn hơi lo lắng sợ Sở Từ thấy y sau khi hết sốt lại hối hận.

Bất quá Từ Nhị hiển nhiên là nghĩ nhiều. Lời nói của Sở Từ mặc dù không bằng thánh chỉ, nhưng tuyệt đối là một chữ ngàn vàng. Căn bản không có bao nhiêu tâm tư dư thừa đặt trên người y.

Nàng biết người đọc sách thanh cao, cho dù là thời đại này cũng không khác gì thời cổ đại. Cho nên ngày đầu tiên Từ Nhị đến nàng mới đặc biệt tức giận, châm chọc và khiêu khích xem như ra oai phủ đầu. Miễn cho sau này Từ Nhị không đủ an phận. Nhưng Từ Nhị dù sao cũng là bệnh nhân, hơn nữa trong vòng 5 năm lại người một nhà, cũng không cần phải vẫn luôn lạnh nhạt với y. Bởi vậy ngày hôm sau Sở Từ khôi phục lại thái độ bình thường, cả người nhìn qua rất hòa khí và vô hại.

Công việc mỗi ngày của nàng bây giờ rất đơn giản. Mỗi buổi sáng, nàng đi bán đệm rom, điều, súng gỗ và kiếm gỗ mấy đứa bé thích chơi làm từ hôm trước. Bởi vì đã có chút danh tiếng cho nên thời gian mở quán cũng cố định lại. Những đứa nhỏ đại khái đều sẽ xuất hiện trước 10 giờ. Đồ chơi làm trước một ngày gần như đều đủ bán hết. Bởi vậy ngoại trừ một số đứa nhỏ, có rất nhiều thôn dân đi lên chợ trên thị trấn bán đồ ăn hoặc là người bán hàng rong lớn giọng rao hàng chung quanh cũng sẽ chọn một ít bán với giá chênh lệch.

Hai chị em vẫn luôn phân công rõ ràng, đệm rom trong nhà bán gần như xuất từ tay Sở Đường. Mà Sở Từ gần đây vẫn luôn học làm nghề mộc, hiệu quả lộ ra rất rõ.

Chỉ nhìn trong sân bày không ít đồ chơi nhỏ, mấy thứ nguyên liệu này đều là từ núi Thiên Trì, phần lớn đều là một ít gốc cây khô. Lúc may mắn thì Sở Từ còn có thể kiếm về một ít cây to. Nên ví dụ như ghế gỗ trong sân đó là Sở Từ dùng một đoạn rễ cây làm thành. Sau khi mài xong quét nước sơn, nhìn qua có chút hơi thô nghệ thuật.

Nhưng dù sao những nguyên vật liệu này cũng không tốn tiền. Cho nên có một số hạn chế về chất lượng và kích thước. Vì vậy đồ nội thất quy mô lớn tạm thời không thể làm được. Bằng không số tiền kiếm được cũng sẽ không chỉ có 2-3 đồng mỗi ngày. Mặc dù số tiền này đối với những người khác cũng không tính là ít, nhưng tâm tư của Sở Từ lại lớn hơn. Đặc biệt là sau khi nghe nói trong nhà con dâu mới của di Hoàng chọn là gia đình có 10.000 đồng, càng làm cho nàng có loại khủng hoảng tiền tài.

Tự Nhị nhìn Sở Từ và Sở Đường ở trong sân không ngừng bận rộn trong lòng nổi lên một chuyện khó hiểu. Mọi người rõ ràng đều nói Sở Từ là người ham ăn lười biếng. Nhưng y nhìn thấy Sở Từ dường như hơi khác.

Lấy một ngày nay làm ví dụ, trời mới vừa tờ mờ sáng thì Sở Từ đã về. Tiếp theo vẫn luôn bận rộn không ngừng. Đặc biệt là sau khi bán đồ chơi về đã gỗ gỗ đục đục. Trời nóng như vậy cũng không thấy cô mồ miêng oán trách một câu, mồ hôi không ngừng rơi xuống, dưới đất đều ướt một mảnh. Không chỉ có như thế, tay cô cũng rất khó léo, những khúc gỗ nhỏ kia ở trong tay cô không bao lâu đã thay đổi thành hình dáng khác. Ví dụ như: xe đẩy, thuyền nhỏ gì đó. Dường như còn cái cơ quan vào, chỉ là tương đối đơn giản mà thôi.

Y thật sự không nghĩ ra, rõ ràng còn cần mẫn hơn những cô gái khác, tại sao lại truyền tin đồn khó nghe như vậy?

"Chị của tớ gần đây gầy không ít, cứ tiếp tục như vậy không đến ba tháng có thể giống như những cô gái khác trong thôn." Sau khi Sở Đường nhìn thấy y xuất thần đi đến một bên nói một câu giúp Sở Từ.

Chân mày Từ Nhị giật giật: "Cô ấy biết nhiều thứ như vậy, tại sao trước kia trải qua cuộc sống tẻ như vậy?"

"Chị ấy là vì tớ. Bất luận là đan hay là nghề mộc, thậm chí là nấu nướng cũng đều học được sau khi tớ đến. Có phải rất ngạc nhiên hay không?" Nghĩ đến Sở Từ trước đó, Sở Đường cười cười nói tiếp: "Tớ còn nhớ rõ bữa cơm đầu tiên chị tớ làm cho tớ, gần như bỏ hết muốn mua về vào."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Đùng đọc kinh

Từ Nhị vừa nghe không nhịn được bắt đầu ngạc nhiên. Bởi vì theo y biết, Sở Đường dọn về đây dường như chưa đến hai tháng. Trong thời gian ngắn Sở Từ lại thay đổi lớn như vậy?

Sở Đường nhìn biểu cảm của Từ Nhị hơi kiêu ngạo. Sở Từ chính là chị ruột của cậu. Mặc dù Từ Nhị là anh rể cũng không có cách nào khác cướp lấy cung chiều trên người cậu đi, loại cảm giác này thật tuyệt.

Lúc Sở Đường suy nghĩ miên man thì Sở Từ lại đang sốt ruột.

Đây là ngày thứ 51 nàng mượn xác hoàn hồn, cách ba tháng còn lại chưa đến một nửa. Nhưng linh thụ trong không gian cũng chỉ mọc ra lá cây mà thôi. Quả đầu tiên rất dễ mọc trong miệng tiểu hòa thượng căn bản không thấy bóng dáng. Thậm chí ngay cả đóa hoa cũng không có, loại tình huống này hoàn toàn chứng minh nàng không đủ chăm chỉ cố gắng! Nhưng rõ ràng ngoài ngũ ra nàng đều dành tất cả thời gian để rèn luyện kỹ năng và kiếm tiền. Nhưng đó là do đầu nàng quá ngu ngốc nên tiến độ mới chậm như vậy?

"Ngô Trần, cậu không phải ký sinh ở trên linh thụ sao? Hẳn là biết nó khi nào thì nở hoa kết quả chứ? Hoặc là phân bình thường có tác dụng với nó hay không?" Sở Từ nhỏ giọng nói thầm.

Tiểu hòa thượng Ngô Trần nổi trước mặt Sở Từ, không biết có phải bởi vì gần đây đọc kinh vượt mức hay không mà độ trong suốt gần như gia tăng không ít.

"Thí chủ... có thể đừng kêu tiểu tăng đọc kinh nữa hay không?" Ngô Trần dò hỏi một câu.

"Hòa thượng không đọc kinh, cậu có thấy hợp lý hay không?" Sở Từ bữu môi: "Còn nữa, chuyện bản tướng hỏi đâu?"

"Nhưng mà thí chủ, tiểu tăng đọc kinh đều cần linh khí. Mà linh khí này toàn bộ xuất ra từ linh thụ. Thí chủ nếu muốn nó nhanh mọc ra quả thì không thể lãng phí sức mạnh của công đức này." Tiểu hòa thượng Ngô Trần lắc đầu bắt đầu nói.

Vừa nghe xong câu này động tác của Sở Từ đột ngột ngừng lại.

"Cậu lặp lại lần nữa?" Mặt Sở Từ tối đen.

Vì trừng phạt tiểu hòa thượng vô dụng này luôn làm phiền nàng, trong khoảng thời gian này nàng gần như cả ngày lẫn đêm đều kêu cậu đọc kinh Phật. Lý do càng là suy nghĩ không ít, chỗ mèo nhà ai chết nàng đều kêu Ngô Trần siêu độ. Bây giờ khen ngược, lại nói cho nàng biết cậu đọc kinh đều cần linh thụ cung cấp nuôi dưỡng? Chẳng lẽ kinh văn kia còn có thể thật sự có hiệu quả, cần lãng phí như vậy?

"Chị làm sao vậy?"

Dáng vẻ Sở Từ banh mặt hơi dọa người. Từ Nhị và Sở Đường đều bị hoảng sợ. Đặc biệt là Từ Nhị lập tức có loại cảm giác hết hồn, căn bản không dám tiến lên. Mà trong lòng Sở Đường cũng hơi lo sợ bất an, thật cẩn thận hỏi.

Khóe miệng Sở Từ co rút, nghiêng răng nghiêng lợi. Mà lúc này tiểu hòa thượng Ngô Trần lặp lại những lời vừa rồi một lần nữa, lập tức Sở Từ chỉ cảm thấy đau một hồi. Hận không thể bóp chết tiểu hòa thượng này!

Sở Từ nghiêng đầu liếc nhìn Sở Đường một cái, đuôi tay cầm lấy chiếc riu vừa mua bên cạnh: "Chị... lên núi chặt cây."

"Chị đi một mình..." Sở Đường nói giọng điệu bình thường, cảm giác được khí chất nóng bỏng của Sở Từ nhất thời rùng mình, vội vàng nuốt những lời còn lại trở vào.

Nhưng đúng lúc này có một bóng dáng hiện lên ở cửa, chỉ thấy Hoàng Lan mặc một bộ váy mới, đặc ý đứng ở cửa. Trong tay còn cầm mấy cục kẹo trực tiếp ném vào trong sân, giọng điệu kỳ quái nói: "Sở Từ! Tao đến nói cho mày một tin tốt, đám cưới của anh cả tao hôm nay đã bàn xong, qua hơn một tháng nữa thì kết hôn, đến lúc đó mày nhớ đến chung vui nha! Ô, đúng rồi, tao thiếu chút nữa quên ngày hôm qua mày coi như đã kết hôn rồi! Thật

là ngại, mầy ngay cả tiệc rượu cũng chưa làm đã nâng đàn ông về. Tao nhất thời không nhớ ra chuyện này..."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Thay đổi chiến lược?

Sau khi Hoàng Lan nói xong nhìn thấy vẻ mặt tối tăm của Sở Từ còn tưởng rằng những lời châm chọc kia của mình có tác dụng. Cô nhất thời càng thêm đắc ý, nụ cười dưới ánh mặt trời càng có vẻ vô cùng chói mắt. Đặc biệt là nghĩ đến cảnh Sở Từ chế nhạo khi anh cả nhà mình bị ly hôn trước đó, càng cảm thấy rất cực khoái, sáng khoái không thôi.

Mặc dù lúc trước cho Thôi Hương Như 1000 đồng rất không đáng. Nhưng hôm nay khi đính hôn với nhà họ Tôn, mình được chị dâu tương lai trực tiếp tặng cho cô một chiếc váy mới. Mà chiếc váy này trước mắt là thịnh hành nhất. Cô đi dạo ở trong thôn một vòng cũng đã nghênh đón không ít ánh mắt của mọi người. Ngay cả chàng trai cô từng thầm mến cũng nhìn cô thêm mấy lần!

"Hai nhà chúng ta dường như không có giao tình lớn như vậy, không cần đi uống rượu mừng của anh cô đâu nhỉ?" Mặt Sở Từ không chút thay đổi nói.

"Đúng là không có giao tình lớn như vậy. Nhưng mẹ tao nói, lúc trước ít nhiều gì nhờ mầy nhà chúng tao mới có thể thoát khỏi Thôi Hương Như quỷ xui kia nhanh như vậy. Bây giờ chuyện tốt trong nhà đến cửa tất nhiên muốn mời mầy đến chứng kiến. Mầy không phải lo lắng Tôn Bách Linh ưu tú hèn Thôi Hương Như cho nên không mặt mũi đi chứ gì?" Hoàng Lan khoe khoang một tiếng.

Cô đã gặp qua Tôn Bách Linh, dáng vẻ chị dâu tương lai đặc biệt có phúc khí, nhìn qua không biết mạnh hơn Thôi Hương Như bao nhiêu. Quan trọng nhất chính là đối xử tốt với người nhà, cũng biết làm việc. Đâu giống như Thôi Hương Như vậy, cho rằng mình là thiếu nữ giàu có luôn phung phí khắp nơi.

Sở Từ mới bị tiểu hòa thượng lừa một hồi trước mắt tâm tình vốn dĩ không phải rất tốt, cố tình Hoàng Lan lại xông ra, đối với cô tự nhiên sẽ không nhẹ nhàng.

Lúc này cô trực tiếp đi qua. Bây giờ cơ thể này của cô được gọi là mạnh mẽ, có năng lực hù người. Một khi tới gần, căn bản không cần phải động thủ thì một đôi chân của Hoàng Lan cũng không đứng vững, thuận thế ngã về phía sau.

"Sở Từ! Tao chỉ đến thông báo đám cưới, mầy không cần phải hung dữ như vậy chứ?" Hoàng Lan vội vàng giãy giụa đứng lên, xấu hổ nói.

"Tôi cũng chưa làm gì. Nhưng nếu cô còn không đi, không biết chừng tôi sẽ làm chuyện gì đâu." Sở Từ hừ mịa một tiếng, trong tay còn cầm rìu. Gương mặt nhỏ của Hoàng Lan trong nháy mắt trắng vài phần.

Đúng lúc này, một bóng dáng vọt ra từ bên cạnh, vội vàng kéo Hoàng Lan ra phía sau: "Sở Từ, cô muốn làm gì em gái tôi?"

Sở Từ ngẩng đầu nhìn lại, người tới chính là đứa con thứ hai của nhà họ Hoàng - Hoàng Kiến Tân. Nếu nói anh cả Hoàng Kiến Dân kia nhìn qua giống người thành thật, như vậy Hoàng Kiến Tân này là người học văn hoá, đeo một cặp mắt kính, dáng vẻ cũng khá tốt, đang tròn mắt nhìn về nàng.

Sở Từ đều không có thiện cảm gì với cả nhà họ Hoàng. Thậm chí chỉ từ chuyện của chị Hương Như cũng có thể nhìn ra được cả nhà bọn họ đều lòng tham không đáy.

"Đẫn theo em gái cậu cút khỏi nhà tôi!" Sở Từ lạnh nhạt nói.

Hoàng Kiến Tân vừa nghe sắc mặt trong nháy mắt đã thay đổi.

Trong thôn người đi học không tính nhiều, người có thể lên cấp 3 lại càng ít. Bình thường ở trong thôn, mọi người đều khách khí với gã. Dù sao có đôi khi cũng có lúc cần gã giúp đỡ. Ví dụ như bình thường viết thư hoặc là cuối năm viết câu đối gì đó. Cho nên vẫn là lần đầu tiên có một người hét to về phía gã như thế, không chỉ có như thế người này còn là Sở Từ!

Hơn nữa, trước kia lúc Sở Từ nhìn thấy gã cũng không phải như thế!

"Sở Từ, mầy già vờ cái gì chứ? Trước kia vừa thấy anh hai tao giống như chó Nhật nhào đến. Như thế nào? Bây giờ biết rõ anh hai tao chương mắt mầy cho nên mầy thay đổi chiến lược?" Hoàng Lan ở phía sau vội vàng tức giận.

Trước kia Sở Từ và Thôi Hương Như cảm tình tốt. Cho nên Sở Từ thỉnh thoảng xuất hiện ở nhà họ Hoàng. Nhưng mỗi lần vừa đến nhà họ Hoàng, cô có thể nhìn thấy dáng vẻ si mê anh hai nhà mình của Sở Từ. Chẳng qua anh hai không thích Sở Từ. Cho nên cô chưa bao giờ dám nhiều lời mà thôi. Nhưng bây giờ thật sự là nhìn không được!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Tình ý

Sau khi Sở Từ nghe được những lời Hoàng Lan nói nhất thời sùng sốt cả người. Trong đầu nháy mắt có cái gì chui từ dưới đất lên.

Nguyên thân che dấu cảm tình trong nháy mắt trở nên rõ ràng. Nhưng cùng lúc đó hiện lên càng nhiều cảm xúc vừa tự ti vừa ảm nẫn làm cho nàng hơi trở tay không kịp. Quả thật không thể tin được, thì ra Sở Từ mập này cũng có người để thích!

Trí nhớ trôi lên, giờ phút này Sở Từ đối diện với Hoàng Kiến Tân trong nháy mắt cũng có thêm một tầng hiểu biết khác.

5 năm trước, Thôi Hương Như vừa gả vào thôn Thiên Trì, vừa lúc nhìn thấy Sở Từ mập ôm một ít củi về. Ngày mùa đông lại mặc quần áo rất mát mẻ. Cho nên lòng đồng tình tràn ra mời cô đến nhà họ Hoàng làm khách. Ngay lúc đó Sở Từ mập thật là đói bụng, cho nên cũng không có từ chối. Nhưng sau khi đến nhà họ Hoàng, dì Hoàng lập tức châm chọc khiêu khích một hồi, vội vàng nói bậy rất nhiều về cô trước mặt Thôi Hương Như, ý bảo chị đuổi người ra. Chẳng qua Thôi Hương Như cảm thấy nguyên chủ chỉ là cô bé 11-12 tuổi, giúp đỡ một chút cũng không có gì. Cho nên cố ý để cho nguyên chủ lên bàn ăn một bữa cơm.

Tất nhiên, những người khác trong nhà họ Hoàng đều phản ứng rất lớn. Dì Hoàng ghét bỏ cô dơ, dẫn theo hai đứa con trai và Hoàng Lan đi nhà bếp dùng cơm. Mà Hoàng Kiến Tân sau khi đi rồi quay lại đưa cho cô một cái bánh lớn, làm cho cô xuất hiện ảo giác. Cho rằng Hoàng Kiến Tân có thiện ý với cô.

Khi đó Hoàng Kiến Tân cũng chỉ có 13 tuổi mà thôi, hơn nữa lúc ấy điều kiện nhà họ Hoàng chưa được cải thiện nhiều lắm. Cho nên vẫn mặt xám mày tro như trước, không tốt hơn cô bao nhiêu. Sở Từ mập vẫn còn cho rằng mình và Hoàng Kiến Tân cùng chung cảnh ngộ mạng khổ. Từ đó về sau, mặc dù có hung dữ với người khác nhưng cũng không quá chống đối với Hoàng Kiến Tân. Thậm chí mỗi lần đến nhà họ Hoàng đều nhìn không được nhìn Hoàng Kiến Tân thêm mấy lần. Đặc biệt là lúc nhìn thấy gã việc sẽ không tiếng động tiến lên giúp đỡ, để cho Hoàng Kiến Tân có nhiều thời gian đi đọc sách.

Loại tình huống này kéo dài trong một thời gian dài. Cho đến khi quần áo của Hoàng Kiến Tân ngày càng vượt trội hơn bạn cùng lứa. Cho đến khi nhà Hoàng đổi thành nhà ngói gạch xanh khang trang. Sở Từ mập rốt cục mới ý thức được chênh lệch, số lần đến nhà họ Hoàng dần ít đi. Mỗi lần đến phần lớn là lúc không có mặt Hoàng Kiến Tân ở nhà.

Trước kia Sở Từ mập còn nhỏ, đối với mặt tình cảm này cũng không phải quá hiểu biết. Cho nên hơi ngoan cố cho rằng Hoàng Kiến Tân là người tốt. Nhưng bây giờ Sở Từ dù sao cũng có ký ức của nguyên chủ. Cho nên rất rõ ràng biết lúc trước tại sao Hoàng Kiến Tân đưa cho cô cái bánh lớn.

Đó là một bữa cơm nguyên thân ăn qua có vị nhân tình nhất. Cho nên mặc dù là chi tiết rất nhỏ cũng khắc ở trong đầu, càng có thể làm cho cô nhớ tới lúc trên cái bánh lớn kia dính vào một ít đồ dơ.

Trước kia trong sân nhà họ Hoàng có nuôi gà, lông gà dơ bẩn khắp nơi. Trên cái bánh lớn kia dính một ít, mặt khác còn có không ít tro nôi.

Cho nên dưới cái nhìn của nàng, 8-9 phần 10 là bốn mẹ con nhà họ Hoàng kia cố ý lấy đồ dơ bẩn nhục nhã cô. Chỉ là không nghĩ tới nguyên chủ ở mặt này rất ngây thơ, nghĩ làm được người chấp nhận.

Nếu không phải Hoàng Lan kia nhắc nhở, mặc dù nàng nhìn thấy Hoàng Kiến Tân chỉ sợ cũng không nhớ nổi tình cảm bị nguyên chủ chôn dưới đáy lòng.

Lúc này, trong sân đột nhiên im lặng.

Sở Từ nhìn chằm chằm Hoàng Kiến Tân. Hoàng Kiến Tân với vẻ mặt kiêu ngạo và miệt thị. Hoàng Lan với vẻ mặt hèn mọn. Mà Sở Đường cũng là ngạc nhiên và lo lắng.

Trước kia cậu rất ít đến thôn bắc bên này, chỉ biết là Thôi Hương Như đối xử tốt với Sở Từ, đối với những việc khác lại hoàn toàn không biết gì cả. Đặc biệt là bây giờ biết được Sở Từ có ý với Hoàng Kiến Tân, nhất thời có loại cảm giác tức giận và đáng tiếc khi cái trắng nhà mình bị heo ủi, càng cảm thấy nhất định là tên tiểu nhân Hoàng Kiến Tân này dùng biện pháp gì quyền rũ chị nhà mình.

Sở Đường như thế, mà Từ Nhị còn lại thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Sở Từ có người yêu thích, vậy y... hẳn là không cần lo lắng bị Sở Từ buộc làm vợ chồng hàng thật giá thật nhỉ?

Chẳng qua nhìn Hoàng Kiến Tân này dường như tràn đầy ác ý với Sở Từ. Cô gái này không có việc gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 84: Trong nhà có người

Từ Nhị cau mày quan sát Hoàng Kiến Tân từ trên xuống dưới. Gã mặc một quần loa xanh lá quốc phòng đang thịnh hành nhất, phía trên là một cái áo sơ mi trắng rất sạch sẽ. Trong túi phần ngực áo sơ mi còn đựng một cây bút máy, nhìn qua hào hoa phong nhã. Ánh mắt nhìn Sở Từ cũng hơi cao ngạo.

Chẳng qua trong lòng y cũng nhìn không được thừa nhận học sinh có hy vọng thi vào đại học giống như bọn họ vậy sẽ rất hiếm khi có thiện cảm với cô gái lồi thối lếch thếch như Sở Từ. Dù sao chênh lệch hơi lớn.

Đương nhiên, nếu là trước đây y cũng sẽ giống như Hoàng Kiến Tân, ở trước mặt Sở Từ lộ ra khí phái tài trí hơn người. Nhưng bây giờ, thanh cao trong xương và hiện thực đã có xung đột. Ngược lại làm cho y hơi tự ti.

Biết đọc sách, biết viết chữ có ích lợi gì? Chung quy không thể so sánh với người có gia đình dựa vào như Hoàng Kiến Tân.

Trước mắt, trong một mảnh yên tĩnh. Chỉ nhìn thấy gương mặt nghiêm túc lạnh lùng của Sở Từ đột nhiên giống như hòa tan, hiện ra một nụ cười tươi quét qua Hoàng Kiến Tân vài lần, rốt cục mở miệng: "Hai anh em cậu cũng thật có ý tứ. Đặc biệt là cô, em gái Hoàng Lan, nói những đó ở trước mặt tôi chẳng lẽ là muốn cho tôi nhận anh cô à? Nhưng đáng tiếc, mặc dù trông giống như nhân mô cầu dạng*. Nhưng trong nhà tôi đã có người. Cho nên cô cũng không cần phải vội vàng như vậy cho anh cô làm chồng bé. Dù sao trái tim tôi cũng không lớn như vậy."

(*Nhân mô cầu dạng: mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.)

Sở Từ nói xong không chút nào che dấu mỉm cười một cái, ánh mắt nhìn Hoàng Kiến Tân giống như đang kiểm tra, còn mang theo vài phần ghét bỏ. Trong nháy mắt làm cho hai anh em này xấu hổ.

"Sở Từ! Mày có xấu hổ hay không, rõ ràng là mày thích anh hai tao!" Hoàng Lan lập tức tức giận.

Sở Từ lạnh lùng a một tiếng: "Anh hai cô có chỗ nào tốt làm cho cô cảm thấy tôi không thể không thích hẳn chứ?"

Lời này trong miệng Sở Từ vừa thốt ra trong nháy mắt thay đổi hương vị. Hoàng Kiến Tân lập tức cảm thấy ở trong mắt Sở Từ giống như mình thật sự từng có cái gì với cô, quả thật làm cho gã hơi nhục nhã.

Hơn nữa, trên đời này làm gì có lưu manh vô lại như thế vô. Lại nói một người đàn ông làm chồng bé treo ở bên miệng, thật sự là vô văn hóa! Cũng khó trách một đám người trong thôn đều tránh cô như rắn rết!

Hoàng Lan cũng mới 15 tuổi, tuổi không lớn. Mặc dù tính tình giống như dì Hoàng, nhưng đạo hạnh còn hơi thấp, coi như là người thẳng thắn. Bởi vậy căn bản không nghĩ tới những lời của Sở Từ còn ẩn dấu cạm bẫy, lập tức bắt đầu thay Hoàng Kiến Tân bênh vực kẻ yếu: "Anh hai tao tại sao không tốt? Anh ấy trông đẹp trai, đọc sách và viết chữ rất giỏi. Tương lai anh ấy sẽ là một sinh viên, không thể so sánh với loại người như mày. Cho nên mày cũng chỉ có thể nghĩ lại ở trong lòng, anh hai tao mới sẽ không thích mày đâu!"

"Trông đẹp trai? Nói đến vẻ bề ngoài chỉ sợ ngay cả một phần mười của Từ Nhị còn kém hơn. Về phần viết chữ... trước kia Sở Đường ở thôn nam rất ít qua đây. Cho nên không có ai so sánh với nó mà thôi, cô thật cho rằng hẳn xem như là bánh bao thơm à? Hơn nữa, theo tôi được biết cũng không phải ai cũng có thể thi lên đại học thi phải?" Sở Từ cười nói.

Đại học này cũng thật không phải ai cũng có thể lên. Sở Đường đã nói qua với nàng tỷ lệ nhập học năm trước là 8%, hơn 3 triệu học sinh cuối cùng chỉ có 280.000 người thành công vào đại học. Nếu không phải như vậy người trong thôn cũng sẽ không cảm thấy sinh viên quý giá.

Ít nhất theo Sở Từ, Hoàng Kiến Tân có thể vào đại học hay không thật đúng là không nhất định. Ít nhất so sánh với Sở Đường, thậm chí là Từ Nhị kém hơn không chỉ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mang Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xàng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Thật sự làm cho tôi thất vọng

Chuyện Sở Từ biết được thi bản thân Hoàng Kiến Tân cũng biết rõ ràng trong lòng. Bởi vậy mới cảm thấy vô cùng xấu hổ.

"Sở Từ, cô cứ như vậy hy vọng tôi đến lúc đó thi rớt à? Tôi nhớ rõ trước kia cô còn hy vọng tôi đi học thật giỏi tương lai trở nên nổi bật. Tại sao đã quên nhanh như vậy? Hơn nữa cô ăn không ít cơm nhà họ Hoàng. Nếu không có nhà chúng tôi, bây giờ cô có lẽ đã chết đói. Vì phần ân tình này cô cũng không nên nguyên rủa tôi như vậy." Hoàng Kiến Tân không nể mặt, bắt mồm nói.

Thành tích của gã xác thực không được tốt lắm. Nhưng cũng không có nghĩa là gã không muốn vào đại học. Đại học có trợ cấp, tương lai tìm việc cũng có bảo đảm, vẫn mạnh hơn ở nhà làm việc nhà nông.

Hoàng Kiến Tân cố gắng nhắc nhở Sở Từ, dường như sợ cô không nhớ rõ từng nghèo túng.

Nhưng Sở Từ cũng thật sự vô tâm, trước tiên không nói trước kia người ăn cơm nhà họ Hoàng không phải thật sự là nòng. Cho dù phải thì tính sao? Người có ơn với nòng từ trước đến nay đều là một mình Thôi Hương Như, liên quan gì cả nhà chồn này?

"Ân tình chó má, đi học nhiều năm như vậy lại học đội mũ cao cho bản thân?" Sở Từ hừ mĩa một tiếng nói tiếp: "Hai anh em mấy người nếu là tôi thông báo đám cưới thì tôi đã biết, có thể lẫn. Tôi cũng không muốn tiếp tục nghe mấy người nói chuyện cũ năm xưa."

Hoàng Kiến Tân vừa nghe nhất thời ngẩn ra: "Sở Từ, tôi cho rằng cô chỉ là vô văn hóa, không nghĩ đến còn thô tục như vậy. Lần trước ở trước mặt người nhiều người như vậy mà người nhà chúng tôi còn không so đo với cô. Lần này cô còn chết cũng không hỏi cái, thật sự làm cho tôi thất vọng!"

"Cậu thất vọng liên quan gì đến tôi?" Sở Từ buồn cười nói.

"Cô!" Hoàng Kiến Tân tức giận đến mức vươn ngón tay chỉ vào Sở Từ, vẻ mặt đầy cảm xúc nói: "Sở Từ, cô đừng không biết tốt xấu. Tôi thật sự không nghĩ tới cô là người vô lại như vậy! Cô cho rằng tôi đang nói chuyện cũ năm xưa với cô sao? Rõ ràng là vừa rồi cô mới đẩy Tiểu Lan của tôi ngã, cô nên xin lỗi nó!"

Nếu vừa rồi khinh bỉ Sở Từ, như vậy giờ phút này Hoàng Kiến Tân chỉ cảm thấy mình đã hoàn toàn bị chọc giận.

Trước kia thái độ của Sở Từ đối gã là gì trong lòng gã là rõ ràng. Tất nhiên cũng rất hiểu được lý do cô sẽ động lòng. Dù sao mình muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn văn hóa có văn hóa. Trong thôn có rất nhiều cô gái có ý với gã, cũng không chỉ có một mình Sở Từ. Thậm chí trước kia gã hơi chán ghét bản thân rước lấy một cô gái có ngoại hình ghê tởm như Sở Từ vậy!

Bất quá theo gã, người như Sở Từ căn bản không xứng giao lưu với gã, định mệnh là phải bị mình chán ghét. Nhưng không nghĩ tới phế vật rác rưởi như vậy cũng dám khiêu chiến kiên nhẫn của gã. Chẳng lẽ cô sẽ không sợ sau này mình nhìn cũng không liếc nhìn cô một cái sao?

Đương nhiên, lúc này Hoàng Kiến Tân căn bản sẽ không nghĩ tới Sở Từ đã không còn hứng thú với gã.

"Chị của tôi căn bản không cần xin lỗi nó! Em cậu bản thân đứng không vững mới ngã xuống, có liên quan gì đến chị của tôi?" Lúc này, Sở Từ cảm giác được Sở Từ cũng không đối xử đặc biệt với Hoàng Kiến Tân cuối cùng yên tâm đi tới nói.

"Tôi cũng thấy, thật sự là chính nó đứng không vững." Từ Nhị liếc mắt nhìn Sở Từ một cái cũng mở miệng.

Sở Từ lại đột nhiên giơ tay kêu hai người ngậm miệng, tiếp theo cười mĩa một tiếng: "Cậu nói tôi đẩy Hoàng Lan hả?"

"Chẳng lẽ không phải sao?" Hoàng Kiến Tân không vui nói.

"Đúng, mặc dù vừa rồi không phải. Nhưng bây giờ coi như là đúng rồi!" Sở Từ cười thần nhiên, nhắc chân về phía trước một cái, duỗi tay ra trực tiếp túm áo Hoàng Lan áo, dùng một chút sức. Trong nháy mắt nhắc người cách mặt đất giống như nhắc con gà con, tiếp theo vật mạnh về sau. Trong nháy mắt người này "ầm" một tiếng bị đập mạnh xuống đất. Váy của Hoàng Lan nhất thời dính bụi, cả người rất chật vật.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xứng Bầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Vừa cứng vừa ngang

Bộ quần áo này của Hoàng Lan là chị dâu tương lai Tôn Bách Linh tặng, cô rất quý giá. Hôm nay đặc biệt mặc nó lác lư trước hàng xóm, ra cửa mấy tiếng trên người ngay cả chút bụi đất cũng không dính. Nhưng bây giờ bị Sở Từ vừa vật một cái váy trong nháy mắt dơ bẩn không nói. Lúc sợ hãi đứng dậy bị nhánh cây bên cạnh kéo đến chỉ nghe một tiếng "rẹt" vang lên. Chiếc váy nhất thời rách một lỗ to bằng nắm tay.

"Mày, mày đền váy cho tao... Anh hai, váy của em hư rồi. Đây là váy mới của em, em mặc kệ đó. Anh kêu nó đền váy cho em đi! Ô ô..." Hoàng Lan nhìn lên, nước mắt lạch tạch rơi xuống, miệng bĩu môi không có một chút ý tốt. Cả người đều bị oan ức chiếm, ngay cả năng lực tự hỏi cũng không có.

Hoàng Lan hình như điên rồi, nghe nói váy là lúc Tôn Bách Linh đi lên huyện mua. Bên thị trấn này căn bản không có người mặc kiểu dáng giống như cô, càng đừng nói trong thôn. Trong tất cả cô gái, cô là người đầu tiên. Mấy ngày trước đó bởi vì anh cả và Thôi Hương Như ly hôn, ngay cả cô cũng bị người ta nói xấu. Cô vốn dĩ dự định mấy ngày nay đều mặc quần áo này làm cho người chế giễu ở sau lưng cảm miệng. Ai ngờ được Sở Từ lại âm hiểm như vậy phá hư váy của cô.

Hoàng Lan vừa mở miệng kêu khóc, âm thanh kia vang dội làm cho lỗ tai người muốn điếc. Đặc biệt là lúc cô bắt đầu khóc nhe thì không để ý đến cảm nhận của người khác, vươn tay dơ bẩn trực tiếp sờ vào áo sơ mi trắng mới của Hoàng Kiến Tân, nhất thời để lại vài dấu tay.

Sắc mặt của Hoàng Kiến Tân đều đen. Anh cả dính hôn, chị dâu tương lai mua cho gã và Hoàng Lan mỗi người một bộ quần áo mới, mặt khác còn tặng

cho gã một cây bút máy. Mặc dù gã không có lòng hờ vịnh mạnh như em gái. Nhưng dù sao gã cũng là con người, gã cũng thích ánh mắt hâm mộ của người khác nhìn mình. Đặc biệt là trước kia gã mặc đều là quần áo cũ của anh cả để lại, tự nhiên kém hơn bộ trên người này.

Bây giờ khen ngược, trong lòng em gái không vui lại làm cho gã gặp họa theo. Nếu không kêu Sở Từ đền tiền mua bộ mới chỉ sợ gần đây em gái đều sẽ quần lầy cô.

"Sở Từ." Hoàng Kiến Tân kêu một tiếng thờ dài một hơi, hơi bắt đầu dĩ nói tiếp: "Cô đừng có làm ầm lên có được không? Cô cũng không phải không biết tính tình Tiểu Lan thế nào. Tại sao nhất định phải trêu chọc nó? Tôi không muốn cãi nhau với cô. Cho nên tôi hy vọng cô có thể nể mặt tôi, cô nói xin lỗi đi, rồi bỏ tiền mua váy cho nó đi."

Hoàng Kiến Tân nói với vẻ mặt chân thành, thoáng giống như đang nói chuyện với một người quen.

Sở Từ hơi cảm khái với trình độ da mặt dày của chàng trai này. Mặc dù người nguyên chủ cơ thể này thích xác thật là Hoàng Kiến Tân. Nhưng giữa hai người kỳ thật cũng không có trao đổi nhiều. Thậm chí bởi vì nguyên chủ ở mặt tình cảm tình khẩn trương và then thùng, nên cố tình tránh Hoàng Kiến Tân thường xuyên hơn. Nhưng bây giờ dưới biểu hiện này của Hoàng Kiến Tân thật giống như trước kia hai người thật sự rất thân.

Sở Từ không có sở thích coi tiền như rác, đừng nói đến váy này không rẻ. Cho dù chỉ trị giá mấy hào thì nàng cũng không có khả năng sẽ oan ức bản thân.

"Tôi là mẹ cô hả? Cô mua váy cũng bắt tôi trả tiền?" Sở Từ liếc mắt xem thường, miệng cũng không nể tình chút nào.

Hoàng Kiến Tân cố ý biểu hiện ra thiện ý động lại ở trên mặt: "Sở Từ! Váy cô rách quá muốn thế nào? Tôi không phải đã thỏa hiệp với cô sao? Cho dù thái độ vừa rồi của Tiểu Lan không tốt. Nhưng cô còn lớn hơn nó hai tuổi đó, không thể nhường nó sao? Còn nữa, trọng lượng của cô gấp hai lần nó, vật ngã người như vậy vạn nhất vật xảy ra vấn đề gì thì làm sao đây?"

Lúc này Hoàng Kiến Tân thật sự nổi giận, đặc biệt không chịu đựng nổi một cô gái vừa cứng vừa ngang như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Không cần phải đền

Sở Từ chỉ cảm thấy bản thân đánh giá cao chỉ số thông minh của Hoàng Kiến Tân. Thậm chí hơi hoài nghi có phải cả nhà này có loại bệnh truyền nhiễm tự cho là đúng hay không.

"Sở Đường, lui về sau." Sở Từ đột nhiên mở miệng nói.

Sở Đường hơi sững sốt, không rõ lý do nhưng vẫn lui về sau hai bước túm Từ Nhị đi theo.

"Cô muốn làm gì? Sở Từ, tôi thấy cô là vô giáo dục, vừa mới đánh em gái tôi, bây giờ lại muốn đánh tôi hả? Tôi nói cho cô biết, cô đừng tưởng rằng tôi không ra tay đánh con gái! Nếu cô không không nhận sai, đừng trách tôi trở mặt!" Hoàng Kiến Tân nhin xuống kích động trong lòng mở miệng nói.

Hình thể bây giờ của Sở Từ hơi ốm hơn trước kia. Nhưng vẫn có chút năng lực hù người. Đặc biệt là vừa rồi nàng chỉ dùng tay ném văng Hoàng Lan ra, Hoàng Kiến Tân cũng tận mắt nhìn thấy. Cho nên trong lòng không có khả năng không nhút nhát, càng đừng nói trước mặt bên cạnh Sở Từ còn có thêm hai người con trai. Gã thật muốn động tay khẳng định chỉ có bị đánh.

Không nói trong lòng mặc dù sợ. Nhưng đồng thời vẫn hơi không tin. Bởi vì không có người con trai nào sẽ thích một cô gái bạo lực. Sở Từ cũng không có khả năng bày ra một mặt không hề cổ ký này cho gã xem. Thậm chí là thực hành với gã.

Hoàng Kiến Tân nghĩ như thế thái độ lại hơi hùng hổ. Thậm chí thấy đáng vẻ nghiêm mặt của Sở Từ không khỏi phiền chán, mà xui quý khiến mà giờ tay tát qua.

"Bốp" một tiếng, tay của Hoàng Kiến Tân còn chưa có rơi xuống thì tay Sở Từ lại tiếp đón, người bị đánh cũng là Hoàng Lan.

Nàng cũng không ngốc, đánh Hoàng Kiến Tân có ích lợi gì? Bất quá chỉ là đau vài cái mà thôi. Nhưng Hoàng Lan thì khác, cô gái thích cái đẹp như vậy trên mặt nếu xuất hiện sưng đỏ, chỉ sợ mấy ngày mấy đêm cũng ngu không yên.

Hoàng Lan bụm mặt trừng mắt, há miệng, có chút không thể tin được. Nước mắt treo ở hốc mắt không rơi xuống, mà trên mặt cũng đau nóng rát: "Mày... mày dám đánh tao."

"Khóc cái gì? Gào giống như đưa tang." Sở Từ khê hừ một tiếng nói tiếp: "Tôi cũng chưa nói mình không đánh con gái. Còn nữa, nếu như không muốn tiếp tục bị đánh thì lớn tiếng nói quần áo là chính cô không có mặt làm hư, không cần phải đền!"

"Sở Từ, cô điên rồi!" Hoàng Kiến Tân run lên trong lòng.

Sở Từ cũng không phải không muốn đánh Hoàng Kiến Tân này. Nhưng bây giờ tốt nhất vẫn không nên xuống tay. Dù sao Sở Đường vẫn còn ở đây, nếu nàng xuống tay Sở Đường khẳng định sẽ không chỉ đứng ở đó quan sát. Một khi nhào vào đánh, mặc dù là chỉ bày ra tư thái muốn đánh người thì truyền ra cũng không dễ nghe.

Cậu là học sinh, làm học sinh có nhiều quy định, cũng không bị hạn chế giống như nàng.

Về phần xuống tay với Hoàng Lan lại khác. Hoàng Kiến Tân này nhìn như dũng mãnh, cũng bắt quá chỉ là con hổ giấy, cả người yếu ớt giống như tờ giấy. Ánh mắt lão liên, nhìn lên chính là người không có chủ ý lớn, trên miệng làm chủ cho em gái thì được. Nhưng chỉ cần không liên lụy đến chính gã, vậy tuyệt đối sẽ không xuống tay vì Hoàng Lan.

Quả nhiên, chính như Sở Từ suy nghĩ. Hoàng Kiến Tân gân cổ lên tức giận hét, trên tay cũng không nhúc nhích một chút.

Sở Từ lắc cổ tay, coi như không có nghe thấy những lời Hoàng Kiến Tân, nhìn chằm chằm vào Hoàng Lan: "Không có nghe thấy sao? Chẳng lẽ còn muốn bị đánh?"

"Mày dám! Nếu mày lại đánh tao, tao kêu anh hai tao..."

"Bốp!" Lời nói còn chưa nói xong lại một cái tát rơi xuống.

"Trái phải đối xứng mới tốt." Sở Từ cười một tiếng: "Tuổi này của cô làn da là mềm mại nhất. Làn da này nếu có thể lột xuống làm trống da người, âm thanh gõ ra nhất định càng dễ nghe. Bây giờ nếu như bị tôi đánh hư thì đáng tiếc. Cô nói có đúng hay không vậy em Hoàng Lan?"

Sở Từ vừa nói vừa cười, lộ ra hàm răng trắng tinh tề, tươi đẹp như ánh nắng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Mùa đã qua

Hoàng Lan nhìn không được rùng mình, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi. Cô cũng không tin Sở Từ thật sự dám làm trống da người. Nhưng lại sợ hãi đáng về nàng giờ phút này, rõ ràng là cười nhưng lại làm cho cô có loại lạnh lẽo khắc sâu, càng cảm thấy nếu bây giờ cô không làm theo những gì Sở Từ nói thì khuôn mặt này của mình còn sẽ chịu khổ.

Nhưng nghe lời một đứa con gái hoang như Sở Từ lại làm cho cô cảm thấy hết sức khó coi. Bởi vậy chỉ có thể chịu đựng đau cầu cứu anh hai đứng bên cạnh.

Nhưng lúc này Hoàng Kiến Tân cũng hiển nhiên bị hành động của Sở Từ dọa choáng váng, làm một người con trai gã tự nhiên cũng từng đánh nhau với người khác. Nhưng là ở lúc trẻ người non dạ, mà mấy năm gần đây ngay cả khóa miệng cũng rất ít xảy ra, càng đừng nói đến chuyện bạo lực giống như Sở Từ vậy.

"Tôi lại cho cô thêm ba giây suy nghĩ." Sở Từ theo sát nói tiếp: "Ba, hai..."

Mất thấy thời gian dần trôi, trái tim Hoàng Lan dường như muốn nhảy ra. Cô dùng sức kéo cánh tay Hoàng Kiến Tân lại không thấy anh ấy phản ứng. Lúc này cũng chỉ có thể dựa vào bản thân, nhất thời khóc nói: "Được, quần áo là chính tao làm hư, không cần mày phải đền..."

"Học muối kêu hả?" Sở Từ hừ nhẹ một tiếng.

"Mày, mày đừng quá phận..." Hoàng Lan bấu môi cảm thấy uất ức.

Sở Từ cũng không nói lời nào trực tiếp giơ tay lên, tay còn chưa đánh xuống Hoàng Lan lập tức rút đầu kêu lên: "Quần áo là chính tao làm hư! Không có liên quan gì đến mày!"

Giọng vang dội rõ ràng, Sở Từ móc lỗ tai. Lúc này mới vừa lòng cười, bàn tay vươn ra捏 má Hoàng Lan: "Sớm nói như vậy không được sao, không chịu tội lớn như vậy. Bất quá tôi không thích nhất là người không có cốt khí, chút tội cũng chịu không nổi. Cho nên sau này ít xuất hiện ở trước mặt tôi. Nếu không lần tới gương mặt này của cô sẽ không may mắn như vậy."

Nếu miệng Hoàng Lan đủ kín, lửa giận này của nàng cũng không phát được bao lâu, đánh cô vài cái để cho cô nhớ lâu cũng dễ làm thôi. Sau này nhìn thấy nàng không chừng còn có thể biểu hiện ra vài phần thương thức. Chẳng qua biểu hiện của Hoàng Lan hiển nhiên bình thường, rõ ràng nhất như chuột lại còn thích khoe khoang. Nếu là binh lính thuộc hạ của nàng, hừ... có lẽ đã chết từ lâu.

Nhưng suy nghĩ này của Sở Từ nếu như bị Sở Đường biết, tất nhiên chỉ có thể im lặng, nghe lời cũng bị đánh - mà không nghe lời cũng bị đánh, cũng chỉ

có Sở Từ biến thái như vậy mới có thể cảm khái vì kết quả tương tự.

"Tao, tao đã biết..." Hoàng Lan thấp giọng nói.

Nước mắt vẫn chưa ngừng chảy. Bất quá trong lòng cũng đã hận chết Sở Từ.

Trước kia mặc dù cô không thích Sở Từ nhưng cũng chưa nói tới chán ghét. Dù sao một đứa dơ bẩn phế vật như vậy căn bản không thể so sánh với cô. Nhưng từ sau lần trước Sở Từ làm chủ thay Thôi Hương Như, vị trí của Sở Từ ở trong lòng cô cũng đã thay đổi, biến thành một đứa mập chết tiệt không biết tốt xấu. Mà bây giờ lại thẳng cấp thành thù địch. Chỉ cần Sở Từ còn có thể cười được thì trong lòng cô sẽ không thoải mái.

Bởi vì tuổi còn nhỏ nên tâm tư thù địch không giấu kỹ. Sở Từ lười đến quan tâm cô. Lúc này mới nhìn chằm chằm Hoàng Kiến Tân nói: "Không có nghe thấy em gái cậu nói sao? Nếu như quần áo không có liên quan gì đến tôi thì dẫn nó lên đi."

Lúc này Hoàng Kiến Tân mặc dù vẫn không cam lòng cũng chỉ có thể kiên trì dẫn theo Hoàng Lan chạy lấy người.

Bất quá trước khi đi, trong ánh mắt lại lộ ra thất vọng sâu sắc với Sở Từ. Một dáng vẻ vô cùng tiếc hận và oán hận đối với tính nết tội ác tày trời không biết hối cải của cô.

Hai anh em vừa đi, Sở Từ cầm rìu chuẩn bị ra ngoài. Sở Đường ở phía sau vội vàng nói: "Chị, bây giờ chị đối với Hoàng Kiến Tân..."

"Ít suy nghĩ miên man đi, mùa thu đã sắp đến. Mùa động dục đã qua từ lâu." Sở Từ trực tiếp sáng khoái để lại một câu.

Sở Đường sùng sốt, tiếp theo sắc mặt quý dị quay đầu nhìn thấy Từ Nhị đỏ mặt đồng tình nói: "Tình tình này của chị tớ nói chuyện với người trong nhà giống như đàn ông thẳng thắn, ha ha..."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xàng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Thiện ác

Từ Nhị nhìn bóng dáng mạnh mẽ của Sở Từ rời đi, tâm tư vẫn phức tạp như cũ. Thật sự là chuyện xảy ra hai ngày nay đã vượt qua nhận thức thông thường của gã, thật sự không biết rốt cuộc nên dùng loại thái độ gì để đối mặt với Sở Từ.

Nhưng Sở Từ muốn cũng không nhiều như vậy. Trên đường lên núi còn không quên lộ diện và chào hỏi trước mặt các thôn dân. Từ sau khi nàng tự lực cánh sinh, thái độ không ít người đối với nàng đều tốt không ít, nhìn thấy nàng cũng sẽ không có ý tránh né giống trước kia, xem như một tiến bộ.

"Thí chủ... lần sau mong rằng thí chủ có thể lý trí một chút, không nên hành động thô lỗ. Bởi vì đánh người cũng sẽ bị trừ công đức, nó sẽ ảnh hưởng đến linh thụ kết quả..." Tiểu hòa thượng cắn răng một cái, vẫn là nói ra lời trong lòng.

Sở Từ nhếch khóe miệng lên: "Cho nên nói, ý của cậu chính là sau này tôi chỉ có thể làm cô gái ngoan ngoãn? Bây giờ nói cho tôi biết ngay cả dùng tay cũng không được, vậy cậu nói thật đi, dùng miệng thì sao? Không phải ngay cả chữ thô tục cũng không thể nói chứ?"

"Nói một ít lời mật mờ thì không sao..." Giọng tiểu hòa thượng hơi nhỏ, nói tiếp: "Là như vậy, người có tội ác - trên đời có luân hồi. Kiếp trước thí chủ chủ yếu là sát nghiệt nặng. Cho nên sách Phúc Duyên yêu cầu thí chủ cố gắng không nên có suy nghĩ giết người, càng không thể giết người. Về phần mặt miệng lưỡi, chỉ cần không vượt quá giới hạn tạm thời không thành vấn đề."

Không được giết người? Sở Từ nhú mày nói: "Vừa rồi tôi chỉ là vuốt ve cô ấy hai cái nhẹ nhàng"

"Cho nên chỉ trừ một phần nhỏ công đức được thí chủ tích góp từng tí một mà thôi, ảnh hưởng không lớn." Tiểu hòa thượng thành kính nói.

"So với việc kêu cậu đọc kinh thì sao?" Sở Từ nói tiếp.

"Thí chủ, lời kinh trong miệng tiểu tăng có tác dụng độ hóa và an tâm. Đặc biệt là mấy ngày trước đó thí chủ luôn kêu tiểu tăng siêu độ cho vong linh, cho nên hao phí rất nhanh. Mà thân chú an tâm bình thường kỳ thật tiêu hao rất ít, trừ công đức cũng giống như vừa rồi, ảnh hưởng đến linh thụ cực kỳ ít. Nhưng... thí chủ hãy nhớ lấy, đừng tích nhỏ thành lớn."

"Vậy nếu... tôi thật sự giết người thì sao?" Sở Từ nhỏ giọng nói tiếp.

"Chia thiện ác." Tiểu hòa thượng Ngô Trần vội vàng A di đà Phật một hồi mới nói: "Thí chủ nếu thật sự giết người, đối phương kia sinh thời trải qua cũng sẽ bị sách Phúc Duyên ghi lại. Sách Phúc Duyên thì sẽ phán xét mức độ thiện ác của người này. Nếu đối phương thường làm việc thiện tích đức, hoặc là bản tính bình thường cũng không đại ác. Như vậy thí chủ trả giá sẽ khá lớn, trừ công đức và còn có thể làm cho thí chủ gặp đau khổ bóng đè. Nhưng nếu đối phương là người đại ác, vậy thì sẽ trừ công đức ít hơn."

Sở Từ khịt mũi coi thường, dựa theo quy định này đó không phải nói chỉ cần giết người thì phải nhận trừng phạt sao?

"Thí chủ, thế giới này có những hạn chế về mặt pháp luật. Thí chủ cũng không phải là thẩm phán, không có tư cách quyết định sống chết của người khác. Cho nên, thí chủ cũng đã nhìn thấy một chút chỗ tốt, cố gắng học tập những kỹ năng mà sách Phúc Duyên dạy làm một người bình thường." Tiểu hòa thượng nói tiếp.

Sở Từ khẽ thở dài, nàng thật ra tình nguyện bản thân sống ở loạn thế, tùy ý phóng khoáng, hoặc là cho nàng một thân phận có thể đấu tranh anh dũng. Mà không phải chỉ có thể lục đục với bà mập cô nhóc trong thôn.

Bất quá nếu việc nặng vốn dĩ không phải dành cho bản thân nên cũng không cần phải chọn nó, tạm chấp nhận đi!

Sở Từ không có một trái tim thương xuân buồn thu. Sau khi biết hạng mục công việc mình nên tránh thì bắt đầu cố gắng làm việc, chặt hai cây củi khô về.

* * *

Cùng lúc đó, trong nhà họ Hoàng cũng là một cảnh quỷ thần khiếp sợ. Chỉ thấy Hoàng Lan ngồi dưới đất vừa khóc vừa ầm ĩ. Hoàng Kiến Tân với vẻ mặt xấu hổ. Di Hoàng tức giận hừng hực. Ngay cả Hoàng Kiến Dân là "người thành thật" cũng để lộ ra vẻ tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xứng Bật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Ăn ngon lười biếng

Editor: demcodon

"Sở Từ này cũng quá khi dễ người. Nhưng con cũng thật ngu ngốc. Tại sao có thể tùy ý một con bé như nó làm bậy ngay trước mặt con chứ? Quần áo trên người em gái con cũng không rề, không công bị nó làm hư sao được?" Di Hoàng gân cổ hống lên mắng.

"Mẹ cũng không phải không biết Sở Từ chính là đứa con gái đánh đá. Con là một người con trai còn có thể xuống tay với nó sao? Muốn trách cũng chỉ có thể trách em gái quá không hiểu chuyện chọc đứa sát tinh kia." Hoàng Kiến Tân không vui nói.

Hoàng Lan vừa nghe anh hai nhà mình không chỉ không có xin lỗi cô lại còn trách cứ cô, bắt đầu ầm ĩ lên: "Anh hai, anh còn nói em à? Chính là anh vô dụng. Nếu không phải anh, em căn bản không có khả năng bị nó khi dễ. Anh là một người con trai nhìn thấy em bị nó đánh cũng không giúp em, đứng ngốc ở đó giống như cọc gỗ, cũng khó trách bây giờ Sở Từ dám cười ở trên đầu anh la lối khóc lóc!"

"Mày nói thêm câu nữa đi!" Hoàng Kiến Tân vừa nghe đứng dậy, giơ tay muốn dạy dỗ đứa em gái này. Nhưng lại bị Hoàng Kiến Dân ngăn cản.

Hai anh em nhà họ Hoàng chỉ có một đứa em gái. Mặc dù hai anh em không tính là cưng chiều đứa em gái này. Nhưng dù sao tuổi cô còn nhỏ, bình thường cũng hết khả năng không chọc cô.

"Anh cả, anh đừng ngăn cản em! Chính là bởi vì bình thường chúng ta nhường nó mới làm cho nó không biết tốt xấu như vậy! Cũng không phải trẻ con, đến bây giờ việc gì cũng không biết làm. Cả ngày không phải ăn ngon lười biếng thì chính là gây chuyện thị phi. Bây giờ ngay cả em là anh trai nó cũng dám nói, không dạy dỗ nó lại cho tốt thì tương lai chỉ biết đi ra ngoài làm mất mặt chúng ta!" Một khi về nhà, tính tình của Hoàng Kiến Tân cũng bộc phát ra.

Đặc biệt là tương tượng đến mấy ngày gần đây. Trong lòng gã càng thêm bất an. Sau khi anh cả ly hôn với Thôi Hương Như công việc trong nhà lại nhiều hơn. Mỗi ngày gã phải làm bài tập còn phải đọc sách đủ đủ mệt. Kết quả còn phải dọn dẹp trong nhà, mà Tiểu Lan thì sao? Chỉ biết trang điểm hoa hòe lộng lẫy đi ra ngoài lác lư, mỗi ngày lười biếng làm cho gã bức không chịu nổi.

Trước đó nghĩ chị dâu mới rất nhanh sẽ vào cửa cho nên cũng nhịn xuống. Nhưng bây giờ nó còn hất mũi lên mặt!

"Em lúc nào lại ăn ngon lười biếng chứ? Phòng anh hai ở còn không đều là em quét dọn cho anh sao? Hơn nữa, trước kia không phải là Thôi Hương Như làm sao? Em làm sao biết những thứ này, anh dựa vào cái gì trách em?" Hoàng Lan cũng tức giận.

Hoàng Đại Nương nhìn thấy dáng vẻ anh em giương cung bạt kiếm thì tức giận đến đau đầu.

"Được rồi! Tháng sau không phải con bé Bách Linh kia vào cửa sao? Đến lúc đó còn cần hai anh em hai đứa làm việc à? Chỉ có mấy ngày nay cũng không nhìn được?" Di Hoàng hầm hừ nói một câu lại nói: "Mẹ xem như đã nhìn ra con bé Sở Từ kia cũng không phải người tốt! Tùy tiện lán lộn vài cái đã làm cho hai đứa bất hòa rồi..."

Nhắc tới đến Sở Từ, Hoàng Kiến Tân và Hoàng Lan trong nháy mắt ừ ừ không nói gì.

Một lát sau, chỉ thấy di Hoàng cười: "Mẹ sẽ đến đại đội một chuyến, Sở Từ này sống ở trong thôn Thiên Trì chúng ta lâu như vậy, hộ đơn thân, theo lý

thuyết trong thôn cũng nên chia cho nó chút ruộng. Mẹ làm trưởng bối cũng nên đi nói chuyện thay nó."

"Mẹ, có phải mẹ điên rồi hay không? Tại sao đột nhiên suy nghĩ thay nó?" Hoàng Lan thuận miệng nói.

Di Hoàng liếc mắt nhìn cô một cái: "Con thì biết cái gì? Chia ruộng cho nó cũng phải xem nó có thể trồng hay! Con không nhìn mấy ngày nay mỗi ngày nó đều lẫn lộn với những khúc gỗ cò dại gì đó? Một đứa con hoang như nó chỉ sợ cũng không biết lúa mọc như thế nào, trồng không ra lương thực chờ đến lúc nộp lương thực nó sẽ dễ chịu? Ngoài ra, từ đường kia nó ở cũng không ít năm. Vốn dĩ là của trong thôn, dựa vào cái gì để cho nó tiếp tục chiếm lấy?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Ly hôn trẻ

Di Hoàng nói xong ánh mắt người cả nhà đều sáng ngời.

Từ đường này đã tồn tại mấy chục năm. Sau lại liên tục có người sửa chữa qua, nhưng vẫn là bốn phía lọt gió. Nhưng mặc dù là như vậy cũng có một nơi đặt chân, bọn họ cũng không vui để lại cho Sở Từ, không muốn cuộc sống của cô mỗi ngày đều sung sướng.

Nói làm là làm, vào lúc ban đêm Di Hoàng dùng sợi nhỏ đựng mấy quả trứng gà đi về phía nhà thôn trưởng, nói chuyện này với ông một hồi.

Chuyện của Sở Từ vẫn luôn rất nổi tiếng ở trong thôn. Nhưng cô được thôn trưởng cũ bảo vệ, cho nên từ trước đến nay trong đội cũng đều mở một mắt - nhắm một mắt tùy cô tự sinh tự diệt. Nhưng lúc này vừa nghe Di Hoàng nói Sở Từ ngày càng có khả năng, hơn nữa trong nhà còn thêm hai người cũng hiểu được nên chia chút ruộng ra.

Thôn bọn họ xem như nhóm đầu tiên nhận thầu đất, trước đó trong thôn náo nhiệt một thời gian. Khi đó ruộng tốt cũng đều chia hết, những chỗ dư lại phần lớn hơi hoang. Nếu là chia cho Sở Từ sợ là không quá công bằng.

"Thôn trưởng, Sở Từ rất thích leo núi, cũng quen thuộc với mấy mảnh chân núi kia. Đúng là hơi hoang, nhưng trước kia nó không làm việc nhà nông, chia ruộng tốt ở trong tay nó chỉ sợ cũng sẽ bị đập hư. Cho nên..." Di Hoàng cười ha ha nói.

Thôn trưởng thật ra không suy nghĩ nhiều lắm. Mặc dù ruộng đã chia hết, nhưng đất hoang khác thật sự không hề ít. Bất quá đất này mặc dù là hoang, nhưng không có nghĩa là không trồng ra đồ, chỉ là cần chịu khó thêm một chút thôi. Nếu bây giờ Sở Từ kiên định chịu làm, đây cũng không tính là vấn đề gì lớn.

"Chuyện này tôi sẽ suy xét lại, bà đi về trước đi. Nếu có kết quả tôi sẽ cho người đi thông báo cho con bé Sở Từ kia." Thôn trưởng nói.

"Ồ!" Di Hoàng cười tủm tỉm đồng ý.

Vừa nhìn thấy biểu cảm của thôn trưởng thì bà chỉ biết mọi chuyện đã chắc chắn. Bất quá bây giờ chuyện từ đường kia vẫn không thể nói. Nếu không thôn trưởng sẽ biết ý đồ thật sự của bà. Đến lúc đó sẽ ảnh hưởng quyết định vừa rồi. Dù sao chuyện này cũng dùng không được bao lâu sẽ vãn đã đóng thuyền, bà cũng không nóng nảy.

* * *

Mà lúc này, Sở Từ cũng không biết trong thời gian ngắn ngủi trong lòng Di Hoàng này xoay nhiều khúc cong như vậy, đang bình tĩnh cưa khúc gỗ.

Lần này đang chặt bỏ hai khúc gỗ chất lượng không tệ, nàng chuẩn bị dùng để làm mấy bộ dụng cụ trà. Đến lúc đó lại điêu khắc đơn giản bên ngoài một ít hoa văn là có thể làm cho trọn bộ dụng cụ trà tăng thêm vài phần hơi thở văn nghệ. Thứ này khẳng định sẽ không bán cho người trong thôn, nhưng bên huyện kia hẳn là sẽ có người có thể nhìn trúng.

Đương nhiên, nếu có nguyên liệu dư lại sẽ có thể vẽ ra một ít lược tương đối đặc biệt hoặc là độc nhất vô nhị. Chỉ cần điêu khắc đồ án vui mừng không lo bán không ra.

Buổi tối, Sở Từ đi theo về chỗ ở của Thôi Hương Như nghỉ ngơi.

"Hôm nay em lại trêu chọc con bé Hoàng Lan kia à?" Thôi Hương Như nhìn thấy cô lại nhin không được hỏi một tiếng.

"Vâng." Sở Từ gật đầu.

"Em đó! Mặc dù chị cũng không muốn nói bậy trưởng bối. Nhưng mẹ chồng chị... di Hoàng kia, tính bà mang thù. Em đánh Hoàng Lan, còn không biết bà sẽ trả thù em như thế nào. Hơn nữa vừa rồi chị cố ý đi hỏi thăm một chút, có người nhìn thấy bà cầm đồ đi gặp thôn trưởng, cũng không biết có phải nói bậy về em hay không." Thôi Hương Như nói với vẻ mặt lo lắng.

"Chị Hương Như đừng lo lắng, thôn trường nếu muốn trừng trị em thì trước kia đã ra tay, sẽ không chờ tới bây giờ. Hơn nữa, cho dù ông ấy bắt nạt vì Hoàng Lan bị thương cũng nhiều lắm là nói em vài câu, không trở ngại." Sở Từ cười nói.

Thôi Hương Như tưởng tượng, cảm thấy Sở Từ nói cũng đúng.

"Bất quá chị còn phải cảm ơn em. Con bé Hoàng Lan kia hôm nay cũng khỏe khoắn ở trước mặt chị. Nhưng chị không để ý nó thôi. Mặc dù trong lòng rất muốn dạy dỗ nó, nhưng rốt cuộc không quyết đoán bằng em." Mặt mũi Thôi Hương Như tràn đầy vui vẻ, đã không còn cô đơn khi mới vừa ly hôn từ lâu.

Trước kia chị cảm thấy ly hôn chính là trời sập. Nhưng ngày tháng bây giờ ngược lại bắt đầu rảnh rỗi, đều làm cho chị hối hận đã ly hôn trễ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Không đi học

Thôi Hương Như hiện giờ ở cách vách nhà Xuyên Từ, thức ăn cũng có người lo. Công việc mỗi ngày phải làm chính là dọn dẹp phòng mình ở ngày thường. Căn bản không giống như trước kia, không chỉ lo cho mọi người ăn uống, thậm chí còn phải chăm sóc hai đứa em chồng.

Mặc dù lúc chị gả cho Hoàng Kiến Dân có không ít tự tin. Nhưng từ nhỏ ba mẹ đã dạy chị nên làm việc nhà như thế nào. Cho nên làm việc nhà với chị dễ như trở bàn tay. Lúc ở nhà họ Hoàng, một khi chị rảnh rỗi thì dì Hoàng sẽ gấp lập tức bận rộn không ngừng, làm con dâu như chị tự nhiên không thể ở bên cạnh nhìn. Bây giờ nghĩ lại, khi đó dì Hoàng nhìn như săn sóc chị khắp nơi, nhưng thực tế dùng tâm nhãn không ít.

Ngày thoải mái này đã quen. Nếu kêu chị trở về nhà họ Hoàng, ngược lại còn sẽ không vui. Hơn nữa, việc hôn nhân của Hoàng Kiến Dân đều định ra. Từ đây về sau chính là người lạ thật sự.

Thôi Hương Như có thể nghĩ thoáng xem như một chuyện tốt. Hai chị em thức trắng đêm nói chuyện cũng không biết mệt.

Không được mấy ngày thì đến ngày Sở Đường và Từ Nhị khai giảng. Mấy ngày nay, Từ Nhị cũng thích ứng với cuộc sống trước mắt. Mà khi Sở Từ đưa học phí và phí sinh hoạt trong hai tuần giao tận tay y thì lập tức có loại cảm giác được cưng chiều mà lo sợ.

Từ thôn đến huyện rất xa, mấy đứa nhỏ trong thôn phần lớn đều là trời chưa sáng đã xuất phát, cống mấy chục ký gạo và dưa muối đi bộ đến huyện. Mấy chục dặm đường mặc dù vừa xa vừa mệt cũng chỉ có thể chịu đựng, chỉ vì tiết kiệm một chút tiền ngồi xe.

Sở Từ đối xử với em trai từ trước đến nay đều hào phóng. Nếu cuộc sống hiện tại coi như có thể, vậy cũng không cần lại làm cho Sở Đường và Từ Nhị chịu khổ chịu tội. Cho nên cũng không để cho hai người cống gạo và dưa muối, cho mỗi người 10 đồng tiền sinh hoạt phí và thêm 5 đồng tiêu vặt. Số tiền này nhìn như không nhiều lắm, trên thực tế cũng không phải nhà bình thường có thể ra được. Ít nhất dựa vào năng lực của Sở Từ bây giờ muốn duy trì cuộc sống lâu dài của hai người như vậy còn cần tiếp tục cố gắng.

Cũng trách không được mấy đứa nhỏ trong thôn này phần lớn chỉ đến tiểu học hoặc cấp 2, thật sự là đứa nhỏ càng lớn chi ra lại càng nhiều.

Đặc biệt là mấy cậu bé muốn giống như Sở Đường và Từ Nhị vậy, đưa đi học chẳng khác nào giảm bớt lao động trong nhà, còn phải không công dấn tiền. Mà số tiền này gần như có thể chiếm hơn phân nửa thu nhập gia đình bình thường.

"Chị..." Sở Đường nắm tiền, trong lòng nóng lên, không biết nên mở miệng như thế nào. Để Sở Từ ở nhà một mình, mà cậu lại chỉ tiêu tiền phức tạp. Loại cảm giác này làm cho chính cậu đều cảm thấy buồn tẻ.

Từ Nhị cúi đầu, hơi im lặng. Mấy ngày nay, phần lớn y đều trong trạng thái này, cũng rất ít trả lời Sở Từ. Nhưng có thể nhìn ra được, hiện tại cũng hiểu được tiền này phòng tay.

"Nếu không... tôi không đi học ở nhà giúp cô nha?" Từ Nhị khề cần môi mở miệng nói.

Trong lòng y là muốn đến trường, cũng thật sự không muốn thiếu Sở Từ quá nhiều. Y cũng không thích loại cuộc sống ăn nhờ ở đậu này, nhưng đồng thời lại cảm thấy hai chị em Sở Từ moi tìm moi phổi đối xử tốt với y, tự tôn và trách nhiệm xung đột ở trong lòng tra tấn y sắp phải nổi điên.

Sở Từ nghe được y nói nhin không được hơi ngạc nhiên. Từ tình hình mấy ngày nay xem ra thái độ của Từ Nhị vẫn luôn cố ý duy trì một tia xa cách. Bởi vì sức khỏe còn suy yếu nên cũng không để cho y làm việc. Cho nên y mỗi ngày đều là cầm sách vở ngày đêm gặm đọc, như vậy thật giống như là hạ quyết tâm nhất định phải đọc sách xong ra tên tuổi.

"Cậu? Vẫn là quên đi, ở nhà còn phải để cho tôi chăm sóc cậu, còn không bằng cố gắng đi học tương lai kiếm nhiều tiền chiêu đãi tôi." Sở Từ nói thẳng.

Nàng nói xong lại đặt hai hộp gỗ trước mặt hai người nói: "Đây là quần áo và một số đồ dùng hằng ngày. Nếu còn thiếu cái gì chờ lần sau trở về thì bỏ

sung thêm, thật sự không được thì tự đi mua. Tôi nghĩ số tiền cho hai người hẳn là cũng đủ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Chuyện tốt Editor: Demcodon

Sở Từ cho tiền đừng nói là tiêu hai tuần, chính là một tháng cũng có thể. Chẳng qua dù sao vừa mới khai giảng muốn mua đồ dĩ nhiên không ít. Cho nên ra tay hơi hào phóng.

Trước mắt cô đều đã nói như vậy, Từ Nhị sẽ không tiếp tục kiên trì. Chỉ là cúi đầu trầm giọng lại nói: "Sở Từ, tôi, tôi sẽ... cố gắng đọc sách. Tương lai... báo đáp cô."

Báo đáp? Khỏe miệng Sở Từ hơi run rẩy, cậu bé này tâm nhãn rất nhiều nha. Tại sao bị mẹ kế ép buộc thành như vậy?

Chữ báo đáp này mặc dù nghe qua hợp tình hợp lý. Nhưng bây giờ ở trong thôn, quan hệ của hai người mọi người đều biết rõ ràng trong lòng. Nếu Từ Nhị thật sự phát đạt, đối với nàng cũng không nên dùng từ báo đáp. Cho nên lời nói này của y không thể nghĩ ngờ chính là xếp nàng ở vị trí ân nhân, nhìn như gần gũi nhưng thật sự cố tình xa cách.

Sở Từ nhìn y nghĩ thầm: tương lai không biết có thể nuôi ra người vong ơn phụ nghĩa hay không. Nhưng nhìn thấy ánh mắt của y thật sự rất chân thành nên cất hoài nghi lại.

Dù sao nàng đối xử tốt với cậu bé này bất quá chính là nể mặt Sở Đường, cũng chính là chuyện tiêu chút tiền, không đáng so đo với loại người đọc sách tính tình bướng bỉnh này.

Sở Từ không lên tiếng trả lời, tiếp theo đi kiểm tra hành lý của hai người một lần. Sau đó tiễn hai người ra cửa.

Từ đường cũ nát này phẳng phất giống như trong một đêm nàng vừa mới mượn xác hoàn hồn, xung quanh yên tĩnh nghèo túng. Trong sân ngoài sân đều lộ ra vài phần thê lương.

"Sở Từ, đúng lúc bác tìm cháu có việc!"

Sở Từ chưa kịp cảm khái bao lâu, trong sân đã có mấy vị khách không mời mà đến. Đầu là người quen xem như Sở Từ biết. Trong đó cảm đầu là thôn trưởng và bí thư thôn, theo sau là một số cán bộ của thị trấn. Trước kia lúc bọn họ tìm đến Sở Từ hầu hết đều vì thôn dân khiếu nại. Nhưng đã lâu nàng không đi bộ chung quanh, thật không biết người nào đuôi mù lại nói nàng trộm cướp ở trước mặt những người này.

"Thôn trưởng, không phải nhà ai lại mất gà vịt dê bò chứ?" Sở Từ nhìn lên thấy người trực tiếp nói.

Cán bộ thôn này chức quyền cũng không nhỏ, ít nhất các thôn dân đều nghe bọn họ chỉ huy. Nếu không phải Sở Từ còn nhỏ tuổi thì không biết đã bị những cán bộ này nhắm đến bao nhiêu lần.

Thôn trưởng mỉm cười một cái: "Lần này bác đến là thông báo cho cháu một tin tốt!"

"Gần đây cháu biểu hiện không tệ, còn biết nuôi em trai mình đi học. Cuối cùng đi lên đúng đường. Cho nên bác và bí thư quyết định cho cháu hưởng sự đối đãi giống như những người khác."

"Là chi..." Sở Từ nhú mày lại hơi sừng sốt.

"Đương nhiên là trách nhiệm làm ruộng! Thôn chúng ta nhiều, cho nên mỗi người có thể chia được không ít đất trồng, một người hai mẫu và ba điểm. Nhà cháu bây giờ tổng cộng ba nhân khẩu, cũng chính là sáu mẫu và chín điểm. Đất trồng này cũng đã chia cho cháu xong, chính là một mảnh dưới chân núi kia..." Thôn trưởng lại nói.

Sở Từ vừa nghe hơi há hốc miệng, trách nhiệm làm ruộng? Nàng vội vàng suy nghĩ, lúc này mới từ trí nhớ lay ra một chút chuyện trông trọt có liên quan đến.

Trách nhiệm làm ruộng này chia theo đầu người, chia ruộng này mới có lợi. Dù sao người nhà nông chính lấy làm ruộng là chính, mới có thể có lương thực, có thể nuôi sống cả nhà. Chính là chỉ trông vào làm ruộng cuộc sống khó tránh khỏi sẽ hơi vất vả. Dù sao làm ruộng mặt hướng lên trời không nói, hơn nữa chờ đến khi thu hoạch còn cần nộp lên trên một phần lương thực. Đây cũng là nguyên nhân hầu hết người trong thôn đều nghèo. Đặc biệt là thôn Thiên Trì, số lượng nộp thuế lương thực rất cao, một mẫu phải nộp lên gần một phần ba số lượng. Gần như tương đương cắt thịt trong lòng thôn dân.

Chỉ là ban đầu Sở Từ cũng không nghĩ tới trông trọt. Dù sao nàng đối với mặt thời tiết và gieo trồng cũng không rành. Hơn nữa, ban đầu nàng đã quyết định qua mấy ngày nữa đi lên huyện. Nhưng bây giờ nếu từ chối, chỉ sợ chuyện này chưa chắc là việc tốt.

Chương 94: Có lòng tốt như thế?

Editor: demcodo

Chính cái gọi là dân không đấu với quan. Mặc dù là chức quan chỉ nhỏ như hạt mè cũng không phải nài có thể đắc tội được. Huống chi, thôn trưởng này vốn dĩ là ý tốt. Nếu nài không nể mặt bọn họ, tương lai muốn tìm thôn trưởng làm việc thì khó khăn cũng cao.

Hộ khẩu của nài và Sở Đường đều ở thôn Thiên Trì. Tương lai Sở Đường đi học và xảy ra các hoạt động xã hội khác đều một giấy chứng minh từ cán bộ thôn.

"Thì ra là như vậy, thật sự là cảm ơn bác thôn trưởng. Cảm ơn mọi người còn có thể nghĩ đến cháu và Sở Đường." Lúc này, Sở Từ cười tủm tỉm nhận giấy chứng nhận đất ruộng vào trong tay. Ánh mắt chợt lóe, thuận miệng nói tiếp: "Cháu và Sở Đường có thể sống lớn như vậy đều nhờ thôn dân chăm sóc. Vốn dĩ cũng không cầu quá nhiều, nhưng không nghĩ đến chuyện chia đất ruộng tốt như vậy cũng có thể đến phiên chúng cháu. Quả thật chính là bánh có nhân từ trên trời rớt xuống."

Trong lời nói đĩnh đạc của Sở Từ nghe qua giống như dân quê mùa. Nhưng thôn trưởng rất hài lòng với thái độ của cô như vậy: "Vốn dĩ chúng tôi cũng không nhớ tới, cũng may đi Hoàng của cháu nhắc nhở một tiếng. Cho nên lát nữa cháu nhớ đến cảm ơn bà ấy."

"Thật không, thì ra là đi Hoàng." Sở Từ cười cười: "Cảm ơn thôn trưởng nhắc nhở, cháu nhất định sẽ báo đáp đi ấy thật tốt. Nhưng... vụ thu hoạch mùa thu cũng sắp đến, cháu mới chia đất. Cho nên lần này cháu chỉ sợ không có biện pháp giao lương thực nộp thuế được."

"Theo lý thuyết, lần này chia vốn dĩ chính là chờ sau vụ thu hoạch mùa thu. Nhưng chúng tôi nghĩ chỗ này cũng rảnh rồi, trước hết giao cho cháu. Chờ mùa xuân năm sau cháu lại giống như những người khác. Nhưng tránh cho những người khác trong thôn bất mãn, lần này lúc nộp lương thực nhìn xem căn cứ số định mức, cháu chỉ cần giao một nửa số của những người khác cũng dễ làm thôi, không có lương thực thì có thể lấy tiền." Thôn trưởng nói lời tốt.

Sở Từ vừa nghe lời này cũng coi như hiểu được tại sao đi Hoàng nhiều chuyện như vậy. Đối với thôn dân mà nói đất trồng tự nhiên là càng nhiều càng tốt. Cho nên đi Hoàng làm chuyện này ở trong mắt người khác xác thật là chuyện tốt. Thậm chí, nếu việc này xảy ra sau vụ thu hoạch mùa thu, Sở Từ thậm chí cũng sẽ cho rằng đi Hoàng bị hòng đầu rồi mới có thể có lòng tốt như thế.

"Thôn trưởng, bác cũng không phải không biết cháu trải qua những ngày tháng như thế nào. Lương thực cũng giống như tiền, đều không có." Sở Từ nói tiếp.

Thôn trưởng này nhìn qua mặt mũi hiền lành, nhưng thường là liên lụy đến lợi ích trong thôn lại không có khả năng nhả ra. Trước kia Sở Từ mặc dù là thật sự trộm cướp cũng bắt quá là việc nhỏ. Nhưng lương thực nộp thuế thì khác, căn bản không có bất luận khả năng khai ân.

"Sở Từ, dựa vào tình huống nhà cháu căn bản vốn dĩ không tư cách chia. Nhưng bây giờ phá lệ với cháu, chia cho cháu. Vậy dựa theo quy củ là được, cháu nói có đúng hay không? Hơn nữa, đi Hoàng cháu cũng nói cháu muốn lấy ruộng sớm một chút, chỉ cần ruộng tới tay thì không để bụng giao bao nhiêu lương thực, lời này bác đều nhớ kỹ." Quả nhiên, thôn trưởng lập tức lạnh mặt nói: "Gần đây cháu làm ra không ít đồ, lòng bác đều rõ ràng, kiểm tiền từ những thứ đó không đến mức ngay cả lương thực nộp thuế một lần cũng không được sao. Cho nên bác khuyên cháu vẫn là hiểu chuyện một chút sẽ tương đối tốt."

Sau khi Sở Từ nghe xong thật ra không tức giận, trên mặt còn hiện ra mỉm cười: "Thôn trưởng nói đúng, vừa rồi cháu cũng là nhất thời kích động nói sai."

Hóa ra chuyện lần này là một tay đi Hoàng tác hợp. Thậm chí còn hứa hẹn nộp thuế lương thực thay nài, trách không được thôn trưởng sẽ tích cực như vậy chia ruộng cho nài.

Nài cũng sẽ không ngốc đi chống lại thôn trưởng bây giờ. Thời buổi này, một câu của cán bộ thôn thậm chí có thể quyết định sống chết của bạn. Nài nghe Sở Đường nói, trước kia bởi vì mặc dù trong nhà không có cơm ăn, nhưng lúc nộp lương thực cũng đều phải giao. Nếu không cán bộ thôn cho dù treo bạn lên bêu trước đám đông thôn dân, vậy cũng không có ai ra mặt thay bạn.

Chương 95: Tham gia làm ruộng

Sau khi Sở Từ miệng đầy đồng ý, những người này sợ nàng không nhận ra ruộng nên dẫn theo nàng đến chân núi dạo một vòng. Sau khi chỉ điểm một số vị trí lại chậm rãi giải tán.

Ruộng này không tính là kém, nhưng đây là vùng đất nửa hoang. Chỉ sửa sang lại vùng đất này phải tốn không ít sức lực, huống chi gần bảy mẫu. Một mình nàng rất khó lẫn lộn được. Cho dù bây giờ dọn dẹp tốt sau này cũng có không ít phiền phức.

Sở Đường và Từ Nhị đều là học sinh. Cho dù hai người bọn họ rất chịu khó cũng không có khả năng lấy ra quá nhiều thời giờ đặt vào việc trồng trọt này. Việc trồng trọt này đại khái cũng có thể chia ra sáu bước: cày ruộng, gieo hạt, thu hoạch, gặt lúa, đập lúa, vận chuyển. Các bước đều cần sức lao động. Cho nên nói, bình thường gia đình làm ruộng đàn ông rất quan trọng. Dù sao ở sức lực đàn ông có ưu thế hơn. Giống như cả nhà di Hoàng, trước kia trong nhà chỉ có mình bà nuôi ba đứa con, căn bản không làm được bao nhiêu việc. Cho nên cuộc sống rất nghèo nàn. Nếu không có Thôi Hương Như mang theo tiền đến giúp đỡ. Ngay cả bây giờ, điều kiện cuộc sống cũng không thay đổi bao nhiêu.

Nhưng ruộng này cũng không phải vô dụng, ít nhất đối với một nông dân là bảo bối.

Sở Từ mấp máy môi, vẻ mặt đen tối không rõ: "Ngô Trần, dưới cái nhìn của người nhà Phật như cậu di Hoàng có tính là ác không?" Sở Từ hỏi sâu sắc.

Tiểu hòa thượng nheo mắt: "Mặc dù là tiểu ác, nhưng ác không gây chết người." Cho nên, trăm ngàn đừng nhất thời luẩn quẩn trong lòng xuống tay giết người...

"Cũng đúng, ít nhất bà ấy tặng cho tôi bảy mẫu ruộng. Nhưng bà ấy muốn cho tôi sốt ruột nổi giận. Nếu như tôi không làm cho bà ấy tức giận đến bốc khói, vậy có phải cũng rất có lỗi với tâm ý của bà ấy hay không?" Sở Từ nói tiếp.

"A di đà Phật, thí chủ, mọi việc nên suy nghĩ về mặt tốt." Tiểu hòa thượng Ngô Trần vội vàng nói.

"Cậu đã khuyên tôi suy nghĩ về mặt tốt, tôi đây cũng không khách khí. Chỉ có bà ấy mất hứng thì tâm tình của tôi mới có thể tốt." Sở Từ nhếch khóe miệng cười, nói xong quay đầu lại lên núi.

* * *

Mà lúc này, di Hoàng biết được tin tức đang cười toe toét.

Hai năm nay dùng nhiều phân bón hóa học, sản lượng cũng mạnh hơn trước kia không ít. Cho nên một mẫu này nếu muốn giao lương thực nộp thuế cũng gần 100 ký. Mặc dù Sở Từ chỉ cần giao một nửa cũng là một số lượng lớn như cũ.

"Mẹ, lần này cuối cùng cũng hết giận! Nó làm hư váy của con. Bây giờ phải tốn càng nhiều tiền để nộp thuế lương thực. Sở Từ nhất định sắp tức chết rồi!" Gương mặt nhỏ của Hoàng Lan còn đỏ bừng, đã mấy ngày nay trên mặt mặc dù giảm sưng, nhưng còn một mảng hồng nhạt.

"Bây giờ tức cũng ra, con cũng nên đặt tâm tư và việc nhà đi, qua một đoạn thời gian nữa chị dâu con vào cửa. Trong nhà vừa phải chuẩn bị vụ thu hoạch mùa thu, thật là bận rộn muốn chết." Di Hoàng cảm thán một câu, tâm tình cũng rất tốt.

"Số anh hai thì tốt rồi, đến trường học không cần phải vất vả như con." Hoàng Lan lại thăm trách một câu.

Đừng nói là Hoàng Lan, ngay cả Hoàng Kiến Dân đứng một bên cũng nhịn không được hơi hăm mộ. Lúc hắn hơn mười tuổi điều kiện trong nhà không tốt, căn bản không có dư tiền để cho hắn đến trường. Cho nên chỉ nhận biết một số chữ ở trường tiểu học mà thôi. Mà em trai rất may mắn, lúc lên cấp 2 và cấp 3 có Hương Như đến. Cô ấy ra tiền, đi học cũng thuận lợi.

Nghĩ đến Thôi Hương Như, trong lòng Hoàng Kiến Dân hơi hoảng hốt. Chưa đầy một tháng nữa, vợ của hắn đã là người khác.

Chia tay Hương Như gần một tháng, cũng không biết cuộc sống của cô bây giờ trôi qua thế nào. Mặc dù không nhìn thấy, nhưng hắn cũng đại khái có thể đoán được. Dựa vào tính tình của cô nhất định vẫn còn chưa thoát khỏi, trong lòng còn thăm trách hắn đây.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Chọn địa điểm

Trong lòng nghĩ đến Thôi Hương Như, trong đầu Hoàng Kiến Dân cũng không ngừng hiện lên gương mặt của cô.

Vợ của hắn trông thật đẹp, lộ ra một mùi thơm sặc sỡ, giống như là tiểu thư khuê các nhà địa chủ trước kia. Tính tình Hương Như rất tốt, kết hôn 5 năm đến nay căn bản chưa từng tức giận với hắn. Mọi chuyện đều chăm sóc người chồng này là hắn, mà duy nhất không được hoàn mỹ chính là không có con.

"Mẹ, con nhất định phải cưới Bách Linh sao?" Hoàng Kiến Dân hơi u oán nói.

Vừa nghe lời này, dì Hoàng lập tức dừng công việc trong tay trừng mắt nhìn hấn: "Thế nào? Con còn muốn đổi ý hả? Con bé Bách Linh kia có gì không tốt? Trong nhà nó chính là gia đình duy nhất có mấy chục ngàn đồng trong thị trấn chúng ta, cưới nó, tương lai nhà chúng ta sống như thế nào? Con cũng đừng lẩn quẩn trong lòng."

"Gia đình có mấy chục ngàn đồng, gia đình có mấy chục ngàn đồng, không phải là tiền nhiều hơn một chút sao?" Hoàng Kiến Dân lẩm bẩm một câu nói tiếp: "Dáng vẻ của Bách Linh kia kém xa Hương Như! Hình thể cũng chắc nịch, nếu phát triển thêm mấy năm nữa có thể theo kịp Sở Từ!"

Mấy ngày nay đến bây giờ, người trong nhà đều nói Tôn Bách Linh trông tốt. Nhưng đôi mắt của hấn không bị mù. Tôn Bách Linh cao gần bằng hấn, vai rộng eo tròn, làn da cũng đen. Nếu không phải như vậy sao có thể đến lượt hấn cưới lần hai chứ?

"Hương Như, Hương Như! Con có phải đi gặp hồ ly tinh kia hay không? Kiến Dân, con tốt nhất là dùng suy nghĩ đó lại cho mẹ! Cũng không nghĩ lại mấy năm nay mẹ con chúng ta chịu bao nhiêu khổ, cưới đứa Tang Môn tinh* kia làm con dâu, mẹ đến bây giờ cũng chưa ôm được cháu nội. Người khác có con dâu hầu hạ, còn mẹ thì sao? Còn phải xem sắc mặt con dâu!" Dì Hoàng lập tức quát.

(*Tang Môn tinh - sao Tang Môn: ý nghĩa rất độc, báo hiệu cho tang tóc, tai nạn chết người, họa lớn.)

Hoàng Kiến Dân trong chớp mắt nheo hống, há miệng không nói nên lời.

Hoàng Lan cũng ngó lơ trông chị dâu mới nhanh chóng vào cửa. Cho nên đi theo phe dì Hoàng, vội vàng nói không ít lời hay thay Tôn Bách Linh, thuận tiện nói Thôi Hương Như không đáng một đồng.

* * *

Cùng lúc đó, Sở Từ đang ở trên núi cao nhìn xuống vị trí ruộng trong thôn.

Đất dưới chân núi râm mát, lại nhiều đá vụn cỡ dại. Cho nên ruộng không nhiều lắm, mà ruộng của các dân thôn có khi là ở trước cửa nhà. Nhưng phần lớn là ở hai bên đường, diện tích không nhỏ.

Vị trí Sở Từ đang đứng vừa lúc có thể thấy được vị trí ruộng đất nhà dì Hoàng. Hơn mười mẫu ruộng nhà bà có hơn phân nửa đều ở chung một chỗ, cánh đồng lúa nước vàng mang một mùi thơm nồng đậm.

Lúa này còn khoảng một tháng nữa là có thể thu hoạch. Sau khi phơi nắng lại lựa ra những hạt gạo tròn no đủ loại một nộ lên, mà gạo còn dư lại miễn cưỡng đủ cho cả nhà ăn. Đương nhiên, nếu có dư lương thực phía trên cũng sẽ thu mua, chẳng qua cũng là giá thấp.

"Khoảng cách này hơi xa, tiểu hòa thượng, cậu nhìn xem giúp tôi vị trí nào cách ruộng nhà họ Hoàng gần nhất, hơn nữa che dấu tốt nhất?" Sở Từ nhìn chằm chằm những đồng ruộng này nói.

Những đồng ruộng từng mảnh nằm sát nhau, muốn lợi dụng chúng nó trả thù là lựa chọn tốt nhất.

Dì Hoàng mặc dù nói tặng nàng bảy mẫu ruộng. Nhưng dùng tâm tuyệt đối xem như ác độc. Dù sao một khi lương thực nộp thuế này nàng không giao ra được, đất có lẽ không còn không nói, còn có thể không công bị cán bộ thôn nhìn chằm chằm. Thôn trưởng nếu như ôn hòa một chút phê bình trước mặt thôn dân còn chưa tính. Nhưng nếu thật sự tức giận lên nàng bắt lại giam một thời gian, thậm chí đánh chết cũng làm được.

"Thí chủ muốn làm gì?" Tiểu hòa thượng có loại dự cảm không tốt.

"Chỗ cao kia thế nào? Khoảng cách đến đồng ruộng nhà họ Hoàng chỉ có khoảng 100 mét." Sở Từ chỉ vào một gò đất nhỏ xa xa nói.

Chòi nhỏ kia được xây trên gò đất. Bất quá cũng chừng tai gai mắt, chỉ dùng cỏ tranh trải ra mà thôi. Hơn nữa đã qua mấy năm, trải qua gió táp mưa sa thanh gỗ đều trở nên mục, toàn bộ chòi đều xiêu vẹo, gần như sắp sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Làm chuyện xấu

Editor: demcodon

Sau gò đất lại có một mảnh đất hoang, cỏ dại mọc khắp nơi, bình thường căn bản không có ai đi qua. Nếu có người đứng ở chỗ đó, chỉ cần không cố ý làm ra động tĩnh quá lớn gần như sẽ không có ai có thể chú ý đến.

Sở Từ nhìn tảng đá nằm trên gò đất kia, ánh mắt đều lóe lên tia sáng mạo hiểm, qua vài giây tự nói với bản thân: "Nơi này tốt, như vậy chọn nó đi."

Tiểu hòa thượng không hiểu ra sao, nhưng Sở Từ căn bản sẽ không giải thích cho cậu.

Trong lòng Sở Từ có quyết định nên bắt đầu thực hành thi.

Thân hình tròn xoe bò xuống từ trên núi chảy mồ hôi cả người. Lúc trở về kéo theo một thanh gỗ, lại lấy dây điều xử lý một hồi, chưa đến buổi tối đã làm ra một cái cung tên giản dị.

Đối với cung tên này Sở Từ tự nhiên là một trăm điều không hài lòng. Vì làm cung cần có sáu vật liệu cần thiết: thân, sừng, gân, keo, lụa và sơn mài. Mùa đông làm thân cung, mùa xuân nhúng sừng, mùa hè kéo gân. Mùa thu kết hợp lụa, keo và sơn mài để làm thành hình cung. Bắt đầu sau mùa đông đặt hình cung vào trong hộp cung để tạo hình chúng. Mùa xuân năm sau gắn dây cung lên kiểm tra. Dựa vào kiến thức về cung tên trước đây của nàng, muốn làm ra một cây cung tốt ít nhất cũng phải ba năm.

Nhưng trước mắt cũng không có sự lựa chọn. Nhưng chỉ là chuẩn bị đồ dùng một lần mà thôi, tính toán chi li ngược lại chậm trễ việc.

Cây cung giản dị này có khả năng thừa nhận sức kéo hẳn là không lớn, tầm sát thương cũng coi như xa. Nhưng nòng dùng cây cung này cũng không phải để giết địch, chỉ cần có thể bắn mũi tên vào đồng ruộng nhà họ Hoàng cũng dễ lắm thôi.

Trong ruộng lúa mặc dù có nước, nhưng thời tiết này lúa đã mọc cao nên cũng dễ châm lửa. Cho dù chỉ có một đốm lửa nhỏ cũng có thể hoàn thành theo kế hoạch.

Thừa dịp sắc trời còn chưa tối, Sở Từ đặt cung tự chế và mũi tên thấm dầu ở trong sọt sau lưng. Nàng đi một vòng cách ruộng đất nhà họ Hoàng khá xa mới chui vào cỏ dại gần đó, bò lên gò đất nhỏ kia.

Lúc này chính là giờ ăn cơm chiều, ngoài ruộng căn bản không có ai. Cho dù có vài người cũng cách thật xa cúi đầu làm việc, làm sao nhìn chung quanh chứ? Vị trí của Sở Từ tinh tế hơn, hoàng hôn đang ở sau lưng, ánh sáng vẫn còn hơi chói mắt. Cho nên mọi người lại càng không nhìn lại ánh sáng.

"Thí chủ..." Tiểu hòa thượng trôi nổi ở bên cạnh vội vàng ngăn cản.

"Câm miệng." Sở Từ sau khi khê hừ một tiếng trực tiếp lấy tên thấm dầu hòa ra đốt lửa lên. Tiếp theo chỉ nhìn thấy cung tên cong ra một vòng trăng tròn. "Vèo" một tiếng tên dầu hòa trực tiếp bay qua mảnh đồng ruộng kia.

Nàng đây chính là thể hiện bản lĩnh bắn cung giỏi, hơn mười mẫu ruộng của nhà họ Hoàng nàng chọn xuống tay từ vị trí chính giữa. Mà lúc này mặc dù ít người nhưng chỉ cần lửa cháy lên có thể gây ra động tĩnh. Khẳng định sẽ cháy xong ruộng nhà họ Hoàng trước khi dập tắt lửa lớn, cũng bớt cho nhà người khác cùng gặp tai họa. Hơn nữa giữa ruộng nhà họ Hoàng và nhà người khác còn cách cái mương. Hôm nay lại không có gió, ngọn lửa kia không thể cháy lan.

Nàng đủ tự tin với bản lĩnh của mình. Bởi vậy sau khi mũi tên rời khỏi cung cũng không liếc nhìn một cái đã lập tức rời đi, bằng tốc độ nhanh nhất đi đến cửa thôn, lấy những thứ buổi sáng không bày bán ra; thuận tiện thừa dịp không có ai chú ý phá cây cung tên đi. Dây điều quấn quanh căn bản ném vào trong sọt, thanh gỗ trực tiếp ném vào ven đường, nhìn qua bất quá chỉ là nhánh cây hơi bóng loáng mà thôi.

Thời gian trôi qua từng giây, sau mấy phút trong thôn đã bắt đầu náo nhiệt lên. Chỉ nhìn thấy một đám bóng đáng đột nhiên chạy qua một chỗ.

"Nhanh lên! Nhanh lên! Mọi người đều đi giúp đỡ, lúa này gần sắp thu hoạch rồi. Nếu đều cháy hết thì sống thế nào!"

"Cũng không phải sao, tự nhiên tại sao lại cháy, đáng tiếc lương thực..."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Cái gì cũng không còn

Tiếng các thôn dân la đình tai nhức óc, cách thật xa cũng nghe được rõ ràng. Bởi vậy mọi người chung quanh cũng đều vội vàng đến giúp đỡ, cũng có người khua chiêng gõ trống chung quanh thông báo các gia đình, để cho mọi người mang theo đồ đến dập tắt lửa.

Sau một lát, gần ruộng nhà họ Hoàng gần như tụ đầy người thôn bắc. Chỉ nhìn thấy trên mặt mọi người đều là lo lắng, sốt ruột hoảng hốt mức nước từ mương bên cạnh, cả người đều chật vật.

"Bà Hoàng này tại sao còn chưa đến? Mọi người chúng ta giúp bà dập tắt lửa, bà ấy khen ngược, còn đang ở nhà ăn cơm à? Có phải không ai nói rõ với bà ấy là cháy nhà ai hay không?" Trong đó có một trưởng bối sốt ruột nổi giận nói.

Tiếng nói vừa dứt, một người chen vào trong đám người đến, giương mắt nhìn đám người bận rộn, lại xem xét ánh lửa. Di Hoàng chỉ cảm thấy não co rút

đau đớn một hồi, đôi chân cũng không nghe lệnh nhất thời xụi lơ nhào xuống đất.

"Chết tiệt! Tại sao ngọn lửa này không đốt nhà người ta mà lại đốt nhà của tôi chứ? Đây là muốn cho quả phụ và mấy đứa trẻ mồ côi chúng tôi sống thế nào?" Di Hoàng gân cổ hống gào nói.

Người khác vừa nghe trong lòng hựt hẫng. Nếu không phải nhìn thấy nhà bà không còn lương thực đáng thương, bằng không thật muốn bình luận phân xử với bà.

Trước mắt cũng chậm trễ không ít thời gian. Mặc dù các thôn dân đến nhanh, nhưng dù sao lúa cũng sắp chín, cũng không phải mạ xanh. Cho nên cháy cũng rất nhanh. Lúc này mới qua một hồi ruộng lúa đều bị hủy hoại một nửa, trong không khí đều bay phân tro. Ngoại trừ phân tro này còn có thể nghe thấy tiếng vang "bùm bùm", chỉ nhìn thấy những hạt thóc này đều bị nướng chín thành gạo hoa, rớt dưới ruộng nước hoàn toàn bị hủy hoại.

"Mẹ đừng khóc, mọi người đang dập lửa kia! Còn có thể giữ..." Hoàng Kiến Dân ở bên cạnh khuyên nhủ.

"Giữ cái gì mà giữ, chờ dập tắt lửa xong cái gì cũng không còn! Năm nay không có lương thực, lương thực nộp thuế cũng không có..." Di Hoàng lúc này treo nước mắt nước mũi ở trên mặt, hai mắt đều bắt đầu mê mang.

Người bên cạnh cũng nhìn không được thờ dài một hồi, cũng không biết làm sao. Bây giờ mặc dù mới bị hủy một nửa, nhưng dù sao lửa còn chưa có tắt đâu. Chờ hoàn toàn dập xong, mười mẫu này cũng không còn gì.

Mười mẫu đất diện tích không nhỏ, lúc này cũng không rảnh để đi Hoàng. Sau khi nói vài câu, thường là người có sức lực đều cầm theo thùng nước chạy đến phía xa dập lửa.

Sở Từ nhìn đồng ruộng đen như mực này cũng cảm thấy đáng tiếc. Dù sao lương thực này mọc không dễ. Nhưng cũng là nhà họ Hoàng xứng đáng. Nếu đi Hoàng biết rõ nỗi khổ không giao ra lương thực nộp thuế cần gì phải đến tính kế năng? Huống chi, cả nhà đi Hoàng này ít nhất còn bạn bè thân thích. Mà năng lại một mình nuôi em trai. Nếu tính tình vô năng như nguyên chủ, vậy ý tốt mấy mẫu ruộng kia có thể bức chết hai chị em sống sờ sờ!

"Ông trời ơi! Tại sao ông không có mắt như vậy, lương thực cũng không còn, tôi cũng không muốn sống nữa..." Di Hoàng còn đang khóc lóc.

Bên cạnh có trưởng bối bị bà ồn ào khó chịu mở miệng nói: "Chờ dập lửa xong, trước hết tìm người phát hiện cháy đến đây nói rõ cuộc là xảy ra chuyện gì."

"Không cần chờ, tôi chính là người đầu tiên phát hiện cháy. Sau đó lập tức kêu đàn ông nhà tôi. Anh ấy trước tiên dập tắt lửa, sau đó tôi lại đi chung quanh gõ đầy chậu thông báo cho những người khác." Một người phụ nữ đứng dậy mở miệng nói: "Nhắc tới lửa cũng kỳ quái. Vốn dĩ đang tốt đột nhiên cháy lên, vừa rồi tôi đang ở rất xa. Chờ chúng tôi gọi người đến thì đã không ngăn được lửa."

"Có phải có người phóng hỏa hay không? Có phát hiện người khả nghi đi ngang qua không?" Trưởng bối hỏi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Chị dâu mới sẽ có cách

Nhắc tới đến người phóng hỏa, ánh mắt di Hoàng lập tức nhìn thẳng: "Là nó! Khẳng định là nó! Sở Từ, mày cũng ở chỗ này, nhất định là mày làm!"

"Di Hoàng, tại sao đi một mực chắc chắn là tôi làm chứ? Trước đó đi giúp đỡ tôi ơn lớn, đề nghị với trong đội chia cho tôi bảy mẫu. Sao tôi có thể lấy oán trả ơn chứ?" Sở Từ thản nhiên nói.

Nàng cũng không phải là lấy oán trả ơn, mà là có thù báo thù - có oán báo oán.

"Mày! Mày..." Di Hoàng thờ hồn mấy hồi: "Mày là trách tao hại mày nộp lương thực. Trong đội kêu mày phải giao một nửa người khác lương thực nộp thuế, nhưng mày không giao được. Cho nên muốn lôi kéo tôi cùng xui xẻo theo!"

"Thì ra lúc đi Hoàng nói chuyện chia đất thay tôi lại đánh lên chủ ý như vậy. Tôi đã nói mà, trước đó tôi giúp chị Hương Như chia tài sản, đi làm sao có thể giúp ngược lại tôi..." Sở Từ sâu sắc nói một câu. Tiếp theo, lại nhìn ngọn lửa kia nói: "Nhưng, nước bản cũng không phải là có thể tùy tiện hắt, vừa rồi tôi vẫn luôn bán đồ ở đầu thôn. Căn bản không có đi ngang ruộng nhà đi."

"Đúng vậy, di Hoàng, chuyện lớn như vậy đi cũng không thể oan uổng Sở Từ. Dù sao ruộng hai nhà chúng ta cũng liền nhau. Nếu nó đi ngang qua ruộng nhà đi, tôi đây khẳng định có thể nhìn thấy. Nhưng hôm nay thật sự không gặp được Sở Từ." Vừa mới mở miệng là người hàng xóm.

"Đúng vậy, tôi nhìn thấy Sở Từ là đi từ đường lớn bên cạnh cửa thôn, không phải đi từ bờ ruộng." Lại một người nói.

Di Hoàng vừa nghe mắt choáng váng. Không phải Sở Từ, vậy còn lại ai?

"Thôi Hương Như! Đó chính là Thôi Hương Như!" Hai mắt di Hoàng đỏ tươi, trừng mắt nói.

Vốn dĩ các thôn dân còn đồng tình di Hoàng không còn lương thực. Nhưng lúc này nghe được bà lại lời đến Thôi Hương Như cũng hơi bất mãn. Dù sao dựa theo bà nói, chẳng lẽ tất cả người có xích mích với bà đều có khả năng là hung thủ phóng hỏa à?

"Di Hoàng, vừa rồi Thôi Hương Như vẫn luôn ở nhà Xuyên Từ. Lúc tôi đi gọi người còn nhìn thấy cô ấy, người ta mới ăn cơm được một nửa kia. Bên cạnh còn có cả nhà Xuyên Từ, sao có thể đến phóng hỏa? Hơn nữa, Thôi Hương Như nổi tiếng là tính tình tốt trong thôn chúng ta. Bình thường đối xử với ai cũng ôn tồn, căn bản không có tính mang thù. Cho dù ly hôn với con trai đi cũng không có khả năng làm ra chuyện này!" Nhất thời có người bênh vực kẻ yếu.

Lúc này di Hoàng rất đau lòng, vốn định đem lòng thù hận bộc phát lên người Sở Từ hoặc Thôi Hương Như, để cho hai người đền bù tổn thất cho mình. Nhưng bây giờ cũng không có biện pháp, chỉ có thể tiếp tục khóc.

Qua một hồi, lửa cuối cùng cũng ngừng lại.

Hơn mười mẫu đất nhà họ Hoàng, một chỗ này là liền mười mẫu. Ngoài ra còn có một số vườn rau gần cửa nhà.

"Lửa xem như dập tắt, còn lại đại khái chưa đến hai mẫu lương thực. Nhưng.. lúa còn lại ở khu vực chung quanh đã bị lửa đốt lâu như vậy. Chỉ sợ sau một tháng nữa chất lượng gạo cũng không tốt lắm." Sau khi dập tắt lửa, có người thở dài một hơi nói.

Lương thực nộp thuế này yêu cầu chất lượng lương thực rất cao, mỗi hạt phải to tròn không chứa tạp chất, còn phải phơi nắng to. Nói như vậy, lương thực nộp lên đều là loại một trong nhà.

Gạo còn dư trong nhà di Hoàng, mặc dù là nộp lên cũng sẽ bị trả về. Cho nên... lương thực nộp thuế này còn phải nghĩ biện pháp khác.

Không chỉ là lương thực nộp thuế này, nông dân trông cậy vào chính là mấy mẫu ruộng này. Bây giờ không còn cái gì, tương lai ăn cái gì? Điều gì sẽ xảy ra trong năm tới?

Di Hoàng mờ mịt, cả người Hoàng Kiến Dân đang run rẩy. Con bé Hoàng Lan mặc dù không hiểu nhiều như vậy, nhưng cũng biết việc này tổn thất lớn. Nhưng dù sao cô còn nhỏ tuổi, đã 5 năm không trải qua ngày tháng khổ như vậy, đối loại chuyện này không có cảm giác quá lớn. Cho nên chỉ đứng bên cạnh nhìn, còn nói: "Mẹ, đừng sợ, chị dâu mới chắc chắn sẽ có cách."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Ai có thể tiếp tế?

Lời nói của Hoàng Lan đã nhắc nhở di Hoàng, trong đầu gần như là chớp mắt nghĩ tới phong cách ngôi nhà của Tôn Bách Linh, còn có năm trước thu nhập trên mấy chục ngàn đồng.

"Đúng vậy, đúng đúng... còn có Bách Linh mà..." Di Hoàng hơi run rẩy, ánh mắt hơi đại ra nói.

Nhưng tâm lý cũng hơi lo sợ bất an. Dù sao lần này tổn thất không phải con số nhỏ. Mười mẫu lương thực này nếu quy đổi ra tiền cũng khoảng hơn 1000 đồng. Hơn nữa, thời buổi này ít người bán lương thực, mỗi nhà đều tự cấp tự túc. Cho dù có lương thực dư cũng chỉ bán cho nhà nước. Bây giờ trong nhà đã không còn lương thực cũ năm trước, lương thực mới lại không thấy bóng dáng. Tương lai ăn cơm đều là vấn đề. Nhà họ Tôn này cũng không biết có thể lấy ra nhiều lương thực như vậy cứu tế nhà mình ăn một năm hay không.

Sở Từ cũng nghe được ý trong lời nói của hai mẹ con này, chỉ là hơi châm chọc cười cười. Nhà họ Tôn ở huyện xác thực xem như có tiền, nhưng tiền người ta cũng không phải gió lớn thổi đến. Hơn nữa, nếu chỉ là nuôi con rể Hoàng Kiến Dân này tự nhiên là có thể. Nhưng dựa vào cái gì phải cung cấp cho cả nhà con rể chứ?

"Lửa này đã dập tắt, lương thực cũng không tìm lại được. Mẹ Kiến Dân, tôi thấy bà vẫn là nhanh chóng nghĩ cách đi. Nếu có bạn bè người thân tiếp tế thì một năm này hẳn là cũng có thể chấp và qua." Ở đây có trưởng bối họ Hoàng đứng ra nói.

"Ông chú, cháu không thể không lý do gì chịu tai họa như vậy. Khẳng định là ai ghen tị nhà cháu chuẩn bị cưới dâu mới, cho nên xuống tay sau lưng. Ông nên giúp cháu điều tra ra." Di Hoàng nói.

Trưởng bối cùng tộc lắc đầu thở dài: "Đây đều là đã lâu rồi trời không mưa. Cho nên trời hanh vật khô, hẳn là ngoài ý muốn. Bằng không sẽ không nhìn thấy ai đến, hơn nữa bà con hàng xóm ai lại kết thù với cháu lớn như vậy?"

Trong lòng di Hoàng tự nhiên nghĩ đến Sở Từ và Thôi Hương Như. Nhưng hai người đều có nhân chứng. Bà cũng không thể tiếp tục cắn hai người không buông.

"VẬY... vậy ông xem trong tộc có thể..."

Di Hoàng nói lấp bắp vài tiếng, vốn định để cho toàn tộc Hoàng giúp đỡ. Nhưng lời còn chưa nói xong đã bị trưởng bối kia ngắt lời nói thẳng: "Cuộc sống của mọi người trôi qua cũng không tốt, trong nhà có nhiều người há miệng chờ ăn cơm như vậy, còn có đứa nhỏ muốn đi học. Cho dù có dư lương thực cũng đưa đến cửa hàng ngũ cốc bán."

Mỗi gia đình có không ít đất, sản lượng cũng không thấp. Lấy di Hoàng làm ví dụ: lương thực thu hoạch được đại khái 4-5000 ký, nhưng đây là lương thực ướt. Sau khi phơi nắng cũng còn dư hơn 3000 ký, lại chọn ra khoảng hơn 1000 ký lương thực nộp thuế, còn lại miễn cưỡng đủ cả nhà ăn.

Nhưng ngoại trừ ăn uống, bình thường cũng cần chi một số việc cần thiết. Ví dụ như học phí đứa nhỏ. Cho nên lương thực có khả năng sẽ bán đi một phần khi khẩn cấp. Cho nên một số gia đình còn lại thức ăn trong 8-9 tháng, bình thường đều là thắt chặt lưng quần, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm mới có thể chống đỡ hơn một năm.

Bởi vậy, ai có thể tiếp tế bà chứ?

Trong thôn này của bọn họ, mỗi nhà đều như vậy. Nghề phụ cũng chính là trồng một số rau dưa mà thôi. Nếu không phải một năm còn có thể thu hoạch lúa mì một lần thì cuộc sống này cũng không có cách nào trôi qua.

Sắc mặt của di Hoàng trắng bệch: "Dù sao... cháu không tin đây là ngoài ý muốn. Nếu không tại sao chỉ cháy ở ruộng nhà cháu..."

Mọi người vừa dập tắt lửa xong một thở hồn hển, nghe lời này của bà trong lòng đều lạnh lẽo. Lúc này cũng đều bất an an ủi bà, trực tiếp giải tán, miễn cho bị người hắt chén nước bắn lên người.

Sở Từ cũng đi theo mọi người giải tán. Nhưng trước khi đi, có "ý tốt" liếc mắt nhìn di Hoàng một cái nói: "Sau này nhà di nếu không có gạo ăn thì cầm theo chén đi bộ một vòng trước cửa từ đường. Nhà tôi mặc dù không có nhiều thứ để ăn, nhưng vẫn có một ít cám gạo cho gà vịt ăn."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xàng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Hình dáng

So sánh với trước kia, cuộc sống mấy năm nay kỳ thật cũng coi như không tệ. Cho nên mấy thứ cám gạo này phần lớn đều dùng để cho heo và vịt là súc sinh ăn.

Cho nên lời này của Sở Từ một chút cũng không an ủi được di Hoàng còn muốn làm cho bà ỏi muốn chết, cả người giãy giụa muốn nhào qua. Nhưng lại bị Sở Từ hoàn mỹ né đi, thái độ trầm ngâm nhẹ nhàng lại nói: "Lòng dạ di thật hẹp hòi, tôi và Sở Đường cũng đều rất ít ăn gạo, đối với di thật không tính keo kiệt."

Nàng nói xong cười một tiếng, chỉ để lại một bóng dáng mập mạp.

"Nhất định là nó! Con xem dáng vẻ đắc ý của nó kia!" Mọi người đã đi hết, di Hoàng cắn răng oán hận nói.

"Mẹ, xương của con sắp bị mẹ bóp nát rồi, mẹ nhanh buông tay!" Hoàng Lan vội vàng kéo tay mẹ nhà mình đang nắm chặt lấy cổ tay mình, đau đớn hít hà một hơi: "Nhiều người như vậy nhìn đến nó đi từ đường lớn cửa thôn đến, nó cũng sẽ không biết phân thân, làm gì có bản lĩnh kia chứ?"

"Nhưng cũng quá trùng hợp đi!" Di Hoàng ngửi thấy mùi khét trong không khí đau lòng nói.

Hoàng Lan và Hoàng Kiến Dân cũng thờ dài một hơi: Đúng vậy, mới làm chuyện ngáng chân Sở Từ thì lập tức báo ứng trên người nhà mình, hơn nữa vấn đề còn liên quan đến lương thực, làm cho bọn họ không nghĩ đến Sở Từ cũng khó...

Tối hôm nay, ba mẹ con nhà họ Hoàng canh ở ruộng nhà mình một đêm, thỉnh linh xảy ra tổn thất làm cho bọn họ hoảng sợ lo lắng còn có thể đột nhiên nổi lên một ngọn lửa đốt hết một chút lương thực còn lại kia.

Không chỉ là nhà họ Hoàng, thôn trưởng càng động viên thôn dân tạm thời tổ chức một đội tuần tra, đối với bọn họ mà nói chỉ đốt ruộng nhà họ Hoàng đã xem như may mắn. Dù sao có nhiều đám cháy với quy mô lớn, một khi cháy lên thì lương thực trồng một năm không còn, đến lúc đó đều đối chết.

Cũng may ngày thu hoạch cách cũng gần, thôn dân để bụng cũng không cảm thấy mệt.

Chuyện xấu là Sở Từ làm, trong lén lút tự nhiên cũng quan tâm nhiều một chút.

Ngày hôm sau nổi lên đám cháy, hai mẹ con di Hoàng và Hoàng Kiến Dân này cũng không rảnh rỗi. Trước tiên tìm thân thích mượn lương thực dư. Chi tiết nhà họ Hoàng trước khi cưới Thôi Hương Như vào cửa gần như nhờ vả hết thân thích, mà sau khi Thôi Hương Như vào cửa cuộc sống ngày càng

tốt lên. Thái độ của hai mẹ con này đối với thân thích ngược lại tệ hơn. Dưới loại tình huống này ai cũng không muốn có lợi cho cả nhà vong ơn phụ nghĩa này. Cho nên liên tục mấy ngày sau, như cũ đi về tay không, không có một nhà nào đồng ý sau vụ thu hoạch mùa thu cho mượn lương thực. Ngược lại hành vi âm ỉ của hai mẹ con này mọi người đều biết. Mọi người nhìn thấy hai người lập tức trốn thật xa.

* * *

Mất nhìn thấy vụ thu hoạch mùa thu ngày càng gần, hai mẹ con cũng chỉ có thể đánh chủ ý đến người nhà họ Tôn.

Da mặt dì Hoàng mặc dù dày cũng biết chuyện này con trai mình ra mặt là tốt nhất. Nếu như có thể trước tiên lấy Tôn Bách Linh đến tay, hoặc dùng nhiều lời ngon tiếng ngọt nói mấy lời riêng tư thì chuyện này vẫn có thể thành. Bởi vậy sáng sớm mấy ngày nay đó, dì Hoàng đều thúc giục Hoàng Kiến Dân lên thị trấn gặp vợ tương lai bồi dưỡng cảm tình. Thậm chí còn kêu hấn giết giầy Tôn Bách Linh kết hôn trước.

Hoàng Kiến Dân thật sự có tính tình nửa giận dỗi, ăn nói vụng về không biết nói. Nhưng hấn lại rất nghe lời dì Hoàng. Bởi vậy vừa thấy Tôn Bách Linh, đó là một dáng vẻ mặt đỏ tim đập nhanh, dường như là xuân tâm này mầm.

Cũng nhờ phúc của hấn phúc, lúc đi lên thị trấn mua dụng cụ làm nông thì Sở Từ cuối cùng nhìn thấy hình dáng vị Tôn Bách Linh này.

Không thể không nói, thật sự làm cho Sở Từ sợ hãi. Nàng cho rằng người mỗi ngày bị dì Hoàng treo ở bên miệng khích lệ khẳng định cũng nên là cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, nguyệt thẹn hoa nhường, không cầu cô có dung mạo ung dung của Quý phi. Nhưng cũng nên có thể xem đến đập vào mắt mới đứng lại không nghĩ rằng...

- - - - -

Chương 102: Hồ tranh

Editor: demcodon

Sở Từ đứng cách đôi "bích nhân" này gần 10 mét, thị lực của nàng rất hảo cho nên nhìn thấy rõ ràng. Chỉ là sau khi nhìn thấy rõ ràng còn không bằng mắt bị mù không thấy.

Đây là cô gái còn ưu tú hơn Thôi Hương Như? Ha ha, nếu thay một bộ đồ của đàn ông, cắt tóc, là ai cũng sẽ nói cô là người đàn ông.

Điều kiện của Sở Từ cũng không tốt cho nên vốn dĩ cũng không có ý ghét bỏ Tôn Bách Linh. Nhưng thật sự là nhà họ Hoàng khen Tôn Bách Linh chỉ có trên trời mới có, mới làm cho nàng sinh ra cảm giác chênh lệch mạnh mẽ.

Chỉ nhìn chiều cao của Tôn Bách Linh khoảng 1m78, nhìn qua sánh vai với Hoàng Kiến Dân. Cô có một mái tóc dài, nhưng đuôi tóc thả hơi thấp và nhiều sợi khô vàng. Cho nên trông có vẻ trưởng thành, nhìn qua như khoảng 30 tuổi. Trên người cô mặc một chiếc áo sơ mi hoa, trên bụng cũng có mấy ngón mờ, nhưng cũng hông tính là quá phạm. Chỉ là dáng người hơi mập mập thôi, mà để cho Sở Từ ngạc nhiên vẫn là gương mặt này của cô, nhìn xa giống như cô gái không có lông mi.

Lông mi nhạt rất thưa thớt, nhưng đôi mắt thật đẹp, lộ ra rất khôn khéo. Màu da xỉn màu, nhìn lên thì biết làm không ít việc.

Dáng vẻ cô gái này kỳ thật cũng không tính xấu, chỉ xem như bình thường mà thôi. Nhưng một người bình thường bị khen thành tiên cũng có vẻ hơi đối trá.

Nàng thật sự nhịn không được hoài nghi Hoàng Kiến Dân này dưới sự dạy dỗ của dì Hoàng có phải ngay cả ánh mắt cũng không tốt lắm hay không ngay, mới có thể cảm thấy dung mạo của Tôn Bách Linh cao hơn một bậc.

Đương nhiên, Sở Từ cũng sẽ không ra chỉ mặt hạ thấp Tôn Bách Linh này. Dù sao cô gái này nhìn qua xác thật là một cô gái có phúc khí, là một loại có thể sống ở nhà. Nhưng một người như vậy lại không thích hợp với nhà họ Hoàng. Giờ phút này nàng ngược lại hơi tò mò cuộc sống sau khi Tôn Bách Linh gả vào cửa.

Hai con hổ cái gặp nhau chỉ sợ sẽ tranh đến không chết cũng bị thương.

Sở Từ nhịn không được muốn cười, mà Hoàng Kiến Dân đang tươi cười lại nhìn thấy Sở Từ đã dừng lại một giây.

"Là Hương Như kêu em đi theo tôi hả?" Hoàng Kiến Dân mở miệng nói, chỉ là sau khi nhắc tới Hương Như lại hối hận, sợ Tôn Bách Linh hiểu lầm, vội vàng giải thích một câu: "Anh và Thôi Hương Như đã ly hôn. Sau đó cũng chưa gặp qua cô ấy, nhưng anh nghĩ cô ấy hẳn là không bỏ xuống được..."

Tôn Bách Linh cũng không hé răng.

"Mất mùi?" Sở Từ hừ mịa một tiếng: "Tính tình này của anh cũng xứng?"

Trong tay nàng còn cầm dụng cụ làm nông mới mua được, thường là người có mắt nhìn sẽ không nói ra nói vậy.

Thậm chí ngay cả Tôn Bách Linh cũng có đầu óc hơn hấn. Trước tiên liếc mắt nhìn những thứ trong tay nàng một cái, có thể thấy được căn bản sẽ không nghĩ đến hướng khác.

Sắc mặt Hoàng Kiến Dân ngهن đỏ: "Thật không phải Hương Như..."

Sở Từ liếc mắt khinh bỉ nhìn hán một cái, quay đầu đi mua đồ ăn.

Hoàng Kiến Dân giật mình tại chỗ, trên mặt lúc xanh lúc đỏ khó phân biệt. Tôn Bách Linh lại đứng bên cạnh mở miệng nói: "Chuyện hai ngày trước anh nói em đã suy nghĩ qua, đám cưới có thể làm trước vụ thu hoạch mùa thu. Chuyện lương thực nộp thuế ba mẹ em cũng có thể cho mượn tiền để nhà anh giải quyết. Nhưng có một việc đó chính là nhà anh phải viết giấy nợ."

"Hai chúng ta, chúng ta không phải vợ chồng sao..." Hai chữ vợ chồng này nói giọng cực nhỏ.

Hán vốn dĩ không phải người nịnh nọt như vậy. Nhưng tưởng tượng năm tới trong nhà có thể không có gì ăn cũng chỉ có thể kiên trì.

"Nhà anh mượn là tiền của ba mẹ em, anh em ruột còn phải tính sổ rõ ràng. Ba mẹ em khẳng định không có khả năng tặng đồ không cho nhà anh. Hơn nữa, lúc trước nếu không phải em coi trọng anh thì bọn họ cũng không vui tìm gia đình như nhà anh. Dù sao cũng là cuộc hôn nhân thứ hai..." Giọng Tôn Bách Linh nhất thời lớn vài phần.

Hoàng Kiến Dân vừa nghe trong lòng "lộp bộp" hơi hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xưởng Bẫy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Chị dâu cả như mẹ

Tôn Bách Linh chớp to mắt, nhìn thấy Hoàng Kiến Dân kích động trong lòng rất hài lòng. Lúc này mới nói tiếp: "Nhưng anh yên tâm, ba mẹ em khẳng định là muốn em sống tốt. Cho nên sẽ không buộc em trả nợ gấp."

"Vậy... cũng được." Hoàng Kiến Dân thấp giọng nói.

"Ba mẹ em nói, chỉ cần em đồng ý, số tiền này có thể cho nhà anh mượn trước. Nhưng tương lai nhà phải cho em làm chủ, anh không thể khi dễ em." Tôn Bách Linh nói tiếp.

"Sao anh lại khi dễ em chứ?" Hoàng Kiến Dân trừng to mắt, vội vàng xua tay.

Tôn Bách Linh lại cười cười: "Em nghe nói lúc anh ly hôn thì âm ỉ rất khó coi. Em cũng lén lút tìm người hỏi thăm một chút, mọi người đều nói nếu không mẹ anh gây chuyện trước thì anh và Thôi Hương Như cũng không ly hôn được. Cho dù anh sẽ không khi dễ em, nhưng vạn nhất em và mẹ anh có xung đột, đến lúc đó anh sẽ làm gì? Sẽ không cũng đuổi em ra khỏi cửa chứ?"

Lúc này Hoàng Kiến Dân chỉ cảm thấy đầu muốn nổ tung. Trước đây sống chung với Thôi Hương Như, cô chưa bao giờ mở miệng oán giận mẹ chồng. Nhưng Tôn Bách Linh này còn chưa gả vào cửa đã bắt đầu...

Tôn Bách Linh nhìn Hoàng Kiến Dân giữ im lặng thì sắc mặt lạnh lùng: "Ban đầu em cũng muốn bồi dưỡng nhiều tình cảm rồi mới lập gia đình. Chính là anh nói thích em, muốn cưới em về sớm một chút. Nhưng bây giờ em chỉ muốn yên tâm sau khi kết hôn, anh lại lè mề như thế còn không phải gạt em à? Nếu như vậy, chuyện lương thực kia nhà em cũng không giúp được!"

"Đừng!" Chân cẳng Hoàng Kiến Dân mềm nhũn, nghe được lương thực suýt nữa đều bị dọa cho quỵ xuống: "Vừa rồi anh... anh chỉ nghĩ rằng... anh nghe mẹ vợ nói em ở nhà rất có khả năng, từ nhỏ đã biết làm việc, có năng khiếu làm chủ gia đình. Chuyện này trong nhà cho em quản cũng là việc nên làm."

"Nhưng nhà anh còn có em trai em gái. Tiểu Lan từ nhỏ bị chiều hư, chỉ nghe lời mẹ nói. Em trai cũng vậy, nó là học sinh cấp 3, tương lai còn muốn thi lên đại học. Cho nên tính cách cũng hơi kiêu ngạo. Nếu em làm chủ gia đình anh sợ em chịu không nổi." Hoàng Kiến Dân áp úng nói tiếp.

"Người xưa nói rằng chị dâu cả như mẹ, anh yên tâm. Nếu em làm chị dâu, dạy dỗ hai em cũng là việc nên làm." Tôn Bách Linh nói tiếp.

Cô đã nói như vậy Hoàng Kiến Dân thật sự không tìm thấy lý do từ chối, suy nghĩ một lát vẫn là cảm thấy nên giải quyết việc gấp trước thì tương đối tốt. Cho nên vẫn là gật đầu đồng ý.

Trong ngày này, trực tiếp chọn lại ngày cưới lần nữa. Đám cưới trực tiếp diễn ra bảy ngày sau.

Mặc dù làm đám cưới sớm, nhưng quà cưới nên chuẩn bị một chút cũng không thể thiếu. Di Hoàng đem bán một số vật dụng lớn còn sót trong nhà, lại bán rau trong vườn; hơn nữa tiền còn lại trước đó, thật vất vả gom được 500 đồng làm lễ hỏi, coi như không làm mất mặt nhà họ Tôn.

Trước kia Sở Từ cảm thấy Hoàng Kiến Dân coi như thành thật, chỉ là hơi ngu hiều. Nhưng bây giờ nàng cũng không nghĩ như vậy. Một người thật sự thành thật lúc quyến rũ người khác rất dễ lòi. Tại sao thuận lợi kết hôn sớm như vậy?

* * *

Bây giờ sau, đúng lúc cũng là ngày cuối tuần ở trường học. Sở Đường và Từ Nhị cũng đã trở về, vừa về đến nhà đã nghe được trong nhà có hơn bảy mẫu ruộng, hai người vừa tức vừa sợ.

Có thể không tức sao? Giao không một lần tiền lương thực nộp thuế. Cho dù là một nửa, vậy thì cũng gần 100 đồng, số tiền đó đủ cho hai người ăn một học kỳ!

"Chị, bây giờ em sẽ đi tìm bà già Hoàng thị kia tính sổ!" Sở Đường nổi giận đùng đùng, tức đến đỏ mặt.

"Người ta khua chiêng gõ trống làm đám cưới, em đến xem náo nhiệt làm gì? Hơn nữa, em cho là Hoàng thị thật sự chiếm được lợi? Ngày lành của bà có lẽ cũng chỉ còn lại một ngày, để cho bà đắc ý đi." Sở Từ cười nói.

"Có ý gì?" Sở Đường và Từ Nhị đều là vẻ mặt khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chết cũng sĩ diện

Sở Đường chưa gặp qua Tôn Bách Linh, chỉ biết là di Hoàng này đã suy nghĩ từ lâu về việc đuổi Thôi Hương Như ra khỏi cửa. Trước mắt thật vất vả làm cho con trai tìm vợ một lần nữa tự nhiên không rõ tại sao ngày lành của bà không còn nhiều?

Sở Từ trực tiếp nói chuyện ruộng lúa cháy cho hai người nghe một lần. Sau khi nghe xong về mặt Sở Đường sợ hãi: "Thật đúng là ác có ác báo, bà già này hại chúng ta nên bây giờ xứng đáng cũng gặp xui xẻo theo. Nhưng chị à, cho dù bây giờ trời hanh vật khô cũng sẽ không tự nhiên nổi đám cháy lớn như vậy. Có phải có người lên lút động tay chân hay không?"

"Vậy thì không thể đâu? Lương thực quý giá như vậy. Nếu là người làm... vậy cũng quá... quá..." Từ Nhị không biết nên hình dung như thế nào.

Muốn nói ác độc nhưng lại cảm thấy đối phương là nhà họ Hoàng cũng là xứng đáng. Nhưng đồng thời lại cảm thấy hành vi hủy lương thực cũng hơi quá. Dù sao lương thực là đồ có thể nuôi sống mạng người, đừng nói là sản lượng mười mẫu này. Bình thường chính là một bữa cháo một bữa cơm, mỗi nhà đều sẽ liếm sạch sẽ không thể lãng phí một giọt.

"Quá cái gì? Tở ngược lại cảm thấy giải hận." Sở Đường không ngại cười cười, tiếp theo nhìn chăm chăm chị nhà mình, giống như có ý sâu xa nhưng không nhiều lời.

Sở Từ vốn định nói chuyện này cho Sở Đường biết. Nhưng thấy phản ứng của Từ Nhị cảm thấy vẫn là quên đi. Nàng đến đây lâu như vậy, cũng biết người trong thôn rất xem trọng lương thực. Cách trả thù này chưa chắc ai cũng có thể tiếp thu được.

Lúc này bên ngoài diễn tấu sáo và trống rất náo nhiệt, tiếng pháo nổ liên tục nối tiếp nhau, có thể thấy được di Hoàng vì mặt mũi ra nhiều máu một lần.

Hai nhà cách nhau không xa, lại có mấy đứa trẻ chạy tới chạy lui, miệng còn vô cùng vui vẻ kêu "cô dâu đến", âm ỉ đến mức Sở Từ cho dù không muốn biết quá trình đám cưới nhà họ Hoàng cũng không thể không biết rõ ràng.

- - -

"Chào ôi, âm ỉ lên rồi! Ngày vui, cô dâu mới nhà họ Hoàng đã cài nhau với em chồng rồi!" Chờ đến buổi chiều, không khí náo nhiệt còn chưa qua đã nghe xa xa một người phụ nữ nói.

Các thôn dân rảnh rỗi không có việc gì thì xúm lại xem náo nhiệt. Bởi vậy không ít người vừa nghe lời này đã lập tức quay đầu đến nhà họ Hoàng xem rốt cuộc là chuyện gì.

"Chị, em cũng đi xem!" Trên mặt Sở Đường mang theo nụ cười xấu xa, cũng không quan tâm Sở Từ có đồng ý hay không đã túm cô đi về phía nhà họ Hoàng.

Từ Nhị thì bình tĩnh hơn: "A Đường, đừng quan tâm chuyện bao đồng, miễn cho chọc phải rắc rối vào người..."

"Đây không phải chuyện bao đồng. Bà già nhà họ Hoàng kia thừa dịp tớ không ở nhà khi dễ chị của tớ. Kết quả bản thân cũng gặp báo ứng rồi, ngày đầu cưới con dâu đã làm trò cười. Tớ còn không thể đi xem một chút sao? Tớ nói nè, Vân Viễn, cậu chính là suy nghĩ quá nhiều. Tính tình thiếu gia mạng nó tài, chút rắc rối cũng sợ. Sau này còn muốn tiền đồ lớn gì?" Sở Đường hiển nhiên sống chung với Từ Nhị không tệ, những lời xúc phạm này nói ra cũng chỉ có vài phần trêu ghẹo.

Từ Nhị nghe xong không chỉ không giận, lại còn đồ tại: "Thích đi thì cậu đi đi, có thời gian tớ còn không bằng xem nhiều sách một chút."

"Chị, chúng ta đừng để ý tới cậu ấy, cậu ấy chính là chết cũng sẽ diện." Sở Đường nói xong cũng không quan tâm Từ Nhị, bước chân nhanh hơn.

"Xem ra hai tuần nay em ở trường học sống chung với Từ Nhị không tệ nha!" Trên đường đi Sở Từ không quên hỏi một câu.

Khỏe miệng Sở Đường nhếch lên: "Cậu ấy chính là người nghĩ một đằng nói một nẻo, ngoài ra cũng tốt. Chị, sau này chị cũng đừng nhắc đến chuyện kén rể nữa, tính tình cậu ấy giống như chim sẻ. Đặc biệt mặt tôn nghiêm đàn ông này, tâm nhân tiểu nhân có thể làm cho mình tức chết."

Sở Từ "phụt" cười một tiếng: "Là rất giống."

Chim sẻ này tính tình lớn. Nếu như bị bắt là tình nguyện tuyệt thực đói chết, ngu ru tâm ngu ru - mã tâm mã giống như Từ Nhị.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Ra oai phủ đầu

Chỉ đến vài phút đã đi đến cửa nhà họ Hoàng. Lúc này có khoảng 10-20 người vây quanh cửa nhà, đều thò đầu nhìn vào trong. Sở Đường tốn nhiều sức mới dẫn theo Sở Từ chen vào, chỉ nhìn thấy Hoàng Lan khóc hết hơi trong sân, sắc mặt đi Hoàng tái xanh, Tôn Bách Linh lạnh lùng trừng mắt.

"Hoàng Kiến Dân, lúc anh nói muốn cưới em đã nhiều lần bảo đảm tương lai em làm chủ nhà này, hai đứa em của anh cho em dạy dỗ. Bây giờ khen ngược, em mới nói nó một câu anh đã chê em tính tình lớn. Thôi Hương Như tính tình nhỏ, tại sao anh còn ly hôn với cô ta?" Phấn trang điểm trên mặt Tôn Bách Linh còn chưa bôi, há miệng đỏ kêu.

"Đây là Tôn Bách Linh giống thiên tiên kia?" Sở Đường vừa thấy được người trong lòng nhất thời cân bằng.

Làm chuyện xấu quả nhiên đều báo ứng chỗ tốt, nhìn xem đến rất nhanh.

Giờ phút này dáng vẻ của Hoàng Kiến Dân thật giống như quả cà tím bị đóng băng, cả người như bị gió to thổi chết lặng, đáng vẻ một con gà trống bị đánh bại, không ngừng đau khổ.

Hôm nay chính là ngày đầu tiên kết hôn, tiệc rượu mới kết thúc, thân thích giúp đỡ trong nhà còn chưa đi. Trước mặt nhiều người như vậy mà bắt đầu ầm ĩ lên. Thế diện của hắn xem như hoàn toàn mất hết.

Đi Hoàng tức giận đến cả người đều run rẩy, chỉ vào Tôn Bách Linh: "Cô cho rằng tôi đã chết sao? Tôi là mẹ chồng còn sống ở đây, đứa nhỏ trong nhà làm gì đến phiên cô đến dạy dỗ? Muốn lật trời hả?"

"Ừ, mẹ chồng, ngày vui con cũng không muốn tìm xui xẻo. Nhưng Tiểu Lan thật không được dạy dỗ, lại thừa dịp trong phòng không có ai bóc giấy niêm phong rương hồi môn của con không nói, còn lật tung đồ đạc bên trong lên rối loạn. Lúc bị con bắt gặp nó đang lấy trang sức mẹ mua cho con nhét vào trong túi. May mắn con thông minh đã giấu tiền kỹ, bằng không ngày đầu tiên con mới gả vào cửa của hồi môn đã bị nó trộm hết!" Tôn Bách Linh rất lợi hại phản kích.

Đi Hoàng chỉ cảm thấy đầu văng mắt hoa, thở hỗn hển. Bà kêu con gái nhà mình đi trộm đồ chính là giấy nợ kia. Sau khi nhà bà tặng lễ hỏi cho nhà họ Tôn để quyết định ngày cưới, chuyện vay tiền cũng thành, từ nhà họ Tôn cầm 1000 đồng. Bọn họ viết giấy nợ, nhưng số tiền này do Tôn Bách Linh giữ.

Lúc Tôn Bách Linh đến cũng chỉ có cái rương mà thôi, giấy nợ hắn là đều ở bên trong. Cho nên lúc này mới kêu con gái đi lấy đồ. Chỉ là trăm triệu không nghĩ tới Tôn Bách Linh lại độc như vậy, trực tiếp nói chuyện này ra.

Tương lai còn muốn Tiểu Lan làm người như thế nào?

"Chị là chị dâu, cảm trang sức nát của chị mà thôi, có gì cùng lắm thì..." Hoàng Kiến Dân đứng bên cạnh bất mãn nói.

Trước khi gặp mặt cảm giác Tôn Bách Linh là mọi thứ đều tốt. Nhưng bây giờ tại sao giống như thay đổi thành một người khác? Không chỉ có hống hách còn không lịch sự. Chuyện này mặc dù là lỗi của Tiểu Lan, nhưng dù sao cũng là người một nhà, đóng cửa lại âm thầm giải quyết không phải được rồi sao? Đáng giá ầm ĩ thành như vậy không?

"Em trai, lời này của em chị không thích nghe. Trang sức kia của chị không mất, xác thực không có gì ghê gớm. Nhưng nó sinh ra thói ăn cắp chính là không được! Hôm nay trộm ngày mai cướp, tương lai phạm phải sai lầm lớn. Chẳng lẽ phải chờ đến lúc nó thành tội phạm mới đi dạy dỗ sao?" Tôn Bách Linh lưu loát nói một câu xong nói tiếp: "Chị không đọc sách nhiều năm giống như em, nhưng ít nhất đạo lý vẫn hiểu. Người làm chị dâu như chị căn bản không nợ nó, không có đạo lý chịu đựng nó dung túng nó! Hơn nữa hôm nay chị không chỉ muốn kiểm soát nó, chị còn muốn kiểm soát em!"

"Chị dâu, em... em lại làm cái gì chứ?" Hoàng Kiến Dân nổi giận.

Chương 106: Không tính trộm

Sở Từ xem mùi ngon, Sở Đường ước gì có thể vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Mà Tôn Bách Linh cũng ngẩng đầu nhìn chăm chăm cậu hai nhà họ Hoàng nói: "Em cũng coi như là trụ cột nhà chúng ta. Nhưng hôm nay em trở về đã làm chuyện gì? Em chạy xe đạp là của hồi môn chị mang đến đi ra ngoài, trở về xe đã bị em bán, tiền cũng không đưa cho chị giữ, có phải thế không?"

Sắc mặt Hoàng Kiến Tân hoảng hốt. Hắn trở về thì mẹ nói cho gã lương thực không còn, còn nói toàn bộ tiền trong nhà dùng làm đám cưới cho anh cả. Thậm chí còn thiếu nợ bên ngoài 1000 đồng. Mặc dù Tôn Bách Linh vào cửa, nhưng hai mẹ con vẫn cảm thấy trong lòng hơi bất an. Sau khi suy nghĩ đã đi bán xe đạp trước. Dù sao cũng không cần dùng, có thể lấp trước lỗ thủng lớn này một chút.

Xe bán cho là thân thích trên thị trấn. Bởi vì là mới cho nên giá cũng coi như không thấp, cầm về 140 đồng.

"Trong nhà không phải không có tiền sao?" Sắc mặt Hoàng Kiến Tân cứng ngắc.

"Không có tiền em cũng không thể lấy của hồi môn của chị! Trộm lớn trộm nhỏ cũng là trộm. Tự mẹ đi hỏi mọi người xem là con gây chuyện hay là hai đứa nó sai?" Tôn Bách Linh gân cổ lên nói tiếp.

Giọng của cô vốn dĩ còn to hơn dì Hoàng, giận lên càng là người thân không nhận, giọng to giống như loa phát, mọi người đều nghe được rõ ràng.

"Chị, trước kia chị luôn nói chuyện mình trộm đồ là bị người oan uổng. Khi đó em còn không tin, nhưng bây giờ đã hoàn toàn tin. Lần trước chị Hương Như đánh mất vòng tay, dì Hoàng còn nói là chị làm. Ai biết trộm chính là người trong nhà, kết quả lần này lại..." Sở Đường nhất thời đã mở miệng.

Giọng cậu không lớn, nhưng hiện tại bị Tôn Bách Linh vừa rồi âm ỉ khắp nơi im lặng, mọi người đều nghe được rõ ràng.

"Họ Sở kia! Mấy vừa mới nói cái gì đó? Tại bây có phải không muốn sống yên với tao hay không?" Dì Hoàng cũng nghe, ánh mắt nhìn Sở Đường như là nhìn kẻ thù giết người.

"Dì Hoàng, tôi đang nói sự thật. Trước đó dì nói chị tôi trộm vòng tay, nhưng bây giờ vòng tay này đang đeo trên tay chị dâu mới, cũng chứng minh lúc trước là Hoàng Lan trộm sau đó oan uổng chị của tôi. Đúng lúc thừa dịp mọi người có mặt cũng minh oan cho chị tôi, miễn cho sau này cái cháu phân gì mất cũng chụp lên đầu chị ấy. Cho rằng chúng tôi không ba không mẹ dễ bị khi dễ." Sở Đường vẫn cười hi hi như cũ, nhìn qua giống như thanh niên tốt vô hại.

Sắc mặt dì Hoàng cứng ngắc.

Hoàng Lan đã bắt đầu co rút: "Mẹ, con không trộm, con không phải ăn trộm, là mẹ kêu con đi lấy, căn bản không tính trộm..."

"Em Tiểu Lan à, lấy mà không cho phép chính là ăn trộm. Em đừng tưởng rằng mẹ thương em thì em có thể dễ cho bà gánh tội thay em! Bà là một trưởng bối, không đáng làm ra loại chuyện này!" Tôn Bách Linh cắn chết Hoàng Lan không buông.

Người nhà họ Hoàng là loại người gì trong lòng cô đều rõ ràng. Chính là bởi vì như vậy, hôm nay mới muốn lợi dụng cơ hội này đủ ra oai phủ đầu, miễn cho sau này hai đứa em này muốn làm gì ai cũng không ngăn cản được.

Về phần mẹ chồng này... con gái nếu đều bị bà bắt chẹt thì bà cũng chỉ là con hổ giấy, cắn người không được.

Dì Hoàng cắn chặt răng, bà cũng không thể thừa nhận thật sự là mình yêu cầu, đến lúc đó mọi người chỉ biết nói thượng bất chính hạ tắc loạn. Thậm chí còn có thể làm cho bà hoàn toàn không có tự tin ở trước mặt con dâu.

"Lấy trang sức thật sự là Tiểu Lan không đúng. Nhưng Kiến Tân cũng là vì muốn tốt cho nhà này, nghĩ con đã là người nhà chúng ta, hẳn là không cần tính toán chi li mới có thể bán xe đạp. Con đừng trách nó." Dì Hoàng nói tiếp.

Hoàng Lan càng oan ức: "Mẹ!"

"Câm miệng! Xin lỗi chị dâu con đi! Chị dâu con không phải người không phân rõ phải trái, sẽ tha thứ cho con!" Dì Hoàng vội vàng hét lên một câu.

Chương 107: Trước đây đã tốt

Hoàng Lan cảm giác được di Hoàng mạnh mẽ cũng không bướng bỉnh, cắn môi, cúi đầu, nước mắt lạch tạch rơi: "Chị... chị dâu, em xin lỗi..."

Tôn Bách Linh nghe được lời này hé miệng cười cười, trong lòng xem như vừa lòng. Cô có thể gả cho Hoàng Kiến Dân mặc dù là vì người đàn ông này lúc trước giúp cô bắt tên ăn trộm. Nhưng càng chủ yếu là người dễ khống chế.

Nhà mẹ cô mặc dù không tệ, nhưng dáng vẻ của cô không đẹp, lại bởi vì trước kia trong nhà vất vả cho nên không công chậm trễ mấy năm. Bây giờ đã 26 tuổi, nếu không lập gia đình chỉ sợ cũng càng khó gả ra ngoài. Nhưng gia đình đến nhà hỏi cưới hoặc là lớn tuổi, hoặc là tính không tốt. Thậm chí kéo theo con gái, chọn tới chọn lui cũng không có một ai vừa ý, cố tình lúc này làm cho cô gặp được Hoàng Kiến Dân.

Người đàn ông này hâm mộ cô xuất thân gia đình giàu có, nhưng không có dã tâm lớn hơn. Hơn nữa lúc vừa mới quen hắn, hắn đối với cô cũng rất yêu thương, là người đàn ông coi như săn sóc. Chẳng qua duy nhất không được hoàn mỹ chính là mẹ hắn và hai đứa em trong nhà.

Từ lúc mới quen hắn thì cô chỉ biết hai vợ chồng này sớm muộn gì cũng sẽ ly hôn. Mẹ chồng như vậy căn bản không thể chịu đựng được người phụ nữ không thể sinh con. Huống chi nhà mẹ Thôi Hương Như cũng không đủ mạnh mẽ, tính cách cũng quá mềm yếu.

Cô vốn dĩ không có ý muốn nhúng tay vào cuộc hôn nhân của bọn họ. Nhưng mẹ chồng thật ra là người khôn khéo, liếc mắt một cái đã phát hiện cô hài lòng với Hoàng Kiến Dân nên bắt đầu thu xếp bản thân.

Mẹ chồng này lợi hại thì lợi hại, nhưng quá tham lam. Nếu không bởi vì tuổi Hoàng Kiến Dân vừa vặn lại chưa có con, diện mạo tính cách cũng không tệ, vô luận như thế nào cô cũng không gả cho gia đình như vậy.

Mặc dù là cuộc sống của hai vợ chồng. Nhưng phải cẩn thận sống chung lại là hai mẹ chồng nàng dâu. Ngoại trừ cô gái ngu ngốc như Thôi Hương Như thì không có mấy người có thể chịu được mẹ chồng như nhà họ Hoàng vậy.

"Em trai, còn em? Không nên xin lỗi sao?" Tôn Bách Linh nói tiếp.

Khóe miệng Hoàng Kiến Dân run rẩy, cắn răng nói: "Chị dâu, là em không đúng..."

"Tiền bán xe đâu?" Tôn Bách Linh ngay sau đó nói tiếp.

Huyết thái dương của Hoàng Kiến Dân đều giật mạnh lên mấy cái, gân xanh trên trán cũng giật ra, mặt mũi đầy mồ hôi. Cuối cùng vẫn là moi ở đâu ra đưa tiền bán xe hơn 100 đồng đặt vào trong tay Tôn Bách Linh.

"Nếu hai đứa đã biết sai rồi, sau này đừng tái phạm là được, đừng nói người làm chị dâu này không thương hai đứa. Cho hai đứa mỗi người 2 hào đi mua kem cây ăn." Tôn Bách Linh cười nói.

Mấy đứa trẻ bên ngoài vừa nghe mấy chữ "kem cây" thì ánh mắt sáng lên, lập tức túm lấy ba mẹ nhà mình mở miệng ầm ĩ muốn ăn. Nhưng Hoàng Kiến Dân và Hoàng Lan cũng không phải trẻ con, không phải một cây kem là có thể dỗ được. Huống chi Hoàng Kiến Dân mới giao hết tiền bán xe ra mới đòi về 2 hào chỗ tốt, trong lòng lại hối hận sớm biết rằng như vậy nên nói dối ăn bớt mấy chục đồng.

"Tôn Bách Linh này cũng thật đủ thông minh." Sở Đường nhìn cô gái trong sân, nhin không được nói một câu.

"So với cả nhà di Hoàng này cô xác thực rất thông minh. Nhưng cũng bởi vì cô ấy nắm mạng nhà họ Hoàng trong tay. Nếu không tự tin cô ấy cũng không dám ầm ĩ như vậy." Sở Từ cũng nói.

Ngược lại, Thôi Hương Như thật sự là một người quá ngây thơ. Lúc trước di Hoàng vốn dĩ là coi trọng gia tài của chị. Sau khi kết hôn chị còn không nắm chặt một chút, kết quả bị mẹ chồng à chồng khi dễ cũng không kỳ quái. Cũng may phong thủy thay phiên luân chuyển, di Hoàng chân trước đâm lên Thôi Hương Như, sau lưng cầu đến một đứa con dâu lợi hại. Ước tính bây giờ trong lòng bà đã chết tâm, sẽ cảm thấy Thôi Hương Như trước kia là muốn vản tốt đây.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tai họa

Lúc này di Hoàng đâu chỉ cảm thấy Thôi Hương Như tốt, càng cảm thấy Tôn Bách Linh chính là tai họa.

Bà là người từ trước đến nay ăn trong chén nhìn trong nồi, muốn Thôi Hương Như yếu ớ hiểu chuyện, lại muốn bồi cảnh gia đình Tôn Bách Linh và năng lực sinh con được. Chỉ tiếc thời buổi này chỉ có thể chọn một thứ. Bằng không bà tất nhiên sẽ cưới hai người cho con trai.

Đương nhiên, nếu bà sớm biết rằng cưới đứa con dâu không chỉ không kiếm được tiền còn mất tiền khẳng định sẽ không vui. Dù sao trước kia vẫn đều rất tốt, cố tình trước khi Tôn Bách Linh vào cửa ngoài ruộng đã xảy ra chuyện. Có lẽ chính là Tôn Bách Linh khắc đây, bằng không ngày đầu tiên vào cửa sẽ không ảm ỉ như vậy.

Trước mắt Hoàng Kiến Tân và Hoàng Lan vừa nhận sai không khí trong nhà xem như tốt hơn một chút. Nhưng sắc mặt chú rể Hoàng Kiến Dân này vô luận như thế nào cũng không khôi phục được trực tiếp vào phòng, ném Tôn Bách Linh ở bên ngoài. Trong lòng dì Hoàng mặc dù đồng ý, nhưng bà không đến mức không đầu óc. Trước mắt nhà họ Hoàng thiếu nhà họ Tôn một số tiền. Nếu không xem trọng đứa con dâu này thì tương lai cuộc sống nhà này chỉ sợ cũng không thể qua nổi.

- - - - -

Sau khi xem náo nhiệt xong, tâm tình hai chị em cũng không tệ. Về đến nhà nhìn thấy Từ Nhị đang cầm một quyển sách ngồi ở trong sân, đầu nhìn ra bên ngoài vài lần. Sau khi nhìn thấy bọn họ lập tức nghiêm trang đưa ánh mắt đặt lên cuốn sách, làm cho Sở Từ nhìn không được cảm thấy buồn cười.

Quả nhiên là đứa bé chỉ có 17 tuổi, lòng hiếu kỳ vẫn rất nặng.

"Vân Viễn, dì Hoàng xem như gặp được khắc tinh! Đáng về Tôn Bách Linh kia cao to thô kệch không nói, tính tình còn lợi hại, nói mấy câu đã răn dạy hai đứa em chồng ngoan ngoãn nghe lời. Coi như là giải con tức trong lòng tớ" Sở Đường cố ý nói.

"Đáng về này của cậu có khác gì những bà mẹ già thích huyền thoại trong thôn chứ?" Từ Nhị trừng cậu một cái nói.

"Bà mẹ già gì? Tớ là con trai, chị của tớ bị oan ức, tớ đương nhiên muốn đòi lại cho chị ấy! Vân Viễn, cậu phải có giác ngộ. Hiện tại chị ấy là vợ cậu, chẳng lẽ cậu có thể mất thấy chị của tớ ở nhà trôi qua không như ý sao? Cũng đừng quên, nếu không phải vì cung cấp nuôi dưỡng hai chúng ta, chị của tớ cũng không cần phải vất vả như vậy!" Sở Đường tiếp tục tấy náo nói.

Ban đầu Sở Đường kêu Từ Nhị là "anh rể". Nhưng sau khi đến trường học, mỗi khi có người nghe được sắc mặt của Từ Nhị sẽ xụ xuống. Cậu mặc dù cảm thấy Từ Nhị chuyện bé xé ra to, nhưng ngẫm lại vẫn là nước ấm nẫu ếch tương đối tốt. Từ từ sẽ đến, không thể sốt ruột, cho nên sửa kêu tên.

Nói tới đây, Từ Nhị ngẩng đầu nhìn Sở Từ liếc mắt một cái, tâm tình phức tạp. Trong khoảng thời gian này, y đối với Sở Đường càng thêm hâm mộ lên. Có lẽ bởi vì hai chị em bọn họ là sinh đôi long phượng, cho nên phá lệ ăn ý. Sở Từ đã sắp xếp mọi chuyện cho Sở Đường, mà lúc Sở Đường nhắc đến cô gái này về mặt cũng sẽ trở nên vô cùng tôn trọng và kiêu ngạo.

Y từng hỏi qua Sở Đường có ghét bỏ diện mạo và danh tiếng của Sở Từ hay không. Cậu trả lời của Sở Đường làm cho y hơi ngạc nhiên.

Cậu nói: khi quyết định sống chung với Sở Từ thì trong lòng cậu tràn ngập bất an và thấp thòm. Lúc đi bên cạnh cô cũng sẽ có loại cảm giác khó chịu như kim châm ở lưng bối. Nhưng bị buộc bắt buộc dĩ sống chung, chỉ có thể tin tưởng Sở Từ. Nhưng không nghĩ tới chính là ngoại trừ đáng về và danh tiếng của cô, sau khi sống chung Sở Từ ở bất luận mặt nào cũng làm đến không thể bắt bẻ. Bởi vậy những ghét bỏ này chậm rãi cũng biến thành áy náy với cô.

Lúc đầu Sở Đường nói những lời này y cũng không cảm nhận được. Nhưng bây giờ mỗi khi y ở bên cạnh Sở Từ thì sẽ nhìn thấy thái độ của mình đối với Sở Từ quá kém xa những người chồng khác đối với vợ, sẽ làm cho y sinh ra một loại cảm giác không được tự nhiên. Cho nên không biết theo ai.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Nuôi phụ nữ bên ngoài?

Đang lúc trong lòng Từ Nhị suy nghĩ miên man thì ngoài cửa lại xuất hiện mấy bóng dáng trẻ tuổi mà xa lạ.

"Từ Vân Viễn, hóa ra cậu thật sự sống ở đây!" Sau lưng Sở Từ truyền đến một giọng ngạc nhiên khê kêu.

Sở Từ quay đầu phát hiện ngoài cửa sân có ba người con gái, tuổi hăn là cũng bằng tuổi nàng. Nhưng mặc quần áo lại rất xinh đẹp, áo sơ mi trắng dường như là tiêu chuẩn, phần dưới mặc váy hoa và giày vải, tràn ngập hơi thở học sinh.

Nói chuyện là người đứng chính giữa, tóc ngang vai vén sau tai, trên trán lộ ra tóc mái ngắn, lông mày nhưn lên như lá liễu. Một đôi mắt lười liềm, đáng người mảnh khảnh, tinh thần khỏe mạnh.

Mà đáng về hai người khác cũng không tệ. Nhưng cũng không xuất chúng bằng người đứng giữa.

"Vân Giai? Sao cậu lại tới đây?" Từ Nhị ngạc nhiên hỏi.

Sở Từ mấp máy môi, ánh mắt hiện lên một tia hiểu. Nhìn về mặt phấn khích và uất ức của cô gái này hình như có gian tình nha? Không khỏi liếc mắt nhìn Sở Đường, ở đâu tìm được chồng? Quả thực chính là đưa đến một tổ tông sống, danh phận vợ chồng vẫn chưa có thành đầu, bên ngoài đã bắt đầu nuôi

phụ nữ.

Cô gái tên Văn Giai kia vẻ mặt co rút, mà vẻ mặt hai người bên cạnh lòng đầy tức giận tùm tùm Văn Giai đến trước mặt Từ Nhị. Trong đó có một cô bé có chút hơi tomboy há miệng nói: "Còn không phải muốn hỏi cậu. Hai người các cậu trước kia là bạn tốt, nhưng đột nhiên lại không để ý đến cậu ấy. Cậu ấy lo lắng nhà cậu xảy ra chuyện gì, cho nên đặc biệt đến thăm cậu. Vào thôn hỏi thăm một hồi mới tìm được chỗ ở của cậu."

Sở Từ vừa nghe nhìn không được mỉm cười, đánh giá ba cô gái này cũng nên biết thân phận hiện tại của Từ Nhị chứ? Nhưng phải nói rằng, nàng thật ra rất thương thức tình yêu thuần khiết và bốc đồng trong lòng những cô gái này. Chỉ tiếc, nàng không phải là con trai, cô gái này nàng chỉ có thể nhìn xa xa.

Sắc mặt Từ Nhị hơi xấu hổ, nhưng tu dưỡng cũng không tệ lắm: "Trước đó quan hệ giữa chúng ta cũng chỉ là bạn bè cũng không tệ lắm mà thôi. Bây giờ tớ đã kết hôn, cho nên tương lai phải tập trung học tập, chăm sóc trong nhà, không muốn lãng phí thời gian lên những chuyện khác."

Văn Giai trông rất xinh đẹp, một hơi thở văn tú, giống như một nụ hoa sắp nở vào mùa hè, làm cho người ta sinh một cảm giác lo lắng.

Cô thích cười, tiếng cười giống như tiếng chuông, có loại ma lực thoát khỏi sự bất an. Cô gái giống như cô sẽ có rất ít con trai có thể từ chối. Ngay cả y trải qua chuyện trước đó cũng đều động lòng, cũng bởi vì có phản động lòng này cho nên bình thường coi như thường xuyên ở bên cô. Nhưng mặc dù không phải y tự nguyện, hiện tại y cũng đã là chồng của Sở Từ. Cho nên tự nhiên muốn chặt đứt tất cả tâm tư khác.

"Cậu... cậu đã kết hôn..." Văn Giai ngẩn người một chút, cúi thấp đầu. Sau khi ngẩng lên lại hé ra gương mặt tươi cười: "Cậu đang gạt người phải không? Chúng ta chính là người thời đại mới, nhà nước còn đề xướng kết hôn muộn sinh con muộn đây. Cậu cũng chưa đến tuổi kết hôn, sao có thể kết hôn chứ?"

"Là sự thật, đây là... là... là vợ của tớ..." Từ Nhị kiên trì, vội vàng tùm tùm Sở Từ nói.

Đúng là một dáng vẻ cầu cứu.

Sở Từ hơi khó hiểu. Nếu nàng nhìn không lầm, ánh mắt đầu tiên khi Từ Nhị nhìn thấy Văn Giai này rõ ràng ánh mắt hơi khác. Lúc này tại sao lại bắt đầu giả dạng Liễu Hạ Huệ ôm phụ nữ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn?

Ba người Văn Giai nhất thời bị Sở Từ hấp dẫn qua, cẩn thận quan sát ba người giắt này mình. Cô gái tomboy kia càng thiếu chút nữa nhảy lên: "Từ Văn Viễn! Cậu... cậu... sao cậu có thể nhìn trộm bác gái như vậy? Cậu có phải xảy ra chuyện gì hay không? Chúng ta có thể huy động tất cả bạn chung lớp cùng nhau giúp cậu."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Vấn đề đạo đức

Sở Từ cũng muốn chăm sóc bản thân, nhưng căn bản không có thời gian rảnh. Mỗi ngày nàng phải học nghề mộc điều khắc gỗ, phải đan nệm rom đôi tiền, còn phải đi cửa thôn bán thành phẩm. Thậm chí gần đây trong nhà có thêm bảy mẫu ruộng, trong đất hoang có rất nhiều đá vụn cỡ đại. Mỗi ngày trời chưa sáng nàng phải thức dậy cuộc, một ngày cứ như thế gần như một gần hư kiệt sức. Một chút thời gian tự do cũng không có, làm sao có khả năng đi lãng phí thời gian đặt lên mặc quần áo trang điểm chứ?

Huống chi, quần áo xinh đẹp phần lớn không thoải mái, mặc mấy thứ đó đi làm việc không cẩn thận sẽ xé rách, đến lúc đó cũng là không công tổn thất.

Nhưng nàng cố gắng như vậy cũng có hồi báo, ít nhất hiện tại cân nặng đã giảm xuống nhanh chóng. Sau ngày đầu tiên Sở Đường đến trường nàng có mượn cân nhà Xuyên Từ qua. Khi đó cân nặng đã giảm xuống đến 89 ký. Ngày hôm qua mới cân lại một lần, so với lần trước ước chừng giảm thêm 10 ký. Chẳng qua bởi vì hình thể nàng vốn dĩ lớn. Cho nên mặc dù là ốm rất nhiều cũng nhìn không phải quá rõ ràng.

Lúc này Từ Nhị nghe một câu như vậy vội vàng nói: "Tuổi Sở Từ bằng mấy cậu, không phải là bác gái gì đó. Hơn nữa tớ sống rất tốt, không cần người khác giúp đỡ..."

Đừng nói là giúp đỡ, ba người Văn Giai không phải đến thêm phiền sao? Vốn dĩ Sở Từ cũng đã rất có ý kiến với y, y cũng hiểu được bản thân thiếu Sở Từ rất nhiều. Bây giờ vẫn ổn, còn nhiều thứ tổn tiền nữa. Hơn nữa vạn nhất bị cô hiểu lầm thì làm sao? Cho dù y không muốn đi ở rể, nhưng vậy không đại biểu là y có thể làm cho Sở Từ hiểu lầm mình hái hoa ngắt cỏ!

Đây chính là vấn đề đạo đức!

"Từ Văn Viễn! Cậu làm cho tớ quá thất vọng rồi. Cậu xem chúng tớ là người ngoài sao? Còn nữa, trước kia cậu nói với tớ cậu hy vọng tương lai bản thân có thể đi làm một nhân viên nghiên cứu, tương lai có thể làm việc cho nhà nước; còn nói bản thân càng tôn trọng những người lập nghiệp trước mới thành gia. Tại sao bây giờ thay đổi? Tớ không tin cậu là cam tâm tình nguyện. Nếu cậu có nỗi khổ cậu cứ nói, tớ sẽ kêu ba mẹ tớ giúp cậu!" Văn Giai đau lòng nói.

Sở Đường cũng không phải học chung một lớp với Từ Vân Viễn. Căn bản không biết Văn Giai, cho nên giờ phút này hơi đại ra.

"Cô bé Văn Giai." Sở Từ đột nhiên mỉm cười: "Cô nếu đã kêu tôi là bác gái, trưởng bối là tôi đây có chuyện muốn nói thẳng."

"Cô nếu như thích cậu ấy cứ việc nói thẳng, nắm chặt thổ lộ. Sau khi thổ lộ nên trở về như thế nào thì về như thế đó, đừng nói bác gái tôi đây không nhắc nhở cô, mơ ước đàn ông của trưởng bối đó là con gái không được dạy dỗ biết không? Cũng không nên vướng sâu trong vũng lầy càng lún càng sâu!" Sở Từ nói với vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Trên mặt Từ Nhị hiện lên một tia xấu hổ. Sở Đường không biết tại sao lúc rõ ràng nên tức giận lại cổ tình rất muốn cười.

"Cô là bác gái của ai chứ? Cô mới là người nói chuyện không có dạy dỗ đó!" Văn Giai vội vàng thẹn quá thành giận nói.

Cô gái đỏ mặt, có thể nói là xinh đẹp. Gương mặt này giống như biết nói, hơi thở thanh xuân còn tràn đầy hơn lúa ngoài ruộng, tràn ngập làm cho người nhìn không được hướng tới.

Sở Từ thở dài một hơi, ai kêu lúc nàng mượn xác hoàn hồn không chọn một cơ thể tốt chứ? Nếu thành một nữ sinh xinh đẹp thì không thể mạnh hơn bây giờ sao? Lại càng sẽ không bị bạn cùng lứa tuổi kêu bác gái.

"Văn Giai!" Từ Nhị nghiêm túc kêu một tiếng, tiếp tục nói: "Chuyện của tớ không có liên quan gì với các cậu, cũng mời các cậu tôn trọng cô ấy."

"Tớ có chỗ nào không tôn trọng cô ấy chứ?" Văn Giai bĩu môi: "Từ Vân Viễn, cậu thật sự cam tâm cứ sống như vậy cả đời sao? Làm chồng một cô gái như vậy, mỗi ngày nói với cô ấy mấy việc lông gà vớ tỏi, chịu được cả người ướt đầm mồ hôi thối và cơ thể mập mạp của cô ấy? Dung mạo của cậu như vậy đi chung với cô ấy xứng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Mua bán người

Editor: demcodon

Sở Từ nghe được lời này khóe miệng co giật, cúi đầu nghĩ trên người, ra vẻ oan ức nhìn em trai nhà mình: "A Đường, cả người chị đầy mùi mồ hôi thối sao?"

Nàng chảy mồ hôi không ít, nhưng mỗi lần đều đúng lúc đi tắm rửa được không? Miệng của cô bé này thật độc, ai chọc giận cô chứ?

"Xin lỗi Sở Từ, là lỗi của tôi, Văn Giai là người không xấu, cũng là nhất thời xúc động. Nhưng cô yên tâm tôi không có lòng riêng. Cô giúp tôi đã cứu tôi, cả đời tôi đều nhớ rõ..." Từ Nhị nói không biết lựa lời. Sau khi hoảng loạn an ủi vội vàng lại nói với Văn Giai: "Ý tốt của các cậu tớ sẽ ghi nhớ trong lòng, nhưng mời các cậu đi cho."

Sở Từ xem như phục Từ Nhị. Y xử lý cách như vậy kết quả cuối cùng vẫn là Trư Bát Giới soi gương, trong ngoài không phải người sao?

"Từ Vân Viễn, cậu không thể như vậy. Tớ... tớ thích cậu. Cậu không thể kết hôn với người khác. Cho dù... cho dù cậu không thích tớ. Vậy cũng không thể từ bỏ bản thân sống... sống chung với người như cô ấy vậy. Nếu như cậu không đồng ý với tớ thì hôm nay tớ sẽ không đi..."

"Tại sao cậu lại như vậy? Trong khoảng thời gian này Văn Giai vẫn luôn rất quan tâm cậu, hỏi thăm chuyện của cậu khắp nơi, sợ cậu sẽ gặp khó khăn về mặt tiền bạc, còn đặc biệt xin người nhà 100 đồng. Ba mẹ cậu ấy tức giận đến mức muốn đánh cậu ấy. Cậu khen ngược, lại còn vì cô gái mập này hung dữ với cậu ấy." Bạn bè "ngây thơ" đứng một bên lại hằm hừ nói.

Sở Từ vừa nghe lại đột nhiên mỉm cười: "Mang tiền đến đây?"

Mấy người đều sững sốt, còn chưa nói gì Sở Từ lại nói tiếp: "Từ Nhị, tôi cũng coi như đã nhìn ra mấy ngày nay cậu vẫn luôn không cam lòng. Nếu như người yêu miễn cũng đã đến, tiền cũng không thiếu. Sau khi trả lại tôi 20 đồng và tiền học phí thì cậu có thể đi. Cậu thấy như vậy có được hay không?"

Miếu này của nàng nhỏ, không chứa được vị thần vĩ đại này. Mặc dù nàng thích đàn ông đẹp trai, nhưng phải có một điều kiện tiên quyết đó là một chữ "trung", lòng cũng không phải của nàng thì muốn dùng thân xác làm gì?

Sau khi vừa nghe Sở Từ nói lời này ánh mắt Văn Giai đều sáng, lập tức nhìn chăm chăm Từ Nhị.

Từ Nhị tròn mắt, y vẫn luôn nghĩ đến bản thân "bán mình" là bất đắc dĩ. Nhưng bây giờ thái độ của Sở Từ lại nói cho y người bị bất đắc dĩ và vô tội, Sở Từ mới là một người bị ép buộc nhất.

Thế mà lấy giá gốc chuẩn bị bán y ra ngoài. Nhưng y cũng không phải hàng hóa, nói muốn thì muốn, nói ném thì ném?

Những người đàn ông này quả thực đều có tính nết hèn hạ. Trước đó Từ Nhị còn oán trời oán ba mẹ, lúc này lại nhịn không được có loại tâm tư muốn nắm chặt Sở Từ. Đương nhiên, ngược lại không phải thật sự vì tình cảm. Mà là vì sống chung với Sở Từ và Sở Đường cảm nhận được sự ảm áp của gia đình. Ít nhất nhiều năm như vậy, ngoại trừ anh cả y thì chỉ có Sở Từ và Sở Đường đối xử với y tốt nhất. Trước kia anh cả y thường nói làm người phải biết phân biệt chuyện đúng sai, cũng phải tri ân báo đáp. Y không giỏi cả hai, nhưng cũng muốn học.

"Tôi không đồng ý!" Từ Nhị mở miệng lập tức nói một câu.

"Lúc trước cô đưa là tiền sinh lễ. Đó là tiền sinh lễ cũng không phải tiền bán mình của tôi. Cho nên cô không có tư cách rao bán tôi đi. Nếu quả thật là bán... mua bán người là phạm pháp..." Từ Nhị nói tiếp.

Sở Từ vừa ngược mắt: "Nếu cậu cảm thấy đó là tiền sinh lễ, trước đó sẽ bởi vì bốn chữ 'tới cửa ở rể' này không chấp nhận được lâu như vậy sao?"

"Đó là trước đó!" Từ Nhị đỏ mặt giận mắng: "Tóm lại, tôi là người đã có gia đình. Tôi cũng không có làm sai chuyện gì, tôi và Văn Giai trong sạch. Ngay cả bạn trai bạn gái cũng không phải. Cô không thể bởi vì chuyện cô ấy tìm đến thì giận chó đánh mèo lên tôi."

Sở Từ khế hừ một tiếng: cậu bé này còn giận dữ. Hôm nay chính là nàng không công bị người mắng là bác gái, oan ức rõ ràng nên là nàng chứ?

"Ồ lại cũng được, đuổi ba cô gái trông giống bông hoa này ra cho tôi, bằng không cậu cũng lập tức cuốn gói chạy đi!" Sở Từ nhướn mày khế cười một tiếng, tiếp theo vỗ quần áo ngồi trên ghế ở trong sân chờ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Mời cô đi

Nàng khách khí với Từ Nhị đơn giản là tôn trọng sự lựa chọn của em trai nhà mình. Nếu không căn bản sẽ không nhịn tính tình thiếu gia của y. Hơn nữa, y mặc dù coi như thông minh nhưng hiểu chuyện còn thua Sở Đường. Dáng vẻ mặc dù tốt nhưng cũng chỉ là thùng rỗng nhìn được mà dùng không được. Bởi vì tự sát trước đó nên cơ thể tổn thương nặng, không làm việc được không nói, còn phải cung cấp thức ăn nước uống cho y. Nếu còn phải bị người của y khinh bỉ cũng uổng phí nàng sống lâu như vậy.

Sở Từ ngồi giống lão Phật gia. Sở Đường và Từ Nhị nhìn nhau và nhìn ba cô gái xinh đẹp như hoa đứng đối diện, nhất thời không biết xuống tay như thế nào.

Văn Giai hơi sững sốt, trên mặt hiện ra một tia đau lòng. Cô bé tomboy bên cạnh thấy thế lập tức nói: "Từ Văn Viễn, cậu không thể khi dễ người như vậy. Chúng tớ có ý tốt đến giúp cậu, nhưng cậu thì sao? Đề không biết tốt xấu, lại tình nguyện làm tới cửa ở rể của cô gái mập này! Tương lai cậu không muốn tiền đồ nữa sao? Bạn học trong trường nếu biết nhất định sẽ chê cười cậu!"

Sở Đường không đánh con gái. Cho nên vốn dĩ còn hơi rối rắm, sợ mất thể diện. Nhưng bây giờ vừa nghe bạn học này mở miệng ngậm miệng đều là "cô gái mập", một chút dục dõ cũng không có, nhất thời chân mày lại.

"Chị của tôi là người hơi mập một chút, nhưng mạnh hơn con thỏ khó nhận biết tốt xấu như cô nhiều." Sở Đường hừ mĩa một tiếng.

Cô bé tomboy sắc mặt giận dữ: "Hai chị em mấy người chính là cá mè một lứa, cũng không nhìn xem dáng vẻ của chị cậu, sao xứng với Từ Văn Viễn. Quả thật chính là tú cầu treo trong nhà vệ sinh, căn bản là không xứng!"

"Vậy còn cô? Ngoài thơm trong thúi, nhà chúng tôi cứ thích treo tú cầu Từ Văn Viễn không có chuyện gì liên quan đến cô, làm gì giống như lửa đốt mông cô vậy?" Sở Đường nhẹ nhàng đối đáp.

Sở Từ nghe thấy hai người nói qua nói lại một chút cũng không cảm thấy sáng khoái. Quả nhiên từ xưa đến nay tú tài mắng chửi người đều mất sức.

Sở Đường trước kia đều là bị người mắng. Nhưng lúc ở nhà họ Sở đều nghe không ít mợ cả nhà mình gán cổ lên gào. Bởi vậy cũng học được vài phần tinh túy. Nhưng dù sao cậu cũng là đàn ông, cũng là người đi học. Nếu kêu cậu khóc ba chửi má nó cũng không có khả năng, nhiều lắm là châm chọc vài câu.

"Sở Đường, cậu thật không biết xấu hổ, còn phản từ trí thức đâu? Há mồm ngậm miệng là mông, không có dạy dỗ!" Cô bé tomboy lại nói.

"Đủ rồi!" Từ Nhị trực tiếp hét một tiếng, sắc mặt xanh mét nhìn chằm chằm Văn Giai: "Người là cô dẫn đến. Bây giờ cô dẫn theo mấy cô ấy rồi đi, nơi này không chào đón các cô."

"Từ Văn Viễn..." Văn Giai trừng lớn mắt.

"Chúng ta trước kia xem như bạn bè. Vốn dĩ tôi không muốn xé rách mặt với cô, nhưng chuyện của tôi quả thật không cần cô quan tâm nhiều. Tôi cũng

không có khả năng chấp nhận cô đối xử vô lý với Sở Từ và Sở Đường như vậy. Cho nên sau này chúng ta đường ai nấy đi, đối diện nhìn thấy coi như không biết, mời cô đi đi!" Từ Nhị nghiêm túc nói tiếp.

Văn Giai nghe xong là đáng vẻ vừa tức vừa giận vừa đau lòng. Cô thật sự không hiểu, tại sao trên đời này lại có người cứng đầu như vậy! Cô rõ ràng mang theo tiền đến, cũng không muốn y tới cửa ở rể. Tại sao y không thể đưa ra lựa chọn chính xác chứ? Lại tình nguyện bị một cô gái mập như vậy xúc phạm cũng không muốn chấp nhận sự trợ giúp của cô, cũng quá làm cho cô thất vọng rồi!

"Cậu, Từ Văn Viễn, cậu đừng hối hận! Hừ!" Nói xong cô xoay đầu dặm chân, bùm mặt khóc chạy ra ngoài.

Tiếng "hu hu" kia thật làm cho người ta nhìn thấy mà thương, bóng dáng đau lòng muốn chết càng làm cho người nhìn thấy còn đau lòng hơn. Chỉ là đáng tiếc đáng về hoa lê dính hạt mưa này rồi đi quá nhanh. Nếu có họa sĩ có thể vẽ xuống làm kỷ niệm thì tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Không lưu tình

Editor: demcodon

Văn Giai vừa chạy, hai bạn nữ khác sau lưng cũng vội vàng đuổi theo. Đương nhiên, trước khi đi còn không quên hung hăng cảnh cáo Sở Đường một tiếng.

Sở Đường trực tiếp để lại cái xem thường, căn bản sẽ không để trong lòng.

"Xem như đi rồi, còn khóc sụt sùi, xui xẻo. Tương lai mình tìm vợ không yêu cầu cái khác, chỉ cần đừng hờ một chút một khóc - hai âm ỉ - ba thất cổ là được." Sở Đường lăm bắm một câu.

Có một số cô gái khóc lên thật sự làm cho người ta đau lòng. Ví dụ như Thôi Hương Như, chị đó là bề ngoài yếu ớt trong lòng kiên cường. Cho chị thời gian để suy nghĩ rất nhanh có thể suy nghĩ thông suốt, không giống với Văn Giai vừa rồi, khóc không thể hiểu được; rõ ràng là cô mạnh mẽ xông tới, lại một bộ bị người hại, hơi làm ra vẻ hiềm nghi.

Về mặt Từ Nhị ngượng ngùng: "Xin lỗi, tôi cũng không nghĩ tới các cô ấy sẽ tìm tới..."

"Lời này cậu không nên nói với tớ." Sở Đường trực tiếp trả lời.

Từ Nhị nhìn qua phía Sở Từ, đi đến trước mặt: "Sở Từ, xin lỗi."

"Lòng yêu cái đẹp ai cũng có, đáng vẻ của Văn Giai xác thực không tệ. Cậu có tâm tư đó cũng rất bình thường, tôi cũng không thèm để ý. Nhưng chỉ cần đứng ở trong cái nhà này, vậy không thể bán ra điểm mấu chốt." Sở Từ lạnh nhạt nói.

"Điều này tôi biết... Tôi và cô ấy thật sự không có gì, hai tuần ở trường học một câu cũng không nói với cô ấy!" Trong lòng Từ Nhị hơi oan uổng, mặt mũi cũng không còn, lại cảm thấy Sở Từ cũng quá tính toán chỉ li. Y cũng là một cậu bé, Sở Từ đối với Sở Đường còn có thể chịu đựng vài phần. Nhưng đối y lại luôn nói lạnh nhạt hoặc là hờ hững như vậy.

"Trong lòng lại đang trách tôi à?" Sở Từ nhìn ánh mắt y đột nhiên cười nói.

Từ Nhị khề cau mày không nói chuyện. Y sĩ diện, cũng sợ nhất mặt mặt. Nhưng hôm nay rõ ràng y đã kéo mặt mũi xuống, đã cố hết khả năng không đi làm chuyện một người tới cửa ở rể không nên làm. Nhưng Văn Giai xuất hiện thật là chỉ do ngoài ý muốn, cũng không phải y sắp xếp. Nếu y đã đuổi người đi rồi, Sở Từ cũng không nên cứng rắn như vậy. Dù sao hai người sống chung cũng nên suy xét vì đối phương một chút.

Sở Từ thấy y không nói lời nào khề cười một tiếng, giọng lại lạnh như đá băng: "Trong lòng cậu vốn dĩ không xem tôi là vợ. Tôi đây tự nhiên cũng sẽ không xem cậu trở thành người đàn ông của tôi. Nhưng cậu cũng không phải em trai của tôi, hai loại thân phận gần gũi nhất này cậu đều không phải. Tôi đây không có lý do nào dung túng cậu chịu đựng cậu."

"Con người của tôi rất chán ghét rắc rối. Đặc biệt là người không quá thân rước lấy rắc rối cho tôi." Sở Từ nói tiếp.

Nếu y thật lòng xem nơi này là nhà, đừng nói là rắc rối từ ba cô gái nhỏ tìm đến, chính là chọc vào cái sọt lớn Sở Từ nàng cũng sẽ tìm mọi cách chống thay y. Nhưng y bắt quá chỉ xem nhà họ Sở là nơi đặt chân tạm thời. Vậy nàng dựa vào cái gì phải đối xử chân thành?

Về phần nguyên nhân vừa rồi y không chịu chấp nhận ý tốt của Văn Giai chỉ sợ cũng bắt quá là cảm thấy mua bán một lần đã đủ si nhục, lại thêm một lần nữa đó chính là thật sự chà đạp tôn nghiêm của bản thân.

Sắc mặt Từ Nhị đều thay đổi. Thậm chí còn xấu hổ hơn vừa rồi bị Văn Giai chỉ vào mũi lên án.

Ánh mắt Sở Từ dường như có một sức mạnh xuyên thấu, lan tỏa những chuyện y đang suy nghĩ trong lòng một chút, không để lại một chút tình cảm nào.

Cái gì mà gia đình ám áp... Trong lòng y chỉ cảm thấy cuộc sống trước mắt của mình vẫn coi như ổn định, không muốn lại có thêm bất kỳ thay đổi nào.

Nói trắng ra là: đối với Sở Từ hai phần áy náy, hai phần kiêng kỵ và thêm hai phần biết ơn. Về phần bốn phần còn lại kia cũng là lợi dụng, lợi dụng cô ngăn cản mẹ kế, lợi dụng cô tiếp tục đến trường. Trong lòng y thậm chí cũng nghĩ tới, chờ sau khi lên đại học hoặc là tốt nghiệp đại học thì cố gắng kiếm tiền, trả lại số tiền đã thiếu cô vài lần, mấy chục lần, thậm chí mấy trăm lần. Như vậy giữa bọn họ sẽ không bao giờ có quan hệ gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Màng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Hồ cái

Đối với Từ Nhị, Sở Đường chưa chắc cũng không phải thấy không rõ. Mọi người đều là sói đội lột cừu, tâm tư đều là không khác nhau. Nhưng chính là không rõ ràng mà thôi, chủ yếu chính là cậu cảm thấy chị nhà mình cũng đủ sức quyền rũ. Trong vòng 5 năm hoàn toàn có thể chiếm giữ trái tim Từ Nhị. Chỉ là không ngờ rằng xung đột giữa hai người lại lớn hơn cậu tưởng tượng.

Sở Từ chính là muốn nói rõ ràng mọi chuyện, miễn cho tương lai Từ Nhị tiếp tục lừa mình dối người.

Làm kỹ nữ (gái làng chơi) còn muốn lập đền thờ. Loại chuyện này ngẫu nhiên xảy ra không tính, cứ tiếp tục như vậy thời gian dài chỉ sợ một trái tim chân thành đều thành đen, nguy trạng nhiều hơn. Diện mạo bản thân ban đầu đến cuối cùng có lẽ cũng không tìm thấy.

"Được rồi, đừng làm đáng về chết vợ. Từ hôm nay trở đi, nếu cậu thật sự muốn ở lại cái nhà này, vậy thì đơn giản. Sở Đường đối xử với cậu như thế nào thì cậu đối xử với nó như thế. Công việc trong nhà nên làm cậu có rảnh thì giúp một tay. Những người lung tung rồi loạn đừng chọc về nhà, thật sự bắt đắc dĩ dẫn về thì tự mình đánh trả, đừng làm cho đối phương mất cả nhà đều xấu hổ theo!" Sở Từ cuối cùng lại nói.

Hát tuồng này cũng dễ làm thôi, vẫn cứ lẫn lộn như vậy chỉ sợ vị thiếu gia thanh cao này không chừng nhắm mắt bỏ đi. Đến lúc đó lại đến Sở Đường lo lắng suông.

Về phần mục đích kêu y làm việc, thật ra cũng không phải thật sự cần y giúp một tay, chủ yếu vẫn là muốn bồi dưỡng ý thức tham dự của y. Chỉ có thật sự đi theo gia đình này cùng nhau cố gắng mới có thể cảm thấy mình là một phần của gia đình này, mà không phải ngồi mát ăn bát vàng ngày càng xa.

Cậu bé 17 tuổi bị Sở Từ mắng mắt đều đỏ. Nếu không phải cần mặt mũi thì hiện tại nước mắt đã chảy xuống. Sở Từ thích nhìn người cười, cũng thích thấy người khóc, cười tươi lên tinh thần, khóc lên ánh mắt ẩm ướt càng tinh thần hơn.

Giờ phút này cổ họng Từ Nhị đã nghẹn nói không nên lời nói, chỉ cứng ngắc gật đầu.

Lúc này Sở Từ mới vừa lòng mặc kệ y.

"Hai ta cũng là anh em tốt, muốn khóc thì khóc đi, cũng không mất mặt." Sở Đường vỗ bả vai Từ Nhị, hai anh em lại đi tới một chỗ.

Khóe miệng Từ Nhị co giật nói: "Chị cậu chính là hồ cái."

"Không hẳn vậy, nhưng hồ cái này oai phong nha, vừa biết quản gia vừa biết kiếm tiền, còn bảo vệ đàn con, thật tốt nha!" Sở Đường chân thành nói.

Từ Nhị liếc mắt xem thường, là bảo vệ đàn con. Nhưng bây giờ đàn con ở trong mắt Sở Từ người duy nhất là Sở Đường, mà y chính là con sư tử ốm yếu không cần thận bước vào đàn hồ muốn trở thành người một nhà, còn phải cời đầu lông rậm sư tử của mình trước!

Nhưng không thể không nói khi mở ra giếng trời để nói chuyện thẳng cũng có chỗ tốt hơn. Trước kia Sở Từ cố kỵ mặt mũi vị khách là y, từ trước đến nay lưu lại vài phần làm người, cũng không sai khiến y. Cho nên bắt đầu sống chung có vài phần cảm giác giả dối.

Nhưng buổi chiều hôm nay, Từ Nhị lại bị cô ép buộc chân không cảm cuộc đi theo cô xuống ruộng xới đất. Ước chừng đến trời tối, trên tay đều nổi lên bọt nước. Nhưng lúc ăn cơm lại không cảm thấy chột dạ, ăn từng thìa từng thìa một chút cũng không mang theo khách khí.

- - -

Buổi tối Sở Từ đến nhà Thôi Hương Như ngủ nhờ, sáng sớm hôm sau lại trở về.

Hai anh em nghỉ ngơi hai ngày, ở nhà có thể giúp nàng không ít chuyện. Nhưng cũng không biết có phải gần đây phong thủy xảy ra vấn đề gì hay không. Trước một ngày trong nhà mới có khách đến. Sáng sớm hôm sau lại có một chuyến viếng thăm thứ hai, hơn nữa nằm ngoài dự kiến của Sở Từ.

Ba mẹ Từ Nhị mang theo một cái rổ trong tay. Trong rổ được phủ một tấm vải đỏ, dưới vải đỏ là hơn 10 quả trứng gà. Ngoài ra còn có một miếng thịt

heo đến.

Thời buổi này, chỉ có ngày lễ ngày tết mới ăn thịt. Thịt này mắc không nói, còn phải mua bằng phiếu. Bây giờ cuộc sống của Sở Từ mặc dù vẫn tốt. Nhưng những thứ xa xỉ như vậy sau khi mượn xác hoàn hồn cũng chỉ ăn hai đến ba lần thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Gửi thư

Nếu thịt này là nhà họ Sở đưa tới thì nàng còn có thể nghĩ có lẽ là ông ngoại muốn lấy lòng Sở Đường. Nhưng cổ tình là nhà họ Từ.

Thím Trương Hồng Hoa nhà họ Từ này cũng không phải mẹ ruột Từ Nhị, đã có thể không màng chết sống bán người đi, làm sao có lòng tốt đưa thịt cho bọn họ ăn chứ?

"A Từ à, mấy ngày nay trong lòng ba con rất nhớ mấy đứa, suy xét cuối tuần con về nhà cho nên kêu mẹ đến thăm, thuận đường cho mấy đứa tắm bồn." Trương Hồng Hoa vui vẻ cười nói.

Sở Từ bị xung hô này ngạc nhiên sững sờ một hồi. Lúc này mới ý thức được hiện tại hai nhà xem như thông gia. Mặc dù nàng không vui, ở trên quy củ, Trương Hồng Hoa trước mặt là mẹ chồng của nàng, ông Từ kia là ba chồng của nàng.

Sở Từ nhìn miếng thịt mỡ nạc này trong lòng suy xét một hồi: "Thím Hồng Hoa, thím không phải muốn mượn hai miếng thịt này đưa Từ Nhị về chứ?"

"Đương nhiên không phải, mẹ đây không phải đến xem thằng hai sống có tốt hay không sao? Ba mẹ làm trưởng bối, trong lòng khẳng định là hy vọng bọn nhỏ sống tốt. Đúng rồi, mẹ suy xét lần trước lấy tiền mấy đứa cũng không thích hợp. Dù sao cuộc sống của mấy đứa không quá tốt. Cho nên..." Nói tới đây Trương Hồng Hoa lại lấy 20 đồng trong túi ra cười nói: "Tiền này con cầm đi, mua một chút vật dụng hàng ngày sống cho tốt."

Điều này không chỉ là Sở Từ ngạc nhiên. Ngay cả Sở Đường và Từ Nhị cũng đều nhìn được suy nghĩ không biết Trương Hồng Hoa đánh chủ ý gì.

Thím Hồng Hoa keo kiệt bao nhiêu bọn họ đã sớm thể nghiệm qua. Nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới có một ngày có thể nhìn thấy bà hào phóng.

"Thím cũng thật hào phóng." Sở Từ mỉm cười một cái rồi bất động.

"Việc này có là gì, vì con thôi." Thím Hồng Hoa cũng cười nói tiếp: "Chỉ có một chút, thằng hai nhà chúng ta thân thể gầy yếu, không chịu nổi mưa gió. Bình thường con cố gắng nhường nó một chút."

Nói xong còn không quên đánh giá Từ Nhị, xem trên người y có vết thương gì hay không.

Sở Từ im lặng một hồi lâu đột nhiên nói: "Hôm nay thím đến có phải có tin tức tốt gì hay không? Chẳng lẽ là Từ Đại gửi thư về?"

Khi những lời đó rơi xuống, gương mặt tươi cười của Trương Hồng Hoa lập tức cứng ngắc.

Sở Từ nhất thời hiểu được mình đoán đúng rồi. Trương Hồng Hoa này không sợ trời không sợ đất. Thậm chí ngay cả người chồng què chân kia cũng không có kỳ trực tiếp bán con chồng. Mà nguyên nhân có thể làm cho bà đột nhiên thay đổi thành người khác vậy cũng chỉ có thể là vị Từ Đại nhà họ Từ kia.

Nghe nói trước khi Từ Đại chưa đi lính chính là người tài giỏi, rất tốt với người nhà họ Từ, đã trị Trương Hồng Hoa ngoan ngoãn. Căn bản cũng không dám đánh chủ ý lên hai anh em này. Thậm chí lúc trước Trương Hồng Hoa ngăn chân làm cho hắn đi lính. Nếu không phải hắn cũng vui vẻ đồng ý, bằng không chuyện đi lính khẳng định cũng không thành.

Thậm chí ngay cả mấy năm trước hắn đi lính, người mặc dù không ở nhà nhưng vẫn còn oai. Trương Hồng Hoa cũng vẫn luôn nuôi Từ Nhị giống như con trai ruột, không dám cho sắc mặt.

"Sao... sao con biết?" Trương Hồng Hoa hơi lắp bắp hỏi.

Chẳng lẽ là Từ Đại viết thư gửi cho Từ Nhị, nên trước tiên đưa đến chỗ của Sở Từ trước? Sở Từ nhìn dáng vẻ này của Trương Hồng Hoa ngày càng tò mò với Từ Văn Liệt kia, cười tủm tỉm nói: "Thái độ này của thím đó chính là tôi đoán đúng rồi?"

"A..." Trương Hồng Hoa cười gượng một tiếng: "Buổi tối hôm qua nhận được thư, nói là trước đó đánh giặc ở bên tỉnh biên giới, tình huống không tốt lắm, chặt đứt thư từ qua lại. Hai tháng này trở về doanh trại cho nên lại liên lạc về, còn... còn nói chờ trận này đánh gần xong thì sẽ trở về thăm..."

"Thật sao?" Từ Nhị lập tức vui vô cùng, có chút tính trẻ con, kích động nói với Sở Đường: "Tớ đã nói anh cả của tớ là người anh dũng nhất, khẳng định

sẽ an toàn về nhà!"

"Thím Hồng Hoa, xem ra thím là sợ Từ Đại sau khi trở về chúng ta nói lung tung chứ gì?" Sở Từ cười vui vẻ, biểu cảm ranh mãnh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Công phu sư tử ngoạm*

(*Công phu sư tử ngoạm - sư tử đại khai khẩu: cắn một phát được cả miếng to. Đại khái mang ý nghĩa là rất tốn tiền, ra giá cắt cổ.)

Sở Từ nhìn thím Hồng Hoa này một câu đã chọc thủng tâm tư của bà. Biểu cảm của Trương Hồng Hoa có vài phần cứng ngắc, lúng túng nói: "A Từ, sao con nói lời khách khí như vậy? Mẹ là mẹ chồng con, sao con có thể nói lung tung với mẹ như thế? Mấy năm nay Từ Đại không ở nhà, mẹ đã nuôi thằng hai đến trắng trẻo mập mạp, cả thôn không có ai đẹp trai hơn nó. Bây giờ nó đi học chăm chỉ, sức khỏe cũng không có vấn đề. Tôi làm mẹ nó cũng không làm gì có lỗi với nó."

Từ Nhị ở bên cạnh hừ mĩa một tiếng. Lúc mẹ kế này vào cửa y còn nhỏ. Cho nên từ nhỏ vẫn luôn xem bà giống như mẹ ruột mà gọi. Khi còn nhỏ nhìn thấy bà đặc biệt yêu thương em trai mình. Sau khi mình nhìn thấy cũng hơi ghen tỵ, cũng từng có ý đồ lấy lòng bà. Chẳng qua dù sao không phải con ruột, mẹ kế này có đôi khi nhìn y với ánh mắt mang theo vài phần oán độc. Nếu không có anh cả che chở, những năm này y trải qua tất nhiên không có khả năng an ổn không việc gì như vậy.

"Mấy ngày trước đó Từ Nhị bệnh rất nặng, may mắn tôi đúng lúc dùng thuốc kéo cậu ấy từ quỷ môn quan trở về. Trong khoảng thời gian này càng là ba ngày hai bữa nấu nhiều món ngon cho cậu ấy bổ sung nguyên khí. Nếu không người đã sớm không còn. Bây giờ nếu Từ Đại sắp trở về tôi đương nhiên phải báo cáo theo sự thật. Thím Hồng Hoa, thím thấy tôi có nói đúng hay không?"

"A Từ, con không biết tính tình của thằng cả, vốn dĩ rất hung hãn. Nếu lại nghe nói em trai nó chịu khổ, đến lúc đó không chừng còn đổ lỗi cho con đấy." Thím Hồng Hoa vội vàng nói.

"Thật không?" Sở Từ cười một tiếng: "Từ Đại cho dù muốn trách, chỉ sợ cũng chỉ biết tính lỗi lên người lớn là thím đây? Từ Nhị là tôi dẫn ra, mạng là tôi cứu, tiền cũng là tôi bỏ ra. Thậm chí ngay cả học phí đi học đều là tôi cho. Đừng nói là Từ Đại, cho dù là hoàng đế đến đây cũng không có khả năng cảm thấy tôi mới là người ác kia!"

Lần đầu tiên gặp thím Hồng Hoa bà cũng không phải là như thế, làm người kiêu căng ngạo mạn, đáng vẻ nhìn Từ Nhị giống như là nhìn một phé vật; không nghĩ tới trong vòng thời gian ngắn như vậy đã bị bức thành như vậy.

Một người ngay cả con trai cũng bán lại bỏ được đưa một rổ trứng gà và một miếng thịt heo đến, xem ra thật sự là bị tin tức của Từ Đại dọa sợ.

"A Từ, mẹ chính là trường bối của con đó!" Thím Hồng Hoa nói tiếp.

"Nhưng trong khoảng thời gian này thím Hồng Hoa ngài cũng không làm hết trách nhiệm của trường bối." Sở Từ nói tiếp.

"Vậy mày muốn thế nào? Chẳng lẽ còn muốn dọn nhà đến ở nhà chúng tao? Nhưng tao nói cho mày biết, nếu như đi Từ Nhị nhà chúng tao sẽ không phải ở rể nhà mày nữa. Đến lúc đó mày chính là con dâu nhà chúng tao." Trương Hồng Hoa cau mày lại nhai nói.

Sở Từ bĩu môi: "Tôi không hiếm lạ."

"Trước đó thím một hai phải bán con, lúc này mới làm cho Từ Nhị tức giận đến tự sát, chảy nhiều máu như vậy. Thím mang đến chút thịt và trứng gà như vậy làm sao tẩm bổ lại được." Sở Từ mở miệng nhắc nhở nói.

Trương Hồng Hoa lập tức đã hiểu, hóa ra đây là công phu sư tử ngoạm mà! Trong lòng nhất thời không khỏi tức giận, hung ác trừng mắt liếc nhìn Sở Từ. Nhưng lại phát hiện Sở Từ không hề bị uy nghiêm của trường bối là bà làm cho hoảng sợ. Ngược lại vẻ mặt thản nhiên trầm tĩnh, đáng ghét như vậy, trong nháy mắt không có biện pháp.

Mặc dù bà sợ hãi Từ Đại, nhưng chủ yếu vẫn là nghĩ đến tiền lương trong tay hân.

Đi lính được nhận lương, chưa kể các khoản trợ cấp và tiền để lấy. Trước đây mỗi tháng Từ Đại đều có thể gửi về mấy chục đồng, gần như cũng đủ giải quyết chi tiêu hằng ngày trong nhà. Bởi vì chặt đứt liên lạc. Mặc dù đã hơn một năm không nhận được tiền, nhưng hiện tại trong tay Từ Đại khẳng định giữ không ít tiền gửi ngân hàng. Chờ sau khi nó trở về, bà chỉ có dùng Từ Nhị làm lý do mới có thể lấy tiền tới tay.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Bỏ sung đầy đủ hết

Trong lòng Trương Hồng Hoa nghĩ rất hay. Nhưng chuyện bà có thể nghĩ đến thì Sở Từ càng không cần phải nói, tự nhiên sẽ không làm cho bà dễ dàng đạt tới mục đích như vậy.

"Mày nói đi, mày muốn bao nhiêu? A Từ, tình huống nhà chúng tao cũng không tốt hơn mày bao nhiêu, 8-10 đồng có thể lấy ra. Nhưng nhiều hơn thì không có, mày cũng đừng quá tham lam." Trương Hồng Hoa cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp mở miệng nói.

"Từ Nhị, cậu cũng không có bao nhiêu quần áo thay đổi phải không? Nhưng sắp vào thu rồi..." Giọng Sở Từ buồn chậm rãi nói.

"Được, trở về tao sẽ đi họp tác xã mua bán trên thị trấn mua cho nó hai bộ quần áo..." Trương Hồng Hoa khẽ cắn môi lập tức nói.

Sở Từ lắc đầu: "Thím Hồng Hoa, nếu thật sự chỉ cần hai bộ quần áo tôi đã có thể đặt mua nó, cần bản không cần phải chờ thím ra tay. Thím xem nhà này của tôi một nghèo hai trắng. Áo bông mùa đông của Từ Nhị cũng không có. Ngoài ra, lúc người khác đám cưới thì trường bối trong nhà đều chuẩn bị mấy bộ chăn bông. Nhưng nhà tôi con chuột cũng không muốn ghé thăm..."

Trong nhà kỳ thật cũng không tính là nghèo, chỉ là đồ nội thất hơi ít. Trước đó Sở Từ chuẩn bị dọn đến huyện, cho nên không chuẩn bị thêm đồ nội thất trong nhà. Bàn ghế, thậm chí là chén đĩa bây giờ dùng đều là chính nằng mài giũa ra.

Trương Hồng Hoa chỉ cảm thấy trước mắt choáng váng, đều cảm thấy mình đang gặp ảo giác, vội vàng nói: "Lòng... lòng mày cũng quá lớn, quần áo thu đông, còn muốn chăn? Sao mày không dứt khoát kêu tao xây căn nhà cho mày luôn đi!"

"Nếu có thể được như vậy tự nhiên không còn gì tốt hơn." Sở Từ hí mắt cười nói.

"Mày nghĩ thật hay!" Trương Hồng Hoa trừng mắt lên nói.

Con trai ruột của bà còn chưa kết hôn đâu, dựa vào cái gì bà phải tiêu nhiều tiền uống phí như vậy cho con trai người khác? Quần áo thu đông dày, một cái cũng tốn nhiều tiền. Bình thường bà ăn uống tiết kiệm nhiều năm cũng chưa mua được một cái mới. Lúc này còn phải mua cho con hoang trước? Còn không bằng kêu bà đi chết đi!

"Bản thân thím không ra dáng trường bối, dựa vào cái gì muốn tôi và Từ Nhị nói tốt giúp thím?" Sở Từ tiếp tục nói.

Từ Nhị cũng nhện không được gạt đầu, nghe thấy anh cả sắp về đến trong nháy mắt trong lòng y muốn những chuyện oan ức trước đó cho anh cả biết rõ. Nhưng nếu nói chuyện này y lại suy nghĩ nhiều hơn. Năm đó lúc anh cả đi có dặn dò y bình thường phải học thông minh một chút, kiên cường một chút. Nhưng y rốt cuộc không có bản lĩnh như anh cả, cuối cùng vẫn là bị khi dễ suốt nửa mất mạng. Chỉ là việc này nếu lọt vào lỗ tai anh cả khẳng định sẽ làm anh ấy thất vọng. Tương lai ở trong bộ đội cũng không an tâm.

Cho nên y một mặt muốn báo cáo sự thật, một mặt khác lại muốn thuận thế giấu diếm cho qua. Nhưng nếu thật sự giấu diếm xuống không khỏi có lợi cho Trương Hồng Hoa.

"Mẹ, nếu mẹ muốn con không nhắc đến chuyện này, vậy cũng được thôi. Dựa theo lời Sở Từ nói mua cho một nhà ba người chúng con mỗi người hai bộ quần áo mùa đông, bỏ sung thêm tám bộ chăn dùng kết hôn trước đó. Chỉ cần mấy thứ này đầy đủ hết, con bảo đảm sẽ không nói lung tung." Từ Nhị suy nghĩ mở miệng nói.

"Dựa vào cái gì? Mua cho mày cũng được, nhưng tại sao phải mua những thứ đó cho nó và Sở Đường?" Trương Hồng Hoa tức giận đến mức mặt đỏ lên.

"Sở Từ là con dâu của mẹ, Sở Đường là cậu em vợ của con, đều là người một nhà. Con có gì bọn họ tự nhiên cũng phải có, có đồng ý hay không tùy mẹ. Mấy thứ này mặc dù nhiều, nhưng cộng lại cũng không bao nhiêu tiền. Nếu như mẹ thấy tiếc, vậy con cũng không có lời gì để nói!" Từ Nhị nói tiếp.

Áo bông những đứa nhỏ trong thôn mặc hầu hết đều là các trường bối tự tay làm, xem như công việc thủ công của mỗi phụ nữ. Nhưng một lần muốn cho Trương Hồng Hoa làm ra sáu bộ quần áo mùa đông khẳng định là hơi khó khăn. Bởi vậy chỉ có thể đi mua, giá cả tự nhiên cũng sẽ mắc hơn tự mình làm.

Càng đừng nói đến chăn, mỗi ký bông trị giá 2-3 đồng. Cho dù một bộ chăn khoảng 4 ký, vậy cũng phải hơn 10, thậm chí 20 đồng. Huống chi còn phải vải bọc bông, tính ra phải tốn hơn 200 đồng đây!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Suy xét suy xét

Lúc này trong đầu Trương Hồng Hoa đã không ngừng tính giá, tính đến cuối cùng sắc mặt đều xanh. Hơn 200 đồng, Từ Nhị cũng đáng giá này?

"Không được, không được, nấy đưa mỗi người một cái áo bông còn chưa đủ? Còn có chăn này hai bộ cũng dễ làm thôi. Trong nhà mày cũng không có nhiều chỗ để những đồ này..." Trương Hồng Hoa vội vàng nói.

"Nếu mẹ không mua cũng được. Chờ anh cả của con trở về kêu anh ấy mua cho con." Từ Nhị cố ý nói.

Khóe miệng Trương Hồng Hoa run rẩy, nhìn chăm chăm trên mặt Từ Nhị muốn thủng một lỗ trên. Không thể không nói, họ Sở này cũng không phải thứ tốt, đặc biệt là Sở Từ này! Trước kia dù sao cũng là đứa con hoang không ai nuôi không ai quan tâm, một chút quy củ cũng không hiểu. Con trai bà mới đến bao lâu chứ? Lại đi theo Sở Từ học được tính khí thất thường như vậy!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, tương lai thằng hai này chỉ sợ sẽ ngày càng phản nghịch! Trương Hồng Hoa suy nghĩ, đột nhiên nói với Từ Nhị: "Thằng hai à, nếu cuộc sống của con ở đây quá khổ, vậy không bằng ly hôn về nhà đi. Tiền sinh lễ trước đó mẹ trả lại cho nó, cuộc hôn nhân này coi như không thành?"

"Thím chẳng lẽ đã quên sao? Ngày đó đưa người tới thím đã ký hợp đồng. Cho dù thím muốn đổi ý, vậy cũng phải đợi đến 5 năm sau đi." Sở Từ ở bên cạnh không mẫn không nhạt nhắc nhở một câu.

Trương Hồng Hoa nhất thời nghĩ tới trong nháy mắt ngậm miệng: "Tám bộ chăn và sáu cái áo bông đúng không? Được rồi, trở về ta suy nghĩ lại. Nếu suy xét rõ ràng sẽ nhanh chóng đưa đồ tới cho mấy đứa." Trương Hồng Hoa căng da đầu nói.

Bà suy xét một chút, áo bông và chăn đều dùng bông. Một bộ chăn mặc dù bình thường 4 ký bông, nhưng dùng ít một chút cũng được.

"Vậy được, tôi và Từ Nhị sẽ chờ tin của thím. Nhưng có một chuyện thím đừng quên, thời tiết mùa đông bên chúng tôi lạnh. Lúc thím mua chăn số ký không thể thiếu, thấp nhất 4 ký." Sở Từ nói nhẹ một câu ở sau lưng.

Trương Hồng Hoa vừa nghe suýt nữa ói ra máu. Nhưng bà cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy bản lĩnh vô lại của Sở Từ này. Bởi vậy cũng không tiếp tục giám giá, mà là cõi lòng đầy tâm sự rồi đi.

Bà vừa đi, biểu cảm vui mừng trên mặt Từ Nhị rốt cuộc không nhìn được, đôi mắt sáng lên.

"Có vui vẻ như vậy không? Bây giờ cậu chính là người nhà họ Sở của tôi. Cho dù anh cả cậu đến đây cũng không có biện pháp làm chủ thay cậu." Sở Từ cũng không quên đâm con dao nhỏ lạnh lẽo.

Từ Nhị mỉm cười: "Anh cả của tôi vẫn không có tin tức, tôi còn tưởng rằng anh ấy xảy ra chuyện gì. Trước kia anh ấy gửi thư cũng sẽ không nhắc tới tình hình quân đội. Cho nên làm cho tôi cũng không hiểu biết về chiến sự, chỉ có thể lo lắng. Bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng an tâm."

Sở Từ liếc mắt xem thường, thư này đương nhiên không thể nhắc tới những chuyện có liên quan đến quân đội. Bằng không, không cần thận tiết lộ cơ mật quân sự trong thư thì ai chịu trách nhiệm?

Nhưng nghĩ đến quân đội trong lòng Sở Từ thật sự rất ngứa. Nàng muốn cười ngửa, muốn cầm cây trường thương đã từng chiến đấu với nàng, muốn roi đầu chảy máu, giết đến sáng khoái!

Thật đáng tiếc khi cơ thể này ở trạng thái không thể tập võ, hơn nữa căn cốt cũng không tốt. Cho dù tương lai tập võ cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình, không có khả năng sẽ có thành tựu quá lớn. Đương nhiên, dựa vào sự cố gắng của nàng tương lai có đối phó với người thường vẫn là có thể.

Chờ sau khi Từ Đại kia trở về nàng thật ra muốn xem người đàn ông này vương hay tròn có thể làm cho Từ Nhị ngoan ngoãn và ngưỡng mộ như vậy.

Sau khi nhận được tin vui này, Từ Nhị luôn cảm thấy phấn khích, cả người ảm áp không ít, làm việc đều đặc biệt ra sức. Bầy mẫu đất của Sở Từ trước đó đã xử lý xong. Bây giờ lại có hai anh em này hỗ trợ, trước khi Sở Đường và Từ Nhị đi học vùng đất trống trọt đã được bỏ trống và sẵn sàng chuẩn bị gieo trồng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Người đàn ông ích kỷ

Mà trong thôn cũng bước vào thời điểm bận rộn nhất trong một năm, bắt đầu chuẩn bị cho vụ thu hoạch mùa thu.

Mỗi nhà có con cái gần như đều xuống ruộng, trẻ con nhặt bông lúa, những người lớn làm việc nặng, phân phối đều. Hương thơm gạo nồng đậm gần như tràn ngập trong mũi mọi người.

Sở Từ và nhà họ Hoàng xem như số lượng người rảnh rỗi không nhiều lắm. Nàng không cần phải thu hoạch vụ mùa thu, còn nhà họ Hoàng là không còn gì để thu. Chỉ có thể nhìn lúa nhà người khác được mang về từng bao, nhìn đến đôi mắt đều đỏ. Nhà dì Hoàng còn sót lại hai mẫu lương thực kia trong không được tốt lắm, có không ít bông rơi xuống trong trận lửa lớn kia, thu hoạch được cũng không bao nhiêu lương thực.

Mà càng làm cho Sở Từ ngạc nhiên chính là số lượng nhà họ Hoàng có thể thu hoạch ngoài ruộng không nhiều lắm lại xuất động cả nhà, bao gồm Hoàng Kiến Tân vốn dĩ nên ở trong trường đi học!

Vào ngày mùa, xác thực có không ít người sẽ đặc biệt xin phép về nhà. Nhưng Hoàng Kiến Tân chính là đứa con cưng nhà họ Hoàng, càng là hy vọng tương lai của nhà họ Hoàng. Theo nàng biết, cậu hai nhà họ Hoàng này trước kia căn bản không làm được bao nhiêu việc nhà nông. Bây giờ lại bỏ học xuống ruộng, quả thực không thể tưởng tượng.

"A Từ, ngoài ruộng của em có thể trồng trước một ít cỏ cho gà ăn, trồng không được bao lâu có thể phát triển. Đến lúc đó nhìn mọi người trồng cái gì thì em trồng theo là được." Thôi Hương Như vừa giúp dọn sạch cỏ dại vừa nói.

"Em chuẩn bị trồng được liệu." Sở Từ đột nhiên cười nói: "Mảnh ruộng này của em gần vùng núi không được tốt lắm, trồng một số loại được liệu phù hợp sinh trưởng còn có thể chấp vạ. Nếu trồng rau dưa lương thực khẳng định sẽ kém chất lượng hơn nhà người khác."

Càng quan trọng hơn là trong năm hạng mục kỹ năng của nàng có được lý nhưng không có loại làm ruộng, đối với lương thực nàng không biết gì cả.

Được lý bao gồm rất nhiều thứ, trong đó cũng sẽ có một ít những việc cần chú ý khi gieo trồng được liệu. Cho nên đối với nàng hẳn là không thành vấn đề.

"Được liệu?" Thôi Hương Như hơi ngạc nhiên hỏi: "Em biết?"

"Em thường xuyên lên núi, nhìn thấy được liệu hoang dại còn rất nhiều, không chừng có thể nghiên cứu ra." Sở Từ cười trả lời.

Sở Từ dù sao vẫn chưa bắt đầu trồng, Thôi Hương Như cũng không hỏi quá nhiều. Nhưng trong lòng cũng rất tò mò, chẳng được bao lâu đột nhiên nhớ tới một chuyện nói với Sở Từ: "Thằng Kiến Tân nghỉ học, hai ngày trước còn đến nhờ chị, kêu chị tìm Hoàng Kiến Dân can thiệp để cho nó tiếp tục đi học. Thậm chí còn nói muốn giúp chị và Hoàng Kiến Dân tái hợp, thật sự là..."

Nói xong chị lắc đầu. Trước kia cảm thấy chú em chồng này làm người cũng không tệ. Nhưng không nghĩ tới có thể ích kỷ như vậy.

"Tại sao?" Sở Từ ngạc nhiên.

"Kiến Tân nói cho chị biết, hiện tại tiền nhà họ Hoàng đều nằm trong tay Tôn Bách Linh. Tôn Bách Linh lại lấy lý do tình huống trong nhà không tốt buộc nó phải nghỉ học. Thừa dịp mới nộp học phí không được mấy ngày kêu trường học trả tiền lại..." Thôi Hương Như chậm rãi nói tiếp: "Bây giờ chị thật sự rất bội phục Tôn Bách Linh này. Lúc này mới vào cửa mấy ngày chứ? Vậy mà quản lý trên dưới trong nhà kín mít như vậy. Hoàng Kiến Dân trước kia yêu quý hai đứa em, ủng hộ nhất đứa em trai đi học này. Nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác. Mẹ chồng trước kia của chị cũng vậy, người cảm ăn hoàng liên, có đắng cũng không nói nên lời. Mẹ Xuyên Từ còn nói cho chị biết Tôn Bách Linh còn chuẩn bị làm mai cho Hoàng Lan..."

Trong lòng Thôi Hương Như hơi cảm khái. Dù sao cũng là người sống chung 5 năm, nhìn thấy tình cảnh buồn khổ hiện tại của bọn họ trong lòng cũng hơi đồng tình. Nhưng lại hơi đã nghiền. Nếu chị có thể lợi hại như Tôn Bách Linh, trước kia tuyệt đối sẽ không bị khi dễ thảm như vậy, vô ích trở thành phụ nữ ly hôn bị người xem thường.

"Vậy cũng thật lợi hại. Nhưng chị Hương Như à, cô ấy không tìm chị gây rắc rối chứ?" Sở Từ vội vàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Ức hiếp người nhà

Tôn Bách Linh xác thực xem như nhân vật lợi hại, đều có thể ngăn cản tương lai của Hoàng Kiến Tân. Thật khó để đảm bảo sẽ không sinh lòng ghen tỵ với quan hệ của Thôi Hương Như và Hoàng Kiến Dân gây sự với chị.

"Vậy thì không có." Thôi Hương Như cười cười: "Chị cũng từng gặp mặt cô ấy một lần, ở rất xa còn mỉm cười với chị, hẳn là không phải loại người tính nọ cũ."

Sở Từ càng ngạc nhiên, người có thể hiện vẻ mặt mềm mỏng với vợ trước của chồng mình lại đối xử mạnh mẽ với hai đứa em chồng như vậy? Đây không phải ức hiếp người nhà điển hình sao?

Nhưng tác phong này của Tôn Bách Linh, nàng không có ý kiến gì. Dù sao bốn mẹ con đi Hoàng thật sự cần người mạnh mẽ để sửa trị một chút.

Mấy mẫu đất của Sở Từ cách khá xa ruộng nhà người khác, xung quanh không phải núi chính là đất hoang. Cho nên cũng không có ai có thể nghe thấy hai người nói chuyện. Nhưng Sở Từ cũng không thích nhiều chuyện. Cho nên tán gẫu không được mấy câu đã bắt đầu suy xét chuyện ruộng này.

Nếu đã chuẩn bị trồng một ít được liệu, chỉ bằng tương lai tìm thôn trưởng nhận thầu thêm chút đất, hoặc là trực tiếp mướn người khai hoang. Đến lúc đó làm ra khu vườn lớn.

Chỉ là trong lòng nàng rất tò mò về thế giới bên ngoài, nghĩ đến việc cả đời ở trong khe suối này đồng ruộng lại không được tự tại.

Hai ngày nay trong thôn bận rộn vụ thu hoạch mùa thu. Thím Hồng Hoa kia rốt cuộc vẫn đến đây, huy động nhờ người mang đến một đồng đồ lớn. Ngoại trừ có chân bông và áo bông đã nói trước đó, còn có một ít ẩm trà, lu và đồ dùng sinh hoạt linh tinh, trị giá không được mấy đồng. Nhưng nhìn qua nhiều đồ như vậy, người ngoài nhìn trong lòng cũng thoải mái.

Trong lòng Sở Từ cực kỳ thần nhiên nhận thứ này, ở trước mặt thím Hồng Hoa cũng rất dứt khoát bảo đảm tuyệt đối sẽ không nói lung tung.

Từ Đại kia cũng không phải là anh ruột nàng, nàng mới không có thời gian rảnh rỗi đi cáo trạng. Hơn nữa, nghe Từ Nhị bình thường nói những lời này cũng có thể nhìn ra được Từ Đại hẳn là rất thương em trai. Đến lúc đó còn cần nàng và Từ Nhị nhiều lời sao? Từ Đại thật sự có đầu óc, bản thân sau khi nghe ngóng sẽ rõ ràng mọi chuyện.

Trương Hồng Hoa bắt quả là cảm thấy sau khi tặng đồ chiếm lý thời.

Sau khi hoàn toàn sửa lại ruộng, Sở Từ lại một lần nữa đòi người đi huyện. Lúc gần đi còn mang theo không ít đồ.

Trong khoảng thời gian này điều khác ra không ít thứ, bình thường đồ chơi nhỏ hầu hết nàng bán cho mấy đứa nhỏ trong thôn chơi. Dù sao giá không mắc, nhưng những thứ tương đối tinh xảo thì các thôn dân lại chuộng lắm. Bọn nhỏ mặc dù thích, nhưng cũng không có khả năng sẽ mua.

Cho nên Sở Từ mang những thứ còn lại và mấy bộ dụng cụ trà, linh vật trước đó điều khác ra đưa đến huyện.

Cửa hàng trong huyện có rất nhiều. Nhưng phần lớn đều là của nhà nước, nhân viên bán hàng bên trong đôi mắt đều mọc trên đỉnh đầu, thái độ đối với khách hàng Sở Từ không dám khen tặng. Mà lề đường cũng có một số quán nhỏ bán quần áo và đồ chơi, chỉ là khá vắng vẻ. Căn bản kiểu dáng kém hơn cửa hàng quần áo của nhà nước, càng quan trọng là người bán hàng rong lề đường đều hết to bán làm cho người ta xem thường.

Suy nghĩ của Sở Từ ngược lại cũng không giống với những người khác. Từ xưa đến nay dân chúng cũng chỉ ở trong bốn tầng lớp sĩ nông công thương*. Trước kia địa vị thấp nhất thương nhân này là áp chế sản vật từ thuế thu nhập một bậc cho nhà nước. Nhưng trên thực tế không có thương nhân thì chuyện gì cũng không thành. Mà hiện tại là thời đại mới, rất nhiều thứ vẫn chưa kịp phát triển mà thôi. Ước tính sẽ không mất mấy năm để cho người ghen tỵ chính là những người tự làm chủ này.

(*Sĩ: trí thức. Nông: người làm nghề nông. Công: người làm thợ. Thương: người buôn bán.)

Da mặt Sở Từ cũng không mỏng, lưng công sọt, trong tay xách theo thùng tìm một nơi tốt trực tiếp lấy toàn bộ đồ ra, trải một tấm vải vàng ra bày chỉnh tề.

Dụng cụ trà có năm bộ, mẫu mã khác nhau. Bên ngoài là cái hộp tinh xảo, trên hộp cũng đều điều khắc các loại hoa văn, sơn bằng sơn mài, trông đầy quyền rũ cổ xưa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mang Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Cơ quan

Trên con phố Sở Từ chiếm đóng không có nhiều người đi đường. Nhưng gần đó tất cả đều là các tổ chức nhà nước. Ví dụ như: quản lý lương thực, quản lý dân số và kế hoạch hóa gia đình, quản lý tài nguyên đất, vv... Giao thông trong huyện này cũng không quá phát triển. Nàng tìm đúng giao lộ được coi như một trong những con đường duy nhất cho những người đó về nhà. Cho nên chỉ cần đến buổi trưa khẳng định sẽ có nhiều người hơn.

Quả nhiên, khi mặt trời đi đến đỉnh đầu thì nhìn thấy trên đường không ít nam nữ chạy xe đạp ra. Hầu hết là những người trung niên, một đám người ăn mặc nho nhã lễ độ làm công ăn lương nhìn qua khác với những người khác. Trên người còn mang theo một cảm giác kiêu ngạo.

Mặc kệ người ở thời đại nào, cuộc sống của quan chức cũng không tệ. Ngay cả quan chức nhỏ nhoi thì cuộc sống cũng mạnh hơn dân chúng.

"Ôi, con ngựa gỗ lim này điều khác không tồi nha! Giống như là đang bay, ông cảm nhìn một chút. Bòm ngựa được điêu khắc tỉ mỉ, thật sự là tay nghề

tốt." Chưa đầy một hồi có một người ngừng lại xem, túm một người trung niên đeo mắt kính bên cạnh nói.

Người họ Mang kia cũng cúi đầu nhìn nhìn, vừa thấy còn yêu thích không buông tay, cầm đồ lên: "Đúng là không tệ, chủ yếu là hình dạng tốt, chạm trổ chỉ là thứ yếu."

Hình dạng này là thử nghiệm về bố cục và thẩm mỹ. Cũng giống như vẽ tranh, cho dù họa sĩ giỏi đến đâu người trong tranh trông xấu xí cũng không có cách nào khác.

"Tôi thấy con rùa đầu rồng này tốt hơn, nhìn khí phái. Nhưng nó hơi nhỏ, thực đáng tiếc." Người họ Mang lại nói tiếp.

Sở Từ không hề rảnh, hai người kia ngồi bên cạnh xem vài phút, mắt thấy có mấy người nữa đến bên cạnh. Đường như mới nhớ tới người chủ quán là Sở Từ giương mắt nhìn cô hỏi: "Thứ này cháu bán thế nào?"

"Ngài chỉ là cái nào?" Sở Từ nói.

"Ừm... Trong hộp này đựng cái gì? Bao nhiêu tiền?" Người họ Mang hơi sững sốt, vốn định tùy tiện chỉ lại nhìn thấy đồ vật trong tay Sở Từ.

Hộp ước chừng chiều dài cánh tay, không quá dày, phía trên khắc hoa văn hơi phức tạp, nhìn xa không thấy rõ lắm, duỗi tay kéo hộp đến trước mắt cẩn thận nhìn, nhất thời yêu thích cực điểm. Chỉ nhìn thấy một bức trang từng hạc, rất phong cách. Gỗ không có mùi hương gì, hẳn là không phải gỗ gì đặc biệt. Nhưng coi như tinh xảo, mở ra nhìn vào không nghĩ tới lại là một bộ dụng cụ trà. Mặc dù là dụng cụ trà, nhưng cũng không đơn giản, hoa văn bên ngoài tinh tế không nói, hơn nữa nhìn còn rất thanh lịch.

"Dụng cụ trà 10 đồng một bộ." Sở Từ trả lời.

Ngoại trừ tiền công cũng chỉ là nước sơn dùng bên ngoài và đồng khí cần làm ra hộp. Nhưng ít nguyên liệu, không mất bao nhiêu tiền.

10 đồng? Người ngồi trước quán hơi sững sốt, giá không rẻ nhưng cũng đáng giá. Những người này tuy làm công ăn lương, nhưng cộng thêm trợ cấp một tháng nhiều lắm cũng là 5-60 đồng. Nếu là cấp bậc cao một chút có lẽ còn có thể nhiều hơn. Nhưng tiền lương của lãnh đạo nhà nước cũng chỉ mấy trăm đồng mà thôi. Một nhân viên công vụ ở huyện nhỏ có bao nhiêu năng lực chứ?

"Vậy mấy đồ chơi nhỏ trâu ngựa linh tinh thì sao? Còn có xe lửa nhỏ này của cháu bao nhiêu tiền?" Lại có người hỏi.

Xe lửa nhỏ này là Sở Từ bắt chước dựa trên đồ chơi vỏ sắt của quầy bán quà vặt làm ra. Dù sao nàng cũng không nhìn thấy xe lửa thật sự trông như thế nào. Nhưng đánh giá hẳn là cũng không khác lắm.

"Mấy con rùa đầu rồng cùng với những đồ vật trang trí bên cạnh mỗi cái 5 đồng, xe lửa nhỏ đơn giản một chút, không có cơ quan gì cho nên chỉ cần 1 đồng." Sở Từ lại nói.

"Cơ quan?" Người họ Mang mỉm cười hỏi: "Chẳng lẽ rùa đầu rồng này của cháu còn có thể bò sao?"

Sở Từ nhìn ông một cái, bỗng nhiên cảm rùa đầu rồng lên duỗi tay nhấn một cái dưới mai rùa, nhất thời nhìn thấy rùa đầu rồng này đột nhiên ngẩng đầu bước đi. Vốn dĩ đôi mắt nhắm nghiền đột nhiên mở ra, đôi mắt là một viên thủy tinh với những bông hoa màu đen nổi lên, nhìn qua đồ vật rất đơn giản nhưng nhìn lại cũng rất chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mang Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xứng Bật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Một vật đa năng

Hai tháng này Sở Từ đều không rảnh rỗi. Nghề mộc bình thường nàng không tiếp xúc bao nhiêu, học cũng là thuật cơ quan trong nghề mộc. Thuật cơ quan này chú ý là rút giấy động rừng. Nhưng chủ yếu là học được các yếu tố cần thiết, làm ra một số vật nhỏ cũng không phải đặc biệt khó khăn.

Giống như rùa đầu rồng này, từ đầu đến chân vốn dĩ đều là một vật nhỏ. Sau đó được nàng lắp ráp thành một chỉnh thể mới có hiệu quả như vậy.

Ban đầu nàng cũng muốn ngoan ngoãn học điều khắc gỗ, làm ra một số bàn ghế nội thất. Nhưng những thứ đó quá tiêu tốn, nàng cũng không có vốn, không thể so sánh với những đồ chơi nhỏ này.

Người bên cạnh trong chớp mắt nhìn đến tròn tròn mắt. Người họ Mang phản ứng nhanh vội vàng cầm món đồ chơi này lên: "5 đồng phải không? Tôi mua cái này!"

Nói xong trực tiếp đưa tiền cho Sở Từ. Cũng không phải là hẳn tiêu tiền mù quáng. Chủ yếu là đồ chơi này thật là hấp dẫn người, chạm trổ tinh xảo, để ở trong nhà khẳng định có thể hút tiền tài và trừ tà. Nhưng còn có thể động, con trai nhìn thấy khẳng định cũng thích.

Những người khác đều nhìn không được trọn mắt xem thường. Động tác của người này cũng quá nhanh, trong chớp mắt đã trả tiền. Bọn họ muốn cướp cũng không ra tay được.

"Lão Mang à, đồ chơi con trai nhà ông cũng không ít, còn có súng đồ chơi nữa. Làm gì lại hiếm lạ cái này chứ?" Người đi chung nhìn không được nói.

"Mấy cái đó khác, thứ này là gỗ đặc, còn là điều khắc thủ công..." Nói đến thủ công đối phương dừng một chút hỏi: "Cô bé mập, mấy thứ này của cháu là tự điều khắc phải không? Tôi thấy phía trên còn có dấu ấn đục trộn lẫn với hoa văn, hẳn không phải là máy móc làm."

"Mắt của chú thật tốt, tất cả đồ vật ở đây đều là thủ công. Gỗ gỗ được mài sạch sẽ, cam đoan không đâm tay." Sở Từ nhìn như ngoan ngoãn nói.

"Tay nghề tốt như vậy có lẽ là trưởng bối nhà cháu làm phải không? Nghề nhân lâu đời có khác, chắc chắn... Đúng rồi, cháu có thể giảm giá bộ dụng cụ trà này một chút hay không? Nếu giá thích hợp tôi thuận tiện mua một bộ mang về tặng cho ba vợ." Ông Mang lại nói.

Ba vợ của hắn thích uống trà. Gỗ này cũng có thể dùng lại còn rất đẹp, bảo đảm ba vợ sẽ thích.

"Không thể giảm giá... Nếu không tôi bán giá gốc cho ngài, tặng cho ngài một cái lược được không? Di nhà ngài chắc chắn sẽ thích, ngụ ý hai người bạch đầu giai lão, mua nó cả đời cũng không cãi nhau..." Sở Từ nói bậy bạ.

Bình thường mặc dù nàng hung dữ vẫn không thể kiếm sống bằng tiền của mình. Lúc làm buôn bán này khẳng định là về mặt ôn hoà chọc người vui. Nếu không dù đồ tốt cũng không có ai dám ghé thăm.

Cũng may nàng hơi mập một chút. Nhưng tuổi còn nhỏ, mới 17 tuổi làn da cũng không còn xin màu và nổi ban đỏ như trước kia nữa, cười lên vẫn rất ngọt, có thể lừa gạt mọi người.

Mọi người vừa nghe cô nói như vậy đều nhìn không được cười cười. Người làm công tác văn hoá da mặt mỏng, hơn nữa đồng nghiệp trên ghẹo, vội vàng mua đồ thuận đường cẩn thận cất lược lên.

Ai không hy vọng vợ chồng cả đời sống yên ổn chứ? Mặc kệ lời này có thể trở thành sự thật hay không, nghe cũng thoải mái.

Có một thì có hai, đồ vật mặc dù mắc nhưng lại hiếm lạ. Sở Từ lại nhiều lần bảo đảm sản phẩm thủ công là độc nhất. Người mua cũng nhiều hơn, hướng hồ lúc người nhiều cũng dễ xúc động, nhìn người khác bỏ tiền cũng sẽ nhìn không được động lòng. Hướng chi Sở Từ chọn chỗ tốt, phần lớn người đi ngang nơi này đều không thiếu tiền. Thịnh thoảng mua vật trang trí cũng không có gì ghê gớm.

Hơn nữa, người làm công tác văn hoá thì thích loại hàng mỹ nghệ đã phong cách cổ xưa lại còn đẹp này. Tương lai nếu mời bạn bè người thân về nhà, còn có thể thảo luận với người khác về chạm trổ và hoa văn ý cảnh ở trên, thể hiện tài trí của mình vượt trội hơn người. Một vật đa năng mà không mất tiền.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mang Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xàng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Dẫn trộm tới

Bởi vậy trong một trưa Sở Từ đã bán hết sạch những gì mang đến, lược và những vật trang trí nhỏ cũng không giá trị bao nhiêu tiền. Thường là mua hơn 5 đồng Sở Từ đều tặng, may mắn mấy ngày nay là vụ thu hoạch mùa thu. Người trong thôn đều bận rộn, ngay cả trẻ con cũng không có. Cho nên buôn bán không quá tốt, mấy đồ chơi nhỏ dư cũng nhiều, tránh cho những người đã tiêu tiền nhưng không có tặng thêm.

Năm bộ dụng cụ trà, ước chừng 50 đồng. Mười sáu con rùa đầu rồng, ngựa và các linh vật khác có hình dạng khác nhau tổng cộng 80 đồng. Những thứ trị giá 1-2 đồng bán cũng không tệ, tính đến cuối cùng lần này Sở Từ kiếm được khoảng 150 đồng.

Số tiền này không ít, chính là Sở Từ dùng mồ hôi và máu đổi lấy. Vết chai trên tay dày thêm một lớp. Mỗi ngày trong đầu đều nghĩ đến những cơ quan và điều khắc gỗ. Ngay cả trong mơ cũng không rảnh rỗi. Cho nên nàng nhận được tiền này một cách thoải mái.

Chỉ là một cô bé như nàng, bắt quả bày quán 1-2 tiếng đã kiếm được nhiều tiền như vậy, hiển nhiên làm cho những người khác bắt đầu đỏ mắt.

Sở Từ cũng không ngốc, đi chợ nông sản gần đó tìm nơi bán hạt giống. Sau khi mua 10 ký hạt giống cây chà mà thì lập tức ở chỗ nhiều người ngồi xe về.

Kiếp trước nàng có năng lực đánh người mạnh nhất, có trực giác tự nhiên chống lại kẻ thù. Dọc theo đường đi, rõ ràng cảm giác được có vài ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm nàng. Nhưng ở trên xe nên đối phương không thể xuống tay. Cho nên vẫn luôn loáng thoáng trốn tránh.

Đối phương không có ra tay Sở Từ cũng không thể trực tiếp ra mặt bắt người được, chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến.

Hơn 100 đồng mặc dù nhiều, nhưng cũng không phải giá trên trời. Những người âm thầm này là cảm thấy nàng vừa mập còn trẻ dễ khi dễ. Lúc này mới muốn chiếm cái lợi thôi.

Chiếc xe này dẫn đến thị trấn, trong thị trấn cứ một tháng sẽ tổ chức họp chợ năm lần. Nhưng ngày hôm nay rất vắng vẻ, đường về thôn càng không cần phải nói. Trước không có thôn - sau không có quán, căn bản không có bao nhiêu người.

Trước đó những người này còn đang trốn tránh. Nhưng sau khi phát hiện trên đường không có người lá gan cũng lớn lên. Năm tên lưu manh trẻ tuổi chưa đến một lát đã cách càng gần, trực tiếp vây quanh cô. Một đám mắt lộ ánh sáng trộm, một tên cầm đầu cười hi hi nói: "Bé mập ơi, lấy ra đi?"

"Lấy cái gì?" Sở Từ cười mỉa.

Võ công của nàng thật sự không có, nhưng kinh nghiệm ra trận giết địch đó vẫn khắc ở trong đầu. Hơn nữa sức lực cơ thể này lớn, mấy người đàn ông này bất quá chỉ là nhiều người một chút mà thôi. Nếu nàng bắt đầu động thì sẽ ăn một một chút, cuối cùng cũng không có khả năng thật sự làm cho bọn họ cướp được.

"Giả ngu? Mấy người bọn tao thấy mày bán mấy thứ kia kiếm được hơn 150 đồng nhì? Mua chút hạt giống không tốn bao nhiêu, hiện tại lấy ra số tiền còn lại đi? Cũng đừng làm cho bọn tao ra tay đến lúc đó không dễ xem." Đối phương nói tiếp.

Năm người này tuổi không lớn, hẳn không phải là mấy tên cướp chuyên nghiệp. Hơn nữa nàng nghe Sở Đường nói, thời buổi này không có sơn tặc, nhiều lắm là có mấy tên lưu manh ăn trộm ăn cắp nhỏ thôi.

"Cướp đồ là phải ngồi tù, mấy người còn trẻ tuổi như vậy sẽ không giống người muốn chôn vùi tiền đồ chứ?" Sở Từ sâu kín khuyên một câu, cử động các đốt ngón tay.

"A, mày không nói bọn tao không nói, ai biết tao làm cái gì? Bé mập à, mày sẽ không hiểu chuyện như vậy chứ? Mấy người bọn tao nếu đánh vào mặt mày thì tương lai mày không thể gả ra ngoài." Đối phương mỉa mai cười nói.

Nói xong, một người đuổi tay kéo cái sọt sau lưng Sở Từ. Hai người túm cánh tay của nàng, còn có hai người chuẩn bị lấy túi tiền của nàng.

Ánh mắt Sở Từ lạnh lùng, hơi quăng người một cái. Nhất thời mấy người hơi lão đảo, suýt nữa không đứng vững. Trong đó bốn người theo bản năng rút tay lại, chỉ còn tên cầm đầu kia còn túm nàng. Sở Từ nhìn lên, nhất thời trở tay bắt lấy cổ tay người nọ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Kẻ điếc

Editor: demcodon

Thời gian 2-3 tháng, Sở Từ rèn luyện nhiều nhất chính là sức lực. Một mình có thể chặt bỏ một gốc cây to, vết chai trên tay còn dày hơn đàn ông làm việc đồng áng. Lúc này nắm chặt giống như muốn bóp nát cổ tay người này.

Một người đàn ông trong chớp mắt kêu to một tiếng, tiếp theo chịu đựng cơn đau tức giận nói: "Mày buông tay cho tao! Mày nó, mày có phải thiếu đánh hay không?"

"Thiếu đánh? Mày đến thử xem!" Sở Từ lạnh giọng một câu, nhắc chân đạp qua.

Người này bị nàng nắm chặt cổ tay không thể động đậy. Bởi vậy một đã này muốn tránh cũng không thể tránh, trong nháy mắt bị Sở Từ đá trực tiếp lăn trên đất hai vòng. Bốn người khác vừa thấy tức giận, vội vàng giúp nâng người đứng dậy. Chỉ nhìn thấy trên người đàn ông cầm đầu dính đầy bụi, trên quần áo rõ ràng có một dấu chân.

Sở Từ rút chân về, bước chân chắc nịch. Cơ thể này của nàng không nên động. Nếu không sẽ có nhiều sơ hở, cách tốt nhất chính là phòng thủ. Nhưng mặc dù năm người này là đàn ông, nhưng một đám đều rất gầy, hẳn là không cần tốn nhiều sức.

"Con nhóc kia, lá gan không nhỏ, xem bọn tao xử lý mày như thế nào!" Nói xong giờ tay muốn túm tóc Sở Từ.

Sở Từ lập tức né qua, dùng tay đỡ, chạm mạnh làm xương cốt đối phương ăn đau. Năm người đàn ông hơi không cam lòng, dứt khoát cùng tiến lên lấy tiền. Lúc muốn đánh thành một đám, nhưng Sở Từ còn chưa ra tay mấy cái, sau lưng năm người lại có thêm hai bóng dáng. Người đến cao ngất, ra tay dứt khoát, một tay túm một người, người này đánh người kia, nhất thời choáng váng nằm dưới đất.

Sở Từ hơi sững sốt, trong thôn này không có mấy người đàn ông có võ như vậy. Mặc dù so sánh với kiếp trước của nàng chỉ tính là võ mèo quào. Nhưng rất tàn nhẫn, nắm đấm rất cứng như là có luyện qua võ thuật.

Một lát sau, mấy người này cũng đều ngã xuống.

"Cô bé, năm người này cứ giao cho tôi xử lý đi. Tôi sẽ đưa mấy người này đến đồn công an." Người nói chuyện mang theo khuôn mặt tươi cười, dáng người gầy; nói xong không chờ Sở Từ đồng ý đã làm vài thủ thế về phía một người khác, thái độ khách khí giống như cấp dưới, lại kéo một dây leo dài bên cạnh đất hoang trói năm người lại kéo đi.

Sở Từ nhú mày: "Hai người không phải người trong thôn?"

Người đàn ông còn lại trước mặt coi như khỏe mạnh lại chỉ nhìn nàng không hé răng.

Sở Từ suy nghĩ phản ứng vừa rồi của một người đàn ông khác, lại thử chỉ vào lỗ tai mình nói: "Anh nghe không thấy?"

Lúc này, người nọ mới gật đầu.

Sở Từ hiểu rõ, cảm thấy đáng tiếc. Dáng vẻ người nọ khá tốt, cả người nam tính, làn da lúa mạch. Trên tay, thậm chí là trên mặt đều có vết thương. Nhưng không tính quá nặng, một đôi mắt có vài phần kiên nghị, có chỗ tương tự với các tướng quân trong quân doanh trước kia.

Mặc dù không cần nhưng người nọ cũng đến giúp đỡ. Sở Từ còn muốn hỏi thêm mấy câu. Nhưng cố tình đối phương là kẻ điếc, nhất thời cũng không thể lại mở miệng. Chỉ có thể an phận cảm đồ của mình tiếp tục về thôn.

Hai người một trước một sau, trên đường núi chật hẹp cũng không nhìn thấy bóng dáng khác. Chỉ là đi chưa được mấy bước Sở Từ cảm thấy sọt sau lưng mình bị người kéo một cái. Nàng quay đầu nhìn hấn một cái hơi khó hiểu.

"Đường không dễ đi, tôi giúp em cho." Đối phương mở miệng nói.

Sở Từ hoảng sợ: "Anh có thể nói?"

Từ trước đến nay kẻ điếc phần lớn cũng đều là câm. Cho nên nàng theo bản năng cho rằng người đàn ông này không nói được.

Đối phương rõ ràng là đã xem hiểu khẩu hình của cô: "Lỗ tai tạm thời hỏng, không phải trời sinh."

Nói xong duỗi tay lấy sọt trên người Sở Từ xuống, không nói hai lời mang lên người. Vừa cầm trên tay trong mắt người này cũng lộ ra vài phần ngạc nhiên, hiển nhiên không nghĩ tới sọt của cô sẽ nặng như vậy.

(đêm: chào mừng nam chính đã lên sân khấu!)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Mày cũng không có

Editor: demcodon

Trong sọt Sở Từ bỏ 10 ký hạt giống thuốc. Hơn nữa bản thân sọt to này đã gần 5 ký. Ngoài ra còn bỏ một ít công cụ ngày thường nàng dùng. Cho nên sức nặng xác thực không phải cô gái bình thường có thể thừa nhận được.

Đàn ông ngược lại còn được, đã nói giúp đỡ nên mặc dù nặng ngoài dự đoán cũng không hé răng, bước chân tiếp tục đi về phía trước. Từ thị trấn đến cửa thôn ít nhất phải hơn nửa tiếng. Huống chi đường núi khó đi, gồ ghề, vất vả đến cực điểm.

Trước mắt Sở Từ càng thêm tò mò, hầu hết đàn ông thôn Thiên Trì nàng đã gặp qua. Đặc biệt là bên thôn bắc này. Mặc dù không biết nhưng cũng sẽ thoáng cảm thấy nhìn quen mắt. Nhưng đối với người nọ một chút ấn tượng cũng không có, chẳng lẽ là thôn nam? Nhưng sau khi hấn vào thôn rõ ràng đi chính là đường đến thôn bắc.

Sau khi vào thôn người cũng nhiều hơn, đừng nói là vẻ mặt tò mò của Sở Từ. Ngay cả những người khác cũng đều giống như vậy.

"Sở Từ à, mày vừa ra ngoài một chuyến lại mang về một người đàn ông, còn mạnh hơn mẹ mày nhiều!" Một bà già mở miệng cười nói.

Người nói chuyện chính là thím Trương Lục. Bởi vì lúc trước nàng bán đồ chơi đàn lát không đưa cho thím Trương Lục này một cái. Cho nên mỗi lần nhìn thấy nàng thì thím Trương Lục này đều không nể mặt mũi, thỉnh thoảng sẽ nói móc nàng vài câu.

"Trong đầu thím Trương Lục ngài chỉ chứa những chuyện xấu xa này phải không? Vậy thì không bằng cũng đừng làm việc nhà nông nữa, để cửa khép hờ, không chừng còn có người thích ngài như vậy nữa." Sở Từ không chút lưu tình nào nói một câu.

Trong thôn dân phong coi như thuần phác, làm văn bối ngẫu nhiên bị trưởng bối dạy dỗ vài câu cũng không có gì. Nhưng thím Trương Lục này cũng không nói đạo lý, lấy người đã chết ra treu đùa, cũng không sợ tương lai gió âm thổi trong nhà.

"Tao nhỏ! Tim mày đen, lời nói độc ác như vậy mày cũng có thể nói được!" Thím Trương Lục nhất thời tức giận đến dậm chân.

"Nếu thím không hắt mũi lên mặt thì tôi cũng không quá đáng như vậy. Bình thường thím mắng hai câu cũng được. Nhưng ngay cả người chết thím cũng đều nói bậy. Thím cũng không sợ mẹ tôi nửa đêm đến tìm thím sao?" Sở Từ liếc mắt nhìn bà một cái nói lời quái đản, lưỡi tiếp tục đề ý.

Thím Trương Lục này ngược lại cũng không tính là người xấu. Nhưng chính là ngoài miệng không biết tích đức, tâm nhân cũng mạnh hơn dì Hoàng kia không ít.

Trước kia cũng từng cho Sở Từ mập một miếng bánh bấp ăn. Mặc dù là chuyện thật lâu trước kia, nhưng cũng bị thân thể này nhớ rõ ràng.

Thím Trương Lục há miệng thở dốc, vẫn là nuốt bất mãn trở vào. Nhưng nhìn thấy người đàn ông này thật sự tò mò, vẫn là nhìn không được tiến lên túm Sở Từ không để cho nàng đi: "Sở Từ, mày nói với thím Lục, đây rốt cuộc là ai?"

"Tôi nào biết? Vừa rồi trên đường tôi gặp mấy tên côn đồ, anh ấy thấy vậy ra tay không để tôi chịu khi dễ, thấy một cô gái như tôi cũng sợ nặng như vậy thật đáng thương. Cho nên thuận đường công giúp về." Sở Từ cũng không ôn tồn nói.

Thím Trương Lục vừa nghe nhất thời cảm thấy sợ hãi: "Làm sao lại có tên côn đồ chứ? Đây là cướp tiền hay là cướp sắc? Mày nói mày... cũng không có..."

Sở Từ nhếch khóe miệng.

"Chuyện này tao phải tìm đại đội trưởng nói mới được. Lần trước ruộng nhà Kiến Dân đã bị người đốt cháy, không chừng chính là lưu manh bên ngoài làm..." Thím Trương Lục yên lặng nói. Lúc này mới lại nhìn chăm chăm nàng một cái: "Đồ chơi con trai của tao mua từ mày hỏng rồi. Mày về nhớ làm lại cái khác, tao sẽ đến chỗ mày lấy, cũng đừng quên."

Nói xong ném một lưỡi hái cáo trắng.

Sở Từ căn bản không xem lời nói của bà là thật sự. Thím Trương Lục này thích chiếm cái lợi. Nếu nàng thật sự đặc biệt làm đồ chơi cho thím Trương Lục thì tuyệt đối không có khả năng lấy được tiền trong tay bà.

Thời gian nói chuyện người đàn ông đằng trước đã đi hơn mấy chục bước, dường như mới phát hiện Sở Từ ngừng nên quay đầu nhìn chăm chăm nàng. Sở Từ chạy chậm vài bước vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Cuối cùng cũng được đền đáp

Người đàn ông này lại một đường công sọt đưa đến từ đường. Khi nhìn thấy chỗ nàng ở trong mắt hiện lên ngạc nhiên trong chớp mắt. Đột nhiên mở miệng nói: "Em là Tiểu Từ?"

"..." Sở Từ há miệng thở dốc, hơi sững sờ.

"Lúc anh đi em mới cao đến đây." Nói xong đặt tay ở gần bụng và lắc nó vài cái lại nói: "Thật là mập, không nhận ra."

Sở Từ đầu đầy mờ mịt, đây rốt cuộc là ai vậy? Chẳng lẽ là trưởng bối nào đó của nguyên thân? Nhưng đối phương nhìn qua cũng khoảng 24-25 tuổi, tuổi cũng không lớn. Hơn nữa đáng vẻ thật sự xa lạ, ít nhất trong vòng mấy năm nay nàng hẳn là chưa thấy qua. Ngoài ra, từ nhỏ đến lớn căn bản không có trưởng bối quan tâm cô.

"Anh là ai?" Sở Từ há miệng thở dốc hỏi một tiếng, nhưng vừa vặn người nọ xoay đầu qua nhìn tình huống từ đường. Chờ xoay người lại cười về phía nàng, căn bản không có nghe thấy lời nói của nàng. Nhưng lại đuổi tay vuốt đầu của nàng: "Trưởng thành, sạch sẽ, còn biết nuôi gà, xem ra trải qua cuộc sống không tệ."

"Anh về nhà trước, qua hai ngày nữa lại đến thăm em. Đúng rồi, đây là kẹo anh mang từ trong thành phố về, cho em đó." Hắn móc ra một đồng kẹo sữa từ trong túi, toàn bộ nhét vào tay nàng, cũng mặc kệ Sở Từ có vui hay không, vỗ bả vai của nàng lộ ra một gương mặt nhân hậu rồi bước đi.

Sở Từ hơi hỗn loạn, cả người thậm chí có vài phần đại ra. Đừng nói kiếp này, chính là kiếp trước, ngoại trừ cha mẹ của mình cũng không có ai xem nàng trở thành đứa trẻ, vuốt đầu còn chưa tính, lại còn dùng loại ánh mắt hiền lành này nhìn nàng, quả thực hơi biến thái!

Đàn ông mới 24-25, đối với người sống qua một đời như nàng căn bản chính là đứa trẻ mà thôi. Nhưng kẹo này rất ngon, có thể để lại cho Sở Từ nếm thử mới mẻ.

Đào mất, Sở Từ đã ném người nọ ra sau đầu, vào phòng vội vàng vào không gian.

Chỉ nhìn thấy trong không gian đột nhiên lớn gấp 10 lần. Ước chừng 100 mét vuông, trên linh thụ cao ngất đã có 10-20 chiếc lá, có vẻ hơi đơn điệu. Nhưng ở chỗ lùn nhất lại kết ra một quả trái cây phát ra ánh sáng xanh lá! Căn bản không cần tiểu hòa thượng giải thích Sở Từ đã xác định đồ chơi nhỏ này chính là linh quả có thể kéo dài tuổi thọ!

Quả trái cây này lớn khoảng trứng gà chim, ngửi vào mang theo một mùi hương thơm ngát, làm cho tinh thần người ta tăng gấp trăm lần. Tiểu hòa thượng lập tức hái quả trái cây xuống đưa đến tận tay nàng: "Gần đây thí chủ đã vất vả rồi, nhưng cuối cùng cũng được đền đáp."

"Đừng giờ giọng với tôi. Nói đi, một quả trái cây này có thể chịu đựng được bao lâu?" Sở Từ khẽ hừ một tiếng.

"Linh quả này ẩn chứa công đức không cao, cho nên chỉ có thể duy trì nửa năm. Chỉ cần thí chủ cố gắng nửa năm sau khẳng định còn có thể kết ra quả khác." Tiểu hòa thượng Ngô Trần hơi chột dạ nói.

Trái cây thật sự có thể kết ra, kéo dài tuổi thọ cũng là sự thật. Nhưng cũng không có khả năng dễ dàng kết ra giống như quả đầu tiên.

Trong lòng Sở Từ đã sớm có chuẩn bị, cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Chỉ là trong lòng hơi không cam lòng: "Nếu là linh thụ chỉ có thể sử dụng trái cây thôi à? Vậy lá cây, nhánh cây chẳng lẽ là phế vật?"

"Cành khô là thân của linh thụ không thể động. Lá cây có tác dụng, nấu thành chất lỏng có thể chữa bách bệnh. Nhưng một chiếc lá cây nhiều nhất cũng chỉ có thể cứu bao muỗi. Nhưng thí chủ đừng nản lòng, hôm nay thí chủ mua hạt giống thuốc có thể dùng lá ép ra nước hòa với nước ngâm xong lại dùng. Nó có chỗ tốt cực lớn với thực vật, sau khi dính hơi thở nó tỷ lệ nảy mầm cao và sẽ không sinh bệnh. Đáng vẻ cũng khỏe mạnh hơn thực vật bình thường." Tiểu hòa thượng Ngô Trần giống như hiển vật quý vội vàng nói.

Sở Từ nghe xong khuôn mặt mới dịu lại. Vốn dĩ nàng đang lo lắng cho mình trồng không tốt được liệu này. Hiện tại tiểu hòa thượng nói những lời này nàng cuối cùng cũng có thể thả lỏng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Đây là anh cả của con

Editor: demcodon

Lá cây trên linh thụ không nhiều lắm, cũng may sức khỏe của nàng rất tốt không cần hái hết lá cây chữa bệnh. Cho nên những lá cây này có thể dùng để ngâm hạt giống thuốc.

Dựa vào ý của tiểu hòa thượng, nếu muốn cứu người thì lá cây này có lẽ hơn 100 chiếc mới được. Nhưng nếu phải dùng cho hạt giống chỉ một một lá cũng đủ. Đồ tốt như vậy nàng cũng không muốn lãng phí. Huống chi dùng nhiều hiệu quả quá tốt cũng chọc tai mắt của người ta, không thích hợp.

Tuổi thọ hiện tại của nàng cách kỳ hạn ba tháng còn khoảng 10 ngày nữa, tránh cho lãng phí Sở Từ chuẩn bị cắt trái cây đến cuối kỳ hạn mới ăn.

Thừa dịp trong nhà không có ai lại tiếp tục ở không gian hái xuống một chiếc lá linh thụ mài thành nước. Sau khi hòa với nước đem hạt giống mới mua về và những hạt giống được liệu hoang dã tìm thấy ở trên núi ngâm chung. Những được liệu hoang dã này Sở Từ chuẩn bị trồng ở trong không gian. Dù sao nơi này không có chia bốn mùa, mà bên ngoài thì khác.

* * *

Mà lúc này, người đàn ông rời khỏi từ đường trực tiếp trở về nhà họ Từ, nhìn cửa nhà hơi cảm xúc đã đi vào.

Trương Hồng Hoa ở trong sân đang cho heo ăn lúc này ngạc nhiên đến rớt chậu com, nói lắp: "Thằng... thằng cả, con đã về rồi à? Sao... sao sớm như vậy, không phải nói còn khoảng một tháng nữa mới về sao?"

Rõ ràng đã nói khoảng một tháng nữa, tại sao mới hơn một tuần đã trở về? Trong lòng Trương Hồng Hoa thấp thỏm, vốn dĩ cho rằng còn có thời gian, lại làm dáng vẻ cố gắng để cho người trong thôn đều biết bà không ngược đãi Từ Nhị. Đến lúc đó thằng cả cũng không tìm bà tính sổ. Ai biết thằng cả này cũng quá âm hiểm, vậy mà lừa bà.

"Anh là ai? Đến nhà tôi làm gì?" Trong sân, một thiếu niên mới tan học bắt mắt nhìn Từ Văn Liệt nói.

Từ Văn Liệt cũng không nghe rõ bọn họ nói cái gì. Nhưng cũng sẽ đoán được, bởi vậy nói: "Đây là Văn Đổng?"

Trương Hồng Hoa gật đầu, vội vàng túm Từ Văn Đổng qua: "Đây là anh cả của con, nhanh gọi đi!"

"Anh cả." Từ Vân Đồng bấu môi hơi ngao ngễ nói.

Từ Vân Liệt hừ một tiếng xem như trả lời, tiếp theo trực tiếp vào nhà đi về phía phòng em hai nhà mình. Nhưng vừa vào cửa lại phát hiện bên trong bỏ không ít đồ chơi, phía trên còn có một số sách vở, dường như biến thành phòng thẳng ba, hơi khó hiểu.

"Mẹ vốn dĩ muốn viết thư nói cho con biết chuyện thẳng hai. Nhưng con cũng không để lại địa chỉ. Thẳng hai nó... kết hôn, đối phương là chính nó nhìn trúng, chết sống không muốn ở nhà nên dọn ra ngoài. Nhưng con yên tâm con bé đối xử với nó rất tốt, ủng hộ nó đi học. Đúng rồi! Thành tích của thẳng hai rất tốt, cả thôn chỉ có một đứa nhỏ tên là Sở Đường mới có thể so với nó..." Trương Hồng Hoa hoang mang rối loạn vội vàng nói.

Bà đứng ở phía sau, Từ Vân Liệt làm sao nghe thấy. Cho nên ngay cả tiếng vang cũng không có.

Trương Hồng Hoa vừa thấy Từ Vân Liệt không lên tiếng trong lòng bắt đầu đánh trống, lo sợ bất an: "Thẳng cả, con cũng đừng trách mẹ, cuộc sống trong nhà này rất khó khăn. Lúc thẳng hai hiểu chuyện muốn dọn ra ngoài ở sao mẹ có thể ngăn cản nó được? Mẹ cũng không bạc đãi nó, nó kết hôn mẹ cũng cho nó tám bộ chăn nệm rất dày!"

Từ Vân Liệt tiếp tục im lặng.

"Thẳng cả, con cũng phải nghĩ lại cho hai người lớn tuổi như ba mẹ. Ba con đi đứng không tốt, trong nhà thiếu sức lao động của con, sức khỏe của thẳng hai lại kém. Ba mẹ sao có thể nuôi nổi chứ?" Trương Hồng Hoa thật sự nóng nảy, khăn trương nhìn Từ Vân Liệt, thuận tay túm con trai mình ra phía sau, sợ Từ Vân Liệt tức giận đột nhiên xuống tay với con trai ruột của bà.

Sau khi Từ Vân Liệt đi dạo một vòng trong nhà từ đằng trước ra đằng sau, không tìm được một chút dấu vết của Từ Vân Viễn cũng cảm giác không đúng, nên cầm giấy bút của Từ Vân Đồng lại: "Viết, rốt cuộc tại sao lại như thế? Thẳng hai cho dù đi học, trong nhà cũng không nên không có phòng của nó chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xàng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Không nghe thấy

Editor: demcodon

Nhà họ Từ nhiều con, cho nên lúc trước chia đất nền diện tích cũng lớn, trong nhà chính có bốn gian phòng chính, một nhà bếp, còn có phòng kho chứa lương thực và đồ lặt vặt. Theo lý thuyết anh em mỗi người đều có một phòng. Nhưng hiện tại Từ Vân Liệt vừa thấy phòng ba mẹ đập thông phòng bên cạnh, lớn không ít. Một phòng khác bên trái cũng thành một phần nhà chính. Cuối cùng còn lại chính là phòng của em ba ở, căn bản không có vị trí của em hai.

Trương Hồng Hoa hơi sững sốt, vừa rồi không phải bà đã nói rất rõ ràng sao? Tại sao còn phải viết? Chẳng lẽ là nó muốn bà viết giấy bảo đảm để cho thẳng hai trở về?

"Thẳng cả, hiện tại thẳng hai ở từ đường rất tốt..." Trương Hồng Hoa nói với vẻ mặt khó xử.

Từ Vân Liệt cảm thấy không đúng, cho nên nhìn chăm chăm vào khẩu hình của Trương Hồng Hoa. Lời bà nói không khó hiểu, cho nên đại khái cũng đoán được một chút: "Mẹ nói thẳng hai ở từ đường?"

"Đúng vậy, nó đã kết hôn. Sở Từ còn phải chăm sóc em trai, cũng không thể diu già dất trẻ cùng đến nhà chúng ta. Cho nên thẳng hai nhất quyết ở lại đó." Trương Hồng Hoa lại nói.

"Viết xuống những gì mẹ vừa nói." Từ Vân Liệt nói lại lần nữa.

"Hả?" Trương Hồng Hoa sững sốt.

"Lời nói của con mẹ nghe không thấy à? Con muốn mẹ viết xuống những lời nói vừa rồi." Từ Vân Liệt ngay thẳng trên mặt lộ ra vài phần giận dữ, lạnh giọng nói.

Lúc này Trương Hồng Hoa đột nhiên cảm thấy có chút không đúng. Vừa vặn lúc này, Từ Vân Đồng sau lưng bà bắt nắn lẩm bẩm nói: "Hung dữ cái gì, đồ mất dạy..."

Trương Hồng Hoa giật mình một cái vừa định che miệng con trai, nhưng lúc này lại thấy Từ Vân Liệt không có động tĩnh. Trong đầu nhất thời hiện lên một suy nghĩ trong đầu, vội vàng nói vài câu ở bên tai Từ Vân Đồng.

Từ Vân Đồng lúc này mới dựa theo ý Trương Hồng Hoa viết trên giấy: "Lỗi tai của con có phải không nghe thấy hay không?"

Từ Văn Liệt nhìn thoáng qua gập đầu.

Trương Hồng Hoa nhất thời thờ dài nhẹ nhõm một hơi, bà còn tưởng rằng là Từ Văn Liệt cố ý tìm việc nữa chứ. Hóa ra là không nghe thấy.

Nhưng thật đúng là báo ứng mà, ai kêu nó không tôn trọng trưởng bối chứ? Ngoài ra, phong thủy nhà họ Từ này cũng không biết có phải có vấn đề hay không. Năm đó chồng bà đào than đá bên ngoài té ngã gãy chân, đến nay vẫn là người què; không nghĩ tới đứa con cả này vừa ra khỏi cửa cũng thành tàn tật.

Nếu thật sự là vấn đề phong thủy, vậy sau này bà phải trông con trai mình thật kỹ.

Trong lòng Trương Hồng Hoa khoe khoang nhưng trên mặt vẫn phải làm, vội vàng kêu con trai viết tiếp: "Tại sao lại không nghe thấy? Có đi khám bác sĩ hay không?"

"Đạn pháo nổ, bác sĩ đã khám qua, trong thời gian ngắn không khỏi được. Lần này trở về xem như nghỉ phép dưỡng thương. Nếu như có thể dưỡng khỏi thì trở về, dưỡng không khỏi thì sau này không cần về nữa." Từ Văn Liệt cũng coi như khách khí nói.

Trương Hồng Hoa vừa nghe lời này hơi nóng nảy. Nếu nó không trở về bộ đội, vậy tương lai ai sẽ gửi tiền cho gia đình?

Nhưng lại tưởng tượng, lần này Từ Văn Liệt trở về trong tay hẳn là cũng mang theo không ít tiền mới đúng. Nếu nó thật sự điếc, trong thôn ngoài thôn cũng không có ai sẽ gả con gái cho nó. Đến lúc đó giữ nó ở nhà làm ruộng cũng không tệ, ít nhất có thể tiết kiệm chút lao động. Chủ yếu chính là đàn ông của bà đã lớn tuổi. Khi tuổi trẻ đào than đá đã làm hỏng thân thể, cả ngày ho khan, mất thấy việc nhà nông không thể làm được bao nhiêu. Nếu không có đàn ông chống đỡ thì một mình bà thật đúng là không thể làm xuê.

Sau khi nghĩ xong Trương Hồng Hoa thở phào nhẹ nhõm, nói với Từ Văn Đồng vài câu kêu nó viết tiếp: "Vậy thì cố gắng dưỡng bệnh cho tốt."

"Thằng hai tại sao đến từ đường ở? Nơi đó không phải chỗ Sở Từ ở sao?" Từ Văn Liệt còn không quên điều tra chuyện.

Trương Hồng Hoa cảm thấy mình đã giải thích đến miệng lưỡi khô khan, kết quả còn phải viết lại. Bất đắc dĩ chỉ có thể kêu con trai tiếp tục viết, nhìn trang giấy bị lãng phí kia đều hơi đau lòng tiền quyền vở này.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Chuyện cũ

Editor: demcodon

Chờ Trương Hồng Hoa bịa đặt xong đã qua nửa tiếng. Sắc mặt Từ Văn Liệt không thay đổi, chỉ là xem không hiểu rốt cuộc nó suy nghĩ cái gì.

"Thằng hai nếu không còn ở nhà nữa vậy con cũng ra ngoài ở. Sau này việc ăn uống không cần mẹ lo." Nói xong chuẩn bị đứng dậy.

"Con đi đâu vậy?" Trương Hồng Hoa nóng nảy hỏi một câu, vội vàng nói tiếp: "Trong nhà không còn tiền!"

Lời này Từ Văn Liệt mới bước ra không nặn không nhặt nói: "Ồ!"

Nói xong một tiếng này trực tiếp bước chân đi ra ngoài. Trương Hồng Hoa ở phía sau vừa thấy hơi nổi nóng. Thằng cả này cũng thật là, rõ ràng nhìn ra bà nói cái gì, tại sao còn nói "Ồ" chứ? "Ồ" này là có ý gì? Có cho tiền hay không?

"Mẹ, mẹ sợ anh ta làm gì? Không phải là làm lính sao, có gì đặc biệt hơn người? Hơn nữa bây giờ anh ta còn là kẻ điếc. Cho dù mắng anh ta, anh ta cũng không nghe thấy." Từ Văn Đồng bất mãn nói.

Anh cả rời nhà đi đã 6 năm. Khi đó gã mới 7-8 tuổi, chỉ nhớ rõ khi anh cả ở nhà chỉ biết hung dữ với gã, ỷ vào lớn tuổi mà dạy dỗ gã, còn có mấy lần thậm chí đánh gã. Nhưng anh cả lại thật sự đối xử tốt với anh hai, cũng thỉnh thoảng sẽ răn dạy vài câu, bình thường đều ôn tồn.

Khi đó trong lòng gã không thoải mái, mẹ trấn an gã nói là anh cả và anh hai đều có mẹ sinh mà không có mẹ dạy, là cô đại ngoại ruộng tốt. Chỉ biết gây tai họa cho lương thực, sớm muộn gì cũng nhờ bọn họ.

"Được rồi, chuyện anh con, con cũng đừng quan tâm, làm bài tập đi. Tương lai mẹ còn trông cậy vào con có thể thi lên đại học nữa đó. Mẹ cũng không tin con trai mẹ sinh có thể ngu ngốc hơn người phụ nữ sinh con hoang kia! Hừ!" Trương Hồng Hoa thở phà phà nói một câu.

Ba đứa con trai nhà họ Từ, hai đứa đầu có ngoại hình đẹp. Nhưng đến Từ Văn Đồng lại không đẹp lắm giống như Trương Hồng Hoa.

Lúc trước khi Từ Văn Đồng sinh ra không ít người đã ở sau lưng nói huyền thuyên, nói là sinh ra cây giống hư. Trương Hồng Hoa đến bây giờ đều nhớ

rõ, khi đó bà ngay cả gương cũng không dám soi, vừa thấy hai anh em kia đã nghỉ tới trước kia chồng lấy vợ ở bên ngoài, sẽ không nhận được cảm thấy gương mặt này của mình không ai nhận ra.

Giờ phút này Trương Hồng Hoa nghĩ đến tình huống hiện tại của hai đứa con trai kia trong lòng có chút sáng khoái.

Còn Từ Vân Đồng vừa nghe đến làm bài tập trong nháy mắt ừ ừ, vội vàng làm nũng đổ cho Trương Hồng Hoa rất vui vẻ. Chuyện làm bài tập này cũng bị trì hoãn.

* * *

Từ Vân Liệt ra khỏi nhà họ Từ lại đi về phía từ đường.

Đây là chỗ hán thường đến trước khi đi lính. Sở Từ khi còn nhỏ trông rất ốm, trên người dơ bẩn, giống như nhóc ăn mày, tính tình càng giống như con nhím, gặp ai cũng đâm, một chút cũng không muốn chịu thiệt. Hán từng nhìn thấy cô lén lút lấy trứng gà của nhà người khác vừa vụn bị hán bắt được. Lúc ấy về mặt cô tức giận oan ức, nói rằng mọi người đều nghĩ cô là tên ăn trộm. Cô rất đói nên muốn xuống tay với người khi dễ cô.

Lúc ấy oan ức thật lớn, rõ ràng là bị hán bắt được lại ngay cả cầu xin tha thứ cũng không nói. Không chỉ có như thế, thậm chí một chút tự giác làm ăn trộm cũng không có, giọng quá lớn làm bại lộ bản thân. Sau đó danh tiếng trộm cắp của cô truyền ngày càng mạnh mẽ.

Mấy năm đó, hán cho cô đồ ăn không ít lần. Nhưng cô bé kia chỉ nghĩ là nhặt được, có lẽ đến bây giờ đều còn tưởng rằng là mình may mắn. Ngay cả mùa đông cũng có thể gặp được "thỏ hoang đâm chết".

Chỉ là không nghĩ tới thời gian 6 năm cô lại thay đổi nhiều như vậy, vừa mập vừa tròn, trên mặt cũng tái nhợt. Hán còn chú ý tới đôi tay của cô, ngoại trừ vết sẹo cũ nứt da còn có không ít vết thương mới kích cỡ khác nhau, chỉ sợ mấy năm nay chịu không ít khổ.

Nhưng, nếu em hai cưới cô cũng là chuyện tốt. Ít nhất dưới sự hiểu biết của hán với Sở Từ, mặc dù danh tiếng của cô hơi xấu, nhưng tính tình cũng rất đơn thuần sạch sẽ. Chỉ sợ là em hai thanh cao kia chứng mất người ta.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Hóa ra là hán

Editor: demcodon

Từ Vân Liệt vẫn rất hiểu biết về người mẹ kế này của mình. Trong lời nói của bà chỉ sợ có thể tin tưởng một - hai phần trong đó, còn lại phải do chính hán đi hỏi thăm. Bởi vậy trên đường đi đến từ đường rẽ một con đường mua chút đồ. Hán đi đến nhà Phát Tiểu trước đó quan hệ không tệ hỏi thăm một lần trong 1-2 tiếng, đã hỏi mọi chuyện rõ ràng.

Sự thật khác rất xa với những gì Trương Hồng Hoa nói. Dựa theo hán đoán, vốn dĩ hán tưởng rằng em hai bị đuổi ra khỏi nhà trùng hợp ngẫu nhiên thành một đôi với Sở Từ. Nhưng sau khi biết được sự thật lại hơi ngạc nhiên.

Thì ra là Sở Từ cứu em trai hán. Cô bé đã từng ngay cả bản thân cũng không nuôi được. Bây giờ lại có năng lực giúp đỡ người khác?

Cẩn thận nghĩ lại vừa rồi lúc gặp được cô thì tính tình của cô đều trở nên làm cho hán suýt nữa không nhận ra, xem ra là thật sự tiến bộ không ít.

Trước mắt thằng hai còn ở trường học, một người đàn ông như hán cũng không thể trực tiếp xông vào trong nhà em dâu. Bởi vậy thừa dịp trời còn chưa tối lên núi bắt hai con gà rừng. Một con giết chết, còn lại một con ném vào trong sân Sở Từ. Còn người nghỉ ngơi ở đồng cỏ khô gần đó, miễn cưỡng qua đêm.

Gà rừng roi xuống đất, "bịch" một tiếng vang lên làm cho Sở Từ sợ hãi.

Nàng đi ra nhìn thấy một con gà rừng nửa chết nửa sống nằm nhòai dưới đất, xem trọng lượng này dường như còn rất chắc nịch. Sở Từ nhìn xung quanh, gần đó một mảnh tối đen. Ngoài 3 mét không nhìn thấy cái gì, chỉ có thể từ bỏ tiến lên nhặt gà rừng lên.

Bên phía từ đường ít gia đình, hàng xóm cách nhau cũng xa. Hôn nữa xung quanh cỏ dại phát triển tốt, đừng nói là gà rừng chim, chính là rắn đất nàng cũng đều nhìn thấy. Chỉ là bình thường gà rừng này biết bay, tương đối khó bắt. Nàng cũng không rảnh đi bắt. Cho nên vẫn chưa thưởng thức qua món ăn thôn quê này.

Thứ tốt đưa tới cửa, Sở Từ không có khả năng không thưởng thức. Hôn nữa, đây chính là thịt nhạ, còn chưa có nướng mà nàng đã có thể ngửi được mùi hương!

Sở Từ nhếch khóe miệng, không nói hai lời lập tức xử lý con gà, bộ lông nhiều màu sắc vứt đi thật đáng tiếc, có thể sử dụng trong một số sản phẩm thủ

công. Bởi vậy nàng thật cẩn thận cất vào trong hộp gỗ. Thịt gà rừng này còn ngon gà nhà nhiều, trời vẫn chưa lạnh, đồ ăn không thể để qua đêm. Bởi vậy Sở Từ dứt khoát một mình ăn hết con gà không chừa một miếng.

- - - - -

Rất xa, Từ Vân Liệt nhìn ánh lửa vẫn chưa tắt mờ nhạt ở trong sân thì có thể đoán được Sở Từ đang làm gì.

Hôm nay lúc hắn nói chuyện phiếm với Phát Tiểu nhắc đến Sở Từ thì đối phương nói cho hắn biết cơ thể Sở Từ sở dĩ mập mạp như vậy dường như là bởi vì ăn rau dại có độc nhiều nên sinh ra tác dụng phụ.

Cô bé kia mới 17 tuổi vốn nên là cơ thể phát triển. Lúc này nếu không điều dưỡng tốt tương lai sợ là sẽ ảnh hưởng cả đời.

- - - - -

Sở Từ cũng biết cơ thể mình không được tốt lắm, dinh dưỡng theo không kịp. Kinh nguyệt con gái trước kia đã tới mấy lần, sau đó lại không có. Đến bây giờ cũng không thấy bóng dáng. Chỉ là kiếp trước nàng cũng bị như thế, cho nên không để ở trong lòng.

Sở Từ ăn thịt, ngoài miệng đều dính dầu mỡ. Mỗi khi nàng cắn một cái tiểu hòa thượng ở bên cạnh đọc một tiếng kinh văn siêu độ vong linh. Nếu không phải nể tình đã kết một quả linh thụ, nàng tuyệt đối nghĩ biện pháp phá hỏng miệng tiểu hòa thượng này, miễn cho lãng phí công đức nàng cực khổ kiếm được.

Nhưng nàng ném qua nhiều thịt như vậy, trước mắt mạng con gà này xem như tốt nhất được tiểu hòa thượng siêu độ. Không chừng kiếp sau có phúc có thể làm người, không cần đầu thai đến kiếp súc sinh bị người giết.

Ăn thơm, ngủ cũng càng thêm thoải mái đến gần buổi trưa ngày hôm sau.

Sau khi ra cửa cũng nghe thấy không ít các phụ nữ nói chuyện phiếm. Lúc này mới biết Từ Đại đã trở về, nghĩ đến Từ Đại trong đầu Sở Từ dần hiện ra người đàn ông nhìn thấy ngày hôm qua. Nhất thời hiểu rõ, hóa ra người ngày hôm qua giúp nàng là anh chồng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Tôi đồng ý

Sở Từ chép miệng, huyết thống nhà họ Từ này cũng thật không tệ. Đáng về Từ Nhị "như hoa như ngọc", còn Từ Đại cũng càng không kém một chút.

Ngày hôm qua vốn tưởng rằng đối phương là người xa lạ, cho nên cũng không cần thận suy nghĩ. Nhưng hiện tại suy nghĩ lại trong lòng Sở Từ lại toát ra không ít thiện cảm. Từ Vân Liệt này không hổ là xuất thân quân nhân, trên người lộ ra một sự kiên cường, làm người cũng không tệ, biết giúp già đỡ yếu, duy nhất đáng tiếc chính là làn da không tốt lắm, không có non mịn như Từ Nhị.

Nhưng đây là đàn ông quân doanh, tự nhiên là thô ráp một chút. Như Từ Nhị chỉ thích hợp nuôi ở trong nhà và đi vòng quanh.

"Sở Từ, Từ Đại đã trở lại, cô đã biết chưa?" Sở Từ mới mang theo 10 ký hạt giống thuốc vào ruộng trồng thì bị một giọng nói làm sợ hãi.

Nàng vừa quay đầu mới phát hiện nơi giọng nói phát ra là dưới bóng cây bên cạnh, cẩn thận nhìn lại người bên trong khoe miệng co giật dữ dội, người nọ là Hoàng Kiến Tân?

Lúc này mới vài ngày chứ? Tại sao thay đổi lớn như vậy?

Trên người Hoàng Kiến Tân mặc một áo lót màu trắng bị mồ hôi thấm ướt hơi ngả vàng, chân mang một đôi giày rom, đầu ngón chân đều thò ra, nhìn qua hơi xanh tím. Trên mặt dường như có một lớp da đen, trong tay còn cầm cuốc. Trên đầu đội nón rom che nắng, không khác gì những người đàn ông làm nông quanh năm.

"Tại sao cậu trở nên như vậy?" Sở Từ nhìn không được muốn cười.

Trước đó Hoàng Kiến Tân trông như thế nào? Áo sơ mi trắng phối với quần ống loa, trước ngực còn mang một cây bút máy, thật thanh tú!

Hoàng Kiến Tân nhìn không được hơi xấu hổ có: "Còn không phải chị dâu của tôi..."

"Gần đây trong nhà thu hoạch vụ mùa thu, tôi ở nhà giúp đỡ làn da phơi nắng đen..." Hoàng Kiến Tân nói tiếp.

"Ồ!" Đôi mắt Sở Từ lóe sáng nhìn với vẻ tò mò.

Một người đàn ông từ trước đến nay thích cái đẹp đột nhiên trở nên lười thôi. Đương nhiên sẽ thu hút ánh mắt của nàng. Hơn nữa nàng thích xem dáng vẻ cậu bé nghèo túng đáng thương này trong lòng thật đã nghiền!

"Cô... cô cũng không hỏi tôi tại sao không đi học à?" Hoàng Kiến Tân lại nhin không được hỏi.

"Không có tiền nên không đi được? Còn có nguyên nhân gì?" Sở Từ không nói gì, chẳng lẽ cái gì nàng cũng phải quan tâm sao?

"Kỳ thật cũng không phải không có tiền, là tiền đều ở trong tay chị dâu tôi. Nhà chúng tôi mượn nhà họ Tôn 1000 đồng, giấy nợ đều viết nhưng tiền còn ở chỗ chị dâu. Mỗi ngày đều tìm các loại cơ muốn tôi và Tiểu Lan phải ăn mặc cần kiệm, còn kêu tôi rút học phí trở về. Hiện tại tôi đã lớp 11, bây giờ nghỉ học cả đời đều bị hủy..." Hoàng Kiến Tân nói tiếp.

"Ồ, vậy cho nên?" Sở Từ chậm chạp nói tiếp.

"Cô... cô có thể cho tôi mượn chút tiền đóng học phí lại hay không? Sinh hoạt phí tôi có thể tự giải quyết, chỉ cần học phí là đủ rồi." Hoàng Kiến Tân vội vàng nói tiếp, nói xong sợ Sở Từ không hiểu tiếp tục mở miệng: "Anh Từ Nhị đã trở về, tôi nghe nói người nợ rất hung dữ. Anh ta khẳng định sẽ dẫn Từ Nhị đi. Đến lúc đó tất cả mọi người sẽ cảm thấy cô bị vứt bỏ. Tôi... tôi đồng ý..."

Sở Từ hơi sùng sốt: "Đồng ý cái gì?"

"Đồng ý cưới cô..." Hoàng Kiến Tân cắn chặt răng nói.

Tôn Bách Linh quá lợi hại, một người đàn ông như gã thật sự không tốt khi tranh cãi ầm ĩ với cô. Huống chi còn không có tiền. Nhìn chung trên dưới trong thôn này hiện tại có thể nhìn trúng gã lại có thể đối phó với Tôn Bách Linh có lẽ cũng chỉ có Sở Từ. Mặc dù điều kiện của Sở Từ kém, nhưng nếu có thể nuôi Sở Đường và Từ Nhị đi học tốt, vậy cũng có thể nuôi gã.

Gã chỉ cần sống qua khoảng thời gian này thì tốt rồi. Dù sao tuổi còn nhỏ, cũng không làm giấy kết hôn được. Chờ gã lên đại học sẽ không trở về nữa.

Sở Từ bị lời gã nói làm cho sợ hãi, trách không được thái độ hôm nay tốt như vậy. Hóa ra là vợ vàng cầu xin nàng đây mà!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Không biết tốt xấu

Hoàng Kiến Tân tuy nói là tới cầu xin nàng, nhưng thái độ lại giống như là bố thí. Sở Từ nhìn trên dưới đánh giá gã vài lần, cũng không biết là nên đồng tình gã đáng thương hay là nên mắng gã quá ngược.

"Chẳng lẽ tôi xấu tôi mập tôi nghèo thì tôi không được lựa chọn sao? Cậu hai Hoàng, cậu đang tính toán cái gì? Cậu nói đồng ý tôi phải ngoan ngoãn làm theo sao?" Sở Từ cười mỉa nói, một chút tình cảm cũng không có.

Bất quá là từng có một chút tình cảm nhỏ bé không đáng kể khi gã còn trẻ không biết mà thôi, nói cũng chưa nói qua vài câu càng đừng nói đến tiếp xúc thân mật với gã. Cho dù ở thời cổ đại nàng cũng không cần thiết vì điều này mà phải mất cả cuộc đời. Huống chi thời buổi này đều cải cách mở ra, nam nữ bình đẳng!

Hoàng Kiến Tân vốn dĩ là buồn bực. Gã căn bản không nghĩ tới Sở Từ sẽ từ chối. Thậm chí cho dù Sở Từ thật sự từ chối gã cũng chỉ cảm thấy là Từ Nhị bán cho cô, làm cho cô không thể đưa ra quyết định, lại không nghĩ rằng cô có thể không khách khí như vậy. Thế mà còn mở miệng nhục mạ? Nhất thời nheo mắt nghiền răng nói với cô: "Sở Từ! Cô đừng không biết tốt xấu!"

"A, đúng, tôi không biết tốt xấu, làm phiền vị Phật lớn ngài từ đâu tới đây thì lăn về nơi đó. Bằng không đừng trách cuộc trong tay tôi không có mắt." Sở Từ hừ lạnh một tiếng buông tay xuống, cây cuốc cào qua trước mặt Hoàng Kiến Tân. Dường như cách người gã khoảng 10 cm, vẽ ra một đường tiếng gió, vừng vàng rơi xuống đất, trong nháy mắt trước mặt có thêm một cái hố to.

Hoàng Kiến Tân nhảy dựng cả người về phía sau, còn rất nhanh nhẹn. Sau khi bị dọa ngạc nhiên chính là tức giận: "Trước kia cô cũng không phải như vậy. Mặc dù còn mập và xấu hơn bây giờ một chút, nhưng ít nhất con người vẫn rất lương thiện, làm gì thô lỗ như vậy. Hai người chúng ta xem như biết nhau từ nhỏ, nói là thanh mai trúc mã cũng không quá phận nhỉ? Bây giờ tôi bị Tôn Bách Linh khi dễ thành như vậy, cô có thể trở mặt nhìn mà không giúp đỡ sao?"

"Tôi có thể nói cho cô biết người phụ nữ Tôn Bách Linh này căn bản chính là người không nói lý. Hiện tại chị ta cả ngày suy nghĩ muốn gã Tiểu Lan ra ngoài nhận lễ hỏi. Chờ chuyện của Tiểu Lan quyết định xong vậy đến lượt tôi. Đến lúc đó không chừng để cho tôi cưới người nào đó! Tôi biết trước kia tôi đối với cô không nóng không lạnh làm trong lòng cô không thoải mái, nhưng không phải tôi đã biết sai rồi sao? Cô cũng không thể tha thứ cho tôi ư?" Hoàng Kiến Tân nói tiếp.

Trước đây Sở Từ thật tốt. Mặc dù bề ngoài không giống con gái, nhưng mỗi khi nhìn thấy gã đều trông như sắp đổ mặt. Nếu không phải đáng người cô

không tốt, trên người trên mặt đều là thịt, không chừng gã cũng sẽ hơi động lòng.

Nhưng lại nói tiếp, gần đây mỗi lần gã nhìn thấy Sở Từ thì cô dường như đã ốm hơn lúc trước một chút. Ít nhất hiện tại thoát nhìn coi như là người mập bình thường, không có nhiều như trước kia.

Sở Từ chỉ cảm thấy nước chua trôi nổi trong dạ dày, nghe thấy Hoàng Kiến Tân làm nũng giả vờ đáng thương ở trước mặt thật sự ghê tởm, nổi da gà hết lớp này đến lớp khác.

Bình thường bên cạnh nàng chỉ có Thôi Hương Như có thể tâm sự. Nhưng hôm nay Thôi Hương Như về nhà mẹ, cho nên cả người nàng cũng rầu rĩ. Bởi vậy Hoàng Kiến Tân xuất hiện nàng cũng không để trong lòng, coi như nghe kể chuyện thư giãn vui vẻ. Nhưng cũng không nghĩ rằng trình độ kể chuyện của gã cũng quá không tốt, làm cho lòng tơ nàng phải dựng đứng lên.

Kiếp trước và kiếp này mặc dù cũng không có đàn ông yêu thích muốn cưới nàng. Nhưng cũng không có nghĩa là nàng không chọn?

Hãy nhìn người đàn ông trước mặt này, gương mặt không đẹp, móng cũng không có, đạo đức không có. Chỉ là cho đưa nàng làm người hầu là nàng còn không vui, còn muốn cưới nàng? Thậm chí còn muốn kêu nàng nuôi đi học?

Gã cho rằng gã là Từ Nhị? Ít nhất Từ Nhị còn trông đẹp, còn có thể chơi thân với Sở Đường. Gã có cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Phân công

Editor: demcodon

Sở Từ vuốt ve tay áo: "Nếu cậu lại không đi có tin bây giờ tôi có thể đánh chết cậu hay không? Không cần phải Tôn Bách Linh phí sức?"

Hoàng Kiến Tân nheo mắt: "Sở Từ... cô thật sự không có tình cảm gì với tôi sao?"

Sở Từ vừa nghe lời này nhất thời không thể nhịn được nữa, trực tiếp nhắc chân đạp qua: "Cậu con mẹ nó cút đi cho tôi! Tên khốn kiếp mà giả đáng thương cái gì? Cho rằng tôi không biết trong lòng cậu nghĩ cái gì sao?"

Một cú đá này của nàng cũng không nặng, chỉ là người trực tiếp ngã về sau, đặt mông ngồi trên bùn đất, mặt nghen đỏ như là tôm luộc, vừa giận vừa thẹn. Hơn nữa mấy ngày gần đây chịu uất ức ở chỗ Tôn Bách Linh, trong lòng lại càng hận, cũng không biết sức lực từ đâu ra thuận tay cầm một cục đá lớn bằng bàn tay lên ném về phía Sở Từ.

Hoàng Kiến Tân trước kia làm gì có lá gan này? Thật sự người là bị bức nóng này không thể nhịn được nữa.

Gã không thể khi dễ Tôn Bách Linh, gã cũng không tin ngay cả Sở Từ cũng có thể leo lên đầu của gã. Hôm nay cho dù dạy dỗ cô, gã cũng không tin Sở Từ có thể làm gì gã! Nhưng đây chính là đứa con hoang không ba không mẹ, chết ở bên ngoài cũng xứng đáng không ai quan tâm!

Ánh mặt Hoàng Kiến Tân lộ ra vẻ tàn nhẫn, sải bước đến như muốn giết người. Trong nháy mắt, cánh tay giơ lên lại rơi xuống. Sở Từ thuận tay chặn nó xuống. Cùng lúc đó, sau lưng Hoàng Kiến Tân có thêm bóng người cao lớn đồng thời túm cổ tay gã.

"Từ Đại?" Sở Từ hơi sững sốt, tại sao người nọ ở đây?

Nàng vừa mở miệng Hoàng Kiến Tân sợ run cả người, quay đầu nhìn lại phát hiện Từ Văn Liệt đang nhìn chăm chăm gã với ánh mắt lạnh như băng.

"Anh... anh đừng xen vào việc của người khác..." Hoàng Kiến Tân cảm thấy uất ức nói.

Từ Văn Liệt túm người về phía sau một cái, dùng một chút sức bẻ khớp xương cổ tay của gã. Răng rắc một tiếng, Hoàng Kiến Tân chỉ cảm thấy một cơn đau đánh úp lại, cục đá trong tay nhất thời rơi xuống.

"Ra tay với con gái, xem ra cậu chỉ có chút tiền đồ ấy." Từ Văn Liệt bức bối nói một câu ném người ra ngoài mấy mét.

Hoàng Kiến Tân lúc này cũng không có gan xuống tay nữa, vội vàng đứng lên, cũng không màng đau đớn trên người và trên tay lập tức chạy lấy người.

Khi còn nhỏ gã đã gặp qua Từ Đại, nhưng không có ấn tượng. Hôm nay coi như là lần đầu tiên đánh đối mặt với hắn. Mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng cũng biết Từ Văn Liệt đang làm việc gì. Trên người đàn ông đi lính đều mang theo một sự tàn nhẫn, gã cũng không dám chọc.

Hoàng Kiến Tân chạy như ma đuổi. Sở Từ lẩm bẩm một câu: "Con chó này chạy thật nhanh."

Nói xong giương mắt nhìn Từ Đại nhủ mảy: "Có việc gì?"

"Không có việc gì, chỉ là đến thăm em." Từ Vân Liệt nhìn chăm chăm vào miệng của cô cho nên trả lời đúng. Tiếp theo đưa tầm mắt nhìn trời đất rộng mở gần đó nhủ mảy: "Nhiều ruộng như vậy chỉ có một mình em xử lý à?"

Nói quá phức tạp chỉ sợ hần cũng không nghe rõ. Cho nên Sở Từ chỉ gật đầu.

"Lúc thăng hai... nó ở nhà có chịu khó hay không?" Từ Vân Liệt lại hỏi.

Sở Từ suy nghĩ nói: "Cũng được."

Thân thể Từ Nhị ốm yếu, trước khi đi học vẫn luôn ở nhà dưỡng bệnh, căn bản là không có năng lực làm việc. Cuối tuần lần trước về nhà bị nàng kích thích một hồi, cho nên đặc biệt ra sức. Bởi vậy nàng cho đánh giá trung bình.

Từ Vân Liệt suy nghĩ một hồi nhìn hạt giống thuốc trong sọt kia, nhắc chân đi qua cầm sọt lên nhét vào trong tay cô: "Anh đào đất, em rải hạt giống. Hai ngày này em lo cơm cho anh, anh giúp em làm việc. Em thấy có được hay không?"

Sở Từ lại sững sốt, suy nghĩ một chút mới gật đầu lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Bắt đầu

Lao động miễn phí sao lại không cần, Sở Từ cũng sẽ không ngốc đến mức đuổi người ra. Dù sao bắt quá chỉ là chuyện một chút đồ ăn và mấy ký gạo.

Sau khi nàng vui tươi hơn hờ đồng ý, Từ Vân Liệt lập tức bắt đầu đi nhậm chức. Hạt giống cây chà m này phải gieo theo hàng, chỉ cần rải hạt giống thành các hàng dài, giữ một khoảng cách nhất định giữa các hàng là được. Các hạt giống được xử lý trước đó, lại có hơi thở lá cây linh thụ. Ngay cả phân cũng có thể tiết kiệm.

Người đàn ông này làm việc nông còn nhanh nhẹn hơn phụ nữ một chút. Trước khi Từ Vân Liệt chưa đi lính cũng xuất thân từ gia đình nhà nông, những việc này đối với hần là dễ như trở bàn tay. Sở Từ nhìn hần làm thuần tay bảo cũng đương nhiên, một chút cũng không có áp lực trong lòng.

Từ Đại cực kỳ yêu thương Từ Nhị. Hiện tại chịu giúp nàng như vậy không chừng chính là muốn nhân cơ hội thu mua, cũng có thể thuận lợi dẫn Từ Nhị về từ chỗ nàng. Nể tình con người của Từ Đại coi như không tệ. Nếu hần xác định muốn dẫn Từ Nhị đi thì nàng cũng sẽ cho hần mặt mũi, không đáng so đo như vậy. Chỉ là người có thể đi nhưng nàng sẽ không chịu thiệt, đền bù những mặt khác tuyệt đối không thể thiếu.

Ngược lại không phải nàng lòng tham, mà là sau khi vô duyên cứu một người bị hủy danh dự. Tương lai muốn tìm người đàn ông không tệ cũng hơi khó khăn. Dù sao cũng phải bồi thường một chút.

Lúc làm việc cũng đã giữa trưa. Chờ hai người dừng lại mặt trời đã xuống núi. Nhưng có Từ Đại giúp đỡ nên tiến độ rất nhanh. Sở Từ làm việc không phải tốn sức. Cho nên căn bản là không cảm giác được mệt.

Nếu đã nói bao cơm thì không có đạo lý quýt nợ. Sở Từ nấu một nồi cơm to, làm một món canh trứng và một món cải chua, thêm vài món dưa muối và đậu phộng, đến quầy bán quả vật mua 2 lạng rượu, chuẩn bị ổn thỏa. Từ Vân Liệt ban đầu không muốn vào cửa nhà Sở Từ. Nhưng nhìn trời vẫn chưa tối cho nên cũng không nghĩ nhiều. Nhưng sau khi nhìn thấy Sở Từ tay chân nhanh nhẹn chuẩn bị xong đồ ăn trong lòng cũng nhin không được ngạc nhiên.

"Không ăn rau dại?" Từ Vân Liệt hỏi một câu.

"Rau dại có độc, sao có thể ăn mỗi ngày chứ? Lương thực tồn trong nhà vẫn còn không ít. Nếu không đủ em lại đi nấu thêm, đừng khách khí." Sở Từ sáng khoái nói.

Trong mắt Từ Vân Liệt hiện lên một tia thất vọng. Trong đầu hần yên lặng, lỗ tai không nghe thấy cái gì. Trước đó còn cảm thấy như vậy rất tốt, dù sao hần cũng không thích tranh cãi âm ỉ. Nhưng hiện tại lại cảm giác không thoải mái, nhiều năm không gặp trong lòng hần vẫn rất muốn tâm sự với cô bé này nhiều hơn. Hơn nữa, Sở Từ cũng không đi học, không biết viết chữ. Hai người ngày cả cách trao đổi khác cũng không có.

"Dưa muối cho anh là được, còn lại hai món này tự em ăn đi. Rượu này... anh không uống. Ngày mai cũng đừng chuẩn bị, tiết kiệm tiền còn không bằng mua cho bản thân quần áo mới." Từ Vân Liệt đổi chỗ thức ăn ở trước mặt, lại nhìn quần áo mặc trên người cô.

Đều là quần áo cũ, hơn nữa dài rộng rất không hợp với cơ thể. Cô bé tuổi này đều thích cái đẹp. Lúc hần từ trong thành phố về nhìn thấy những cô gái đó mặc đủ loại váy, ước gì có thể trang điểm cho mình giống như tiên nữ.

Dù sao là thằng hai có lỗi với cô, bây giờ hắn cũng muốn trợ cấp một chút. Nhưng thằng hai không ở nhà, quan hệ này không thể tốt quá mức.

Sở Từ cũng không khách khí, Từ Văn Liệt không ăn vậy nàng nhét hết vào trong bụng. Ngay cả rượu cũng vậy, mua cũng đã mua, lại không thể trả lại.

Rượu này khá mạnh, nhưng Sở Từ cũng không rót một chung. Kiếp trước tửu lượng của nàng có thể so sánh với tất cả đàn ông trong quân doanh. Mặc dù bây giờ thay đổi một thân xác khác nhưng có nội tâm mạnh mẽ hơn. Tửu lượng này cũng không nhỏ hơn trước kia bao nhiêu.

Trong tay cô cầm một chung rượu nhỏ, không ngừng rót vào miệng, một chung một hớp. Từ Văn Liệt nhìn mà mí mắt giật lên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Đầu cơ

Editor: demcodon

Độ cồn của rượu này cao, tác dụng chậm. Nhưng Sở Từ khen ngược, một ly tiếp một ly. Lúc này mới một lát sau hai lạng rượu đã hết, một giọt cũng không còn. Không chỉ có như thế, gương mặt của Sở Từ này căn bản không thay đổi. Rượu ở chỗ nàng giống như biến thành nước.

"Hôm nay thì thôi, bình thường em ở nhà một mình. Trong nhà cũng không nuôi chó trông cửa đừng uống nhiều, vạn nhất gặp được ăn trộm ăn cắp..."

Nói tới đây, Từ Văn Liệt dừng một chút. Sở Từ sẽ không cảm thấy hắn đang châm chọc cô chứ? Vì thế đổi giọng nói tiếp: "Thằng nhóc giữa trưa đến quấy rối em không phải là người tốt. Lần sau gặp thì cứ đánh mạnh, đừng khách khí với nó, nói những lời tào lao cũng vô dụng..."

Hắn không biết lúc ấy Sở Từ nói những gì với thằng nhóc kia. Nhưng nhìn thấy sắc mặt cô không tốt lắm, đánh giá đối phương là người ngoài miệng không buông tha; đối phó với tên vô lại như vậy trực tiếp một chút mới tốt.

Sở Từ nhin không được mỉm cười cầm giấy viết Sở Đường để ở nhà đến viết: "Tại sao anh có thể xác định cậu ta không phải là người tốt? Vạn nhất là bị em khi dễ chọc đến nóng nảy mới đánh em, người anh hùng là anh không phải uống công sao?"

Từ Văn Liệt sững sốt. Một là bị bất ngờ bởi chữ viết của Sở Từ. Hai là bị ngạc nhiên bởi câu cô viết. Hắn áp căn không nghĩ tới Sở Từ lại biết chữ, hơn nữa chữ viết khá tốt. Thậm chí còn tốt hơn hắn viết, còn là chữ phồn thể.

Về phần rốt cuộc là ai khi dễ ai... Không thể không nói nhìn thấy thằng nhóc không biết tên kia động tay động chân với Sở Từ. Hắn đã thấy đối phương không phải người tốt. Dù sao cô bé Sở Từ trước kia mặc dù danh tiếng không tốt. Nhưng cho tới bây giờ không chủ động trêu chọc người khác, người có thể làm cho cô tức giận nhất định là làm chuyện gì xấu với cô.

"Em không phải người như vậy. Trước kia mặc dù tính tình của em không nhỏ, nhưng chỉ cần không bị ép đến nóng nảy sẽ không nổi giận với người khác." Từ Văn Liệt giải thích một câu, lại nói: "Mặc dù anh đã hơn 6 năm chưa gặp lại em, nhưng anh nghĩ em nhiều nhất là hiểu chuyện hơn trước không ít, nguyên tắc làm người khẳng định là không thay đổi."

"Nghe cũng thật thú vị. Em trai của anh cũng không sáng khoái giống như anh. Mặc dù đến bây giờ, còn cả ngày cảm thấy em đã đánh mất người của cậu ta." Sở Từ cười nhạo một tiếng, lại viết tiếp.

"Thằng hai chính là cảm thấy bản thân biết nhiều mấy chữ. Chờ nó trở về anh sẽ dạy dỗ nó, sẽ không làm cho nó khi dễ em. Nhưng dựa vào tính tình của nó hẳn là rất vừa lòng với em mới đúng. Dù sao chữ của em tốt hơn nó không ít. Nó là người hơi thanh cao một chút, chỉ khi nào gặp được học thức mạnh hơn nó thì bảo đảm sẽ cúi đầu." Từ Văn Liệt cũng hơi hồ nghi.

Em trai của hắn sẽ không phải là không biết Sở Từ sẽ biết viết chữ chứ? Nghe nói lúc hai người kết hôn cũng không đãi tiệc rượu. Sau khi kết hôn đến bây giờ cũng không lâu, giữa hai cả dường như cũng không có cơ hội hiểu biết.

"Anh có đầu óc hơn cậu ta." Sở Từ mỉm cười một tiếng.

Tên Từ Nhị kia trên học tập là giỏi, nhưng sức quan sát rất thấp. Đến bây giờ còn cảm thấy nàng giống với Sở Từ mập trước đây. Nàng nếu thật sự vẫn là đức hạnh trước kia chỉ sợ Từ Nhị căn bản sống không đến bây giờ. Cho dù sống, Sở Từ mập cũng không có bản lĩnh nuôi y đi học.

Sở Từ nói chuyện trực tiếp, chữ viết càng hào phóng. Từ Văn Liệt nhìn chữ này trong lòng nhin không được khen ngợi, lại càng vạn phần thích Sở Từ. Thậm chí nói nhiều hơn bình thường.

Hắn nói phần lớn đều là một số chuyện đánh giặc. Sở Từ cũng thích nghe. Lúc nói đến thời điểm mấu chốt Sở Từ còn có thể nói tiếp vài câu, những câu châu ngọc làm cho Từ Văn Liệt đều hơi ngạc nhiên cảm thán.

"Chờ sau này anh trở về bộ đội thì dẫn em và thằng hai đến xem. Mấy năm nay anh ở biên giới cũng lập được không ít công. Đến lúc đó cho em chạm

vào súng và bắn bia. Nếu em thật sự thích anh cầu xin cấp trên, nói không chừng còn có thể cho em đi làm nữ quân nhân nghiêm túc..."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 136: Trồng thuốc

Editor: demcodon

Sở Từ nghe được lời hân nói ánh mắt sáng ngời. Nhưng đảo mắt rút lại. Mặc dù nàng thật sự cảm thấy hứng thú với súng và đạn pháo hiện đại, nhưng làm nữ quân nhân là không có khả năng. Kỹ năng sách Phúc Duyên trong tay nàng đều có liên quan đến cuộc sống. Thậm chí ngay cả võ thuật hạng nhất này cũng không có, hiển nhiên vì tránh cho nàng đi lại đường xưa kiếp trước. Hơn nữa ngày đầu tiên mượn xác sống lại tiểu hòa thượng đã nói rõ ràng với nàng, đến thế giới này chủ yếu là để cho nàng cải tạo, bồi luyện cơ thể và hoá giải sát khí trên người, mới tăng thêm phúc cho cha mẹ và em trai kiếp trước. Nếu thật sự làm lính, khẳng định linh thụ sẽ không kết ra quả nữa. Vậy cũng không sống được mấy tháng.

Mặc dù không thể đi lính nhưng có nhờ người thân là Từ Đại này. Tương lai cũng có thể chạm vào súng cho đã nghiền, cũng coi như không tệ.

Thời gian ăn cơm hai người tâm sự không ít, mắt thấy sắc trời ngày càng tối. Từ Vân Liệt cũng không ở lại. Sau khi giúp đỡ Sở Từ rửa chén đĩa xong sáng khoái ra cửa.

Chỉ là lúc này, trên đường nhỏ xa xa đã có đôi mắt nhìn chằm chằm về phía từ đường, hai mắt toát ra ý hận.

- - - - -

Ngày hôm sau, lúc Sở Từ đến ruộng thì Từ Vân Liệt đã làm không ít việc. Nếu không phải hổ này đào thẳng tấp, nàng sẽ nhìn không được hoài nghi người đàn ông này có phải một đêm không ngủ hay không.

Hai đêm nay Từ Vân Liệt tạm chấp nhận ngủ trong đồng cỏ khô gần đó, cũng không xuất hiện trước mặt người khác. Ngay cả người nhà họ Từ đều cho rằng hân đến khách sạn ở huyện ở, căn bản không nghĩ tới hân ở hai đêm gần từ đường. Hoàn cảnh bên ngoài mặc dù không tốt, nhưng Từ Vân Liệt đã quen. 5-6 năm đi lính đã chịu đựng vô số khó khăn. Huống chi hai năm nay còn luôn đánh giặc ở biên giới, có thể giữ được mạng đã là chuyện cực kỳ may mắn. Sao có thể bắt bẻ chỗ ở chứ?

Trong một ngày này, Sở Từ gieo hết tất cả hạt giống trong bảy mẫu, tất cả đều là cây chàm. Nàng đặc biệt tìm đến một quyển hướng dẫn thu mua thảo dược xem qua. Thân và rễ của cây chàm (bản lam căn) này đưa đến trạm thu mua dược liệu mỗi ký có thể được 7 hào, khoảng sáu tháng có thể thu hoạch. Trước khi thu hoạch hết cây, cách hai tháng có thể thu hoạch lá (đại thanh diệp) một lần. Sau khi phơi nắng mỗi ký được thêm 2 hào, sản lượng mỗi mẫu cũng không thấp, sản lượng rễ đại khái là 300 ký, lá đại khái là 200 ký. Bảy mẫu này cuối cùng đại khái có thể bán ra rễ gần 3000 đồng, lá 5-600 đồng.

Đương nhiên, gieo trồng dược liệu này cũng phải lo lắng, phân bón và nước cũng không thể thiếu; còn phải đi trừ phí tổn, cũng may hạt giống này nàng đã dùng lá linh thụ xử lý qua, có thể tiết kiệm không ít tiền.

Ngoại trừ rễ cây chàm, trạm thu mua còn thường xuyên thu mua các dược liệu khác. Ví dụ như: rễ cỏ tranh, rễ sơn đậu, rễ cây ma hoàng hoặc là đảng sâm, cây bố tử mẫu, vv... Thậm chí ngoại trừ những thực vật này còn có: giun đất, xương hổ, xạ hương. Trong đó xạ hương này đặc nhất. Mặc dù là một túi nhỏ nhỏ cũng có thể giá trị mấy trăm đồng. Nhưng bên thôn Thiên Trì này cũng không hươu xạ. Bởi vậy căn bản không có người có thể tìm được thứ này.

Sở Từ nhìn bảy mẫu ruộng tốt này tâm tư bắt đầu lung lay. Dược liệu chính là thứ tốt, trồng lên mặc dù cần kỹ thuật. Nhưng nàng có sự tiện lợi trong mặt này, lấy rễ cây chàm làm ví dụ: lá cây nó sinh ra có thể bán cũng có thể dùng để cho gia súc và gia cầm ăn. Những gia súc này nếu thường ăn thứ này lớn lên cũng rất khó sinh bệnh. Cho dù là người lúc cảm mạo ngao nước uống mấy cũng có thể khỏe.

Nếu dược liệu là thứ tốt, chỉ trồng bao nhiêu đây dường như hơi ít. Chờ đầu xuân có thể lại tìm thôn trưởng nhận thầu thêm chút ruộng trống, trồng nhiều chủng loại khác một chút; tốt nhất có thể bao hết ngọn núi này nuôi thả một ít gà vịt dê bò, lại trồng lên một số cây ăn quả. Cuộc sống có thể càng rực rỡ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137: Nhặt mạng về

Sở Từ tượng tượng như vậy trong lòng cũng nóng hổi. Nhưng chuyện này bây giờ cũng không thể thực hiện được. Dù sao hiện tại ở trong tay thiếu tiền, cho dù có thể lấy đến đất cũng không có dư nhiều tiền như vậy mua hạt giống.

Từ Vân Liệt giúp đỡ Sở Từ làm xong việc nông. Cuối cùng chờ được Từ Vân Viễn trở về từ buổi sáng thứ bảy.

Sáng sớm, Từ Vân Liệt đã chờ ở cửa từ đường. Sở Từ nhìn thấy người xa lạ trong lòng còn hơi hốt hoảng, lo lắng là Sở Từ có chuyện gì. Cho đến khi về mặt Từ Nhị kích động tiến lên mở miệng kêu một tiếng "anh cả" thì trái tim này mới hoàn toàn buông xuống. Nhưng sau đó mang theo sự tò mò với Từ Vân Liệt.

Từ Vân Liệt rất cao, bả vai rộng, lưng thẳng, lớn hơn bọn họ 7 tuổi. Mặc dù là lớn hơn nhiều nhưng năm nay Từ Vân Liệt cũng mới 24 mà thôi. Nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ ổn định.

"Anh cả, anh trở về lúc nào tại sao không đến trường học tìm em? Hai năm nay anh cũng không gửi một bức thư làm em lo lắng muốn chết. Nhưng nếu không phải vừa rồi anh nhìn chăm chăm vào em, thì em cũng chưa nhận ra anh..." Ở trước mặt Từ Đại, Từ Vân Viễn trong chớp mắt giống như đứa trẻ.

Anh cả thay đổi quá lớn, y nhớ rõ lúc anh cả đi cũng bằng tuổi y bây giờ, cũng trắng nõn sạch sẽ. Nhưng hôm nay lại phơi nắng đen không ít, dáng vẻ cũng thay đổi rất nhiều.

Đừng nói là Từ Nhị suýt nữa không nhận ra Từ Vân Liệt. Ngay cả những người khác trong thôn cũng giống như vậy.

Từ Vân Liệt sinh ra và lớn lên ở thôn Thiên Trì, rất nhiều trường bối đều nhìn thấy hắn lớn lên. Nhưng ngày hôm đó hắn đi theo Sở Từ trở về, đi qua trước mặt rất nhiều người nhưng không ai biết hắn là ai, cũng chỉ có người mẹ kế là Trương Hồng Hoa có ấn tượng sâu với Từ Vân Liệt. Lúc này mới liếc mắt một cái đã nhận ra hắn.

Từ Vân Liệt hơi im lặng. Bởi vì em trai nói quá nhiều, cho nên mới nhìn không hiểu.

Hai ngày nay Sở Từ ở chung với hắn không tệ. Vì thuận tiện nên luôn chuẩn bị giấy bút bên người. Lúc này có ý tốt viết xuống những gì Từ Nhị nói. Nhưng nàng viết chữ quá nhanh, nhìn qua như rồng bay phượng múa, lại là chữ phồn thể. Những người khác muốn nhận biết ra hơi khó khăn. Nhưng thật ra lúc Từ Vân Liệt đi học từng đi theo một ông thầy trong trường học qua lời viết thảo, tự nhiên liếc mắt một cái cũng đã hiểu.

"Anh đã nhiều năm như vậy chưa trở về, muốn về nhà trước nhìn xem sức khỏe của ba như thế nào. Vốn dĩ muốn ngày hôm sau đến trường học thăm em, nhưng nghe nói em đã lập gia đình. Cho nên trước tiên đến thăm Sở Từ, dù sao cách cuối tuần em về nhà cũng không mấy ngày." Từ Vân Liệt nói.

Nhà hắn đã trở về, nhưng lúc ấy lại không gặp ba hắn ở nhà. Sau đó xa xa ngoài ruộng nhìn thấy một lần, phát hiện người đã già đi không ít, lưng gù, chân cẳng không tiện giống như trước kia.

Hắn vốn dĩ hơi mềm lòng, nhưng nghĩ lại chính ông dung túng mẹ kế ức hiếp em trai lại hơi lạnh lòng. Cho nên cũng không vội vã tiến lên, chỉ là sau lưng đi mua chút thuốc lá và rượu đặt ở ngoài ruộng để cho ông tự mang về nhà.

Trong sân hiện lên một hồi yên tĩnh, gió thổi qua làm cho người ta nhìn không được rùng mình.

"Anh, tại sao anh... tại sao anh..." Lời nói đến bên miệng không biết mở miệng như thế nào.

Bởi vì nguyên nhân gì trước khi anh cả trả lời y phải thông qua Sở Từ viết xuống giấy? Chẳng lẽ thánh lực...

"Không có gì ghê gớm, chính là nghe không thấy, có thể nhặt về một cái mạng đã là muôn phần may mắn." Từ Vân Liệt không có biểu cảm gì.

Hắn thật sự cảm thấy tai điếc không tính là chuyện lớn. Dù sao nơi như vậy hắn mỗi ngày đều sẽ nhìn thấy các anh em chiến hữu của mình mất mạng. Có một số người cho dù sống sót cũng sẽ mất một số bộ phận quan trọng trên cơ thể, mà hắn có thể sống trở về xác thật là mạng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xàng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Tích thủy chi ân

Editor: demcodon

Chuyện không quan trọng đối với Từ Vân Liệt nhưng trong lòng Từ Vân Viễn lại không chấp nhận được.

Chiến trường trông ra sao y cũng không biết, càng không thể tưởng tượng được trường hợp bom nổ không ngừng, tiếng súng không dứt. Cho nên chỉ có thể đơn thuần cảm thấy anh cả nhà mình rất đáng thương và đáng tiếc. Trong lòng lại nhìn không được càng nổi lên oán giận với Trương Hồng Hoa. Nếu năm đó bà không ép anh cả đi mạo hiểm, hiện tại cũng sẽ không như vậy...

Lúc này, thậm chí đã quên nhìn chữ Sở Từ viết.

Từ Vân Liệt thấy đáng về của y như ba mẹ chết trong lòng hơi thất vọng, vỗ đầu của y: "Em là con trai, tại sao không có tiền đồ như vậy? Bởi vì chút việc nhỏ này đã hiện ra về mặt đưa đám. Tương lai làm sao phát triển được ngôi nhà này?"

Mũi Từ Nhị lên men.

Nói xong, Từ Vân Liệt lại nhìn qua Sở Đường: "Em chính là A Đường em trai của Sở Từ phải không? Lần đầu tiên gặp mặt anh cũng không có thứ gì tốt. Chiếc đồng hồ này coi như là lễ gặp mặt, em nhận lấy đi. Sau này giúp đỡ thằng hai nhiều hơn..."

Hắn cũng nghe nói em trai của hắn là đến ở rể. Mặc dù nói thời buổi này ở rể đối với đàn ông hơi mất mặt, nhưng Sở Từ là cứu mạng thằng hai. Cô nhân còn biết tích thủy chi ân, đừng tuyên trương báo* mà. Hai anh em bọn họ đều đọc qua sách, tự nhiên cũng biết đạo lý này. Cho nên trăm triệu không có khả năng có đôi ý.

(*Tích thủy chi ân, đừng tuyên trương báo: câu này có nghĩa, sống phải biết khắc ghi ơn nghĩa của người khác, dù chỉ bé bằng một giọt nước cũng phải báo đáp ơn ấy bằng một dòng suối mạnh mẽ.)

Từ Vân Liệt lấy ra một chiếc đồng hồ trong túi, kim đồng hồ còn đang chạy tích tắc. Sở Đường sợ hãi nhất thời cảm thấy phồng tay, vội vàng nhìn về phía Sở Từ.

Chiếc đồng hồ này cũng không rẻ, ít nhất cũng phải trên 100 đồng. Nếu cứ cầm như vậy truyền ra cũng không tốt lắm.

"Đều là người một nhà, chị em hai người cứu mạng thằng hai cho dù lấy ra tất cả gia sản của anh vậy cũng điều nên làm. Bây giờ cũng chỉ là một chiếc đồng hồ mà thôi, đừng đề ý như vậy." Từ Vân Liệt thấy Sở Đường bất động lại nói câu, nói xong dứt khoát trực tiếp kéo tay Sở Đường lại không nói hai lời đeo lên cổ tay cậu.

Đồng hồ nặng trĩu vừa mới tiếp xúc với làn da hơi lạnh. Nhưng món đồ này cậu cũng rất thích. Nhưng chỉ có hơi bất an.

"Cầm đi, không có việc gì." Sở Từ nói thẳng. Không phải là một chiếc đồng hồ sao, Từ Vân Liệt dám cho vậy nằng dám nhận, có gì cùng lắm thì trả tiền. Nếu dong dài vậy mới không giống chuyện đàn ông nên làm.

Có Sở Từ mở miệng, Sở Đường lúc này mới vui tươi hơn hờ cười nói: "Cảm ơn anh."

"Ừm" Từ Vân Liệt gật đầu trả lời.

Từ Nhị ở bên cạnh hơi sững sốt, trong lòng hơi hâm mộ. Dù sao đồng hồ này cũng là thứ tốt, không có đứa con trai nào không thích. Nhưng y thật ra cũng không nghĩ tới tranh với Sở Đường. Dù sao Sở Đường cũng giống như y, đồ đạc của ai cũng giống nhau, không đáng tính toán chi li.

Bốn người lúc này mới vào sân, Từ Nhị và Sở Đường đều phát hiện trong nhà thay đổi không ít. Chuồng gà đã được cải thiện và rộng rãi thuận tiện hơn trước, gà nuôi trong nhà cũng lớn lên, có lẽ không bao lâu nữa là có thể đẻ trứng. Ngoài ra, sân rất sạch sẽ, trên nóc nhà từ đường trải cỏ tranh mới hẳn là cũng không bị mưa dột. Dáng người của Sở Từ không thích hợp leo lên cao, không cần nghĩ cũng biết là ai giúp đỡ làm.

"Anh cả, anh mới trở về, sức khỏe lại xảy ra vấn đề, nên dưỡng bệnh nhiều hơn..." Từ Nhị viết.

Từ Vân Liệt nhìn y một cái: "Đây là điều dĩ nhiên."

Từ Vân Viễn bĩu môi, vẫn cảm thấy không quá thoải mái. Y biết bản thân thiếu nợ Sở Từ, nhưng đó là chuyện của y, không đáng nhắc lên anh cả nhà mình. Tính tình anh cả ngay thẳng, làm người cũng nhiệt tình. Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ làm việc không công cho Sở Từ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xàng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Tự do

Editor: demcodon

Trước đó trong lòng Từ Nhị hơi tự ti, ở nhà họ Sở ít nhiều có chút không dám ngẩng đầu. Nhưng sau khi nghe nói anh cả trở về trong lòng có thêm người đáng tin.

Y không thể đồng ý người ngoài như Văn Giai giúp đỡ, lại có thể cho anh cả ra tay, thiếu Sở Từ tiền và tất cả đồ vật khác y đều có thể trả. Về phần danh tiếng của cô tổn thất mặc dù không trả được. Nhưng tương lai có chuyện gì muốn y làm thì y cũng sẵn sàng đi làm, duy nhất muốn chính là một sự tự do.

Không có ai muốn đi ở rẻ, hơn nữa dưới tình huống hôn mê bị nâng vào ở rẻ. Mặc dù lúc đó bởi vì sinh mạng của bản thân đã chịu uy hiếp. Cho dù Sở Từ và Sở Đường đối xử tốt với y cũng vẫn giống nhau.

Kỳ thật nếu lúc trước là bản thân quanh mình chính đại cười Sở Từ. Vậy còn có thể làm cho trong lòng y dễ chịu một chút, cũng sẽ suy nghĩ sống một cuộc sống tốt với Sở Từ. Nhưng hiện tại, mặc kệ y thuyết phục bản thân như thế nào loại cảm giác không cam lòng này vẫn còn đó. Nó giống như là một vết nhơ trong cuộc đời, làm cho y cố gắng muốn lau đi.

"Anh cả, em có chuyện muốn nói với anh..." Từ Nhị suy nghĩ thật lâu, đặc biệt là thấy anh cả thành tâm thực lòng xem Sở Từ như em dâu càng nhịn không được.

Từ Văn Liệt nhíu mày một cái.

"Thằng hai, dao sắc cắt vào cơ thể rất lâu mới lành, lời nói ác độc tổn thương người không cần thiết nói. Muốn nói cái gì phải suy nghĩ kỹ rồi hãy nói, đừng làm rét lạnh lòng người khác." Từ Văn Liệt đột nhiên trầm giọng nói một câu.

Hắn không phải không thấy được, từ sau khi thằng hai trở về cũng không nhìn qua Sở Từ. Cho dù tầm mắt đụng phải cũng là một sắc mặt vừa áy náy vừa phức tạp, có thể thấy được bình thường hai người ở chung cũng không tốt.

Từ Nhị giật mình lập tức thấy khó khăn.

"Anh cả..." Từ Nhị hơi kích động kêu một tiếng.

Từ Văn Liệt buồn bã trong lòng, nhưng trên mặt vẫn là chậm rãi khắc chế bản thân. Tiếp theo nói về phía Sở Từ: "Chị em hai người cứ trò chuyện trước, anh dẫn thằng hai đi ra ngoài dạo. Đứng rồi, A Đường, trên tay chị em vừa vớ bọt nước, đừng để cho chị ấy dính nước. Nếu đồ ăn em không biết nấu thì chờ anh về làm."

Cô bé Sở Từ kia chính là người không muốn sống, cũng không quan tâm cơ thể mình. Khó được công việc ngoài ruộng đã làm xong, cô lại bắt đầu lăn lộn mấy cái đồ gỗ này, tay đều mài ra máu. Nếu không phải lúc hắn đến nhìn thấy thì bản thân Sở Từ còn không để trong lòng đâu.

Đôi tay kia của cô còn khó coi hơn tay ba ruột nhà hắn nữa, cũng không biết là bị làm sao mà có. Cô đối với bản thân thật sự là đủ tàn nhẫn.

"A? Ồ... em đã biết!" Sở Đường vội vàng lên tiếng.

Sở Từ bĩu môi, nàng làm gì yếu ớt như vậy chứ? Nếu cho nàng một vốc đáng vận động tốt thì nàng có thể đánh Từ Văn Liệt đến hoa rơi nước chảy. Một chút vết thương nhỏ như vậy nào đến nỗi ngay cả nước cũng không thể chạm vào.

- - - - -

Hai anh em Từ Văn Liệt đi thẳng ra bên ngoài. Một người đi ở phía trước một người đi ở phía sau, không được một lát đã đi ra nơi im lặng. Đằng trước không xa chính là mấy mẫu ruộng của Sở Từ. Từ Văn Liệt nhìn ruộng kia nói với Từ Nhị: "Em vào cửa lâu như vậy có giúp Sở Từ làm việc gì không?"

Từ Nhị trừng to đôi mắt, nhưng thành thật lắc đầu: "Lúc em vừa tới thì sức khỏe không tốt. Sau đó lại đi học..."

Trong lòng Từ Văn Liệt đã có thể đoán trước được y muốn nói cái gì. Cho nên sau khi nhìn thấy khẩu hình của Từ Nhị cũng không ngoài ý muốn, trực tiếp nói tiếp: "Em đi học là vì cái gì? Là vì có tiền đồ? Cái gì là có tiền đồ? Hiện tại em ngay cả mỗi ngày Sở Từ làm việc gì cũng đều không biết rõ. Gia đình em không chăm sóc được, đối với vợ cũng không khoan dung hiểu biết. Tương lai có thể có tiền đồ gì?"

Nói xong lại nhìn về phía đồng ruộng nói: "Em cũng học qua tính toán, bảy mẫu đất này bao lớn? Em tùy tiện đi vòng quanh nó một vòng phải trên vạn bước. Một mình Sở Từ mang theo hạt giống gieo xuống phải đứng hai - ba ngày. Nơi này mỗi miếng đất đều có dấu chân của cô ấy, em tính thử xem được bao nhiêu bước? Anh cũng không cần em bước đi, chỉ cần có thể đứng ở chỗ này trên ba ngày em muốn nói cái gì cũng được."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Vô liêm sỉ

Editor: demcodon

Giọng điệu Từ Văn Liệt bình thản lại rất có uy nghiêm. Những lời nói lạnh lùng làm cho Từ Nhị hoảng hốt, theo bản năng nhìn một mảnh đất nâu trước mặt này, tâm tình phức tạp.

Y biết Sở Từ chăm sóc y và Sở Đường không dễ dàng, cũng biết cô ở nhà khẳng định sẽ chịu không ít khổ. Nhưng ân tình chưa chắc một hai phải dùng danh phận vợ chồng để trả lại? Y không muốn cả đời bị giam cầm ở bên một người thân y không thích. Cho dù người này không hề bắt bẻ y.

Từ Nhị cúi đầu, qua một hồi lâu vẫn viết: "Anh cả, em biết Sở Từ rất tốt. Nhưng hai người bọn em căn bản không thể nói chuyện đến cùng. Em hâm mộ Sở Đường. Nếu em là em trai của Sở Từ thì hiện tại em nhất định không có bất luận câu gì oán hận. Thậm chí sẽ tự hào bởi vì có một người chị độc lập như vậy. Nhưng kêu em đi làm chồng Sở Từ... em căn bản không thể nghĩ việc phải sống chung một phòng với cô ấy như thế nào..."

Từ Vân Liệt cứng người nói: "Hai người không..."

"Không có!" Từ Nhị vội vàng viết tiếp: "Cô ấy chỉ là vì giúp em rời khỏi nhà họ Từ..."

Nếu không có lý do danh chính ngôn thuận, mẹ kế căn bản không có khả năng buông tha y. Nhưng cuối cùng dùng lý do cũng chính là một thân phận ở con rể này mà thôi.

"Nếu là như thế, em càng phải đối xử tốt với cô ấy. Theo ý anh, Sở Từ chịu thiệt thòi hơn những cô gái khác trong thôn. Cô ấy bởi vì em thành phụ nữ đã kết hôn. Mặc kệ hai người có phải danh xứng với thật hay không đều đã thành - kết cục đã định." Từ Vân Liệt lại khuyên nhủ.

Dưới cái nhìn của hắn, Sở Từ xác thực rất không tệ. Mặc dù người hơi mập nhưng cũng không mất đáng yêu, gương mặt cũng thanh tú xinh đẹp. Huống hồ một túi da cũng không quá quan trọng, tâm tính tốt cũng đủ rồi.

"Anh cả, cho nên em mới muốn anh giúp em!" Từ Nhị nóng nảy trực tiếp mở miệng, nói xong lại ý thức được anh cả không nghe thấy, vội vàng viết: "Anh cả, tương lai em nhất định sẽ báo đáp cô ấy. Ngay cả bảo em trả hết cả đời em cho cô ấy cũng được. Thậm chí em cũng không phải vì tương lai còn có thể lập gia đình với những người khác, chỉ là muốn tự do!"

Từ nhỏ y đã hơi nhạy cảm, mới sinh ra không lâu mẹ ruột đã bỏ chồng bỏ con chạy. Từ nhỏ y biết mình chỉ có một mẹ, đó chính là Trương Hồng Hoa. Nhưng mà Trương Hồng Hoa lại đối xử với y khác. Thậm chí còn kém hơn mấy đứa trẻ khác trong thôn.

Anh cả hiểu chuyện sớm nên cũng không để ý những việc này. Hắn cũng hoàn toàn không xem như là người tình tế, căn bản không biết trong lòng y suy nghĩ cái gì. Bởi vậy y bị uất ức chỉ có thể tự mình nuốt.

Từ nhỏ đến lớn, các bạn học đều cười nhạo y là đứa con hoang. Ba chỉ quan tâm anh cả và em ba, cũng không cho y bất luận ánh mắt gì dư thừa. Còn mẹ kế kia cũng là mặt ngoài một bộ, sau lưng một bộ. Bởi vậy y chán ghét nhất chính là nhìn thấy ánh mắt đồng tình của người khác hay là khinh thường.

Mà sau khi trở thành chồng của Sở Từ, loại ánh mắt này lại ngày càng nhiều. Y cho rằng đến trường học sẽ không có, ai biết cưới tuần trước lúc ba bạn học đến. Mấy cô ở thôn Thiên Trì chịu uất ức. Cho nên sau khi trở về chuyện của y đã tuyên truyền khắp nơi, âm ỉ đến trong trường học ai cũng biết. Bây giờ cho dù là giáo viên nhìn thấy y cũng sẽ nhìn không được thờ dài vài tiếng.

Tất cả những chuyện này đều là cái giá của sự sống còn của y. Nhưng cũng thừa nhận bản thân hơi không nhận nổi. Hốc mắt Từ Nhị đều đỏ, tay cầm giấy bút hơi run rẩy.

"Em biết bản thân có bao nhiêu vô liêm sỉ không?" Từ Vân Liệt lẳng lặng nhìn y, vẻ mặt cũng hơi tức giận, thấy y gật đầu lại thở dài một tiếng: "Kỳ thật Sở Từ cũng không phải người ngang ngược vô lý..."

Nếu em trai ngay từ đầu đã cho thấy thái độ của mình, chọn một trong tôn nghiêm và thỏa hiệp để tiếp tục, tin tưởng Sở Từ cũng sẽ không ép y ở lại. Nhưng cố tình người em trai này không kiên định, giữa hai bên do dự không ngừng. Ngay cả khi nhìn thấy Sở Từ, y cũng không có cách che dấu mâu thuẫn trong lòng, mà điểm này mới làm cho Sở Từ khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Quỷ Dạ Xoa

Editor: demcodon

Trong mắt Từ Vân Liệt lộ ra thất vọng, bước chân hơi nặng nề, nhìn về phía từ đường nhìn không được thất thần một hồi. Từ Nhị vẫn kích động như trước, nhưng trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đại khái cũng có thể cảm giác được thái độ của anh cả dịu lại.

- - -

Cùng lúc đó, Sở Đường đã sớm giống như kiến bò trên chảo nóng vây quanh Sở Từ không ngừng.

"Chị, chị một chút cũng không lo lắng sao? Từ Nhị có thể là có lòng riêng, cậu ấy không muốn ở nhà chúng ta!" Sở Đường không ngừng nhắc nhở nói.

Sở Từ đang nhặt rau xanh như bình thường đột nhiên ném xuống đất vì bị cậu âm ỉ đến đau đầu nói: "Cậu ta khi nào từng có tâm với nhà chúng ta chứ? Muốn đi thì cứ đi, chỉ cần cho tiền chúng ta không thiệt là được."

Tức là khẳng định tức, nhưng xem như cho Từ Đại mặt mũi, thả y đi cũng không có gì. Hơn nữa dưa hái xanh không ngọt.

"Kỳ thật lần trước cậu ấy trở về đã chuẩn bị phải sống chung tốt với chị. Bằng không cũng sẽ không nói ra lời tàn nhẫn như vậy với cô gái như Văn Giai. Nhưng chính là không nghĩ tới sau khi bọn em quay lại trường học lời đồn lập tức truyền ra. Chị cũng không phải không biết trong những bạn học chung khối thì thành tích của em và cậu ấy xem như rất tốt, ít nhiều cũng có chút tên tuổi. Kết quả hiện tại mỗi người đều biết cậu ấy đi ở rể, còn có người hình dung chị thành một quý Dạ Xoa, nói cậu ấy chính là trai bao chị nuôi..."

Sở Đường thờ dài nói tiếp: "Lời trai bao này ngược lại phải nghiêm trọng nhất. Chị không biết trong trường học cũng có một số người quấy rối, chửi bậy mấy ngày liền. Hơn nữa có một số người đồ kỵ thành tích của cậu ấy tốt. Cho nên nói cậu ấy bán mình bán thịt khắp nơi. Từ Nhị có tính tình gì chứ? Vốn dĩ đã chết cũng sĩ diện, hiện tại lại mỗi ngày bị người ức hiếp như vậy trong lòng không có vấn đề gì mới là lạ."

Sở Từ vừa nghe đến mấy câu này cũng nhin không được ngạc nhiên lên.

"Giáo viên cũng mặc kệ à?" Nàng nhin không được hỏi.

"Giáo viên quản lý thế nào? Bọn họ chỉ lo dạy bọn em học tập, hơn nữa nhiều nhất cũng là có thể quản lý miệng của 1-2 người mà thôi, cũng không thể cả ngày đi theo sau Từ Nhị bảo vệ cậu ấy?" Nói đến những điều này trong lòng Sở Đường cũng không thoải mái.

May mắn cậu là em trai Sở Từ, mọi người mặc dù luôn hỏi cậu chuyện của Sở Từ và Từ Nhị cũng có rất ít người dùng chuyện này đến công kích cậu. Bằng không, cho dù lòng cậu lớn hơn Từ Nhị một chút cũng khẳng định là không nhin được.

Từ Nhị đã kiên nhẫn, không bởi vì chuyện này liễu mạng với người khác cũng đã không tệ.

Sở Từ há miệng, thời buổi này trường học dường như khác biệt rất lớn với học đường thời cổ đại. Ít nhất ở nước Đại Hạ, người đọc sách là rất được tôn trọng, mà thân phận của giáo viên cũng không khác gì với cha. Bọn học sinh ở học đường tuyệt đối không dám xằng bậy.

"Cho dù chị thả cậu ta tự do, người bên ngoài không phải cũng sẽ nói giống như vậy sao?" Sở Từ lắc đầu, thật không biết Từ Nhị nghĩ như thế nào.

"Vậy thì khác." Sở Đường rất hiểu Từ Nhị. Bởi vậy nói tiếp: "Hiện tại hai người quả thật có một tầng quan hệ này. Cho nên sau khi bị người khác xúc phạm cậu ấy khó có thể vượt qua ngưỡng cửa trong lòng mình. Nhưng nếu những lời xúc phạm của người khác đã không phải sự thật. Như vậy với cậu ấy tất nhiên không còn quan trọng."

"Nói đến cuối cùng vẫn là lòng dạ cao." Sở Từ nhin không được lại nói: "Sau này em đừng học như cậu ta, làm người phải thân nhiên một chút mới tốt. Cho dù thật sự gặp được loại chuyện sót ruột này cũng không đáng phải muốn chết muốn sống."

"Điều này em biết, ăn được đắng trong đắng mới là người trên người. Nhưng Từ Nhị..." Sở Đường vội vàng nói.

"Chuyện này em không cần phải xen vào, chờ hai anh em họ trở về nói sau." Sở Từ vừa lòng gật đầu. Dù sao em trai nhà mình tốt, nhà người khác đều nuôi không thân. >-<

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Việc này thất bại

Editor: demcodon

Không bao lâu, Từ Vân Liệt đã dẫn theo Từ Nhị trở lại. Hai người một trước một sau, vừa vào trong sân không khí đã thấp xuống.

Sở Từ cũng có thể nghĩ đến là chuyện gì. Nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của hai anh em thật sự cảm thấy xui xẻo. Bởi vậy nói thẳng: "Có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi. Anh Từ, nề tình hai ngày nay anh giúp em làm việc. Nếu thật sự muốn nói ra lời gì xúc phạm người khác em cũng không so đo với anh."

Sở Đường ở bên cạnh bận rộn viết chữ phiên dịch.

Từ Vân Liệt cúi đầu bắt đầu mò túi, mò từ trên xuống dưới. Cuối cùng lại lấy ra không ít đồ, toàn bộ đặt ở trên bàn đá: "Những thứ này là anh tích góp được mấy năm nay ở trong bộ đội, coi như thẳng hai bồi thường. Nhưng thẳng hai thiếu em đời này cũng trả không hết. Tương lai có yêu cầu gì hai anh em bọn anh cứ gọi đến..."

Trên bàn đặt đại khái hơn 1200 đồng, mặt khác còn có một số phiếu thịt. Ngoài những thứ này còn có một miếng ngọc Khẩu Bình An được treo bằng chỉ đỏ. Khẩu Bình An này có vẻ đã mấy năm, màu sắc hơi xỉn, thân ngọc có một tia màu đỏ quần quanh, xem như một miếng huyết ngọc.

"Đây là một cự chiến binh trong đội tặng." Từ Vân Liệt mở miệng giải thích.

Cụu chiến binh kia không có con cái, có mối quan hệ tốt với hắn, gần như xem hắn như nửa con trai. Lúc sắp chết đưa miếng huyết ngọc Khẩu Bình An này đưa cho hắn, nói là tương lai dùng để cưới vợ.

Lúc đó hắn đã nghĩ cuộc sống tương lai của bản thân cũng sẽ không an ổn, chưa chắc có thể kết hôn sinh con. Chỉ bằng để lại cho em dâu tương lai, mấy ngày nay hắn vẫn luôn đeo ở trên cổ, nhất thời không nhớ đến. Nếu không hai ngày trước cũng đã đưa cho Sở Từ.

Vừa tiền vừa ngọc, giá trị cũng thật không ít.

Sở Đường xem hơi sững sờ. Lúc trước Từ Nhị vào cửa cũng chỉ tốn 20 đồng, hơn nữa sau đó thím Hồng Hoa còn đưa tới chăn và áo bông khoảng 200!

"Chị..." Thứ này nếu nhận không tốt lắm đâu?

Chỉ nhìn thấy Sở Từ cười cười cầm đồ đạc lên, lộ ra ánh sáng ấm áp như ngọc. Tiếp theo không nói hai lời đeo lên cổ mình, lại cầm tiền đếm từng tờ.

"1223 đồng 8 hào 7 xu, cộng thêm phiếu 5 ký thịt heo. Đồ này em nhận, chờ lúc thôn dân gần đây nhiều thì anh dẫn người về đi, có người hỏi thì anh cứ nói cuộc hôn nhân này thất bại." Sở Từ nói rất dứt khoát.

Tâm tình Từ Nhị phức tạp, chưa xốt nói: "Cám ơn cô..."

"Không cần cảm ơn tôi, cũng chỉ là nể mặt anh của cậu thôi." Thái độ của Sở Từ cũng không có gì không ổn. Nàng cũng không từng xem Từ Nhị là người đàn ông của bản thân, nhiều lắm cảm thấy y giống như đứa em trai mà thôi.

Đời trước nàng đã quen xem đàn ông cao to thô kệch trong quân doanh, nên đã nghĩ tương lai nếu muốn lập gia đình nhất định phải tìm người da trắng mặt đẹp, tốt nhất lúc nói chuyện giọng đừng thô hơn nàng. Nhưng đời này thật sự có thể làm cho nàng gặp một người như Từ Nhị, diện mạo dĩ nhiên không tệ. Nhưng cũng không biết tại sao, chỉ là nhìn ngang nhìn dọc lại không vừa mắt. Luôn cảm thấy người này thiếu chút gì đó, chính là không dễ chịu.

Xem ra vẫn là nàng yêu cầu quá cao, đối phương đã phải trông đẹp, dịu dàng sẵn sàng, lại muốn tính tình người nọ hơi cứng rắn; không cần giống loại yếu ớt, lại càng không cần dong dài. Nhưng người nọ nếu thật sự có thể chu đáo mọi mặt, thỏa mãn hai yêu cầu khác nhau của nàng, liệu có trở thành bệnh thần kinh không?

Sở Từ khẽ thở dài: Nói dối tông đường, gánh thì nặng mà đường thì xa!

Từ Vân Liệt nhìn thấy biểu cảm nhỏ của Sở Từ cũng hơi bất đắc dĩ, xoa xoa tóc cô nói: "Chuyện tiền này em đừng nói khắp nơi. Cho dù người khác chú động hỏi em anh bồi thường tiền lễ hỏi bao nhiêu, em cứ nói 100 là được rồi. Nếu không em sẽ gặp rắc rối."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Thiết đầu công*

(*Thiết đầu công là một môn công phu luyện tập cho đầu cứng chắc như sắt có thể đập vỡ gạch đá. Luyện húc đầu vào vật cứng.)

Sở Từ không ngờ, biết hơn 1000 đồng này khẳng định sẽ làm cho người đồ mắt, không chừng có thể đưa tới đầu trâu mặt ngựa gì đó. Cho nên rất phối hợp gật đầu.

Đương nhiên, nàng cũng biết em trai nhà mình khẳng định cảm thấy số tiền này nàng không nên lấy. Nhưng dựa vào góc độ của nàng lại cần thiết lấy. Một mặt là tâm tư của Từ Nhị này nhạy cảm, nàng càng hiểu chuyện càng lấy ít thì áy náy trong lòng y lại càng nặng. Nếu là người khác có điều áy náy với nàng cũng thôi. Nhưng Từ Nhị vẫn là quên đi, đáng về rồi rấm mầu thuẫn của y nàng thật sự không thích nhìn.

Còn về mặt khác... nàng tổn thất nhưng trong sạch! Hơn 1000 đồng nhiều chỗ nào? Hơn nữa tiền là thứ tốt, nên lấy thì lấy. Nàng thích làm việc ăn cướp này.

"Anh Từ, hình như anh rất thân với chị của em nhỉ?" Sở Đường nhìn Từ Đại nhin không được viết xuống hỏi.

Động tác trên tay Từ Vân Liệt cứng đờ, vừa rồi trong lòng tò mò Sở Từ đang suy nghĩ cái gì cho nên không nghĩ nhiều lắm. Nhưng đã ở trước mặt em trai động tác như vậy vẫn là...

Nhưng đảo mắt sắc mặt hơi bối rối lại khôi phục bình thường, em trai và Sở Từ dù sao đã không còn quan hệ gì. Lại nói tiếp, nhà họ Từ bọn họ thiếu Sở Từ chính là hạnh phúc cả đời, cũng không phải là hơn 1000 đồng có thể bồi thường được.

Ánh mắt của Từ Vân Liệt hiện lên một tia sáng di động trong chớp mắt.

Sở Từ vẫn luôn cảm thấy Từ Vân Liệt đối với mình rất gần gũi. Bởi vậy nghe được câu hỏi của Sở Đường cũng không ngăn lại, mà là tò mò nhìn hấn.

"Em đã quên? Lúc em 7 tuổi... trốn trong sân cạnh nhà anh sờ soạng lấy mấy quả trứng gà. Kết quả lúc nhảy qua hàng rào bị mấy nhánh cây móc vào quần áo, cọ xát một hồi, đúng lúc bị anh nhìn thấy..." Từ Vân Liệt cười nói với Sở Từ.

Sở Từ nhú mày, cẩn thận suy nghĩ vẫn không nhớ được. Đã là chuyện 10 năm trước sao có thể ấn tượng được?

"Còn có ngày đó sinh nhật 8 tuổi của em, ăn trộm nhang đèn và bánh bao trên mộ sau núi đặt trước mộ mẹ em, lại bị anh nhìn thấy." Từ Vân Liệt nói tiếp.

Sở Từ được sinh ra vào dịp năm mới, mẹ ruột của cô cũng đi từ khi đó. Mỗi dịp năm mới, các thôn dân sẽ mang theo giấy lửa đến cúng tế mộ. Hấn là con trưởng nhà họ Từ tự nhiên cũng phải đi. Nhưng bởi vì không muốn về nhà cho nên ngồi ngốc ở phía sau núi một thời gian dài, đúng lúc thấy cô ra tay. Lúc ấy còn nghĩ là gan cô bé này thật không nhỏ, cũng dám xuống tay với đồ của người chết.

"Còn có lúc em 10 tuổi..."

"Chờ chút, em sẽ không lại ăn trộm cái gì nữa chứ?" Sở Từ nói với vẻ mặt đưa đám. Nàng rõ ràng nhớ rõ Sở Từ mập rất ít ra tay, một khi ra tay hoặc là bị người ép nóng nảy, hoặc chính là đối sắp chết.

"Vậy ngược lại không phải." Từ Vân Liệt cười cười: "Lúc em 10 tuổi hơi mập, mấy đứa nhỏ túm tóc em chửi là con mập, anh đuổi bọn nó đi. Kết quả sau khi em bỏ dậy từ dưới đất cũng chưa liếc mắt nhìn anh một cái đã trực tiếp dùng đầu húc vào bụng anh. Sau đó xoay người bỏ chạy..."

Khóe miệng Sở Từ nhếch lên, Sở Đường đã cười đến cong người.

Nhưng chuyện này nàng dường như hơi có ấn tượng. Khi đó cô bị người khi dễ, sau khi té ngã đầu ngất đi cũng không nghe được người khác nói cái gì, chỉ cảm thấy có người đến gần mình. Cho nên hạ quyết tâm giống như một con trâu vọt qua. Sau khi húc người bay xoay người bỏ chạy. Sau lại còn vì thế lo lắng mấy ngày, sợ có người tới cửa tìm cô tính sổ...

"Sau lần đó, hình như em thành thật hơn, cả ngày chui vào trong núi. Mấy tháng anh mới nhìn thấy em một lần, lại sau đó anh phải đi bộ đội. Đúng rồi, lần đó em dùng đầu húc anh, bụng anh đau hơn một tuần, trên người một mảng xanh lớn. Lúc đó anh đã nghĩ, có phải em luyện qua thiết đầu công hay không." Từ Vân Liệt lại nói.

Sở Từ há miệng, nhất thời xấu hổ cười gượng hai tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Qua cầu rút ván

Editor: demcodon

Trước khi Từ Vân Liệt quay về thôn, người khác nhắc tới vị Từ Đại này Sở Từ một chút cũng không có ấn tượng, gần như không khác gì người xa lạ, hoàn toàn không nghĩ tới trước kia hai người còn từng giao lưu nhiều như vậy. Nhưng những chuyện đã qua này không tính là quá tốt đẹp.

Sở Đường và Từ Nhị ở bên cạnh nghe tròn tròn mắt, nhất thời hiểu được tại sao Từ Đại sẽ đối xử tử tế với Sở Từ như vậy. Hóa ra là bởi vì tình cảm ngày xưa.

Nói về quá khứ, bầu không khí trong sân tốt hơn. Nhưng sau một lát nhìn thấy bên ngoài nhiều người Từ Vân Liệt lập tức dẫn theo Từ Nhị chạy lấy người. Lúc gần đi còn nghĩ nhà họ Từ đưa đồ đến lấy mang về một ít, hai người "thắng lợi trở về". Dưới tình huống này làm cho các thôn dân vừa thấy sẽ không nhìn được nghĩ nhiều.

Vốn dĩ sau khi tin tức Từ Đại này trở về truyền ra, mọi người đã nghĩ Từ Nhị có thể thoát khỏi cuộc sống này. Chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy, càng không nghĩ tới Sở Từ cũng không có ý chống cự trực tiếp để cho hai anh em này chạy lấy người.

"Từ Đại à, anh em hai đứa đây là muốn đi đâu vậy?" Có một số phụ nữ tò mò xúm đến hỏi.

Từ Đại không nghe được. Cho dù nghe thấy được trong lòng cũng không vui trả lời. Nhưng suy nghĩ cho Từ Nhị lại không thể không truyền ra chuyện này. Bởi vậy cho Từ Nhị một ánh mắt, tùy ý đứa em trai này mở miệng.

"Thím, anh... anh cháu... dẫn cháu về nhà..." Da mặt Từ Nhị vốn mỏng, nói ra lời này áy náy trong lòng đối với Sở Từ quá nặng.

"Trở về? Có ý gì? Chẳng lẽ cháu và Sở Từ..." Người phụ nữ kia lại nói.

"Trước đó Sở Từ chỉ là thấy cháu đáng thương. Cho nên tạm thời cho cháu ở lại, hai bọn cháu cũng không làm tiệc rượu, cuộc hôn nhân này không tính..." Từ Nhị nói tiếp, trên mặt đỏ bừng.

Người phụ nữ kia vừa nghe cũng nhin không được trùng to mắt nhìn. Tuy nói không làm tiệc rượu, không mở tiệc chiêu đãi bạn bè người thân. Nhưng Sở Từ không phải nghèo sao, có một số quy củ tự nhiên có thể bỏ bớt thì bỏ bớt. Sao có thể giống như người khác chứ? Nhưng nó nói như vậy thật ra không không thể phản bác. Dù sao cho dù làm giấy kết hôn cũng có thể ly hôn. Huống chi căn bản không có làm giấy kết hôn.

Nếu Sở Từ muốn ồn ào, cho dù là thôn trường kháng định cũng sẽ nghiêng về phía Sở Từ. Sở Từ mặc dù không ba không mẹ. Nhưng cô họ Sở, là một trong ba họ lớn ở thôn Thiên Trì. Cô nếu thật sự chịu uất ức bởi nhà họ Từ, thôn dân dòng tộc họ Sở kháng định sẽ giúp đỡ tìm lại công lý từ nhà họ Từ.

Nhưng nhìn trong sân nhà Sở Từ im lặng dường như không có ý ngăn cản người.

"Vậy Sở Từ... thật sự cho hai đứa đi à? Hôn nữa không phải nó đã đưa tiền lễ hỏi sao. Lúc ấy còn để cho mẹ cháu ký giấy cam đoan gì đó..." Người phụ nữ kia lại nói.

Từ Nhị buồn bã trả lời: "Tiền lễ hỏi anh cả của cháu đã trả lại gấp đôi thay cháu, giấy cam đoan cô ấy cũng trả lại cho cháu..."

Đôi mắt của người phụ nữ kia lập tức thay đổi, cười khan mấy tiếng không hỏi thêm nữa.

Không thể không nói, đối với Từ Nhị các bà không có ấn tượng gì tốt.

Từ Vân Liệt về nhà cũng được mấy ngày rồi, trước đó còn có người nhìn thấy hấn giúp Sở Từ làm việc. Sau khi về nhà cũng coi như an toàn. Ai biết sau khi Từ Nhị từ trường học trở về thì Từ Vân Liệt lập tức dẫn người về nhà họ Từ, không cần đoán kháng định là Từ Nhị nói hết oan ức cho anh trai biết, mới làm cho Từ Đại tức giận thay y.

Cũng mặc kệ nói như thế nào, Sở Từ người ta cũng là giúp y. Nếu không có Sở Từ, Từ Nhị này không chừng cũng đã chết. Cho dù còn sống cũng chắc chắn chịu khổ ở nhà người khác, càng đừng nghĩ đến đi học. Ân tình lớn như vậy y không báo còn chưa tính, thậm chí còn qua cầu rút ván.

Cho dù danh tiếng của Sở Từ không tốt, nhưng dù sao cũng là con gái. Công bằng mà nói, mấy bà cũng cảm thấy Từ Nhị nhà họ Từ này quá mức, chiếm được cái lợi xong đã muốn đi, thật sự là không có thiên lý.

Nhưng mặt khác, không ít người ngay từ đầu đã cảm thấy đáng về này của Từ Nhị kết hợp với Sở Từ hơi đáng tiếc. Hôn nữa y cũng là người bị ép buộc. Lúc tiến vào cửa nhà họ Sở đều là hôn mê. Hiện tại có chỗ dựa cũng khó trách sẽ phát tác.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Không liên quan lẫn nhau

Editor: demcodon

Sau một thời gian, tin tức đã truyền khắp thôn bắc bên này. Trong lén lút không ít người bắt đầu thảo luận chuyện của hai anh em nhà họ Từ, có người cảm thấy Từ Nhị cuối cùng đã khổ tận cam lai*, có còn người lại rất đồng tình với Sở Từ.

(*Khổ tận cam lai: hết vị đắng thì tới vị ngọt, ý nói hết khổ thì tới sướng.)

Mặc kệ bọn họ đứng ở bên nào đều cảm thấy trong chuyện này ai sai kỳ quái nhất vẫn là Trương Hồng Hoa kia.

- - -

Lại không biết lúc này, trong lòng Trương Hồng Hoa cũng rất bức bối. Con trai cả có lợi của bà đã trở về mấy ngày. Chỉ thấy mặt một lần, sau đó lại nghe nói nó lộ mặt bên nhà Sở Từ. Nhưng chỗ Sở Từ bà không dám đi. Cho nên vẫn luôn ở trong nhà chờ, chờ đến bây giờ cũng không thấy bóng dáng ai. Tin tức tốt duy nhất chính là hôm qua lúc chồng ra ruộng làm việc mang về một ít thuốc lá và rượu. Bà biết kháng định là thắng cả mùa.

Bà vừa phơi khô lương thực vừa suy nghĩ miên man. Đùng lúc này cửa lớn bị người đá văng, nhìn hai anh em một trước một sau vào cửa.

Từ Vân Liệt không nói gì đã trực tiếp vào phòng cũ của Từ Nhị trước kia, mang tất cả đồ đạc bên trong thuộc về em ba ném ra ngoài, đáng về nghiêm mặt rất dọa người. Trương Hồng Hoa muốn ngăn cản nhưng không dám tới gần, chỉ có thể lo lắng suông.

"Thắng cả à, con làm gì vậy? Nếu con không có chỗ ở mẹ tách nhà chính thành phòng nhỏ cho con ở không phải được rồi sao, làm gì phải động vào phòng em trai con? Bây giờ nó đi học, lúc làm bài tập phải yên tĩnh, cần một người dùng một phòng..." Trương Hồng Hoa giống như kiến bò trên chảo nóng vội vàng nói.

Thằng nhóc Từ Vân Đống kia sáng sớm thức dậy đã đi ra ngoài chơi điên cuồng với đám bạn nhỏ. Mỗi lần vừa đến cuối tuần thì giống như con ngựa hoang thoát dây cương, cần bản kéo không trở lại.

Từ Vân Liệt ý vào không nghe thấy trực tiếp giả ngốc. Sau khi ném toàn bộ đồ mang về vào trong phòng, trực tiếp lạnh mặt nói với Từ Nhị: "Từ hôm nay trở đi em hãy đi học cho giỏi, trong vòng 5 năm đừng nghĩ chuyện kết hôn. Nếu không anh xem như không có đứa em trai như em."

Nói xong, quay đầu nhìn Trương Hồng Hoa: "Thím à, hôn nhân của em tôi sau này thím đừng động tới."

Trương Hồng Hoa hơi sững sốt. Đứa con cả này không phải con ruột của bà. Năm đó lúc bà gả vào cửa thì Từ Vân Liệt đã 8-9 tuổi. Mặc dù tuổi cũng không lớn, nhưng từ nhỏ đã là người thông minh, không chịu thiệt trên tay bà bao nhiêu. Hôn nữa lúc bình thường vui vẻ còn có thể gọi bà một tiếng "mẹ". Nhưng nếu chọc nó mất hứng có thể ở trước mặt cả thôn kêu bà là thím, làm cho bà mất mặt.

Cho nên lúc này vừa nghe nó xưng hô, Trương Hồng Hoa trong lòng run rẩy một chút, hơi bất an.

"Thằng cả, thằng hai đã kết hôn, con sẽ không ép nó trở về chứ?" Trương Hồng Hoa há hốc miệng nói.

Nếu Sở Từ kia gây chuyện với bà thì làm sao đây? Thằng hai là bà ở trước mặt mọi người đưa cho Sở Từ. Bây giờ đưa trở về bà cũng không chiếm ý được.

"Tôi đã thương lượng với Sở Từ, cuộc hôn nhân sẽ không được thực hiện. Tương lai mỗi người cưới gả đều không liên quan lẫn nhau." Từ Vân Liệt cũng không biết là xem không hiểu khẩu hình của Trương Hồng Hoa mà nói thẳng.

Trương Hồng Hoa vội vàng chạy tới cầm giấy bút nhét vào trong tay Từ Nhị, vừa nói vừa kêu Từ Nhị viết lại: "Sở Từ có đồng ý không? Con có phải bồi thường tiền lễ hỏi lại cho nó hay không? Bao nhiêu? Sẽ không hơn 20 chứ? Còn nữa, trước đó mẹ tặng nó 8 bộ chăn bông đâu? Tại sao con chỉ cầm hai bộ trở về?"

Từ Vân Liệt nhìn những chữ này, lại liếc mắt nhìn Trương Hồng Hoa, đột nhiên cười mĩa một cái nói: "Thằng hai không phải con ruột thím. Cho nên sau này thím chăm sóc cho Vân Đống tốt là được. Lần này tôi dẫn thằng hai trở về đó là thiếu ân tình của Sở Từ, hủy hoại cả đời người ta không phải cho tiền là có thể đủ."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Bị bắt đắ dĩ

Editor: demcodon

Trương Hồng Hoa vừa nghe thì chỉ biết Sở Từ lừa con cả không ít tiền, lập tức nổi cáu, cũng bất chấp nỗi sợ trực tiếp túm cánh tay Từ Vân Liệt nói: "Thằng cả à! Con rút cuộc cho con bé kia bao nhiêu?"

"200 mà thôi." Từ Vân Liệt nói dối.

Nếu như Trương Hồng Hoa biết số tiền kia hơn 1200 chỉ sợ sẽ trực tiếp ngắt xiu. Tương lai cũng sẽ không vượt qua Sở Từ được.

"200?" Đôi mắt Trương Hồng Hoa đỏ lên, nhiều tiền như vậy đủ trong nhà tiêu dùng bao lâu. Nhưng lại trực tiếp đưa cho người ngoài. Hiện tại khen ngược, ép buộc một vòng cái gì cũng không có còn phải bồi thường!

Nếu sớm biết rằng sẽ như vậy, bà tình nguyện để Từ Nhị ở nhà nuôi nấng đàn ông hoàng cũng sẽ không chịu thiệt thòi như vậy!

"Thằng cả, nếu đã cho nhiều tiền như vậy sau này chặt đứt với Sở Từ đi. Loại con bé như nó cả đời đều không gả ra được, có thể làm cho nó gặp một người đàn ông đã coi như không tệ. Chúng ta không có đạo lý cứ dán lên trả nợ, con nói có đúng hay không?" Trương Hồng Hoa lại kêu Từ Nhị viết.

Lúc Từ Nhị viết chữ hơi ngập ngừng, ánh mắt chua xót.

Từ Vân Liệt vừa thấy cũng nói: "Tiền lễ hỏi đã bồi thường. Nhưng Sở Từ người ta cứu mạng thằng hai. Thím à, lúc tôi trở về sao thím cũng không nói với tôi chuyện ép thằng hai tự sát chứ?"

Mặt Trương Hồng Hoa run lên dữ tợn, vội vàng lui từng bước về phía sau, hơi thấp thỏm nói: "Đây... đây cũng là... bị bắt đắ dĩ... hai năm nay con không gửi tiền về. Ba con đi đứng bất tiện, hai đứa nhỏ trong nhà phải đi học. Cho nên tiêu phí thật sự là quá nhiều. Lúc này mẹ mới nghĩ... thằng cả, con hãy tha thứ cho mẹ lần này đi. Mẹ bảo đảm tương lai hôn nhân của thằng hai mẹ tuyệt đối không nhúng tay."

"Nếu lại có lần sau, tôi sẽ đề cử Vân Đống đi làm lính. Bán thân thím nhìn rồi làm đi." Từ Vân Liệt nhìn những chữ này nói tiếp.

Biểu cảm của Trương Hồng Hoa trong nháy mắt biến thành khăn trương và khủng hoảng. Chuyện khác bà cũng không phải quá sợ, đối với Từ Đại như thế cũng chỉ là muốn tiền trên người nó. Nhưng hiện tại nghe được những lời này lại sợ hãi.

Đi lính ngược lại không phải quá đáng sợ, đáng sợ chính là người đi lính này không dễ dàng về nhà. Đương nhiên, nếu đi làm lính không đánh giặc cũng không có gì. Nhưng vấn đề là mấy năm nay thắng cả vẫn đều là ở biên giới đánh giặc. Nếu nó đề cử, con bà khẳng định cũng phải đi, còn không mất mạng?

Trong chớp mắt Trương Hồng Hoa không hé răng, nhìn đồ đạc ném đầy đất, không nói một câu oán hận đã nhanh chóng thu dọn ra ngoài. Trong lòng nghĩ có nên dẫn con trai đến nhà mẹ bà ở một khoảng thời gian trước hay không, miễn cho thắng cả lúc bà không biết thì lừa gạt con bà đi?

Trương Hồng Hoa vừa nghĩ như thế cũng làm như vậy, lập tức ra cửa tìm con trai khắp nơi. Sau khi nhìn thấy Từ Văn Đồng, không nói hai lời đã mua một đồng lớn đồ tự đưa người đến nhà mẹ bên thôn nam.

Nhà họ Từ này Từ cũng vẫn có người làm chủ. Ba của hai anh em Từ Văn Liệt tên Từ Bình, năm nay khoảng 50 tuổi. Nhưng bởi vì lúc tuổi trẻ quá mức vất vả, cho nên nhìn qua ngược lại như là 60 tuổi. Trên mặt nhiều vết chân chim, giống như là lau bụi đen. Cả ngày cầm cái nõ điều*, suốt ngày nhả khói trắng. Khi ông trẻ tuổi bị gãy chân, bởi vậy còn có biệt danh gọi là "Què đen".

(*Nõ điều là nơi tra thuốc lão vào để hút, thường được làm bằng gỗ hoặc kim loại có khoan lỗ để tra thuốc, và là bộ phận quan trọng nhất, tạo nên tiếng kêu giòn giã khi người ta hút thuốc.)

Năm đó lúc Từ Bình về quê dẫn theo hai đứa con nhỏ trở về, trong thôn cũng không có ai đồng ý gả cho ông. Sau lại cưới người xấu xí như Trương Hồng Hoa, tự nhiên có vài phần mang ơn bà. Cho nên bình thường Trương Hồng Hoa muốn làm gì ông cũng đều không ngăn cản.

Mặc dù ông dung túng vợ, nhưng trong lòng cũng có con. Lúc này nhìn thấy thắng cả trở về trong mắt nhất thời có chút nước mắt, chịu đựng không rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Tự cao tự đại

Năm đó Từ Bình nghe theo yêu cầu của vợ đồng ý đưa Từ Văn Liệt đi lính. Một đêm trước khi Từ Văn Liệt đi âm ỉ một hồi với Trương Hồng Hoa bị ông đánh một cái tát. Bởi vậy mỗi lần Từ Bình nghĩ đến con trai cả thì chỉ có thể nghĩ đến một giây kia ánh mắt con trai tuyệt vọng và tức giận.

Khi đó Từ Văn Liệt 18 tuổi, thiếu niên còn trẻ cũng có khát khao và lý tưởng của riêng mình, cũng có em trai nhỏ tuổi muốn chăm sóc; cứ như vậy bị ba ruột mẹ kế cứng rắn đưa ra ngoài mặc kệ sống chết.

Trong lòng tự nhiên là oán hận. Nhưng theo thời gian trôi qua cũng đã thoáng ra không ít, đã không còn bùng bình như lúc trước. Nhưng những thứ như tình cảm này sẽ in sâu trong lòng, một lần bất trung trăm lần không cần. Từ Bình làm ba ruột có thể đẩy hẳn đi một lần sẽ có lần thứ hai. Bởi vậy cái gọi là tình cảm ba con cũng theo vô số lần nguy hiểm và sự sống cái chết đã phai nhạt, chỉ còn lại bất quá là huyết mạch cuối cùng.

Từ Văn Liệt đối xử với người ba này không có gì khác thường, khách sáo và rất tôn kính. Nhưng lại không có một chút thân thiết, gần như ngay cả một chút tình cảm cá nhân cũng không có.

"Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi... Thắng cả à, lần này con trở về cũng đừng đi nữa, tuổi cũng không nhỏ, nên lập gia đình..." Từ Bình thờ dài một tiếng, nháp một hộp khói rồi nhả sương khói ra nói: "Sắp tới kêu mẹ con tìm người cho con xem mắt, con đã đi bộ đội. Mặc dù lỗ tai không còn tốt, nhưng cũng có thể tìm được người biết coi sóc nhà cửa..."

"Chuyện của con hai người không cần phải xen vào, con tự có chủ ý của mình." Từ Văn Liệt thần nhiên nói.

"Là có cô gái coi trọng à? Vậy cũng được, nếu người ta cũng vui vẻ thì cho hai bên gia đình gặp mặt. Sau khi hôn sự định ra lại sửa chữa lại phòng ở, chia ra một phần cho vợ chồng son của con dùng..." Từ Bình nói tiếp.

"Không cần." Từ Văn Liệt nhìn em hai viết chữ, sau đó nói tiếp: "Chuyện phòng ở không cần tính cho con. Thắng hai cũng như vậy, nó đã kết hôn một lần, còn là thân phận con rể nhà người. Vậy chẳng khác nào buông tha phòng ở trong nhà. Tương lai nếu tái hôn tự mình nghĩ biện pháp tìm chỗ ở. Nhưng trước khi nó lập gia đình lần nữa nơi này phải có một phòng cho nó."

"Vậy làm sao được? Trước đó cùng con bé Sở Từ kia... cũng là trùng hợp. Nó vẫn là con trai của ba, nào có đạo lý ba không chia cho nó phòng tân hôn chứ..." Từ Bình vội vàng nói.

Từ Văn Liệt nhìn Từ Nhị bằng ánh mắt lạnh lùng: "Con đường bản thân chọn chính là quỳ cũng phải đi cho hết. Con đồng ý cho nó ly hôn chính là không muốn nó gây tai họa cho Sở Từ. Về phần chính nó, nếu ngay cả chút bản lĩnh đó cũng không có. Vậy việc học này cũng không cần phải tiếp tục nữa."

Từ Nhị chưa xót củi đầu. Nếu là người khác nói ra lời này trong lòng y khó tránh khỏi sẽ không thoải mái. Nhưng anh cả lại khác, xem ra lần này quả thật làm cho anh ấy tức giận.

Từ Vân Liệt ở trong lòng Từ Nhị còn uy nghiêm hơn Từ Bình rất nhiều. Cho nên giờ phút này hắn đã nói như vậy, người ba là Từ Bình này cũng chỉ có thể đồng ý. Chỉ là khỏi trong miệng nhả ra càng thêm thường xuyên.

- - - - -

Buổi tối, Trương Hồng Hoa khoan thai về trễ. Từ Nhị đã đi vào giấc ngủ. Tối nay Từ Vân Liệt ngủ chung một phòng với Từ Nhị, mà ngọn đèn trong phòng ba Từ cũng chưa tắt. Trương Hồng Hoa lại nhân cơ hội này nói trước mặt Từ Bình: "Thằng cả cũng thật không đáng hoàng, mấy ngày không gặp được người, vừa nhìn thấy chúng ta đã bắt đầu tự cao tự đại... Ông cũng vậy, tại sao không nhân cơ hội hỏi một chút trên người nó còn bao nhiêu tiền chứ?"

"Lỗi tai nó cũng không nghe thấy, lời này tôi phải hỏi như thế nào..." Ba Từ có vẻ nóng nảy nói.

"Cái gì phải hỏi như thế nào? Thằng hai không phải ở bên cạnh sao? Nó học tập tốt như vậy, viết chữ thằng cả có thể xem không hiểu sao?" Trương Hồng Hoa hơi bất mãn, lại khuyến khích nói: "Đưa con trai này của ông thật hào phóng với người ngoài, vậy mà đưa cho Sở Từ 200 đồng. Con bé kia có thể giá trị nhiều tiền như vậy? Tôi thấy ông vẫn là nhanh chóng lấy lại tiền trở về đi, bằng không đều bị con trai ông chi hết phân tán ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Trộm đến

Editor: demcodon

Trương Hồng Hoa tưởng tượng đến tiền vốn dĩ thuộc về bà bị Sở Từ cướp đi trong lòng dường như nhỏ máu, cả người vụn vụn đau đớn.

Cuộc hôn nhân của Từ Nhị cũng chỉ kéo dài một tháng. Nhưng vì chuyện của nó, người làm mẹ là bà xác thực bận rộn hơn nửa năm. Từ đầu năm, bà bắt đầu hỏi thăm những gia đình muốn chọn con rể, tiếp theo lại chọn lựa, cố gắng thương lượng tiền lễ hỏi với đối phương, thật vất vả đạt tới trình độ mình hài lòng lại không nghĩ rằng thằng hai cũng dám tự sát, trực tiếp bị hủy tất cả kế hoạch của bà.

20 đồng... tưởng tượng đến lúc đó nóng lòng bỏ Từ Nhị nửa chết nửa sống mà lấy tiền, trong lòng bà thật mắc nghẹn. Ngoài ra sau đó lại đưa qua chẵn bông trị giá hơn 200 đồng.

Trương Hồng Hoa tính toán như vậy càng ngày khó chịu, cả buổi tối cũng không yên tĩnh, không ngừng dong dài ở trước mặt ba Từ. Ngày hôm sau trời còn chưa sáng đã vội vàng đi về phía từ đường.

Chỉ là vừa đến từ đường lại phát hiện cửa nhà Sở Từ đã bị người chặn.

"Đây là chuyện gì vậy?" Trương Hồng Hoa tò mò hỏi.

Bà chuẩn bị nói chuyện lễ hỏi này với người khác nhưng còn chưa nói đâu. Tại sao hiện tại mọi người lại bắt đầu đến vô giúp vui vậy?

Chỉ nhìn thấy một người phụ nữ còm ôm đứa con hùng hổ nói: "Mọi người chúng tôi vốn dĩ cho rằng Sở Từ học tốt, ai biết nó lại càng ngày càng vô liêm sỉ! Buổi tối hôm qua nó lại thừa dịp chúng tôi ở ngoài ruộng đốt rom vào cửa nhà cạy khóa trộm không đồ!"

Trương Hồng Hoa vừa nghe hoảng sợ: "Trộm... trộm bao nhiêu?"

"Nhà người khác tôi không biết, nhưng nhà tôi mất hơn 100 đồng, tiền này chính là tất cả tiền tiết kiệm được. Hiện tại khen ngược, vô cớ lại mất! Mùa đông này còn không biết làm sao vượt qua nó đây!" Người phụ nữ trẻ tuổi vừa khóc vừa nói.

Trương Hồng Hoa sợ hãi không thôi, mà lúc này lại có người nhìn thấy bà lập tức hỏi: "Thím Hồng Hoa, Sở Từ là con dâu thím phải không? Nó ăn trộm đồ vậy thím phải phụ trách, không thể làm cho chúng tôi không công chịu tổn thất này!"

"Dựa vào cái gì?" Trương Hồng Hoa gần như nhảy dựng lên, vội vàng nói tiếp: "Những thứ này cũng không phải tôi trộm! Hơn nữa, hôm qua thằng cả nhà tôi đã dẫn thằng hai về, bọn họ đã ly dị. Sau này nhà chúng tôi không có một chút quan hệ với Sở Từ, không tin mày đi hỏi thằng hai đi!"

Người nọ cũng nghe được chút tin đồn, vừa rồi cũng bắt quá chỉ là hỏi thử một câu. Hiện tại có được đáp án cũng không tiếp tục hỏi nữa.

"Mới sáng sớm Sở Từ không ở nhà có phải lấy tiền chúng tôi chạy hay không?" Có thôn dân bắt đầu bắt an.

Tối hôm qua mọi người đều bận rộn nhiều việc, gần như mỗi người đều ở ngoài ruộng đốt rơm, ánh lửa chiếu nửa bầu trời đỏ bừng. Hôm nay trong không khí còn tràn ngập mùi khói.

Mà khi đó mọi người làm việc xong trở về đã nửa đêm. Bởi vì vừa buồn ngủ vừa mệt, cho nên có người ngã đầu đã ngủ cũng không chú ý tình huống trong nhà. Chỉ có 2-3 gia đình phát hiện trong nhà mất tiền. Nhưng số lượng không tính quá nhiều còn tưởng rằng con không hiểu chuyện lấy trộm. Ngủ một đêm thẳng đến hừng đông ngày hôm sau phát hiện hàng xóm đều mất ừ mảy cau. Mọi người lúc này mới biết hóa ra có rất nhiều gia đình bị ăn trộm, cẩn thận nghĩ lại hẳn là thừa dịp mọi người đi ra ruộng đốt rơm.

Có thể làm ra chuyện này không nhiều lắm, mà đang tiếng trộm cắp vang dội cũng chính là Sở Từ. Cho nên tất cả mọi người đều tìm tòi cửa.

Muốn nói những người này tổn thất ngược lại cũng không phải rất lớn, nhiều nhất chính là người phụ nữ vừa rồi mới nói chuyện mất hơn 100. Những gia đình khác phần lớn chỉ mất mấy chục đồng, thậm chí mấy đồng. Nhưng mặc dù 1 đồng đối với một gia đình cũng cực kỳ quan trọng, tự nhiên không thể đơn giản xong việc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Một ngày vợ chồng, trăm năm tình nghĩa

Editor: demcodon

Sở Từ từ trước đến nay còn thức sớm hơn gà, mỗi ngày từ tờ mờ sáng đã thức dậy làm việc. Hôm nay cũng giống vậy, sáng sớm đã lên núi. Gần đây thời tiết ẩm ướt, trong núi nhiều nấm dại. Cho nên kéo Sở Đường cùng đi thu hoạch, căn bản là không nghĩ tới sẽ có người đến gây chuyện.

"Tôi thấy chúng ta nên đi vào nhìn trước một cái đi. Con bé Sở Từ này rất quý giá. Chờ nó trở lại chưa chắc sẽ còn tiền của chúng ta..." Một người đàn ông nói.

Lời này mọi người đều biết, bởi vậy đều liên tục gật đầu.

"Chờ đã!" Trương Hồng Hoa nóng nảy, vội vàng tiến lên nói: "Sở Từ còn thiếu tôi 200 đồng, mọi người nếu lục soát thấy tiền trước tiên chia cho tôi 200 mới được!"

Ai biết số tiền kia có bị Sở Từ đặt tất cả ở trong phòng hay không? Vạn nhất chỉ tìm được một phần vậy để cho ai trước lấy đây?

"Thím Hồng Hoa, không phải nói một ngày vợ chồng, trăm năm tình nghĩa sao? Thằng hai nhà thím ngủ với Sở Từ nhiều ngày như vậy, nếu đã có tình cảm còn muốn lấy tiền của nó à? Còn là chúng tôi đến đây trước! Đàn ông nhà tôi còn phải trông cậy vào số tiền này mua heo con đây..."

"Cũng không phải sao, thím chính là mẹ chồng Sở Từ. Chúng tôi không tìm thím đòi tiền cũng đã rất tốt rồi."

Người bên cạnh cũng đều không phải dễ khi dễ. Nếu là những thứ khác các cô có lẽ cũng không tức giận như vậy. Nhưng số tiền này lại khác, mới qua kỳ khai giảng, có gia đình gom góp cầm mấy đồng ra cho con đi học, thật vất vả có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hiện tại tiền tiết kiệm trong nhà mất lại đột nhiên mất. Đó chính là muốn mạng bọn họ mà.

Trương Hồng Hoa bị ghen đến mức sắc mặt xanh mét. Nhưng ba người đơn lực mỏng, căn bản không có biện pháp chống đối với nhiều người như vậy. Bởi vậy chỉ có thể tro mắt nhìn mọi người xông vào bên trong từ đường, mang tất cả đồ đạc ở trong phòng đều lật lên một lần.

Mấy bộ chăn bà đưa tới chỉ bị Từ Đại mang về hai bộ mà thôi, sáu bộ còn lại bị mấy gia đình ôm vào trong ngực, hiển nhiên là chuẩn bị dùng để gán nợ. Mấy con gà trong sân mới lớn lên cũng bị người xách ở trong tay, kêu cục cục không ngừng.

Trong phòng Sở Từ cũng chỉ có hai cái thùng gỗ. Sau khi toàn bộ đồ bên trong đều bị đổ ra cũng không tìm thấy một hào.

Đang lúc mọi người chuẩn bị đào ba mét đất thì hai chị em Sở Từ khoan thai trở về.

Sở Từ và Sở Đường thấy một cảnh như vậy cũng hơi sợ ngây người. Nhưng Sở Từ coi như bình tĩnh, chỉ là hơi tức giận nhìn chằm chằm đám người chật ních cả phòng. Còn Sở Đường lại tức giận đến mức hai mắt đỏ lên nói: "Mọi người đang làm gì vậy?"

Mọi người bị giọng nói thanh linh vang lên sợ hãi, cũng hơi có tật giật mình. Nhưng cẩn thận nghĩ lại bọn họ đã mất đồ, không đạo lý nhìn thấy tên trộm ngược lại còn rút đầu không ngẩng lên. Bởi vậy lập tức có người mở miệng nói: "Sở Đường, cháu là người đi học nên hiểu chuyện. Mọi người chúng tôi cũng tin tưởng cháu sẽ không làm ra chuyện trộm cướp này với chị cháu. Cho nên cháu đi ra ngoài đi, hôm nay chúng tôi chỉ muốn nói chuyện đàng hoàng với chị cháu."

"Cháu kính mọi người là trưởng bối. Nhưng mời mọi người nói chuyện khách khí một chút. Tại sao chị của cháu là trộm cướp?" Sở Đường tức giận nói.

"Sở Đường, mọi người chúng tôi không phải không khoan dung được chị cháu, thật sự là chị cháu quá vô liêm sỉ. Ngày hôm qua, nó thừa dịp chúng tôi đi đốt rom không có ở nhà vào mỗi nhà trộm. Mọi người ở đây hơn mười hộ gia đình, mỗi người đều mất tiền! Tính lại cũng khoảng 3-400 đồng!" Trong đó có một bà già tức giận nói.

Sở Từ nhìn lướt qua mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Trương Quế Vân trong đám người. Lúc nghỉ hè, Sở Đường lo lắng dạy kèm cho Xuyên Từ, mà nàng cũng dạy 100 kiểu hàng đan lát đồ chơi nhỏ cho bà. Quan hệ hai nhà coi như không tệ, chỉ là không nghĩ tới bà cũng đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Điều là tính số

Editor: demcodon

Trương Quế Vân bị Sở Từ nhìn chăm chăm trong lòng rất khó chịu, bà cũng không muốn gây chuyện với Sở Từ. Nhưng bà phía trên còn mẹ chồng, phía dưới còn phải nuôi Xuyên Từ. Hôm qua trong đám người mất tiền có nhà bà, mất cũng không ít, cũng hơn 80 đồng, là khoản tiền gần đây bán những món đồ chơi đó.

Trong lòng bà vốn dĩ cũng không tin Sở Từ là ăn trộm. Nhưng mọi người nhìn chăm chăm Sở Từ, thậm chí còn có đứa nhỏ nói nhìn thấy bóng dáng Sở Từ...

"Sở Từ, thím cũng không muốn làm khó dễ cháu. Nhưng cháu cũng biết nhà thím gần đây dựa vào chút tiền lời buôn bán đồ chơi nhỏ cháu dạy, cũng không nhiều, miễn cưỡng đủ chi tiêu gần đây..." Trương Quế Vân kiên trì nói.

"Thím! Tại sao ngay cả thím cũng nói chị cháu là ăn trộm vậy? Chị cháu là loại người gì thím còn không biết sao? Mấy ngày nay chị ấy có thể chiếm một phần lợi của thím không?" Sở Đường càng thêm tức giận.

Trương Quế Vân thở dài một hơi, Sở Từ tự nhiên là không có chiếm lợi của bà. Không chỉ có như thế, hai chị em này bình thường đối xử với Xuyên Từ cũng rất tốt, có ăn uống cái gì đều nghĩ đến Xuyên Từ, làm cho thẳng thớm Xuyên Từ kia mỗi ngày đều nhắc tới Sở Từ. Nó không gặp được Sở Từ sẽ đi dạo một vòng quanh từ đường. Hơn nữa ngoài chăm sóc Xuyên Từ, Sở Từ đối với cả nhà bà cũng rất tốt. Thôi Hương Như ở kề bên nhà bà, Sở Từ gần như cách 1-2 ngày sẽ gặp đưa vài thứ đến. Mỗi lần đến cũng sẽ nhớ một phần của bà.

Cho nên đây lòng bà không hy vọng Sở Từ là ăn trộm, cũng hy vọng là mọi người hiểu lầm. Nhưng hiện tại vì gia đình mình lại cũng không thể không đứng ở chỗ này.

"Sở Đường, thím không phải người không hiểu tình người, chỉ là hiện tại có đứa nhỏ nói nhìn thấy Sở Từ đi ăn trộm đồ. Thím... thím muốn hỏi một chút nó rốt cuộc có lấy hay không. Bình thường thím đối với hai chị em cháu cũng không tệ. Nếu chị cháu thật sự ra tay, còn trộm nhà thím, cháu kêu thím phải nghĩ như thế nào?" Trương Quế Vân rồi rầm nói.

Gần đây Thôi Hương Như trở về nhà mẹ. Cho nên số lần Sở Từ đến nhà Xuyên Từ cũng ít hơn. Nhưng bình thường có ăn uống gì cũng không quên bọn họ. Chỉ là không nghĩ tới, mặc dù là như vậy còn có thể lọt vào đối phương hoài nghi.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, vốn dĩ là người không có huyết thống gì, lại càng không xem như bạn bè người thân, nhiều lắm chỉ là quan hệ hàng xóm không tệ mà thôi, hà tất có nhiều yêu cầu?

Chỉ là giờ phút này trong lòng Sở Từ hơi kỳ quái. Tối hôm qua rõ ràng nàng giống như bình thường ở trong sân nhà mình, tại sao lại có người nói nhìn thấy nàng ăn trộm đồ chứ?

"Thím Quế Vân, nếu thím nói là bởi vì có người nhìn thấy cháu ăn trộm đồ, vậy chuyện này cũng chẳng trách thím. Nếu cháu thật sự đã làm sai chuyện gì thím đến tìm cháu cũng đúng. Nhưng cháu có thể hỏi rốt cuộc là ai nhìn thấy nói cháu ăn trộm đồ hay không?" Sở Từ cuối cùng đã mở miệng.

Sở Từ vừa dứt lời, trong đám người lại có hai người chen vào, chính là Thôi Hương Như và Xuyên Từ. Thôi Hương Như còn cầm cái rổ trong tay, rất hiển nhiên mới từ nhà mẹ trở về còn chưa kịp cất đồ đã chạy đến.

"Mẹ! Chị A Từ mới không phải là ăn trộm! Bình thường chị ấy đối xử với con tốt nhất, có cái gì ăn ngon chơi vui cũng không quên con. Người hào phóng như vậy làm sao có thể đi ăn trộm đồ được chứ? Tiền nhà chúng ta khẳng định là bị người khác lấy!" Xuyên Từ vội vàng nói.

Sắc mặt Trương Quế Vân lúc xanh lúc đỏ khó phân biệt. Lúc bà muốn tới tính sổ thì con trai chết sống túm bà, nhìn con trai ầm ĩ bà hơi tức giận. Cho nên nhốt nó ở nhà, không nghĩ tới nó còn có thể chạy đến, nhìn thấy bùn trên người nó hẳn là lúc leo cửa sổ bị té ngã.

Trương Quế Vân nhìn đáng vẻ ngả dơ bẩn của con trai cũng không nổi tức giận, chỉ có thể buồn bã nói: "Mẹ chỉ hỏi chị ấy mấy câu, loại chuyện này vẫn là làm rõ ràng mới được. Bằng không tương lai phải làm sao chứ?"

Lời này cũng nói cho Thôi Hương Như và Sở Từ nghe.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Điều tra

Editor: demcodon

Nếu như mọi người không đến cửa hỏi rõ ràng, hạt giống hoài nghi này sẽ chỉ ở trong lòng mọc rễ nảy mầm. Tương lai mặc kệ Sở Từ tốt đến mức nào bọn họ cũng chỉ sẽ cảm thấy người này nhìn ngang nhìn dọc đều giống tên ăn trộm.

Thôi Hương Như cũng biết đạo lý này. Bởi vậy vội vàng nói với Sở Từ: "A Từ, lúc trước chị hiểu lầm em lấy vòng tay. Nếu không phải em bắt được người thật sự lấy vòng tay kia đến bây giờ chị còn nghĩ rằng em thật sự phạm vào sai lầm. Trước kia chị hoài nghi em một lần. Nhưng lần này chị tin tưởng em, em thẳng lưng nói rõ ràng là được. Chị không sợ bọn họ nhiều người."

"Sở Từ, cháu cũng đừng trách thím. Ngày hôm qua người nói nhìn thấy cháu là mấy đứa nhỏ. Hôm nay tại nó cũng đều ở chỗ này, cháu cứ việc hỏi là được." Trương Quế Vân nghiêng đầu chỉ vào 5-6 đứa nhỏ bên cạnh nói.

Sở Từ theo hướng Trương Quế Vân chỉ nhìn đi qua. Đầu là mấy đứa nhỏ 5-6 tuổi, bốn trai hai gái. Lúc này nhút nhát sợ sệt nhìn nàng. Sau khi chạm vào ánh mắt của nàng vội vàng núp phía sau ba mẹ mình.

"Sở Từ, mày trừng mắt bọn nó làm gì? Đừng dọa con nít!" Có người bao che cho con lập tức nổi giận nói.

Sở Từ cười nhạt hừ một tiếng: "Tôi bắt quá là nhìn bọn nó một cái, ngài đã nói tôi làm sợ con nít. Dựa theo loại suy nghĩ này của ngài nếu tôi đi một vòng trước cửa nhà ngài, vậy có thể làm cho nhà mọi người đều dọn hết đi sao?"

"Chúng tao tìm mày đó là bởi vì nắm giữ được chứng cứ sự thật!" Người đàn ông kia nhất thời hơi bất mãn lập tức nói.

"Chứng cứ?" Sở Từ cười cười: "Nếu vào cửa lục soát vậy tôi cũng nên biết rõ ràng người đó chứ? Kêu mấy đứa nhỏ tiến lên đây, tôi cẩn thận hỏi một chút. Nếu điểm này cũng không làm được tội danh trong miệng mấy người tôi càng sẽ không công!"

Mấy người nhìn nhau. Nhưng nghĩ đến một con bé như Sở Từ cũng không đến mức ra tay với đứa nhỏ trước mặt mọi người. Bởi vậy kéo con lên phía trước, sáu đứa nhỏ xếp thành một hàng nhát gan sợ tới mức đều đỏ mặt. Dù sao Sở Từ chính là người độc ác xấu xa nổi tiếng nhất ở trong thôn bọn nó, cũng khó trách trong lòng bọn nó sợ hãi.

"Đừng sợ, chị chỉ hỏi mấy câu." Sở Từ cười tủm tỉm nói tiếp: "Biết nơi này là chỗ nào không?"

"Biết... từ đường..." Một đứa nhỏ nói.

"Đúng vậy, nơi này là từ đường. Trước kia từ đường chỉ dùng để thờ cúng tổ tiên và thần tiên. Cho nên mấy đứa nếu nói dối thần tiên khẳng định sẽ trách mấy đứa. Đến lúc đó mấy đứa không chừng sẽ không thấy được ba mẹ." Sở Từ không chút khách khí nói một câu. Giọng nàng vừa rơi xuống lập tức có người không vui. Nhưng Sở Từ ngẩng đầu quét mắt qua nói tiếp: "Tất nhiên, chị tin tưởng mấy đứa là bé ngoan chỉ biết nói sự thật. Nếu mấy đứa nếu nói sự thật thần tiên không chỉ sẽ không trách mấy đứa. Sau đó còn có thể làm cho ba mẹ mấy đứa thưởng cho mấy đứa, sẽ có kẹo sữa ăn."

Nói đến kẹo, ánh mắt bọn nhỏ đều sáng lên, thấy Sở Từ cũng không đáng sợ như vậy thả lỏng một chút.

"Tiếp theo chị bắt đầu hỏi." Sở Từ có vẻ hơi nghiêm túc, mở miệng tiếp tục nói: "Hôm qua ba mẹ mấy đứa đi ra ngoài ruộng là khi nào?"

"Ăn xong cơm chiều..."

"Nhà bọn em cũng vậy..."

Bọn nhỏ coi như ngoan ngoãn.

"Vậy mấy đứa nhìn thấy chị là khi nào?" Sở Từ nói tiếp.

"Lúc trời tối..." Bọn nhỏ nhìn chung quanh không quá xác định. Dù sao tuổi cũng không lớn, không có nhiều khái niệm với thời gian.

"Vậy à, khi đó mấy đứa đang làm gì?" Sở Từ tiếp tục hỏi một câu, giống như là đang nói chuyện bình thường.

"Chơi trò trốn tìm, mấy đứa bọn em đều trốn đi, Đại Bảo đang đi tìm bọn em." Một đứa nhỏ lại ngoan ngoãn nói.

"Nếu mấy đứa đi trốn, vậy hẳn là không phải trốn chung một chỗ phải không?" Sở Từ mỉm cười một tiếng, thuận miệng nói tiếp: "Nói cách khác, người thật sự nhìn thấy chị trong mấy đứa hẳn là Đại Bảo đang đi tìm người?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Không cần chứng thực

Editor: demcodon

Sở Từ khẽ cười. Đối với trẻ con nụ cười này trông rất từ tế, một đám đều thả lỏng không ít. Thậm chí đều nhìn không được cảm thấy hiện tại chị mập này không quá giống với tin đồn.

Trẻ con trong thôn không có ấn tượng gì tốt với Sở Từ. Bởi vì lúc mỗi lần bọn nó phạm sai lầm thì ba mẹ sẽ dùng một người phản diện như Sở Từ làm tài liệu giảng dạy, nói cho bọn nó biết nếu như không nghe lời sẽ bỏ bọn nó, sẽ giống như Sở Từ không ba không mẹ biến thành một đứa ăn xin.

Nhưng hiện tại bọn nó lại phát hiện Sở Từ không khác gì với những người khác. Mặc dù rất mập, nhưng dường như cũng không phải người mập nhất trong thôn. Trên người thậm chí cũng không có tràn ngập mùi mồ hôi khó chịu giống như ba mẹ. Ngược lại có loại mùi hương cổ đại nhàn nhạt.

"Đúng vậy, lúc ấy là Đại Bảo nhìn thấy chị. Sau đó nói với chúng em." Bọn nhỏ nhất thời nói lời thật lòng.

Sở Từ quét mắt qua sáu đứa trẻ một cái, cuối cùng ánh mắt dừng trên người bé trai khỏe mạnh nhất. Chỉ nhìn thấy ánh mắt nó hơi lập lờ, tuổi cũng lớn hơn mấy đứa trẻ khác 1-2 tuổi, hiển nhiên là thủ lĩnh nhỏ của mấy đứa trẻ này.

"Em là Đại Bảo?" Sở Từ hỏi một câu.

Đôi phương gật đầu.

"Lúc ấy em nhìn thấy chị đúng không? Vậy lúc em nhìn thấy chị thì chị đang làm gì? Làm động tác gì?" Sở Từ nói tiếp.

Đại Bảo suy nghĩ một chút hơi chần chờ, nhưng vẫn nói: "Em thấy chị đi qua cửa nhà chú hai bên cạnh..."

"Là đi qua hả? Không phải từ trong nhà chú hai em đi ra sao? Còn nữa, lúc ấy trong tay chị có cầm cái gì hay không?" Sở Từ thiện ý nhắc nhở một câu.

Đại Bảo lắc đầu: "Em chỉ thấy chị đi ngang qua, trong tay không có cái gì..."

Sở Từ vỗ đầu nó: "Rất tốt."

Nàng hỏi xong, lúc này mới đứng dậy đưa ánh mắt nhìn về phía những người khác: "Các vị cô thím chú bác, mọi người có nghe thấy không? Nó căn bản là không phát hiện tôi ăn trộm đồ. Tôi hôm qua tôi xác thật nhìn thấy mấy đứa bọn nó đang chơi trò chơi. Nhưng khi đó tôi chỉ là muốn đi trạm thu mua hỏi về giá nắm đại gần đây mà thôi, không tin mọi người có thể đi hỏi đi ở trạm thu mua."

"Đại Bảo, buổi sáng lúc mẹ hỏi con, con không phải còn nói Sở Từ trộm đồ sao?" Mẹ Đại Bảo nhất thời nóng nảy, vội vàng kéo con qua hỏi.

Đại Bảo vừa nghe cũng đỏ mặt, nhất thời dọa khóc nói: "Là mẹ hỏi con có thấy Sở Từ hay không! Con đã nói con nhìn thấy, mẹ cũng không có hỏi con thấy cái gì!"

Bọn nhỏ làm sao hiểu được nhiều như vậy, chỉ biết là người lớn trong nhà đều hỏi bọn nó có nhìn thấy Sở Từ hay không. Lúc Đại Bảo vừa mở miệng nói thấy cả nhà đều rất tin tưởng không nghi ngờ, lập tức suy diễn tình hình Sở Từ trộm đồ. Trẻ con cũng thích nhện nhện, có một người nói thấy phía sau lại sẽ có mấy người đi theo. Ở trong lòng bọn nó cũng không cảm thấy mình nói gì sai. Dù sao bọn nó đi theo Đại Bảo chơi trò chơi. Đại Bảo nhìn thấy đó chính là bọn nó nhìn thấy, căn bản là không phải vấn đề.

Quan trọng nhất chính là cũng không có ai cần thận muốn đi hỏi chi tiết rõ ràng. Dù sao ở trong lòng bọn họ Sở Từ đã có lịch sử ăn trộm đồ. Căn bản là không cần tiếp tục chứng thực.

Trước mắt Đại Bảo vừa khóc, mọi người còn hơi xấu hổ.

Ba người thành hồ. Sau khi mẹ Đại Bảo biết con trai nhìn thấy Sở Từ đã trực tiếp nói cho người khác là con bà nhìn thấy Sở Từ đi ra từ trong nhà chú hai kia. Sau khi lại truyền mấy người đã thành Đại Bảo chính mắt nhìn thấy Sở Từ trộm đồ. Nhưng cần thận suy nghĩ lại, lúc mọi người cùng tiến đến thật sự có ý hạ bệ Sở Từ, coi như cô thật sự là người tội ác tày trời, chuyện gì cũng làm được.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 153: Tôi có thể chứng minh

Editor: demcodon

Sự im lặng đột ngột kéo dài một lúc, mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, không biết làm sao chấm dứt cuộc rối loạn này. Dù sao mặc dù nói hiểu lầm ý đứa nhỏ Đại Bảo này. Nhưng Sở Từ là người có tiền án, trong thôn này ngoài nàng còn có ai làm ăn trộm chứ?

"Sở Từ, cho dù Đại Bảo không tận mắt gặp mày cũng không có nghĩa là mày thật sự vô tội..." Trong đám người, di Hoàng nói một câu.

Sở Từ nhìn bà một cái, khẽ hừ một tiếng: Thật sự là ở đâu cũng có bà phù thủy này.

"Di Hoàng, con gái di đường như cũng có lịch sử ăn cắp mà nhỉ? Hơn nữa rất am hiểu vu oan hãm hại." Sở Từ cười mỉa một tiếng.

Di Hoàng thay đổi sắc mặt: "Ngày hôm qua con gái của tao vẫn luôn ở bên bạn nó, mày đừng hắt chén nước bẩn lên người nó!"

Sở Từ cũng chỉ thuận tiện nói một câu thôi. Nếu di Hoàng đã mở miệng chỉ sợ nói chính là sự thật. Nếu không quay đầu lại người khác cẩn thận hỏi thì lời. Bà cũng không ngu đến mức sẽ bại lộ bản thân.

"Lúc tôi đi trạm thu mua lúa ngoài ruộng mới bốc cháy không bao lâu. Cho nên trên đường cũng không gặp được nhiều người. Ngoài mấy đứa nhỏ này cũng chỉ nhìn thấy mấy người già ngồi ở cửa nhà nói chuyện phiếm. Lúc trở về thì sắc trời đã tối. Mặc dù là đi đường lớn, nhưng dù sao trời tối không có ai thấy cũng bình thường." Sở Từ nói.

"Vậy cũng chín là không có ai có thể chứng minh mày trong sạch?" Di Hoàng vội vàng nói tiếp.

Sở Từ lạnh lùng nhìn chằm chằm bà, trong lòng nhất thời bắt đầu tính toán. Nhưng không đợi nàng nghĩ xong mở miệng thì trong đám người tách ra một con đường. Chỉ nhìn thấy Từ Văn Liệt đi tới, trực tiếp nhìn mọi người nói: "Tôi có thể chứng minh."

"Từ Đại?" Di Hoàng sợ hãi.

Những người khác cũng đều sững sờ ngay tại chỗ, còn Trương Hồng Hoa trong nháy mắt nóng nảy lên: "Thằng cả à, con xem nào nhiệt cái gì!"

"Mặc dù tôi không nghe thấy, nhưng những lời mọi người vừa mới nói em trai của tôi đã viết xuống giấy. Vốn dĩ chuyện này tôi không nên ra mặt, nhưng tôi cũng không thể trơ mắt nhìn mọi người oan uổng Sở Từ." Từ Văn Liệt dừng một chút mở miệng nói tiếp: "Tôi hôm qua tôi ở gần đó đến nửa đêm mới về nhà. Thời gian Sở Từ qua lại trạm thu mua không đến một tiếng. Trong khoảng thời gian ngắn căn bản không có khả năng đi trộm đồ. Lúc cô từ trạm thu mua trở về cũng không có ra ngoài nữa, hai chị em bọn họ dựa vào ngọn đèn ở trong sân làm việc đến nửa đêm."

Mọi người hơi ngây người, hiển nhiên không nghĩ tới Từ Văn Liệt sẽ nói chuyện giúp Sở Từ. Dù sao chuyện giữa nhà họ Từ và Sở Từ cũng âm ỉ rắc rối. Theo lý thuyết, giữa bọn họ hẳn là nhìn nhau như kẻ thù. Nhưng tại sao nó lại khác nhau?

"Mày là cố ý nói chuyện giúp nó chứ gì? Chúng tao mới không tin đâu. Hơn nữa đêm mày không trở về nhà còn ở gần từ đường làm gì? Mày từ đâu có tật xấu này vậy?" Di Hoàng nhất thời trợn mắt xem thường, không chút khách khí đánh trả.

Sở Từ chết tiệt, bà cũng không tin lần này còn không đuổi nó đi!

Đừng nói là di Hoàng không tin, chính là bản thân Sở Từ cũng cảm thấy hiện tại Từ Văn Liệt là đặc biệt giúp nàng, cũng không cảm thấy hắn đang nói sự thật.

Sắc mặt Từ Nhị đỏ bừng sắc, dưới sự chú ý của mọi người viết xuống từng câu từng chữ lời di Hoàng mới vừa nói. Sau khi Từ Văn Liệt xem qua sắc mặt không thay đổi nói thẳng: "Mấy ngày nay tôi về nhà, ngoại trừ tối ngày hôm qua ngủ chung với thằng hai ở nhà họ Từ. Buổi tối mấy ngày khác tôi đều ngủ trong đồng cỏ khô bên cạnh, nơi này im lặng cho nên tôi thích ở, có vấn đề gì?"

"Tôi là quân nhân, trong đội ngũ cũng có kỷ luật, sẽ không lừa mọi người trong chuyện như vậy." Từ Văn Liệt rất nghiêm túc nói.

Những lời hắn xác thật là sự thật. Hôm qua sau khi trở về nhà họ Từ, nửa đêm buồn đến phát điên cho nên đi bộ một vòng ở trong sân. Kết quả lại nhìn thấy phòng ba mẹ đèn sáng, từ cửa sổ mơ hồ nhìn thấy hai người không biết đang nói cái gì sắc mặt khó coi. Hắn cũng có thể đoán được, trong lòng hơi bức bối. Cho nên đến gần đó nghe người mấy tiếng. Nếu không phải lo lắng thằng hai suy nghĩ nhiều căn bản là sẽ không trở về ở.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Ngu như heo

Editor: demcodon

Mọi người đều nhìn nhau, không thể không nói lời nói của Từ Văn Liệt có chút tác dụng.

Trong thôn cậu bé ra ngoài đi lính không chỉ một mình hần. Một số trong đó đã đến tỉnh biên giới để đánh giặc hai năm trước, cũng có một số đến tuổi trở về nhà. Nhưng lại không có ai giống như Từ Đại trên người có một luồng chính khí như vậy, đi đường đều oai phong lẫm liệt, làm cho người ta không dám khinh thường.

Không chỉ có như thế. Sau khi hần trở về, bên ngoài có mấy người đi lính đến đường như là đặc biệt đi tìm hần, có người xa xa nhìn thấy Từ Đại và những người đó gặp mặt; xem ra Từ Đại này hần là một quan chức nhỏ, không giống với những binh lính lớn kia.

Cho nên mặc dù lỡ tai hần không nghe thấy, các thôn dân cũng không dám xem thường hần. Hơn nữa, lúc hần vừa trở về ngay cả thôn trưởng cũng đến hỏi thăm hần. Trọng lượng nói chuyện khẳng định cũng lớn hơn người khác.

"Mày nói không gạt chúng tao thì là sự thật? Mày tính là thứ gì..." Di Hoàng lăm lăm một câu. Nhưng giọng nói vừa mới rơi xuống thì bị Tôn Bách Linh bên cạnh kéo một cái.

"Mẹ chồng tôi cũng là sọt ruột với mọi người. Tiểu Từ, em đừng để ý." Tôn Bách Linh cũng mặc kệ Từ Đại có thể nghe thấy hay không, vội vàng nói một tiếng xin lỗi rồi nói tiếp: "Tôi thấy đã có người chứng minh Sở Từ là vô tội, vậy chúng ta cũng không nên một hai nói cô ấy là ăn trộm. Không bằng như vậy đi, mọi người đều trở về, sai một người đi báo án. Chúng ta chờ phía trên cho người đến điều tra, được không?"

Di Hoàng tức nghẹn trong lòng: "Đứa nhỏ này, tại sao khuỷu tay con lại đưa ra ngoài?"

Tôn Bách Linh cũng muốn không có nghe thấy. Nhưng âm thầm cũng nhìn không được trốn mắt xem thường.

Mẹ chồng này thật sự là ngu như heo. Không nhìn thấy mọi người đều khách khí với Từ Văn Liệt sao? Bà khen ngược, vì làm cho Sở Từ xui xẻo một hai phải lôi kéo Từ Đại người ta xuống nước. Từ Đại này bọn họ còn không biết nền tảng rõ ràng lắm. Vạn nhất còn liên hệ rất lớn với bên bộ đội kia, đến lúc đó xui xẻo còn không phải nhà bọn họ sao?

Nhưng cũng khó trách mẹ chồng há miệng nói lung tung. Trong khoảng thời gian này, trong đầu mẹ chồng này toàn bộ đều là lương thực, tiền và chuyện của Sở Từ. Đối với tên những người khác từ trước đến nay cũng không để bụng.

Giọng của Di Hoàng trong nháy mắt bị bao phủ trong câu trả lời của mọi người.

"Từ Đại, chúng ta cũng đều là hàng xóm láng giềng, cháu cũng không thể để chúng tôi lo lắng suông chứ? Có thể mời cháu đi báo án hay không? Tốt nhất có thể báo cáo với cấp trên để cho cảnh sát nhanh chóng điều tra, mỗi nhà đều còn chờ dùng tiền nữa. Dù sao không phải một số tiền nhỏ..." Một trưởng bối nói.

Sau khi Từ Văn Liệt xem qua những gì Từ Nhị viết gậy đầu: "Có thể, nhưng việc này không thể làm cho Sở Từ khó xử nữa."

"Đó là đương nhiên, chúng tôi cũng chỉ là muốn tìm ra ăn trộm. Nếu ăn trộm này không phải nó, chúng tôi cũng sẽ không đến làm phiền nó, mọi người thấy tôi nói có đúng không?" Lại có người phụ họa nói.

Sở Từ mím môi, trên nét mặt có chứa suy nghĩ sâu xa. Nàng và Từ Văn Liệt chính là sự khác biệt giữa danh tiếng xấu và danh tiếng tốt. Hôm nay chuyện này nếu không có Từ Văn Liệt, biện pháp nàng giải quyết cũng rất đơn giản. Đó chính là cắn chặt răng đuổi đám người không có một cái bằng chứng đi. Sau đó lấy thời gian lại đi tìm người có thể chứng minh trong sạch hoặc là bắt tên ăn trộm ra.

Nhưng tên ăn trộm này nàng có thể bắt một lần hai lần, cũng không thể mỗi một lần đều ra tay. Nói đến cùng, vẫn là muốn rửa sạch sẽ danh tiếng xấu trên người tên trộm cấp kia mới được. Nếu không tương lai mỗi lần trong thôn mất đồ đều tìm nàng, nàng lại có bao nhiêu thời gian rảnh rỗi đi chứng minh bản thân chứ? Hoặc là vạn nhất có lúc không chứng minh được thì sao?

Hơn nữa, danh tiếng xấu sẽ tích lũy. Mặc dù nàng là oan ức, sau khi có nhiều người đến cửa tìm giả cũng sẽ biến thành sự thật. Tương lai sẽ không có khả năng ngẩng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xàng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Keo kiệt

Sở Từ im lặng một hồi lâu, lẳng lặng nhìn Từ Vân Liệt mời những người này đi.

"Không bị dọa sợ chứ?" Sau khi trong sân khôi phục im lặng Từ Vân Liệt hỏi một câu.

Sở Từ lắc đầu lấy giấy bút từ trong tay Từ Nhị qua viết: "Em cảm thấy rất kỳ quái. Tại sao thôn dân nghe lời anh nói như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì anh từng đi lính à?"

"Đương nhiên không phải." Từ Vân Liệt mỉm cười nói: "Khi anh còn nhỏ, thím thỉnh thoảng vu oan anh trộm đồ ăn trong nhà, nói anh ăn ngon lưỡi biếng, dùng cố như vậy kiểm chuyện với anh. Sau đó chịu nhiều thiệt thòi mới bắt đầu nghĩ biện pháp, thường xuyên giúp trưởng bối trong thôn làm việc, công việc cũng không nặng. Nhưng có thể để lại một chút ấn tượng tốt cho bọn họ, thời gian dài thím cho dù là vu oan anh cũng không có ai tin."

Trương Hồng Hoa lúc này còn ở đây, nghe được lời này tức giận đến mức mặt tái đi, cũng thật không thể phản bác.

Con trai cả có lợi này từ nhỏ chính là người thông minh. Hai năm đầu bà gả đến, đứa nhỏ này cũng không dám không nghe lời, bị bà dạy đến dễ bảo, cũng không biết bắt đầu từ khi nào hàng xóm đến làm khách đột nhiên khen ngợi nó, nói nó chịu khó hiểu chuyện, nói nó lương thiện thành thật. Bà vốn dĩ cho rằng đó đều là lời khách sáo, mà khi bà lại trút giận lên Từ Vân Liệt những hàng xóm đó sẽ chỉ vào mặt bà nói bà lòng dạ hiểm độc. Thái độ của những người đó giống như xem Từ Vân Liệt là con ruột mà thương, quả thực đều điên rồi!

Hiện tại bà cuối cùng đã biết. Hóa ra là thằng cả này cố ý đi lấy lòng!

Sở Từ cũng nhin không được ngạc nhiên viết: "Nhìn dáng vẻ này của anh không giống như là có tâm kế như vậy nha."

Quả thật là không nghĩ tới, khi còn nhỏ đã tính kế như vậy. Một hạt giống âm hiểm tốt như thế tại sao hiện tại nhìn qua lại hàm hậu thành thật như vậy? Hơn nữa hôm qua còn đưa hết tất cả tiền trên người bồi thường cho nàng. Chẳng lẽ là chuẩn bị ra tay sau lưng ư? Nhưng dựa vào năng lực nhìn người hai đời của nàng, dáng vẻ này của hắn thật không giống người xấu.

"Anh chỉ là muốn trưởng bối thích, tự bảo vệ mình mà thôi." Từ Vân Liệt ăn ngay nói thật.

Sở Từ nhin không được mỉm cười, liếc nhìn Trương Hồng Hoa bên cạnh một cái. Chỉ thấy bà dường như tức giận đến mức bốc khói, đôi mắt nóng rát nhìn chằm chằm Từ Vân Liệt, thấy hai anh em hững hờ với bà chỉ có thể dậm chân rồi đi.

"Anh đi lên thị trấn báo án. Nếu lại có người đến giống như vừa rồi thì thông minh một chút, nói một chút đạo lý với bọn họ, tóm lại là có thể kéo dài thời gian bao lâu thì cứ kéo." Từ Vân Liệt nói tiếp.

Sở Từ gật đầu. Nàng vốn dĩ chính là người nóng nảy không muốn giải thích. Nhưng ở chỗ này không thể la hét và giết chết, điều đó làm cho tính tình của nàng đều bị bảo mòn sạch sẽ, bị buộc phải học quanh co lòng vòng, học biện luận thư thả giống như những văn nhân đó.

Nhưng có Từ Vân Liệt nhúng tay, trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không có ai lại đi tìm nàng.

Thật đáng thương, trước kia đều là người khác dựa vào nàng. Hiện tại khen ngược, nàng còn phải dựa vào người khác giải quyết rắc rối. Thật cảm uất ức, cũng may chỗ dựa này thuận mắt, tính tình tốt. Nếu không trong lòng nàng thật sự có thể ói đến chết mất. Nhưng người kính nàng một thước - nàng kính người một trượng. Từ Đại đối xử tốt với nàng, chờ nàng học giỏi được lý không chừng còn có thể chữa khỏi thánh lực cho hắn. Ngoài ra chính là những vô công kiếp trước của mình, hiện tại căn cốt bản thân cho dù là lo lắng cố sức nhiều cũng không học được ba phần, vứt đi thật sự đáng tiếc. Ngược lại có thể dạy cho Từ Đại làm một nhân tình.

"Trời sắp mưa rồi, lấy dù hãy đi." Sở Từ có lòng tốt nhắc nhở nói, thuận tay lại móc ra 10 đồng đưa cho hắn nói: "Trên người anh không phải không có tiền sao? Lúc đi lên thị trấn mà dùng, lúc cần thiết mời người phá án một chén mì Dương Xuân 8 xu vẫn có thể. Đúng rồi, nếu có dư tiền mua dù về, nhà của em không có..."

Sở Đường ở bên cạnh vừa nghe khoe miệng co giật. Còn nghĩ rằng chị đã trở nên hào phóng. Hóa ra vẫn keo kiệt như cũ.

Sở Từ không phải thật sự vì tiết kiệm tiền, mời khách ăn cơm tốt nhất vẫn là thu liễm một chút. Bữa tiệc lớn chỉ có thể dụ dỗ lòng tham của người khác, có chừng mực biểu đạt ra thiện ý cũng dễ làm thôi, không cần phải quá nhiều tiền. Đương nhiên, cũng không thể làm vắt cổ chày ra nước thật sự. Dù sao cần người miệng mềm - bắt người tay ngắn, cho chỗ tốt kèm theo gương mặt tươi cười, người khác làm việc cũng càng ra sức không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Suy đoán

Từ Văn Liệt cũng không khách khí với Sở Từ. Sau khi cầm tiền lập tức bước đi, rất nhanh mây đen trên bầu trời càng nặng. Trong không khí tràn ngập một luồng hơi nước, không quá hai tiếng đã to mưa tầm tã, hương vị bụi đất trong chớp mắt tiêu tan không ít.

"Chị à, chị nói rớt cuộc tên trộm này là ai? Có thể là người trước đây luôn trộm đồ và bắt chị cống tội hay không?" Sở Đường mở miệng hỏi.

Sở Từ lắc đầu.

Trước kia thôn dân sẽ không thường xuyên bị trộm đồ, cũng chỉ là ngẫu nhiên mất vài món thôi. Chị là bởi vì danh tiếng cô không tốt. Cho nên mỗi khi người khác mất đồ sẽ ăn vạ trên đầu cô. Huống chi khi đó nguyên thân căn bản sẽ không đi giải thích. Cho nên ở trong mắt người khác mới xem như là cam chịu.

Kỳ thật cẩn thận suy nghĩ. Nếu thật sự ăn trộm đến ban ngày, tại sao mỗi lần chị trộm mấy thứ không quan trọng? Thịnh thoảng có gà vịt biến mất, chị sợ cũng đều là chôn xuống núi kiếm ăn mà thôi, chưa chắc là người làm.

"Lần này ăn trộm khăng định là người trong thôn, hơn nữa sẽ không chỉ có một." Sở Từ mở miệng nói.

Sở Đường vừa nghe sợ hãi, vội vàng nói: "Chị, tại sao nói như vậy? Chẳng lẽ chị biết là ai?"

"A Đường, nếu em là ăn trộm dám một mình mạo hiểm đi hơn mười nhà ăn trộm đồ không? Cho dù mọi người đều ở ngoài ruộng, cũng chưa chắc sẽ không có trẻ con ở nhà..." Sở Từ dừng một chút cười nói: "Đối phương rất hiển nhiên là xác định người lớn trẻ con cũng không ở nhà. Thậm chí hẳn là có người giúp trông chừng. Còn nữa, người trông chừng rất quen thuộc với tình hình trong thôn. Em nghĩ xem, trong thôn chúng ta cũng có một ít gia đình gần nhau, bên cạnh mấy gia đình này cũng nhà nhà sát nhau. Nếu là người xa lạ, không có khả năng ở trời tối còn có thể biết được đường chính xác."

Trong thôn có rất nhiều nhà đều giống nhau. Cho dù khác chi tiết, nhưng hơn nửa đêm người bình thường cũng nhìn không thấy, cũng chỉ có người hàng năm sống ở trong thôn mới có thể phán đoán chuẩn xác. Tất nhiên, nếu như có người trước đó đã cẩn thận kể qua tình huống trong thôn vậy thì khác.

Nhưng việc như thế này cũng có thể khăng định, trong ăn trộm tất nhiên có một thôn dân đồng lõa.

"Chị nói rất có đạo lý. Nếu không có người trông chừng. Cho dù tên ăn trộm lớn gan cũng có khả năng sẽ bị phát hiện. Dù sao chính là hơn mười gia đình, không phải số ít." Sở Đường buồn bã lặp lại một lần.

Nhưng hai chị em bây giờ nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng. Dù sao ở nhà cũng không có cách tìm được kẻ hiềm nghi. Cho dù biết ăn trộm chính xác cũng không có chứng cứ. Hơn nữa lời nàng nói các thôn dân căn bản không tin. Cho nên chuyện này vẫn giao cho Từ Văn Liệt đi xử lý tương đối ổn thỏa.

Mà nàng phải làm chính là nghĩ cách cải thiện danh tiếng của mình. Đồ vật kiếp trước am hiểu không thể dùng trong kiếp này. Cho nên có thể lợi dụng cũng chính là nắm hạng mục kỹ năng trong sách Phúc Duyên.

Nấu nướng, may vá, thủ công mỹ nghệ, dược lý và dưỡng sinh; tính lại cũng chỉ có hạng mục dược lý này có thể tạo phúc cho mọi người.

Trong khoảng thời gian này nàng cũng học được không ít tri thức dược lý. Dù sao mỗi ngày đều có lên núi, các loại thảo dược hoang trên núi nhiều đến không xuể. Mỗi một loại sách Phúc Duyên đều sẽ ghi lại càng giải thích tỉ mỉ và đưa ra một số đơn thuốc phù hợp giúp nàng. Bởi vậy bây giờ nàng cũng có thể trị một số bệnh đau nhẹ.

Bệnh cảm mạo phát sốt gì đó thôn dân không có khả năng để cho một con bé như nàng chạm vào. Có rất nhiều bác sĩ và y tá trong trạm y tế. Cho dù không cần tiền thì người khác cũng sẽ không tìm nàng giúp đỡ. Cho nên nàng chỉ có thể bắt tay vào làm một ít nhỏ.

"Chị, chị đang nghĩ chuyện gì vậy? Cả người đều ngẩn người, sẽ không phải còn đau lòng vì chuyện của Từ Nhị chứ? Chị đã thả cậu ta đi, nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng. Chuyện lần này đều do em lỡ mạng. Chờ tương lai em có thể kiếm được tiền nhất định sẽ tìm một gia đình tốt hơn cho chị." Sở Đường ở bên cạnh mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 157: Tin tức

Editor: demcodon

Sở Đường nói lời này đồng thời nhìn không được nghĩ tới hôm nay Từ Văn Liệt lao ra đám người làm chứng cho Sở Từ, trong lòng giật mình nhưng tiếp theo lại lắc đầu.

Đều do cậu cố ý cứu người. Nếu không cũng sẽ không làm cho Sở Từ không công thành cô gái đã kết hôn. Hơn nữa, nếu lúc trước người cưới chị cậu

là Từ Đại thì tốt rồi. Từ hai ngày nay giao tiếp cách đối nhân xử thế của Từ Đại mạnh hơn Từ Nhị rất nhiều. Hơn nữa nhìn sắc mặt của Sở Từ cũng không có một chút ghét bỏ.

Chỉ tiếc, Từ Vân Liệt và Từ Nhị là hai anh em. Cho dù hiện tại chị nhìn trúng Từ Đại cũng không có khả năng. Dù sao loại chuyện anh cưới vợ em này sẽ bị các thôn dân phi nhổ. Thậm chí ngay cả trong lòng cậu biết chị nhà mình và Từ Nhị là trong sạch cũng vô dụng. Bởi vì người khác căn bản sẽ không tin.

Sở Đường tưởng tượng như vậy trong lòng cực kỳ khó chịu, lại sợ Sở Từ động lòng với Từ Đại. Bởi vậy tính hỏi thử: "Chị, chị cảm thấy anh Từ Đại này thế nào?"

"Hả?" Sở Từ sững sờ suy nghĩ nói: "Anh ấy? Anh ấy rất tốt, có trách nhiệm và làm việc chu đáo."

Sở Đường vừa nghe nghĩ thầm: Hồng rồi, chị cậu bình thường rất bất bệ, có cái nhìn với đàn ông cũng chỉ mấy người. Hầu hết đều quay chung quanh gương mặt và dáng người. Nhưng hiện tại lại nhìn tích cách bên trong Từ Vân Liệt. Chữ "rất tốt" này có thể nhìn như đơn giản, nhưng từ trong miệng chị nói ra cũng đã là đánh giá cực cao!

"Em thấy anh ấy không tốt, lỗi tai không nghe thấy, sinh hoạt cũng không tiện!" Sở Đường vội vàng nói.

Trong thời gian ngắn cậu thật không thể nghĩ được khuyết điểm của Từ Đại. Bởi vậy cũng chỉ có thể lấy chỗ khuyết tật trên cơ thể hắn mà nói chuyện này.

"Tai điếc tim không điếc là được. Hơn nữa Từ Vân Liệt có một đôi mắt cơ trí, không nghe thấy cũng không gây trở ngại. Bên cạnh đó, lỗi tai của anh ấy không phải bẩm sinh bị điếc, mà là vì bảo vệ đất nước này bị thương." Sở Từ không chút nào che dấu khen ngợi với Từ Đại, tiếp tục nói: "A Đường, em đã học qua lịch sử đất nước này, nó mới xuất hiện từ những trận chiến quy mô lớn trong mấy chục năm. Mấy năm nay mặc dù người bình thường đã trải qua cuộc sống hạnh phúc. Nhưng đôi mắt của em nếu có thể thấy những nơi xa xôi hơn. Trong mấy năm nay, những người lính chết và bị thương cũng không phải ít. Thậm chí tương lai cũng giống như vậy."

Đời trước nàng ở biên quan giữ thành, chiến đấu hăng hái. Mà trong đô thành xa xôi lại có vô số người sống một cuộc sống ca hát mỗi đêm, đối bọn họ mà nói chiến tranh giống như là một danh từ xa xôi và khuyếch đại.

Mà thế giới này cũng như thế, các khu vực gần biên giới cho tới bây giờ sẽ không thiếu hai đất nước đầu trí đầu dũng.

Sở Đường hơi sững sờ, cậu trưởng thành dưới sự hun đúc của các nhà lãnh đạo. Cho nên kêu cậu đi phản bác những lời Sở Từ mới nói thật sự hơi khó khăn. Cậu thờ dãi một hồi, quả nhiên địa vị của Từ Đại này ở trong lòng chị chính là khác nhau. Chỉ hy vọng sức khỏe của hắn nhanh chóng khôi phục sớm trở về bộ đội, miễn cho xảy ra chuyện gì.

-- --

Từ Vân Liệt mãi cho đến trời tối mới đạp lấy lợi trở lại từ đường. Trong tay hắn cầm hai cây dù, trong đó một cái là mới tinh, trên vải dầu màu đen không dính một chấm bùn đất. Thậm chí ngay cả vệt nước cũng rất ít, vừa vào phòng lập tức đưa cho Sở Từ.

"Thế nào?" Sở Từ tiếp nhận đồ đồng thời hỏi.

Từ Vân Liệt hơi sững sờ, nhưng rất nhanh từ trong khẩu hình trả lời: "Anh tìm chiến hữu đi chung cho nên coi như thuận lợi. Anh suy nghĩ có thể trốn hơn mười gia đình thì ăn trốn không chỉ một người. Cho nên kêu trong đồn phải nhiều người đến điều tra, có lẽ chờ ngày mai tạnh mưa sẽ còn người đến từng nhà hỏi thăm."

Sở Từ gật đầu.

"Đúng rồi, lúc anh đi gặp một trong mấy tên côn đồ lần trước muốn cướp tiền của em, đúng lúc nhận được một số tin tức." Từ Vân Liệt nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Thành kiến

Editor: demcodon

Từ Vân Liệt vừa nói như vậy Sở Từ lập tức trở nên thích thú. Ngay lập tức di chuyển chiếc ghế gỗ tự nàng làm đến, lại tìm một chiếc khăn mặt đưa cho hắn lau. Lúc này mới yên tĩnh chờ hắn nói tiếp tục.

"Lần trước tên côn đồ kia mặc dù muốn cướp tiền của em, nhưng không thành công. Cho nên bắt giữ một ngày đã thả ra ngoài. Lần này để cho anh nhìn thấy gã lại đang làm nghề cũ nên bắt gã lần nữa. Lúc ở trong đồn gã biết được ý đồ của anh. Cho nên lập tức nói cho anh biết ngày hôm qua lúc trời còn

chưa tới có ba tên côn đồ ăn trộm đến thôn chúng ta. Gã cũng nói tên họ mấy người giúp gã lại, anh đã kêu người trong đồn tập trung điều tra, không chừng thật vừa khéo bắt được tên chủ mưu." Từ Vân Liệt nói với đôi mắt cười.

Sở Từ ngạc nhiên há miệng thở dốc: "Đây cũng thật đủ trùng hợp."

"Trên thị trấn cũng không có mấy tên lưu manh. Cho nên giữa bọn họ đều biết nhau. Nhưng chuyện này cũng không xác định. Bởi vì người nọ anh bắt cũng không biết ba tên côn đồ đến thôn làm gì. Có lẽ là một sự hiểu lầm cũng nói không chừng." Từ Vân Liệt lại bổ sung một câu.

Sở Từ cũng không tin là sự hiểu lầm. Dù sao bình thường rất ít người ngoài đến thôn, thường là tới nơi này cũng có chút mục đích. Hơn nữa người ngoài ra tay, người trong thôn đồng lõa là có khả năng lớn nhất.

Có tin tức này trong lòng Sở Từ thả lỏng một nửa tâm, rất hào khí mời Từ Vân Liệt ở lại ăn cơm chiều.

Từ Vân Liệt cũng không khách khí, một người viết một người nói với Sở Từ, rất hợp nhau. Sở Đường ở bên cạnh không dám chen miệng vào. Cuối cùng dứt khoát đi nhà họ Từ mời Từ Nhị đến, xem như dùng để nhắc nhở Từ Đại một chút, miễn cho hắn và chị quên chênh lệch thân phận.

Sở Đường làm em trai cũng chưa xót trong lòng, nhưng lại tự làm tự chịu. Cho nên trong lòng muốn cũng không dám nói, chỉ có thể lén lút động tay chân một chút.

Nhưng tay chân nhỏ bé này căn bản sẽ không được hai người Sở Từ và Từ Đại để ở trong lòng đi.

"Ngày hôm qua tôi đã muốn hỏi mấy người. Sở Từ, cô... tại sao biết viết chữ?" Thật lâu sau, Từ Nhị bị bỏ qua mới kiên trì nói.

Y rất để ý anh em Sở Đường này, cũng hiểu được Sở Từ là người rất tốt. Cho nên đánh tâm nhãn muốn trở thành bạn bè với hai chị em cô. Nhưng y cũng biết mình gây tổn thương rất lớn cho Sở Từ. Cho nên nếu không Sở Đường mời thì y căn bản cũng không dám chủ động đến cửa.

Về phần chuyện Sở Từ biết viết chữ làm y rối rắm cả đêm. Trong khoảng thời gian ngắn, mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Ngày hôm qua sau khi trở về nhà họ Từ, y mới nhớ đến Sở Từ ở ngay trước mặt y viết xuống gì đó. Nhưng anh cả khẳng định cũng không biết rõ lắm. Cho nên y không mở miệng. Hôm nay lại xảy ra chuyện lớn như vậy y càng không cơ hội hỏi Sở Đường.

Sở Đường hơi sững sốt: "Tôi chưa nói với cậu hả?"

Từ Nhị cười khò lắc đầu: "Không có."

Sở Đường ở trước mặt y nói không ít chuyện về Sở Từ. Ví dụ như: cô biết đan, biết khắc gỗ, nhận biết được liệu. Thậm chí còn thường nói cô biết rất nhiều thứ. Nhưng mỗi lần vừa mở miệng sẽ nói liên tục cuộc sống hằng ngày của hai chị em, làm cho y cũng không có bao nhiêu tâm tư muốn nghe. Trong lòng càng cảm thấy bối vì Sở Từ là chị cậu. Cho nên Sở Đường mới có thể cảm thấy cô ưu tú như thế.

Cho đến ngày hôm qua lúc Sở Từ tự tay viết chữ thì y mới phát hiện. Những chữ cô viết ra rất khí khái, còn đẹp hơn y và Sở Đường!

"Chị của tớ trước kia nhặt được không ít sách, tự học thành tài!" Sở Đường hơi kiêu ngạo.

Từ Nhị hơi sững sốt, ánh mắt ngạc nhiên nhìn Sở Từ, đồng thời trong lòng còn hơi khó hiểu. Nếu cô biết nhiều như vậy, tại sao trước kia danh tiếng tệ như vậy? Sở Đường dù sao đã từng ở bên thôn nam kia, không hiểu biết nhiều quá khứ của Sở Từ cũng không so với cậu. Y nhớ rõ lúc mình còn rất nhỏ đã cùng bạn cùng tuổi khi dễ Sở Từ. Khi còn nhỏ y rất nhát gan, không dám vô giúp vui. Nhưng lại nhìn thấy đáng về cô bị người khi dễ.

Những người đó chửi cô mập, chửi cô ngu, chửi cô là ăn xin. Nhưng từ trước đến nay cũng không thấy cô hé răng qua. Bình thường càng là lời thôi lách thếch, làm việc không câu nệ tiểu tiết, làm người cô chấp...

Nếu không bởi vì những ký ức này, y cũng không đến mức có ý kiến lớn với Sở Từ như vậy, càng không đến mức sẽ bởi vì kết thành vợ chồng với cô mà không cam lòng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Xa thơm gần thú

Editor: demcodon

Toàn bộ trạng thái của Từ Nhị hơi mơ hồ. Giờ phút này y phát hiện y rất biết rõ dang tiếng của Sở Từ, nhưng hoàn toàn xa lạ với một mặt chân thật của cô.

Nhìn thấy đáng về cô trò chuyện vui vẻ với anh cả có vài phần rộng rãi và tự tin. Gần như trên người đều ở tỏa ra một loại ánh sáng chói mắt, vô cùng

bất mắt. Giờ phút này y đột nhiên nhớ tới một câu: Ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê.

Trước ngày hôm qua, lòng y tràn đầy bất bình. Cho nên lúc nhìn thấy Sở Từ, y thấy chính là cô cũng không có tính cách uyển chuyển hàm xúc, tính tình cũng không dịu dàng, thân hình và cân nặng quá mức táo bạo. Mặc dù có hàng vạn thứ làm tê liệt bản thân, cũng không có cách xem nhẹ những sự thật vừa mở mắt có thể nhìn đến.

Nhưng hiện tại y cũng chỉ là một hàm xóm mắc nợ Sở Từ mà thôi, không cần lo lắng Sở Từ sẽ ép buộc y làm việc gì. Cho nên cái nhìn cũng trở nên hơi khác.

Dường như dáng người hơi mập mạp này cũng không phải khó coi như vậy. Mặt mũi cô không xấu, thậm chí nói là thanh tú. Hiện tại dáng vẻ ồm hơn rất nhiều so với lúc trước y mới vừa vào nhà họ Sở. Cho nên ngũ quan cũng rất dễ nhận biết, đôi mắt này mang theo vài phần tinh xảo sáng suốt, nó không ngày thơ giống như mấy cô gái khác trong thôn, làn da cũng trắng. Vốn dĩ xin màu dần dần biến mất.

Kỳ thật, cô cũng không phải cô gái khó coi như vậy. Từ Nhị nhìn không được cười khổ, quả nhiên là xa thơm gần thúi. Khoảng cách khác hóa ra có thể nhìn thấy khác biệt lớn như vậy. Nhưng mặc kệ như thế nào, y và Sở Từ lại không có khả năng. Con gái như vậy đủ để thưởng thức, đủ để bồi thường. Nhưng lại không có khả năng đến gần.

- - - - -

Ngày hôm sau, Sở Đường từ sáng sớm đã lên huyện đi học. Từ Nhị bên kia cũng giống như vậy. Từ Vân Liệt đã đưa hết tiền cho nàng, chỉ sợ cũng không có dư lại nuôi Từ Nhị. Cho nên nể mặt Từ Đại, Sở Từ cho Sở Đường tiền tiêu vật gấp đôi.

Sau cơn mưa là lúc hái nấm tốt nhất, nấm hoang trên núi còn nhiều hơn hai ngày trước. Nhưng ngoài nàng ra mấy đứa trẻ lên núi cũng không ít. Khi nàng trở về từ giữa trưa cũng không có gặp thôn dân đến gây chuyện. Lúc này nàng mới đến hỏi Thôi Hương Như, biết được hóa ra những thôn dân mất tiền đã tìm đến sau khi Từ Đại về nhà ngày hôm qua. Dưới sự bảo đảm của Từ Đại mới có thể an ổn như thế.

Hai ngày sao, Từ Vân Liệt và cảnh sát trên thị trấn dẫn về ba người. Ba người này tuổi cũng không lớn. Nhưng nhìn hơi cà lơ phất phơ, những thôn dân mất đồ đều tham gia vào ồn ào nhộn nhịp. Sở Từ là người bị hai chịu oan ức tự nhiên cũng lộ mặt.

"Đồ mọi người mất trong đồn đã tìm được rồi, chủ sở hữu hãy đến nhận nó. Ngoài ra số tiền sẽ do người nhà bọn họ trả lại. Hôm nay dẫn bọn họ đến đây chủ yếu là cho mọi người biết, miễn cho mọi người lại oan uổng người vô tội." Cảnh sát mở miệng nói.

Sở Từ lại nhìn qua Từ Vân Liệt. Nàng có thể khẳng định là Từ Vân Liệt có ý muốn dẫn người về.

Các cảnh sát lấy ra tất cả đồ ở trong rổ, bên trong bỏ một ít đồng hồ, trang sức linh tinh. Thôn dân vừa thấy vội vàng vọt qua: "Đây là của tôi!"

"Bông tai này là của hồi môn nhà mẹ cho tôi, tổ tiên truyền lại!"

"Vòng tay này là ông nhà tôi đi huyện mua cho tôi..."

Bạn một câu tôi một câu, không được mấy giây những đồ trong rổ bị lấy đi không còn một cái. Hai ngày nay cảnh sát đã hỏi rõ ràng đồ mọi người mất. Hiện tại đồ bị mất đã trở lại, đánh giá số tiền kia hẳn là cũng có thể trở về. Cho nên tảng đá lớn trong lòng mọi người cuối cùng cũng rơi xuống.

"Còn nhỏ tuổi không chịu học giỏi lại đi trộm đồ. Tương lai ba mẹ tui bây chỉ sợ cũng không còn mặt mũi gặp tổ tiên!" Sau khi cầm đồ về có người còn hơi tức giận lại bắt đầu nhìn chằm chằm ba người này mắng chửi.

Ba người này bị công cô tay, vùi đầu cực thấp. Từ Vân Liệt trực tiếp cắt đứt người khác nhục mạ, tự mở miệng nói: "Hôm nay dẫn bọn họ đến đây, một là để cho bọn họ chỉ ra và xác nhận đồng lõa. Hai là cho mọi người xin lỗi Sở Từ. Nếu cô ấy không phải ăn trộm, vậy hai ngày trước mọi người lên lút lấy đồ trong nhà cô ấy cũng nên trả lại. Nếu không mọi người cũng giống bản chất như ba người này, cũng phải kêu người dân mọi người đến đồn nhốt một đêm."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Đồng lõa

Editor: demcodon

Trước đó mấy người này xông vào từ đường dường như dọn hết tất cả đồ bên trong. Sau đó bởi vì Từ Vân Liệt xuất hiện nên có một số người khách khí bỏ xuống một ít chần và đồ dùng hằng ngày. Nhưng gà trong sân và các đồ gỗ Sở Từ vốn dĩ để ở trong sân phơi nắng nhưng không có ai để lại. Bây giờ trong sân trống không, hơn nữa hai ngày trước mưa xuống một cơn càng có vẻ thê lương trong trẻo và lạnh lẽo.

Cho nên trước mắt Từ Vân Liệt vừa nói mấy câu này về mặt mọi người không tốt, cũng có người ngượng ngùng cười nói với Sở Từ: "Sở Từ à, gà của

cháu còn sống tốt ở trong sân nhà thím, lát nữa thím sẽ trả về cho cháu nha!"

"Những đồ chơi gỗ đó cháu làm con trai chú rất thích. Cháu cộng lại phải trả bao nhiêu tiền, lát nữa chú lại tìm cháu đặt làm một bộ khác..." Một người khác nói.

"Sở Từ, chuyện này là mọi người sai, nhất thời chưa điều tra kỹ. Cháu cũng đừng để ở trong lòng nha?"

Một người lại một người, giọng nhỏ nhẹ rất dịu dàng, không thể không nói Sở Từ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ những hàng xóm này hòa khí như thế, so sánh với thái độ trước kia khác xa nhau như hai người. Trong lòng Sở Từ nhin không được cảm thấy buồn cười. Hôm nay xem như lấy được phúc của Từ Văn Liệt, còn có thể làm cho thôn dân xin lỗi nàng, có thể ngạc nhiên hơn mặt trời mọc từ hướng tây.

Tất nhiên, những người này mặc dù ôn tồn nói xin lỗi. Nhưng cũng không để phản ứng giờ phút này của nàng ở trong lòng. Dù sao ở trong mắt những người này, nàng bắt quả chỉ là con bé 17 tuổi. Bọn họ làm trưởng bối có thể khách khí như thế đã cho nàng mặt mũi. Về phần nàng có tiếp hay không cũng không sao cả. Bởi vậy một cuộc nói chuyện vừa chấm dứt, những người này lại đưa lực chú ý chuyển tới đám ăn trộm.

"Cảnh sát, Từ Đại vừa mới nói trong chúng tôi còn có đồng lõa, đây là sự thật?" Một trưởng bối mở miệng hỏi.

Việc ăn trộm này là người ngoài thôn đối với thôn dân coi như là một chuyện tốt. Ít nhất chứng minh thôn dân bọn họ đơn giản và chân thật, không ai vi phạm pháp luật. Nhưng nếu là biến thành thôn dân liên minh với người ngoài, vậy trộm nhà này càng đáng sợ, ăn cây táo - rào cây sung, tâm tư ác độc. Lần này có thể bắt được còn may. Nếu bắt không được, tương lai ai còn dám để một số đồ quý giá trong nhà chứ?

Cảnh sát đi chung với Từ Văn Liệt đến cũng đến tuổi trung niên, rất hưởng thụ loại cảm giác được người tôn trọng. Lúc này gật đầu, trịnh trọng nói chuyện: "Hai ngày nay trong đồn vẫn luôn tìm bắt ba người này. Lúc bắt được cả người lẫn tang vật. Nhưng chúng tôi hỏi cung ba người này nói trước kia đã tới thôn Thiên Trì hai lần, sờ dẫm đám đến trộm đồ là bởi vì có người trông chừng giúp bọn họ. Tên đồng lõa kia chính là một thành viên trong mọi người. Lúc mọi người ở ngoài ruộng thì gã nhìn thấy. Sau khi xác định nhà mọi người không có ai mới thông báo cho bọn họ..."

Nói ra lời này mọi người càng nghĩ càng cảm thấy kinh khủng. Quả thật không thể tin được lại có người âm hiểm như vậy.

"Nói mau, tên đồng lõa kia là ai?" Một ông già đứng dậy hăm hừ tát lên đầu một trong ba tên còn đồ một cái, hăm hăm nói.

Mọi người sao có thể không tức giận chứ? Nếu là ăn trộm ăn cắp bình thường cũng quên đi. Nhưng lại có dự tính và lên kế hoạch. Hơn nữa mọi người đều là người cùng thôn, đều nói bà con xa không bằng láng giềng gần. Bình thường giữa hàng xóm sẽ giúp đỡ hết mức có thể, giữa bọn họ cho dù có một số hiềm khích cũng đều không ảnh hưởng đến toàn cục. Nhưng không nghĩ tới lại có người liên minh với người ngoài xuống tay với người một nhà!

Lúc này, Sở Từ dường như đang quan sát. Phát hiện hầu hết mọi người là dáng vẻ rất tức giận, lại có duy nhất một người có thái độ hơi khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Anh hùng chiến đấu

Editor: demcodon

Chỉ nhìn thấy Hoàng Kiến Tân đứng ở cuối đám đông, hai bàn tay nắm chặt, đôi mắt khế nhếch lên, gương mặt tái nhợt. Sở Từ nhìn từ bên cạnh có thể nhìn thấy mồ hôi lạnh chảy ra từ trán gã, còn có đôi chân hơi run rẩy.

Đây cũng không phải là tức giận mà là sợ hãi. Sở Từ mím môi, nhin không được hơi tò mò. Chẳng lẽ tên đồng lõa chính là Hoàng Kiến Tân? Ngay khi suy nghĩ này xuất hiện trong lòng Sở Từ rất sốc. Hoàng Kiến Tân này mặc dù bỏ học, nhưng dù sao cũng đọc sách nhiều năm như vậy, hoàn toàn có thể dựa vào những tri thức đó đi tìm được một công việc cũng không tệ lắm, tiền lương cũng sẽ không quá thấp, ít nhất sẽ có chén cơm sắt cả đời ăn uống không lo. Bên cạnh đó, dáng vẻ của gã xuất sắc. Bây giờ gia cảnh cũng không nghèo khổ, cưới một người vợ tốt vẫn là có thể, hoàn toàn không có lý do gì phải đi trộm đồ?

Không phải là vì đối phó chị dâu Tôn Bách Linh này chứ? Sở Từ nhin không được nghĩ đến. Nhưng trước mắt, Sở Từ mặc dù đoán được đồng lõa là ai. Nhưng không thể nói thẳng, chỉ im lặng ở một bên lẳng lẳng quan sát, cũng có vài phần xem biểu diễn.

Hiện tại dáng vẻ của Hoàng Kiến Tân mặc dù nói đáng thương. Nhưng đó cũng là xứng đáng, sớm biết như vậy lúc trước đừng làm?

Tên lưu manh kia bị ông già tát một cái hơi choáng váng, lao đảo một cái đã té ngã, chặt vật bò dậy từ dưới đất: "Đừng đánh! Tôi cũng không muốn trộm đồ của mọi người, là người trong thôn mọi người tự tìm đến tôi."

Trong lòng tên lưu manh cũng hơi uất ức. Mặc dù hấn bình thường hơi vô lại, nhưng ý vào tính tình nóng nảy cứng rắn cũng có đàn em phía sau, trải qua cuộc sống cũng coi như không tệ. Mấy người trước đó một chàng trai thông qua đàn em của hấn tìm đến hấn, nói là muốn hợp tác với hấn, chuyện có thể kiếm tiền hấn đương nhiên sẵn sàng. Buổi tối mấy ngày trước ra tay lên lút đến, thừa dịp bóng đêm gặp qua thằng nhóc kia đã mấy lần, mà cùng ngày

cũng coi như thành công, vào tay hơn 380 đồng, cho thằng nhóc 50, tiền còn dư lại và đồ đạc bọn họ chia đều cho ba người.

Chỉ là không nghĩ tới hần sẽ xui xẻo như vậy, tiền chưa xài hết đã bị người tìm tới cửa.

Nếu người trong đồn tìm đến cửa hần không sợ, hần có thể tìm quan hệ. Nhưng cố tình không hiểu từ đâu rước lấy một tên bộ đội! Nghe nói đối phương còn là Đại đội trưởng. Mặc dù là chức vụ nhỏ, nhưng người ta có công. Người trong đồn nói mấy tháng gần đây lúc Từ Văn Liệt đánh giặc thì tổ chức quân đội trước sau đánh đuổi quân địch tấn công bảy lần, rất dữ dội. Bởi vậy bị hư hỏng tại, còn đạt được danh hiệu Anh hùng chiến đấu, công hạng nhất. Hiện tại trở về là dưỡng bệnh, bệnh này nếu không dưỡng tốt thì nhà nước cũng sẽ tìm lối thoát cho hần. Vậy cũng không dễ chọc!

Tên lưu lạnh uất ức một hơi, xé dịch người, run rẩy nói tiếp: "Là họ Hoàng, gã thông qua Tiểu Hắc tìm tôi, còn chia cho gã 50 đồng nữa! Cho nên mọi người đòi tiền cũng nên tính lên gã một phần!"

Hần vừa nói ra lời này mọi người đều sùng sốt.

Họ Hoàng? Thôn Thiên Trì có không ít gia đình họ Hoàng, chỉ dựa vào một dòng họ này cũng tìm không thấy người.

Nhưng cùng lúc đó, Thôi Hương Như và Trương Quế Vân cũng đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Chỉ cần người này không nói đến Sở Từ là được. Mà lúc này Trương Quế Vân lại lập tức đưa ánh mắt xin lỗi về phía Sở Từ.

"Tên là gì? Bao nhiêu tuổi, mày nhìn xem trong chúng tao có tên đó hay không, có thì chỉ ra!" Ông già trong thôn lại nói.

Tên lưu mạnh ngẩng đầu đảo mắt qua trong đám người. Cuối cùng chỉ vào một hướng: "Chính là gã! Mặc dù mỗi lần tôi thấy gã đều là trời tối. Nhưng cũng nhìn thấy rõ ràng, trông giống như trai bao, có một nốt ruồi đen lớn trên bàn tay phải!"

Lướt một chút, ánh mắt mọi người đều nhìn qua. Khi nhìn thấy gương mặt của Hoàng Kiến Tân mọi người đều sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Anh ấy thế nào?

Editor: demcodon

Di Hoàng cũng sợ hãi, vừa rồi lúc tên lưu mạnh nói một tên họ "Hoàng" thì trong lòng bà còn đang chửi thằng nhóc cùng tộc đui mù nào lại ăn trộm đồ. Nhưng bây giờ con trai mình biến thành tên ăn trộm bị bà chửi mấy ngày qua. Bà hơi bối rối.

"Chờ đã! Mày nói lưu nói vượn cái gì, nhà của tao cũng bị trộm mà!" Di Hoàng vội vàng nói.

Mặc dù ruộng lúa nhà bà bị hủy chỉ còn lại không được hai mẫu. Nhưng ngày tập thể đốt rơm bà cũng tham dự, trong nhà cũng không có ai. Lúc trở về Tôn Bách Linh nói cho mọi người biết mất hơn 20 đồng tiền, cho rằng Tiểu Lan lấy trộm còn chửi cả đêm.

"Phi! Là con trai bà cầu tôi trộm, còn nói phòng chị dâu gã là một phòng ở phía đông, không tin chính bà hỏi gã đi!" Tên lưu mạnh trợn mắt, liếc mắt xem thường một cái nói thẳng.

Cả người Hoàng Kiến Tân run lên. Lúc này ánh mắt Tôn Bách Linh lập tức đảo qua: "Tốt! Cả nhà mấy người đang nuôi loại người nào vậy? Lớn trộm, nhỏ cũng trộm! Vậy mà còn xúi giục người khác đi trộm phòng chị dâu nhà mình! Hoàng Kiến Tân, tôi không phải là không cho cậu đi học sao? Tại sao cậu lại độc ác như vậy?"

Tôn Bách Linh lần này cũng thật tức, hai mắt trừng giống như viên thủy tinh, ước gì có thể nuốt đưa em chồng này.

"Em không có! Là hần vu oan cho em!" Hoàng Kiến Tân vội vàng nói.

"Vu oan cho cậu? Vậy cậu hãy nói thật ra tại sao bọn họ lại vu oan cho cậu? Trước kia cậu không phải ở trường học chính là ở trong thôn, người ta làm sao sẽ biết cậu?" Tôn Bách Linh chỉ vào mũi lại chửi.

Đối với người nhà chồng này, cô không có để mắt một người. Mẹ chồng keo kiệt tham lam, cả ngày so đo một chút lợi cực nhỏ, lòng tràn đầy cảm thấy con dâu không phải là người, ước gì có thể làm cho con dâu giống như trâu mà sai bảo. Cô em chồng đôi mắt lạnh lợi, học hết mười phần tính cách của mẹ chồng, tương lai trưởng thành một đức hạnh sống buông thả. Còn chồng, mềm yếu ngu hiểu, không rên một tiếng có thể làm tức chết người. Nếu không phải xem còn có vài phần thành thật thì cô cũng không muốn chịu tội! Mà đứa em trai này... đó chính là một mặt hàng ăn một đấng nói một nẻo!

Bình thường ở trong nhà cũng không thích làm việc, rõ ràng thành tích không tốt lại cả ngày ảo tưởng chuyện sau khi thi đậu đại học, không nghe khuyên bảo. Hơn nữa một khi ở trước mặt gã nói nhiều vậy lỗ mũi đều hết lên trời, quả thật làm người ghét.

Nhưng cô vốn dĩ nghĩ rằng những người nhà này sẽ không gây tai họa cho người trong nhà. Nhưng không nghĩ tới sẽ ném mặt mũi ra bên ngoài!

Tôn Bách Linh tức giận đến mức ngực khó thở, tưởng tượng đến phòng mình bị em chồng để lộ ra cả người cô đều khó chịu.

"Anh nhìn xem đứa em trai này của anh đi! Anh còn cả ngày nói tốt cho nó, muốn để cho nó đi học! Nó cứ như vậy, tương lai có thể có tiền đồ gì lớn? Hôm nay có thể trộm đồ, tương lai còn không biết có thể trộm cái gì nữa!" Tôn Bách Linh nói với chồng bằng đôi mắt đỏ và chống hông.

Hoàng Kiến Dân còn đang ở trong ngạc nhiên vẫn chưa hồi phục tinh thần lại. Hiện tại nghe được lời vợ nói mặt đều xấu hổ đỏ bừng.

"Im đi, người phụ nữ hôi hám kia!" Hoàng Kiến Dân càng tức, há miệng hét lên.

Mọi người theo bản năng cách xa cả nhà này một chút, mà già trẻ cả tộc họ Hoàng này đều đổ lỗi cho cả nhà này.

"Thật sự là... may mắn, may mắn ly hôn..." Thôi Hương Như bị sợ hãi trước cảnh này, túm ống tay áo của Sở Từ buồn bã làm bầm một câu.

Tên ăn trộm này đã tìm được rồi, chuyện còn lại nằm ngoài tầm kiểm soát của nàng. Nhưng nhìn thấy Thôi Hương Như lẻ loi một mình, trong lòng nàng không có cảm giác gì. Đột nhiên thoáng nhìn thấy một người đàn ông đứng bên kia giống như một cây tùng ma xui quỷ khiến nói: "Chị Hương Như, chị thấy Từ Đại là người thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Đùng dọa chị sợ

Tuổi tác của Thôi Hương Như cũng không lớn, xem như bằng tuổi với Từ Vân Liệt. Nhưng chính là kết hôn sớm, bình thường giả dạng cũng giống người phụ nữ. Cho nên rõ ràng 23-24 tuổi nhìn qua lại như là hơn 30 tuổi, quá mức trưởng thành.

Sở Từ nhắc đến Từ Vân Liệt ở trước mặt chị, Thôi Hương Như sợ hãi. Mặc dù chị làm người hơi ngây thơ, nhưng dù sao cũng đã kết hôn một lần. Lúc hơn 10 tuổi cũng có người hỏi qua chị câu tương tự. Cho nên nhất thời hiểu được ý của Sở Từ, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, vội vàng xua tay: "À Từ, em đừng làm chị sợ, cũng không thể kéo chị và... và Từ Đại chung với nhau..."

"Tại sao?" Sở Từ hơi sững sốt. Dáng vẻ này của Thôi Hương Như dường như tránh Từ Vân Liệt như rắn rết.

"Chị mới ly hôn không bao lâu, cũng không muốn tái giá nhanh như vậy. Hơn nữa, em xem Từ Đại đi, lạnh lùng, cứng rắn như không biết cười. Chị còn nghe mẹ Xuyên Từ cậu ấy ở biên giới đánh giặc, giết qua rất nhiều người..." Thôi Hương Như vội vàng giải thích.

Sở Từ hết chỗ nói rồi! Nếu là đi đánh giặc khẳng định phải giết người rồi. Chẳng lẽ lúc nhìn thấy kẻ địch còn muốn kéo đối phương đến bàn uống rượu tâm sự? Nhưng cẩn thận nghĩ lại, những đồng đội kiếp trước cũng đều rất khó tìm được vợ, có thể chấp nhận bọn họ phần lớn đều là một số phụ nữ tù tội. Cô vợ quá mức yếu ớt giống như Thôi Hương Như căn bản là không chịu nổi tính tình bạo lực của quân nhân.

Là nàng can rõ. Sở Từ vội vàng nói xin lỗi: "Chị Hương Như đừng căng thẳng, em cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi."

"Chị biết tâm tư của em. Nhưng tính tình thẳng này của em có thể nói chuyện với Từ Đại. Nhưng chị thì không được, nhìn thấy ánh mắt của cậu ấy lòng chị đã bắt đầu run. Hơn nữa, mặc dù tuổi chị không lớn hơn cậu ấy. Nhưng dù sao cũng kết hôn một lần, cũng không muốn gieo tai họa cho người ta. Ngoài ra, cho dù chị muốn tìm cũng phải xem gia đình mới nói sau. Mẹ Từ Đại..." Thôi Hương Như kìm nén giọng nói xong câu cuối cùng.

Nhưng Sở Từ đã hiểu được. Mẹ kế Trương Hồng Hoa kia của Từ Đại không tốt hơn đi Hoàng bao nhiêu.

"Lời này coi như em chưa nói qua." Sở Từ cười nói.

Thôi Hương Như cũng lắc đầu bất lực. Chị biết giữa Sở Từ và Từ Nhị là trong sạch, hai ngày nay lại nhìn thấy Từ Đại chăm sóc Sở Từ khắp nơi, trong lòng ngược lại cảm thấy hai người giống như một cặp. Chẳng qua bởi vì thân phận của hai người cho nên không thể rõ nói. Chị là không nghĩ tới lại bị Sở Từ trêu chọc trước.

Sở Từ và Thôi Hương Như ở bên cạnh thì thầm nói chuyện. Lúc này Hoàng Kiến Dân cuối cùng cũng mở miệng thừa nhận chuyện ăn trộm đồ này.

Hoàng Kiến Dân trước kia xem như bé trai ngoan ngoãn. Bởi vậy trong lòng mọi người đều hơi thẩn thức. Đứa trẻ này dù sao cũng là hàng xóm trưởng bối nhìn lớn lên. Bởi vậy cũng không đành lòng nhìn tiền đồ của nó bị hủy sạch. Chỉ tiếc chuyện này đã làm âm ỉ lên, không thể cứ kết thúc như vậy, cũng chỉ có thể trở mặt nhìn nó bị cảnh sát dẫn đi.

"Chị Hoàng, đứa nhỏ này cũng chỉ nhốt ở trong đồn mấy ngày thôi. Sau đó chờ nó trở về chị cẩn thận dạy dỗ là được..." Một người phụ nữ nhìn dáng vẻ đi Hoàng kêu trời khóc đất lắc đầu nói.

Đôi mắt đi Hoàng lúng túng, nhìn chằm chằm Tôn Bách Linh khóc lóc mắng: "Con trai tao vốn dĩ rất tốt. Nếu không phải tại cô không cho nó đi học thì cũng không đến mức như vậy!"

"Mẹ, vậy bây giờ mẹ là trách con à? Nếu mẹ cảm thấy là lỗi của con, vậy để cho con và Kiến Dân ly hôn đi, không phải gây tai họa cho nhà mấy người!" Tôn Bách Linh nói nhấn mạnh.

Khi nhắc đến chuyện ly hôn, trong chớp mắt đi Hoàng lại ù rũ. Chuyện nộp thuế lương cũng trong mấy ngày nay, sau khi đuổi Tôn Bách Linh đi bà phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ bởi vì không giao nộp thuế lương thực phải đi theo con trai vào trong đồn ở một khoảng thời gian sao? Bà cũng không muốn chịu tội như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Nối lại tình xưa

Editor: demcodon

Vừa rồi Sở Từ vẫn luôn nói chuyện với Thôi Hương Như. Cho nên không biết được lý do tại sao Hoàng Kiến Tân ăn trộm đồ. Trên đường trở về lại nghe người khác nói chuyện mới xem như hoàn toàn hiểu được.

Hoàng Kiến Tân sở dĩ sẽ làm như thế cũng không phải tất cả là vì đi học. Lý do chính vẫn là lo lắng trên tay không có tiền về sau sẽ bị Tôn Bách Linh áp bức. Mặc dù trước kia cuộc sống của nhà họ Hoàng rất khó khăn. Nhưng bởi vì là đứa con trai duy nhất trong nhà đi học không tệ nên mẹ tự nhiên là không làm cho gã chịu một chút uất ức. Nhưng sau khi Tôn Bách Linh gả vào cửa, thậm chí không thể đếm được mẹ nói gì. Cho nên Hoàng Kiến Tân mới bắt đầu hoài nghi về cuộc sống trong tương lai.

Sở Từ nhìn không được nghĩ đến mấy ngày trước đó gã nói muốn muốn kết hôn với nàng, lại rất ngưỡng mộ Tôn Bách Linh.

Người kiêu ngạo như Hoàng Kiến Tân bị buộc đến cầu xin nàng, có thể thấy được trong lòng gã chịu áp lực lớn đến bao nhiêu. Nhưng nàng thật ra không cảm thấy Tôn Bách Linh làm sai cái gì. Dù sao nếu Tôn Bách Linh không đủ mạnh mẽ cũng đi theo con đường cũ của Thôi Hương Như. Đối mặt với cả nhà đi Hoàng ích kỷ, cô lo lắng nhiều cho bản thân một chút cũng là nên.

"Em Sở..." Sở Từ mới về nhà, phía sau lại vang lên giọng Tôn Bách Linh.

Nàng vừa xoay người thì nhìn thấy Tôn Bách Linh cầm một cái rổ đi tới nhét rổ vào trong tay nàng, hơi khó xử nói: "Bởi vì em chồng chị liên lụy em bị người vu oan, thật sự là xin lỗi. Nhưng mẹ chồng của chị là loại người nào em cũng biết. Có một số việc chị thật sự không ngăn cản được..."

"Chị có ý gì?" Sở Từ và Thôi Hương Như đều sững sờ.

"Kỳ thật chuyện Kiến Tân muốn kết hôn với em chị cũng biết. Lúc nó chưa đi tìm em đã thổi gió cho người trong nhà, chỉ là không nghĩ tới em sẽ từ chối. Mẹ chồng chị mặc dù cảm thấy chị hại Kiến Tân, nhưng bà không có cách nào làm gì chị. Cho nên cũng chỉ có thể đối phó em, chính là vừa rồi đi tìm thôn trưởng nói chuyện này, ý là không cho em ở từ đường nữa." Tôn Bách Linh áy náy nói.

Thôi Hương Như vừa nghe nhất thời sốt ruột: "A Từ, vậy phải làm sao đây?"

Một mình Sở Từ thì không sao, nhưng còn đứa em trai nữa. Lúc tan học về nhà thì không có chỗ ở thì làm sao bây giờ?

"Đừng nóng vội." Sở Từ vỗ tay chị an ủi một tiếng.

Tôn Bách Linh giương mắt lại nhìn Thôi Hương Như mấy lần, không biết nên nói là chán ghét hay thích, chỉ thản nhiên nói: "Tính tình của Kiến Dân tôi biết, không phải người đáng tin. Mẹ chồng không muốn làm cho tôi sống tốt, không chừng sẽ xuống tay từ trên người cô..."

Ngụ ý coi như là cảnh cáo Thôi Hương Như. Hoàng Kiến Dân có khả năng tìm chị nói chuyện yêu đương. Đến lúc đó chị đừng nối lại tình xưa.

Thôi Hương Như căm thù nhà họ Hoàng đến tận xương tủy, nhất thời lạnh mặt nói: "Quản tốt đàn ông của cô là được. Dù sao tôi ước gì có thể tránh đi."

"Vậy là tốt rồi." Tôn Bách Linh cũng không nói nhiều, lúc này mới quay đầu rời đi.

Sở Từ nhìn thái độ của cô xem như hiểu được Tôn Bách Linh nhìn như là tới giúp nàng. Trên thực tế cũng là muốn nhìn xem trong lòng Thôi Hương Như nghĩ thế nào. Vạn nhất Thôi Hương Như còn tâm tư với Hoàng Kiến Dân. Đến lúc đó chính là tình chàng ý thiếp, thật không có chuyện gì của Tôn Bách Linh. Huống chi trên người Thôi Hương Như cũng không thiếu tiền, hơn 1000 đồng vẫn phải có. Đến lúc đó cũng có thể trở thành chỗ dựa cho mẹ con họ Hoàng chống lại cô.

Nhưng Thôi Hương Như này có chuyện gì đều hiện ở trên mặt. Nếu chị cực kỳ chán ghét nhà họ Hoàng, đó chính là thật sự. Cho nên Tôn Bách Linh tin

tưởng không nghi ngờ.

Sở Từ thở dài một hơi, ai nói người trong thôn này chỉ thật thà chất phác? Nếu như có người uy hiếp đến địa vị và gia đình của bọn họ, vậy tâm nhân lập tức còn nhiều hơn tổ ong vò vẽ. Tất nhiên, mặc kệ nói như thế nào Tôn Bách Linh coi như là báo tin cho nàng biết trước, có thể làm cho nàng chuẩn bị trước một chút, miễn cho đến lúc đó trở tay không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Lấy lại từ đường

Editor: demcodon

Từ đường này nàng cũng không tính cứ luôn ở đây, mực cười, có gì hay ở một ngôi nhà nhỏ chỉ rộng khoảng 20 mét vuông chứ? Đông lạnh hè nóng không nói, nó thậm chí không có tác dụng bảo vệ sự riêng tư. Nếu không phải nàng có không gian thì đồ quý giá không có chỗ nào để giấu!

Loại nơi quỷ quái này nàng đã sớm muốn dọn đi.

"Đây cũng là lúc em xây một ngôi nhà, lát nữa chị sẽ rút hết tiền ra. Nếu thật sự không đủ..." Thôi Hương Như bắt đầu thở ngắn than dài.

Chị nói đến một nửa bị Sở Từ chuyển chủ đề: "Thuốc trị cháy nắng em đưa cho chị dùng có hiệu quả không?"

Trong lòng nàng muốn cải thiện danh tiếng lại muốn kiếm tiền. Bởi vậy lợi dụng sách Phúc Duyên suy nghĩ ra một bài thuốc. Hiện tại mặc dù thời tiết hơi mát mẻ, nhưng vụ thu hoạch mùa thu mấy ngày trước đó mọi người đều ở ngoài ruộng tiếp xúc với ánh mặt trời độc. Những thôn dân này ở ngoài ruộng cả ngày, gần như trên người mỗi người đều có vết thương cũ mới khác nhau. Hơn nữa bình thường đều là một mảnh lớn. Đặc biệt là phần eo, cổ, cánh tay.

Loại vết thương này sẽ làm cho màu da khác với những chỗ khác. Hơn nữa vừa mới cháy nắng càng có một loại cảm giác nóng rát, nó sẽ dần bị bong ra, mất nhiều thời gian mới chậm rãi khôi phục. Thậm chí có khả năng còn chưa kịp khôi phục tốt thì mùa hè năm sau lại đến, lại thêm một lớp cháy nắng mới, lặp đi lặp lại.

Cũng bởi vậy, làn da người trong thôn hầu hết đều ngăm đen.

"Có chút hiệu quả, bôi lên hơi lạnh. Nhưng đó là vết thương cũ của chị, vốn dĩ đã tan hơn phân nửa. Cho nên hiện tại cũng không nhìn ra hiệu quả. Lát nữa chị tìm thím Quế Vân hỏi một chút, chị thấy trên tay thím ấy cháy nắng nghiêm trọng đã tặng cho thím ấy một phần thuốc em đưa cho chị." Thôi Hương Như cười tủm tỉm nói.

Nói xong, thấy Sở Từ không hé răng nên hỏi: "Trong lòng em có phải còn trách thím ấy trước đó không nói chuyện giúp em, thậm chí còn lừa với người khác đến tìm em gây rắc rối hay không?"

"Không đến mức đó, thím ấy bị mất tiền trong lòng sốt ruột mà thôi. Em không có lòng dạ hẹp hòi như vậy." Sở Từ nói thẳng.

"Vậy là tốt rồi, vừa rồi lúc bắt được ăn trộm thím ấy vẫn luôn nhìn em, hẳn là cũng muốn giải thích với em..."

Thôi Hương Như vừa mới dứt lời bên ngoài đã có động tĩnh, vừa ra cửa nhìn thấy Trương Quế Vân đến, đội trưởng quản lý trong thôn cũng đến.

Không cần phải nói, lý do tại sao đội trưởng này đến cũng biết, khẳng định là vì từ đường rách nát này.

Quả nhiên, đối phương vừa vào cửa cũng không nhìn người khác trực tiếp nhìn chăm chăm Sở Từ nói: "Sở Từ, từ đường này vốn dĩ là sản nghiệp của tổ tiên Hoàng thị, mỗi năm dùng để tế tổ. Hiện tại người ta không thích để cho cô ở miễn phí, đã khiếu nại lên thôn trưởng. Thôn trưởng cảm thấy cô cũng lớn, cũng nên dọn ra ngoài. Hơn nữa từ đường này nhiều năm không tu sửa. Nếu ngày nào đó sụp sẽ không tốt lắm, cho nên cô xem..."

Nói đến khúc này đã muốn nói trắng ra.

"Phì, là chị Hoàng nói chứ gì?" Trương Quế Vân nhất thời tròn mắt xem thường. Bà và di Hoàng là cùng thế hệ. Cho nên cũng không kiềm chế trực tiếp nói thẳng: "Từ đường này đều có trên trăm năm lịch sử. Mặc dù có Hoàng thị ra lực, nhưng trước đó có Trương thị và Sở thị cũng đều giúp đỡ tu sửa. Tội lại nghe nói thật lâu trước kia từ đường là công cộng, cũng không tính là sản nghiệp của tổ tiên bọn họ."

"Mặc kệ là sản nghiệp của tổ tiên ai, tóm lại không phải của Sở Từ, không thể ăn vạ ở bên trong không đi." Đội trưởng lạnh mặt nói: "Ba ngày sau đến đây lấy từ đường."

Lời ít mà ý nhiều, nói xong trực tiếp chạy lấy người, không chút khách khí.

Thời gian ba ngày đối với Sở Từ cũng coi như nhiều. Bởi vì đồ đạc trong nhà thật sự rất ít, một tiếng là có thể dọn sạch sẽ.

Người vừa đi trong phòng yên tĩnh một lát. Trương Quế Vân nhìn Sở Từ cười nói: "A Từ, chuyện trước đó là thím sai. Thím ở đây xin lỗi cháu, thím đến còn có chuyện muốn nói với cháu, chính là hai tháng trước chúng ta có bàn chuyện hàng đàn lát. Nếu nhà thím muốn mua đứt nó không phải nói trả thêm 300 đồng nữa sao? Thím và chồng đã suy nghĩ về nó và đã mượn tiền bổ sung, trong lòng thím cũng có thể cảm thấy thoải mái."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Tác dụng của gương mặt

Editor: demcodon

Trong lòng Trương Quế Vân là sợ Sở Từ bởi vì tức giận mà bán kỹ thuật cho những người khác. Đến lúc đó bà tốn 200 đồng mua kỹ thuật trước đó sẽ giống như người, khẳng định không có lợi nhuận. Cho nên hiện tại giao 300 đồng phí mua đứt bà cũng không cần lo lắng người khác cướp con đường kiếm tiền của bà.

Kỹ thuật nhỏ này kiếm không được nhiều tiền. Nhưng một người phụ nữ như bà lại có thể trong lúc rảnh rỗi cố gắng giám bóp áp lực trong nhà.

Cũng may lúc này Sở Từ đúng lúc không đất, vậy khẳng định cần tiền xây nhà. Bà đến đúng lúc coi như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

"Được, sau khi thím đưa tiền cháu sẽ viết một tờ cam kết, bảo đảm 100 loại đó sẽ không truyền ra ngoài." Sở Từ dứt khoát lên tiếng như thể không nhớ rõ được sự khó chịu với Trương Quế Vân trước đó, thuận miệng nói tiếp: "Tay thím thế nào?"

Trương Quế Vân hơi sùng sốt, nhưng rất nhanh hiểu được cười nói: "Vốn dĩ vết bỏng còn rất nghiêm trọng. Nhưng thuốc mỡ Hương Như cho qua một buổi tôi đã tốt hơn không ít, không khó coi như vậy. Đúng rồi Hương Như, cháu mua thứ này ở đâu? Cháu ngoại gái nhà mẹ thím cũng bị cháy nắng, còn chưa có lập gia đình đâu, sợ tương lai nhà chồng ghét bỏ."

"Thứ này cũng không phải mua." Thôi Hương Như lập tức cười: "Đó là thuốc A Từ tự bào chế."

Chị nói ra câu này, đôi mắt Trương Quế Vân nhất thời tròn xoe: "Thật sao?"

Thuốc này ai dùng người đó biết, hiệu quả thật là không có lời gì để nói. Sau khi bôi lên hơi mát lạnh, dường như còn có tác dụng ngăn ngứa. Không chỉ có như thế, còn có một mùi hương cây cỏ nhàn nhạt, dai dẳng rất mạnh. Lúc làm việc ngửi được mùi hương này còn cảm thấy hơi thả lỏng.

"Còn có giả à?" Thôi Hương Như cũng hơi kích động.

"Làm sao cháu biết..." Trương Quế Vân tò mò với Sở Từ càng lúc càng lớn.

Bỗng nhiên con bé này biết đàn biết điều khác còn chưa tính. Hiện tại lại còn có thể bào chế thuốc?

Trên thị trấn có phòng khám và có trạm y tế. Nhưng loại vết thương cháy nắng này mỗi người dân nông thôn đều có, không đáng để trong lòng. Nếu con gái nhà ai chỉ vì chút vết thương này đặc biệt chạy đến thị trấn cho bác sĩ khám khẳng định sẽ bị trưởng bối răn dạy.

"Cả ngày cháu chạy lên núi nên biết một ít thảo dược. Trước kia còn gặp được một ông lão hái thuốc dạy cháu không ít." Sở Từ nói dối.

Trương Quế Vân bán tín bán nghi, một lát sau nói: "Vậy cháu còn thuốc này không? Nếu giá thích hợp... thím sẽ mua một ít..."

Chồng của bà là người bán hàng rong đi khắp hang cùng ngõ hẻm. Loại thuốc này cũng dễ bán, đến những thôn đó cứ rao to lên là được, con gái nào không thích làm đẹp chứ? Nhưng trong thôn lại có mấy đứa bé gái được nuông chiều từ bé chứ? Trên người đa số đều có chút vết thương.

"Có, một hộp 1 đồng." Sở Từ móc ra một hộp gỗ nhỏ từ trong túi.

Hộp gỗ này rất nhỏ, chỉ có chiều dài khoảng ngón cái, bên trong móc rỗng ruột và thuốc được đặt vào, thân hộp và nắp hộp được nối với nhau bằng một sợi dây. Hơn nữa những đồ vật bằng gỗ này cũng rất tinh xảo và xinh đẹp, trên hộp có khắc một loại hoa đại nhỏ.

"Mắc như vậy?" Trương Quế Vân hít thật sâu một hơi. Bà ngạc nhiên cảm thán chủ yếu là số lượng thứ này, hẳn là bởi không được mấy lần thì hết phải không?

"Hiệu quả tốt là được, thím có thể lấy trước một hộp trở về đưa cho cháu ngoại gái của thím dùng thử. Nếu chỗ bôi qua không có hiệu quả coi như cháu chưa nói qua chuyện này. Nếu như có hiệu quả thì thím đến đây bàn chuyện." Sở Từ cười nói, nói xong đưa hộp thuốc cho Trương Quế Vân.

Thứ này bà thật là dùng chút tâm tư. Nếu diện tích cháy nắng kia nhỏ thì hộp thuốc này khẳng định là đủ. Nhưng nếu quá lớn thì không phải 3-5 hộp

khăng định cũng không tốt.

Trong thôn có rất ít gia đình sẽ không tiếc bỏ ra nhiều tiền mua loại đồ này cho con gái như vậy. Nhưng nếu là con gái chuẩn bị làm mai thì khác. Con gái có thể làm việc và lớn lên xinh đẹp tự nhiên cũng có thể tìm được gia đình có điều kiện tốt hơn, tác dụng của gương mặt từ trước đến nay cũng đều không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Thay đổi rất nhiều

Editor: demcodon

Trương Quế Vân vốn dĩ là người hơi gan dạ sáng suốt. Nếu không trước đó cũng sẽ không lấy ra một số tiền lớn mua kỹ thuật đan của Sở Từ. Bởi vậy trước mắt vừa nghe Sở Từ không nói hai lời đã đồng ý chịu để cho bà dùng thử xem kết quả, thật cẩn thận lấy thuốc mỡ Sở Từ đưa.

"Thím Vân, cháu nghe nói thất lưng chú Trương không tốt à?" Sở Từ đột nhiên lại hỏi.

Trương Quế Vân sửng sốt nhưng gật đầu: "Trước kia trong nhà nghèo khổ, ông ấy liều mạng kiếm tiền và kiếm nhiều công việc. Cho nên thất lưng bị thương. Hiện tại không thể làm việc nặng lâu. Nếu không rất dễ nhức mỏi. Nhưng cháu hỏi chuyện làm gì gì? Chẳng lẽ cháu có thuốc có thể điều trị thất lưng à?"

Chồng của Trương Quế Vân cũng bởi vì không làm được việc nặng mới đổi nghề làm người bán hàng rong bán đồ. Chuyện này Sở Từ vẫn là nghe Xuyên Từ nói.

Sở Từ cảm thấy sự nghiệp của người bán hàng rong không duy trì được lâu. Nàng đi lên huyện xem qua những cửa hàng này hầu hết đều thuộc sở hữu của nhà nước. Nhưng cũng có một số cá nhân tự làm chủ có gan thử buôn bán. Họ chỉ nhìn thấy quy mô lần đầu tiên, sau đó không được việc gì. Nhưng thế giới này không có cái gọi là thân phận thấp hèn, thương nhân cũng được đánh giá so hơn thời cổ đại. Cho nên hẳn là không được mấy năm hộ kinh doanh cá thể có thể thay thế được những hợp tác xã mua bán của nhà nước.

Nếu nàng là Trương Quế Vân khẳng định sẽ chọn đến thành phố lớn. Mặc dù mở cửa hàng nhỏ ở huyện cũng mạnh hơn làm người bán hàng rong ở nông thôn nhiều. Tất nhiên, trước đó cần tài chính nhất định, hơn nữa lúc vừa mới bắt đầu danh tiếng hộ kinh doanh cá thể sẽ làm người xem thường. Hai vợ chồng Trương Quế Vân không sẵn lòng làm việc này.

"Có một số bài thuốc điều trị thất lưng nhức mỏi. Nhưng cháu không biết tình huống cụ thể của chú Trương. Cho nên cháu không biết nên chọn bài nào." Sở Từ thờ dãi một hơi, thôn Thiên Trì mặc dù dựa núi gần sông. Nhưng ngọn núi này cũng không phải núi sâu, các dược liệu cũng tương đối bình thường. Cho dù có thuốc tốt cũng đã sớm bị người hái đi.

Đôi mắt của Trương Quế Vân sáng ngời: "Bệnh của chú Trương cháu kỳ thật không nặng. Lúc phần lưng đau nhức cũng không phải quá nghiêm trọng. Nhưng nó tồn tại trong thời gian dài. Nếu cháu có thể làm thuốc giảm đau bao nhiêu tiền thím cũng mua."

Chồng bà cũng từng đi bệnh viện khám qua. Nhưng bác sĩ nói không thành vấn đề, chỉ là cơ thể vất vả nên sinh bệnh. Tương lai phải nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng làm việc quá mức mệt nhọc là có thể tốt. Nhưng chồng bà cũng là lao động quan trọng nhất trong nhà, không làm việc là không có khả năng. Cho nên lời dặn của bác sĩ căn bản là vô dụng.

"Như vậy đi, nếu như thuốc trị cháy nắng dùng tốt. Lần sau để cho chú Trương đến đây lấy hàng. Mấy ngày nay cháu pha chế thuốc mỡ, đến lúc đó để cho chú ấy thử xem. Về phần tiền thì quên đi, nhưng cháu muốn làm phiền thím một việc." Sở Từ mở miệng nói.

"Cháu cứ nói." Trương Quế Vân vội vàng nói.

"Chú Trương thường xuyên đi đến thôn khác, thậm chí hương trấn khác. Cháu muốn nói là sau này chú Trương có thể thuận tiện thu mua một số loại thảo dược và dược liệu giúp cháu được không? Đến lúc đó cháu dựa theo số lượng đưa tiền, ngoài ra trả thêm một chút phí dịch vụ cho chú Trương, thím thấy có được không?" Sở Từ nói tiếp.

Trong thôn này rất nhiều người hái được dược liệu cũng sẽ không bán cho trạm thu mua. Chủ yếu là bởi vì số lượng quá ít, căn bản bán không được giá tốt. Mà nàng cũng không yêu cầu số lượng lớn, mua những dược liệu này chủ yếu là muốn cất trong không gian.

Trương Quế Vân suy nghĩ cũng không có lập tức đồng ý. Dù sao người đi thu mua là chồng bà, bà khẳng định phải hỏi ý kiến đàn ông nhà mình một chút mới được.

Nhưng Sở Từ đã nắm chắc mười phần. Hai vợ chồng Trương Quế Vân này đều rất chịu khó, không có đạo lý thấy được tiền cũng không đi kiếm. Hơn nữa thu mua dược liệu chỉ là thuận tiện, cần số lượng cũng không nhiều, bọn họ không có đạo lý sẽ từ chối.

Thôi Hương Như nhìn Trương Quế Vân và Sở Từ nói qua nói lại hơi ngầy ra, luôn cảm thấy Sở Từ hơi xa lạ.

Sau khi chờ cho Trương Quế Vân đi rồi, Thôi Hương Như lúc này mới do dự mở miệng: "A Từ, mấy tháng gần đây em thật sự thay đổi rất nhiều..."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 168: Người nghèo nhất

Editor: demcodon

Trái tim của Sở Từ nhảy lên, liếc nhìn Thôi Hương Như một cái. Trên thế giới này người hiểu biết nguyên thân nhất không phải em trai Sở Đường, mà là Thôi Hương Như quan hệ hàng xóm không hề có huyết thống này. Trước kia hai người qua lại không ít, Thôi Hương Như biết rất rõ mọi thứ về cô. Trước mắt nhìn thấy nàng còn có thể pha chế được liệu ngac nhiên cũng là bình thường.

Mặc dù nói tính tình Thôi Hương Như hơi nóng nảy, nhưng tâm địa lương thiện, là người bạn rất tốt. Nàng thật ra không muốn bởi vì lý do mượn xác hoàn hồn lại ngày càng xa cách với chị.

"Trước kia em cũng không thích nói chuyện, đều là chị hỏi em mới trả lời. Nhưng bây giờ lại còn có thể bàn chuyện buôn bán với thím Quế Vân. Nếu là trước kia em sẽ không biết những việc này..." Thôi Hương Như càng nói càng cảm thấy kỳ quái. Nhưng trong lòng yếu ớt cảm thấy cuộc sống hiện tại của Sở Từ rất tốt, càng làm cho người kiên định. Trước kia cô ngay cả nuôi sống bản thân cũng khó khăn.

"Chị Hương Như, trước khi chị chưa gả đến đây em đã gặp được một ông lão tương đối lợi hại dạy em một số bản lĩnh. Nhưng khi đó em còn nhỏ tuổi không nhớ được, trong mấy tháng nay em liên tục mơ về quá khứ. Cho nên trí nhớ khôi phục không ít. Nhưng việc này tương đối mơ hồ, nói ra người khác nhất định sẽ cảm thấy em mê tín. Đến lúc đó bị mọi người chỉ trích lại không tốt lắm." Sở Từ lại lấy cớ nói.

Thôi Hương Như ngăn người: "Năm mơ? Đó là không thể nói, bằng không người khác còn tưởng rằng thần tiên tìm tới em đó!"

Sở Từ thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một hồi đi vào nhà lấy ra mẫu quần áo mình về mấy ngày nay để làm cho Thôi Hương Như xem, mượn cơ hội chuyển hướng chủ đề.

Thôi Hương Như có ưu điểm là ngay thơ và chân thành. Nhưng chắc chắn cũng giống như bốn chữ này. Đối với người nhà tâm tư chị rất đơn thuần, chỉ biết trả giá, sẽ không so đo được mất. Mặc dù giờ phút này không tin lời của nàng, cũng không tìm ra vấn đề nàng cố tình che giấu nó.

Cũng chính là vì loại tính cách này của chị, Sở Từ vẫn luôn nhìn không được mềm lòng che chở chị.

Mẫu quần áo Sở Từ lấy rất bình thường, nhưng đã tiến bộ hơn trước kia không ít. Hiện tại cũng có thể may và trước mặt, không đến mức thường xuyên bị đâm ngón tay giống ngay từ đầu. Mà Thôi Hương Như vận dụng tay nghề may và trời cho, Sở Từ dựa theo sách Phúc Duyên tự học, dứt khoát thỉnh thoảng chỉ cho nàng một chút. Mặc dù năng lực may vá của nàng không mạnh. Nhưng sau lưng có chỗ dựa, làm thầy vẫn có thể.

Nhưng cuộc sống nhân nhà này cũng không có che dấu được u ám trên đầu Sở Từ. Thời gian ba ngày còn chưa đến, tin tức Sở Từ phải dọn ra từ đường cũng đã truyền cho mọi người đều biết. Ở trong ánh mắt đồng tình của người khác, Sở Từ trước một đêm kỳ hạn quy định tìm đến thôn trưởng chọn ra vị trí nhà mới của mình.

Đất nền trong thôn bình thường đều miễn phí, có thể chọn xây nhà. Nhưng diện tích cũng có hạn chế, là căn cứ theo đầu người để tính toán. Sau khi ngôi nhà xây xong sẽ có cán bộ chuyên môn trong thôn đến đo lường. Nếu như vượt qua phạm vi tự nhiên phải trừng phạt, hoặc là trả tiền đền bù, hoặc là hủy đi kết cấu ngôi nhà.

Nhân khẩu trong nhà Sở Từ có hai người. Nhưng nàng có ý kén rẻ nên mua hai bình rượu ngon cho thôn trưởng. Cho nên chia diện tích nền cũng không quá nhỏ.

Mà vị trí được chọn còn ở gần mấy mẫu ruộng nhà mình, cách từ đường cũng không xa. Mà bên trái đất nền có hồ nước không lớn không nhỏ, dựa vào cái nhìn của Sở Từ tuyệt đối là nơi phong thủy tốt. Đương nhiên càng quan trọng là yên tĩnh hơn.

Vốn dĩ trong thôn có không ít người chờ coi chê cười Sở Từ. Nhưng tin tức cô muốn xây nhà vừa truyền ra trong chớp mắt mọi người sợ ngầy người.

Sở Từ từ trước đến nay chính là người nghèo nhất trong thôn, trước kia lại càng nghèo đến mức hái rau dại để sống qua ngày. Nhưng nghĩ đến hái rau dại, tất cả mọi người cảm thấy hơi mê mang. Đường như đã rất lâu không phát hiện Sở Từ ăn rau dại thì phải? Nhiều lắm có thể thấy cô hái một số cỏ không có ai dùng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Quá đúng lúc

Editor: demcodon

Không thể không nói, ngày Sở Từ dọn ra từ đường mọi người vây xem đều là một trạng thái phức tạp. Con bé mập này vẫn luôn quá thể thảm đột nhiên có thể sống trong một ngôi nhà ấm áp và ổn định giống như bọn họ, thật sự cho bọn họ một cú sốc không nhỏ.

"Mấy người có phát hiện con bé Sở Từ kia đã giảm cân rất nhiều không ốm xuống không?" Trong đám người có bà di than thở một câu.

"Gần đây tôi luôn cảm thấy Sở Từ giống như mấy đứa trẻ khác, từng bước một. Lần trước tôi nhìn thấy nó thì eo nó giống như heo nhà tôi. Bây giờ mỡ ở trên người cũng biến mất. Gương mặt cũng đẹp. Bà nhìn một cái, gương mặt còn xinh đẹp hơn Sở Đường một chút, có nét giống Tú Hòa..."

Sở Tú Hòa chính là mẹ ruột của Sở Từ, đáng vẻ dĩ nhiên không cần phải nói. Đó chính là một đóa hoa trong thôn. Khi trưởng thành lại càng xinh đẹp.

"Đáng tiếc, nếu người không phải bị cậu hai Từ chà đạp tương lai khẳng định cũng có thể tìm được mối hôn sự tốt. Hôn nữa nếu con bé tiếp tục ốm xuống, không chuẩn tương lai càng đẹp..." Lại có người nói.

Nói tới đây có một sự sạch sẽ kỳ lạ bên cạnh.

Nói đến một mối hôn sự tốt, trong lòng mọi người vẫn là lắc đầu. Lời này cũng chỉ là nói chơi, không thể xem như sự thật. Dù sao Sở Từ và Từ Nhị kết hôn hơn một tháng, ai biết trong bụng có phải đã có hạt giống hay không? Hôn nữa, cho dù không có Từ Nhị cũng không được. Bởi vì tâm Sở Từ lớn, còn muốn kén rể. Căn bản là không gả ra ngoài, con trai tốt nhà ai lại đi ở rể cho đứa con hoang như cô chứ?

Giọng nói của mấy di thím này không nhỏ. Sở Từ cũng đều nghe thấy được, ngẩng đầu nhìn thoáng qua về phía đó. Đôi mắt âm đạm và lạnh lẽo của nàng trong chớp mắt làm cho lòng người chợt lạnh, vội vàng đều ngậm miệng.

Sau đó tiếp tục dọn đồ ra khỏi từ đường, cũng may số lượng thật sự ít, đồ quý giá đều đặt trong không gian, bên cạnh cũng chỉ có hai cái rương gỗ to. Nàng đã nói với Thôi Hương Như, trước khi xây nhà xong thì đến ở nhờ chỗ chị một thời gian. Nhưng cũng may trong thôn xây nhà rất nhanh. Nếu cô bao com thì hầu hết lao động trong thôn đều sẽ đến giúp đỡ. Gần như chưa đầy một tuần đã có thể hoàn thành, tốc độ này thậm chí không phải là nhanh nhất. Nàng nghe Thôi Hương Như nói, năm đó nhà ngói gạch xanh khang trang của di Hoàng chưa đến ba ngày đã hoàn thành. Khi đó di Hoàng còn thăm thẳm thợ xây làm chậm.

Lúc Sở Từ dọn đồ thì có cán bộ thôn đứng bên cạnh nhìn, như thể sợ nàng sẽ dọn quá chậm.

Ngay khi nàng bước chân ra khỏi phòng, chỉ thấy tất cả mọi người nhìn hai cái rương gỗ to trước mặt nàng. Ở đây có hơn phân nửa là phụ nữ trung niên, cũng không có ai sẵn sàng bước lên giúp một tay. Thôi Hương Như thật ra muốn giúp, nhưng cơ thể chị đi đường nếu nói giống như cây liễu bị gió thổi cũng không quá. Nàng cũng không dám tùy tiện nhờ vả, miễn cho chị khom lưng mệt mỏi.

Nhân duyên không tốt cũng không trách được người khác. Sở Từ kêu rên một tiếng, tương lai một ngày nào đó nàng sẽ làm các thôn dân này nhìn nàng cười toe toét, cũng không dám nhắm vào nàng nữa!

Sở Từ khụy chân chồng hai cái rương lên nhau, cơ thể vững chắc ép xuống, trên tay dùng hết sức, nhất thời hai cái rương rời khỏi mặt đất. Mọi người gần đó ngạc nhiên đến ngây người lui về phía sau.

Sức lực này cho dù đàn ông cũng không thể sánh được.

Nhưng mới đi được một bước, bị rương ngăn cản tầm mắt đột nhiên rộng thoáng lên, rương phía trên lúc này lại nằm trong tay Từ Vân Liệt.

"Ồ chỗ Thôi Hương Như phải không? Em dẫn đường đi." Từ Vân Liệt nói.

Sở Từ hơi sững sốt, trong ba ngày này trong thôn cũng không có người nhìn thấy Từ Vân Liệt. Giống như là đột nhiên biến mất, thậm chí còn có người hoài nghi hấn về quân đội. Không nghĩ tới lúc này hấn lại xông ra, cũng quá đúng lúc!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Dừng ở chỗ khác

Sở Từ làm sao sẽ khách khí với Từ Vân Liệt chứ? Nàng vui tươi hơn hờ gật đầu, bước đi nhanh dẫn đầu phía trước, động tác kia có vài phần không quá lịch sự. Từ bóng dáng nhìn lại chính là một người đàn ông sống khỏe mạnh.

Khỏe miệng Từ Vân Liệt hơi co gập, tiếp theo chính là cười khở lắc đầu: Quả nhiên là hoàn cảnh tạo nên nhân tài, Sở Từ nếu giống như Thôi Hương Như có lẽ đã chết sớm.

Sở Từ và Từ Vân Liệt đi một trước một sau, phía sau một số nhóc tò mò vô cùng vui vẻ đi theo, điều này cũng thật nhộn nhịp.

Chỉ là nàng còn chưa đi tới chỗ Thôi Hương Như ở đã bị một bóng dáng ngăn cản lại.

"Ồ, là cậu cả à, cháu đang bận rộn. Cậu có việc gì lát nữa nói sau." Sở Từ vừa thấy người tới đã trực tiếp đi vòng qua bỏ lại một câu.

Sở Thắng Lợi hơi sùng sốt, tiếp theo vội vàng túm chặt cánh tay Sở Từ. Nhưng trước mắt tất cả sức lực của Sở Từ đều dùng trên cái rương, cơ bắp căng chặt. Bất thình lình bị kéo làm cho nàng theo bản năng hơi phản kháng, đá thứ vướng dưới chân. Sở Thắng Lợi trong chớp mắt té ngã một cái, rất chật vật. Vương thị đứng bên cạnh nhìn thấy lập tức tiến lên đỡ chồng đứng dậy, há miệng nhân tiện nói: "Đứa nhỏ này, tại sao mày mất dạy như thế, không thấy cậu mà té ngã sao? Cũng không dùng lại nhìn xem!"

Sở Từ khẽ hừ một tiếng, bình thường không thấy bọn họ tới cửa, hiển nhiên sợ nàng và Sở Đường tổng tiền. Bây giờ lại chạy tới còn không phải nghe tin tức nàng muốn xây nhà sao?

"Đồ trong tay cháu cũng không nhẹ, cậu mẹ nên cẩn thận một chút. Nếu như đồ rơi lên người hai người thì sẽ không tốt đâu." Sở Từ nói một câu nhẹ nhàng một câu, tiếp theo liếc nhìn Từ Vân Liệt một cái tiếp tục đi về phía trước.

Vương thị vừa thấy lửa giận lập tức nổi lên, cũng không quan tâm Sở Thắng Lợi, không nói hai lời tiến lên đứng thành hình chữ đại (大), chặn đường Sở Từ: "Mày không cần dọn!"

"Tao đã thương lượng xong với cậu mày. Sau này mày và Sở Đường đi về nhà chúng tao ở, cũng không cần lại đi làm phiền người ngoài." Vương thị lại nói.

Bà cũng mới nghe được tin tức Sở Từ muốn xây nhà. Vốn dĩ là không tin, sau đó vẫn cùng chồng đến xem thử. Ai biết trên đường đã nghe được người khác nghị luận, trong lòng nhất thời bị sốc!

Đây chính là xây nhà chứ không phải xây chuồng heo. Cho dù chỉ có ba gian nhà ngói cũng phải hơn 1000 đồng đấy. Sở Từ và Sở Đường mới sống riêng được bao lâu? Trên người đã tích góp được nhiều tiền như vậy? Bà nghĩ đến số tiền này cũng không phải là Sở Từ kiếm. Bằng không trước tại sao nó lại sống cuộc sống khó coi như vậy? Nhưng nếu là Sở Đường kiếm...

Bọn họ không phục. Sở Đường là hai vợ chồng bọn họ nuôi lớn. Trong nhiều năm như vậy, mặc dù thật sự không được nuôi giống như con trai ruột. Nhưng ít nhất không để cho nó trải qua cuộc sống ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Mấy năm trước, người đói chết là chuyện bình thường. Nhưng Sở Đường vẫn còn sống tốt! Ân tình lớn như vậy sao có thể xóa bỏ chứ?

Sở Đường cũng vậy, tuổi nhỏ như vậy tâm nhãn đã nhiều như thế, có cách kiếm tiền nhưng vẫn cất giấu, thật là đáng giận.

Sở Từ nghe được lời của bà cười khẩy: "Cậu mẹ còn phải nuôi ba đứa con trai, nhà mọi người chỉ sợ cũng không có phòng trống để ở phải không? Hơn nữa cháu chỉ ở nhờ chỗ chị Hương Như khoảng một tuần, không cần thiết chạy tới thôn nam xa như vậy, dọn tới dọn lui cũng phiền phức."

"Vậy đừng dọn trở về!" Vương thị sốt ruột tức giận, lại nói: "Dù sao tuổi mày cũng không nhỏ, cứ xuất giá ở ngay nhà tao. Hơn nữa xây nhà tốn nhiều tiền, tiền này còn không bằng tiết kiệm để dùng ở chỗ khác!"

"Chỗ khác? Mẹ là muốn dùng như thế nào?" Sở Từ cười khẩy nói.

Trong tay nàng trước mắt có khoảng 1800, trong đó hơn 1200 là Từ Vân Liệt bồi thường cho, 300 đồng là Trương Quế Vân mới đưa tiền mua kỹ thuật đan, còn lại 300 mới là tiền nàng ăn mặc cần kiệm tích góp được. Trong đó một nửa phải dùng đến bổ sung tiền nộp thuế lương thực. Cho nên số tiền còn dư cũng không nhiều. Nhưng lúc ban đầu nàng đến nơi này dù sao cũng là hai bàn tay trắng, tất cả mọi thứ đều phải học từ đầu mới có chút khởi sắc. Cho nên nàng cũng biết đủ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Đã trở

Nghĩ đến tiền trên người, thái độ của Sở Từ đối với Từ Vân Liệt càng tốt hơn, cũng may là hắn làm người chính phái. Sau khi bị hủy hôn cho một ít bồi thường. Bằng không trong thời gian ngắn nàng nhất thời không thể xây được ngôi nhà mới này. Nhưng nể mặt hắn, nàng đối với Từ Nhị xem như rất khách khí, không chỉ không so đo với y. Thậm chí còn đồng ý cho Sở Đường tiếp tục qua lại với y. Nếu nàng là đứa con gái keo kiệt, chỉ sợ sẽ bởi vì chuyện trong sạch sẽ bẽ cổ Từ Nhị.

Thái độ của Sở Từ rất tốt, nhưng nó lại làm cho Sở Thăng Lợi và Vương thị có vài phần lo sợ bất an. Nhưng rất nhanh, hai người lại làm tốt tư tưởng đấu tranh trong lòng. Bọn họ là trưởng bối, không có đạo lý bị một con bé dọa sợ tới mức không dám hé răng.

Bởi vậy, sau khi suy nghĩ của Vương thị thay đổi lập tức mở miệng nói: "Tiểu Từ, mày còn nhỏ tuổi tiêu tiền cũng không biết tiết chế. Hai đứa nhỏ tại đây xây nhà có ích lợi gì? Cũng không phải không có chỗ ở. Cho nên tao thấy tiền trong tay mày trước tiên đưa cho cậu mày giữ, tạm thời gửi vào ngân hàng. Chờ tương lai Sở Đường kết hôn lại lấy ra dùng, mày thấy được không?"

Số tiền này nếu thật sự bị Sở Từ tiêu hết, một năm này bà đừng mong có giấc ngủ yên ổn.

Sở Từ lại cười khẩy, hết sức vui vẻ, đột nhiên dừng lại thu nụ cười lại âm u lạnh lẽo nói: "Tôi khách khí nói một câu với bà mà thôi. Bà đừng tưởng rằng bản thân thật sự là mẹ tôi. Sở Đường đúng là từng có chút quan hệ với mấy người. Nhưng tôi nếu không bị mấy người chèn ép cũng không đến mức mười mấy năm nay đều sống người không ra người - quỷ không ra quỷ. Số tiền này ở trong tay tôi mấy người muốn chạm vào cũng đừng nghĩ. Bằng không ép tôi nống này nhà ai cũng đừng nghĩ sống yên!"

Ý vào lớn tuổi đã muốn khi dễ người? Cái thứ gì vậy?

Sở Thăng Lợi và Vương thị vừa nghe trên mặt dữ tợn trực tiếp co giật, tức giận không nhẹ.

Nhưng lời Sở Từ nói cũng là sự thật. Năm đó nhà họ Sở giữ Sở Đường lại là bởi vì bọn họ không có con. Sau khi có con cũng không thể đuổi Sở Đường đi. Mà đối với Sở Từ... đừng nói là tiếp tế, còn thường xuyên chèn ép. Mỗi năm đồ cô đưa tới đều nhận, lại không ít ân ý chà đạp cô; càng lên tiếng với tất cả bạn bè thân thích nhà họ Sở, không để cho bất luận kẻ nào có liên quan với nhà họ Sở giúp cô. Mà Sở thị là một trong ba họ lớn ở thôn Thiên Trì, đàn ông già trẻ cùng tộc cũng không ít. Nhưng nhắc đến Sở Từ tất cả mọi người sẽ giữ im lặng, tuyệt đối không có chút lòng tốt nào. Điểm này cũng là cả nhà bọn họ ra sức sau lưng.

"Tiền trong tay mày còn không phải em trai mày nghĩ cách kiếm tiền sao? Chẳng lẽ là của mày? Chứ to không biết được một chữ, trước kia ngay cả bụng cũng ăn không ăn no, ở đâu ra có bản lĩnh kiếm tiền?" Vương thị kiên trì, chỉ vào Sở Từ nói tiếp: "Tao nói cho mày biết, A Đường đó là con trai tao, tiền nó kiếm được không phải do một người ngoài như mày tiêu xài phung phí! Mày nếu thật dám xây nhà thì tao... thì tao sẽ không để yên cho mày!"

Sở Từ hết chỗ nói rồi, trên đời này thực sự có người vô liêm sỉ như vậy. Trước kia là ai ghét bỏ Sở Đường đi học lãng phí tiền? Là ai mỗi ngày ước gì có thể để cho Sở Đường làm việc không ngừng nghỉ một ngày 24 tiếng? Bây giờ nhìn thấy tiền tài ích lợi thì cuối cùng nhớ đến Sở Đường cũng từng làm con trai của bà, chỉ tiếc đã trễ!

"Lấy đến đây đi." Sở Từ nhú mày khể nói.

Vương thị hơi sùng sốt: "Cái gì?"

"Bà nói A Đường là con trai bà, vậy lấy sổ hộ khẩu đến đi?" Sở Từ cười khẩy nói.

Năm đó đưa Sở Đường làm con thừa tự cho cậu là sự thật. Nhưng cũng chỉ là làm cho trưởng bối trong tộc làm chứng mà thôi. Mặc dù Sở thị là họ lớn, nhưng dù sao cũng chỉ ở trong thôn nhỏ này. Ngay cả gia phả cũng đều có, cái gọi là làm con thừa tự cũng chỉ quá trình đơn giản. Hơn nữa vị cậu cả này sợ Sở Đường tu hú chiếm tổ, lúc trước cũng chưa thay đổi trong sổ hộ khẩu.

Sở Từ đã là muốn xây nhà, cán bộ trong thôn có trách nhiệm đếm nhân khẩu trong nhà cô. Mà bây giờ đất nền đều quy hoạch rất tốt, thân phận của Sở Đường càng không cần phải nói. Bà mẹ này còn dựa vào Sở Đường là con trai? Không có cửa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Chỗ không đúng

Editor: demcodon

Sở Từ nhếch miệng cười, hàm răng trắng nhỏ trước mặt Vương thị đặc biệt chói mắt. Sau khi nghe nhời cô nói trong lòng chợt dâng lên suy nghĩ hối hận trong đầu. Sớm biết rằng sẽ như vậy, khi đó đã thật sự xem Sở Đường là con trai mà nuôi. Nhưng ai cũng không thể nghĩ tới cậu vừa rời khỏi nhà họ Sở có thể kiếm được nhiều tiền như vậy? Thật sự là tức chết người mà!

Vương thị đứng ngẩn ra còn chặn đường Sở Từ đi. Sở Từ đã đi vòng qua bà một lần sẽ không lại có lần thứ hai, nhìn Vương thị trước mặt khỏe miệng nhếch lên trực tiếp đi qua. Dù sao trong tay nàng còn ôm cái rượu. Vương thị nếu không sợ bị đâm trúng rượu cứ việc đứng yên tại chỗ là được.

Nhưng bà mẹ này hiển nhiên rất suy nghĩ cho bản thân, thấy Sở Từ hung hăng tiếp cận trong lòng cũng sợ hãi, còn không chờ Sở Từ tiến tới trước mặt khoảng một mét đã lập tức né qua, nghiêng răng nghiêng lợi. Đôi mắt nhìn chăm chăm bóng dáng cô, quả thực là trông mòn con mắt, ước gì có thể lập tức tiến lên mở cái rượu của cô ra, lấy hết tiền muốn xây nhà kia đi.

Mặc dù nghĩ như vậy bà cũng không dám thật sự đi làm. Dù sao bà cũng nghe nói bên thôn bắc này có tên ăn trộm bị bắt đến trong đồn cảnh sát. Bây giờ bà cũng không dám tìm xui xẻo, miễn cho người khác còn tưởng rằng bà cướp giật tiền của Sở Từ.

Bất đắc dĩ chỉ có thể nhìn Sở Từ rời đi. Nhưng người vừa đi trong lòng hai vợ chồng càng vắng vẻ. Sau một hồi đột nhiên hỏi một đứa trẻ: "Người đàn ông đi theo sau Sở Từ là ai vậy?"

"Là anh Văn Liệt! Anh ấy là một quân nhân!" Đứa trẻ trả lời rất dứt khoát.

Sở Thắng Lợi và Vương thị trong mắt đều lộ ra vài phần sắc mặt mê mang. Dáng vẻ người đàn ông này cũng không khó coi, nhìn còn rất khí chất. Tại sao lại ở chung với Sở Từ? Đầu óc không có bệnh xấu gì chứ?

"Thắng Lợi, ông nói chuyện này bây giờ phải làm sao đây? Con bé kia cũng không để ý đến chúng ta. A Đường càng không cần phải nói, trong lòng khẳng định hận giết chúng ta. Làm sao sẽ chịu giao tiền cho chúng ta giữ chứ?" Vương thị thở dài một hơi, trong lòng hơi bức bối.

Sắc mặt của Sở Thắng Lợi còn khó coi hơn bà: "Còn không phải là do bà trước kia luôn ở trước mặt tôi nói A Đường không tốt. Bằng không tôi cũng không đến mức làm âm ỉ với nó thành như vậy. Bây giờ còn đến xem sắc mặt đức con hoang này!" Sở Thắng Lợi trách cứ một câu.

Vương thị bắt mắt trong lòng, bà cũng không phải mẹ ruột Sở Đường. Làm sao có thể cảm thấy nó thuận mắt chứ? Chồng bà còn là cậu ruột của Sở Đường, cũng bất quá như thể mà thôi, có dựa vào cái gì trông cậy vào năm đó bà sẽ tỏ lòng thương xót với thằng nhóc đó chứ?

Nhưng rốt cuộc là vợ chồng sống chung nhiều năm, trong lòng Vương thị rất hiểu rõ tính tình của chồng mình. Ông chỉ là muốn trút giận một chút thôi, mặc kệ ông ấy đi.

Sở Thắng Lợi càng nghĩ càng không cam lòng, một lát sau lại nói với vợ: "Chúng ta đi về trước, ba đứa nhỏ trong nhà dù sao cũng cùng lớn lên với A Đường. Chờ Sở Đường tan học về nhà kêu ba đứa bọn nó đến tâm sự với nó. Dù sao cũng là anh em, không chừng có thể khuyên bảo cũng nói không chừng."

"Nhưng đến lúc đó Sở Từ đã xây nhà xong!" Vương thị càng nóng nảy.

"Vậy thì sao, nó có bản lĩnh cũng phải có phúc mới ở được! Chúng ta coi như là chia nhà cho con trai trước!" Sở Thắng Lợi lạnh lùng nói.

Năm đó ông có thể đuổi em gái ruột của mình thì Sở Đường chưa chắc sẽ không đuổi người chị ruột này đi! Không phải là đứa con hoang vừa xấu vừa mập sao? Tương lai chỉ sợ cũng già không ra.

Chỉ là nghĩ đến đây bước chân của Sở Thắng Lợi ngừng lại, vừa rồi ông luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng chỉ là vẫn không nhớ đến. Hiện tại tia sáng chợt lóe mới hiểu được chỗ không đúng chính là ngoại hình của Sở Từ!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Trợ cấp

Editor: demcodon

Sở Thắng Lợi nghĩ lại tới gương mặt kia của Sở Từ, lòng bàn chân lại tỏa ra hơi lạnh đi thẳng lên làm cho ông rùng mình.

Lần cuối cùng gặp Sở Từ đại khái là 2-3 tháng trước. Khi đó nó nặng khoảng 100 ký, một thân thịt mỡ. Nhưng hiện tại cả người co lại không ít, dựa theo ông đoán chỉ còn 73 ký, có lẽ còn chưa đến con số này. Đương nhiên, chỗ thật sự làm cho ông không thoải mái là ánh mắt và thần thái của nó trong phút giây nào đó rất giống Tú Hòa, đứa em gái chết sớm của ông.

Nhưng dáng vẻ của Sở Từ có sự khác biệt rất lớn với Sở Tú Hòa. Sở Tú Hòa mặc dù chưa kết hôn đã có thai. Nhưng lúc trước dù sao cũng đã đính hôn, thậm chí sắp kết hôn. Nói như vậy, nam nữ đính hôn trong thôn gần như cũng sẽ không xuất hiện bất luận điều gì ngoài ý muốn mà trở thành vợ chồng. Cho nên đứa em gái này mang thai cũng không xem như tội ác tày trời.

Mà Sở Tú Hòa là cô gái rất thanh tú, hoạt bát và bướng bỉnh. Nhưng làm người cũng rất ngây thơ, giống như những cô gái trong thôn, giản dị và lương thiện. Nhưng Sở Từ thì khác, trong mắt mang theo một hơi thở rất kiên quyết làm cho người ta không thoải mái. Trong phút giây nào đó có lẽ có vài

phần thanh tú lạnh nhạt. Nhưng một khi trong ánh mắt bộc phát ra thần thái sẽ làm cho người ta có loại cảm giác không lạnh mà run.

Nếu không phải bởi vì Sở Từ còn sống, ông nhất định sẽ cho rằng người nọ là lệ quỷ Sở Tú Hòa đến tìm ông tính sổ.

Sở Thắng Lợi cực kỳ không thoải mái, nhìn thấy không thể lấy được số tiền này rất dứt khoát rời đi, một chút cũng không muốn ở lại, giống như sợ là dính thứ gì không sạch sẽ.

- - - - -

Sau khi Sở Từ mang rương để trong chỗ Thôi Hương Như ở thì đi đến quầy bán quà vật mua vài thứ, tiếp theo đi chung với Thôi Hương Như đến từng nhà mời bọn họ giúp xây nhà.

Chuyện Sở Từ xây nhà mọi người sớm đã biết cho nên cũng không ngoài ý muốn. Hơn nữa trong thôn làm giúp cũng là quy củ từ trước đến nay. Sở Từ có thể mua đồ đến tặng đã là rất khó được. Cho nên bọn họ cũng đều rất dứt khoát đồng ý. Dù sao hiện tại ngày mưa vừa qua khỏi có một thời gian rảnh rỗi, xây nhà cho Sở Từ còn có thể bao cơm, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

Hầu hết người trong thôn đều như thế. Sau lưng mặc dù lải nhải mấy câu, mặt ngoài đều sẽ làm đầy đủ hết. Việc nhỏ có lẽ tính toán chi li, nhưng gặp chuyện lớn còn lại là có thể giúp thì giúp.

Sau khi thảo luận về tình hình với nhóm thợ xây và chọn một ngày tốt, lại đi giải quyết cho xong chuyện vật liệu ngôi nhà. Tiếp đó là lặng lẽ chờ khởi công.

Diện tích ngôi nhà Sở Từ muốn xây có lẽ cũng không lớn như các gia đình khác. Nhưng đối với nàng lại cũng không nhỏ. Dự tính ba gian nhà ngôi lớn, một gian nhà chính, còn lại là sân, kèm theo có nhà bếp và phòng kho.

Không chỉ có như thế, ngoài diện tích trong đất nền, phạm vi trên trăm mét xung quanh cửa nhà cũng là của nàng, có thể trồng một số cây ăn quả và rau, cũng có thể nuôi một ít gà vịt. Chỉ cần không thêm nhà chặn đường, nói chung là không có vấn đề gì.

Sở Từ mời thợ xây đến cũng không ít, khoảng 20-30 người. Nếu không nhiều người cũng sẽ không thể hoàn thành xong trong thời gian ngắn.

Chỉ là nhiều người cũng có chỗ phiền phức, đó là mặt ăn uống. Mời người xây nhà thức ăn không thể quá kém, gia đình nhà bình thường đều là nấu nồi đồ ăn to, kèm thêm một ít bánh bấp, chỉ cần có chút nước luộc cũng đủ rồi. Nhưng Sở Từ vốn dĩ muốn tăng danh tiếng của mình lên. Cho nên cũng không muốn quá keo kiệt trên mặt thức ăn. Bởi vậy không chút khách khí lấy phiếu 5 ký thịt heo Từ Vân Liệt bồi thường cho nàng trước đó ra.

Nhưng Từ Vân Liệt biết được ý đồ của Sở Từ lại móc ra từ trong túi không ít theo đầu lý tờ giấy.

"Ồ đây là phiếu thịt 25 ký..." Từ Vân Liệt nhét đóng giấy này vào trong tay Sở Từ lại nói: "500 đồng này là bộ đội trợ cấp cho, mới gửi xuống."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Chơi với em

Editor: demcodon

Sở Từ nhìn tiền và phiếu trong tay khoe miệng co giật dữ dội, trừng mắt nhìn hấn một lát mới viết: "Mấy ngày trước anh chính là đi xin mấy thứ này cho nên mới không ở nhà à?"

Từ Vân Liệt gật đầu.

"Những trợ cấp này hấn là dùng để chữa trị lỗi tai cho anh phải không?" Sở Từ lại viết.

"Đưa em cầm thì cứ cầm." Từ Vân Liệt nhú mồm, không khỏi phân trần trừng mắt liếc nhìn cô một cái: "Cũng giống như trước đó, không được nói cho người khác, hơn nữa đừng cho thím Hồng Hoa biết."

Sở Từ ngần ngại, hơi bất đắc dĩ vội vàng viết: "Chuyện của Từ Nhị anh đã bồi thường cho em. Số tiền này em lại cầm cũng không thích hợp, phiếu thịt rất có ít. Nhưng em cũng không lấy không của anh, sau khi tính giá cả sẽ trả tiền lại cho anh."

"Trong tay anh giữ nhiều tiền như vậy cũng vô dụng. Hơn nữa mặc dù anh nghĩ phép dưỡng thương, nhưng vẫn là người lính, có tiền lương." Từ Vân Liệt thờ phào nhẹ nhõm, hiển nhiên không muốn bởi vì chuyện tiền tài bất hòa với Sở Từ, dứt khoát nói tiếp: "Nếu em không thích nó thì anh sẽ vứt nó đi, đây tới đây lui tính là chuyện gì?"

Đáng vẻ Từ Vân Liệt nghiêm mặt hơi dọa người. Nhưng Sở Từ đã từng còn đáng sợ hơn hấn. Cho nên căn bản không có hiệu quả với nàng. Nhưng Sở Từ xem hấn là anh em, cũng là anh em tốt, cũng sẽ không cần thiết lại từ chối. Nàng vỗ vai của hấn, nhếch miệng cười với hấn, cũng nhét đồ vào trong

túi.

"Em có thể dạy cho anh luyện võ không?" Sau một lát, Sở Từ viết ra mấy chữ to như long phượng múa.

Từ Vân Liệt nhếch khóe miệng lên, dở khóc dở cười nói: "Em đã xem sách linh tinh gì vậy? Ngay cả võ thuật công cũng biết. Với nắm đấm này của em căn bản là đánh không lại anh, dạy như thế nào?"

Đương nhiên, hần tin tưởng võ thuật tồn tại. Nhưng cũng không tin Sở Từ sẽ biết. Sở Từ có thể biết cách đan kiếm tiền đã rất tốt, sao có thể biết loại đồ cổ quái hiếm lạ này? Huống hồ trong thôn đều là người nhiều thế hệ làm ruộng, cũng không có ai có thể nói chuyện với cô về võ thuật và chiêu thức. Ngay cả cái gọi là võ thuật trên người hần cũng đều là thành quả của kinh nghiệm huấn luyện và tác chiến ở quân đội.

Cho nên theo hần, võ thuật tương đương huấn luyện, chỉ cần chịu khổ nhưng không có gì có thể dạy.

"Xem thường em?" Sở Từ nhíu mày lại cười ranh mãnh, tiếp theo nhặt một cành cây dưới đất. Sau đó quơ tay múa chân hai cái, đưa một đầu quét vào nước mực để lại màu sắc mới viết: "Nếu không thì như vậy, em công - anh thủ. Nếu cành cây này của em có thể để lại dấu mực lên cổ hoặc ngực của anh thì xem như em thắng. Đến lúc đó anh cam tâm tình nguyện đi theo em học. Nhưng nếu trong vòng 10 phút em không làm được thì xem như em thua, anh xem hiểu không?"

Bây giờ nhược điểm của nàng ở chỗ không có căn cốt. Cho nên biết võ thuật chỉ có chiêu thức đòi trước mà không có nội công. Nói trắng ra chính là động tác võ thuật đẹp. Thử sức lực này mặc dù quan trọng, so sánh sức mạnh túi da và nội công vẫn là kém rất nhiều.

Từ Vân Liệt dù sao cũng là người trải qua nhiều năm huấn luyện, sức mạnh cơ thể phối hợp cũng đủ nhanh nhạy. Nếu hần tấn công, nàng tự nhiên không địch lại. Nhưng nếu chỉ để cho hần phòng thủ cũng tuyệt đối phòng không được nàng.

Từ Vân Liệt thấy Sở Từ cười tươi cực kỳ tự tin cũng có hứng thú, lập tức nói: "Được, chơi với em. Nếu anh bị thua, đừng nói là theo em học võ, tương lai em nói cái gì anh cũng nghe!"

Nói xong, trên gương mặt nam tính lộ ra vài phần vui vẻ thân nhiên, dáng vẻ đứng yên giống như một ngọn núi cao rất có uy nghiêm.

Sở Từ cười hi hi, trong tay cầm cành cây, hai người cùng đi vào sân.

Từ Vân Liệt giống như núi, cao to, dũng mãnh, trầm ổn và hùng vĩ. Nhưng nàng thì sao, hôm nay sẽ làm Ngu Công một lần, làm cho hần dòi tổ, cũng chứng minh một chút nàng đã từng làm Tướng quân có tên tuổi không phải giả.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Nói chuyện không tính gì hết

Editor: demcodon

Từ Vân Liệt nghĩ rằng cũng chỉ là đùa một chút. Cho nên lòng phòng bị cũng không phải rất nặng. Nhưng sau khi Sở Từ chào hỏi lại thật sự ra tay. Cành cây trong tay Sở Từ không biết như thế nào đã thay đổi hướng, tốc độ cực nhanh, trực tiếp công kích dưới xương sườn. Hần theo bản năng lấy tay đỡ, chỉ là cành cây này lại lập tức rút ra đánh trúng cổ tay hần, trong chớp mắt đó là một tia tê dại.

Cũng là đã đánh trúng, Từ Vân Liệt cũng không dám thả lỏng cảnh giác nữa, lập tức nâng cao tinh thần, vẻ mặt đều bắt đầu nghiêm túc.

Sở Từ sử dụng các mảnh khóe giả, dương đông kích tây càng vận dụng rất thành thạo, rõ ràng chỉ có một cành cây lại có thể chia nhau tấn công hai bên xương sườn, chấn trái tránh phải. Khi Từ Vân Liệt đã hiểu biết thủ đoạn của nàng thì lại thay đổi kết cấu, bắt đầu đánh thẳng về phía trước. Cuối cùng, khi nhìn thấy hai tay của Từ Vân Liệt đều bị dính nước mực đen, bước chân Sở Từ thay đổi, chân trái vừa nhấc cả người trong chớp mắt quay sang một bên, phát qua một tia gió nhẹ. Từ Vân Liệt trong chớp mắt cảm thấy cổ chột lạnh.

"Anh Từ, anh thua." Sở Từ cười ranh mãnh, không chút khách khí nhẹ nhàng vẩy nước mực còn sót lại trên cành cây ở cổ hần.

Sau khi làm xong Sở Từ mới rút tay về, nhìn vẻ mặt sững sờ của hần nhất thời nhin không được cười ha ha, chỉ vào từng dấu mực đen trên người hần, vui sướng khi người gặp họa.

Khi mới vừa quen Từ Vân Liệt, Sở Từ coi như khách khí vẫn có thể gọi một tiếng anh Từ Đại. Nhưng sau khi tiếp xúc nhiều Sở Từ đã sửa lại xưng hô. Mặc dù hơi thô tục một chút, nhưng nghe thân thiết hơn. Hơn nữa so với đồng chí, bạn học gì đó nghe thoải mái hơn.

Sắc mặt Từ Vân Liệt xanh trắng khó phân biệt, lộ ra một tia cổ quái, ánh mắt càng hơi mê mang. Giống như đang nhớ lại chiêu thức vừa rồi của Sở Từ. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại đoán không ra, hơn nữa vừa rồi lúc cô ra tay ngẫu nhiên va chạm vào chỗ nào đó trên cơ thể hần, rõ ràng sức lực không lớn nhưng sẽ làm cho cơ thể hần dừng lại một lát. Khi hần lập tức phản ứng được thì chiêu tiếp theo của Sở Từ đã đến.

"Lần nữa." Từ Vân Liệt mở miệng nói.

Sở Từ nâng mi nhìn hấn một cái: "Anh chính là đàn ông trưởng thành, chẳng lẽ sẽ nói không giữ lời?"

Trong tay Sở Từ cũng không có giấy bút, nói xong mới nhớ tới Từ Vân Liệt không nghe được. Nhưng lúc này Từ Vân Liệt cũng mở miệng lần nữa: "Vừa rồi có dự định. Nhưng anh muốn nhìn một chút bản thân rốt cuộc đã thua như thế nào."

"Nhìn dáng vẻ của anh dường như ngày càng thành thạo môi ngữ?" Sở Từ lăm bắm một câu.

Từ Vân Liệt xác thực rất thông minh. Lỗ tai của hấn là gần hai tháng nay mới không nghe thấy. Nhưng hiện tại lúc đối thoại với hấn, hấn có thể hiểu một số câu ngắn bằng cách nhìn vào khẩu hình, có đôi khi thậm chí sẽ làm nàng cảm thấy đứng ở trước mặt người khác căn bản không có vấn đề gì.

Từ Vân Liệt lúc này thật ra không tiếp tục trả lời lại, cũng không biết có hiểu ý của Sở Từ hay không. Nhưng thái độ vẫn rất nghiêm túc như cũ chờ Sở Từ tấn công. Dáng vẻ phòng thủ làm cho Sở Từ nghĩ tới điều hậu bảo vệ đàn con, thực sự là dữ dội. Nếu như có trẻ con nhìn thấy có lẽ sợ tới mức chân mềm nhũn, làm sao còn dám ra tay với hấn.

Chỉ là Sở Từ nhìn thấy dáng vẻ này của hấn lại cảm thấy rất thú vị, không nói hai lời lại tấn công lần nữa.

Nhưng mà lúc này kết quả vẫn giống nhau.

"Lần nữa..."

Từ Vân Liệt lại tiếp tục mở miệng. Khóe miệng Sở Từ nhếch lên hơi bất đắc dĩ, sống lâu như vậy nàng vẫn là lần đầu gặp được người tới cửa cầu đánh.

Sau đó, cành cây trong tay Sở Từ đã đổi hai cây khác. Ngay từ đầu còn dùng chút sức lực, đến cuối cùng cũng không dám dùng nhiều sức, miễn cho đánh cánh tay Từ Vân Liệt chỗ xanh tím. Nhưng nàng không dùng hết sức Từ Vân Liệt lại không vui, dáng vẻ ngoan cố càng giống như tảng đá.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Tham tiền

Editor: demcodon

Sở Từ hiện tại không nội công, chiêu thức như vậy đối nàng coi như là thể lực sống, nhìn thấy dáng vẻ Từ Vân Liệt tiếp tục thể không bỏ qua. Cuối cùng ném cành cây trong tay xuống đất, trừng mắt nhìn hấn nói: "Không đánh nữa, dựa vào trình độ của anh bây giờ cho dù đánh một trăm lần thì kết quả cũng giống nhau."

Từ Vân Liệt nhìn chằm chằm khóe môi của cô. Khi nàng nói xong cũng không thấy hấn lộ ra biểu cảm khó hiểu, hấn là xem hiểu.

"Lúc em ra tay chỗ cành cây đụng tới dường như sẽ làm cho phần đó đau nhức trong thời gian ngắn, hoặc là sẽ làm tay của anh mất sức trong chớp mắt, có phải hay không?" Từ Vân Liệt mở miệng hỏi.

Đôi mắt Sở Từ sáng ngời gật đầu: "Sức quan sát của anh rất tốt."

"Tại sao có thể có hiệu quả như vậy hiệu quả?" Từ Vân Liệt trực tiếp xem nhẹ Sở Từ khích lệ hấn.

Sở Từ đi trở về nhà, nghĩ những lời sắp tới nàng nói chưa chắc gì Từ Vân Liệt có thể nghe hiểu được. Cho nên mới tìm giấy bút viết: "Cơ thể con người có 12 kinh và 8 mạch kỳ kinh. Nếu thông kỳ kinh có thể làm cho khí huyết và kinh lạc* quanh người thông suốt, tràn đầy năng lượng, mở ra 8 mạch giảm bệnh tật và tăng cường cơ thể, lớn có thể kéo dài tuổi thọ. Trên thông bần đất, dưới xuống suối. Chân khí tập hợp và phân tán chảy vào cơ thể, khí hợp tự nhiên, âm dương bị loại bỏ. Nhưng cách thức 8 mạch kỳ kinh này mở ra như thế nào người bình thường cũng không rõ ràng lắm, cũng cần tư chất cá nhân. Nhưng vừa rồi sở dĩ cơ thể của anh hơi tệ đại không thoải mái chính là vì em nhắm vào huyết đạo của anh, trong thời gian ngắn ngủi ảnh hưởng đến hơi thở trong kinh mạch cơ thể của anh..."

(*Kinh lạc là đường khí huyết vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc, kinh với lạc liên kết đan xen ngang dọc, liên thông trên dưới trong ngoài, là cái lưới liên lạc toàn thân.)

"Đây là những gì em muốn dạy cho anh?" Từ Vân Liệt cúi đầu xem kỹ nàng.

Sở Từ mím môi gật đầu cười nói: "Đúng vậy, có học hay không?"

"Học." Từ Vân Liệt nặng nề gật đầu.

Hắn cũng không hiểu nhiều về các kỹ năng võ thuật trong miệng Sở Từ nói. Nhưng có thể cảm thấy được một chút khác biệt trong trận đánh nhau vừa rồi. Cô không dùng nhiều sức lực lại có thể làm cho hắn không có chút sức lực chống đỡ. Hắn dám khẳng định, nếu trong tay cô cầm là một vũ khí sắc bén khẳng định có thể trong thời gian ngắn lấy được mạng của hắn. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn chỉ phòng thủ mà không phải tấn công.

Nhược điểm của Sở Từ nằm ở chỗ vóc dáng của chính nàng. Cho nên một khi tấn công thì chiêu thức trước mắt của Sở Từ cũng sẽ quá rầy, vóc dáng theo không kịp, chiêu thức cũng sẽ không tốt.

"Nếu anh thật sự muốn học, chờ em xây nhà xong, mỗi ngày trước khi hừng đông sẽ bắt đầu huấn luyện, không thể lười biếng." Sở Từ nghiêm túc viết.

Năm muốn đánh nhau nàng học võ cũng là đồng luyện Tam cửu - hạ luyện Tam phục, chưa bao giờ dám chùng bước. Tất nhiên, đời trước ngoài cha của mình nàng còn có một vị sư phụ nổi tiếng, cực kỳ nghiêm khắc, ước gì có thể để cho nàng dành tất cả thời gian đều dùng trên việc học võ. Nếu không mẹ của nàng lo lắng đứa con gái như nàng không gả ra được. Cho nên thường xuyên áp chế lão sư kia không cho ông làm bậy. Nếu không cho dù nàng không làm Trưởng quân, chỉ sợ cũng sẽ là cao thủ đứng đầu võ lâm.

"Được." Từ Vân Liệt lập tức đồng ý, tiếp theo lại nói: "Vừa rồi đưa tiền và phiếu thịt cho em xem như học phí. Nhưng anh biết bao nhiêu đó khẳng định không đủ. Nhưng sau này anh sẽ nghĩ cách kiếm tiền để bổ sung cho em."

Trong lòng Từ Vân Liệt bắt đầu hơi chua xót. Trước kia hắn cảm thấy tiền tài với hắn không có tác dụng gì. Cho nên bình thường cũng không tích góp nhiều. Thình thoảng gặp được những chiến hữu xuất ngũ cần sự giúp đỡ, hắn cũng sẽ không có lý nào từ chối. Nhưng hiện tại xem ra tầm quan trọng của tiền tài tầm vẫn không thể bỏ qua.

Nhưng hắn nhớ rõ trước đó dường như có chiến hữu từng viết thư mời hắn cùng làm việc buôn bán. Hắn nghĩ thật ra có thể thử xem.

Sở Từ cảm thấy Từ Vân Liệt này quá mức thật thà, mỗi lần gặp mặt đều phải nhét tiền cho nàng. Chẳng lẽ ở trong mắt hắn nàng chính là kẻ tham tiền? Mặc dù là sự thật, nhưng nàng cũng chưa từng biểu hiện qua ở trước mặt hắn mà? Hơn nữa đó là điểm mấu chốt của nàng, học phí gì đó hôm nay đưa 500 là thật sự đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Cám dỗ của thịt

Editor: demcodon

Tất nhiên, mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng Sở Từ cũng có thể hiểu được suy nghĩ của Từ Vân Liệt. Đối với một người lính học võ thuật như vậy chẳng khác nào có thêm một số bản lĩnh giữ mạng. Tương lai càng có thể dựa vào bản lĩnh như vậy bảo vệ đồng đội giết kẻ địch hay là thăng quan phát tài. Nếu là nàng, cho dù là vùng tiền như rác cũng tuyệt đối không tiếc mọi giá học được bản lĩnh này tới tay.

Trước mắt hai người sau khi bàn bạc ổn thỏa đều tự tan cuộc. Sáng sớm hôm sau, tất cả tôn dân đến giúp cũng đều đến đầy đủ hết, cầm công cụ đập gạch đá, bắt đầu làm việc.

Trong thôn không có nhiều gia đình xây nhà mới, nhưng mọi người cũng đều có kinh nghiệm mấy lần. Cho nên rất thuận lợi, duy nhất làm cho trong lòng bọn họ không thích ứng cũng chính là chủ nhà phát đạt quá nhanh, làm cho bọn họ chuẩn bị không kịp.

Trong tay Sở Từ tích góp được phiếu thịt 30 ký. Ngày đầu tiên đã dùng 5 ký, lại mua một ít cải trắng và đậu hũ với một ít ớt, mượn nồi to nhà Xuyên Từ tự mình xuống bếp hầm một nồi thịt. Mặc dù đối với nhiều người như vậy bao nhiêu đó thịt cũng không nhiều. Nhưng mọi người bình thường ăn càng đơn giản hơn. Cho nên khi mùi thịt này bay ra trực tiếp gọi lên con giun trong bụng mọi người, trong chớp mắt ghen tị trước đó đều tan thành mây khói, toàn bộ tâm tư đặt ở trên thức ăn.

Ngoài hầm nồi thịt này, Sở Từ hấp không ít com và mằn thầu, phân lượng đều là mười phần, tuyệt đối sẽ không làm cho các thôn dân ăn không no bụng.

"Sở Từ, cháu cũng quá khách khí rồi, nhiều thịt như vậy tốn không ít tiền phải không? Nhớ trước đây lúc nhà di Hoàng xây nhà, mọi người đều phải ăn ba ngày rau dại." Một người đàn ông há miệng cười nói.

Di Hoàng có tiếng là keo kiệt, bọn họ đã sớm biết. Nhưng cảm thấy một người phụ nữ như bà nuôi ba đứa con cũng không dễ dàng. Cho nên mọi người đều nhường nhịn vài phần. Hơn nữa, mặc dù thức ăn không ngon, nhưng bánh bấp cũng đủ no, cũng có thể để lại chút lương thực cho trong nhà.

Tất nhiên, bánh bấp cho dù có thơm cũng kém hơn mằn thầu trắng và com do Sở Từ chuẩn bị.

Người đàn ông nói chuyện Sở Từ cũng nhận biết, mọi người đều là hàng xóm. Ông có chút quan hệ thân thích với nhà Xuyên Từ. Bình thường Xuyên Từ đều gọi ông là chú Ngũ. Bởi vậy thái độ của Sở Từ cũng rất khách khí, mở miệng nhân tiện nói: "Chuyện xây nhà này ít nhiều gì nhờ mọi người giúp đỡ. Nếu mời thợ xây bên ngoài còn phải trả tiền công cho họ nữa, chút thịt này tính là cái gì? Hơn nữa thức ăn mấy ngày sau sẽ không tệ hơn hôm nay. Mọi

người cứ việc yên tâm ăn, ăn no bụng làm việc mới có sức lực, không phải sao?"

Sở Từ mỉm cười. Chú Trương Ngũ nhìn hơi chột mắt. Trước đó chửi cả nhà đi Hoàng gia không phải cô, phải không? Con bé này nhìn qua rõ ràng rất ôn hòa dịu dàng, nhìn đôi mắt này, cười rộ lên giống như trăng khuyết, thật làm cho người ta thoải mái. Còn có thịt này thật thơm, có mùi giống như mẹ cô làm. Nếu như ăn liên tục mấy ngày...

Trong mắt chú Trương Ngũ đều tràn ngập tơ máu, tâm tình kích động căn bản không che dấu được. Hơn nữa thật sự không phải ông không lên được mặt bàn, mà là cảm dỗ này xác thật rất lớn. Mặc dù trong thôn này có gia đình giàu có nhất cũng sẽ không xa xỉ đến mức mỗi ngày đều ăn thịt. Thỉnh thoảng ăn chút trứng gà tẩm bổ cơ thể đã là không tệ rồi. Thịt heo tràn ngập nước và dầu như vậy gần như lúc ăn tết mới có thể ăn qua.

"Sở Từ, cháu nói thật sao? Sau này mỗi ngày đều có thịt ăn?" Có một người xúm lại bên cạnh chú Trương Ngũ trừng mắt hỏi, hiển nhiên cảm thấy không quá chân thật.

"Đúng vậy, cho nên ngôi nhà này hy vọng mọi người lo lắng nhiều hơn." Sở Từ cười nói.

Sở Từ nói xong nhìn thấy mặt trời đã lên đỉnh đầu báo hiệu buổi trưa. Nàng và Thôi Hương Như múc com múc thức ăn cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Bàn bạc thu mua ôn hòa

Editor: demcodon

Mỗi người cầm một tô đồ ăn hầm mang theo lớp váng dầu, những người nhộn nhịp đến xem thịt đều hâm mộ. Đặc biệt là một số thợ xây trong đó được Sở Từ mời đến giúp đỡ nhưng lại từ chối. Trong lòng càng hồi hận, sớm biết rằng Sở Từ hào phóng như vậy bọn họ cũng không đến mức tính toán chi li với một con bé như cô. Mặt mũi gì cũng không cần nên được ăn mấy bữa ngon!

Mùi thơm của thịt tràn ngập vào chớp mũi mỗi người. Một số đứa trẻ gia đình ở gần đều bị hấp dẫn đi đến, nước miếng thèm ăn đều chảy ra.

Nhưng mấy đứa trẻ này cũng hiểu chuyện. Mặc dù có muốn ăn cũng biết đó là người lớn làm việc mới có ăn. Cho nên cũng không có ai đến xin ăn.

"Sở Từ, tay nghề của cháu cũng thật sự tốt nha, còn giỏi hơn bà nhà bọn chú nhiều!" Chú Trương Ngũ cười nói.

"Còn phải nói? Thịt bên trong nhiều như vậy có thể so với thức ăn chay nhà mấy người sao?" Người đàn ông bên cạnh cũng cười khoa trương, ánh mắt nhìn Sở Từ cũng đều từ tế hơn nhiều.

Mặc dù nói như vậy, nhưng mọi người thật sự cảm thấy tay nghề của Sở Từ tốt. Hơn nữa mặc dù nấu nôi to đồ ăn, nhưng gia vị bên trong hẳn là cũng bỏ không ít. Ớt đỏ tươi, nước tương màu hồng nâu, ngửi lên đều làm cho người ta tràn ngập cảm giác thèm ăn. Lúc tết nhất lễ lạc mọi người cũng hầm thịt qua, nhưng lại không bằng một phần mười của Sở Từ.

Sở Từ cũng không có nhiều độ công nhận với tay nghề nấu nướng của bản thân. Mỗi lần nấu com nấu ăn đều phải học theo từng bước trong sách Phúc Duyên. Dựa theo số lượng sách Phúc Duyên yêu cầu, miễn cho lại làm ra hương vị người khác ngạc nhiên. Nhưng trải qua ba tháng này nghiêm túc, trước mắt nàng đối với một số món ăn gia đình cũng có thể dễ như trở bàn tay.

Tất nhiên, nguyên nhân hương vị thịt hầm này ngon như vậy chính là bí quyết. Sách Phúc Duyên bảo bối như vậy, tự nhiên sẽ không tạo ra những kỹ năng đường phố tồi tệ. Những món ăn nấu như vậy đều yêu cầu rất cao, thậm chí cần một số nước sốt bí mật. Mấy thứ này nàng đã thử làm ở trong không gian 1-2 tháng trước. Chỉ vì ít khi ăn thịt, nàng cũng không có quá nhiều thời gian. Cho nên nước sốt không có nhiều lắm, nhưng miễn cưỡng cũng đủ dùng mấy ngày nay.

Nhìn những người này ăn thơm ngon, tâm tình của Sở Từ cũng không tệ.

Mà lúc này chồng của Trương Quế Vân đi tới, xem ra là muốn bàn bạc chuyện thuốc mỡ và thu mua dược liệu cô đã nói trước đó.

Chồng của Trương Quế Vân có gương mặt đen nhưng rất sạch sẽ, râu cạo gọn gàng, quần áo chỉnh tề, hơi khác với những đàn ông lười thôi lếch thếch trong thôn này. Sở Từ bị ông mời sang một bên im lặng nghe ông mở miệng.

"Trước đó chuyện cháu nói với vợ chú, chú đã suy nghĩ xong. Bây giờ chú đến tìm cháu là có hai việc: một là muốn lấy thuốc trị cháy nắng và thuốc trị thất lung của chú. Thứ hai chính là hỏi cháu một chút chủ yếu muốn mua dược liệu gì, số lượng có hạn chế gì không." Ba Xuyên Từ mở miệng nói.

"Thuốc cháu chuẩn bị xong, chờ lúc trở về cháu lấy cho chú. Về phần dược liệu này... chủ yếu là thu mua những loại trong thôn chúng ta không có. Cho dù là một số cây non vô dụng cũng được, tốt nhất là hạt giống có thể trồng. Cháu không cần quá nhiều, dù sao xe đạp của chú cũng không chở được nhiều, vẫn lấy thuận tiện là chính. Về phần giá cả dựa theo giá của trạm thu mua, nhiều nhất đắc hơn 10%. Chú Trương bình thường giao dịch với người

khác nhiều, hẳn là cũng biết trả giá, lấy năng lực của chú có thể tự kiếm tiền bằng giá chênh lệch. Cháu vẫn trả phí cho chú chạy thu mua, chú thấy ỏn không?" Sở Từ nói.

Nếu như thu mua được liệu giá trị 10 đồng, mà người đàn ông này lại dùng 9 đồng. Vậy là có thể kiếm trên tay nàng 1 đồng. Số tiền này cũng không khó kiếm. Dù sao được thảo và được liệu có thể bán cho ông khẳng định đều cầm bán ở trạm thu mua không đáng giá. Thậm chí rất có khả năng đều là một số đứa trẻ hái được, bán giá với bọn nó cũng dễ dàng.

Chú Trương vừa nghe quả nhiên tinh thần tỉnh táo, vội vàng trả lời: "Được! Cháu yên tâm, chất lượng dược liệu này chú khẳng định kiểm tra thật kỹ. Chú cũng muốn buôn bán có thể dài lâu, sẽ không lừa cháu."

Sở Từ cười cười, thật là người thông minh. Các điều kiện nàng đưa ra rất tốt, chủ yếu có ý cảnh cáo. Nếu những thứ ông thu không phù hợp với giá cả, vậy thì khẳng định sẽ không có cơ hội hợp tác lần sau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xàng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Không kết hôn cùng họ

Editor: demcodon

Thu mua dược liệu từ trong tay thôn dân mặc dù không được bao nhiêu tiền. Nhưng nếu muốn duy trì thời gian dài thì trong tay không có tài chính là không được, cũng may nàng tiếp tục dựa theo sách Phúc Duyên học hẳn là có thể phối ra nhiều thuốc. Thứ y dược này bất luận ở thời đại nào cũng sẽ không mất đi tầm quan trọng, cũng có thể mang đến cho nàng một số tiền.

Lúc này, Sở Từ và chồng của Trương Quế Vân hoàn toàn bàn bạc ổn thỏa. Sau khi từ nhà mới trở lại chỗ Thôi Hương Như ở đưa thuốc mỡ dùng để giảm đau thất lưng tặng cho ông.

Thuốc mỡ này là thoa ngoài da, chú Trương không biết về dược liệu. Nhưng nghĩ dù sao không phải đồ nhập khẩu. Cho dù mặc kệ dùng hẳn cũng không có vấn đề quá lớn. Bởi vậy cũng rất sáng khoái nhận.

"Đúng rồi, mấy ngày nay cháu cũng hồ đồ, vẫn luôn gọi chú là chú Trương. Nhưng cháu cẩn thận suy nghĩ lại dường như thím Quế Vân mới là họ Trương. Thôn chúng ta hình như không kết hôn cùng họ..." Sở Từ đột nhiên nhớ tới chuyện này nhin không được hỏi.

Bởi vì nàng quen với Trương Quế Vân trước, cho nên hơi có định kiến. Hơn nữa thím Trương Lục trong thôn, còn có chú Trương Ngũ làm thợ xây cho nàng đều họ Trương. Bọn họ lại có quan hệ thân thích với người trước mặt nàng. Cho nên nàng theo bản năng cho rằng chồng của Trương Quế Vân cũng chung một họ với bà.

"Trong thôn thật sự không có kết hôn cùng họ. Chú nhớ ngày đó lúc chú và Quế Vân kết hôn còn mất nhiều sức để kiểm tra nhiều thế hệ. Sau khi xác định không có huyết thống phải giải thích từng nhà, được mọi người đồng ý mới kết hôn. Nhưng đây cũng là bởi vì nhà mẹ của Quế Vân ở thôn nam, cách khá xa. Cho nên mặc dù là cùng họ, nhưng quan hệ cũng không quá lớn." Chú Trương cười nói.

Không kết hôn cùng họ là quy tắc cũ của thôn Thiên Trì, chỉ là quy tắc đã lưu truyền rất lâu. Mà gần mười mấy năm nay người trẻ tuổi trong thôn đều hy vọng tự do yêu đương. Cho nên quy tắc cũng bị hòa tan không ít.

"Quy tắc thôn chúng ta coi như thoáng hơn. Nhưng cũng không phải mỗi người đều có thể thành công kết hôn giống chú và Quế Vân. Chú nhớ rõ... cũng mười mấy năm trước đây, trong thôn chúng ta có một cặp trẻ tuổi quen nhau, đáng tiếc là cùng tộc. Mặc dù tuổi bằng nhau, nhưng giữa lẫn nhau khác nhiều thế hệ. Mặc dù không phải chỉ là họ hàng xa không thể xa hơn. Nhưng chuyện hôn nhân vẫn bị người trong nhà phản đối. Cho nên bọn họ uống thuốc trừ sâu tự tử." Chú Trương lại cảm khái một tiếng.

Ông may mắn ở chỗ ông cố của Trương Quế Vân là chạy nạn đến. Mặc dù họ Trương, nhưng khác với cùng tộc bản địa của bọn họ. Cho nên thành ngoại lệ.

Nhưng sau khi cặp tình nhân tự tử từ mười mấy năm trước, trong thôn cũng không quá khắc khe với chuyện này nữa. Chỉ cần không phải họ hàng gần, lại càng không trong vòng ba đời, gần như không có vấn đề gì lớn.

Mặc dù Sở Từ đã bị sốc khi nghe những lời này, nhưng cũng không ngoài ý muốn. Dù sao nói về truyền thống và ngoan cố thì thời cổ đại càng sâu hơn.

Những lời này đã bị Sở Từ đảo mắt đã quên mất. Chú Trương đi rồi nàng lại đi hỏi thăm Thôi Hương Như một chút, mới biết được chú Trương tên là Trương Bảo Sơn, khoảng 37-38 tuổi, nghe nói lúc tuổi trẻ vì kết hôn cũng thay đổi bất ngờ. Bởi vì Trương Quế Vân đợi 5-6 năm, trong nhà cầu xin trưởng bối trong tộc. Sau khi xác định giữa hai dòng họ này không có huyết thống cuối cùng mới nhân duyên này mới thành.

"Đúng rồi A Từ, ba ruột của em họ gì?" Thôi Hương Như đột nhiên nghĩ tới vội vàng hỏi.

Sở Từ hơi sùng sốt, ba ruột?

"Em không biết." Sở Từ ăn ngay nói thật. Trước khi nàng mượn xác hoàn hồn, Sở Từ mập đều tránh mọi chủ đề có liên quan đến ba ruột của mình. Ngay cả khi có người ở ngay trước mặt cô nói chuyện về người đàn ông đó, cô cũng sẽ lập tức xoay người rời đi. Bởi vậy cho tới nay chỉ biết ba của mình dường như có biệt danh gọi là "Đại Niên", người trong thôn cũng đều gọi như vậy. Về phần dòng họ và những người khác trong gia đình của ba, hoặc là họ hàng đều hoàn toàn không biết gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Người bỏ chạy

Editor: demcodon

Một câu của Sở Từ không biết làm cho Thôi Hương Như ngạc nhiên gây người một hồi giống như khúc gỗ. Sau khi thấy đáng về cô không chút nào để ý, lúc này mới hơi bất đắc dĩ lắc đầu.

"Lát nữa qua hỏi thăm Quế Vân. Chuyện này vẫn là hỏi thăm một chút mới tốt, càng phải biết được nhà bọn họ còn họ hàng gì. Nếu không tương lai em kết hôn, kết quả đối phương cùng tộc cùng tông với em, em phải làm sao đây? Cũng không thể lại bị liên lụy lần thứ hai." Thôi Hương Như vội vàng nói.

"Được." Mặc dù Sở Từ không chuẩn bị tìm chồng ở trong thôn này. Nhưng cũng đồng ý đề nghị của Thôi Hương Như.

Nàng là một người sống trưởng thành, cũng không thể chui ra từ tảng đá bị nứt, cũng phải hiểu biết một chút về tình huống ba mẹ của mình mới được.

Thôi Hương Như đặt chuyện này ở trong lòng. Buổi tối sau khi ăn cơm với cô xong lập tức đi mời Trương Quế Vân qua. Dù sao cũng chỉ cách một vách tường, không mất công. Mà Trương Quế Vân biết được chuyện hai người tò mò đã dở khóc dở cười nói: "Thím còn tưởng rằng là chuyện gì nữa, nghiêm túc như vậy làm cho thím thật sợ hãi..."

"Ba cháu họ Từ..." Nhưng mà nói tới đây Trương Quế Vân sùng sốt, trừng mắt nhìn Sở Từ nói: "Thật ngạc nhiên, may mắn con bé cháu đã ly hôn. Bằng không chờ mọi người hồi phục lại tinh thần cháu đã có thể xong rồi!"

Sở Từ vừa nghe họ "Từ" khoe miệng co giật dữ dội. Họ Từ, lại chung một thôn với Từ Nhị...

Bởi vì từ nhỏ Sở Từ theo họ mẹ. Cho nên lúc trước mọi người đều quên điều tra việc này. Nếu khi đó có người nhớ tới chuyện này, khẳng định sẽ ngăn cản không cho nàng mang Từ Nhị về.

"Thím đừng lo lắng, trước nói một chút đi. Dù sao cháu và Từ Nhị cũng không xảy ra chuyện gì. Bây giờ đã cắt đứt hoàn toàn, không có việc gì." Sở Từ nói một câu.

Ánh mắt Trương Quế Vân kỳ lạ và hơi ảo não. Chuyện lớn như vậy tại sao lúc trước lại quên mất chứ? Nhưng cũng không thể trách bà. Dù sao hiện tại đàn ông trong thôn hầu hết cưới người ngoài thôn, rất ít có người nhớ tới quy tắc ban đầu của thôn. Hôn nữa lúc bà già tới thì mẹ Sở Từ đã sớm đi, tình huống ba Sở Từ bà cũng chỉ là ngày thường hỏi thăm mới biết được, không để lại ấn tượng quá sâu sắc. Cho nên lúc ấy cũng không thể đứng lúc ngăn cản.

"Thím cũng là nghe người khác nói. Ba cháu họ Từ, tên Từ Phú Niên, có hai em trai và một em gái. Ông nội cháu cũng là người đi đánh giặc mất sớm. Cho nên là bà nội cháu ngâm đắng nuốt cay nuôi lớn ba cháu và mấy đứa em. Nhưng trước kia trong nhà ba cháu cũng không nghèo. Mặc dù kiếm không nhiều như người khác, nhưng bên ngoài dường như có họ hàng rất khá giả, thường xuyên có tiếp tế. Nhưng về phần là loại họ hàng gì thím cũng không rõ ràng lắm. Thím cũng hỏi qua người khác, mọi người cũng không biết được nhiều. Chỉ nói có thể là anh em họ hàng xa với ông nội cháu..."

"Trước khi ba cháu kết hôn không phải bỏ chạy sao? Mọi người chúng ta đều đoán ông ấy đi nhờ vả họ hàng. Chẳng qua người này quá thiếu đạo đức. Cho dù muốn chạy cũng nên kết hôn xong mới đi chứ, để lại một mình mẹ cháu bị nhiều người xem thường như vậy." Trương Quế Vân lại nói.

Sở Từ nghe xong hơi sùng sốt. Nàng kế thừa ký ức của nguyên thân, trong trí nhớ có quá ít tin tức liên quan đến ba ruột. Nhưng khi còn nhỏ nguyên thân không hiểu chuyện, cũng không rõ tại sao mẹ chết vì bà bỏ đi. Cho nên còn từng hy vọng ba ruột của cô một ngày kia từ trên trời giáng xuống dẫn theo cô và Sở Đường cùng nhau thoát khỏi bể khổ. Sau khi trưởng thành, loại suy nghĩ này đã không còn, hoặc là nói hoàn toàn thức tỉnh. Cho nên ký ức chỉ để lại một ít oán hận và lãng tránh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Giữ kín như bưng

Editor: demcodon

Sau đó, Trương Quế Vân lại nói rõ hơn về tình huống của ba nàng. Ngay từ đầu Thôi Hương Như cũng bởi vì việc này có liên quan đến Từ Nhị nên rất nhạy cảm. Nhưng cuối cùng nghe được cũng thả lỏng không ít.

Ông nội Sở Từ không có anh em ruột, nhưng thật ra có 5-6 người chị. Hiện tại còn sống dường như cũng còn lại 1-2 người. Nhưng cũng đều là rất già, thậm chí cũng không sống ở bản địa, mọc rễ ở thôn xóm khác. Quan hệ với nhà họ Từ cũng xa hơn. Cho nên có thể khẳng định là cả nhà Từ Nhị và ba của Sở Từ khẳng định không phải họ hàng gần, nhiều lắm là một tổ tiên. Hơn nữa mặc dù cùng họ, ngược lại cũng không phải nói tất cả người chung một họ đều có quan hệ huyết thống. Dù sao nếu như thật sự có quan hệ gì, lúc trước sau khi Từ Phú Niên và gia đình rời khỏi thì nhà họ Sở đã sớm tìm họ hàng bọn họ tính sổ.

"Mặc kệ nói như thế nào, dù sao cũng là cùng họ. Cho dù trong lòng chúng ta biết trong đây không có việc gì. Nhưng người khác không nghĩ như vậy." Thôi Hương Như đưa ra ánh mắt đồng tình nhìn về phía Sở Từ.

Sở Từ thở dài một hơi, thôn không lớn, quy tắc thật không nhỏ.

"Chính là nói như vậy. Cho nên Sở Từ, sau này cháu vẫn nên cách xa hai anh em nhà họ Từ kia một chút. Đặc biệt là Từ Nhị, vạn nhất sau này có người nghĩ tới điều này thì làm sao đây? Mặc dù nhiều nhất sẽ là một số tin đồn, còn tránh được nên tránh." Trương Quế Vân cũng theo khuyên nhủ.

Sở Từ lắc đầu: "Đã trễ."

"Có ý gì? Cháu sẽ không lại qua lại với Từ Nhị kia chứ?" Trương Quế Vân sợ hãi.

"Sao có thể? Ngựa tốt không ăn cỏ sau lưng." Sở Từ vội vàng phủ nhận nói tiếp: "Trong nhà cháu không có ai giúp đỡ. Cho nên đã bàn xong với Từ Đại, sau này anh ấy sẽ đến giúp cháu trông coi. Cho nên đi lại sẽ không ít."

Nàng cũng không thể nói cho hai người sau này mình sẽ dạy võ thuật cho Từ Đại, điều này quá lập dị, không chừng sẽ cảm thấy nàng điên rồi.

Trương Quế Vân vừa nghe câu này nói: "Từ Đại cũng không sao, là người có quy tắc và thành thật, lỗi tai lại không nghe thấy. Mẹ kế trong nhà đối xử với nó cũng hà khắc. Tóm lại xây nhà cho cháu nó còn có thể có cơm ăn sống tạm, cũng là chuyện tốt. Chỉ là thời gian lâu chỉ sợ người khác nhiều lời..."

"Nếu muốn giải quyết cũng không khó, cháu sớm tìm một mối hôn nhân. Đến lúc đó để cho đàn ông của cháu lui tới với Từ Đại, vậy cũng không có gì liên quan đến cháu." Trương Quế Vân lại nói thêm một câu.

Mí mắt Sở Từ giật giật ngay lập tức. Nàng và Từ Đại cũng chưa có cái gì Trương Quế Vân đã bắt đầu lo lắng. May mắn bà không biết đời trước mình trải qua cuộc sống như thế nào. Nếu biết nàng cả ngày lẫn lộn một chỗ với một đám đàn ông, có lẽ trong lòng đã có thể mọc lông dài ra.

"Thím cũng đừng nhọc lòng. Chuyện hôn nhân quên đi, nhưng sau này cháu sẽ cố gắng cẩn thận một chút là được. Tương lai thật sự nếu như có ai biết mối quan hệ này thì cháu sẽ tìm cách. Nhưng trước đó còn phải làm phiền thím giữ kín như bưng." Sở Từ vội vàng nói.

Trương Quế Vân này mở miệng là có tiếng nhanh, thích tò mò tìm hiểu mọi chuyện. Chỉ sợ lúc bà tám chuyện với người khác không cẩn thận nói lộ ra.

Trước mắt nàng đang cố gắng sửa chữa mối quan hệ với thôn dân. Cho nên chuyện này tốt nhất vẫn là kéo dài thì cứ kéo. Về phần tương lai... chờ nàng cũng có nhiều tài nguyên hơn mới có thể chặn miệng người khác.

Trương Quế Vân cũng biết khuyết điểm của mình. Bởi vậy lúc này vội vàng bảo đảm:

"Cháu yên tâm. Mặc dù miệng thím nhanh, nhưng cũng sẽ không xằng bậy. Hơn nữa, năm đó thím và đàn ông nhà thím cũng bởi vì chuyện cùng họ này đã kéo dài nhiều năm. Khi đó thỉnh thoảng lại bị người chọc cọt sống. Nếu không phải đàn ám lòng đi giải thích từng nhà, thì thím đã sớm bị nước miếng người khác dìm chết đuối. Cho nên chuyện này của cháu, thím khẳng định có thể giúp đỡ."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182: Không bột đổ gột nên hồ

Editor: demcodon

Trương Quế Vân nói cực kỳ chân thành, xem ra năm đó chuyện hôn nhân làm cho bà ăn đủ đau khổ. Hiện tại ngược lại có cảm tình với Sở Từ.

Được sự bảo đảm của bà, Sở Từ và Thôi Hương Như cũng đều yên tâm một chút, lại bắt đầu nói đến chuyện khác. Nhưng Trương Quế Vân và Thôi Hương Như hiển nhiên càng có nhiều chuyện để nói hơn. Bởi vì hai người nói chuyện cũng đều là một số chuyện nhà, có một số tin đồn ngẫu nhiên nghe một lần thật ra rất mới mẻ. Nhưng nghe nhiều cũng hơi nhàm chán. Huống chi chuyện nhà không có liên quan gì với nàng, lại làm cho nàng không có hứng thú. Sau một hồi đã buồn ngủ.

Hai ngày nay Sở Từ ở chỗ Thôi Hương Như, nửa đêm cũng không thể vào không gian. Đúng lúc cũng có thể nhân cơ hội này ngủ bù.

Quá trình xây nhà vẫn rất ổn định. Đặc biệt là sau khi có Sở Từ chuẩn bị đồ ăn, thợ xây cũng đều rất hào hứng dùng hết sức lực.

Mấy ngày tiếp theo, dựa theo thỏa thuận của Sở Từ mỗi ngày 5 ký thịt heo. Ngoài ra còn có thể mua thêm một số món ăn phụ khác, gần như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy ánh mắt chờ mong trong nhóm thợ xây.

"Tiểu Sở, hôm nay cơm nấu hơi ít, có phải mấy ngày hôm trước chúng ta ăn nhiều quá, trong nhà cháu không còn lươn thực phải không?" Giữa trưa giờ ăn cơm vừa đến, mọi người lập tức đều đi tới. Nhưng nhìn nồi cơm sắt to kia, có người trong lòng bắt đầu hơi chột dạ.

Mấy ngày nay ăn đều là thịt, mọi người đều tự nhiên là mở rộng bụng ăn. Một người 2-3 chén cơm đều là bình thường, loại cách ăn này nhà bình thường cũng chịu không nổi. Trong lòng mọi người cũng hơi băn khoăn. Nhưng thật sự khó có thể chịu đựng đồ ăn thịt cảm dỗ.

"Hôm nay cháu lại thêm một món chính. Cho nên nấu cơm hơi ít." Sở Từ nói xong cùng Thôi Hương Như bung lên một nồi mì đã chuẩn bị xong, nước canh nóng hơi tỏa ra một làn hương.

Có người đứng gần thò đầu nhìn thì thấy trong một nồi mì nước to còn trộn lẫn không ít nguyên liệu, có rau xanh, có đậu hũ khô và măng tre. Thậm chí có cả xương và thịt băm nhỏ. Váng dầu nổi ở trên, dưới ánh mặt trời giống như lông lánh một ít tia sáng, làm cho người nhìn không được nuốt nước miếng.

"Đây là canh xương hầm nấu với mì phải không?" Trong đó có một người trông tròn con mắt nói. Hắn còn nhìn thấy thịt băm nhỏ nấu bên trong...

"Đúng vậy." Sở Từ khách khí nói, nói xong giúp mọi người múc cơm. Bởi vì số lượng có hạn chỉ đủ mỗi người một chén. Cho nên Sở Từ không chế vô cùng tốt, đồ ăn trong chén mọi người đều giống nhau.

"Tiểu Sở, trước kia cháu cũng chưa từng ăn qua nhiều món ngon, tại sao có thể làm ra nhiều món ăn ngon như vậy? Bà nhà chú chính là 5-6 tuổi đã vào nhà bếp, nhưng đến bây giờ làm món nào cũng khó ăn đến đòi mạng. Chú cũng thật muốn kêu bà ấy đến học theo cháu!" Có người vừa ăn vừa nói.

Sở Từ chỉ nhún mày mà không từ chối. Trong lòng nàng hiểu rõ những người này nhiều lắm là nói hai câu mà thôi, không có khả năng thật sự kêu người đến học nấu nướng với nàng. Dù sao không bột đổ gột nên hồ. Đồ ăn những phụ nữ này làm không ngon chủ yếu là bởi vì không dám bỏ nhiều nguyên liệu. Bất luận là đường hay là muối, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm. Thậm chí nhà một số người già làm đồ ăn nước tương và dấm cũng không có. Mỗi ngày nấu cái trắng với nước muối. Nếu như ăn ngon mới kỳ lạ.

"Àm!" Đột nhiên một âm thanh lạ đột nhiên cắt đứt suy nghĩ của Sở Từ.

Mọi người hoảng sợ quay đầu lại thì nhìn thấy một người đàn ông vốn dĩ ngồi xổm trong sân ăn cơm lạ ngã xuống, tay ôm bụng, ước gì có thể lăn lộn vài cái, sắc mặt trắng bệch, trán chảy ra mồ hôi như hạt đậu, đau đớn đến cực điểm.

"Ông Khang! Ông làm sao vậy? Không phải vừa rồi còn rất khỏe sao?" Lúc này người bên cạnh vội vàng tiến lên lo lắng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Từ từ sẽ khởi

Editor: demcodon

Sở Từ cùng vội vàng chạy qua, mà lúc này ông Khang đã thì thào mấy tiếng, đau đớn nói: "Đau... đau bụng..."

"Cái này, cái này... có phải ăn đồ hư hay không... Nhưng chúng ta ăn đều giống nhau mà..." Bên cạnh có người đứng nhìn không được nói.

Đau bụng này không phải là chuyện gì lớn, mọi người đều từng có. Nhưng ông Khang này đau rất dữ dội, đã bắt đầu lăn lộn dưới đất. Hơn nữa mồ hôi trên mặt chảy càng dọa người, thật giống như chịu đau đớn gì khủng khiếp.

"Đau chỗ nào? Là đau chỗ này sao?" Sở Từ vội vàng lật người qua, đưa tay kiểm tra trên bụng ông.

Ông Khang này khoảng 50-60 tuổi, là một hộ nghèo khó trong thôn. Bởi vì lúc tuổi trẻ đáng vẻ xấu xí, đáng thương hơn nữa ba mẹ cũng không đáng tin. Bởi vậy cũng không có cưới vợ. Mặc dù đến bây giờ ngay cả con cũng không có, vẫn đều sống một mình. Người này tuổi cũng không còn nhỏ, Sở Từ

sở dĩ tìm ông giúp đỡ hoàn toàn là vì các thôn dân đề cử.

Ông Khang này bình thường cũng coi như là người hiền lành. Cho nên nhân duyên cũng không tệ, các thôn dân này cũng hy vọng ông có thể kiếm com ăn.

Sau khi Sở Từ ẩn nhẹ mấy cái ông Khang đột nhiên gào lên: "Chỗ... chỗ này... chính là chỗ này, đau..."

Sở Từ nhủ mày, nàng biết một ít bệnh lý đơn giản, mà y thuật lại phức tạp. Mặc dù tiểu hòa thượng biết, nhưng nàng chỉ xem như dốt đặc cán mai. Chỉ là bởi vì một hạng mục kỹ năng dưỡng sinh ở bên trong có chút tri thức đời sống. Cho nên mới có thể đoán ra trước mắt chỗ nàng ẩn chính là dạ dày.

"Chị Hương Như, làm phiền chị đi tìm thầy thuốc đến đây trước. Em sẽ xem tình hình của ông Khang trước... Ông Khang, ông đau dạ dày đã bao lâu rồi?" Sở Từ vội vàng nói.

Trong lòng nàng nghĩ tới một khả năng, ông Khang này bình thường cũng không được gì ngon. Thậm chí ngay cả lúc ăn tết cũng vậy, cũng không khác gì tình huống của nàng trước đó, chỉ ăn một ít rau xanh rau dại sống. Mặc dù có thể no bụng, nhưng không có dinh dưỡng gì đáng nói. Nhưng đã nhiều ngày ăn uống nhiều dầu mỡ, thỉnh linh xảy ra kích thích xác thật có thể làm cho đau dạ dày.

"Ngày đầu tiên đến đã đau. Nhưng... có thể chịu đựng. Hôm nay thật sự là..." Ông Khang đau đến nhủ mày, ngày càng đau đớn.

Chuyện xây nhà đến bây giờ đã qua năm ngày, nó gần như đi đến hồi kết. Dự kiến ngày mai có thể kết thúc công trình. Mà ông lão này rõ ràng nhịn lâu như vậy còn muốn làm việc giống người khác, thật sự là bướng bỉnh.

Mọi người nghe nói như thế cũng không khỏi hơi sùng sốt, sắc mặt cũng hơi kỳ lạ. Sở Từ thở phào nhẹ nhõm, mở miệng nói: "Hắn là hai ngày nay ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ, dạ dày không chịu nổi. Ông Khang, ông chịu đựng một chút cháu đi gọi thầy thuốc đến..."

"Thầy thuốc thôn chúng ta lúc nửa đêm đi xem bệnh cho một đứa trẻ trong thôn thì bị té ngã, đầu còn thủng một lỗ. Bây giờ còn đang nằm trong trạm y tế ở thị trấn." Một người đàn ông vội vàng nói.

Sở Từ vừa nghe khoe miệng hơi co giật. Tình hình của ông Khang không thích hợp đi lại. Thị trấn mặc dù không xa, nhưng đưa một người đi ít nhất cũng phải gần một tiếng. Đến lúc đó người này còn không biết đau thành cái gì.

"Nếu không... làm phiền mọi người giúp đỡ mượn xe ba bánh đưa người..."

"Ông không đi... từ từ sẽ khỏi, đến trạm y tế lại... lại tốn tiền..." Sở Từ nói đến đây ông Khang lập tức trừng mắt nói.

Sở Từ nheo mắt: "Tiểu này cháu sẽ trả."

Người này dù sao cũng là lúc làm việc cho nàng mới xảy ra vấn đề. Nếu nàng không tỏ vẻ một chút còn không bị nước miếng thôn dân phun chết sao?

"Vậy cũng không được... Con bé à, cháu không biết trạm y tế tìm một mũi cũng không ít tiền..." Nói xong vội vàng lại dùng lực xoa xoa, đau đớn nói: "Ông... từ từ sẽ khỏi... Hiện tại đã ít đau hơn trước rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Thuận nước đẩy thuyền

Editor: demcodon

Ông Khang thật sự là cảm thấy mình không có mặt mũi gặp người. Nếu lại làm cho Sở Từ ra tiền đưa ông đi khám bệnh, ông thật sợ mình sẽ gặp sét đánh. Ông đã lớn tuổi, nếu không có người đề cử ông, có lẽ Sở Từ cũng sẽ không cho ông đến giúp đỡ. Vốn định hai ngày nay có thể chấp vá no bụng lại không nghĩ rằng Sở Từ khách khí như vậy, mời mọi người ăn một bữa thịt ngon, lại nói mỗi bữa đều có...

Ông cũng đã nhiều năm chưa ăn được món ngon như vậy. Cho nên mặc dù là ngày đầu tiên đã cảm thấy đau bụng vẫn chịu đựng. Khi đó ông đã nghĩ: nếu thật đau đến chết, cũng tốt hơn làm quỷ chết đói. Trước khi chết có thể ăn một bữa com no ông đã cảm thấy nỡ nản!

Nhưng suy nghĩ này dù sao cũng ích kỷ. Đặc biệt là giờ phút này nghe được Sở Từ muốn bỏ tiền đưa ông đi trạm y tế, trong lòng lại áy náy.

Sở Từ xoa xoa giữa chân mày nói: "Như vậy đi, mọi người trước tiên chăm sóc một chút, cháu đi nấu chén thuốc giảm đau dạ dày."

"Cháu có thể làm được không? Thuốc cũng không thể uống lung tung." Lập tức có người nói.

Sở Từ trực tiếp trừng mắt nhìn gã một cái, cũng hơi nóng nảy lên: "Tôi còn không ngu đến mức dùng thuốc lung tung. Mấy người nếu có cách tốt hơn thì

dùng đi."

Mặc dù những người này đến giúp đỡ, nàng xác thật cần khách khí. Nhưng cũng không có nghĩa mọi việc đều nhường bọn họ.

Chính cái gọi là cần người miệng mềm - bắt người tay ngắn, đã nhiều ngày Sở Từ đối xử rất tốt. Mọi người và cô cũng thân hơn rất nhiều. Nhưng bình thường vẫn cảm thấy cô là đứa trẻ. Cho nên ở mặt xây nhà bọn họ cũng sẽ lấy góc độ người lớn cho cô một số ý kiến. Những ý kiến này có tác dụng, cho nên Sở Từ hoàn toàn tiếp thu. Số lần nhiều sẽ làm cho người ta cảm thấy cô không có chính kiến. Cho nên hiện tại đột nhiên nhìn thấy đáng vẻ hung dữ của cô khó tránh khỏi làm cho mọi người sợ hãi.

"Thử xem đi, A Từ biết thảo dược. Hai ngày trước ba Xuyên Từ còn giúp bán một số thuốc trị cháy nắng ra ngoài, mọi người đều nói dùng tốt." Thôi Hương Như vội vàng ở bên cạnh nói.

Mọi người vừa nghe cũng đều không hé răng. Thuốc trị cháy nắng này bọn họ cũng biết được, vừa nghe do Sở Từ bảo chế ra cũng đều ngạc nhiên đến cực điểm. Dù sao nó quả thật hiệu quả, con bé trong nhà mới dùng mấy ngày chỗ bị cháy nắng đã tốt hơn rất nhiều.

Không ai phản đối, Sở Từ vội vàng đi chuẩn bị dược liệu. Tất nhiên, trên thực tế cũng chỉ là việc đi vào nhà lấy một ít ra từ trong không gian. Điều là một số dược liệu bình thường thấy được như: cam thảo, trần bì (vỏ quýt), cây bồ công anh, từ trường khanh, bạch thực, thổ bổi mẫu...

Đối với bài thuốc này Sở Từ cũng hơi tin tưởng. Nhưng vốn dĩ không muốn lấy cơ hội này biểu hiện ở trước mặt mọi người. Dù sao chuyện mình có nghiên cứu về y dược các có thôn dân chưa chắc sẽ tin. Chỉ là không nghĩ tới ông lão này bướng bỉnh như vậy, coi như là cho nàng một cơ hội thuận tay đây thuyền.

Sở Từ tìm cái nồi đất nấu dược liệu, thời gian cũng không quá lâu đã bung nước thuốc qua.

Tình hình của ông Khang đã giảm bớt hơn trước không ít. Nhưng hiện tại sắc mặt vẫn rất khó coi như cũ. Sở Từ dưới sự chú ý của mọi người đưa nước thuốc tự mình dứt.

Mặc dù có tự tin, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên Sở Từ chữa bệnh trước mặt mọi người. Bởi vậy vẫn có vài phần hưng phấn và khản trương. Sau khi chén thuốc thấy đầy mắt trông mong nhìn ông Khang.

Ông lo lắng Sở Từ cho rằng cơ thể ông không thoải mái mấy ngày nay vẫn luôn lười biếng. Cho nên đối với yêu cầu của cô không có chút chống cự, thuốc này lại uống dứt khoát. Sau khi uống xong lặng lẽ chờ phản ứng của cơ thể. Nhưng vốn dĩ tưởng rằng đau đớn sẽ tăng lên, lại không nghĩ rằng theo thời gian trôi qua bên trong dạ dày lại nhiều hơn vài phần ấm áp. Các cơ quan giống như được bọc trong đôi bàn tay to ấm áp, rất thoải mái. Loại đau đớn bám lấy cũng chậm rãi tan biến, rất nhanh khôi phục như bình thường.

"Thế nào?" Cũng không chỉ một người chờ ông Khang kêu lên đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Nở hoa

Editor: demcodon

Chỉ nhìn thấy ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm ông Khang. Một số người không muốn vô giúp vui, an phận làm việc cũng bị hấp dẫn đến, trường hợp vô cùng quý dị.

Có người lo lắng, có người đồng tình, còn có người càng thêm bất mãn với Sở Từ. Nhưng những người có tâm tư khác nhau giờ phút này lại giống như đứa trẻ nhỏ ánh mắt tràn ngập tò mò.

"Không phải bị độc cam chứ..." Có người chế nhạo một câu.

Kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được sắc mặt bây giờ của ông Khang đã tốt hơn nhiều. Chẳng qua không đợi được chính miệng ông Khang nói nên bọn họ không yên tâm.

"Không không không..." Ông Khang vội vàng xua tay: "Tốt hơn nhiều rồi, không đau, thuốc của con bé này thật sự dùng được. Sau khi uống xong tôi cảm thấy cơ thể ấm áp dễ chịu. Xương cốt già của tôi cuối cùng cũng thoải mái một chút."

"Thật sự có thể tác dụng tốt như vậy? Không phải là bản thân chú Khang đã khỏe uống chén thuốc này vào trùng hợp ngẫu nhiên chứ?" Một người trong số đó nói.

Người này cũng không có ý xấu, cũng không phải nhằm vào Sở Từ. Chỉ là muốn biết thuốc này của Sở Từ thật sự có tác dụng lớn như vậy hay không.

"Không phải, tôi tự biết cơ thể của bản thân. Lúc chưa uống thuốc trong dạ dày vừa nóng vừa đau. Cho dù từ từ giảm bớt nhưng cũng sẽ không đột nhiên khỏi như vậy." Ông Khang nói xong đứng lên: "Được rồi, thật sự không có việc gì, đã làm cho mọi người lo lắng rồi."

"Sở Từ, thuốc này của cháu thần kỳ như vậy, bằng không cũng cho chú một chén được không? Mấy ngày nay chú cũng ăn không ít, vạn nhất xảy ra vấn đề thì làm sao đây?" Chú Trương Ngũ cười mở miệng nói.

"Nói bậy gì thế, thuốc không phải có thể uống lung tung. Chú có thể giống như ông Khang sao?" Một người đàn ông bên cạnh lập tức cho chú Trương Ngũ một cái búa. Sau đó một đám người mỉm cười.

Ông Khang này bình thường đều không có ăn, mọi người cho dù lại ăn mặc tiết kiệm bình thường cũng sẽ cố gắng ăn no. Dù sao đều là đàn ông phải làm việc nặng, không ăn cơm sẽ không có sức lực, khó mà làm việc được. Cho nên điểm này có sự khác biệt rất lớn với ông Khang. Đó là lý do tại sao bọn họ không xảy ra vấn đề gì.

Ông Khang đã khỏe, mọi người đều vui vẻ. Sở Từ cũng có thể theo nói vài câu vui đùa, vui tươi hơn hờ. Bởi vì gương mặt thanh tú. Cho nên mặc dù là cười sang sảng nhưng thoát nhìn cũng có vài phần hơi thở nhẹ nhàng của một cô gái.

Trong số những người đến xây nhà, Từ Vân Liệt cũng có ở đó, vừa rồi nhiều người nói chuyện, tình huống khẩn cấp, hần nửa biết nửa hiểu. Nhưng hiện nhìn thấy cô vui vẻ tâm tình cũng tốt theo. Tất nhiên trong lòng lại càng tò mò về bản lĩnh này của cô. Vừa biết võ thuật còn biết dùng thuốc, thật không giống như là cô gái vẫn luôn lớn lên ở trong thôn.

Hần coi như là người gặp qua việc đời, chiến hữu trong bộ đội đến từ bốn phương tám hướng. Thậm chí cũng có gia đình giàu có nuôi ra những người đàn ông tràn đầy nhiệt huyết, từ chỗ bọn họ cũng biết không ít thứ từ trước đến nay chưa tiếp xúc qua. Nhưng mặc dù là những người đó cũng không có làm cho hần rung động lớn như Sở Từ.

Lúc nói chuyện với cô, hần cảm thấy Sở Từ có vài phần tương tự với chỉ huy trong quân đội, tự tin và quyết đoán. Đặc biệt là khi hành quân đánh giặc. Mà lúc cô làm việc nhà lại có vài phần đáng yêu.

Lấy ví dụ như nấu cơm nấu thức ăn, thái độ của cô thật sự không giống như thích làm những việc này. Có đôi khi đôi tay cầm dao phay đột nhiên nóng nảy, trừng mắt giận dữ. Như "trắng sí" có tài nhưng không gặp thời. Nhưng giây tiếp theo sẽ tỉnh táo lại, lăm bằm tiếp tục cúi đầu làm việc. Ở trong làm việc nhà chân tay vụng về, nhưng mọi việc lại làm rất tinh tế.

Quả thật chính là cô bé kỳ lạ, so với năm đó hần vừa mới biết cô thì đáng yêu thú vị hơn nhiều.

"Anh Từ, anh đang nhìn gì em vậy? Trên mặt nở hoa hả?" Sở Từ đã sớm cảm giác được ánh mắt của Từ Vân Liệt, nhìn một hồi lâu thấy hần còn nhìn chằm chằm lập tức trừng mắt nhìn qua.

Từ Vân Liệt vốn tưởng rằng mình không hiểu được khẩu hình của cô, nhưng sau khi suy đoán một chút lại hiểu được. Sau đó bỗng nhiên cười, hái một đóa hoa cúc dại từ trong đám cỏ dại dưới đất, duỗi tay nhét vào trên tóc Sở Từ: "Trên mặt em không có hoa. Nhưng anh cảm thấy trên đầu em thật ra nên cài một đóa."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Đóa hoa tươi cắm bãi phân trâu

Editor: demcodon

Hoa cúc dại nhỏ màu tím mang theo một hương thơm nhẹ. Hình tượng lôi thôi lếch thếch của Sở Từ thật ra có vài phần phù hợp với màu sắc tự nhiên hôm nay.

Thôn Thiên Trì gần như là khắp đồi núi đầy hoa cúc dại. Mỗi khi đến mùa này, các cô gái trong thôn đều kết thành từng nhóm đi hái chung dùng để đan vòng hoa và cài tóc. Màu sắc đẹp hơn hoa cài đầu mà người bán hàng rong bán nhiều. Tất nhiên, còn có mấy cậu bé tương đối hiểu biết đã học được hái hoa như vậy. Sau khi phơi khô làm được liệu bán ở trạm thu mua đồ lấy dụng cụ trong nhà.

Sở Từ gần đây mặc dù tương đối bận, nhưng cũng chưa từng rảnh rỗi. Thỉnh thoảng bắt gặp mấy cây cỏ màu đẹp ở bên đường cũng sẽ hái vào trong giỏ, thậm chí còn dành thời gian trồng một ít vào không gian. Hơn nữa nàng luôn cảm thấy những thứ trồng trong không gian đều phát triển mạnh mẽ hơn bên ngoài, lấy ví dụ từ gieo trồng được liệu mấy ngày trước đó. Bấy mẫu ruộng được liệu ở bên ngoài mới khó khăn lắm nảy mầm, nhưng trong không gian đầu xác thật đã mọc ra một số nhánh nhỏ, tốc độ sinh trưởng của thực vật đúng là nhanh hơn một chút.

Đặc biệt là sau khi nàng ăn qua một viên linh quả kéo dài tuổi thọ, thực vật phát triển càng rõ ràng hơn, hẳn là một chức năng đặc biệt của không gian.

Sở Từ thích loại màu sắc thanh tú này. Đặc biệt là sau khi bị Từ Vân Liệt khen một câu thì lập tức hái rất nhiều hoa cài lên trên đầu mình. Nhưng sau khi cài xong nhìn lại biểu cảm hơi run rẩy của mọi người nhất thời lại mất hứng nhìn Từ Vân Liệt.

Quả nhiên người ngốc lâu ở trong quân đội giống như bọn họ đều không có phẩm mĩ. Nàng cảm thấy mình đẹp giống đóa hoa, Từ Văn Liệt hiển nhiên cũng vậy. Nhưng ở trong mắt người ngoài đóa hoa tươi này lại là cấm trên bãi phân trâu.

Sở Từ không phải người biết thẹn thùng, thoải mái mang theo hoa thảo nhiên đứng lác lư ở trước mặt người khác một vòng rồi sắp xếp mọi chuyện. Sau đó rất tự nhiên rời đi, không hề cảm thấy thẹn thùng.

"Tôi có phải hoa mắt hay không? Vừa rồi Sở Từ cười tại sao lại cảm thấy hơi đáng thương?" Chú Trương Ngũ nhin không được lắm bầm một câu.

Thật ra mà nói, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Sở Từ cài hoa theo bản năng có loại cảm giác khó có thể giương mắt lên nhìn. Thậm chí cảm thấy đây là người xấu xí đang lên con. Dù sao Sở Từ nhiều năm trước tới nay cho bọn họ ấn tượng đã muốn ăn sâu bén rễ. Nhưng nếu cẩn thận nhìn lên, loại suy nghĩ này lại tan biến ý một chút.

Có rất nhiều con bé cài hoa, một đám ngây thơ hồn nhiên. Nhưng nếu bị người nhìn thấy những bé gái này ít nhiều cũng hơi ngượng ngùng hoặc là vẻ mặt khoe ra. Nhưng Sở Từ không có, dáng vẻ tự nhiên ngược lại có vẻ rất tự tin. Hôn nữa không thể không nói làn da cô hiện tại ngày càng trắng, phớt lên màu tím này cũng không có vẻ già đi, trông rất có khí chất. Khi cười lên thì đôi mắt hơi ranh mãnh những lại có phong cách riêng.

"Không phải sao? Con bé này hiện tại có thể nhìn ra được thủy thần. Nhưng nghĩ kỹ lại, năm đó mẹ nó chính hoa khôi trong thôn chúng ta. Sở Từ nếu không mập một chút cũng sẽ không kém hơn chỗ nào." Người đàn ông bên cạnh mở miệng nói.

Nhắc đến Sở Tú Hòa năm đó có không ít người tỏ ra luyến tiếc.

Nhà họ Sở và bọn họ mặc dù một người ở thôn nam còn một người ở thôn bắc. Nhưng trước kia đều cùng nhau làm việc kiếm điểm công. Cho nên nơi này cũng không ít thanh mai trúc mã với bà. Sở Tú Hòa trông rất đẹp, tính cách cũng hoạt bát. Cho nên năm đó vẫn rất được hoan nghênh. Nếu không phải đã sớm chọn ra Từ Phú Niên, người cầu hôn khẳng định sẽ càng nhiều. Thậm chí năm đó lúc Sở Tú Hòa qua đời cũng có không ít người đau buồn vì bà một thời gian. Cho đến khi mọi người đều có gia đình và con cái, loại tình cảm ngày ngô này mới trôi đi, thậm chí chôn vùi mãi mãi. Nếu không phải vừa rồi Sở Từ cười khê, bọn họ thậm chí đều không nhớ nổi chuyện quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 187: Làm việc lớn

Editor: demcodon

Sở Tú Hòa sai ở chỗ dễ tin vào tình yêu và đàn ông đã chọn trước đó. Những người cùng tuổi với bà trong lòng đều rõ ràng. Nếu không phải Từ Phú Niên cố ý dụ dỗ, một cô gái hiểu chuyện như vậy sẽ không có thai trước khi kết hôn. Cho nên lúc này không ít người đều tràn ngập cảm khái, lại nhìn Sở Từ cũng càng thêm thuận mắt.

Chẳng qua lúc này Sở Từ đã không còn ở bên nhà mới này mà trở về trong nhà nhỏ Thôi Hương Như ở tạm tiếp tục làm nghề mộc.

- - - - -

Ngày hôm sau, nhà mới xây đã hoàn thành.

Cây xanh lớn thành bóng râm, nước biếc vờn quanh. Sau khi đặt cánh cửa gỗ sơn đỏ đã chuẩn bị sẵn lắp vào, ngôi nhà ngói kang trang gạch xanh của nàng hiện ra ở trước mặt. Bốn phía ngôi nhà thoải mái hơn từ đường đơn sơ rất nhiều. Hôn nữa trên mặt đất trong sân Sở Từ còn đặc biệt tìm người mua một ít gạch đá thô về trải một lớp, nên mặc dù trời mưa cũng không cần lo lắng trong nhà bùn đất lầy lội khắp nơi.

Khi ngôi nhà xây dựng xong, Trương Quế Văn mang mấy con gà của Sở Từ đến trực tiếp ném thẳng vào vườn trong sân. Trong vườn trước mắt ngoài bùn đất sạch sẽ thì không có thứ gì, chuồng gà vẫn cần làm một cái khác. Nhưng chút vấn đề nhỏ này căn bản không làm khó được nàng.

"A Từ, cháu có biết thuốc trị chấy ngứa của mình hiện tại bán được bao nhiêu hộp không?" Trương Quế Văn nhìn thấy Sở Từ hiển nhiên hơi kích động, không đợi Sở Từ nói chuyện đã mở miệng nói: "Đã được 100 hộp rồi! Lúc này chỉ mới 4-5 ngày đã bán được 100 hộp, chính là 100 đồng..."

Giá lấy hàng từ chỗ Sở Từ mỗi hộp là 1 đồng, mà chồng bà đã bỏ thêm 2 hào tiền lời. Nhưng mặc dù chỉ là 2 hào cũng làm cho nhà bọn họ thu nhập hơn 20 đồng!

Khi người khác một tháng chỉ có thể kiếm được 4-50 thì chồng của bà chỉ dùng mấy ngày đã kiếm được một nửa thu nhập. Nhưng lại không tính chồng giúp Sở Từ thu mua được liệu và tiền bán hàng hóa nhỏ khác ngày thường!

Sở Từ cũng hơi ngạc nhiên, nhưng càng thêm khẳng định năng lực của Trương Bảo Sơn. Thuốc trị chấy ngứa mặc dù hiệu quả tốt. Nhưng nếu không có một cái miệng khéo léo của ông thì các cô gái căn bản sẽ không tin tưởng.

"Chú cháu nói, gần đây mấy thôn gần đây đều rất phổ biến thuốc trị cháy nắng này. Có lẽ còn có thể bán thêm một thời gian. Nhưng cũng chỉ 1-2 tháng mà thôi. Chờ đến mùa đông thì các cô gái đều bọc kín mít này, cũng không cần dùng thuốc trị cháy nắng này phôi." Trương Quế Vân nói.

Bà nói những lời này cũng là lo lắng sau hai tháng nữa thuốc này không thể bán được. Đến lúc đó nếu như Sở Từ nghĩ đàn ông nhà bà không đủ tận tâm thì không tốt.

Điều này Sở Từ cũng sớm đã nghĩ tới, lập tức cười trả lời: "Thuốc này lúc nào bán không được nữa thì kêu chú Bảo Sơn nói trước cho cháu biết một tiếng. Trong khoảng thời gian này cháu nghiên cứu ra thuốc trị tổn thương do lạnh. Chờ đến mùa đông, đúng lúc có công dụng."

Trương Quế Vân hơi sùng sốt khi cô nói ra điều này, há miệng thờ dốc nói không thành lời.

"Cháu.. cháu đã nghĩ ra cách mới à?" Trương Quế Vân nhìn không được nói.

Thuốc trị cháy nắng đã thu nhập khủng. Tối hôm qua, bà vừa nghe chồng nói thuốc trị cháy nắng này bán không được bao lâu nữa phải ngừng, trong lòng đau nhói. Vì chuyện này cả đêm cũng không ngủ ngon. Hôm nay nóng người trong phòng còn phồng rộp.

Chỉ là bà trăm triệu không nghĩ tới tâm lý của Sở Từ còn tốt như vậy. Bà mới đề cập một chút thôi thì con bé này cũng đã nghĩ đến đường lui rồi. Ngược lại cũng trách không được đàn ông nhà mình gần nhất không ngừng khích lệ Sở Từ hiểu chuyện, nói cô là người làm việc lớn.

Tất nhiên, Sở Từ có thể làm việc lớn hay không bà thật sự không biết. Chỉ là cảm thấy con bé này xác thật hơi khác với những con bé trong thôn bọn họ. Lúc nói chuyện và làm việc đều lộ ra sự khôn khéo. Hơn nữa rõ ràng mỗi lần làm ra thứ gì đều rất hiếm lạ, cố tình ở trong mắt cô lại coi như chuyện bình thường, càng thêm làm cho bà khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Đã làm xong

Editor: demcodon

Trương Quế Vân thờ phào nhẹ nhõm. Lúc này thái độ nhìn Sở Từ lại càng thêm thận trọng, càng may mắn bản thân không có hoàn toàn đắc tội Sở Từ. Bằng không nếu như chọc một người như vậy mỗi ngày bà chỉ sợ cũng không thể an tâm.

"Chuyện thuốc này thím cũng không hiểu. Nhưng lát nữa thím sẽ nói với chú Bảo Sơn. Sau này cháu nếu có đồ gì cần bán cứ việc đưa cho chú Bảo Sơn của cháu thử một lần. Cháu không biết chứ, từ khi ông ấy bán thuốc trị cháy nắng của cháu. Hiện tại bọn con gái trong thôn cả ngày đều chờ ông ấy đi qua! Buôn bán đều tốt hơn rất nhiều!" Trương Quế Vân cười khanh khách nói, nghĩ Sở Từ thích được liệu trong lòng suy xét một chút lại nói: "Thầy thuốc thôn chúng ta có quan hệ tốt với nhà mẹ thím. Chẳng qua gần đây ông té chân thương đầu. Chờ ông ấy khôi phục sức khỏe tốt thím giới thiệu cho hai người quen. Hai người có thể học hỏi lẫn nhau."

Thầy thuốc kia theo ngành y học cổ truyền, tâm địa rất tốt. Bởi vì đã lớn tuổi nên đi đường không thuận tiện. Bằng không cũng sẽ không vì chạy đi cứu người té ngã thảm như vậy.

Sở Từ nghe nói như thế ánh mắt sáng ngời: "Thế thì thật tốt, vậy cảm ơn thím trước."

Sau khi nói thêm hai câu, Trương Quế Vân và Thôi Hương Như ôm lấy Sở Từ vào nhà mới, bắt đầu chỉ cho cô trong nhà nên đặt đồ nội thất gì.

Giường là thứ cần thiết, mỗi phòng đều phải để một cái. Trước kia ở trong từ đường có rất nhiều con rắn và sâu. Mặc dù sau đó lại bị nàng dùng được liệu hun chạy đi không ít. Nhưng mỗi đến đêm khuya tĩnh lặng lúc nàng ngủ vẫn có thể nghe được từ đường một số động tĩnh rất nhỏ.

Thậm chí, có một ngày nửa đêm Sở Từ tỉnh lại bắt một con chuột to đang bò qua đầu mình. Con chuột kia răng nanh sắc nhọn hơi dọa người, phát ra tiếng kêu thậm chí đều sơn tóc gáy.

Nhưng Sở Từ không biết là buổi tối cô bắt được con chuột, ở bên kia từ đường Sở Đường đang mơ hồ bị đánh thức mở hai mắt. Đúng lúc thấy được trong kệt cửa lộ ra dưới ánh trăng, Sở Từ tay không bóp chết con chuột to kia làm cậu thấy ác mộng nhiều ngày. Đến nay cũng chưa dám nói cho người khác mình nhìn thấy hình ảnh khủng bố như thế.

Vị trí nhà mới cũng không thấp, cho nên không cần lo lắng vấn đề ẩm ướt. Chỉ cần nàng thực hiện tốt các biện pháp thì tương lai sẽ không sợ có côn trùng, chuột, rắn đến ở qua đêm.

- - - - -

"Mấy ngày hôm trước anh đã liên hệ với thợ mộc, dự tính buổi chiều sẽ đưa tới một chiếc giường và bàn gỗ trước. Em tạm chấp nhận dùng trước." Từ

Vân Liệt nhìn nhà sạch sẽ cũng rất vừa lòng.

Một cô gái như Sở Từ tốt hơn là sống một nơi đàng hoàng.

Mấy ngày nay Sở Từ thật sự rất bận. Dù sao vật liệu nhà mới đều do nàng đi lo lắng, nhất thời đã quên chuyện đồ nội thất. Lúc này nghe được lời Từ Vân Liệt nói gánh nặng trong lòng đã được trút: "Cám ơn anh."

"Anh còn tìm một số hạt giống hoa và cây non đến. Chờ sau khi ăn xong thì giúp em trồng ở cửa. Trong vườn nhà em cũng có thể trồng một cây nho, chờ lúc nó nở hoa kết quả dây leo bò lên tường, vừa đẹp lại có thể giải tỏa cơn thèm ăn, em thấy được không?" Từ Vân Liệt lại nói.

Sở Từ vội vàng gật đầu, cũng quá tri kỷ!

"Nhưng trong sân em thiếu một cái giếng, lát nữa anh lại mời người đến đào, em phụ trách chuẩn bị đồ ăn là được. Ngoài ra trong nhà bếp còn cần cái nồi, khi còn nhỏ anh đi theo ba anh học qua cũng biết làm, hai ngày nay sẽ làm cho em." Từ Vân Liệt nói tiếp.

Khỏe miệng Sở Từ co giật: "Còn gì nữa không?"

"Hồ nước bên cạnh không sâu, có thể nuôi mấy con vịt hoặc là ngỗng trắng. Trong thị trấn có bán, sáng mai anh đi tìm về giúp em. Ngoài ra chính là ngoài tường nhà em phải trồng một cây liễu mới được. Nếu không chờ đến mùa hè, trong sân không có bóng râm sẽ rất nóng..." Từ Vân Liệt trả lời cực kỳ nghiêm túc.

Sở Từ cũng đã hơi bối rối: "Anh đã làm xong rồi, em phải làm gì đây?" Nhất thời trừng mắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Vuốt móng ngựa

Editor: demcodon

Sở Từ tràn đầy oán hận, bây giờ mỗi ngày nàng không thể kêu đánh kêu giết, việc có thể làm cũng bất quá chính là những việc thể lực này. Nhưng từ sau khi Từ Vân Liệt đến đây số lượng nhiệm vụ mỗi ngày của nàng lại ít hơn rất nhiều. Nếu không phải có kỹ năng trong sách Phúc Duyên muốn học, hiện tại nàng tuyệt đối sẽ là một người rảnh rỗi không có việc gì.

Từ Vân Liệt nhìn cô nói xong, suy nghĩ hai giây đại khái đã hiểu được ý của cô. Sau đó trực tiếp mở miệng cười nói: "Em là con gái, sức lực nhỏ, tuổi cũng không lớn, những việc này vừa dơ vừa mệt không cần phải kêu em."

Sở Từ nheo mắt, cảm thấy Từ Vân Liệt đại khái là chưa thấy qua dáng vẻ dơ nhất xấu nhất của nàng. Nếu nhìn thấy tuyệt đối sẽ không xem nàng trở thành một đứa con gái.

"Em không có yếu ớt như vậy. Nếu cái gì cũng kêu anh đi làm, anh không phải thành người nhà của em sao?" Sở Từ nói giong.

Mặc dù nói Từ Vân Liệt đi theo nàng học võ thuật. Nhưng nàng cũng không hẹp hòi đến mức để cho Từ Vân Liệt ôm đồm tất cả việc trong nhà. Hơn nữa người thiếu năng nhân tình dù sao cũng là Từ Nhị. Cho dù bọn họ là hai anh em cũng không thể ép buộc Từ Vân Liệt.

Từ Vân Liệt nhìn cô một cái, nhưng thật ra không trả lời. Trương Quế Vân và Thôi Hương Như cũng biết Sở Từ và Từ Đại chơi thân. Từ Đại đối với cô tốt giống như em gái ruột. Cho nên cũng không biểu hiện ra bất luận thái độ gì ngoài ý muốn.

Sở Từ không muốn ăn nhờ ở đậu. Cho nên chuẩn bị buổi tối dọn về nhà ở. Mặc dù nhà mới có mùi cần để thông gió, nhưng dù sao môi trường cũng tốt hơn ở từ đường nhiều. Cho nên Sở Từ cũng hoàn toàn không để ý, cũng lắm thì sau đó để một ít thảo dược tươi mát hoặc là hoa cúc đại ở trong phòng làm xua bớt mùi gạch xanh này.

Dọn nhà mới tự nhiên là phải mời người thân thiết đến ăn một bữa cơm. Trong nhà bếp mặc dù vẫn trống không, nhưng ngoài sân đã có nồi hầm thịt to trước kia đã dùng. Cho nên Sở Từ tự mình xuống bếp, mời người cũng không nhiều. Ngoại trừ Từ Vân Liệt và Thôi Hương Như, cũng chính là hai mẹ con Trương Quế Vân.

Trong thôn người tặng quà không có gì đặc biệt, đều là trong quây bán quà vặt có. Ví dụ như: đường trắng hoặc là rượu đế, hoặc là gà mái, trứng gà và rau củ trong vườn nhà mình. Quà của Trương Quế Vân là trong quy tắc đó, nói số lượng và giá trị xem như lễ nghĩa giữ họ hàng gần, coi như là ý mình muốn biểu đạt. Mà Thôi Hương Như dù sao cũng là người ly hôn, trên tay cũng không có gì. Cho nên đưa quà hơi khác với Trương Quế Vân, nhưng cũng không đặc biệt. Chị biết nàng thỉnh thoảng sẽ học may quần áo, cho nên mua vài mét vải tốt nhất.

Sở Từ ngay từ đầu đang nấu ăn, mùi hương đã bay ra ngoài. Một món gà vườn, một món thịt viên tứ hỷ, ngoài ra kèm theo hai món chay. Món chính là bánh rau chân vịt xanh và cơm trắng.

Chờ Sờ Từ làm đồ ăn xong, Từ Vân Liệt đã đưa tới đồ nội thất đã đặt, đúng lúc dùng tới. Chỉ là khi mấy người nhìn thấy mấy món ăn này đã trực tiếp choáng váng.

Hai món ăn mặn mặc dù hấp dẫn người, nhưng không có làm cho người thích bằng bánh rau chân vịt, màu thật sự là đẹp. Hơn nữa Sờ Từ còn làm thành hình dạng từng chiếc lá cây to, cũng không biết làm ra như thế nào.

"Thơm quá đi, chị A Từ nấu com ăn thật ngon!" Xuyên Từ vội vàng khen một câu.

"Đứa bé lạnh lợi, cũng thật biết vuốt mông ngựa." Trương Quế Vân nhìn con trai bắt đầu nói một câu. Sau đó cũng cảm thán nói: "Com cháu làm giống như vẽ tranh, nhìn đã thoải mái. Đầu giống bọn thím, nấu com như là đang đánh giặc, ước gì có thể giải quyết nhanh chóng."

Thôi Hương Như cũng gật đầu theo, cũng không phải sao. Chị nhớ rõ ban đầu lúc Sờ Từ nấu com thì luôn mặt xám mày tro. Nhưng bây giờ sau khi nấu xong trên người hoặc là trên mặt không có một chút vết bẩn, không chỉ có như thế còn mang theo một mùi hương bạc hà tươi mát.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190: Bữa tiệc ra mắt

Editor: demcodon

Trong không gian của Sờ Từ trông rất nhiều bạc hà, đặc biệt dẫn tiểu hòa thượng cẩn thận chăm sóc đám bạc hà này, tuyệt đối không thể chết. Chỉ là bởi vì nàng chán ghét mùi khói dầu bám trên người. Bởi vậy đặc biệt dùng nước bạc hà mang theo, trước khi nấu com bôi lên quần áo một chút thì có thể che dấu mùi hương khói dầu kia.

"Mọi người đừng khen cháu, nhanh chóng ăn đi, đồ ăn cũng không thể thừa. Nếu không sẽ lãng phí vô ích." Sờ Từ cười trả lời.

Nói xong câu này, Xuyên Từ lập tức không thành thật, nhất thời nhào lên ghế lưng chén của mình bắt đầu cầm cúi ăn. Những người khác cũng giống như vậy. Dù sao bình thường cũng không có cơ hội nhìn thấy đồ ăn tinh xảo như vậy. Lúc này làm sao còn sẽ khách khí chứ? Hãy tận hưởng nó.

Từ Vân Liệt mặc dù là người thô thiển, nhưng lúc ăn com với binh đoàn tương đối quy tắc, làm cho Sờ Từ hơi ngạc nhiên. Bởi vì nếu chỉ nhìn hành vi cử chỉ của hắn ngược lại hơi giống đại gia quý công tử thời cổ đại, rất chú ý.

"Tốc độ ăn com này của anh có thể cướp đồ ăn với chiến hữu trong quân đội?" Sờ Từ hoài nghi hỏi một câu.

Từ Vân Liệt không có nghe thấy, nhưng cảm giác được động tĩnh của cô nên quay đầu lại. Sau khi Sờ Từ lặp lại từng câu từng chữ một lần nữa, Từ Vân Liệt mới nói: "Lúc mới đi ra ngoài không khác gì Xuyên Từ."

"Trước kia ăn com bữa đói bữa no. Cho nên sau khi đến quân đội mọi người đều như là ăn cướp. Mặc dù cán bộ không cho phép cũng sẽ không nhịn được. Nhưng có một lần trong đội có một cậu bé ăn quá nhanh bị đau bụng, lúc tác chiến đã mất mạng. Cậu bé chết kia ở chung một cái giường với anh, tính tình giống như thằng hai. Cho nên từ lúc đó anh đã học theo tham mưu trưởng ăn com. Ông ấy ăn một muỗng thì anh ăn một muỗng, thời gian dài đã thành thói quen này."

Gia cảnh của tham mưu trưởng kia rất tốt. Ba mẹ đều là phần tử trí thức cao cấp, từ nhỏ được dạy dỗ không cần phải nói. Cho nên thói quen này của hắn coi như là đánh bậy đánh bạ. Nếu không đến bây giờ chỉ sợ còn có thể giống như tên chết đói.

Xuyên Từ vừa nghe nhất thời bị hoảng sợ, lập tức kiềm chế lại thức ăn định nuốt xuống, nhai ba cái sau đó mới cẩn thận nuốt: "Anh gạt người, ăn com làm sao lại chết? Đói bụng mới có thể chết!"

"Sau này xem con còn dám ăn ngấu nghiến nữa không!" Trương Quế Vân chợt lên mặt con trai hả hê nói một câu.

Xuyên Từ vừa muốn nói gì cả lớn đột nhiên có động tĩnh. Mấy người nhìn ra ngoài cửa phòng nhìn thấy một đám người tiến vào.

"Mẹ..." Xuyên Từ sợ hãi kêu.

Trương Quế Vân cũng nhú mày. Hôm nay Sờ Từ cũng không có mời người khác thì phải? Tại sao có người biết rõ trong nhà Sờ Từ có khách còn có thể xông vào?

"Không có việc gì đâu, có lẽ là tìm chị A Từ con có chuyện." Trương Quế Vân sờ đầu con trai nói.

Trên bàn com mới động mấy đĩa thôi. Nhưng hiện tại lại có người đến bọn họ cũng không thể tiếp tục ăn. Chỉ có thể đi ra sân tiếp đón, nhìn một chút ý đồ của đối phương là gì.

"Ồ! Ăn cơm hả? Chúng ta đến cũng thật trùng hợp, vừa lúc đuổi kịp bữa cơm." Người cầm đầu chính là mẹ cả của Sở Từ - Vương thị. Vương thị vô cùng vui vẻ đi đến trước mặt Sở Từ. Sau đó chỉ vào người phía sau bắt đầu nói: "A Từ à, mày cũng thật là. Chuyện dọn nhà mới lớn như vậy tại sao không có mời trưởng bối đến? Cũng không thông báo cho mẹ mày là tao một tiếng, không biết còn tưởng rằng quan hệ hai nhà chúng ta không tốt chứ!"

"Đúng rồi, tao giới thiệu cho mày, đây đều là con cháu nhà tao, đều là đặc biệt đến đây thăm mày." Vương thị nói xong chỉ vào một đám nói: "Con của tao Thiên Dũng, Thiên Kiệt và Thiên Hoa. Đây là Phuong Phuong và Bình Minh nhà cậu hai mày. Nữu Nữu và Thiên Anh nhà cậu ba mày. Hai đứa này là con của dì cả mày, mày chắc là chưa từng thấy qua. Hôm nay bọn họ đúng lúc đến thăm người thân, tao dẫn đến cho mày làm quen. Thằng lớn là anh họ của mày Tàn Trường Bình, con bé kia là chị họ của mày Tàn Trường Tố. Ngoài ra ba đứa kia đều là hàng xóm gần nhà, trước kia có quan hệ tốt với Sở Đường em mày. Cho nên tao cũng dẫn bọn nó đến cho biết nhà cửa, miễn cho về sau xa lạ, có phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Chúc mừng

Editor: demcodon

Cộng thêm lớn nhỏ khoảng mười mấy đứa trẻ, lớn nhất hẳn chính là anh họ Tàn Trường Bình kia, hơn 20 tuổi. Nhưng trên mặt hơi đỏ, xem ra là bị không trâu bắt chó đi cày làm ra.

Trận lớn như vậy thật sự làm cho Thôi Hương Như và Trương Quế Vân sợ hãi, đã sớm nghe nói nhà họ Sở nhiều người. Lúc này vừa thấy thật đúng là... danh bất hư truyền!

"Sở Từ! Nếu... nếu họ hàng của cháu đến, thím và Hương Như chỉ sợ ở lâu cũng không tốt..." Trương Quế Vân hơi khó xử nói.

Họ hàng thật sự của Sở Từ đến, quan hệ hàng xóm của bà còn chấp và tính là cái gì? Nếu không đi cũng không tốt? Huống hồ thật sự ở lại ăn cơm chung với một đám trẻ con như vậy, bà cũng không chịu nổi!

Sở Từ nghe được câu này của Trương Quế Vân, nhìn mẹ Vương thị trên mặt hiện lên một chút không vui: "Mẹ giới thiệu một lần nữa, đây là ai."

"Con của tao Thiên Dũng, Thiên Kiệt và Thiên Hoa. Đây là Phuong Phuong và Bình Minh nhà cậu hai mày..." Vương thị vui rạo rức, cũng không cảm thấy mệt nói thêm một lần.

Bà cũng không tin Sở Từ có thể đuổi bọn nó đi. Hôm nay đến đều là mấy đứa trẻ. Bất luận là trưởng bối nhà nào đều sẽ cảm thấy đứa trẻ là biểu tượng của linh vật, tuyệt đối không có đạo lý đuổi đứa trẻ đi. Hơn nữa, bà đã hỏi thăm qua thợ xây nhà cho Sở Từ mấy ngày hôm trước về bữa cơm nó bao, mỗi bữa đều là thịt. Đối với người ngoài có thể như thế, đối với người trong nhà tất nhiên là phải gấp đôi mới được!

"Mẹ nói quá nhanh, tôi còn chưa nghe rõ, cứ như vậy mời vào cửa cũng không tốt. Cho nên làm phiền mẹ lại giới thiệu từng đứa cho tôi biết..." Sở Từ cười khẩy một cái nói tiếp: "Huống hồ trong nhà tôi đang có khách khác. Nếu đã gặp mặt, không có lý do gì để chào hỏi lẫn nhau, mẹ nói có đúng không?"

Vương thị trừng mắt liếc nhìn Sở Từ: "Mày không phải là cố ý chứ, anh họ chị họ của mình cũng không biết sao? Nói ra không phải làm cho người khác chê cười hả?"

"Trước kia nhà họ Sở đuổi mẹ tôi ra khỏi nhà. Nếu không phải mấy người đã từng nuôi A Đường thì giữa chúng ta ngay cả họ hàng cũng không tính, bọn họ lại tính là anh họ chị họ gì? Tôi không biết bọn họ có gì phải ngạc nhiên?" Sở Từ thuận miệng nói.

Tâm tình đang bạo động, ngay cả lời thô tục đều tự động chạy ở trong đầu một lần.

Công việc của tiểu hòa thượng Ngô Trần lại bận rộn, ở bên cạnh lăm băm đọc thần chú thanh tâm. Trước kia nàng nhìn tiểu hòa thượng không vừa mắt, cho nên cũng lờn nghe. Hiện tại cẩn thận vừa nghe thật sự có thể dùng được.

Tiểu hòa thượng đọc thần chú có rất nhiều loại, mà những tác dụng và lực lượng đều dùng để đối công đức của nàng. Cho nên không cần dùng vô ích, không đáng vì người như thế làm cho mình tức giận.

"Mẹ cả... Sở Từ nói cũng đúng. Mẹ cháu cũng đã già ra ngoài nhiều năm như vậy, em ấy không biết cũng là bình thường. Hai nhà cháu cũng không có lui tới. Cho nên cháu và Trường Tố vẫn nên trở về thôi." Tàn Trường Bình vội vàng nói.

Sở Từ ngạc nhiên nhìn y một cái. Mẹ của Tàn Trường Bình và Tàn Trường Tố này tên là Sở Tú Trinh, cùng với người mẹ Sở Tú Hòa đã mất của nàng là hai chị em ruột. Chẳng qua Sở Tú Trinh này lập gia đình sớm, gả cho người ở thị trấn khác. Cho nên rất ít khi về thôn Thiên Tri. Ngay cả Sở Từ cũng chưa từng thấy qua hai đứa con của bà.

Nhưng hôm nay nhìn thấy hai người này lớn lên không tệ. Ăn mặc đều rất mộc mạc, nhưng nhìn ra cũng là người thành thật. Có lẽ nếu không có Vương thị khuyến khích, hai người cũng sẽ không chạy đến địa bàn của nàng.

Không nghĩ tới lúc này trong lòng Tần Trường Bình và Tần Trường Tổ đã hối hận muốn chết. Sức khỏe của mẹ bọn họ không tốt lắm, nhớ ba mẹ ở thôn Thiên Trì. Cho nên kêu bọn họ mang theo quà đến thăm một chút, lại không nghĩ rằng mới đến thôn chưa đến nửa tiếng đã bị Vương thị dẫn theo đến nhà Sở Từ. Bọn họ vốn tưởng rằng thật sự đến ăn mừng Sở Từ dọn nhà mới. Nhưng hiện tại nhìn thấy, rõ ràng sẽ không phải một chuyện đơn giản như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Lần sau lại đến

Hai anh em Tần Trường Bình có không ít oán hận với người mẹ cả Vương thị này, chỉ là không dám nói thẳng. Dù sao bọn họ là khách, Vương thị lại là trưởng bối, lời của bà thật sự không thể làm trái.

Nhưng đối với Sở Từ, trong lòng hai người cũng rất ngạc nhiên, cẩn thận đánh giá cô một lần. Trước kia chỉ nghe mấy ông cậu nói Sở Từ là đứa con hoang rất không đáng hoàng, sống giống như đứa ăn xin, nói cô lời thối lếch thếch. Bình thường không có gì ăn, toàn dựa vào hãm hại lừa gạt, còn nói con bé này mập hơn 100 ký, đáng vẻ rất xấu. Nhưng hôm nay vừa thấy, căn bản là không phải đáng vẻ mấy ông cậu hình dung.

Đáng người của cô cũng không phải quá mập, cũng khoảng 70 ký. Trên mặt đầy thịt nhưng thanh tú, đôi mắt rất trong trẻo. Quần áo mặc trên người xác thực không xinh đẹp giống như Sở Phuong Phuong nhà cậu hai, nhưng rất sạch sẽ, cả người không nhìn ra một chút dơ bẩn. Thậm chí nhìn qua còn thoải mái hơn những cô gái bằng tuổi với y. Đặc biệt là đôi tay kia làm cho y ấn tượng sâu sắc, có rất nhiều vết sẹo cả cũ lẫn mới. Nhưng móng tay kia không hề dơ bẩn, có thể thấy được là người rất chú ý.

Về phần này, Tần Trường Bình và Tần Trường Tổ đều có ấn tượng tốt với Sở Từ. Loại ấn tượng này còn khác xa với Sở Phuong Phuong nũng nịu nhà cậu hai.

Trong lòng Tần Trường Tổ hơi vui vẻ, ba cô là con trai một, anh em của mẹ rất nhiều. Nhưng chị em họ chỉ có hai người, một người là Sở Phuong Phuong nhà cậu hai, một người khác chính là Sở Nữ Nữ nhà cậu ba. Nhưng Sở Phuong Phuong này tính cách hơi kiêu căng, tính tình thất thường, căn bản không nói chuyện được với chị ta. Còn Sở Nữ Nữ kia mới 13 tuổi, bị mẹ kế là mẹ ba áp bức rất là yếu đuối, nhát như chuột, càng không nói chuyện được với em ấy.

Nhưng Sở Từ lại khác, cả người nổi lên một tia tức giận, nhìn mẹ cả Vương thị này cũng không có đáng vẻ sợ hãi. Đường như là người rất có chính kiến, hẳn là có thể chơi thân với em ấy.

Sở Từ cũng không biết trong lòng hai anh em này đã ghi điểm cho nàng.

Lúc này Vương thị vừa nghe hai anh em nhà họ Tần thuận theo như vậy nhất thời hơi bất mãn, vội vàng nói: "Tụi bây cũng không thể trở về, quan hệ giữa mẹ Sở Từ và Tú Trinh trước kia rất tốt. Tụi bây hiếm khi đến một chuyến, không ở lại một hồi sao được? Sở Từ cho dù là không ba không mẹ, chút lễ phép này cũng vẫn biết. Mấy nói có đúng không?"

Bà nói xong, vẻ mặt có "ý tốt" Sở Từ.

Sở Từ cười khẩy một cái, thật muốn tát Vương thị này một cái thật mạnh. Nhưng trong lòng nàng cũng hiểu rõ đánh người cũng có thể, nhưng lại không thể đánh không có lý do. Nếu không lập tức sẽ có người ra mặt thay Vương thị.

Hai anh em này vừa nghe hơi bất đắc dĩ. Ông bà ngoại bên này thật sự là loạn đến phát điên. Ba ông cậu thì có tâm tư khác nhau, ba bà mẹ thì ai cũng biết tính kế. Mỗi lần đến thăm người thân đều dường như là đến đánh giặc, phải chuẩn bị đầy đủ. Nếu không căn bản không tiếp được lời bọn họ nói.

"Mẹ cả, cháu thấy đồ đạc trong nhà Sở Từ cũng chưa mua thêm, chúng ta nhiều người như vậy ngay cả chỗ ngồi cũng không có. Không bằng lần sau đi, lần sau lúc cháu đến cũng mang quà..." Tần Trường Bình lại nói.

Vương thị còn chưa nói thì ba đứa con trai của bà cũng đã vọt vào trong phòng, vừa thấy đĩa thịt heo viên trên bàn không nói hai câu đã duỗi tay bốc.

Sở Từ đầu chịu thiệt như vậy, ánh mắt lạnh lùng, nhấc chân bước qua, vừa bước tới trước đã nhìn thấy ba đứa tính nghịch này còn thè lưỡi nhìn nàng. Nàng đột nhiên nổi giận duỗi chân ra đá mạnh một cái, trực tiếp đá Sở Thiên Dừng bay ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 193: Phối hợp với cô

Editor: demcodon

Ban đầu nàng muốn đá cái bàn, đồ ăn mình làm cho dù là cho chó cũng không thể có lợi cho đám nhóc thú này. Chỉ là một giây chuẩn bị đặt chân nghĩ cái bàn này là Từ Vân Liệt mời người làm, nhất thời hối hận. Cho nên chính xác sửa lại, chịu khổ thành con trai cả của Vương thị - Sở Thiên Dũng.

Thịt viên còn chưa lấy đến tay cả người Sở Thiên Dũng cũng đã rơi xuống đất. Hai đứa em trai của nhóc vừa thấy thì sợ hãi, trong chớp mắt buồn bã bất động.

Ba đứa con trai của Vương thị, Sở Thiên Dũng 15 tuổi, xem như choai choai hiểu chuyện. Mà Sở Thiên Kiệt và Sở Thiên Hoa một đứa 12, một đứa khác mới 10 tuổi, cùng tuổi với Xuyên Từ. Vốn dĩ chính là trẻ con mà thôi.

Chỉ là tất cả lời nói và việc làm của mấy đứa trẻ này đều học theo ba mẹ. Trên làm dưới theo, làm cho tuổi còn nhỏ đã hống hách và thiếu hiểu biết như thế. Chờ tương lai trưởng thành, ba đứa con trai này cũng đừng nghĩ đến chuyện hòa thuận, hiếu thảo. Dù sao khi còn nhỏ đã không có ai dạy bọn nó bốn chữ này.

Vương thị vừa thấy con trai mình bị đánh, trong chớp mắt đã nhào đến kiểm tra dấu chân trên người con trai, đôi mắt đều đỏ.

Năm đó bà kết hôn nhiều năm mới sinh được Thiên Dũng. Cho nên Thiên Dũng là mạng của bà, còn quan trọng hơn thằng hai và thằng ba. Nhưng bây giờ lại bị đứa con hoang Sở Từ này khi dễ. Bà làm sao có thể nuốt xuống cục tức này!

"Con bé chết tiết mày, không phải là thịt viên sao! Con trao tao muốn ăn mày cho nó ăn thì làm sao? Tao chưa từng thấy qua người còn ác độc hơn mày, lại xuống tay nặng như thế với một đứa trẻ. Nó chính là em họ của mày đó!" Vương thị đỏ mắt nổi giận đùng đùng nói.

Sở Từ không giận ngược lại cười: "Nó mà tính là đứa trẻ gì? Những người bằng tuổi nó trong thôn bình thường đều có thể xuống ruộng làm việc, còn nó thì sao? Bất quá chính là phế vật mà thôi, cũng đáng làm cho mẹ kêu trời khóc đất như vậy."

"Hơn nữa mẹ nếu đã nói tôi là chị họ của nó, tôi đang dạy dỗ nó thì thế nào? Hôm nay mẹ có thể cảm thân phận trưởng bối phô trương thì tôi cũng làm theo, có thể lấy thân phận chị họ chỉ dạy nó làm người như thế nào." Sở Từ tiếp tục nói, liếc mắt nhìn Từ Vân Liệt một cái lại nói: "Nhà tôi còn có khách, tôi cũng nói qua khi nào thì mấy người giới thiệu lẫn nhau thì mới có thể mời mấy người làm khách. Nhưng nếu ngay cả quy tắc cơ bản nhất cũng không hiểu, vậy thì cắt cho tôi."

Thái độ của Sở Từ cứng rắn. Nhưng ngược lại cũng không tính là có ý khó xử.

Vương thị mang đến đều là trẻ con, là trẻ con nhìn thấy khách tất nhiên phải theo quy tắc. Thôn Thiên Trì mặc dù không có nhiều người đi học, nhưng cũng là nơi nói quy tắc.

Nói nhiều câu qua lại như vậy, Từ Vân Liệt là nửa biết nửa không hiểu. Chẳng qua nhìn thấy ánh mắt của Sở Từ đại khái cảm thấy chuyện này dường như có liên quan đến hắn. Vì thế lại tập trung nhìn khẩu hình đoán.

Người phụ nữ này đột nhiên đến hắn đã gặp qua một lần, cũng là lúc Sở Từ chuyển nhà. Lúc đó người phụ nữ này đi với chồng của bà đến, lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Từ có vài phần không thoải mái. Lúc xem khẩu hình thì hắn cũng biết đối phương là cậu và mẹ của Sở Từ, xem như trưởng bối. Nhưng đã là trưởng bối cũng không nên ý thế hiếp người như vậy.

Lỡ tai hắn bị điếc, không có nghĩa là đôi mắt nhìn không rõ. Nhiều đứa trẻ đến như vậy hiển nhiên chính là đến tống tiền. Bằng không Sở Từ sẽ không để cho bọn họ tiến vào trong phòng. Hơn nữa Vương thị này dường như không chỉ có tâm tư ăn chực...

Từ nhỏ hắn đã đối phó với mẹ kế, cũng có tâm nhãn nhiều hơn những người khác. Cho nên lúc này cũng gần như hiểu được Vương thị này hắn là muốn tu hú chiếm tổ, càng muốn dựa vào mặt mũi trẻ con gây sự với Sở Từ. Mà hắn phải làm chính là phối hợp với Sở Từ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Thần thánh không thể xâm phạm

Editor: demcodon

Lúc Từ Vân Liệt đang nghĩ ngợi thì Vương thị đỡ Sở Thiên Dũng treo nước mắt đi tới trước mặt hắn, vẻ mặt hung ác không có một chút kiên nhẫn.

"Cậu tên là Từ Văn Liệt phải không, nghe nói còn là quân nhân, sao không ngốc ở trong quân đội đi trở về làm gì? Tôi thấy nhà nước chính là uống công tốn tiền nuôi cậu, tương lai lên chiến trường cũng nhất định làm kẻ phản bội! Sớm muộn gì cũng ăn đạn!" Giọng Trương Hồng Hoa nham hiểm.

Từ lần trước gặp được Từ Văn Liệt, bà đã để tâm hỏi thăm một chút. Cho nên biết Từ Văn Liệt là kẻ điếc. Lúc này cũng không sợ hắn nghe được.

Nhưng mà đoán khẩu hình của Từ Văn Liệt mỗi ngày đều tiến bộ. Vương thị còn nói rất chậm, ước gì có thể trút hết tất cả câu giận trong lòng ra. Cho nên càng làm cho hắn hiểu được rõ ràng.

Nhất thời sắc mặt hắn xanh mét, một con tức giận trỗi lên trong lòng. Đột nhiên giờ tay tát vào mặt Vương thị một cái "bốp". Hôn nữa độ cong cái tát của hắn không hề nhỏ, ngay cả Sở Thiên Dững đứng bên cạnh Vương thị cũng đều gặp tai họa.

"Xúc phạm quân nhân, xử lý như kẻ địch!" Từ Văn Liệt trực tiếp hét lên lạnh lùng.

Sở Từ vừa thấy ánh mắt trong chớp mắt sáng lên, khóe miệng co rút hai cái, suýt nữa không nhịn được cười. Tiếp theo cũng chạy tới giờ tay tát lên nửa bên mặt còn lại của Vương thị, tiếng càng thêm vang dội: "Mợ cả! Quân nhân là thần thánh không thể xúc phạm! Mợ cũng không thể cái gì cũng nói lung tung, tôi đánh mợ cũng muốn tốt cho mợ, không chừng anh Từ có thể nể mặt của tôi tha thứ cho mợ, mợ cũng đừng trách tôi!"

Nàng nói xong trông mong nhìn Từ Văn Liệt.

Vương thị sừng sốt, bị hai bàn tay đánh bà đều choáng váng không phân rõ đông tây nam bắc. Không phải nói hắn là kẻ điếc sao? Người bên thôn bắc này tại sao ác ý như vậy? Vậy mà lừa bà!

"Cậu không phải kẻ điếc?" Vương thị há miệng thờ đốc, cảm giác tê dại đau đớn.

Những lời này Từ Văn Liệt nhìn xem hiểu, nhưng lại không hề rầy, nghiêm trang giả vờ câm điếc, cố tình đáng vẻ nghiêm túc lại làm cho người ta hơi nhút nhát. Tim Vương thị đập loạn lên, bắt đầu hơi thấp thỏm.

Không nói lời nào... rốt cuộc là có nghe hay không...

"Mợ, anh Từ bắt tài sống ở trong quân đội 6 năm, đã giữ chức vụ Đại đội trưởng nhỏ. Mặc dù người đã trở về, nhưng coi như là áo gấm về nhà. Chờ lỗ tai khỏe hẳn còn phải quay lại tiếp tục làm cán bộ nhỏ..." Sở Từ ở bên cạnh nói nhỏ.

Một chiều này nàng dùng rất nhiều ở đời trước. Một khi gặp công tử nhà nào ăn chơi trác táng thì nàng sẽ bắt đầu đếm số đầu người mình đã giết qua. Khi đó những tên bao cô vô dụng này sẽ lập tức bỏ chạy, một câu cũng không muốn nói chuyện thêm với nàng.

Hiện tại nàng không có bản lĩnh, nhưng anh Từ có. So sánh với Vương thị. Đây chính là người một nhà.

Từ Văn Liệt vừa nhìn thấy cô hưng phấn kiêu ngạo, lại nhìn thấy khẩu hình chữ "Đại đội trưởng", trong lòng cũng dâng lên một tia kiêu ngạo nhỏ: Thân phận này cũng coi như không uống công, coi như có tác dụng. Kỳ thật hắn lập công rất nhiều, lần này có thể trở về cũng không phải chỉ là Đại đội trưởng mà thôi. Nhưng lỗ tai dù sao không tốt, cho nên có một số câu không cần thiết nói bây giờ.

Vương thị làm sao biết đâu được chức Đại đội trưởng là lớn thế nào. Ở trong mắt bà, mang chữ "trưởng" là không thể trâu vào. Ví dụ như thôn trưởng, ví dụ như đội trưởng đội sản xuất trước kia. Cho nên lúc này chỉ ngây ngốc nhìn hắn, không biết phải làm sao.

Bà biết Từ Văn Liệt là quân nhân, người trong thôn rất sợ hắn. Nhưng chỉ là kẻ điếc thôi, cũng không nghe thấy, làm sao biết bà nói cái gì. Nhưng chính là không nghĩ tới hắn thật sự "nghe" hiểu! Vương thị hoảng hốt ở trong lòng, thậm chí Sở Từ đánh một cái tát kia cũng chưa kịp phản ứng, đã vội vàng bắt đầu nói xin lỗi: "Tôi... tôi không hiểu nhiều như vậy, không phải có ý..."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Không có lần sau

Editor: demcodon

Sở Từ nghe được lời này của Vương thị trong lòng rất vui mừng. Nhưng ngoài mặt lại âm nói: "Mợ vậy mà nói anh Từ tương lai sẽ làm kẻ phản bội, chắc chắc. Mợ cả, tôi thật không biết nên giúp đỡ mợ như thế nào. Vạ nhất lời này nếu như truyền vào trong quân đội, không chừng sĩ quan cấp trên thật sự sẽ xử tội mợ coi là quân nhân..."

Sở Từ không hiểu pháp luật thời đại này, căn bản là không biết có loại hành vi phạm tội này hay không. Nhưng tác dụng hù một người hắn vẫn phải có.

Vương thị vừa nghe câu này sắc mặt đều trắng, sợ hãi nhìn Từ Văn Liệt: "Vậy cũng không thể! Con... con tôi còn nhỏ, không thể không có mẹ! Chúng... chúng ta đều chung một thôn, chỉ... chỉ đùa một chút cũng không được sao..."

Sở Thiên Dững chính là thằng nhóc hỗn láo, từ nhỏ không sợ trời không sợ đất. Trước mắt nhìn thấy Vương thị bị khi dễ, há miệng ra mắng chửi: "Đứa con hoang tìm đàn ông thô lỗ, tội bây dám đánh tao. Tao sẽ kêu ba tao và ông nội tao đến... um..."

Nói đến đây bị Vương thị bịt miệng.

"Nó còn nhỏ, không hiểu chuyện..." Bà vội vàng nói. Sở Từ chết tiệt, tại sao quen một nhân vật lớn như vậy chứ? Đáng về nó xấu như thế, cho dù là kẻ điếc cũng không nên để ý nó chứ!

Từ Vân Liệt lại duỗi tay túm Sở Thiên Dững qua, Vương thị theo bản năng muốn cướp lại. Nhưng vừa bị Từ Vân Liệt trừng qua một cái trong chớp mắt người rụt đầu lại. Nhưng đôi mắt lại còn nhìn chăm chăm. Chỉ nhìn thấy một tay của Từ Vân Liệt trực tiếp khống chế hai cổ tay của Sở Thiên Dững làm cho nó không thể trốn. Một tay kia trực tiếp nhận cảnh liêu Sở Từ đưa qua, không nói hai lời đã trực tiếp quát xuống.

Kỳ thật hẳn cũng không phải là người thích ra tay. Ít nhất ngoại trừ ở trong quân đội, trước kia rất ít trở mặt đánh nhau với mấy đứa trẻ trong thôn. Nhưng bây giờ mặc dù nhìn thấy được một số đứa trẻ không hiểu chuyện, cũng phần lớn chỉ là dùng miệng dạy dỗ là chính. Dù sao những đứa trẻ này rất ngưỡng mộ thân phận quân nhân của hắn, căn bản không cần phải ra tay.

Nhưng đáng về kia của Sở Từ cũng là trông như phần tử bạo lực. Lấy ví dụ như một đá vừa rồi, chính mắt hắn nhìn thấy rõ ràng. Cô dùng chính là xảo kinh, đánh người đau. Nhưng bởi vì tốc độ nhanh, cho nên chưa chắc để lại dấu.

Cô tức giận trong lòng, cũng đã nghĩ ra chi bằng để cô trút hết cho sáng khoái, cũng giảm cho đầu óc không cân bằng.

Lúc này trong sân đều là tiếng giết heo hét lên của Sở Thiên Dững. Từ Vân Liệt đánh là đùi nó, da thịt sẽ bị thương chứ không động xương cốt, nhưng sức lực không nhỏ. Hắn đánh một cái thì Sở Thiên Dững chửi một lần, chỉ là đến roi thứ tư Sở Thiên Dững bắt đầu cầu xin tha thứ.

Vương thị khóc lóc van xin bên cạnh, mấy đứa trẻ trong sân ngoại Tàn Trường Bình và Tàn Trường Tổ đều chạy hết ra ngoài.

Chờ nó khóc khan hòng Từ Vân Liệt mới ném nó xuống đất: "Nể tình tuổi nó còn nhỏ, tôi chỉ dạy dỗ nó mấy roi thôi. Nhưng nếu lại có lần sau..."

"Không có, không có!" Vương thị vội vàng xua tay, đỡ Sở Thiên Dững khóc đáng thương: "Con trai đáng thương của mẹ... đây không phải muốn mạng của mẹ sao..."

Vương thị không tự tin, cũng không dám ở lại, chuẩn bị kêu anh em nhà họ Tàn giúp một tay đưa người đi nhanh một chút. Nhưng mà lúc này Sở Từ lại nói: "Mợ, không thể đi như vậy được?"

"Mày còn muốn thế nào?" Vương thị nhất thời quát. Bà cũng không ngờ, Từ Vân Liệt khi dễ hai mẹ con bà như vậy còn không phải bởi vì Sở Từ? Nếu không phải nó ở bên cạnh chăm ngời cũng không đến mức đánh con trai bà thành như vậy!

"Lời này của mợ không đúng rồi, tôi cũng không làm gì mấy người." Sở Từ cười nói tiếp: "Vừa rồi mợ cũng nói, đều là họ hàng. Nếu đã đến đây mà không được ăn một bữa cơm rau dưa, vậy người ngoài sẽ nói tôi mất dạy."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Em rể

Editor: demcodon

Sở Từ cười to ra, thậm chí chân thành đến cực điểm. Nếu không phải vừa mới trải qua kích thích, Vương thị đều sắp cho rằng Sở Từ là thật lòng mời bà ở lại.

"Em họ của mày bây giờ không thoải mái. Tao thấy Trường Bình, Trường Tổ đến làm khách là được. Tao... tao đi trước!" Bà nói xong hất tay Tàn Trường Bình đuổi đến giúp đỡ thật mạnh, lập tức kéo Sở Thiên Dững bỏ chạy.

Sở Từ vừa thấy trực tiếp cười ha ha, vẫy tay về phía bóng dáng bà: "Mợ, lần sau lại đến nha!"

Từ Vân Liệt đứng bên cạnh dờ khóc dờ cười: "Không phải khi dễ người sao? Em đã vui vẻ như vậy rồi?"

"Đó là tất nhiên. Cmn em sống ở trong thâm sơn cùng cốc này giống như người rừng. Ngày thường muốn ý thế hiếp người cũng không được..." Sở Từ một khi vui vẻ thói quen xấu được nuôi dưỡng trong doanh trại đời trước nhất thời nói ra miệng.

Thôi Hương Như vừa nghe vội vàng túm góc áo cô. Trương Quế Vân xấu hổ ho một tiếng. Còn hai anh em nhà họ Tàn kia cũng là hơi sốc.

Đứa em họ này cũng thật là thô lỗ...

"Sau này anh giúp em trút giận." Từ Vân Liệt cười cười nói. Sở Từ vừa mới nói lời thô tục mặc dù hơi khó nghe. Nhưng dáng vẻ sang sảng kỳ thật cũng không mất vẻ đáng yêu. Hơn nữa, cô chính là tính tình dứt khoát. Nhưng mỗi ngày lại phải sống theo khuôn phép cũ thu liễm khắp nơi, ngược lại cũng rất vất vả. Dù sao ở đây cũng không có người ngoài, thỉnh thoảng buông thả một chút cũng không có gì.

Sở Từ cũng biết thói quen trước kia của mình không tốt lắm. Nhưng dù sao người dân sống ở biên cảnh đời trước đều dững mẫn, rất dễ dàng sẽ bị những người đó ảnh hưởng một chút. Mấy thứ kia tồn tại ở trong tính cách của nàng. Ngày thường nhìn không ra, một khi vui vẻ sẽ nhìn không được. Giống như bây giờ, rất nhớ rượu nữ nhi hồng đời trước, mùi rượu nồng có thể gạt đi nỗi buồn, có thể tan tặc nỗi.

"Hai người..." Sở Từ nhìn qua hai anh em họ Tần nói: "Muốn ăn chung hay không?"

"Có thể chứ?" Đôi mắt Tần Trường Tổ sáng ngời.

"Hai người thì không có vấn đề gì." Sở Từ nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng sáng như nắng.

Tần Trường Tổ vừa thấy Sở Từ gật đầu lập tức cũng vui mừng ra mặt, không nói hai lời đã tiến lên túm cánh tay Sở Từ nói: "Em họ, em cũng thật thú vị."

"Chuyện vừa rồi anh chị rất bất khoản, nhưng cũng không phải cố ý. Mọi cả ngay từ đầu nói với anh chị là em dọn nhà mới, có ý tốt đến thăm em. Ai biết hai người lại không hợp. Nhưng em yên tâm, chị đứng bên phía em. Bởi vì chị cũng không thích bà! Ha ha!" Tần Trường Tổ cười ha ha nói.

Nếu không phải họ hàng gần chỉ có nhà họ Sở bên kia thì hai anh em hai người cũng không thích đến. Nhưng xem ra tương lai nên ít qua lại với nhà họ Sở thì tốt hơn. Thay vì quan hệ tốt với mấy đứa em họ nhà cậu, cũng cố gắng lấy lòng bọn họ. Nhưng bây giờ cẩn thận nghĩ lại, nhiều năm như vậy ánh mắt mấy đứa em họ này nhìn bọn họ càng như là nhìn đồ tốt, một chút lương tâm cũng không có.

Hai anh em bọn họ cô đơn, cũng hâm mộ gia đình khác nhiều anh em họ, có thể làm bạn với nhau. Tương lai một khi gặp được rắc rối cũng có thể giúp đỡ cho nhau. Cho nên mới đối xử tốt với mấy đứa em họ nhà cậu, cũng cố gắng lấy lòng bọn họ. Nhưng bây giờ cẩn thận nghĩ lại, nhiều năm như vậy ánh mắt mấy đứa em họ này nhìn bọn họ càng như là nhìn đồ tốt, một chút lương tâm cũng không có.

Sở Từ cũng thích Tần Trường Tổ này, nói chuyện thẳng thắn không quanh co lòng vòng, cười lên ảm áp giống như mặt trời. Bên cạnh nàng cũng không có bạn bè. Chị Hương Như mặc dù trẻ tuổi trẻ, nhưng hiển nhiên càng có thể chơi thân với Trương Quế Vân. Ngày thường hai người ở bên nhau ngoại trừ may quần áo có thể nói một số chuyện, lúc khác đều tồn tại một số chuyện khác nhau.

"Em họ, mẹ anh cũng từng nhắc đến em, có đôi khi cũng lo lắng em sống không tốt. Chỉ là anh và Trường Tổ trước kia không thể đến thăm em. Cho nên cũng không thể mang tin cho bà biết. Nhưng bây giờ thì tốt hơn rồi. Nếu biết em sống tốt như vậy bà khẳng định có thể an tâm." Tần Trường Bình vừa vào nhà vừa nói.

Nói đến đây nói, đột nhiên lại nghĩ tới Từ Vân Liệt: "Lần trước lúc đến thăm người thân thì có người nói cho anh biết em đã kết hôn, người này chính là em rể phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: Ăn ý

Editor: demcodon

Tần Trường Bình nhìn Từ Vân Liệt bằng ánh mắt mang theo vài phần dò xét. Mặc dù nói Từ Vân Liệt thoát nhìn lớn hơn y một chút, còn phải theo Sở Từ gọi y là anh họ. Nhưng làm anh họ, y tự nhiên cũng muốn bày ra chút giá. Dù sao mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng y coi như là người nhà mẹ của Sở Từ, không thể làm mất mặt.

Sở Từ nghe được lời này khóe miệng nhếch lên. Thôi Hương Như và Trương Quế Vân cũng đều nhìn không được hơi ngạc nhiên, mà Xuyên Từ lập tức cười nói: "Mối không phải đâu! Anh Vân Liệt là anh của chị A Từ!"

Tần Trường Bình lóe lên tia nghi ngờ trong lòng, cẩn thận suy nghĩ, khó hiểu nói: "Anh là... anh chồng của Sở Từ? Vậy em rể của tôi đâu?"

Y thật sự chưa biết nhiều về chuyện của Sở Từ. Dù sao cũng không phải chung thôn với Sở Từ, hai thôn cách cũng hơi xa. Mỗi lần đến đều phải trải qua hơn ba tiếng, đây là ngồi xe. Nếu như đi bộ chỉ sợ trong buổi tối không thể quay về. Cho nên mỗi lần đến thôn Thiên Trì cũng không ở được lâu, cũng khoảng 1-2 tiếng. Mà trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ có thể nghe được một số chuyện có hạn từ hàng xóm nhà họ Sở.

Huống chi cho tới nay trên dưới nhà họ Sở cũng không xem trọng Sở Từ, hình dung cô rất đáng sợ, làm cho hai anh em bọn họ cũng hơi kiêng kỵ với đứa em họ Sở Từ này.

Trước đó ông ngoại nói Sở Từ kết hôn, trong lòng hai anh em đều hơi tò mò. Nhưng lúc hỏi đến thì nhà họ Sở bên kia lại hàm hồ, dường như không biết được rõ ràng lắm.

"Chuyện kết hôn là ngoài ý muốn. Bây giờ em và Từ Nhị đã không có quan hệ gì." Sở Từ cũng không thèm để ý cười cười. Sau khi trả lời trịnh trọng giới thiệu Từ Vân Liệt: "Anh ấy là Từ Vân Liệt, vừa rồi nhìn qua hơi hung dữ trên thực tế là người rất thành thật và lương thiện."

Tần Trường Bình ngơ ngác nhìn Từ Vân Liệt vài lần, cảm thấy nhiệt tình của mình xem như đã trả giá uổng công.

Nhưng quan hệ giữa Từ Vân Liệt và Sở Từ nhìn qua rất tốt, xét theo những chuyện vừa rồi người này vẫn đủ nghĩa khí. Bằng không cũng sẽ không vì Sở Từ đắc tội mẹ Vương thị.

"Xin lỗi, là tôi hiểu lầm. Anh Từ, vừa rồi còn phải cảm ơn anh đã giải vây." Tần Trường Bình cũng rất dứt khoát, nhanh chóng nói.

Còn Tần Trường Tổ thật ra lén lút nhìn Từ Vân Liệt vài lần, lộ ra vài phần thương thức. Nhưng đảo mắt lại nhìn thấy thái độ của Từ Vân Liệt đối với Sở Từ, trong mắt hiện lên một tia mát mẻ. Đảo mắt lại thoải mái, đặt lực chú ý lên Sở Từ.

Trực giác của con gái rất nhạy cảm, cô có thể cảm giác được có một sự ẩn ý giữa Từ Vân Liệt và Sở Từ mà người khác không có được. Nếu không vừa rồi Từ Vân Liệt cũng không có khả năng phối hợp tốt với Sở Từ như vậy. Mà ẩn ý có nghĩa là hòa hợp, hòa hợp có nghĩa là hiểu nhau. Mà hai người có thể hiểu nhau sẽ không có lý do gì làm cho người khác chen ngang vào lọt.

Từ Vân Liệt rất tốt, làm đàn ông nhìn qua rất có trách nhiệm. Mặc dù lỗ tai không nghe thấy, nhưng tốt hơn rất nhiều đàn ông tai thính mắt sáng. Không chỉ có như thế, dáng vẻ của hắn rất ưu tú, nam tính nhưng không thô tục, rất hợp với mẫu người chồng tương lai của một cô gái.

Chẳng qua đáng tiếc chính là cô biết trễ.

Tần Trường Tổ thở dài một hơi. Sau đó giống như ném mắt mắt vừa rồi đi, cười đi vào phòng với Sở Từ.

Hai anh em này rất hiểu lẽ nghĩa, nói chuyện và làm việc cũng sẽ không tạo cho người ta cảm giác quá đáng. Bởi vậy Thôi Hương Như và Trương Quế Vân cũng rất thích, cũng không có cảm giác xấu hổ.

Hai món trên bàn vừa mới đi từ xa đã ngửi thấy mùi hương. Lúc này vừa thấy lại ghen hờn nhìn trần trời, theo bản năng nuốt nước miếng. Sau đó Tần Trường Tổ lại ngượng ngùng nhìn Sở Từ: "Nếu không... anh chị vẫn là hôm nào lại đến được không?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Đối nội lẫn đối ngoại

Editor: demcodon

Mặt Tần Trường Tổ nóng như lửa đốt, thật sự cảm thấy hơi mất mặt. Lần đầu tiên tới nhà không mang theo quà, lại còn cùng ăn chực. Nếu là thức ăn bình thường cũng thôi, nhưng lại là món thịt heo mỡ người như thế...

Sở Từ mới xây nhà mới, nói vậy trong tay cũng không còn bao nhiêu tiền. Nếu bữa này không phải mừng dọn nhà mới khẳng định cũng có thể tiết kiệm một ít. Hai anh em bọn họ nếu ngồi vào bàn, chỉ sợ bàn đồ ăn này sẽ không còn dư. Vẹn nhất buổi tối Sở Từ không có gì ăn thì làm sao đây?

"Không có việc gì, hai người cứ ngồi xuống đi. Nếu đồ ăn không đủ thì tôi lại làm thêm." Sở Từ nói thẳng.

Nói xong cười ha ha với mấy người Thôi Hương Như chuẩn bị khai tiệc. Tần Trường Bình và Tần Trường Tổ vừa thấy cũng không thể tiếp tục từ chối. Do dự ngồi xuống, nghĩ rằng kiềm chế một chút không được ăn quá no. Chỉ là vừa ăn miếng đầu tiên nhất thời bị hương vị này hoàn toàn hấp dẫn, làm sao còn có thể ngừng lại được? Ngược lại ăn com nhiều hơn bình thường.

"Em họ, tay nghề nấu nướng của em có thể so với những nhà hàng lớn trên phố." Tần Trường Tổ nói thật lòng một câu.

Đứa em họ này thật sự trông không giống như từ nhỏ không có ai chăm sóc. Lấy ví dụ bữa com này, tốc độ nó ăn com rất nhanh. Nhưng lại không cảm thấy xấu xí thô tục. Lúc nói chuyện cũng giống vậy, nhìn sang sáng nhưng biểu cảm cũng không khoa trương.

Mặc dù đời trước Sở Từ sống ở biên cảnh 20 năm. Nhưng từ nhỏ cũng là nuôi dựa theo đại tiểu thư khuê các, quy tắc gì cũng rất rõ ràng. Chẳng qua đến biên cảnh không thích hợp thôi. Nhưng thỉnh thoảng lúc về kinh báo cáo công việc thì cũng không thể quá mức thô tục lỗ mãng. Cho nên nàng đã phát huy được khả năng đối nội lẫn đối ngoại. Khi đánh giặc thì tất nhiên phải hung ác như thế nào. Mà trong cuộc sống hằng ngày chỉ cần không chọc cho nản nóng nảy thì hành vi của nàng vẫn rất nho nhã.

"Trường Tổ nói một chút cũng không khoa trương. Nếu anh nói bây giờ mở nhà hàng kinh doanh cũng không tệ, em họ không bằng thử đi." Tần Trường

Bình cũng nói.

Những món ăn này có thể nói là ngon nhất y đã từng ăn qua, thật không biết Sở Từ học được ở đâu. Ngoài ra cả nhà ông ngoại cũng thật là, tính tình hay phẩm chất của Sở Từ đều không có gì để lựa chọn. Tại sao ở trong miệng bọn họ lại thành người thô lỗ chứ? Nếu Sở Từ là người thô lỗ, vậy hai anh em bọn họ chỉ sợ ngay cả con người cũng không phải.

Bất quá sau khi nói ra câu này Tần Trường Bình lại hối hận. Nhà hàng làm sao dễ mở như vậy? Cho dù là có tiền thuê mặt bằng nhà hàng, cũng không có vốn trang trí sửa chữa. Huống chi huyện ngày nay chủ yếu vẫn là nhà hàng do nhà nước kinh doanh. Hầu như nhà hàng tư nhân bình thường đều không có chỗ đứng. Hơn nữa nhà hàng này một khi mở cũng cần phải có các mối quan hệ cá nhân. Nếu không vạn nhất có người gây chuyện, một cô gái như Sở Từ không có ai dựa vào cũng chỉ có thể rơi vào kết cục bị khi dễ.

Trong lòng Tần Trường Bình đang nghĩ chuyện gì Sở Từ cũng rõ ràng. Hai chữ "tiền quyền" này cần phải có cái thứ nhất. Nếu không sẽ rất khó làm cho kinh doanh ngày càng lớn mạnh. Cho nên trước mắt vẫn là an phận thủ thường một chút. Dù sao bản thân đã không phải Đại tướng quân oai phong lẫm liệt đời trước nữa.

Sở Từ lập tức cười cười, cũng không tỏ vẻ không đồng ý. Tần Trường Tổ rất thông minh, lập tức chuyển đề tài khác.

Từ trong miệng hai anh em này, Sở Từ biết được không ít chuyện về người di chưa từng gặp mặt kia di. Người di này từ nhỏ tính cách đã trái ngược với mẹ ruột của nàng, là người phụ nữ rất truyền thống và cẩn thận. Cho tới bây giờ chưa từng đi học nên không biết chữ, từ nhỏ đã tiếp xúc chính là công việc nội trợ. Bà trông tương đối thanh tú còn biết làm việc. Cho nên năm đó người đến cầu hôn bà cũng không ít. Nhà họ Sở chọn tới chọn lui cuối cùng chọn cho bà người ngoài thôn, đổi được rất nhiều tiền sinh lễ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 199: Mượn tiền để dùng

Editor: demcodon

Mà người di này sau khi gả cho người ngoài thôn mới biết được chồng mình là người bạo lực, hút thuốc uống rượu. Có đôi khi mấy lần còn đi với người khác ra ngoài đánh bạc. Người dựng này là con một trong nhà. Cho nên các trưởng bối đều dung túng ông. Mà di sau khi gả vào, bà không có năng lực kiềm chế được chồng, thường xuyên bị nhà chồng ghét bỏ. Bởi vậy thời gian đầu mới kết hôn cũng từng nhiều lần về nhà mẹ. Thậm chí cầu xin ba mẹ và anh em của mình có thể đón mình về, chỉ tiếc không có thể như ý nguyện.

Lúc di tuổi trẻ rất nhiều lần đều là bị người nhà chồng trói về, âm ỉ không ít lần. Cuối cùng vết thương chồng chất bản thân bà. Bởi vậy thời gian dài hơi buồn bực không vui, thân thể cũng không được khỏe.

Lúc Sở Từ vừa mới tới nơi này thì nghe Sở Đường nói qua không ít về khái niệm nam nữ bình đẳng. Lúc ấy cũng cảm thấy mới lạ, thậm chí còn có cảm giác mong đợi. Nhưng sau này lại phát hiện ra cũng không khác trước kia là mấy. Nhưng là phụ nữ có cơ hội ra ngoài nhiều hơn mà thôi. Những người đàn ông vẫn coi phụ nữ như vật sở hữu của mình. Phụ nữ lấy chồng lại càng bị nhà chồng hạn chế hơn. Loại quan niệm này đã ăn sâu bén rễ cũng chỉ vừa mới bắt đầu có một chút thay đổi mà thôi.

"Em họ, em cũng đừng trách mẹ chị nhiều năm như vậy không quan tâm em... Thật sự là bà ngay cả bản thân cũng không quan tâm được. Mỗi lần về nhà ngoại, ba chị và bà nội chị đều nhìn bà chăm chăm giống như nhìn trộm. Ngay cả anh chị cũng vậy, nếu không phải bên ba chị không có anh em ruột, cũng sẽ không để cho anh chị thường đến nhà ông bà ngoại." Tần Trường Tổ thở dài một hơi nói.

Cô là bé gái, từ nhỏ không ít khi bị bà nội xem thường. Nhưng cũng may anh cô đối xử tốt với cô, làm cháu nội đích tôn trong nhà, anh trai vẫn rất uy nghiêm.

Sở Từ chỉ gật đầu, xác thực không để ý chuyện này. Thậm chí nếu hôm nay hai anh em này không đến nhà thì nàng đã không nhớ nổi mình còn người di.

Hai anh em ở cũng không bao lâu. Sau khi ăn cơm xong lại nói chuyện chưa đến nửa tiếng đã đứng dậy tạm biệt. Lúc Sở Từ tiễn người ra cửa thì phát hiện Vương thị đứng cách đó không xa nhón chân nhìn vào, cũng không biết đợi ở bên ngoài bao lâu.

Sở Từ coi như không phát hiện, mà hai anh em Tần Trường Bình nhìn thấy Vương thị sắc mặt cũng xụ xuống, hơi khó coi.

Lúc này Vương thị thật vất vả nhìn thấy hai anh em đi ra. Cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đi đến trước mặt hai người vội vàng nói: "Tao nhờ người đưa em họ này đi thị trấn khám bệnh, nhất thời sốt ruột cũng không mang theo tiền. Hai đứa tội bây giờ lấy ra chút tiền cho tao mượn dùng."

Tần Trường Bình giật khóe miệng.

"Mợ, bây giờ cũng hơn một tiếng. Nếu mợ về nhà cũng sớm nên lấy được rồi chứ?" Tần Trường Tổ vội vàng nói.

"Tao không phải không nghĩ tới hai tội bây giờ có thể ở lâu như vậy sao? Có lẽ là ăn không ít cơm phải không? Tao cũng nhìn thấy vừa là thịt viên vừa là thịt lát, so với quán ăn còn phong phú hơn. Thiên Dững đáng thương nhà tao, chị họ anh họ ăn hăng hái như vậy. Nó lại phải bị chịu tội lớn như vậy..." Vương thị lại nói.

"Mợ đừng nói như vậy, Thiên Dững cũng không phải hai anh em cháu đánh!" Tần Trường Bình cũng hơi nóng nảy.

Nhìn xem hôm nay người mợ này đã làm chuyện gì, không có gì chính xác. May mắn có Từ Vân Liệt, nếu không bọn họ không phải trợ Trụ vi ngược sao? Đến lúc đó không ép Sở Từ xuống đài được, còn không bị Sở Từ trách sao?

Ngoài ra, cả nhà mợ biết rõ Sở Từ không có đáng sợ như lời đồn đãi, trước nay cũng không làm rõ. Cả ngày bôi đen hai chị em Sở Từ, làm hại bọn họ còn tưởng rằng Sở Từ thật sự là đứa ăn trộm lừa gạt mọi người là chính! Nếu sớm biết rằng tính cách Sở Từ như thế, làm sao cho đến hôm nay mới bắt đầu qua lại chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Có việc cầu người

Editor: demcodon

Trong lòng hai anh em đầy giận dữ, thật sự không thoải mái. Nhưng Vương thị này cũng không phải người dễ tổng cổ, lập tức tính tình quái đản hừ nhẹ nói: "Trường Bình à, mày cũng không thể tính như vậy. Thiên Dững xác thực không phải tội bây giờ đánh. Nhưng vốn dĩ tao mời tội bây giờ đến nhà Sở Từ ăn cơm. Kết quả thì sao? Thiên Dững nhà tao bởi vì một đĩa thịt viên bị đánh đòn vừa xanh vừa tím. Mà hai đứa tội bây giờ lại ăn dính mỡ đầy mặt. Lát nữa về nếu ông ngoại tội bây giờ biết, trong lòng còn không biết nghĩ như thế nào đâu!"

"Hai đứa tội bây giờ gần đây đến không phải là muốn mượn ông ngoại mày 200 đồng mua thuốc trị bỏng sao?" Vương thị nói xong đảo mắt nói tiếp: "Tao chỉ là hỏi mượn mày 20 đồng mà thôi mày đã tiếc như vậy. Ông ngoại mày nhìn thấy mày keo kiệt như vậy, làm sao dám cho mượn tiền?"

Sắc mặt Tần Trường Bình cứng ngắc. Hai anh em bọn họ không có bao nhiêu tiền, cả người cũng hơn 30 đồng. Ngày thường tiền công đều phải nộp trong nhà, trên người căn bản tích góp không được bao nhiêu.

Mấy năm nay sức khỏe của mẹ không tốt, cũng hơi dần dần. Chủ yếu là bởi vì hai năm trước ba say rượu làm mất bà bị phỏng, đến nay còn để lại một vết sẹo đáng sợ. Mặc dù tuổi mẹ cũng không nhỏ, nhưng bà cũng là phụ nữ. Mỗi ngày ra cửa đều phải chịu ánh mắt soi mói của người khác trong lòng tự nhiên khó chịu.

Hai anh em bọn họ muốn cho mẹ vui vẻ hơn nên đặc biệt hỏi thăm không ít thuốc trị bỏng, biết được có bài thuốc bí truyền từ tổ tiên của một thầy thuốc y học cổ truyền. Cho dù là vết sẹo mười mấy năm cũng có thể trị, cho nên mới động lòng.

Chỉ là thuốc kia giá rất mắc, một hộp phải 200 đồng.

Tiền của nhà họ Tần đều bị ba phung phí nhiều năm như vậy, căn bản không lấy ra được. Cho dù có, cũng không có khả năng dùng nhiều tiền như vậy ở trên mặt mẹ.

Sắc mặt hai anh em hơi chần chờ, suy nghĩ một hồi vẫn là lấy ra. Mặc kệ nói như thế nào Sở Thiên Dững đều là cháu trai đích tôn nhà họ Sở, địa vị của nó trong lòng ông ngoại khẳng định là khác. Nếu Vương thị thật sự nói xấu trước mặt ông ngoại. Có lẽ ông ngoại thật sự không muốn cho mượn tiền.

Tần Trường Bình móc ra một túi vải đã nhăn nhúm. Bên trong có một đồng tiền, có 1 xu 5 xu, cũng có 1 đồng 2 đồng, vừa định đếm lại bị Vương thị cướp đi: "Số tiền này cũng đủ rồi. Nếu có dư tao sẽ trả lại cho tội bây giờ. Thiên Dững ở còn cửa thôn chờ tao. Tao không nói với tội bây giờ nữa, đi trước đây!"

Vương thị nói xong lập tức nhét túi tiền vào túi mình, vội vàng rời đi.

Tần Trường Bình nhất thời choáng váng. Y dù sao cũng là đàn ông, thật mất mặt nếu cướp đồ về.

Tần Trường Tổ vừa thấy hàm hừ kêu: "Mợ! Chỗ đó có thể hơn 30 đồng đấy! Mợ cầm đi hết buổi tối bọn cháu phải về nhà như thế nào!"

Bà mợ này cũng quá độc ác, rõ ràng nói là 20, nhưng lại đuổi tay cầm hết tất cả. Hơn nữa chạy còn nhanh như vậy! May mắn là họ hàng, nếu là tên ăn trộm xa lạ, có lẽ hai anh em bọn họ họp lại cũng không đuổi kịp bà!

Vương thị dừng chân lại, dáng vẻ quay đầu có vài phần bức bối. Sau đó lật lật ở trong túi vải, ném 1 đồng về: "Đi xe chỉ mất mấy xu, nhiều tiền như vậy đủ hai đứa tội bây giờ về chứ?"

Vương thị nói xong đi chuyển chân, chưa đến mấy giây đã mất bóng dáng.

"Anh! Chúng ta hà tất phải chịu loại uất ức này chứ? Bà ta cũng quá khốn kiếp, làm gì có một chút đáng về của trường bối chứ!" Tần Trường Tổ ngồi xồm xướng nhất tiền, nắm chặt ở trong lòng bàn tay, uất ức hôm nay ập vào trong lòng, nhất thời chôn đầu vào chân khóc.

Miệng Tần Trường Bình khô khốc, không biết nói gì cho phải. Chỉ trách hai bọn họ là văn bối, lại có việc cầu người, còn học chưa đủ khôn khéo thôi...

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 201: Chọn một trong hai

Editor: demcodon

Tần Trường Bình nhìn em gái nhà mình khóc đau lòng, trong lòng cũng không vui. Đứa em gái này của y từ nhỏ đã rất hiếu thắng, chưa bao giờ muốn thua người khác ở chỗ nào. Nếu bọn họ không phải có chuyện cầu Vương thị thì đứa em gái này của y chỉ sợ đã sớm đuổi theo cướp tiền về.

"Trường Tổ... em cũng đừng đau lòng, thừa dịp trời còn sớm chúng ta đến gặp mặt ông ngoại. Mợ lấy tiền của chúng ta, nếu ông ngoại biết hẳn cũng cảm thấy đau lý..." Tần Trường Bình cố gắng an ủi.

Tần Trường Tổ nức nở vài tiếng, trong thời gian ngắn đôi mắt sưng giống như hạt đào, hồng hồng rất đáng thương.

Chỉ nhìn thấy cô chôn đầu vào giữa gối khóc mấy phút, khi ngẩng đầu lên tóc mái giữa trán đã rối tung, làn da đều cắn vết đỏ. Chỉ là đáng về của cô cũng không tệ, về mặt có vài phần bướng bỉnh như vậy ngược lại rất bắt mắt như đáng về bên ngoài của cô.

"Anh, em nhất định sẽ không chịu uất ức. Ông ngoại của em nếu ngay cả chính con gái của ông cũng không chịu giúp. Vậy từ nay về sau những trường bối và họ hàng đồ bỏ này em cũng không cần!" Tần Trường Tổ cắn răng, rất hận nói.

Vương thị lấy đi tiền là hai anh em bọn họ ăn mặc tiết kiệm tính gộp được. Bà biết rõ tâm tư của hai anh em cô lại còn có thể làm ra chuyện như vậy, vô luận như thế nào cũng không thể nhận được!

"Trường Tổ, chúng ta cũng không phải ngày đầu tiên biết bà mợ này." Tần Trường Bình thở dài một hơi.

"Đúng, em biết bà ta vốn dĩ là loại người như thế. Nhưng mà anh, mặc dù chúng ta nói muốn mượn tiền, nhưng mượn chính là ông ngoại. Kết quả thì sao? Toàn bộ nhà họ Sở đều lạnh lùng trừng mắt nhìn chúng ta, giống như chúng ta sẽ đưa nhà mấy bà ra ngoài đường. Những năm gần đây chúng ta mang đồ đến còn ít sao? Nếu không phải chúng ta không có anh em dựa vào, người lớn trong nhà đã sớm không cho đến đây!" Tần Trường Tổ lại nói.

"Lại nói tiếp, em ngược lại cảm thấy Sở Từ cực kỳ hung ác ở trong miệng bọn họ thật ra rất tốt. Nếu sớm biết rằng em ấy như vậy, em mới không uất ức bản thân qua lại với mấy phế vật kia đâu!" Tần Trường Tổ nói xong nước mắt cũng không chảy nữa, thay vào đó chính là tức giận nặng nề.

Tần Trường Bình biết phế vật trong miệng em gái nói là ai, đơn giản chính là một đám em họ nhà họ Sở kia. Kỳ thật y cũng cảm thấy dùng hai chữ này hình dung đám con cháu nhà họ Sở rất chính xác. Nhưng trước mặt dù sao cũng là ở thôn Thiên Trì, vạn nhất lời bọn họ nói không cẩn thận bị người khác nghe thấy khẳng định sẽ đưa tới rất nhiều rắc rối không cần thiết.

"Những lời này trong lòng em hiểu là được. Lần sau cũng không nên tùy tiện nói lung tung. Nếu em trút giận xong rồi chúng ta phải đi gặp ông ngoại. Trường Tổ, chuyện của mẹ quan trọng hơn, chúng ta chịu chút uất ức cũng không có gì." Tần Trường Bình hiểu chuyện nói.

Tần Trường Tổ gật đầu, lên tiếng. Cô chỉ nhỏ hơn anh trai hai tuổi mà thôi, cho nên có rất nhiều đạo lý trong lòng cô đều hiểu rất rõ ràng.

Tần Trường Tổ phui bụi quần áo đứng dậy, xoa nhẹ đôi mắt hai cái, cố gắng duy trì nụ cười. Dù sao quay về gặp ông ngoại không thể có vẻ mặt đưa đám như vậy. Nếu không ông ngoại sẽ cảm thấy cô tới tìm xui xẻo.

"Anh, giữa mợ cả và Sở Từ chỉ sợ không thể từ tể, còn ngôi nhà này của em ấy... Cho dù là ông ngoại chỉ sợ đều sẽ luyến tiếc..." Tần Trường Tổ nhún mày vừa đi vừa nói.

Nói cách khác, Sở Từ và nhà ông ngoại hai anh em cô chỉ có thể thân thiết một bên trong đó. Nếu không hai bên cũng không lấy lòng được.

Tần Trường Bình cũng đang suy xét vấn đề này. Hôm nay gặp mặt Sở Từ, ấn tượng về em ấy thật sự không tệ, cũng muốn tiếp tục qua lại. Nhưng chỉ sợ nhà họ Sở mất hứng, không muốn qua lại với hai anh em họ!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Y được

Hai em em rồi rầm cả đoạn đường, cho đến khi nhìn thấy ông ngoại Sở Phúc Sinh mới lập tức vút suy nghĩ ra sau đầu. Tất nhiên là lập tức đi qua chào hỏi.

- - - - -

Mà lúc này Sở Từ cũng biết được tin tức, nói là Vương thị huy động mời người đưa Sở Thiên Dũng đi huyện. Sở Thiên Dũng dọc theo đường đi lại mắng chửi, rất nhiều người trong thôn nhìn thấy đều nghĩ là Sở Từ ra tay. Nhưng Vương thị cũng không ngốc, không dám để cho Sở Thiên Dũng nói một chữ về Từ Văn Liệt. Bằng không Từ Văn Liệt sẽ có lý do tìm đến nhà sau đó dạy dỗ cho nó một bài học.

Trương Quế Vân và Thôi Hương Như vẫn ở đó giúp đỡ cô xử lý được liệu trước đó Trương Bảo Sơn thu mua về.

"Sở Từ, đây cũng là được liệu à? Nhìn giống như rau dại vậy." Trương Quế Vân cầm một cây lên lắc lắc, mở miệng cười một tiếng lại nói: "Cháu có hứng thú với được liệu như vậy, tương lai sẽ không phải cũng muốn làm thầy thuốc chứ?"

Những thầy thuốc này cũng đều có biên chế, cũng có thể dựa vào một môn năng lực này tự nuôi sống bản thân. Chỉ là không biết tại sao luôn cảm thấy để cho Sở Từ cả đời ở thôn Thiên Trì làm thầy thuốc nhỏ giống như uất ức cho cô.

Loại suy nghĩ này quả thật làm cho trong lòng bà kỳ quái. Sở Từ chính là một con bé thôi, rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào mà cảm giác của bà đã khác biệt như thế?

Sở Từ lại hơi dở khóc dở cười, nàng học mấy thứ này tất cả đều là bị động! Nhưng hạng mục được lý này làm cho nàng có thể nhận biết được một chút. Dù sao không phải làm nổi tướng quân có thể làm thần y cũng không tệ.

Tất nhiên, thần y cũng không phải dễ làm như vậy. Cho dù có tiểu hòa thượng giúp đỡ, nàng trong thời gian ngắn cũng sẽ không có thành tựu lớn. Nếu làm thần y dễ dàng như vậy, vậy chỉ sợ đã sớm có khắp nơi.

"Học y được chỉ là hứng thú. Nhưng nếu ngày thường có thể giúp được mọi người cháu cũng không sợ rắc rối, nhất định sẽ ra tay." Sở Từ nói.

Trương Quế Vân chính là người miệng rộng thứ hai ở thôn bắc. Người thứ nhất là mẹ chồng của bà. Ở trước mặt của bà nói nhiều lời phục vụ vì thôn dân khẳng định là có ích không hại.

Quả nhiên, ánh mắt Trương Quế Vân nhìn Sở Từ càng thêm khen ngợi. Một lát sau, dường như đột nhiên nhớ tới cái gì nói: "Sở Từ, đàn ông nhà hàng xóm kể bên thím thích uống rượu. Nhưng mỗi lần uống rượu xong đều ói rất nhiều, làm phiền vợ hẳn đi theo dọn vát vò. Cháu xem trong tay cháu có cách làm cho hẳn bỏ rượu hay không? Nếu không có, có thể làm cho hẳn sau khi uống xong cũng không khó chịu như vậy không?"

Nhóm chị em gái của bà nhiều, ai cũng có mấy vấn đề nhỏ, đặc biệt là mặt phụ khoa. Chỉ là không biết năng lực của Sở Từ, bà không tốt biết xấu hổ mở miệng nói ra những chuyện này.

"Sau khi thím trở về có thể để cho người hàng xóm của thím nấu một nồi thuốc dự phòng, chủ yếu bỏ: trần bì, đậu đỏ, cam thảo, gừng, muối, đinh hương... Những thứ này đều rất thường thấy, nấu lên cũng không tốn công, có thể giảm đờm, ngăn nôn giải rượu, trị say rượu nôn mửa." Sở Từ mở miệng nói ra tin.

Nói xong bản thân cũng hơi sững sốt. Bản thân đời trước chỉ biết một số thảo dược có thể giải độc cầm máu mà thôi, được lý là không hiểu. Đến nơi đây cũng mới hơn ba tháng, nhưng cảm giác biết được tri thức được lý nhiều hơi kỳ quái. Hơn nữa bình thường nàng căn bản sẽ không có ý đi học được, cũng chỉ là lúc làm việc nặng thì thuận tiện phân tâm nhớ một chút mà thôi. Nhưng thành quả lại rõ ràng.

Tất nhiên, cách giải rượu này đơn giản. Nếu gặp triệu chứng nặng hơn không có khả năng trông cậy vào nàng.

"Thím biết hỏi cháu chắc chắn không sai, tối nay kêu bà ấy thử xem. Nếu có tác dụng, thím sẽ thu xếp người khác cũng tới tìm cháu kê đơn. Mặc dù không thể cho cháu kiếm nhiều tiền, nhưng tương lai cháu chắc chắn không thiếu ăn." Trương Quế Vân vội vàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 203: Ban đêm xông vào nhà dân

Người trong thôn thường dùng ngũ cốc, dầu, gạo, bột mì hằng ngày để làm quà. Sở Từ nếu dựa vào những được liệu này giúp người khác, không chỉ có đang tiếng xấu có thể biến thành tốt. Hơn nữa tương lai còn có khả năng được mọi người tôn trọng. Dù sao thầy thuốc và thầy giáo cũng giống nhau, một người có thể cứu mạng còn một người có thể thay đổi cuộc sống của người khác.

Sau khi ở chỗ Sở Từ cũng đã đủ, Trương Quế Vân nhiệt tình đi sang nhà hàng xóm thuật lại nguyên văn lời nói của Sở Từ lại một lần.

Sở Từ biết việc kê đơn này nên cẩn thận, từ người khác thuật lại dễ dàng xuất hiện vấn đề. Nhưng nghĩ được liệu không phức tạp, cho nên lúc này mới không để ý. Chỉ là để cho Trương Quế Vân đọc thêm mấy lần.

- - - - -

Đêm đó, Sở Từ vào ở nhà mới.

Trong nhà mới vẫn trống rỗng, ban đêm khó tránh khỏi hơi âm ẩm. Nhưng Sở Từ đã dọn tất cả đồ đạc qua, miễn cưỡng có thể sinh hoạt.

Ban đêm tối đen duỗi tay không thấy năm ngón tay. Sở Từ ngủ trề, đợi cho ngọn đèn dầu tắt mới nhắm mắt lại.

Nhưng mà hơn nửa tiếng sau trong nhà đột nhiên có thêm một số âm thanh sột soạt, âm thanh không lớn. Nếu như còn ở từ đường Sở Từ cũng sẽ không để ý. Dù sao có rất nhiều chuột, nhưng nơi này chính là nhà mới!

Nhất thời dựng lỗ tai lên nghe động tĩnh.

Âm thanh rất nhỏ ngày càng gần, chậm rãi vào phòng, mơ hồ nghe được tiếng rương bị mở ra. Tiếp theo, trong bóng đêm bóng dáng lại đang lảo nhảm cái gì.

"Tại sao không có? Không phải tiêu hết chứ?" Bóng dáng thấp giọng nói.

Nếu Sở Từ đã ngủ rồi khẳng định không nghe được động tĩnh như vậy. Mà khi nàng mở to mắt thì có vẻ tên trộm này hơi ngu ngốc.

Cũng may cuộc sống đời trước cảnh giác, bằng không bây giờ nàng cũng không thấy được cảnh như vậy!

"Không có khả năng tiêu hết! Ban ngày nó còn mời người khác ăn nhiều thịt như vậy. Nếu không có tiền làm sao nở mua?" Một phụ nữ thấp giọng cũng truyền tới.

Nhất thời, Sở Từ đã biết người trong bóng đêm này rốt cuộc là ai. Không thể không nói cậu mợ này cũng thật đủ ngu, chiếm lợi không được lại bắt đầu làm ăn trộm!

"Lại tìm xem tìm, không chừng giấu trên người..."

Người nói xong bắt đầu tới gần, một đôi tay sờ sờ lên chân của nàng tìm kiếm phương hướng. Khi bàn tay chạm đến tóc nàng thì Sở Từ lập tức duỗi tay túm cổ tay đối phương, giọng âm trầm nói: "Lá gan của mấy người rất lớn nhì?"

"A! Quý!!" Chủ nhân đôi tay kia trong nháy mắt sợ hãi, giọng sắc nhọn từ cuống họng phát ra.

Sở Từ nắm chặt lấy cổ tay bà không buông tay: "Ban đêm xông vào nhà dân, cậu mợ cũng không sợ đụng phải quý?"

Vương thị sợ tới mức tim đập nhanh, nhưng đảo mắt cảm nhận được nhiệt độ trong tay Sở Từ nhất thời yên tâm xuống: "Hơn nửa đêm mà không ngủ được đột nhiên nói cái gì chứ! Muốn hù chết bọn tao à?"

Sở Từ trong chớp mắt bội phục da mặt của Vương thị này. Bản thân bà không làm chuyện tốt, lại không biết xấu hổ đến trách nàng đột nhiên lên tiếng?

Mà giờ phút này, ông cậu Sở Thắng Lợi này vội vàng mở ra đèn pin mang theo trong người, ánh sáng chói lóa chiếu thẳng về phía đôi mắt Sở Từ.

Cùng lúc đó, người đàn ông đơn sơ đang ngủ trong đồng cỏ khô gần đó đột nhiên mở mắt ra, ngược mắt lên vừa nhìn thấy ánh đèn trong nhà kia sợ hãi, vội vàng đứng dậy chạy qua.

Trong nhà Sở Từ chỉ có đèn dầu, căn bản không có mua đèn pin, mà đèn dầu không có ánh sáng mạnh như vậy!

"Sở Từ, mày buông tay, bằng không tao và mợ mày sẽ không khách khí với mày!" Sở Thắng Lợi vốn định lập tức chạy trốn. Nhưng nhìn thấy tay vợ bị Sở Từ cầm lấy, lập tức nói. Mặc kệ nói như thế nào, nếu như bị người nhìn thấy bọn họ làm trưởng bối lại lên lút vào nhà mới của Sở Từ, nhất định sẽ làm thôn dân nói huyền thuyên. Ông Sở trong nhà là người sĩ diện, đến lúc đó thì không xong.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Trời biết đất biết

Editor: demcodon

Sở Từ nhin không được cười khẩy một tiếng, người này vào nhà nàng, cạy khóa cửa nhà nàng, lật rương của nàng, lại còn muốn không khách khí với nàng? Thật sự không xem mình là người ngoài à?

Đối với họ hàng như vậy, mặc dù Sở Từ nói chán ghét nhưng không tới mức căm thù đến tận xương tủy. Dù sao đều là một số ít người để ý cái lợi cực nhỏ và tham lam này cả đời đều không có khả năng thay đổi quá lớn, so đo với người như thế cũng vô ích hại sức khỏe mình mà thôi. Chỉ là Vương thị này còn không biết tốt xấu, biết rõ không thể chọc nàng lại còn nhiều lần đến gây chuyện. Quả thật là không muốn sống!

Sở Từ cười lạnh. Sở Thắng Lợi nhìn nụ cười lạnh lẽo dưới ánh đèn mạnh kia sợ hãi, đèn phim trong tay đều run lên.

Cổ tay của Vương thị bị Sở Từ nắm vô cùng đau đớn, lập tức hét mấy tiếng. Sở Từ vẫn chưa dùng hết sức lực trên tay, đặc biệt là sau khi bị Sở Thắng Lợi chiếu đèn pin trong tay qua con tức lại xông lên. Nàng duỗi tay đột nhiên bóp cổ Vương thị, xách cả người lên không.

Đầu của Vương thị cũng không cao, là người phụ nữ nhỏ con. Mà Sở Từ còn cao hơn trong đám con gái. Bởi vậy vừa duỗi tay thì hai chân của Vương thị đã cách mặt đất, nhất thời gãy dựa. Gần như trong chớp mắt gương mặt kia ghen đến mức đỏ bừng.

Sở Thắng Lợi sợ hãi nói: "Mày muốn làm gì?"

"Hơn nửa đêm dám đến nhà tôi ăn trộm đồ. Cho dù tôi có giết hai người cũng không có ai biết!" Sở Từ lạnh lùng nói.

Giọng nói thản nhiên hơi lạnh lẽo làm cho người ta nghe thấy sợ hãi. Vương thị chỉ cảm thấy mình không thở nổi, cổ đau khó chịu. Đường như cơ thể giống như bị xé nát, một chút cũng không nghe thấy những lời Sở Từ nói, chân không ngừng đá loạn, giống như sắp tắt thở.

Sở Thắng Lợi run lên trong lòng, vội vàng nhào tới: "Mày buông tay ra!"

Sở Từ nhấc chân, trực tiếp đạp người ra ngoài.

"Sở Từ, đây chính là mợ của mày! Mày không được làm vậy, giết người là phạm pháp!" Sở Thắng Lợi vội vàng kêu.

Sở Từ mỉm cười một tiếng: "Trời biết, đất biết, người chết biết. Người đã chết cũng sẽ không nói ra, tôi còn sợ gì? Dám làm thì phải dám nhận, có gan vào nhà không có can đảm thừa nhận kết quả sao? Thật đúng là phế vật."

Trong lòng Sở Từ xác thật có vài phần muốn giết, nhưng cũng không mạnh. Dù sao nàng cũng biết bản thân nếu như giết người sẽ bị trừ rất nhiều công đức. Trong vòng nửa năm linh quả chưa chắc có thể đứng hạn kết quả ra. Đến lúc đó còn phải vì hai người bắt lức này trả giá bằng sinh mạng của mình, căn bản không đáng.

Trước kia nàng tạm chấp nhận ở thế giới này hoàn toàn vì cha mẹ và em trai đời trước. Nhưng bây giờ nàng ngược lại cũng hơi thích nơi này. Bởi vì nơi này có khả năng vô hạn hơn đời trước, có rất nhiều thứ mới lạ nên hơi luyến tiếc rồi đi.

Cho nên ngoại trừ đến lúc bắt buộc dĩ tự bảo vệ bản thân, ngày thường không có khả năng một lời không hợp đã ra tay giết người. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là nàng không thể hù dọa hai vợ chồng này.

Giống như bây giờ, Sở Thắng Lợi bị nàng đá một cái lao đảo. Khi thấy sức gãy dựa của Vương thị ngày càng yếu, trông mắt trừng muốn lòi ra, biểu cảm trên mặt tràn ngập sợ hãi.

Sở Từ có chút mệt. Lúc Vương thị sắp bị mất mạng thì ném người ra ngoài, lưng đập phải tường gạch xanh, đẩy bà về phía sau thở gấp, trong chớp mắt ho khan không ngừng.

"Khụ... Sở, Sở Từ... mày là đồ đệ tiện muốn giết người, mày chờ đó cho tao, chờ... Khụ khụ khụ..." Vương thị vuốt cổ, chỉ vào Sở Từ mắng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Luẩn quẩn trong lòng

Editor: demcodon

Trong lòng Vương thị cũng nhin không được hơi thấp thỏm, vừa rồi loại cảm giác hít thở không thông quá mức dữ dội làm cho bà cảm thấy sợ hãi. Chẳng qua tưởng tượng đến Sở Từ cuối cùng vẫn buông mình ra thì làm cho bà có thêm dũng khí.

Sở Từ chỉ là mạnh hơn một chút, căn bản không có dũng khí thật sự đi giết người phóng hỏa. Trong thôn có nhiều người chửi nó như vậy. Nếu nó thật sự có gan như vậy, bây giờ trong thôn đã sớm có người bị nó giết chết, làm sao chờ tới bây giờ. Hơn nữa, bà làm trưởng bối, cũng chỉ là muốn đến lấy chút tiền mà thôi. Sở Từ là một đứa con gái, giữ nhiều tiền như vậy làm gì? Tiền của nó đều là của Sở Đường, mà của Sở Đường tự nhiên của mẹ nó là bà!

Sở Đường thỉnh thoảng cũng sẽ nhìn thấy Vương thị này. Nhưng từ sau khi dọn ra cũng đã sửa miệng gọi thành "mợ". Chỉ là mặc dù thay đổi xưng hô, nhưng ở trong lòng rất nhiều người chuyện Sở Đường được nhà họ Sở nuôi lớn là sự thật không thể nào phản bác.

Sở Thăng Lợi này là đàn ông hơn 40 tuổi hiền lành nhất gan hơn Vương thị không ít, vừa thấy Vương thị còn mắng chửi vội vàng chuẩn bị tùm người rồi đi.

Cổ tích lúc này, ngoài cửa lớn vang lên một âm thanh, chưa đến mấy giây cửa phòng cũng bị người đá văng.

"Sở Từ!" Hần khăn trương kêu lên cả tên lẫn họ.

Sở Từ hơi sững sốt, ngẩng đầu nhìn qua. Trong ban đêm tối đen chỉ có ánh sáng từ một chiếc đèn pin, mơ hồ nhìn ra vẻ mặt Từ Vân Liệt hơi nghiêm túc. Trên vai hắn có một số ánh sáng màu xanh lá, âm thầm, lấp lờ lóe lên. Nó có lẽ là một con đom đóm đậu lên.

Sở Thăng Lợi và Vương thị sợ hãi, đặc biệt là Vương thị. Lúc thấy được Từ Vân Liệt thì trái tim đều suýt nữa nhảy ra. Người này tại sao lại xuất hiện ở đây?

"Tôi... chúng tôi chỉ là ghé qua thôi!" Vương thị vội vàng giải thích, nói xong mới nhớ đến Từ Vân Liệt không nghe được, lại quơ tay múa chân phiê dịch một hồi.

Từ Vân Liệt không biết tình huống, nhưng cũng hiểu được hai vợ chồng này tới không có ý tốt. Dù sao hơn nửa đêm, họ hàng không thân như vậy đột nhiên đến nhà khẳng định không phải chuyện tốt.

Từ Vân Liệt bước chân đi qua nhặt lên đèn pin bị Sở Thăng Lợi dọa ném xuống đất, chiếu về phía Sở Từ: "Anh ở xa nhìn thấy có ánh sáng cảm giác không đúng, sợ chỗ em bị trộm đến. Cho nên chạy đến xem..."

Nói xong lời này, vẻ mặt khăn trương vừa mới vừa cửa đã gần như tan biến, nhìn ngược lại có vài phần nghiêm túc và trịnh trọng.

Sở Từ hơi sững sốt, Sở Thăng Lợi và Vương thị vào cửa cũng không bao lâu, cũng mới mở đèn pin mà thôi. Tại sao Từ Vân Liệt đã đến nhanh như thế? Chẳng lẽ lại tìm một đồng cỏ khô mềm gần đó miễn cưỡng qua đêm? Nhưng người khác về nhà, có giường mềm mại không chịu, ở bên ngoài làm gì?

Sở Từ không nói một lời, mơ hồ cảm thấy Từ Vân Liệt quan tâm nàng dường như bắt đầu không thích hợp. Nàng lại không là một đứa ngốc, người khác đối xử tốt với nàng, nàng tự nhiên có thể cảm giác được. Nhưng trước đó Từ Vân Liệt mặc dù tốt, nhưng nàng chỉ cho rằng Từ Vân Liệt cảm thấy áy náy với nàng. Cho nên cố ý bù lại. Nhưng mà nhiều ngày như vậy, hắn mỗi ngày đều tốn công đến đây làm việc, tiền trên người cũng đưa hết cho nàng. Dù có chuyện lớn đến đâu thì nó cũng nên trôi qua. Nhưng hắn khen ngược, căn bản không thay đổi chút nào.

Chỉ là, muốn nói Từ Vân Liệt thích nàng... nàng lại không tin. Từ Vân Liệt ngoại trừ lỗ tai không nghe thấy, còn lại đều tốt. Dáng vẻ đẹp trai tràn ngập nam tính, dáng người mạnh mẽ và cao thẳng. Mặc dù là bóng dáng cũng có thể làm cho bao cô gái nhỏ mê muội một hồi lâu. Còn nàng mập chầy dàu, hành vi thô bạo, trên mặt dữ tợn làm ánh mắt nhũn lại thành một khe hở mỏng. Dáng vẻ này chính là một chút chỗ nên đáng khen cũng không có. Hắn tuổi trẻ tài cao, tại sao có thể luẩn quẩn trong lòng coi trọng nàng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Đó là của tao

Editor: demcodon

Sở Từ hơi rối rắm, nàng chính là muốn làm anh em với anh Từ. Nếu hắn lại có ý như vậy với nàng, thì nàng còn làm anh em thế nào?

"Hai tên trộm này là cậu mợ của em. Bây giờ đã không còn việc gì." Sở Từ thả chậm tốc độ nói.

Từ Vân Liệt nhìn xem hiểu biết, cũng đoán được. Sau khi gạt đầu mới quay đầu nhìn hai vợ chồng này một cái, lạnh nhạt nói: "Trộm cái gì lấy hết ra!"

"Không có! Cái gì cũng chưa trộm được!" Vương thị vội vàng nói.

Nhưng Từ Vân Liệt làm sao sẽ tin chứ? Hắn dùng đèn pin chiếu một chút, rương trong phòng bị lật tung ra. Nhà mới của Sở Từ mặc dù lớn, nhưng

trước mắt cũng chỉ có một căn phòng Sở Từ ở có để đồ đạc đều lật thành như vậy. Làm sao có khả năng không trộm được đồ chứ?

Hắn cũng không nói nhảm với Vương thị, đưa đèn pin nhét vào trong tay Sở Từ, chiếu ánh sáng về phía hai người. Tiếp theo trực tiếp đi qua, không nói hai lời hai tay ấn xuống, một chiêu đã trở mình hai vợ chồng này, làm cho hai người quay người nửa quỳ dưới đất. Tiếp theo lục soát trên người bọn họ, lấy ra không ít đồ.

Trên người Sở Thắng Lợi có hai hộp diêm, 5-6 đồng tiền lẻ, còn có một hộp thuốc lá không quá đắt tiền. Mà trên người Vương thị có nhiều đồ hơn, không biết từ khi nào nhét vào trong túi quần, còn có mấy viên kẹo trái cây hơi tan chảy. Mà tiền có hai phần, một phần bị quần lại trong khăn tay, ước chừng có hơn 30 đồng. Một phần khác có hơn 10 đồng, gom lại vừa vặn 50 đồng.

Từ Vân Liệt nhìn mấy thứ này nhủ mày. Một lát sau, nhặt những thứ dưới đất và nhét lại tất cả vào trong rương.

"Tạm thời để đó đi, sáng mai anh tìm người làm cho em một cái rương có khóa sắt." Từ Vân Liệt lại nói.

Rương gỗ của Sở Từ mặc dù rắn chắc, nhưng dù sao cũng là gỗ. Làm sao có thể bảo hiểm bằng sắt nặng? Trên người cô có không ít tiền, không chắc tương lai sẽ không thu hút ăn trộm đến nữa. Lần này may mắn phát hiện, tương lai vạn nhất không phát hiện thì sao?

Lại nói tiếp, tường nhà mới của Sở Từ không đủ cao, phía trên cũng không gắn chút mảnh thủy tinh nhỏ phòng ăn trộm. Dù sao cũng không đủ an toàn, ngoài ra trong sân nên nuôi con chó...

"Số tiền này cũng không phải của Sở Từ! Đó là của tao!" Vương thị vừa thấy tiền của mình không còn nhất thời cũng không nhịn nữa, dùng hết sức thò đứng lên muốn nhào qua.

Bà đứng là Sở Từ Vân Liệt, nhưng mặc dù lại sợ cũng tuyệt đối không thể đưa tiền này tiền không công tặng cho người! Thêm tiền chồng của bà tổng cộng hơn 50 đồng đó! Đều đủ tiền đưa nhỏ trong nhà đi học!

"Tại sao bà có nhiều tiền như vậy? Vương Mỹ Cúc, bà nói rõ ràng cho tôi, số tiền này có phải bà lén lút tiết kiệm hay không?" Sở Thắng Lợi đỏ mặt giận dữ nói.

Ông bình thường thậm chí ngay cả một liều thuốc cũng không nỡ mua. Người đàn bà này khen ngược, trong túi một người lại lấy ra 50 đồng! Mấy ngày trước đó bà còn khóc lóc kể lể bên tai mình nói không có tiền, đều là giả bộ!

Wang thị cũng nóng nảy: "Ông nói bây giờ gì đó? Tôi làm sao có khả năng tiết kiệm được nhiều như vậy! Bên trong có hơn 30 đồng là Trường Bình cho!"

Sau khi lấy tiền của hai anh em Trường Bình, bà cũng thật sự đi lên bệnh viện thị trấn. Nhưng bác sĩ nói chân Thiên Dững không có việc gì, cho một hộp thuốc mỡ bôi 1 đồng 5 hào. Cho nên số tiền này cũng còn dư lại, nghĩ hôm nào mua chút bông làm cho ba đứa con trai mỗi đứa một chiếc áo bông dày và mua thêm chút đồ đạc trong nhà. Dù sao sắp đến mùa đông, bà cũng không hy vọng con trai chịu khổ.

Từ Vân Liệt nhìn nhìn Sở Từ.

Mà Sở Từ giờ phút này cuối cùng hiểu được ngày hôm đó lúc Vương thị và hai anh em Tàn Trường Bình nói gì đó. Lúc ấy nàng đứng ở cửa nhà, cách quá xa chỉ thấy Vương thị và hai người xúm lại một chỗ. Tiếp theo Vương thị đi vội vàng, mà Tàn Trường Tổ dường như ngồi xổm khóc một hồi lâu. Chẳng qua nàng và hai anh em kia không quá thân. Cho nên cũng không tiến lên hỏi, không nghĩ tới hóa ra tiền của hai người bị Vương thị này cướp!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Đàn ông thô lỗ

Editor: demcodon

Mặc dù nói không phải tiền của mình, nhưng số tiền này cũng không phải của Vương thị. Cho nên Sở Từ da mặt dày trực tiếp lấy về, cười cười nói: "Mọi người cũng đừng nói dối, số tiền này rõ ràng mọi người vừa mới lục lấy ở chỗ tôi. Đầu óc của anh chị họ cũng không bị úng nước, tại sao phải cho mọi người nhiều tiền như vậy? Nhưng bây giờ mọi người đã đưa lại tôi cũng sẽ không so đo với mọi người."

Nàng có thiện cảm với hai anh em nhà họ Tàn kia. Chờ sau này gặp mặt sẽ trả lại số tiền này cho bọn họ là được. Nàng sẽ không lấy tiền của hai anh em bọn họ.

"Mày bày ra cái trò gì thế? Tiền này sao lại là của mày? Sở Từ, con khốn kiếp, mày nói bây giờ gì đó? Xem tao có xé sống mày hay không!" Vương thị nhất thời bùng nổ, hai mắt dường như có thể phóng ra lửa.

Sắc mặt Sở Từ lạnh lẽo, nhấc chân bước qua đuổi tay cho bà một cái tát.

"Nơi này là nhà của tôi, tôi nói đồ này là của tôi ai có thể nói không phải? Tôi khuyên bà thành thật một chút. Nếu không tôi sẽ khua chiêng gõ trống cho mọi người biết, bà cũng đừng mong làm người!" Sở Từ cười khẩy nói.

Trong phòng chỉ có bốn người bọn họ. Cho dù Vương thị nói cho người khác nằng ra tay cũng chưa chắc có người tin.

Nhưng nằng cũng biết lời của nằng cũng không có uy hiếp lớn với Vương thị. Dù sao Vương thị này chiếm thân phận là mợ cả. Mặc dù là nửa đêm, nhưng bà là họ hàng lại là trưởng bối, nói bà vào nhà trộm đồ hầu hết mọi người sẽ cảm thấy là hiểu lầm. Huống chi Vương thị trộm một mình nằng, không có gây hại cho những thôn dân khác. Bọn họ chưa chắc sẽ lo lắng, không có khả năng dẫn Vương thị đến đồn công an cho xong việc.

Giữa họ hàng xích mích nhau, cảnh sát cũng không tất sẽ thụ lý vụ án như vậy.

Cả người Vương thị đều sắp điên rồi. Lúc ban ngày Sở Từ đã đánh bà một hồi, chẳng qua khi đó bà bị Từ Vân Liệt hù nhát thời không phản ứng lại, cũng không so đo với nó. Nhưng bây giờ Sở Từ lại ra tay!

"Con nhỏ mấy dạy chết tiết kia, mày dám đánh tao! Tao liều mạng với mày!" Vương thị nghiêng răng nghiêng lợi, cả người bắt đầu giãy dụa ý đồ đánh Sở Từ.

Từ Vân Liệt đứng lúc ẩn người xuống, lại làm cho bà một chút cũng không thể động đậy.

"Được rồi anh Từ, thả bà đi. Hôm nay nếu bà có thể chạm một sợi tóc của em, thì em sẽ đưa tất cả tiền tiết kiệm trên người em cho bà!" Sở Từ cười khẩy nói.

Nằng không có võ công thì thế nào? Chiêu thức mèo ba chân vẫn phải có. Vương thị vội vàng muốn ăn đòn, nằng làm gì phải từ chối?

Từ Vân Liệt xem đã hiểu ý, khẽ nhú mày thả lỏng tay. Vương thị được thả cả người giống như không muốn sống nhào về phía Sở Từ. Sở Từ chính là nhóc mập linh hoạt, trực tiếp xẹt qua. Vương thị nhất thời không kiểm soát được, trong chớp mắt nhào vào cạnh bàn. Àm một tiếng đụng đến góc bàn, trong chớp mắt đỏ một cục, mơ hồ chảy ra tơ máu.

Vương thị đau đến nhe răng nhếch miệng, ôm đầu quay lại, ánh mắt cực hận. Đứa con hoang Sở Từ này mấy dạy còn ác độc. Năm đó lúc Sở Tú Hòa chết tại sao không dẫn theo nó đi chung đi?

Dưới con giận dữ, Vương thị đột nhiên bình tĩnh lại. Đầu óc của bà trong nháy mắt xoay chuyển cực nhanh, trong lòng thoáng chốc đã trở nên hiểu rõ hơn.

Sở Từ này ngoại trừ ra tay độc ác cũng không có biện pháp gì với bà. Trưởng bối đến nhà văn bối không có gì ghê gớm. Bà có thể có rất nhiều cách để giải thích, căn bản không cần phải lo lắng đề phòng như vậy. Thậm chí cho dù bị ba chồng nhà mình biết chuyện bà làm thì sao? Bà sinh ba đứa con trai cho nhà họ Sở, ai có thể làm gì bà?

Thậm chí ngay cả cảnh sát cũng vậy. Hiện tại bà cũng chưa ăn trộm được gì. Chỉ là đến nhà cháu ngoại gái lác lư một vòng thì có thể làm gì?

Ngược lại là Sở Từ... nuôi đàn ông thô lỗ này chứ gì!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Không phải lỗi của tôi

Editor: demcodon

Ánh mắt của Vương thị quét nhìn Từ Vân Liệt từ trên xuống dưới mấy lần, trên gương mặt dữ tợn đột nhiên hơi dao động chạy ra ngoài cửa. Sở Thăng Lợi vừa thấy cũng không biết người phụ nữ nhà mình bị trúng tà gì cũng không ngăn cản, chỉ có thể chạy đuổi theo.

Vương thị ra khỏi phòng và lao đến phòng bếp dựa theo ký ức ban ngày, cầm dao sắc và sạn bên trong, lập tức bắt đầu gõ không ngừng lên, giọng nói của bà lại vang vọng trong đêm tối.

"Nhanh đến xem đi! Nhà họ Sở chúng tôi có một con đi không biết xấu hổ! Hon nửa đêm lén lút gặp đàn ông, còn dám ra tay với trưởng bối, thật sự là có mẹ loại nào thì con gái loại đó mà..." Vương thị cầm đồ trong tay gõ gõ đánh đánh, trong miệng bắt đầu vừa chửi vừa mắng.

Lời nói trong miệng phun ra quá nhanh, có muốn ngăn cản cũng không được. Cho dù ngăn cản, nếu bà muốn nói sau này cũng sẽ làm xằng bậy theo.

Trong đêm đen ngoại trừ tiếng những con côn trùng kêu bốn phía đều im lặng. Bởi vậy giọng Vương thị có vẻ phá lệ đột ngột.

Mặc dù nói chỗ Sở Từ ở cách xa nhà những người khác một chút. Nhưng bốn phía cũng có lẽ tẻ mảy gia đình, mấy người lớn trong bình thường để ngủ nông. Bởi vậy giọng nói sắc bén của Vương thị đủ thu hút sự chú ý của bọn họ

Từ Vân Liệt không nhìn thấy Vương thị đang nói cái gì, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Sở Từ thì biết không phải lời gì hay. Hắn đi qua cướp đồ trong tay Vương thị lạ.

Nhưng mà hắn là một người đàn ông, cũng không thể bịt miệng Vương thị lại. Trước đó có thể lục soát ra tiền kia hoàn toàn là bởi vì Vương thị mặc áo khoác, không cần tiếp xúc thân thể với bà.

Trong khoảng thời gian ngắn, Từ Vân Liệt cũng khó tránh khỏi nổi lên cơn tức giận lần nữa, sắc mặt đen dóa người. Nhưng Vương thị đã không kịp sợ hãi, dù sao mũi tên đã bắn đi không thể quay đầu lại, đã đắc tội với Từ Vân Liệt. Bây giờ nếu nhận sai cũng sẽ không có bất luận chỗ tốt nào, ngược lại không bằng hủy hoại hai người kia.

Bà cũng không tin quân đội không có quy tắc, có thể để cho Từ Vân Liệt tăng tị với phụ nữ mà không có việc gì!

Quả nhiên không được bao lâu, gần như trong sân gia đình gần đó đều sáng lên ngọn đèn không quá rõ ràng, cũng có người cầm theo chiếc đèn pin lớn đi về phía nhà Sở Từ.

Vương thị đứng ở cửa nhà nhìn thấy ánh đèn của người khác càng khoe khoang, âm thanh trong miệng cũng càng lúc càng lớn, cổ họng hét lên sắp khản.

Sắc mặt Sở Từ âm u, sát ý nồng đậm, nắm chặt tay đến mức rung động.

"Thí chủ bớt giận..." Tiểu hòa thượng Ngô Trần ở trong đầu nàng không ngừng khuyên.

Sở Từ cũng vô cùng tức giận, bớt giận sao? Loại uất ức này ai có thể chịu được? Nếu đây là cô gái bình thường, nghe xong lời này của Vương thị chỉ sợ đều có thể tức giận đến mức đập đầu vào tường!

Nói đến đây cũng đều trách sách Phúc Duyên và tiểu hòa thượng này quá lừa gạt người. Nếu đã có thể làm cho nàng mượn xác hoàn hồn, chẳng lẽ không thể tìm cho nàng một người có số mạng ngắn nhưng điều kiện tốt một chút sao? Tại sao một hai phải chọn thể xác này?

"Người này chỉ cần không phải tự tay tôi giết, hắn là không phải lỗi của tôi, đúng không?" Sở Từ đột nhiên nhẹ nhàng hỏi một câu.

Tiểu hòa thượng Ngô Trần sững sờ, tiếp theo vội vàng bắt đầu gỡ gỡ, niệm A di đà Phật.

Sở Từ cười mỉa một tiếng, xem ra chỉ cần hai tay nàng không dính máu, bị trừng phạt sẽ không quá lớn. Một khi đã như vậy, Vương thị này không thể để lại!

Loại phụ nữ này, mặc dù không phải quá hung ác, nhưng thật sự làm phiền nàng. Nếu tiếp tục để cho bà lác lư ở trước mắt, nàng sợ bản thân nhịn không được muốn giết người cho xong mọi chuyện! Mọi người cũng đừng nghĩ sống tốt!

Nàng vốn dĩ không phải người lương thiện, từ nhỏ hoàn cảnh cuộc sống cũng vẫn chưa từng bồi dưỡng nàng thành người như vậy. Nếu không cha cũng sẽ không đặt tên cho nàng là "Từ"!

Cửa sân chưa đầy một hồi có mấy người còn đang buồn ngủ đi tới, mà xa xa còn có mấy người phụ nữ dường như ghen lên chòng nói như vậy. Sau đó đặc biệt lại đi dẫn những người khác xem nào nhiệt.

Các thôn dân từ trước đến nay chính là như thế, thích kết bè kết đội cùng nhau xuất hiện. Bây giờ cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 209: Sao có thể xăng bậy

Editor: demcodon

Mấy người đàn ông tới trước, nghe động tĩnh lớn như vậy còn tưởng xảy ra chuyện lớn gì. Mà mấy người đàn ông sức lực lớn, thời điểm mấu chốt có thể giúp on lớn; không chỉ có như thế, trong đó còn có một người dắt theo một con chó săn lớn đến. Chó săn hung dữ vừa thấy người sống đã sủa không ngừng. Nếu không có chủ nhân ở bên cạnh chỉ sợ lập tức sẽ xông lên cắn xé.

"Nè, di Sở, tại sao hơn nửa đêm bà lại chạy đến thôn bắc của chúng tôi thế?" Trong đó có một người biết Vương thị và Sở Thắng Lợi vội vàng mở miệng hỏi.

Vương thị vừa thấy người đến đây cũng đủ tự tin, nhất thời uất ức khóc lóc nói: "Tôi chỉ là lo lắng cho đứa cháu ngoại Sở Từ này!"

"Tôi nghĩ thầm, ban ngày dẫn theo một đám trẻ con đến đây chúc mừng làm cho Sở Từ hiểu lầm. Cho nên sau khi đưa con trai đi bệnh viện, lại vội vàng dẫn theo ba tụi nhỏ đến đây tìm Sở Từ giải thích, ai biết vừa vào cửa con nhỏ này đã đánh tôi! Không chỉ có như thế, còn nhảy ra một thằng con trai thô lỗ! Nhìn đi, chính là nó! Từ Vân Liệt bên thôn bắc mấy người còn là quân nhân, hóa ra trong quân đội sẽ dạy ra người tăng tị với phụ nữ!" Vương thị vội vàng nói.

Trước mắt nhiều người, ánh đèn cũng mạnh hơn. Từ Vân Liệt dứt quãng xem đã hiểu một chút, sau khi xâu chuỗi hiểu được ý Vương thị.

"Người đàn bà đánh đá!" Hần nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Hần giết người không ít, nhưng đều là quân nhân hoặc là gián điệp của nước địch. Đó là giao chiến quanh mình chính đại, càng là vì dân tộc và đất nước. Cho nên đạo nghĩa cũng không thể từ chối, cũng không chút nào cảm thấy có sai. Nhưng bây giờ nhìn thấy Vương thị hung dữ độc ác như vậy, hơn nữa đảo ngược phải trái lại có loại tức giận muốn ra tay. Nhưng mệnh lệnh của quân nhân nói cho hắn người này hắn không thể giết được. Lúc này mới cảm thấy ghen.

Sau khi tức giận mắng một tiếng, sắc mặt khó coi lại nhìn về phía Sở Từ có vài phần lo lắng và áy náy. Hắn nhất thời khản trương, sợ Sở Từ sau khi ngủ bị ăn trộm vào nhà. Cho nên cũng không chú ý đúng mực đã xông vào, vậy mà chọc cho cô tai họa lớn như vậy.

Mọi người đều nhìn qua Từ Vân Liệt, trong lòng giật mình.

"Di Sở, bà cũng không thể nói vậy! Từ Đại chính là anh chồng Sở Từ..." Một người phụ nữ vội vàng kêu lên.

Có thể ăn vậy, nói cũng không thể nói lung tung. Nếu như thật sự làm âm mưu lớn chính là ảnh hưởng đến tương lai của Sở Từ. Không chỉ có là Sở Từ, còn có Từ Vân Liệt này cũng vậy, xuất thân quân nhân, làm không tốt cũng bị cấp trên trừng phạt nghiêm khắc!

"Tôi cũng không nói lung tung, bằng không hơn nửa đêm tại sao nó ở chỗ này? Cô nam quả nữ, may mắn tôi đi với chồng tôi đến đây. Nếu không đã xảy ra chuyện gì!" Vương thị tiếp tục nói vậy.

Mặc kệ nói như thế nào, hôm nay bà phải bồi đền chết hai người này. Nếu không tương lai xui xẻo chính là bà.

Trong lòng mọi người xác thực hơi nghi ngờ, nhà họ Từ và nhà Sở Từ cách nhau rất xa, nói là hàng xóm la cà cũng không có ai tin. Hơn nữa, Sở Từ đã chặt đứt quan hệ với Từ Nhị, hai người không phải họ hàng làm gì phải gặp nhau vào buổi tối chứ?

Sắc mặt mọi người khác nhau, nhìn ánh mắt Sở Từ và Từ Vân Liệt không đúng.

Chẳng qua trong lòng đồng thời còn hơi tò mò. Từ Vân Liệt dung mạo tuấn tú, nghe nói tiền trên tay cũng có không ít. Mấy đứa con gái trong thôn nhiều như vậy, bọn nó đều trông như hoa như ngọc. Tại sao nó lại cố ý đến tìm đứa con hoang Sở Từ này chứ?

Hơn nữa, nhìn Từ Vân Liệt cũng là người đài hoàng, về nhà lâu như vậy đều cho mọi người ấn tượng rất tốt. Theo lý thuyết không có khả năng làm ra chuyện này...

"Đây có phải hiểu lầm hay không... Đứa nhỏ Từ Đại này rất ngoan. Khi còn nhỏ nhìn thấy con gái đều tránh xa. Cho dù là bây giờ, tôi cũng không thấy nó nói chuyện với con gái một cách bừa bãi. Sao có thể xằng bậy như vậy chứ?" Trong đó có một bà lão lập tức bắt đầu nói giúp Từ Vân Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 210: Con giun trong bụng

Editor: demcodon

Từ Vân Liệt mặc dù rời nhà đã hơn 6 năm, nhưng các trưởng bối trong thôn rất nhiều người đều là nhớ rõ điểm tốt của hắn. Ở trong lòng bọn họ, Từ Vân Liệt tuyệt đối là một trong những người tốt, không chỉ có lòng nhiệt tình mà còn rất chân thành. Từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, không giống những con khi con trong thôn cả ngày quậy phá, không đi đường chính nghĩa.

Cho nên giờ phút này, những người này nhìn không được muốn nói tốt cho Từ Vân Liệt. Thậm chí ở trong lòng bọn họ cho dù Từ Vân Liệt thật sự làm ra chuyện này, vậy cũng tuyệt đối không có xấu hổ như Vương thị nói.

Vào thời khắc quan trọng như vậy đã có thể thể hiện chỗ tốt của một dang tiếng tốt. Lúc này Sở Từ nhìn thấy có người mở miệng giúp Từ Vân Liệt, đều nhìn không được hơi hâm mộ.

Lần này nàng cũng thật dính ánh sáng của Từ Vân Liệt. Bằng không chưa có giải thích đã bị người mở miệng mắng chửi một trận.

Nhưng mà Vương thị nhìn thấy lời nói của mình không có ai tin, nhất thời cũng nóng nảy, chầm chọc mĩa mai nói: "Có ngoan cũng là đàn ông! Quân đội là chỗ nào? Con gái bên trong cũng không nhiều, tuổi trẻ tràn đầy tình lực như vậy làm sai chuyện cũng bình thường! Nhưng nếu nó tìm người khác thì thôi, đằng này tìm đến chỗ Sở Từ! Trước đó mấy ngày Sở Từ mới ở với thằng hai nhà bọn họ phải không?"

"Đứa cháu ngoại này của tôi từ nhỏ không ai chăm sóc không ai hỏi đến. Tôi vốn định tuổi nó không còn nhỏ, cho nên bình thường chăm sóc một chút đỡ phải tương lai nó không gả đi được. Kết quả lòng tốt bị xem trở thành lòng lang dạ thú, nhìn xem đầu của tôi đi, chính là bị nó đánh! Hôm nay tôi thế nào cũng phải xé sống đôi gian phu dâm phụ này!" Vương thị ý lớn hiếp nhỏ lại nói.

Thôn có quy định, trước kia trong thôn có người phạm tội này đều bị thôn trưởng và trưởng bối mấy tộc cùng nhau xử lý người. Nhưng thời buổi này không thể làm như vậy. Dù sao không phải chuyện lớn uy hiếp thôn, cho dù là thôn trưởng cũng chưa chắc chịu ra mặt.

Tất nhiên, cách muốn xử phạt cũng có. Nếu thật sự chọc giận thôn dân, không chừng sẽ bị mọi người đuổi người ra khỏi thôn.

Nhưng chuyện trước mắt này âm ỉ không lớn, mọi người cũng chỉ là nửa tin nửa ngờ. Không có khả năng lập tức vì một câu nói của Vương thị đã đắc tội "nhân vật lớn" là Từ Văn Liệt này.

"Từ Đại, cháu nói câu đi. Chuyện này cũng không thể bị người khác vu oan chứ?" Một trưởng bối căn bản không nghe lời Vương thị, vội vàng nói với Từ Văn Liệt, nói xong mới nhớ tới Từ Văn Liệt không nghe thấy hơi lo lắng xuống, một lát sau chỉ có thể nói: "Từ Đại không nghe được. Nếu không Sở Từ nói đi, nhưng nhất định phải nói thật, không thể hủy hoại tiền đồ của Từ Đại được!"

Thái độ của người này hướng về phía Sở Từ và đối với Từ Đại hoàn toàn khác. Nhưng dường như cũng cho Từ Đại thể diện, cho nên coi như khách khí.

Sở Từ vừa rồi sờ đi không nói chuyện bất quá là bởi vì Vương thị tranh cãi âm ỉ không ngọt. Nàng lại mở miệng chỉ biết chuyện này càng làm càng loạn, mà nhìn đến bây giờ mọi người đều rất bình tĩnh. Nàng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Chuyện là như thế này, tôi đang ngủ, cậu mợ đột nhiên xông vào lục tung. Tôi tưởng là ăn trộm cho nên ra tay. Nhưng trời tối tôi cũng không thấy rõ người này rốt cuộc là ai, mới có này hiểu lầm... Về phần anh Từ, ban đêm anh ấy thường ngủ trong đồng cỏ khô gần đó, vừa vặn nhìn thấy trong sân tôi có ánh sáng không thuộc về loại đèn dầu, tưởng xảy ra chuyện gì cho nên mới chạy lại đây." Sở Từ mở miệng giải thích.

Chuyện về Từ Văn Liệt là nàng đoán.

Trước đó Từ Văn Liệt có thói quen ban đêm ngủ trong đồng cỏ khô. Cho nên bây giờ mới có khả năng có thể xuất hiện nhanh như vậy. Ngoài ra hẳn biết rõ tất cả gia sản nhà nàng có. Cho nên nhìn thấy ánh sáng không đúng xuất hiện cũng có cách giải thích tốt nhất.

"A, Sở Từ, Từ Văn Liệt chẳng lẽ là con giun trong bụng mày sao? Mày có mua đèn dầu hay nó cũng biết?" Vương thị lập tức phản kích nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211: Đèn bù

Editor: demcodon

Vương thị cũng hơi chột dạ, mà Sở Thắng Lợi ở bên cạnh căn bản không thể nói rõ. Ông là một người đàn ông không thể tranh cãi với người khác, vẫn là để đàn bà nhà mình nói sẽ tốt hơn.

Nhưng trong lòng cũng hơi lo lắng, dù sao chỗ dựa của Từ Văn Liệt là quân đội. Bây giờ ép buộc hắn, tương lai nếu như bị cấp trên ghi hận sẽ không tốt lắm. Nhưng mà việc này đã xảy ra, ông cũng không thể ngăn cản. Bây giờ đã cười lên lưng cọt khó leo xuống, kiên trì cũng phải đem chuyện này giải thích rõ ràng với mọi người mới được. Bằng không quay đầu lại người bên thôn bắc này còn không đến nhà bọn họ gây chuyện sao?

"Anh Từ mấy ngày nay vẫn giúp xây nhà, trong nhà tôi có cái gì anh ấy tất nhiên biết rõ ràng!" Sở Từ cười mĩa một tiếng nói.

Đừng nói là Từ Văn Liệt, cho dù là người khác trong thôn cũng có rất nhiều người vừa xem nhà nàng đã hiểu ngay. Hai cái rương đồ mà thôi, cũng không xem như đồ vật quý giá, là ở dưới mí mắt mọi người nàng vào cửa!

Lúc ấy Trương Quế Vân lo lắng Sở Từ có quên cái gì để lại nhà họ Trương. Cho nên đặc biệt kêu nàng xóc lên nhìn. Sở Từ vì làm cho Trương Quế Vân an tâm, trước mặt mọi người làm theo. Cho nên nàng nói như vậy một chút cũng không ngạc nhiên.

"Nó nói chuyện này thật sự đúng vậy. Đồ dùng hằng ngày trong rương của Sở Từ ít đến đáng thương, đèn cũng chỉ có một cái. Lúc ấy tôi còn nói đèn dầu này rất hại mắt, chờ khi nào thôn chúng ta có thể truyền điện thì tốt rồi!" Chú Trương Ngũ vừa tới đã nghe được lời Sở Từ nói, lập tức mở miệng nói.

Câu này Vương thị hơi cáu gắt, áp ứng một hồi lại nói: "Sở Từ, bây giờ mày nói cái gì cũng được. Dù sao chân tướng mọi chuyện mọi người cũng không

nhìn thấy! Mặc kệ nói như thế nào, tao cũng không tin mày và Từ Vân Liệt không có quan hệ gì! Hơn nữa những lời mày nói căn bản là nói không thông. Mọi người đều cẩn thận nghĩ lại, Tiểu Từ này cũng có nhà của mình phải không? Hiện tại thời tiết càng ngày càng lạnh, nó không ở trong ổ chăn ở nhà tại sao phải chạy đến đồng cỏ khô gần nhà Sở Từ? Tại sao cố tình chú ý tới động tĩnh trong sân nhà mày!" Vương thị lại nói.

Việc này thật là không dễ giải thích.

Trước cửa yên tĩnh một hồi, sắc mặt Từ Vân Liệt tối đen vô cùng âm u, đôi mắt vẫn luôn chú ý mọi người nói chuyện. Tất cả mọi người cho rằng hẳn không theo kịp lời mọi người nói, lại không nghĩ rằng đang lúc Sở Từ muốn mở miệng thì hắn lại nói: "Lúc tôi không có ở nhà, em hai của tôi bị bán cho Sở Từ. Nhưng khi tôi trở về thì phát hiện Sở Từ chỉ vì giải cứu em hai của tôi. Cho nên hy sinh thanh danh của mình, trở thành vợ chồng trên danh nghĩa với nó..."

Mọi người sững sốt, không biết Từ Vân Liệt muốn nói gì.

"Thím Quế Vân và Thôi Hương Như có thể làm chứng. Từ khi hai người bọn họ thành một đôi cũng chưa từng ngủ qua đêm bên nhau. Bọn họ cũng không làm giấy chứng nhận kết hôn, không làm qua tiệc rượu. Cho nên theo lý thuyết, em hai của tôi và Sở Từ căn bản không tính là vợ chồng. Mà khi tôi về đến đã dẫn theo em hai về nhà. Mặc dù đền bù cho Sở Từ "200 đồng". Nhưng em ấy bị em hai của tôi hủy hoại cả đời, đây là sự thật không thể chối cãi."

"Nhà họ Từ thiếu Sở Từ một người ở rể. Cho nên tôi có lòng muốn đền bù cho em ấy một người. Nhưng tuổi em ấy còn nhỏ, tính cách cũng thẳng thắn, không hiểu được những khúc mắc trong lòng tôi. Tôi cũng vẫn chưa nói rõ với em ấy." Về mặt Từ Vân Liệt nghiêm túc nói tiếp: "Từ Vân Liệt tôi làm việc từ trước đến nay đều là đội trời đạp đất, đã có lòng muốn đền bù cho em ấy một người đàn ông ở rể sẽ không có đạo lý tiếp tục ở nhà họ Từ. Cho nên tùy tiện tìm một chỗ qua đêm. Tương lai nếu em ấy đề ý tôi, Từ Vân Liệt tôi máu chảy đầu rơi. Nếu chướng mắt, tôi đây sẽ bảo vệ em ấy từ xa cả đời này, bù đắp cho lỗi lầm em hai của tôi, cũng như đền bù nhân tình nhà họ Từ tôi thiếu!"

Những lời Từ Vân Liệt nói rất giống như lời thề. Mọi người nghe được nhin không được đều ngẩn ra. Sau khi nghe hiểu ý của hắn mọi người mới gạt mình sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Không thể không giết chết bà

Editor: demcodon

Trong đầu Sở Từ ong một tiếng, quả thực là ngạc nhiên và bị dọa dẫm kích nộ. Nhưng đồng thời lại có cảm giác hơi kỳ quái, cũng có vài phần bội phục với tâm ý của hắn như vậy. Nhưng dù sao cũng rơi trên người mình, đồng thời lại có vài phần rối rắm.

"Cháu, cháu... cháu muốn đến ở rể nhà Sở Từ? Tương lai... tương lai sinh con đứa nhỏ cũng theo họ mẹ?" Một trưởng bối mở to hai mắt nhìn, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Nếu Sở Từ là người đẹp bọn họ không chừng sẽ cảm thấy Từ Vân Liệt vì sắc đẹp nên đầu óc choáng váng. Nhưng hiển nhiên Sở Từ không phải. Bởi vậy lời này có vẻ quá mức chân thành, chân thành lắm cho bọn họ mê muội, hơn nữa khó có thể chấp nhận.

Nhưng Từ Vân Liệt ở trong lòng bọn họ cũng thật sự là một người bướng bỉnh và có trách nhiệm như vậy. Chỉ cần chuyện đó hẳn cho là đúng, từ trước đến nay đều là một cây cứng đầu cho đến chết.

"Em ấy ra lẽ tiền, nhà họ Từ phải nhận." Từ Vân Liệt mở miệng nói.

Tất nhiên, hắn biết bản thân không hoàn toàn là vì đền bù. Nhưng có một số lời không cần phải nói, trong lòng hắn tự hiểu rõ là được.

"Các người xem, hắn tự mình thừa nhận! Chính là có một chân với Sở Từ!" Vương thị như là bắt được nhược điểm, vội vàng nói.

Nhưng mà mọi người lại đều sôi nổi thờ dài.

Sau khi Từ Vân Liệt thản nhiên nói ra, hơn nữa danh dự của hắn lúc trước. Ngược lại còn làm cho người ta bội phục hắn.

Phụ nữ trong thôn mặc dù thích nói bậy nói bạ sau lưng. Nhưng khi họ đề cập đến chuyện của Sở Từ và Từ Nhị cũng là hơi cảm khái. Dù sao mọi người đều biết lúc trước khi Từ Nhị được nâng vào trong nhà Sở Từ thì tình huống thế nào.

Một người đã sắp chết làm gì có năng lực lựa chọn? Lúc ấy cũng có gia đình muốn ra tay, nhưng thật sự là tiếc tiền và đồ ăn. Nếu không phải có Sở Từ, thì Từ Nhị bây giờ không chừng đã chết.

Nhà họ Từ xác thật thiếu Sở Từ một cái mạng và một người đàn ông. Từ Vân Liệt thật sự muốn đền bù cũng không phải không thể nào nói nổi... Chỉ là,

mặc dù Từ Nhị và Sở Từ không xảy ra chuyện gì. Nhưng làm anh trai muốn bảo vệ em dâu trên danh nghĩa cũng không tốt lắm..

"Dì Sở, chuyện bên thôn bắc này của chúng tôi còn không cần đi phải quan tâm. Hơn nửa đêm hai vợ chồng hai người cũng không nên không biết kiêng dè như vậy. Nếu nhà ai mất đồ, đến lúc đó đừng trách chúng tôi hoài nghi đến trên đầu di." Một người trong đó nói.

Giữa Từ Vân Liệt và Sở Từ có kỳ quái, nhưng Vương thị này cũng không phải người sạch sẽ. Ban ngày mới ăm ỉ một hồi, mấy hộ gia đình gần đây ai không biết? Bây giờ lại giả bộ trưởng bối đến hát chén nước bản khắp nơi? Xem mọi người đều là kẻ ngu hả?

Vương thị ghen trong miệng, nhưng bà đã tốn nhiều công sức như vậy, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ người khác khoan dung với Sở Từ và Từ Vân Liệt. Nhất thời há miệng nói: "Cậu nói thật dễ nghe, nói cái gì chịu trách nhiệm đền bồi cho Sở Từ một người chồng. Tôi thấy chính là hai anh em tội bấy làm bấy, không chừng ba người đã sớm ngủ chung trên một cái giường.."

"Rầm!"

Lời nói vừa dứt thì Vương thị đột nhiên bay ra ngoài trước mắt mọi người.

Chỉ nhìn thấy trên người Sở Từ dường như tỏa ra ngọn lửa, hơi thở mãnh liệt. Một đá kia cũng không biết dùng bao nhiêu sức lực. Tiếp theo còn chưa tính xong, nằng trặc tiếp xông về phía Vương thị, cả người đè trên người bà, hai bàn tay khởi động và bóp bóp.

"Bà nội mẹ nó, cho miệng bà phun đầy phân! Hôm nay tôi không thể không giết chết bà!" Thái độ của Sở Từ thật dọa người, mới hai cái tát đã làm cho mặt Vương thị sưng đỏ.

Mọi người nhìn thấy vội vàng tiến lên kéo ra. Nhưng Sở Từ đè nặng Vương thị không chịu đứng dậy, 70 ký cũng không tính nhẹ, thật sự làm cho mọi người hơi cô sức.

"Sở Từ! Sở Từ, đây chính là mợ cháu, cũng không thể làm như vậy..." Trong đám người kêu loạn, cũng không biết là ai khuyên một câu.

"Mợ? Mợ có thể nói ra loại lời vô liêm sỉ như vậy không cần cũng được. Đúng lúc cậu tôi còn trẻ, bóp chết lại đòi một người còn kịp!" Sở Từ nói xong duỗi tay ra, nắm đầu ngón tay cào về phía mặt Vương thị thật mạnh. Trong chớp mắt cảm thấy da thịt biến thành máu me, khoe miệng nhếch lên cười giễu cợt, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Vương thị như muốn móc linh hồn của bà.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Làm bấy

Editor: demcodon

Hàng năm trong thôn cũng có ăm ỉ không ít chuyện. Dù sao hàng xóm láng giềng mỗi ngày sống chung khó tránh khỏi có chỗ không đối phó. Chẳng qua mọi người vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh mặt hôn mặt vía như vậy.

Đôi tay của Sở Từ giống như con dao nhỏ, bóp bóp bóp và trên mặt Vương thị. Còn Vương thị đã sớm bị đánh đến choáng váng, miệng ô ô ô không biết đang nói cái gì. Nhưng đáng về này của Sở Từ ngược lại khác với những người đàn bà đánh đá trong thôn, thật sự gọi là một người dứt khoát lưu loát. Mấy người đàn ông cũng không ngăn được cô.

Sở Thắng Lợi nhìn đến tròn tròn mắt. Thậm chí suýt chút nữa quên mất người bị Sở Từ ấn dưới đất đánh không ngừng là vợ ông. Lúc này chỉ lo ngơ ngác nhìn Sở Từ, gương mặt già nua co rúm dữ dội, ánh mắt cũng để lộ ra vài phần kiêng kỵ.

Sở Từ này ra tay thật sự giống như một tên lưu manh đập phá liều mạng, không chút lưu tình. Cũng may bàn tay kia cũng không có đánh vào trên mặt ông. Nếu không ông sẽ mất mặt..

"Sở Từ, em đừng đánh nữa, lại đánh nữa sẽ lấy mạng người đó!" Không biết qua bao lâu, một bóng dáng yếu ớt kéo Sở Từ từ trong cơn giận ra.

Đầu Thôi Hương Như đầy mồ hôi, đặc biệt là sau khi nhìn thấy gương mặt đầu heo của Vương thị, tim càng đập nhanh hơn, nhin không được bắt đầu lo lắng cho Sở Từ.

Chuyện ăm ỉ này nên kết thúc như thế nào? Vạn nhất Vương Mỹ Cúc này nắm lấy Sở Từ không buông, táng gia bại sản cũng bởi thường không đủ!

Sở Từ vừa thấy người nọ là Thôi Hương Như cũng không đành lòng đẩy người ra, miễn cho không cẩn thận cảm thấy nặng tay. Cho nên lúc này mới phối hợp dùng động tác.

"Chị Hương Như, chị đã đến rồi?" Sở Từ đứng dậy vỗ vỗ tay, lại xoa nhẹ hai cái, nhìn bàn tay mình đỏ lên đáng về đau lòng.

Khỏe miệng của mọi người nhếch lên, đến lúc này cô mặc kệ Vương thị nửa chết nửa sống dưới đất lại có tâm tư chào hỏi Thôi Hương Như? Nhưng nói thật ra, Sở Từ này đối xử với Thôi Hương Như thật khác. Sau khi nhiều người khuyên lầu như vậy cô cũng không động dẩy. Thôi Hương Như chỉ nói một câu cô đã dừng tay.

Tất nhiên, trong lòng mọi người cũng hiểu rõ sở dĩ Sở Từ để ý lời nói của Thôi Hương Như như thế, đơn giản là nhớ đến tình cảm và sự giúp đỡ của Thôi Hương Như đối với cô trước kia.

"Em.. em sẽ không sợ đánh chết người sao?" Thôi Hương Như nghĩ lại mà sợ, vội vàng túm Sở Từ kéo xa ra, lại nói: "Chị cũng mới đến, vẫn chưa tìm hiểu ra chuyện gì! Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

Vương thị này nói như thế nào đều là mợ cả của Sở Từ. Nếu như không đủ lý do, tương lai cô làm sao còn ở thôn Thiên Trì được nữa chứ?

"Chị Hương Như yên tâm, hôm nay bà con hàng xóm ở đây đều là nhân chứng, đều có thể chứng minh chuyện này không phải lỗi của em." Sở Từ đột nhiên tức giận quát mắng nhìn mọi người một cái nói: "Bà Vương Mỹ Cúc hôm nay không có bằng chứng đã vu oan tui làm bậy với hai anh em nhà họ Từ. Tương lai còn không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa! Sở Từ tui mặc dù đúng là một đứa con hoang, nhưng danh tiếng này cũng không phải có thể để cho bà tùy tiện chửi bới! Con gái bên thôn bắc chúng ta cũng không ít. Nếu mỗi người đều bị bà nhắc mãi mấy câu, tương lai phải gả ra ngoài thế nào?"

Thôi Hương Như nghe mà sùng sốt: "Làm bậy cái gì? A Từ, tại sao chị không nghe hiểu những lời em nói..."

"A Hương, cậu không biết vừa rồi đi Sở nói Sở Từ đã sớm lán chung một giường với hai anh em kia..." Bên cạnh, bạn thân của Thôi Hương Như túm quần áo của chị giải thích.

Nghe xong câu này, sắc mặt của Thôi Hương Như lập tức thay đổi, vội vàng phun nước miếng về phía Vương thị: "Tôi nhờ vào! Bà còn xem là trường bối gì? Loại lời nói vô vị cũng nói ra? Cả gia đình nhà họ Sở mấy người còn sống chung một nhà đó, tại sao không nói trên người bản thân không sạch sẽ chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Kiểm soát

Editor: demcodon

Thôi Hương Như thật sự bị Vương thị làm cho sợ hãi. Dù sao phong tục dân gian của thôn bọn họ vẫn rất đơn thuần chất phác. Hơn nữa cũng có không ít gia đình ba mẹ mất sớm, anh cả chị dâu nuôi mấy đứa em, bình thường cũng đều sống chung dưới một mái hiên. Đó đều là trong sạch, không có ai suy nghĩ lung tung.

Vương thị nếu nói là Sở Từ quá thân thiết với Từ Đại. Vậy cũng không sai, nhưng miệng bà nói cũng quá lỗ lã. Vậy mà nói ba người, ba người cùng nhau... quả thật vô liêm sỉ!

Không chỉ trong lòng Thôi Hương Như không thoải mái, rất nhiều hàng xóm cũng đều cảm thấy Vương Mỹ Cúc thật sự quá đáng. Cho dù Sở Từ và Từ Đại có chuyện gì, vậy cũng không thể nói là ba người làm bậy chứ?

Hơn nữa con gái bên thôn bắc này thật sự nhiều hơn thôn nam. Trong gia đình mỗi nhà ai không có con gái hay cháu gái chờ ở nhà để lấy chồng chứ? Nếu như bị Vương thị phá thanh danh, các cô gái làm sao còn lập gia đình được nữa?

Thôi Hương Như vẫn luôn dịu dàng, rất ít tranh cãi với người khác. Nhưng bây giờ lại đỏ mặt tía tai nhìn Vương thị.

Giờ phút này Sở Thắng Lợi mới phản ứng lại, vội vàng tiến lên túm Vương thị từ dưới đất lên: "Mày là đứa khốn kiếp! Mày đánh mợ mày thành dạng gì đây!"

Sở Thắng Lợi tức một bụng, tất nhiên chủ yếu vẫn là cảm thấy hơi mất mặt. Lại nhìn Vương thị, trên miệng một cặp lạt xường hơi dọa người, trên mặt bầm xanh tím sưng lên như đầu heo. Nhưng Sở Từ còn có chừng mực. Cho nên đôi mắt của bà vẫn còn trắng đen rõ ràng, cũng không tràn ngập tơ máu, nhìn qua ngoại trừ người hơi yếu một chút bỏ, cũng không giống như có vấn đề quá lớn.

Chỉ là bản thân của Vương thị hiện tại cũng là cả người đau đớn khó chịu.

Sở Từ căng nặng 70 ký vừa rồi dồn hết đè trên người của bà, làm cho sống lưng của bà đau như muốn chặt đứt; còn có cánh tay này, vừa rồi càng bị Sở Từ dùng đầu gối đè xuống. Nếu không phải còn có thể hoạt động thì bà đã hoàn nghi có phải bị gãy xương hay không. Sau đó nữa chính là bụng và mặt.

Bụng là bị Sở Từ đá, cảm giác nội tạng đảo lộn, nóng rất như là bị người đổ nước sôi. Mà mặt này... đau đến chết lặng.

"Cậu cả, cưới vợ phải cưới người hiền. Mấy năm nay thật đúng là làm khó cho cậu!" Sở Từ chẳng những không cãi, hơn nữa đột nhiên lại nói: "Mặc dù bình thường cậu nói lời lạnh nhạt với tôi, nhưng cũng coi như khách khí. Hôm nay lại thái độ khác thường chạy đến nhà tôi trộm đồ. Lúc đầu tôi còn tức giận, nhưng bây giờ nghĩ lại thì ra đều là mợ tôi giờ trở quỳ. Tôi thật sự là vu oan cho cậu!"

Sở Thắng Lợi nhếch khóe miệng, nét mặt già nua không nhịn được. Lời này ông phải trả lời như thế nào đây? Nói không phải chủ ý của vợ, vậy không phải gián tiếp thừa nhận bản thân cũng không quy tắc sao?

Vương thị dựa vào chồng bên cạnh, dưới chân mềm nhũn. Trong miệng muốn phản kháng, nhưng vừa mở miệng, đầu lưỡi cũng không động đậy được.

"Nhưng mà cậu à, loại phụ nữ không an phận giống như thế này cậu nên kiểm soát. Lúc này bà ta vu oan là tôi, một văn bồi như tôi có đau khổ nói không nên lời, không thể nói gì bà. Nhưng sau này bà nếu lại đắc tội với người khác, cuộc sống của cậu phải vượt qua thế nào đây?" Sở Từ nói với đáng vẻ tận tình khuyên, dường như người vừa mới ra tay hoàn toàn là vì muốn tốt cho ông cậu.

Dù sao người này nàng đã đánh, cũng trút giận, có thể làm gì nàng?

Trước mặt nhiều người như vậy, Vương thị có thể nói ra những lời kia cũng đừng trách nàng bắt lấy nhược điểm đánh chết người!

Sở Thắng Lợi tức giận đến mức đầu óc vang ong ong. Sở Từ này... quả thật là ngang ngược không nói lý! Đã đánh người thành như vậy, còn nói bản thân có khổ nói không nên lời, không thể nói gì!

"..." Vương thị chỉ vào Sở Từ, đột nhiên trợn trắng mắt, ngã người ra sau.

Sở Từ nhìn xuống thấy bà lúc nằm xuống còn chậm rãi, thì biết người này đang giả vờ. Dù sao Vương thị cũng không phải tính tình yếu ớt như vậy, nào có thể dễ dàng ngã xỉu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Có tiền có hai lòng

Editor: demcodon

Vương thị ngã đi, Sở Thắng Lợi cảm thấy cơ hội đã đến, vội vàng kêu mấy vài tiếng. Tiếp theo đáng vẻ giống như muốn không đội trời chung với Sở Từ đã muốn công Vương thị rồi đi.

Sở Từ sao có thể để cho bà rời đi chứ? Nàng nhắc chân qua túm chặt kéo Vương thị từ trên lưng Sở Thắng Lợi xuống. Tiếp theo cười nói: "Mợ hôn mê à? Đúng lúc, hai năm trước tôi gặp được cao nhân dạy cho tôi chút bản lĩnh, bảo đảm lập tức làm cho người tỉnh lại tung tăng nhảy nhót!"

Nàng nói xong duỗi tay ấn xuống nhân trung của Vương thị. Vương thị ngược lại cũng có thể chịu đựng, đúng là cứng rắn chống cự không mở mắt.

"Sở Từ! Mày rốt cuộc muốn thế nào? Bà ta còn không phải đúng sai mấy câu? Mày cũng không thể nể tình bà ta là trưởng bối mà buông tha bà ta à?" Sở Thắng Lợi tức chỉ trích nói.

"Cậu cả à, tôi đang cứu người đó!" Sở Từ mở to một đôi mắt vô tội nhìn về phía ông thán nhiên nói một câu, lại quét mắt nhìn mọi người, nhìn thấy 2-3 đứa trẻ còn buồn ngủ thì vẫy vẫy tay nói: "Nước tiểu đồng tử này còn gọi là hoàn nguyên thang (thang thuốc đưa trở về cội nguồn), chính là thứ tốt. Nếu mợ uống vào mấy ngụm bảo đảm thuốc đến bệnh hết, không chừng còn có thể chữa bệnh cũ nhiều năm nữa!"

Sở Từ cố ý nói, nói xong hai đứa trẻ kia thật sự đi tới.

Vương thị nhắm hai mắt, nhưng mơ hồ cảm giác được bên cạnh có người đến gần, vừa nghe lời Sở Từ nói huyết thái dương co giật không ngừng.

Nước tiểu đồng tử... thứ này ai cũng nghe qua. Nhưng cũng không có ai thử qua! Bà không có bệnh tật, sao có thể uống thứ này? Hơn nữa, nếu thật vào miệng, tương lai còn không phải ăn cái gì cũng mắc ói sao? Bởi vậy sau khi cảm giác được có một giọt chất lỏng nhỏ ở trên mặt, cả người Vương thị bật người đứng dậy.

Sở Từ cười cười: "Mợ khỏe thật nhanh, xem ra vừa rồi tôi ấn huyệt vẫn có tác dụng."

Vương thị hận đến nghiến răng, lại cũng không dám hôn mê nữa.

Có người cảm thấy Vương thị vừa rồi là giả vờ, nhưng cũng có người không nghĩ đến chỗ đó, nói chuyện say sưa về bản lĩnh của Sở Từ.

"Sở Từ, mày rốt cuộc muốn thế nào? Nói thật cho tao biết đi!" Sở Thắng Lợi căng da đầu, cuối cùng nói.

Sở Từ thu lại biểu cảm cười mỉa lại, đánh giá Sở Thắng Lợi một cái nói: "Người muốn gây chuyện từ trước đến nay không phải tôi! Mẹ nói những lời như thế còn muốn bỏ đi à? Dựa vào cái gì? Cho dù tôi bỏ qua, nhưng anh Từ cũng không nhất định có thể nuốt cục tức này!"

"Vậy tao xin lỗi còn không được sao? Mẹ mày là bị tức đến, cũng không phải cố ý!" Sở Thắng Lợi tức giận.

"Nói dối cũng không phải cố ý? Khuya chiêng gõ trống làm cho mọi người đến nghe bà nói bậy nói bạ cũng không phải cố ý? Cậu, nhưng đừng xem tôi là đứa ngốc mà dễ lừa gạt." Sở Từ cười khẩy nói.

Sở Thắng Lợi chỉ cảm thấy không có đường lui, ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm làm cho mặt ông đỏ bừng.

"Hôm nay... quả thật là lỗi của hai vợ chồng tôi. Lúc chúng tôi đến quả thật không có mặt Từ Đại! Nói như vậy được rồi chứ?" Sở Thắng Lợi nói tiếp.

Từ Vân Liệt mặt dù tỏ thái độ trước mặt mọi người. Nhưng không có nghĩa là mọi người có thể chấp nhận hai người nửa đêm lui tới. Nhớ năm đó mẹ ruột của Sở Từ - Sở Tú Hòa chính là mang thai sai khi đính hôn. Cuối cùng bà vừa bỏ đi, bà còn không phải cũng bị đuổi ra khỏi nhà sao?

Sở Từ nhếch khóe miệng: "Không phải không được, nhưng chỉ có một chuyện. Ban ngày mẹ thuận tay lấy 200 đồng ở nhà tôi, còn phải trả lại cho tôi."

Cô vừa thốt ra lời này, hai vợ chồng đều trừng to mắt. Miệng Vương thị không mở dài được. Nếu có thể dài được chỉ sợ đã cắn người.

"Mày đừng nói bậy! Bà ta khi nào thì thuận tay lấy tiền của mày!" Sở Thắng Lợi vội vàng kêu một tiếng!

200 đồng? Đó cũng không phải là con số nhỏ!

"Ban ngày mẹ dẫn theo không ít quỹ nhỏ đến đây, ở trong nhà của tôi một hồi. Sau khi bà đi tiền tôi giấu ở dưới gạch nhà đã mất, không phải bà trộm còn có thể là ai? Chỉ là ban ngày còn nể tình họ hàng nên tôi chưa nói. Nhưng bây giờ tôi cũng không lại cho bà thể diện này!" Sở Từ nói bậy bạ xong lại liếc mắt nhìn Sở Thắng Lợi: "Cậu cả à, tay chân mẹ không sạch sẽ, thỉnh thoảng sẽ ăn trộm ăn cắp, trong tay còn không biết tích góp được bao nhiêu tiền riêng. Cậu nếu như không kiểm soát, tương lai bà có tiền lại có hai lòng thì có thể không dễ làm..."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 216: Giấy nợ

Editor: demcodon

Những gì Sở Từ nói là nói dối, cổ tình miệng của Vương thị không thể trả lời. Sở Thắng Lợi mặc dù không tin Sở Từ, nhưng cũng chưa chắc hoàn toàn tin tưởng vợ nhà mình vợ. Đặc biệt là vừa rồi lúc Từ Vân Liệt lục soát lấy ra hơn 30 đồng từ trên người Vương thị. Trong lòng ông đã cảm thấy không quá thoải mái. Cho dù tiền kia là vợ lấy từ hai anh em Tần Trường Bình. Vậy cũng theo lý thường phải nói một tiếng cho chủ một nhà là ông biết...

Sắc mặt Sở Thắng Lợi hơi xấu hổ, trong lòng có phần đồng ý. Vương thị tức giận đến run rẩy cả người, vội vàng xua tay không ngừng về phía Sở Thắng Lợi, bày tỏ tâm tình bản thân chịu vu oan.

"Không có bằng chứng, sao có thể xác định là mẹ mày lấy? Ban ngày nhiều đứa trẻ đến, chưa chắc là ai đã ra tay." Sở Thắng Lợi nói tiếp.

"Bọn họ đều đi theo mẹ cả đến." Sở Từ cười khẩy một tiếng.

Ý này cũng rất rõ ràng. Mặc dù tiền thật sự là bọn nhỏ lấy, vậy cũng là lỗi của Vương Mỹ Cúc bà. Dù sao người cũng là Vương thị mang đến, trách nhiệm này bà cũng nên gánh.

Vương thị vừa thấy Sở Thắng Lợi tin tưởng Sở Từ đã mất tiền tròn mắt đều đỏ, vội vàng rầm rì vài tiếng. Chẳng qua đầu lưỡi không động đậy, không nói ra chữ nào, nhìn qua giống như là heo mẹ vẫn luôn cúi kính, làm cho Sở Từ cảm thấy buồn cười.

Dám đến trộm đồ của nàng, không trả giá trả giá một chút sao được?

Sở Thắng Lợi lâm vào tình thế khó xử. Sở Từ còn mạnh còn cứng rắn hơn so với trong tưởng tượng của ông, mà hai vợ chồng bọn họ hôm nay lại rơi vào thế yếu, không tốt dùng thân phận trưởng bối lại áp chế nó. Nó đã một mực chắc chắn mất tiền không cho đi. Cứ giằng co như vậy trời cũng gần sáng, đến lúc đó sẽ có nhiều người biết. Vạn nhất Từ Vân Liệt lại tìm chiến hữu của hắn, hầu hết bọn họ đều đến từ đồn cảnh sát. Khi đó cho dù bởi vì quan hệ họ hàng mà không bị bắt ngồi xổm thì cũng bị trừng phạt.

"Trên người tao chỉ có chút tiền ấy, vừa rồi Từ Đại đã lục soát..." Sở Thắng Lợi thở dài, da mặt dày nói.

"Viết giấy nợ là được, quy định trong vòng một ngày. Giấy nợ này tôi để cho anh Từ thu, ngày mai cậu phải mang tiền đến, bằng không anh Từ sẽ mang theo giấy nợ đến đồn công an." Sở Từ nói thẳng.

Vừa dứt lời, Sở Thắng Lợi cảm thấy đau đớn. 200 đồng đó, tiền hút thuốc một năm của ông cũng không có nhiều như vậy. Tiền học phí tiểu học của đứa út trong nhà chỉ có mấy đồng! Hiện tại trồng nhiều lương thực, tình huống trong nhà cũng không tệ lắm. Nếu như mấy năm trước kia, trong tay cả nhà cũng không có nhiều tiền tiết kiệm như vậy!

Nhưng không đồng ý thì có thể làm gì bây giờ? Ông căn bản không thể trốn dưới mí mắt của Từ Vân Liệt và Sở Từ, bản thân lại đuối lý. Cho dù tiền không phải vợ trộm, vậy cũng chỉ có thể nhận!

"Được, mày lấy giấy bút đến đi." Sở Thắng Lợi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ba ông cậu nhà họ Sở này cũng từng đi học mấy năm. Mặc dù học vẫn không tính lớn, nhưng đối với chữ dùng hằng ngày vẫn nhận biết được. Cho nên viết giấy nợ cũng không tính làm khó ông.

Giấy bút trong nhà Sở Từ cũng không ít, Thôi Hương Như cũng biết đặt ở chỗ nào. Bởi vậy Sở Thắng Lợi vừa đồng ý Thôi Hương Như lập tức cảm động đến. Tất nhiên, trong lòng nghĩ ngờ Vương thị trộm tiền lại càng lúc càng lớn.

Hôm nay sau khi Vương thị vào sân cũng chỉ một lát. Mọi người đều nhìn chăm chăm, thật sự là không nhìn thấy Vương thị này ra tay. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, nhiều đứa trẻ quậy phá như vậy, không chừng là Vương thị thừa dịp loạn kêu đứa trẻ lục khắp nơi.

Giấy bút vừa đến, Sở Từ nhìn chăm chăm Sở Thắng Lợi hạ bút. Tay Sở Thắng Lợi hơi run lên. Nhưng nghĩ tiền cho dù không phải vợ lấy, bà cũng khẳng định biết ở chỗ nào. Sau đó trộm tiền về cũng dễ làm thôi, không có tổn thất lớn. Bởi vậy cũng bình thường trở lại, thậm chí nhanh chóng rời đi, tốc độ hạ bút cũng nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 217: Không xứng

Editor: demcodon

Chỉ là Sở Thắng Lợi vừa động bút thì Vương thị giống như bị điện, không ngừng túm cánh tay ông ý đồ muốn cướp cây viết trong tay Sở Thắng Lợi. Nhưng lúc này Sở Thắng Lợi cũng nóng nảy, nghĩ rằng: chuyện này vốn dĩ là bà làm ầm ĩ ra, bản thân mình bị nhiều người vây quanh nhìn chăm chăm như vậy. Tất cả đều vì bà vợ này phá hư chuyện. Nhưng bà khen ngược, lại còn ầm ĩ không ngừng!

"Ồ ô..." Cặp môi lạt xường của Vương thị vẫn không nhúc nhích, chỉ có thể phát ra mấy tiếng nức nở từ trong cổ họng.

Trong lòng Sở Thắng Lợi vốn dĩ thấy phiền, sau khi tránh hai lần nhất thời cũng không có sức chịu đựng, trực tiếp đẩy Vương thị ra ngoài: "Bà ầm ĩ cái gì? Còn không phải rắc rối bà gây ra à?"

Nếu không Vương Mỹ Cúc giết giết ông đến đây trộm tiền thì ông cũng không đến mức mất mặt như vậy. Nếu không phải Vương Mỹ Cúc nói bảy câu kia thì Sở Từ cũng sẽ không đột nhiên bắt lấy nhược điểm lớn như vậy đánh bà một trận. Nếu không phải ban ngày bà thuận tay lấy đi 200 đồng, bây giờ ông lại càng không cần ở trước mặt nhiều người như vậy viết giấy nợ! Ông quả thật chính là mỡ heo che tím mới có thể tin tưởng người đàn bà mê sáng nhà mình!

Nơi này chính là thôn bắc đó! Mỗi nhà đều đồng lòng, Sở Từ cho dù thật sự có gì với Từ Vân Liệt cũng không đến lượt ông là một người thôn nam đến quản lý. Tất nhiên, ông làm trưởng bối có thể ra tay, nhưng chỉ có thể có chừng mực. Mà trong lời nói của Vương thị lại uy hiếp đến con gái nhiều gia đình ở thôn bắc. Những thôn dân này lại không thể tùy ý hai vợ chồng bọn họ làm bậy!

"Ồ ô!" Vương thị té xuống đất, cũng bắt chấp đau lại tiếp tục rầm rì.

"Về nhà tôi sẽ xử bà!" Sở Thắng Lợi trừng mắt, tức giận không nhẹ, xoay một cái đã viết xong. Sau khi ký tên trực tiếp nhét vào trên tay Sở Từ, cũng bắt chấp Vương thị có đồng ý hay không trực tiếp kéo người đi.

Chỉ nhìn thấy trong đêm đen, hai vợ chồng một trước một sau, một người đứng một người nửa ngồi dưới đất giằng giụa, thỉnh thoảng nhìn lại phía Sở Từ, bước chân không tự chủ được muốn quay lại. Giống như cô dâu bị bắt buộc gả, ba bước quay đầu một lần, chính là bị Sở Thắng Lợi "ác bá" này mạnh mẽ túm đi.

Vương thị và Sở Thắng Lợi là người ngoài vừa đi, những người còn lại bắt đầu nhìn chăm chăm Sở Từ và Từ Vân Liệt không tha.

"Sở Từ à, chúng ta hỏi cháu một chút, trong lòng cháu nghĩ như thế nào? Sẽ không thật sự muốn lại đi theo Từ Đại chứ? Thôn chúng ta mấy chục năm nay đều không có xảy ra chuyện như vậy, hai anh em cùng cưới một người thể diện rất khó coi." Một trưởng bối mở miệng nói.

Từ Vân Liệt là mọi người nhìn lớn lên, từ nhỏ đã cố chấp, người cũng chính trực lương thiện, muốn chịu trách nhiệm cũng không ngạc nhiên. Nhưng chỉ

sợ Sở Từ không nhận thức rõ được bản thân, thật sự tiếp nhận ý tốt của Từ Vân Liệt.

Khỏe miệng Sở Từ co gập dữ dội, quay đầu trừng mắt nhìn Từ Vân Liệt một cái.

"Anh Từ chỉ nói đùa với mọi người thôi, hai bọn cháu không có chuyện gì. Các vị bà thím yên tâm, cháu bảo đảm sẽ không làm hại tiền đồ của anh ấy." Sở Từ cười lập tức bảo đảm nói.

Nàng thích chính là đàn ông trông đẹp, dịu dàng còn hiểu chuyện. Từ Đại đẹp có đẹp, nhưng khí chất như những đồng đội đời trước nàng biết. Nếu ở bên nhau không phải kỳ quái sao?

"Trời cũng sắp sáng, mọi người không bằng đi về trước, cháu muốn nói chuyện với Sở Từ một chút." Từ Vân Liệt đột nhiên mở miệng nói.

Sở Từ hơi sững sốt, ngạc nhiên nhìn hắn. Có gì để nói chuyện?

Không thể không nói, mặc dù là đến bây giờ mọi người đều cho Từ Vân Liệt một chút mặt mũi. Thậm chí căn bản sẽ không cảm thấy Từ Vân Liệt sẽ làm gì Sở Từ trong đêm tối gió lớn, thật sự là điều kiện của Sở Từ... không xứng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 218: Làm mai

Editor: demcodon

Mặc dù bây giờ Sở Từ xây nhà mới, nhưng không có ai cho rằng ngôi nhà này là của Sở Từ. Nam nữ bình đẳng chỉ áp dụng cho cách mạng, lại không thích hợp với thôn nhỏ như vậy. Cho nên cho dù Sở Từ kiếm được hàng chục ngàn thì cô cũng phải lấy chồng. Tiền và ngôi nhà đều thuộc về Sở Đường. Sau khi lấy chồng nhiều nhất sẽ cho của hồi môn nhiều hơn, sẽ không cảm thấy cô mang theo toàn bộ gia sản đi.

Nhưng nếu thật muốn chọn một người ở rể khác, ở trong mắt bọn họ Sở Từ nhiều nhất cũng chỉ có một nửa có được quyền...

Tất nhiên, Sở Từ cũng không nghĩ tới quá nhiều, thứ tiền tài này không có thì có thể kiếm lại. Nhưng nàng chỉ có một đứa em trai, cho hết nó tất cả cũng không sao. Chỉ là Sở Đường cũng không phải người không hiểu chuyện, cô có cho hay không đều là chuyện của cô. Sở Đường tuyệt đối sẽ không mở miệng xin. Hơn nữa, lúc này mới xây nhà, trong tay chỉ còn lại mấy trăm đồng mà thôi. Hai chị em sao có thể đi tranh đoạt những thứ này chứ?

"Được rồi, ngủ một nửa tinh thần không được tốt lắm. Chúng ta hãy đi về trước..." Một người nghe theo lời Từ Vân Liệt, lại nhìn Từ Vân Liệt nói: "Đúng rồi, mấy ngày trước đó chú còn muốn nói chuyện này với cháu, chờ thêm hai ngày nữa sẽ tìm cháu nói chuyện."

Những người khác không hiểu ra sao, nhưng cũng không hỏi nhiều trước mặt, cùng đi theo về.

- - - - -

Lúc cách nhà Sở Từ hơn 10 mét, bây giờ mới có người hỏi: "Chú Tam, chú muốn nói chuyện gì với Từ Đại vậy?"

"Làm mai mối, trước đó tôi đã nghĩ thẳng nhóc Từ Đại này kiên định chịu làm. Cho dù không trở về quân đội, tương lai cũng có thể một mình gánh vác một phía. Cho nên muốn giới thiệu cháu gái của vợ tôi cho nó. Chỉ là gần đây bận rộn trồng trọt xốt đất nên đã quên." Ông chú Tam kia mở miệng cười nói.

"Hóa ra là chuyện tốt, Từ Đại ở quân bộ đã 6 năm, cũng không hiểu nghèo khổ giữa nam nữ. Trương Hồng Hoa trong nhà lại không phải người đáng tin. Chúng ta làm trưởng bối cũng nên quan tâm nhiều một chút, chờ tôi cũng xem xét lại có đứa con gái nào thích hợp hay không, biết đâu có thể ráp thành một đôi!" Một người khác cũng nói.

"Cũng không phải sao. Nếu Sở Từ lần đầu kết hôn thì hai người có thể kết hôn, tôi cũng có thể chấp nhận. Nhưng nó không phải còn chưa tính, còn là em dâu của Từ Đại. Vậy cũng không thể tùy ý bọn họ phát triển, bằng không truyền ra thật khó nghe. Từ Đại này không thể so với người khác, đó là nhân tài đáng tin cậy. Nếu không phải nhà tôi không có con gái, thì tôi cũng vui vẻ để cho nó làm con rể của tôi, không nghe thấy thì sao? Người tốt cũng dễ làm thôi." Những người khác cũng nói theo giúp vui.

Mọi người tôi một câu ông một câu, đều thống nhất ý kiến.

Mà Trương Quế Vân trong đám người lại bĩu môi không nói chuyện. Từ sau khi tiếp xúc nhiều với Sở Từ, bà đã cảm thấy con bé Sở Từ kia là nhân vật lợi hại. Từ Vân Liệt còn thua nó một chút!

Nhưng danh tiếng của Từ Vân Liệt tốt, ở trong mắt thôn dân không khác gì con nuôi. Cho nên mọi người khẳng định là chương mắt Sở Từ.

Ngay khi đám đông giải tán, không khí ngoài cửa đều dịu đi không ít, mang theo vài phần cảm giác lạnh lẽo.

"Anh Từ, những lời vừa rồi anh nói với những người khác không phải sự thật chứ?" Sở Từ cũng không nhấn nhó, cùng Thôi Hương Như và Từ Vân Liệt vào sân đã trực tiếp mở miệng hỏi.

Thôi Hương Như vốn định rời đi, nhưng nghĩ nếu mình đi rồi hai người thật sự là cô nam quả nữ, không chừng lại có người nói huyền thuyên. Sau khi nghĩ lại chỉ cách hai người hơi xa, không quấy rầy bọn họ nói chuyện. Nhưng vẫn còn ở trong nhà Sở Từ.

"Anh là nghiêm túc." Sau khi Từ Vân Liệt xem hiểu lời của Sở Từ lập tức nói.

"Thằng hai làm cho em bị uất ức không ít, nói rõ hơn, tương lai em muốn tìm người thích hợp rất khó..." Từ Vân Liệt mở miệng nói. Hắn vốn dĩ muốn nói cũng không phải những lời này, cũng không biết vì sao trong lòng hơi khản trương, còn cảm thấy hơi hợp hơn lần đầu tiên lên chiến trường đánh giặc, làm cho lời nói đến bên miệng thay đổi mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 219: Gương mặt xấu

Editor: demcodon

Ngon đèn trong phòng rất mờ, nhưng Sở Từ lại có thể nhìn ra được thái độ của Từ Vân Liệt hơi khác với bình thường có, nhất thời như đứng trên đồng lửa - ngồi trên đồng than.

"Hai chúng ta không phải đã nói rồi sao? Trước đó những gì Từ Nhị thiếu em anh đã đền tiền, vì vậy cũng không cần phải đề cập đến nó. Bây giờ dáng vẻ của em không quá như ý, nhưng cũng không nhìn gương mặt này đang phát triển theo hướng tốt sao? Không chừng qua một thời gian nữa sẽ có người khác xem trọng em. Căn bản không cần anh thương hại em vô giúp vui." Sở Từ cầm giấy bút vội vàng viết.

Nàng có thiện cảm với Từ Vân Liệt tự nhiên không cần phải nói. Nàng đến nơi này đã hơn ba tháng, người có thể nói chuyện nhiều nhất cũng chính là hắn. Nhưng thật sự lại không nghĩ tới mặt tình cảm. Dù sao nàng cảm thấy Từ Vân Liệt và nàng đều là một loại người, không quá thích hợp.

Nàng muốn người đàn ông là loại hiền lành, tốt nhất có thể biết chút cảm kỳ thư họa, như vậy sống chung cũng có thể có vài phần tình thú. Hơn nữa diện mạo cũng không thể kém, công việc nhà cũng phải mọi thứ tinh thông, làm việc còn phải sẵn sàng tỉ mỉ...

Tất nhiên, đàn ông biết cảm kỳ thư họa có thể tìm được một ít ở cổ đại. Nhưng ở trong thời đại này dường như hơi khó. Cho nên cũng chỉ có thể tạm thời tưởng tượng trước một chút.

"Anh không phải thương hại em." Từ Vân Liệt nhú mày, vội vàng nói tiếp: "Ban đầu anh nghĩ dùng tiền tài đền bù cho em. Mặc dù anh cảm thấy những chuyện thằng hai làm còn không đến mức vì nó đền bù bằng cả cuộc đời mình."

Lúc lần đầu tiên nhìn thấy Sở Từ cũng một cái sọt to trên lưng bị mấy tên côn đồ bao vây tấn công. Lúc ấy hắn đã cảm thấy cô nhìn quen mắt, nghĩ đến con bé mập quen biết trước khi nhập ngũ cho nên ra tay giúp. Sau đó khi biết Sở Từ là vợ em trai hắn, mặc dù cảm thấy ngạc nhiên nhưng rất nhanh đã chấp nhận.

Lại sau đó chính là lấy thân phận anh chồng làm việc giúp cô, thường xuyên qua lại và nói chuyện với cô phát hiện cô thay đổi không ít, tính cách không còn cố chấp như trước kia, làm việc cũng có khí phách hơn trước kia. Khắp nơi đều tỏa ra một luồng hấp dẫn người. Chỉ là khi đó e ngại thân phận không nghĩ nhiều lắm thôi. Nhưng khi thằng hai trở về âm ỉ muốn ly hôn, trong lòng hắn đã hơi không đúng rồi.

Thằng hai không xem Sở Từ là cô gái, nhưng ở trong mắt hắn cô bé này mặc dù không có mềm mại như những cô gái trong thôn. Nhưng cũng không thể xem cô là thằng nhóc hư hỏng bình thường. Khi hắn nhìn thấy người khác chỉ trò với cô, trong lòng hắn rất không thoải mái. Còn có thằng hai, khi nhắc tới Sở Từ thì dáng vẻ uất ức của thằng hai làm cho hắn ngứa ngáy tay chân, ước gì có thể kéo hai lỗ tai của nó.

Sở Từ há miệng, nhìn chằm chằm Từ Vân Liệt sau một hồi lâu không nói ra lời. Cho đến khi một cơn gió ngoài cửa thổi vào làm cho nàng rung mình, mới tỉnh linh nói: "Nói như vậy... anh rất thích em?"

"Đúng vậy." Từ Vân Liệt xem hiểu được. Bởi vậy lập tức gật đầu.

Khóe miệng Sở Từ co giật dữ dội.

"Nhưng anh không phải kiểu người em thích..." Sở Từ lại lầm bầm một tiếng.

Từ Vân Liệt neho mắt thì thấy Sở Từ bắt đầu quơ tay múa chân: "Mặc dù Từ Nhị có chỗ không được. Nhưng không thể không nói diện mạo của cậu ta xem như trung bình, chỉ là tính cách quá vô dụng. Bằng không em cũng không dễ dàng thả cậu ta đi như vậy. Nói như vậy anh đã hiểu chưa? Em thích gương mặt đẹp, chính là loại gương mặt đẹp như ngọc vương miện, như hoa đào..."

Sở Từ nói nhanh, mặc dù năng lực xem khẩu hình của Từ Vân Liệt có tiến bộ không ít. Nhưng xem cũng mất sức. Nhưng loáng thoáng hiểu được Sở Từ là đang ghét bỏ "gương mặt xấu" của mình.

Hắn sống hơn 20 năm, cũng được người khen hơn 20 năm. 18 năm trước đều là ở trường học hoặc là trong thôn, có không ít người nói gương mặt hắn đẹp trai ngời ngời. Thậm chí cũng từng có cô bé đã phát điên vì hắn. Mà mấy năm ở quân đội, những đồng đội cũng thỉnh thoảng sẽ lấy gương mặt của hắn ra trêu đùa, nói là hắn mỗi ngày đứng bất động cũng có thể câu hồn cô y tá nhỏ của đội quân y...

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 220: Vẫn cần cố gắng

Editor: demcodon

Trong miệng Từ Vân Liệt hơi chua xót, trước kia lúc bị người khác khen gương mặt đẹp thì hắn kỳ thật không thích nghe. Dù sao làm đàn ông, gương mặt cần bản không quan trọng. Hắn càng để ý là năng lực của bản thân. Nhưng trăm triệu không nghĩ tới Sở Từ lại yêu cầu phức tạp trong vấn đề này như thế!

Nếu cô là ghét bỏ mình nghèo vậy còn dễ nói, kiếm tiền là được. Hắn còn có mấy phần tự tin, nhưng chê mình xấu vậy thì phải làm sao đây?

Hắn suy xét một hồi lâu, Từ Vân Liệt rốt cuộc cũng mở miệng, một dáng vẻ ân cần dạy dỗ nói: "Không thể trông mặt mà bắt hình dong, cuộc sống chú ý đến là đồ thật. Anh không ngu ngốc cũng không lười, không thích rượu không hút thuốc lá, càng không có thói quen xấu. Quan trọng nhất chính là nếu em còn muốn chọn một người ở rể thì nhất định phải tìm người thành thật. Nếu không sẽ dẫn sói vào nhà. Hơn nữa anh khác với thằng hai. Dù bận rộn hay mệt mỏi anh cũng sẽ làm hết công việc trong nhà, bảo đảm không có tính gia trưởng."

Từ Vân Liệt mơ hồ nhìn ra Sở Từ vừa mới nhắc đến Từ Nhị. Bởi vậy không chút do dự bán đứng đứa em trai ruột này.

Thấy Sở Từ sững sờ, hắn lại nói: "Gương mặt thằng hai đẹp, nhưng tính nó khó chiều hơn anh, hơi coi thường con gái, người cũng không chịu khó như anh, là tính tình của một thiếu gia được chiều chuộng. Đó là nuôi trong nhà. Anh thì khác, mạng hoang dại, không cần chú ý nhiều như vậy, chỉ cần vợ con ngồi trên giường đất sưởi ấm, em kêu anh làm gì cũng được..."

Mí mắt của Sở Từ nhảy không ngừng, nhìn thấy một thanh niên tốt bị nàng ép tức giận đến mức nói chuyện đều bắt đầu bịa chuyện.

"Được rồi, được rồi, anh đừng mèo khen mèo dài đuôi như bà Vương bán dưa nữa. Em biết anh rất tốt." Sở Từ nói.

Gương mặt u ám của Từ Vân Liệt cuối cùng giảm bớt một chút, lại nói thêm một câu: "Dù cho gương mặt của đàn ông có đẹp cũng không ai tránh khỏi con dao của thời gian..."

Khỏe miệng của Sở Từ lại giật giật. Nói thật ra, gương mặt của Từ Vân Liệt không xấu xí chút nào, lại còn rất ưu tú, đầy vẻ nam tính. Chẳng qua có thể là đời trước nàng vẫn luôn tự nhận mình là đàn ông. Cho nên không có cảm giác quá nhiều.

"Anh để cho em suy nghĩ một thời gian, chuyện này đừng nóng vội." Sở Từ nhìn hắn một cái nói.

Nói xong lại nghĩ tới thái độ của thôn dân nói tiếp: "Anh đừng cứng đầu như vậy, như thể anh chưa từng thấy qua con gái. Chuyện em hứa sẽ dạy võ thuật cho anh, em nhớ rõ. Tương lai anh cứ dựa theo đó đến. Nhưng nếu có nhiều người hỏi, anh đừng tiếp tục nói những lời này nữa, anh thấy có được hay không?"

Từ Vân Liệt lần nữa cảm thấy lòng tự trọng của mình đã phải nhận một cú sốc.

"Được." Sau một hồi lâu mở miệng trả lời. Hắn nhất định là không đủ ưu tú. Tương lai còn phải cố gắng hơn nữa, càng làm cho Sở Từ nhìn thấy một trái tim chân thành của hắn. Mặc dù hắn xác thật không có thương giao tiếp với con gái, nhưng cũng không phải một tên lưu manh nhìn thấy con gái thì không thể bước đi.

Tim của Sở Từ đập hơi nhanh. Nhưng nàng và Từ Vân Liệt ở bên nhau còn có mấy phần ăm ý. Cho nên cũng không bắt lấy một chuyện để nói đến cùng. Sau khi bày tỏ thái độ với nhau thì Từ Vân Liệt đi. Nhưng chưa được mấy tiếng thì người này lại xuất hiện ở trước mặt. Vì để học tập những kỹ năng võ thuật của Sở Từ.

Lúc Từ Vân Liệt đến trời vẫn còn tối, càng là lén lút tìm một con đường nhỏ mà hắn gần nhất để đi qua. Sở Từ còn cài chốt cửa lớn, miễn cho bị người xông tới.

Trong sân, đập vào mắt nhất chính là cơ bắp rắn chắc có lực của Từ Vân Liệt. Trên làn da lúa mạch bởi vì huấn luyện mà chảy nhiều mồ hôi, vài tia nắng sớm chiếu xuống. Nếu như bị phụ nữ trong thôn nhìn thấy không chừng có thể chảy nước miếng.

Đời trước, trong quá trình Sở Từ huấn luyện không hiếm thấy một cơ thể tốt đến như vậy. Nhưng những người đó đều cao to thô kệch, hơn nữa trên mặt râu ria xồm xoàm. Cho nên một chút cũng không có cảnh đẹp như vậy, thật sự không sạch sẽ và sáng khoái giống như Từ Vân Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Giấu giếm

Editor: demcodon

Từ Vân Liệt biết Sở Từ thích người có ngoại hình đẹp. Bởi vậy cũng không dám lời thôi giống như những người đàn ông trong thôn. Trước khi đến còn đặc biệt riêng chỉnh lại một chút, quần áo đều thay mới, tóc cũng gội qua. Đầu tiên, thái độ này đã không còn có thể đứng đắn nữa, ước gì có thể làm cho Sở Từ kiểm tra một chút, hẳn rồi cuộc còn có chỗ nào không thích hợp.

Mặc dù Sở Từ nhìn không được thán phục mấy lần. Nhưng vẫn chuyên nghiệp dạy, dạy võ thuật không giống như huấn luyện binh lính. Sở Từ hoàn toàn đều dựa theo sư phụ đời trước dạy, vừa làm cho hắn học tập vận khí vừa làm cho Từ Vân Liệt học thuộc các loại kinh mạch.

Đời này nàng muốn tiến bộ vượt bậc về võ thuật là không có khả năng, đưa tình túy đời trước cho Từ Vân Liệt cũng coi như là chuyện nàng ăn năn hiểu rõ nàng nhất.

* * *

Bên Sở Từ, hai người thảo luận vui vẻ. Mà giờ phút này bên thôn nam kia cũng là lộn xộn một đồng.

Nhà họ Sở có ba đứa con, mỗi gia đình chiếm khoảng hai căn phòng. Mà trong phòng thuộc về con cả đã bị Sở Thắng Lợi lật tung lên hết.

"Giấu ở chỗ nào? Số tiền này rốt cuộc bị bà giấu ở chỗ nào?" Sở Thắng Lợi không biết chảy bao nhiêu mồ hôi, cổ họng đều khàn, hét về phía Vương thị.

Vương thị không ngừng lắc đầu, trên mặt lại có thêm một dấu tay đỏ so với trước ngày hôm qua rồi đi.

Dấu đỏ này là Sở Thắng Lợi đánh. Nửa đêm hôm qua hai người gấp trở về, Sở Thắng Lợi lập tức yêu cầu bà nói cho ông biết tung tích của 200 đồng kia. Ai biết Vương thị không những không tìm tiền ra, ngược lại vừa khóc vừa âm ỉ chỉ lo lắc đầu kêu "ô ô", làm cho Sở Thắng Lợi vô cùng tức giận trực tiếp ra tay.

Vương thị chưa từng đi học, không thể viết ra chữ. Cho nên miệng không động dậy bà gần như tương đương không có cơ hội trao đổi với người khác. Hai vợ chồng này thật giống như là người và con khỉ, động tác đơn giản xem biết, có thể tương tự hiểu được ý nhau vẫn là kém một chút.

"Hai vợ chồng tại đây ồn ào cả đêm, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Rốt cuộc, Sở Phúc Sinh là chủ cả nhà chủ động vào cửa phòng con cả lạnh mặt nghiêm túc hỏi.

Sở Phúc Sinh ở trong nhà rất có uy nghiêm. Sở Thắng Lợi vừa nghe thấy ba mình mở miệng lập tức về mặt đưa đám nói: "Ba à! Con đàn bà vô liêm sỉ này trộm Sở Từ 200 đồng. Bây giờ cũng không nói cho con biết giấu tiền ở chỗ nào!"

Mặt Vương thị đầy nước mắt nước mũi, liên tục lắc đầu. Ba đứa con trai của bà, hai đứa nhỏ tối hôm qua phát hiện ba mẹ cãi nhau đã lập tức chạy tới phòng ông bà ngủ một đêm. Mà thằng lớn uất ức bản thân bị Từ Vân Liệt đánh chân xanh tím, tính tình thiếu gia còn chưa có tan, chờ người khác hầu hạ nữa, làm sao sẽ chạy xuống giường quan tâm ba mẹ chứ?

Ông Sở vừa nghe con số này lập tức nghiêm túc: "Ăn trộm lúc nào?"

"Mới hôn qua thôi! Ban ngày cô ta đã trộm tiền, buổi tối lại còn giựt giày con và cô ta lại đi cướp thêm một ít. Ai biết chưa ăn trộm được cái gì còn bị Sở Từ cướp đi 50 đồng rồi. Vậy còn chưa hết, cô ta hơn nữa đêm làm âm ỉ đánh thức hàng xóm dậy. Cuối cùng còn nói bậy, bị Sở Từ đánh thành thế này, còn ép con viết giấy nợ 200 đồng nữa! Hôm nay nếu như con không trả thì Từ Vân Liệt có thể bắt con đưa vào đồn công an nữa!"

Nói xong câu này, ngay cả ông Sở cũng giật mình. Lá gan của Sở Từ lại lớn như vậy? Ngay cả mợ ruột của mình cũng dám đánh? Hơn nữa còn đánh trước mặt hàng xóm?

"Nó nói cái gì làm cho Sở Từ phát điên lớn như vậy? Mày là một thằng đàn ông cũng không biết ngăn cản hả?" Ông Sở tức giận nói.

"Sao con có thể ngăn cản được! Ba không biết đáng về lúc đó của Sở Từ giống như muốn giết người đâu." Sở Thắng Lợi nhớ tới đã cảm thấy ghê mà

sợ, vội vàng nói tiếp: "Con đàn bà thú vị này trước mặt mười mấy người nói Sở Từ và hai anh em nhà họ Từ lên lút làm bậy. Từ Đại kia mặc dù không nghe thấy, nhưng biết nhìn khẩu hình. Lúc ấy mặt tối sầm. Nếu không phải trên người không mang súng, không chừng đã bắn chết cô ta rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Thông minh

Editor: demcodon

Sở Thăng Lợi chỉ cảm thấy mình sống 45 năm đêm qua là lần đầu tiên đáng xấu hổ nhất, bị một đứa cháu ép đến mức không dám hé răng còn chưa hết, còn ở trước mặt người nhiều như vậy viết giấy nợ.

Mà giờ phút này, Sở Phúc Sinh vừa nghe nhất thời lửa giận trong lòng đột nhiên nổi lên, xương cốt già đều hơi run rẩy.

"Mày còn mặt mũi nói vợ mày hả? Mày nói xem mày đã 4-50 tuổi, lại đi theo phụ nữ chạy tới chỗ Sở Từ ăn trộm. Tiền ăn trộm được mày dùng có thể an tâm không? 200 đồng cũng không ít, nhưng thằng Sở Đường còn hơn giá đó. Mày thật là ngu ngốc!" Sở Phúc Sinh nhất thời hét lên.

Trước kia thành tích của Sở Đường đã rất tốt. Mặc dù thôn bọn họ mấy năm gần đây không có đứa trẻ nào thi đậu đại học. Nhưng Sở Đường cũng rất có khả năng trở thành người đầu tiên.

Sinh viên đó chính là làm rạng rỡ tổ tông. Tương lai đại học có trợ cấp, công việc chính là chén sất; đừng nói 200 đồng, cho dù là hơn 1000 đồng có thể dễ dàng kiếm về!

Không có mắt nhìn đồ, chỉ lo lợi ích trước mắt đã đắc tội đến hai chị Sở Từ rồi!

"Ba! Ngày hôm qua con cũng không nghĩ nhiều như vậy. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã như thế này. Ba suy nghĩ biện pháp đi, miệng của Vương Mỹ Cúc này cũng quá kín, không chịu nói. Nếu đến buổi tối con còn chưa có 200 đồng kia sẽ bị dẫn đến đồng công an!" Sở Thăng Lợi vội vàng nói.

Ông cũng không cho rằng Từ Văn Liệt là đang nói giỡn với ông!

"Mày kể lại chi tiết chuyện tối qua cho tao nghe." Sở Phúc Sinh hút một hộp thuốc thả khói ra, cau mày nói.

Trước mặt là ba mình, Sở Thăng Lợi tự nhiên không dám nói dối, kể chi tiết chuyện xảy ra ban ngày và buổi tối hôm qua rõ ràng một lần.

Khi Sở Phúc Sinh nghe được con dâu cả dẫn theo bọn nhỏ đi gây chuyện trong lòng hơi khó chịu. Nhưng lại nghe được nó xúc phạm và chửi bới Sở Từ, trong mắt càng thêm tức giận.

Tất nhiên, ngược lại cũng không phải đau lòng cho Sở Từ, mà là cảm thấy Vương thị chỉ biết gây rắc rối.

Mặc dù Sở Từ là cháu ngoại gái của ông. Nhưng nhiều năm như vậy cũng không có ở chung, tự nhiên là không có tình cảm gì. Hơn nữa, cháu ngoại khác với cháu nội, đối xử với bọn nó tự nhiên thái độ cũng không có khả năng giống nhau.

"Ngu ngốc!" Khi Sở Thăng Lợi nói xong, Sở Phúc Sinh lại mắng một câu, chỉ vào đầu nói: "Sở Từ chính là đứa thông minh, vợ mày ăn trộm tiền ở đâu ra. Tao nghĩ là nó thấy tụi bây nhận sai nên cố ý nói ra lời này để lừa gạt tụi bây!"

Con trai cả của ông nhìn là người khôn khéo, trên thực tế lại chỉ biết là tính kế những món lợi cực nhỏ này. Căn bản chính là không có đầu óc.

Nếu Sở Từ thật sự đã mất 200 đồng, buổi tối còn có thể ngủ được? Khẳng định sẽ nghĩ biện pháp đến nhà họ Sở đòi, làm sao có thể yên tâm ngủ ngon ở nhà chứ?

Sở Thăng Lợi sừng sốt: "Gạt con? Nhưng nó nói là thật."

Ông nói xong liếc nhìn Vương thị một cái, chỉ thấy nước mắt của bà lập tức rơi xuống, không ngừng gạt đầu. Nhất thời Sở Thăng Lợi choáng váng, vợ của mình, ông chẳng lẽ không biết Vương thị là đức hạnh gì sao? Cho nên lúc Sở Từ nói Vương thị ăn trộm tiền, mặc dù ông không có lập tức thừa nhận. Nhưng trong lòng lại có thể khẳng định là Vương thị cũng không phải người trong sạch. Nhưng chỉ là không nghĩ tới Sở Từ lại có thể lợi dụng điểm này!

Vợ không trộm tiền ngược lại làm cho ông càng buồn bực. Dù sao bởi vậy, hai vợ chồng bọn họ một ngày hôm qua tổn thất không ít tiền!

"Con tiện nhân Sở Từ này, cũng dám gạt tao?" Giọng Sở Thăng Lợi trở nên hơi sắc nhọn, người nghe rất không thoải mái.

Sở Phúc Sinh thờ dãi một hơi, con nhỏ Sở Từ kia tâm nhãn thật đúng là quá nhiều. Ngày hôm qua đột nhiên xảy ra chuyện này, vậy mà còn có thể dạy

cho con trai cả của ông một bài học, làm cho người ta không tức cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Mỗi người đều ôm ý xấu

Editor: demcodon

Sở Thăng Lợi àm ỉ lớn như vậy, hai gia đình khác tự nhiên cũng đều xem náo nhiệt. Chẳng qua vừa nghe đến Sở Thăng Lợi bị Sở Từ lừa 200 đồng nhất thời đều thành rùa đen rút đầu.

"Ba, Phương Phương đã 16 tuổi, còn mấy năm nữa là có thể tìm gia đình tốt gả đi. Người làm ba như con phải thu xếp cho nó. Hơn nữa Bình Minh nhà con đi học cũng tiêu rất nhiều tiền, trên người con cũng không có dư tiền. Bằng không nhất định phải nghĩ biện pháp giúp anh cả lấy giấy nợ về..." Cậu hai Sở Thăng Dân vội vàng nói.

Cậu hai vừa mở miệng, cậu ba Sở Thăng Toàn lập tức mắng cậu hai ở trong lòng một câu. Tiếp theo cũng lập tức nói: "Còn không phải sao, trẻ con càng lớn chi tiêu càng nhiều. Lúc con kết hôn mượn ba vợ 200 đồng đến bây giờ còn chưa trả nữa, con đang nghĩ tới qua hai ngày nữa tìm gia đình không có con cái đưa Nữ Nữu ra ngoài. Bằng không thật sự là nuôi không nổi."

Đã tới mức muốn bán con. Mặc dù là người một nhà cũng không có khả năng lại tìm cơ đòi tiền.

Tiền của nhà họ Sở được chia tiền công và tiền riêng. Hai vợ chồng già Sở Phúc Sinh này chiếm một nửa lương thực trên ruộng, còn lại chia đều cho ba đứa con trai. May mắn là gia đình có nhiều ruộng đất nên lương thực cũng không ít, miễn cưỡng đủ ăn. Mà tiền riêng cũng chính là tiền ba gia đình đều tự kiếm. Hàng năm ba gia đình nộp lên 100 đồng để hiếu kính ba mẹ, phần còn lại để sử dụng riêng của bọn họ.

"Tao còn chưa có tìm hai đứa mày mượn tiền, mà hai đứa mày đã bắt đầu từ chối, có còn xem tao là người một nhà hay không?" Sở Thăng Lợi vừa nghe hai đứa em trai nói lập tức nổi giận.

"Anh cả, bọn em không phải từ chối, là ăn ngay nói thật thôi. Trên người thật sự không có tiền. Nếu gánh vác thay anh, tương lai không biết sống như thế nào." Cậu ba Sở lập tức nói.

Ông Sở nhìn ba đứa con trai dường như muốn cãi nhau trong lòng càng là thất vọng. Ông hiểu rõ tính tình của ba đứa con trai hơn ai hết, cũng biết muốn làm cho bọn nó giúp đỡ lẫn nhau cơ bản là không có khả năng. Bởi vậy chỉ có thể nói: "Trên người thằng cả nếu không đủ tiền trước mắt trích ra từ tiền công ra, chờ có tiền thì bù vào. Nếu không bù vào, tương lai nếu ở riêng thì trừ vào."

Ông thốt ra lời này, ba anh em cũng không hé răng.

Trong lòng cậu cả không thoải mái, dù sao thù nợ nần chồng chất. Mặc dù ba đồng ý giải quyết việc cấp bách của ông. Nhưng khoản nợ của ông vẫn còn đó.

Mà cậu hai và cậu ba cũng cảm thấy ba bất công, nghĩ sau này nhìn thật sát miễn cho tương lai lúc ở riêng thì ba và anh cả lại đổi ý.

Tóm lại là mỗi người ôm ý xấu, không có một người tốt lo.

Ông Sở nói được thì làm được, lúc này mới đưa tiền cho Sở Thăng Lợi: "Ngày hôm qua hai anh em Trường Bình muốn mượn tiền, tao chỉ chịu đựng không lấy tiền ra. Bây giờ thì ngược lại, giống nhau tặng không cho người ngoài!"

Nhắc đến hai anh em Tàn Trường Bình, sắc mặt của Vương thị hơi kỳ quái. Nhưng miệng bà không thể nói, dứt khoát giả chết không hé răng.

200 đồng nóng hổi được cầm trong tay vừa xót xa vừa đau đớn. Đặc biệt là nghĩ đến cho không Sở Từ số tiền này. Hai vợ chồng càng cảm thấy khó chịu giống như trên người bị lóc da chặt xương.

Nhưng giấy nợ cũng đã viết, giấy trắng mực đen không thể phủ nhận. Bằng không dù sao ông cũng không chịu uất ức này.

"Vợ thằng cả, ba chị em dâu tụi bây cùng nhau bàn bạc xem có gia đình nào thích hợp không giới thiệu cho Sở Từ, cẩn thận một chút, đừng kén chọn quá..." Trước khi Sở Phúc Sinh khiêng cái cuốc đi lại nói.

Vương thị và hai đứa con dâu khác vừa nghe nhất thời hơi khó hiểu.

"Ba à, nó lừa tiền anh cả. Sao ba còn muốn tìm người trong sạch cho nó?" Vợ cậu ba lập tức hỏi.

"Một con bé mà thôi, sao tụi bây không có thể bao dung nó? Nó tính tình khôn khéo, là đứa biết làm việc nhà. Bây giờ nó lại có quan hệ với Từ Đại.

Bên thôn bắc khẳng định có không ít lời đồn, khẳng định vội vã lập gả chồng. Nếu tại đây có thể tìm được mối hôn nhân tốt, không chừng có thể hóa giải thù hận này. Trong lại nhà họ Sở chúng ta coi như là nhà mẹ của nó, còn không thể mang lại chút lợi ích sao?" Ông Sở chỉ tiếc rên sắt không thành thép nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 224: Cục cưng bảo bối

Editor: demcodon

Con bé Sở Từ này mặc dù lợi hại. Nhưng dù sao cũng là đứa con gái, mà đứa con gái còn không phải muốn gả chồng sinh con, có gia đình hạnh phúc sao? Cho nên chỉ cần hôn sự này có thể thành, Sở Từ cho dù là đứa vong ân phụ nghĩa cũng nên cảm động đến rơi nước mắt xuất giá, sẽ không lại chống đối nhà bọn họ. Mà chỉ cần Sở Từ gả ra cửa, sau này bọn họ có thể làm chủ được Sở Đường.

Chỉ nghĩ kết thù kết oán với Sở Từ sao thành công được? Tức giận đến bản thân khó chịu không nói, cũng chẳng lợi ích gì.

Nhưng trong lòng ông Sở có một suy nghĩ lớn. Cho nên cũng có thể phân tích tính khách quan giữa quan hệ giữa Sở Từ. Nhưng Vương thị cũng không thể, chỉ cảm thấy ba chồng đây là choáng váng đầu, bị người cười trên đầu còn xem như không có chuyện gì xảy ra.

Mà ngoài Vương thị, hai cô con dâu khác nhà họ Sở cũng không thoải mái trong lòng. Sống ở nhà họ Sở thời gian dài, mặc dù trước kia là tính tình mềm như bùn nhão. Nhưng bây giờ cũng có thể trở nên giống con nhím. Nếu không có thể bị hai gia đình khác nuốt sống. Cho nên hai cô con dâu cũng không phải người dễ sống chung.

Đặc biệt là vợ cậu ba, bà vốn dĩ chính là vợ hai của Sở Thắng Toàn, vợ trước của chồng để lại một đứa con gái. Mà những lời vừa rồi ba chồng nói dường như đang cảnh cáo bà, nói bà ngay cả một con bé cũng không thể bao dung được.

Nhưng ba chồng đã mở miệng, ba bà cho dù không vui cũng phải đồng ý, còn phải vui vẻ miễn cho ba chồng bất mãn.

"Ba yên tâm đi, bên nhà mẹ con có không ít chàng trai tốt đâu. Hôm nay con sẽ trở về hỏi thăm." Vợ cậu ba lập tức nói.

"Bên thôn nam chúng ta cũng có không ít con trai, con cũng sẽ nhìn xem ai mới là người có thể xứng đôi." Vợ cậu hai cũng nói.

Còn lại một mình Vương thị nói không nên lời, tức giận đến mức sắc mặt đỏ bừng gật đầu giống như con gà mổ thóc.

Lúc này Sở Phúc Sinh mới yên tâm ra ngoài làm việc.

* * *

Mà Sở Phúc Sinh giao cho Sở Thắng Lợi 200 đồng cho đến khi trời tối đen mới đưa đến cho Sở Từ.

Sau khi xé giấy nợ, đáng về Sở Thắng Lợi nhìn Sở Từ đều tràn ngập dữ tợn, giọng kỳ quái nói: "Sở Từ, con bé mày cũng thật không chân thật, cả ngày nói dối. Hôm nay 200 đồng này là tao cho mày. Nhưng nếu có lần sau, người làm cậu như tao cho dù bỏ cái mạng này cũng phải dạy dỗ mày."

Sở Từ cười khẩy một tiếng: "Cậu cả đừng vu oan cho tôi. Tôi chính là người nói sự thật. Bằng không cũng sẽ không lập tức trả lại giấy nợ cho cậu sau khi cậu đưa tiền cho tôi, không phải sao?"

"Nhưng dù sao cậu cũng không tận mắt nhìn thấy mợ trộm tiền. Cho nên cảm thấy tôi nói dối cũng không kỳ quái. Nhưng người này cậu vẫn phải cẩn thận. Dù sao tôi cũng họ Sở, so sánh với bà mợ là vợ của cậu chính là người một nhà với cậu. Cho nên lúc này mới khuyên cậu một câu, cũng đừng để cho mợ chiếm lợi sau đó còn muốn nhà họ Sở lấp lỗ thùng thay bà." Sở Từ nói thêm một câu.

Cả ngày hôm nay, nàng hỏi thăm không ít chuyện về Vương thị.

Nhà mẹ Vương thị có đứa em trai, năm đó mấy năm đầu gả đến nhà họ Sở không sinh được con cho nên không có tự tin, cũng không lui tới nhà mẹ nhiều. Nhưng sau khi nhận nuôi Sở Đường làm con trai cũng sinh liên tiếp ba đứa con trai. Từ đó về sau, Vương thị này cũng đủ tự tin, thỉnh thoảng về nhà mẹ. Mỗi lần trở về đều ăn ngon dùng tốt không ít. Nhưng bởi vì cuộc sống nhà mẹ bà ngày càng sung túc. Nhà họ Sở cũng không để trong lòng, cảm thấy dù sao quan hệ thông gia cũng không tệ lắm. Cứ như thế duy trì quan hệ rất tốt.

Nhưng mặc dù là thế giới này, con gái đã xuất giá thường về nhà mẹ cũng không phải việc làm cho chồng thích. Huống chi Vương thị còn thường xuyên trợ cấp, nàng cũng không tin trong lòng Sở Thắng Lợi chưa từng có vương mắc.

Trong lòng Sở Thắng Lợi biết Sở Từ là người xảo quyệt. Mặc dù trong lòng không thoải mái cũng không biểu hiện ra ngoài.

"Đúng rồi, vết thương của em họ Thiên Dũng không có việc gì chứ?" Sở Từ đột nhiên lại mở to đôi mắt hỏi một cậu, lại nói tiếp: "Nói mới nhớ, trước đây cậu và mẹ cả sống với nhau mấy năm mà bụng bà cũng chưa có tin tức. Lúc trước còn có người cảm thấy cậu không thể sinh, ai biết đột nhiên mẹ cả giống như là thông suốt vậy, đột nhiên có ba đứa em họ của tôi. Đặc biệt là Thiên Dũng, đó là cục cưng bảo bối trong lòng cậu. Nếu bị thương đó là lỗi của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Chờ thời cơ mà hành động

Editor: demcodon

Sở Từ nói bình tĩnh nhẹ nhàng, giống như thật sự đang khích lệ Vương thị có phúc khí.

Ba đứa con trai kia của Vương thị hẳn là của Sở Thắng Lợi. Dù sao tính cách của ba đứa nhỏ gần như không khác gì Sở Thắng Lợi. Hơn nữa không khí trong thôn vẫn rất đơn thuần chất phác. Ngoại trừ Vương thị có gan tày trời, nếu không tuyệt đối không có khả năng làm ra chuyện có lỗi với Sở Thắng Lợi.

Nhưng Sở Thắng Lợi này vốn dĩ là người không có đầu óc, suy nghĩ nhiều nhưng năng lực lại ít, làm người lại tính toán chỉ li. Lời Sở Từ nói ông tất nhiên sẽ ghi nhớ trong lòng.

Giống như lúc này, Sở Thắng Lợi giống như ăn ruồi bọ chết, sắc mặt tối đen. Vốn dĩ còn muốn lấy thân phận trưởng bối răn dạy nó nó một lát. Nhưng bây giờ lại không muốn nói cái gì trực tiếp rồi đi.

* * *

Khi vừa về đến nhà, Sở Thắng Lợi thấy vẻ mặt đưa đám Vương thị, lửa giận không tên nổi lên: "Đồ không có đầu óc! Nếu không phải tại bà thì cũng sẽ không mất một số tiền lớn như vậy. Sớm biết rằng như vậy, lúc trước tôi đã không nên thú bà về!"

Ông cưới Vương thị ngần ấy năm chịu nhiều uất ức!

Khi Vương thị còn trẻ trông rất xinh đẹp, tính cách cũng hoạt bát, có rất nhiều người muốn cưới bà. Sau khi ông thành công cưới được bà còn rất vui mừng. Nhưng ai biết cưới bà mấy năm cũng chưa đẻ được một quả trứng, làm hại ông mỗi ngày cũng không dám ra ngoài đỡ phải bị người khác chỉ trỏ. Sau đó bị ép và bắt buộc phải nhận Sở Đường làm con mới giảm bớt xấu hổ.

Mặc dù sau đó Vương thị sinh liên tiếp ba đứa con trai làm cho ông hãnh diện. Nhưng mỗi năm sau đó các khoản chi tiêu trong gia đình cũng rất lớn. Vương thị ý vào mình sinh ba đứa con trai thỉnh thoảng chê ông kiếm tiền ít, không ít lần so sánh ông với đàn ông khác. Có đôi khi không để ý có mặt người ngoài làm mất thể diện của ông, thật sự không giống chuyện phụ nữ tốt nên làm!

Mấy năm nay lòng dạ của Vương thị rất lớn, bình thường cũng có vài phần phong phạm cộc cái. Căn bản chịu không nổi một chút uất ức. Lần này bởi vì mình đã làm sai, nên sau khi bị dạy dỗ cũng không phản kháng. Nhưng không nghĩ tới Sở Thắng Lợi vừa về đã hùng hổ, nhất thời cũng chửi bới nói con tam bành, nhào qua bắt đầu cào cấu.

Hai vợ chồng chưa đầy một lát đã đánh nhau toi bời. Nhưng người lớn trong nhà đã đi ra ngoài làm việc, còn mấy đứa nhỏ đã trốn ra xa. Ngay cả người ngăn cản cũng không có.

Vương thị làm sao đánh thắng được Sở Thắng Lợi chứ? Không bao lâu đã bị đánh không còn sức lực chống đỡ. Chờ sau khi Sở Thắng Lợi dừng lại lập tức lại bắt đầu âm ỉ muốn về nhà mẹ.

Sở Thắng Lợi đây là hai người lớn, trong nhà cũng không có hòa bình, sinh ba đứa con trai cũng không quan tâm, không những không giúp đỡ còn muốn ăn muốn uống, càng làm cho ông tức giận. Đặc biệt là nhìn thấy gương mặt của đứa con trai cả nhin không được nhớ tới những lời Sở Từ nói, lại càng ngày càng nghi ngờ. Thậm chí cũng không có kiên nhẫn với con trai.

* * *

Đối với chuyện của nhà họ Sở, Sở Từ mặc dù không nhìn thấy nhưng trong lòng cũng hiểu rõ.

Vương thị là người tính tình không yên, tuyệt đối không giữ được. Nhưng cũng không thể quá sốt ruột. Dù sao trên tay nàng không có tiền không có năng lực, một người ở thôn nam - một người ở thôn bắc, không thể xuống tay, còn phải chờ thời cơ mà hành động mới được.

Bởi vậy sau khi có được 200 đồng của Sở Thắng Lợi, Sở Từ cứ theo bình thường bận rộn công việc của mình.

Bây mẫu ruộng kia bản không cần quan tâm. Dù sao hạt giống được dính hơi thở của linh thụ nên tự nhiên sẽ phát triển mạnh mẽ hơn, mà tiền nộp thuế

lượng thực năng đã giao trước khi xây nhà.

Bây giờ cộng thêm số tiền lấy được từ nhà họ Sở, trong tay còn dư lại khoảng 600 đồng, coi như là một con số lớn. Tất nhiên, ngoại trừ số tiền trước mắt ở trong tay, qua hai ngày nữa còn có thể kết toán tiền thuốc mỡ với Trương Bảo Sơn. Số lượng trên trăm cái, cũng đủ năng mua thêm đồ nội thất.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: Cáo trạng

Editor: demcodon

Buổi sáng Từ Vân Liệt luyện võ, chờ đến giữa trưa thì bắt đầu giúp đỡ Sở Từ sửa sang lại nhà mới.

Sau mấy tiếng, bên ngoài đã có thêm cái hàng rào trên ngoài vườn, bao quanh hồ nước cạnh bên cạnh. Nếu gà vịt đi ăn cũng không sợ chúng nó chạy mất. Hơn nữa quanh hồ nước cạnh cũng có mấy con đường cỏ dại không dễ đi, người bình thường cũng không tới gần được. Khả năng gà vịt bị người ăn cắp cũng không lớn.

Nhưng tới hôm qua Từ Vân Liệt dù sao cũng ở trước mặt người nhiều như vậy nói ra muốn bảo vệ Sở Từ. Cho nên thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một số bác gái đi tới chào hỏi với Từ Vân Liệt, giống như cố ý quấy rầy Sở Từ và Từ Vân Liệt.

* * *

Ba ngày sau, Sở Đường và Từ Nhị đều từ trường học trở về. Lần này còn chưa nhìn thấy Sở Từ và Từ Vân Liệt đã bị không ít trưởng bối gọi lại.

Quan hệ của Sở Đường và Từ Nhị vẫn rất tốt. Bởi vì có thể nói chuyện về việc học nên bình thường lại như hình với bóng. Lúc về nhà tự nhiên cũng đều đi chung đường.

"Thằng hai đã đi học về rồi à? Xem khí hậu ở trường học nuôi người dường như cao theo một chút." Một bác gái nhìn chăm chăm Từ Nhị không buông, cười nhiệt tình nói.

Từ Nhị sững sốt. Từ sau khi y đính đính đến hai chị em Sở Từ, người trong thôn cũng đều cố tình kiêng dè y. Cho dù nhìn thấy y cũng đều là vẻ mặt đồng tình. Bởi vậy thái độ bây giờ thật sự làm cho y hơi kỳ lạ.

Đừng nói là Từ Nhị, ngay cả Sở Đường cũng chịu đối xử như vậy, đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của 2-3 trưởng bối cùng thôn trước mặt cả người đều nổi da gà lên.

"Di à, có phải chị của cháu xảy ra chuyện gì hay không?" Sở Đường suy nghĩ lập tức hỏi một câu. Nếu không phải trong nhà xảy ra chuyện thì những trưởng bối này không có khả năng có thái độ như vậy. Nhưng nhìn nụ cười của mấy bà cũng không biết rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu.

Di Từ cảm đầu vừa nghe vội vàng vỗ cánh tay Sở Đường cười nói: "Có thể có chuyện gì chứ, hai cháu đi học bên ngoài. Nếu trong nhà thật sự xảy ra chuyện hàng xóm láng giềng chúng ta cũng sẽ giúp một tay. Hai đứa cứ yên tâm đi... Nhưng mà, tính tình của Từ Đại và con bé Sở Từ đều hơi bướng bỉnh. Hai đứa làm em cũng nên khuyên nhủ một chút..."

Vừa nói như vậy Sở Đường và Từ Nhị càng cảm thấy kỳ quái.

"Di à, di có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi. Chị của cháu rốt cuộc làm sao vậy?" Sở Đường nhún mày nhăn thành nếp gấp, trong lòng nhin không được lo lắng. Nhưng bây giờ đang bị mấy trưởng bối vây quanh, cậu cũng không thể trực tiếp bỏ chạy về.

Mấy người phụ nữ kia muốn nói lại thôi, qua hơn mười giây lúc này mới cười nói: "Kỳ thật cũng không phải chuyện quá lớn. Chúng ta chỉ là nghĩ tuổi của Từ Đại không còn nhỏ nữa, cứ sống một mình như vậy cũng không phải chuyện tốt. Bây giờ nó lại mỗi ngày đứng giờ đến nhà mới của Sở Từ, truyền ra cũng không dễ nghe cho lắm. Cho nên muốn hai đứa khuyên nhủ..."

Nói xong, Sở Đường và Từ Nhị sững sốt.

"Nhà cháu xây nhà?" Sở Đường ngạc nhiên một câu. Lúc này chỉ mới nửa tháng thôi, động tác của chị cậu cũng quá nhanh rồi.

"Di à, anh của cháu chính là người không thích rảnh rỗi. Nếu Sở Từ có việc anh ấy có thể giúp được thù cứ để cho anh ấy giúp đi. Bọn họ có thể nói chuyện được, không có việc gì." Từ Nhị ở bên cạnh cũng cười cười, không để trong lòng.

Anh trai là người rất có trách nhiệm, cảm thấy gia đình có lỗi với Sở Từ. Cho nên ước gì có thể mang tất cả thứ tốt đều đưa cho Sở Từ làm bồi thường. Mà tính cách của Sở Từ cũng tương đối dứt khoát, có cái gì cũng sáng khoái nhận. Cho nên mới càng bằng phẳng.

Từ sau khi rời khỏi nhà Sở Từ, nút thắt trong lòng kết y cũng coi như mở ra không ít. Bây giờ vừa nghe Sở Đường khen Sở Từ, trong lòng cũng cảm thấy cô thật sự rất tốt. Trong lòng đối với Sở Từ cũng bắt đầu hơi kính trọng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Làm việc chăm chỉ

Editor: demcodon

Mấy người phụ nữ nhìn Sở Đường và Từ Nhị giờ phút này trong lòng cũng đều rất thích. Dù sao hai người đều trông chính tề, tính tình cũng ngoan ngoãn, tất nhiên là ước gì có thể làm cho bọn nó ngày càng tốt. Chỉ là nghĩ đến chị của Sở Đường lại thờ dài: "Nếu thật sự là nói chuyện thì không nói, vấn đề là..."

"Ai... Không phải chúng ta nói lung tung, thật sự là mấy ngày trước Từ Đại ở trước trước nhiều người thừa nhận, nói muốn đền cho Sở Từ một người chồng. Nếu Sở Từ chương mắt nó, nó sẽ bảo vệ cả đời, hai cháu nói đây giống như nói chuyện sao?" Bà đi lại nói.

Lập tức không khí lắng đọng lại, Sở Đường mở to hai mắt nhìn, hơi ngạc nhiên: "Vậy chị cháu nói như thế nào?"

Mà Từ Nhị giờ phút này cũng đang hoa mắt, cũng không biết nên hỏi cái gì. Anh cả vậy mà muốn ở bên Sở Từ? Đó không phải là một mớ hỗn độn sao?

Nhưng đồng thời cũng hơi rối rắm. Nếu không phải khoảng thời gian trước xảy ra chuyện của y và Sở Từ, y ngược lại cảm thấy Sở Từ và anh cả ở bên nhau cũng không có gì. Dù sao anh cả thích là được. Nhưng vấn đề bây giờ là quan hệ giữa y và Sở Từ là sự thật tất cả mọi người biết được. Mặc dù không có xảy ra chuyện gì, nhưng danh phận cũng từng có. Dưới tình huống này, anh cả nếu ở bên Sở Từ, vậy Sở Từ rốt cuộc là vợ cũ của y hay là chị dâu đây?

"Chị cháu à? Nó đã hứa sẽ không ở bên Từ Đại, nhưng tính tình Từ Đại bướng bỉnh. Dì chỉ sợ nó chưa từ bỏ. Hai đứa không nhìn thấy đâu, tất cả đồ đạc trong nhà mới của Sở Từ đều là Từ Đại làm giúp. Trong thôn chúng ta làm gì có con trai giúp con gái làm việc giống nó chứ? Nếu vạn nhất Sở Từ cảm động thì làm sao đây?" Bà đi vội vàng nói tiếp.

Nói thật là bây giờ trong thôn có không ít người ghen tỵ với Sở Từ, thật sự là con bé kia trông chẳng ra gì nhưng mạng lại rất tốt.

Đàn ông trong thôn tính tình đều gia trưởng. Ngoại trừ làm việc ngoài ruộng, bình thường ở nhà đều là ông chủ. Cho dù là mức cơm cũng sẽ không tự làm. Nhưng Từ Văn Liệt lại không có tật xấu của đàn ông trong thôn, quả thật xem Sở Từ như con cái. Các cô nhìn thấy nhiều đều cảm thấy Sở Từ nếu lại từ chối chính là không biết tốt xấu.

Sắc mặt của hai người đều hơi thay đổi, trách không được cảm xúc của mấy bà đi này lại kỳ lạ như thế. Hai người cũng không dám ở lâu mà vội vàng về nhà. Nhưng sau khi đi được mấy bước đột nhiên nhớ tới còn chưa biết chỗ nhà mới, sắc mặt lại đỏ bừng, hỏi thăm chung quanh.

- - - - -

Chờ khi hai người đến nhà mới thì nhìn thấy Từ Văn Liệt xách theo con con gà rừng trong tay đi vào cửa, vội vàng nhanh bước chân đuổi theo.

Từ Văn Liệt mấy ngày nay xác thực không rảnh rỗi. Vì biểu hiện bản thân tất nhiên cướp hết việc mà làm. Nhưng hẳn làm việc quả thật nhanh nhẹn, mang theo một sự quyết đoán của quân nhân. Mọi việc dứt khoát không ướm át bần thiêu. Cho nên mặc dù làm việc nhà nông, nhìn qua cũng hơi khác những đàn ông khác.

"Anh cả!" Từ Nhị vội vàng vỗ vai Từ Văn Liệt trước, thấy hắn quay đầu mới kêu một tiếng, lại nói: "Tại sao anh lại ở đây?"

Từ Văn Liệt nhú mày: "Đã nghe nói?" Em trai của mình, hẳn còn không biết trong lòng thẳng nhóc này đang suy nghĩ cái gì sao?

Sắc mặt Từ Nhị ngưng ngừng: "Dạ."

"Vậy không cần anh nói lại với em." Từ Văn Liệt trực tiếp sáng khoái nói, nói xong rào bước tiến vào cửa, thấy nhà bếp đang nấu thuốc mỡ, mà Sở Từ đang bận rộn chặm khắc gỗ. Hẳn không nói hai lời đi đến nhà bếp giúp thêm củi.

Từ Nhị hơi sợ hãi, trong lòng hốt hoảng. Anh cả của y mặc dù là người siêng năng. Nhưng anh chưa bao giờ chủ động làm việc nhà khi ở nhà, ngoại trừ nhìn thấy y bị uất ức chỗ Trương Hồng Hoa mới sẽ ra tay đòi lại. Nhưng bây giờ lại làm việc chăm chỉ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 228: Không đồng ý

Editor: demcodon

Từ Nhị hoàn toàn đứng chết lặng tại chỗ, cũng không biết nên ở hay nên đi. Mặc dù Sở Đường không đến mức giống như y, nhưng trong lòng cũng sùng sốt không ít. Cậu há miệng cũng không biết nên nói cái gì.

"Đừng đứng đó, nhanh lấy được liệu trong sân để lên nóc nhà phơi nắng đi." Lúc này, Từ Vân Liệt lại không khách khí nói một câu.

Hai thằng nhóc này cũng không quá tự giác, công việc trong nhà cũng không ít. Mỗi ngày Sở Từ giống như con quay không biết dừng lại, không phải đùa nghịch những khúc gỗ chính là làm đồ trang trí nội thất, thật vất vả rút ra chút thời gian còn phải nấu thuốc mỡ và rửa sạch được liệu. Cho dù trong quân đội cũng không có ngược đãi bản thân giống như cô. Dưới tình huống này, một người đàn ông như hần cũng không thể đứng nhìn cô, để cho cô một mình làm việc. Mọi việc tự nhiên là có thể giúp đỡ, thậm chí đều ước gì có thể làm hết việc thay cô.

Trước kia, hần cũng chỉ thỉnh thoảng giúp làm một chút việc nhà. Dù sao đàn ông làm những việc này luôn cảm thấy chẳng ra gì cả. Nhưng bây giờ cũng không cố kỵ nữa, ngược lại có vài phần vui vẻ chịu đựng.

Sở Đường cứng người một chút, áp úng lên tiếng đã buông cặp sách mang về, vội vàng lẫn lộn một đồng được liệu. Sở Từ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nhếch miệng cười về phía em trai nhà mình, lại cúi đầu tiếp tục khắc hoa trong tay mình.

Từ Nhị suy nghĩ một chút nhưng vẫn không nhúc nhích, đi đến trước mặt Từ Vân Liệt nói: "Anh cả, những lời mấy dì hàng xóm nói có phải sự thật hay không? Anh thật sự muốn... ở bên Sở Từ cả đời sao?"

Từ Vân Liệt cũng không hé răng. Trong lòng Từ Nhị lo sợ bất an, vội vàng lấy giấy bút từ trong cặp sách ra viết xuống những lời mình nói một lần nữa.

Từ Vân Liệt nhìn giấy trắng mực đen bày ở trước mặt, sắc mặt âm u. Hiện tại chỉ cần đối phương không nói một số từ ngữ lạ thì hần đều có thể nhìn hiểu được. Nhưng vừa rồi chỉ là lười quan tâm nó mà thôi.

Hần đứng thẳng người, cúi đầu nhìn chằm chằm đứa em trai này: "Em không đồng ý?"

Từ Vân Liệt cao hơn Từ Nhị một cái đầu, giờ phút này vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, tràn ngập uy nghiêm. Huống chi Từ Nhị từ nhỏ đã sợ người anh này. Cho nên giờ phút này nhịp tim đập nhanh hơn không ít, càng thêm khấn trương.

Nhưng một lát sau, Từ Nhị vẫn gật đầu: "Dạ. Em không đồng ý..."

"Em có tư cách gì?" Từ Vân Liệt nói tiếp.

Cả người Từ Nhị chấn động, sắc mặt trắng bệch: "Anh à... em và Sở Từ... quan hệ giữa em và cô ta anh cũng biết mà."

Bên ngoài nhà bếp, Sở Từ cũng nghe được rõ ràng, nhin không được khóe miệng giật giật. Đừng nói nàng còn chưa có gì với Từ Đại. Cho dù thật sự ở bên nhau, vậy Từ Nhị cậu cũng không có tư cách phát biểu ý kiến. Dù sao người ngoài mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng Từ Nhị hiểu rõ lý do chuyện trước đó hơn ai hết, càng hơn ai hết biết rõ trong sạch giữa bọn họ. Huống chi cậu là em trai, không phải ba hay anh trai. Dựa vào cái gì quyết định cuộc hôn nhân của Từ Vân Liệt?

Nhưng nhìn thấy nhiều người phản đối như vậy, Sở Từ ngược lại hơi vui. Tất nhiên, cũng chỉ là tâm tư nhoáng lên một chớp mắt mà thôi, rất nhanh đã bị nàng bỏ qua.

Giờ phút này, trong miệng bắt đầu ngâm nga một bài hát, cảm xúc hứng thú của Sở Từ tăng cao làm cho Từ Nhị càng thêm xấu hổ.

"Em đừng rối rắm." Từ Vân Liệt cau mày nói tiếp: "Em cũng không còn nhỏ nữa, anh không thể lập kế hoạch cho em cả đời. Tương lai em cũng nên hiểu chuyện một chút."

Đã làm người sao có thể chỉ nghĩ cho bản thân chứ? Sau khi ly hôn chặt đứt quan hệ, đứa em trai của hần là sáng khoái. Dù sao cũng là con trai, lại có học. Tương lai tìm con gái gia đình tốt đó là chuyện dễ dàng. Nhưng Sở Từ thì sao? Cả đời bởi vì cứu một mình nó mà hủy hoại?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 229: Điều kiện

Mấy ngày nay, Từ Vân Liệt rất đau lòng cho Sở Từ. Cô và Từ Nhị rõ ràng là bằng tuổi nhưng lại hiểu chuyện hơn Từ Nhị rất nhiều, xuất thân không thể chọn. Bằng không lấy tính cách của Sở Từ làm sao sẽ thành người bị người trong thôn xa lánh như vậy chứ?

Hắn không phải chưa thấy qua những thiên kim tiểu thư. Chẳng hạn như con gái của Sư đoàn trưởng trong quân đội, thanh tú như một đóa hoa, sống không có phiền não và áp lực. Nhưng năng lực và khí chất của bản thân lại kém hơn Sở Từ nhiều.

Mặc dù bây giờ lỗ tai của hắn nghe không thấy. Nhưng sau khi điều dưỡng một thời gian vẫn có khả năng phải về quân đội. Cho dù làm chức vụ trong văn phòng cũng được. Dù sao hắn cũng có một số tham vọng cao cả. Đặc biệt là gần đây hắn thỉnh thoảng suy nghĩ: lấy tài năng của Sở Từ làm vợ Đại đội trưởng đều uất ức. Nếu hắn không cố gắng, căn bản không xứng với cô.

Thái độ của Từ Vân Liệt nghiêm túc. Từ Nhị nắm chặt tay, đột nhiên nhấc chân chạy vào trong sân nói với Sở Từ: "Sở Từ, tôi nguyện ý đến ở rể. Lúc trước tôi và cô ở bên nhau là hôn mê. Cho nên tôi vẫn không cam lòng. Trước đó cắt đứt quan hệ với cô, làm tổn thương cô là tôi không tốt. Tôi đều biết rõ. Tôi hy vọng cô tốt, cũng hy vọng cô tìm được một người ưu tú hơn tôi. Nhưng ai cũng có thể, anh tôi thì không được... Cầu xin cô, tôi nguyện ý chịu trách nhiệm nửa đời sau cho cô, chỉ cần cô đừng ở bên anh tôi..."

Từ Nhị chỉ cảm thấy máu dồn lên trán, không còn một chút lý trí. Y không muốn tương lai anh cả bị người chọc cột sống, không muốn tương lai mỗi người đều nói hai anh em bọn họ không biết liêm sỉ! Anh của y là người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, không thể ở bên Sở Từ làm người chồng chỉ biết cúi gao mắt mũi.

"A." Sở Từ ngừng ngâm nga, miệng truyền ra một tiếng cười khẩy. Nàng ngược mắt nhìn Từ Nhị nói: "Cậu lại nguyện ý đến ở rể?"

"Đúng vậy." Từ Nhị nói năng có khí phách.

"Vậy à?" Sở Từ cười cười nói tiếp: "Vậy thật đúng là uất ức cho cậu nha!"

Từ Nhị nắm chặt tay: "Tôi biết cô rất tức giận, cũng biết cô chưa chắc còn có thể nhìn trúng tôi. Nhưng tương lai cô khẳng định là cần một người đàn ông, không phải sao? Tôi có thể bảo đảm tương lai sẽ làm tốt nhiệm vụ của mình..."

Sở Từ tươi cười làm cho y lạnh cả người. Y cũng biết bản thân khốn kiếp, không tôn trọng Sở Từ. Nhưng bây giờ y thật sự không biết phải làm sao, anh trai nguyện ý ở rể để trả ân tình cho y. Tương lai cả đời đều phải bị người ta nói là ăn bám, nói như vậy còn có tương lai gì.

"Cậu suy nghĩ nhiều, tôi cũng không tức giận." Sở Từ dùng giấy nhám chà tượng gỗ điêu khắc trong tay lại nói: "Cậu muốn làm chồng tôi cũng được, nhưng cần phải thỏa mãn mấy điều kiện. Nếu không không cần bàn nữa."

"Cô nói đi." Từ Nhị sững sốt nhưng vẫn nói.

"Thứ nhất: nghỉ học, từ nay về sau ở nhà chăm sóc tôi, tất cả công việc từ trên xuống dưới trong nhà đều do cậu đi làm, không thể rảnh rỗi. Hơn nữa cần phải giữ khoảng cách với những bạn học nữ của cậu, bằng không lại có người đến nhà gây chuyện. Thứ hai: tôi thích đàn ông có tài nghệ, cậu không đi học thì ở nhà học cầm kỳ thư họa, giống như tiểu thư khuê các cô đại quảng cáo rùm beng, thỉnh thoảng có thể chọc tôi vui vẻ. Nhưng tôi cũng không thích đàn ông của mình thể chất quá yếu. Cho nên cậu còn phải đi theo anh cậu học võ, bản lĩnh ít nhất có thể đánh thắng được tôi. Tôi không thích phế vật vô dụng." Sở Từ cười ha ha nói.

Từ Nhị như bị xúc phạm, tức giận đến run rẩy. Y cũng không cảm thấy đây là điều kiện thật sự của Sở Từ, mà là cảm thấy cô đang cố ý khiêu khích.

"Như thế nào? Làm không được? Vậy rút đi!" Ánh mắt Sở Từ lạnh lùng, khề hừ một tiếng lại nói.

Nhưng một lát sau, chỉ nhìn thấy đôi mắt Từ Nhị đỏ bừng: "Được! Chỉ cần cô giữ khoảng cách với anh tôi, điều kiện gì tôi cũng đều đồng ý!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 230: Dung túng

Từ Nhị vừa mở miệng Sở Từ không khỏi ngạc nhiên. Nhưng thật ra xem thường y.

Từ Nhị rất sĩ diện. Mặc dù đã đi học cũng biết xã hội bây giờ nam nữ bình đẳng. Nhưng mà trong xương cốt vẫn suy nghĩ nghiêng về đàn ông. Bây giờ lại dám đồng ý yêu cầu của nàng, xem ra ít nhất y thật sự kính trọng anh Từ.

Nhưng Từ Nhị vừa nói dứt lời, Từ Vân Liệt đã bước chân đến đuổi tay túm cổ áo của Từ Nhị trực tiếp nửa kéo nửa túm đi ra ngoài: "Cút đi, em biết cái

gi!"

Từ Vân Liệt nghẹn một bụng lửa giận, vừa rồi em trai đưa lưng về phía hắn. Cho nên cũng không thấy rõ nó nói cái gì. Nhưng theo biểu cảm của Sở Từ đại khái có thể đoán ra được. Không thể không nói, đứa em trai này cũng không có mắt nhìn, thật không biết nó từ chỗ nào nhìn ra thấy mình vì muốn đền bù cho Sở Từ mới đưa ra quyết định như vậy. Hắn và Sở Từ đã nói xong muốn từ từ tìm hiểu. Thằng nhóc này khen ngược, không giúp đỡ hắn thì thôi còn kéo chân sau của hắn, thật sự là muốn ăn đòn mà!

Từ Nhị đứng lảo đảo một chút: "Anh à, em không cần anh chịu uất ức như vậy vì em!"

Từ Vân Liệt giật khốe miệng, ánh mắt nhìn em trai hơi kỳ lạ: "Nói bậy nói bạ cái gì đó? Quả thật là uổng công đi học nhiều năm như vậy."

"Không phải sao? Anh mới về nhà bao lâu. Nếu như không phải vì em, sao có thể cùng Sở Từ..." Nói tới đây Từ Nhị ngừng lại, nhìn nhìn Sở Đường đứng sau Từ Vân Liệt nói không nên lời.

Y và Sở Đường mặc dù không phải anh em ruột, nhưng lại thân nhau giống anh em ruột. Thậm chí còn sâu hơn, ngay cả anh của y và y dù sao nhiều năm xa cách, nói là anh càng giống như ba hơn. Còn Sở Đường thì khác, bằng tuổi với y. Giá trị con người của cả hai cũng tương tự, nói là tri kỷ đều không đủ. Mà ngay trước mặt cậu, bản thân đã không chỉ một lần nói Sở Từ không tốt. Trước đó bởi vì y còn có thân phận "anh rể" này. Cho nên Sở Đường cũng không biểu lộ bất mãn với mình. Nhưng bây giờ y lại nhìn thấy trong mắt Sở Đường lộ ra thất vọng và tức giận.

"Xin lỗi, tớ không phải nói Sở Từ không tốt. Chỉ là..." Từ Nhị hơi chần chờ.

"Chỉ là cậu cảm thấy chị ấy dù cho có tốt cũng không xứng với anh cậu. Nói đến cùng, dù cho việc cậu và chị tớ ở chung một thời gian. Nhưng trong lòng cậu vẫn khinh thường chị ấy." Sở Đường tức giận nói.

Cậu cũng biết bụng dạ Từ Nhị không xấu, cũng chính vì nguyên nhân như vậy. Mặc dù bởi vì y làm hỏng thanh danh của chị, cậu và y vẫn không có hề hiềm khích. Nhưng cậu cũng có điểm mấu chốt của mình. Bây giờ Sở Từ cũng không có làm chuyện gì có lỗi với Từ Nhị. Thậm chí lúc trước còn cứu y một mạng. Từ Nhị lại có tư cách gì lặp đi lặp lại nhiều lần ghét bỏ Sở Từ?

"Tớ không có khinh thường cô ấy. Tớ chỉ là cảm thấy hai anh em nhà tớ nếu đều cùng cô ấy... không tốt lắm!" Từ Nhị vội vàng giải thích.

Vừa rồi sở dĩ y nguyện ý đồng ý điều kiện của Sở Từ chính là muốn cho anh trai hiểu được ý của y, có thể phai nhạt tâm tư này!

"Quên đi, là tôi đã nhìn sai người. Lúc trước không nên cầu xin chị của tôi cứu cậu về." Về mặt của Sở Đường lạnh nhạt: "Chuyện liên quan đến anh cậu, cậu có thể từ chối. Nhưng chị của tôi không phải hàng hóa mà cậu muốn vứt thì vứt bỏ. Mặc dù đối với một cô gái xa lạ cậu cũng nên lấy sự tôn trọng cơ bản nhất. Huống chi cô ấy là chị của tôi, hoặc là cậu cho rằng quan hệ của chúng ta gần gũi. Cho nên chị của tôi xứng đáng bị cậu xúc phạm?"

Sở Đường lên tiếng thất vọng, trong lòng cũng vô cùng hối hận. Nếu khi đó cậu không có lòng đồng tình với Từ Nhị. Bây giờ cũng không đến mức làm cho Sở Từ chịu uất ức lớn như vậy!

Từ Nhị há miệng thở dốc, muốn phủ nhận những lời Sở Đường nói. Nhưng lời nói đến bên miệng lại nói không nên lời.

Từ Vân Liệt thở dài một hơi ở trong lòng, 6 năm qua không có hắn ở bên cạnh, dựa vào người ba yếu đuối và Trương Hồng Hoa lòng dạ hẹp hòi của hắn đã làm cho Từ Nhị biến thành như vậy cũng không ngoài ý muốn. Hoặc là sau khi hắn đi không nên mỗi tháng đều gửi tiền về nhà, thành chỗ dựa của nó, làm nó cho rằng người khác dung túng nó đều là hiển nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 231: Tên khốn kiếp bị cấm sùng

Từ Vân Liệt nhìn về mặt rối rắm của Từ Nhị nói thẳng: "Thằng hai, anh đối xử tốt với Sở Từ không phải bởi vì em. Hơn nữa bây giờ cũng chỉ là một mình anh tự mình đa tình. Cho nên em cần phải xin lỗi cô ấy."

Cả người Từ Nhị cứng đờ, hơi thất thần: "Không phải sao? Vậy thì tại sao?"

Từ Vân Liệt dùng động tác trên tay một chút nhìn y.

"Nhất định không phải Sở Từ không thể sao? Anh à, em và Sở Đường vừa mới vào thôn đã bị mọi người ngăn đường, bọn họ kêu em khuyên anh... Mặc kệ nói như thế nào, trước đó em và Sở Từ đã có danh phận. Mặc dù không làm giấy kết hôn cũng không có làm chuyện vợ chồng. Nhưng tất cả người trong thôn đã biết bọn em từng ở bên nhau. Em cũng muốn giải thích rõ ràng, nhưng giải thích có tác dụng sao? Một tháng em sống ở nhà họ Sở không thể xóa được! Em cho rằng chờ anh trở về thì mọi chuyện lại kết thúc, kết quả thì sao? Anh làm cho chuyện này càng ngày càng khó coi. Em thành cái gì? Tên khốn kiếp bị cấm sùng sao!" Từ Nhị trừng mắt, tức giận nói.

Y cho rằng bản thân có thể chịu đựng, ít nhất đối mặt với ân nhân cứu mạng là Sở Từ và Sở Đường này có thể lấy thái độ cảm ơn. Nhưng y làm không được.

Khi còn nhỏ, người khác nhìn y với ánh mắt đồng tình. Bởi vì y có mẹ kế ở trên. Ngay cả bạn học và bạn hàng xóm trong thôn cũng không thích chơi với y. Những người đó nói y giống con gái, tương lai sẽ bị mẹ kế gả ra ngoài. Y vẫn luôn sợ hãi sẽ có một ngày như vậy. Đặc biệt là khi anh trai đi lính, mỗi ngày y đều run sợ trong lòng. Kết quả vẫn trở thành đàn ông Sở Từ mua về.

Ngày đó cắt đứt quan hệ với Sở Từ, y vui vẻ tự đáy lòng. Bởi vì có rất nhiều người bắt đầu hâm mộ y, hâm mộ y có anh trai tốt, cũng không phải là ở rể, tất cả đều trở nên tốt lên. Thậm chí bởi vì chuyện này y từ chối ý tốt của bà... Nghĩ đến người trước đó gặp ở trường học, trong lòng Từ Nhị rụt lại.

Từ Vân Liệt hiển nhiên bị những lời nói của Từ Nhị làm cho rất sốc. Đặc biệt là nghe được một câu cuối cùng, con tức giận đã không nhận được nữa.

"Cút!" Từ Vân Liệt xụ mặt, kiêu chể không được nắm chặt tay mình. Cái gì gọi là tên khốn kiếp bị cấm sừng chứ? Chẳng lẽ bởi vì nó, cả đời Sở Từ chỉ ở trong nhà, vĩnh viễn không được lấy chồng sao?

Bản thân nếu không sợ bóng tà, nó đã không có gì với Sở Từ, cần gì phải để ý Sở Từ tìm người khác chứ? Mặc dù người kia là anh trai nó xác thực sẽ có chút ảnh hưởng không tốt lắm. Nhưng những việc này không phải không giải quyết được. Nhưng nó khen ngược, người khác mới phun nước miếng nó đã gặp không ngừng đưa hòng súng nhắm ngay người nhà!

"Anh à, nếu anh muốn em cút thì em sẽ cút thật xa. Mấy ngày hôm trước bà ta đã đến trường học tìm em, em sẽ đi theo bà ta. Bất luận như thế nào, cũng tốt hơn ở trong thôn bị người xem thường." Từ Nhị nhìn Từ Vân Liệt, giọng run rẩy, nói xong hờ hững xoay người.

Trong mắt của Từ Vân Liệt hiện lên một tia cảm xúc khác. Nhưng dưới chân lại giống như mọc rễ, trong vòng thời gian ngắn nhất đưa ra lựa chọn.

Bà ta trong miệng em trai là chỉ mẹ ruột của hai anh em bọn họ. Người phụ nữ năm đó ghét bỏ chân ba bị tàn tật mà ly hôn bỏ đi. Nhưng khi đó em trai còn nhỏ tuổi, nên không có ấn tượng xấu về mẹ ruột của mình. Cho nên khi còn bé từng chờ mong người phụ nữ kia xuất hiện. Lại chưa từng nghĩ thật sự sẽ xuất hiện.

"Mấy năm nay anh đã lên kế hoạch cho em không ít. Bây giờ em tự quyết định cuộc sống của bản thân mình. Cho nên anh sẽ không giữ em lại." Từ Vân Liệt nói sau lưng y một câu, giọng bay tới bên tai Từ Nhị, làm cho bàn chân y hơi loạng choạng, đôi mắt đỏ bừng càng thất vọng hơn.

Sở Đường không nghe hiểu "bà ta" trong lời nói của Từ Nhị là ám chỉ ai. Bởi vậy hơi mê mang. Nhưng nhìn thấy Từ Nhị cứ rời đi như thế, tức giận đồng thời cũng hơi bất an. Giữa anh em nào không có cãi nhau chứ? Cậu trách Từ Nhị cũng có lý. Nhưng bây giờ luôn cảm thấy Từ Nhị dường như đã có một quyết định kinh khủng nào đó. Đó là một loại cảm giác khác đối với cậu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 232: Con không chê mẹ xấu

Editor: demcodon

Lúc trước Sở Đường ở nhà họ Sở, tuy đông anh em nhưng không có một người có thể chơi thân, chỉ là những ngày nay chơi với Từ Nhị mới cảm thấy cuộc sống thú vị. Hôn nữa Từ Nhị này ngoại trừ lòng tự trọng mạnh hơn, những mặt khác đều có thể chơi thân. Đặc biệt là trong việc học, trong khoảng thời gian này hai người cùng nhau cố gắng và tiến bộ rất lớn. Cũng bởi vậy, giờ phút này nhìn thấy Từ Nhị không quay đầu lại mà rời đi, nhìn không được hơi có mềm lòng lo lắng, vội vàng hỏi Từ Vân Liệt: "Anh Từ, người vừa rời cậu ấy nhắc tới là ai vậy? Từ Nhị sẽ không thật sự muốn đi theo người kia chứ!"

Trong mắt Từ Vân Liệt chợt lóe lên tia lo lắng, nhưng đảo mắt đã rút lại mở miệng nói: "Nó đã có tâm tư rời đi từ lâu. Nếu không chút việc nhỏ này sao có thể đuổi nó đi được? Nhưng đi rồi cũng tốt, sau khi ra ngoài nó sẽ biết thái độ của mình sai như thế nào."

Sở Đường lại sùng sốt, không đợi cậu tiếp tục hỏi Từ Vân Liệt lại nói: "Người nọ là mẹ ruột của anh và thằng hai."

Sở Đường lập tức rút lại nghi vấn phía sau lại. Sau khi biết Từ Nhị, cậu đối với chuyện nhà họ Từ cũng có vài phần hiểu biết. Trương Hồng Hoa là mẹ kế ba Từ cưới sau này, mà vợ trước của ba Từ nghe nói là người phụ nữ rất xinh đẹp. Chẳng qua năm đó sau khi ba Từ đào than đá té ngã gãy chân, người phụ kia cảm thấy đi theo ông không thể trông cậy vào. Cho nên ly hôn đường ai nấy đi.

Từ Vân Liệt xoay người về sân, bước chân hơi nặng nề. Từ Vân Liệt mặc dù có hai đứa em trai. Nhưng thằng ba Từ Vân Đổng dù sao không phải cùng một mẹ sinh ra, giữa nhau cách một tầng, quan hệ cũng không thân thiết. Mà Từ Nhị thì khác, là hấn che chở lớn lên. Đột nhiên bởi vì sự lựa chọn của hấn mà âm thầm không thoải mái, trong lòng hấn tự nhiên cũng sẽ không dễ chịu.

Sở Từ cũng dừng công việc trong tay. Sau khi nghe được Từ Vân Liệt giải thích cũng hơi ngạc nhiên: "Anh không ngăn cản cậu ấy?"

Người này cho dù lại nói những lời vô liêm sỉ cũng là em ruột của Từ Văn Liệt. Huống chi trong lòng Sở Từ cũng hiểu rõ tuổi Từ Nhị không lớn, đúng là lúc xúc động muốn cứu vớt thể diện, tâm tư không hư, hoàn toàn không giống với Sở Thiên Dũng nhà họ Sở. Thậm chí Hoàng Kiến Tân nhà họ Hoàng, cũng bởi vì như thế năng mới chịu đựng không có ra tay đánh y một trận. Mặc dù vừa rồi trong lòng nàng rất muốn làm như vậy.

"Ngăn cản có lợi ích lợi? Chính nó muốn sống với người phụ nữ kia, ngăn được nhất thời cũng không ngăn được cả đời, không tự mình thử xem nó vĩnh viễn không biết được ai mới đối xử tốt với nó." Từ Văn Liệt nói.

Sở Từ vừa nghe, mặc dù cảm thấy Từ Văn Liệt suy nghĩ nhiều. Nhưng cũng nhìn không được gạt đầu đồng ý với ý của hắn. Người khác khuyên can một vạn lần cũng không bằng bản thân tự mình ném thử một lần.

"Mẹ anh rốt cuộc là người như thế nào, anh còn nhớ rõ không?" Sở Từ lại nhìn không được hỏi một câu.

Khi nói chuyện với mọi người, Từ Văn Liệt luôn nhìn vào khẩu hình và biểu cảm của họ. Đặc biệt khi đối phương là Sở Từ nhìn còn nghiêm túc hơn. Nếu là người xa lạ, tuyệt đối sẽ không tin lời tai hắn có vấn đề.

"Con không chê mẹ xấu." Từ Văn Liệt nói xong một câu không tiếp tục nhiều lời.

Nhưng lòng lại có một kết luận. Mặc dù mẹ ruột của hắn không xấu, nhưng tính tình cũng không tốt lắm. Hắn chỉ nhớ rõ khi còn nhỏ sống ở chỗ khác, ngày nào ba đi làm về, mẹ đều chửi rủa, ghét bỏ trên người ba dơ bẩn. Mà khi ba vắng nhà, mẹ cũng trêu chọc không ít người lung tung rồi loạn vào nhà. Có thể nói không phải người vợ tốt. Ngoài chuyện đó ra, năm đó bà cũng không đối xử tốt với mình và em trai vừa mới sinh ra, sợ mất đáng nên không chịu cho em trai uống sữa mẹ, là hắn ôm em trai cầu xin người phụ nữ nhà kế bên cho em trai uống sữa kế mới miễn cưỡng qua ngày. Bởi vì bà đẹp nên ba đặc biệt dung túng bà, ngược lại giống như Võ Đại Lang trong tiểu thuyết.

Bởi vậy mặc dù qua mười mấy năm, hắn cũng tuyệt đối cũng không tin người phụ nữ kia sẽ đột nhiên thay đổi tốt. Bây giờ tìm đến thằng hai chưa chắc có thể đối xử tử tế. Nhưng thằng hai dù sao không phải con gái, ném chút khó sở nếu có thể hiểu chuyện ngược lại cũng chưa chắc là không thể.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Đi làm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: demcodon

Mặc dù Từ Văn Liệt chỉ nói mấy chữ nhưng ý ngược lại càng rõ ràng. Nhưng dù sao cũng là chuyện nhà của hắn, năng để ý quá nhiều cũng không tốt lắm. Bởi vậy đành rút lòng hiếu kỳ về.

Hôm nay là một ngày chủ nhật đẹp trời, nhưng bầu không khí vô cùng lạnh lẽo. Từ Nhị vừa đi, Sở Đường im lặng hơn một chút, nhìn qua hơi thất thần. Tất nhiên, dưới cái nhìn của Sở Từ, Từ Văn Liệt nhìn như mặc kệ Từ Nhị kỳ thật trong lòng cũng không nở. Nhưng dù sao hắn cũng lớn tuổi hơn, những tình cảm này không lộ ra bên ngoài. Bởi vậy mới làm cho người ta nhìn không ra mà thôi, mà trong lòng khẳng định lo lắng không thể ít hơn Sở Đường.

Tất nhiên, Sở Từ cũng không phải là không hiểu. Nếu đổi thành Sở Đường, nàng cũng không yên lòng giống như vậy.

"Bắt đầu từ sáng mai, buổi sáng anh đến đây. Sau khi luyện võ xong sẽ đi lên huyện đi làm. Em ở nhà nếu nhiều việc làm không xuê không bằng thuê người giúp đi." Lúc ăn cơm thì Từ Văn Liệt đột nhiên mở miệng nói.

"Anh đi lên huyện làm việc? Sau này không trở về quân đội à?" Sở Từ sợ hãi, trong lòng lại đáng tiếc.

Từ Văn Liệt chính là hạt giống tốt. Lúc nàng dạy võ thuật đã sờ qua xương cốt. Nếu cố gắng luyện tốt thì thành tích võ thuật khẳng định sẽ không thấp. Ngoài ra hắn cũng có không ít kiến thức về mặt đánh giặc, việc lập công chỉ là vấn đề thời gian. Nếu như bởi vì lỗi tai bị tật xấu mà mất đi tiền đồ thật sự đáng tiếc.

"Thính lực của anh trong 1-2 năm chưa chắc có thể khôi. Mỗi ngày rảnh rỗi ở nhà hơi lãng phí thời gian. Đúng lúc anh ở quân đội cũng học được một số kỹ năng cơ khí, có quen chiến hữu trên huyện. Anh đi làm cố vấn, mỗi tháng còn có thể lấy được nhiều tiền." Từ Văn Liệt giải thích.

Sở Từ thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Vậy là tốt rồi. Nhưng em cũng sẽ nghĩ cách giúp thính lực của anh."

Mặc dù bây giờ Từ Văn Liệt rảnh rỗi ở nhà, nhưng mỗi tháng còn có tiền trợ cấp của quân đội phát, không tính ít. Bởi vì hắn xem như Đại đội trưởng, cho nên nhiều hơn binh lính bình thường một chút. Trước khoảng 8-90 đồng, ngoài ra còn có một số phiếu gạo và phiếu thịt. Về phần kỹ năng cơ khí hắn vừa mới nói kia người bình thường khẳng định không làm được. Cho nên tiền lương khẳng định cũng không thấp.

Ban đầu Từ Văn Liệt cũng không nghĩ sẽ đồng ý làm chỉ đạo cố vấn cho chiến hữu. Dù sao lần này hắn về nhà chủ yếu là dưỡng thương là chính. Nhưng

bên chiến hữu vừa mới bắt đầu kinh doanh, đối phương cũng đồng ý với hẳn trước lấy kỹ thuật tham gia. Chờ sau khi tích góp chút tiền sẽ đầu tư vào. Tương lai cũng có thể chia hoa hồng, về mặt kinh tế sẽ không đến mức không xứng với Sở Từ.

Từ Vân Liệt làm việc rất đáng tin cậy. Cho nên Sở Từ cũng không hỏi nhiều.

* * *

Đến buổi tối, cảm xúc của Sở Đường cũng tiêu tan, đặc biệt đến nhà họ Từ một chuyến. Nhưng cũng là không công.

Trong nhà họ Từ, ngoại trừ ba Từ chính là hai mẹ con Trương Hồng Hoa. Căn bản không có bóng dáng Từ Nhị. Thậm chí lúc Sở Đường mở miệng hỏi thì Trương Hồng Hoa lại nói một cách kỳ quái: "Tìm thằng hai? Hừ, thằng cả và thằng hai nhà tao không phải đều bị hồ ly tinh là chị mày quyến rũ đi sao? Một đứa thấp hèn còn muốn quyến rũ thằng cả nhà tao, nó cũng không xem lại bản thân có xứng hay không! Đúng lúc mày trở về nói cho chị mày biết, cứ nói vợ chồng tao làm trưởng bối đã tìm vợ cho thằng cả, mày nói cho nó chết tâm tư kia đi!"

Sở Đường vô duyên bị ăn mắng, nhưng không cãi lại người đàn bà đánh đá Trương Hồng Hoa này, nghẹn một hồi. Trước khi đi quăng hai chữ rất rõ ràng: "Bà nhỏ!"

Mặc dù Trương Hồng

Hoa chưa từng đi học, nhưng cũng biết hai chữ này có ý gì. Nhất thời giận sôi lên, lại bắt đầu âm ỉ với ba Từ:
"Ông có nghe hay không? Nó nói tôi là bà nhỏ, nói tôi là vợ bé! Cái thứ có mẹ sinh không có mẹ dạy, không phải thứ giống giống như chị nó..."

Sở Đường lo lắng thoáng nghe được lời nhục mạ, nhưng lại đều nhìn xuống. Bây giờ tranh cãi với Trương Hồng Hoa này thì có lợi ích gì? Chỉ là nhất thời miệng lưỡi nhanh mà thôi. Chung quy có một ngày, cậu sẽ dùng bản thân chứng minh phá hỏng miệng những người này!

Chương 234: Thần tiên sống

Editor: demcodon

Sở Đường không chọc được người không có lòng tự trọng như Từ Nhị. Dù sao Từ Nhị mặc dù đáng thương, nhưng từ nhỏ còn có Từ Vân Liệt che chở. Mà cậu vẫn luôn dựa vào bản thân. Nếu mỗi ngày so đo lời ra tiếng vào của người khác thì bị chọc đến tức chết rồi, làm sao

còn có thể sống khỏe mạnh rắn chắc như vậy?

Nghĩ đến Từ Nhị, Sở Đường thở dài. Mặc kệ nói như thế nào, cậu vẫn hy vọng Từ Nhị có thể sớm nghĩ thông, lại càng không cần lo vì việc này làm chậm trễ việc học.

Cho đến buổi tối, Sở Đường cũng không phát hiện Từ Nhị về thôn. Lúc này mới xem như đã chết tâm, nghĩ thứ hai đến trường học nhìn thấy mặt thì lại ời kiên nhẫn khuyên nhủ. Sau khi quyết định cậu cũng không suy nghĩ nhiều nữa, cố gắng tận hưởng niềm vui được ở ngôi nhà mới.

Từ đường và nhà mới không thể so sánh được. Thậm chí ngay cả lúc trước ở nhà họ Sở cũng không sung sướng như ở nhà mới.

Nhà họ Sở dù sao hơi cũ xưa, mà thân phận cậu xấu hổ. Cho nên khi ở nhà họ Sở cũng là phòng tệ nhất, có đôi khi còn bị lũ đĩa con của cậu cả chen rớt xuống đất ngủ một đêm. Lúc đến đêm khuya tĩnh lặng thì từ trên đầu có những con dế chạy xung quanh. Thậm chí thỉnh thoảng còn bị mấy con côn trùng nhiều chân cắn mấy cái. May mắn những côn trùng trong thôn không có độc, bằng không đã bị cắn chết.

"Chị, mùi hương những thuốc mỡ này dường như thay đổi. Chị lại đổi bài thuốc khác sao?" Buổi tối, chỉ còn hai chị em, Sở Đường chịu khó giúp đỡ làm việc.

Trước mặt là một nồi thuốc đã nấu xong, tỏa ra một mùi thơm nhàn nhạt đang được hai người vò thành từng viên, màu xanh biếc giống như bánh đậu bình thường.

"Thuốc trị chấy ngứa không bán được bao lâu nữa. Nhưng bây giờ làm thuốc trị tổn thương do lạnh còn quá sớm. Cho nên chị bào chế trước một số viên thuốc tẩy giun, thứ này đều cho trẻ con uống. Ngày mai bác sĩ trong thôn đã trở lại, chị đưa thuốc này cho ông ấy xem có vui lòng bán giúp chị hay không." Sở Từ giải thích.

Hoàn cảnh trong thôn không được tốt lắm, thức ăn của bọn trẻ bị trộn lẫn với một số thứ không sạch sẽ. Mặc dù trạm y tế cũng có một số loại thuốc tẩy giun, nhưng mùi vị không được tốt lắm. Mà viên thuốc của nàng thì khác. Bên trong bỏ thêm một số trái cây không ảnh hưởng tác dụng thuốc, ném vào sẽ có mùi thơm trái cây. Hơn nữa uống nhiều cũng không có tác dụng phụ.

Mặc dù còn chưa gặp mặt vị bác sĩ kia. Nhưng nghe Trương Quế Vân nói bác sĩ kia là người già trong thôn, nghe nói tổ tiên có bác sĩ nổi tiếng. Trước chiến loạn trong nhà cũng rất giàu có, xem như là bá chủ ngành y trong huyện. Chẳng qua sau đó đất đai bị đập hư, nhà cửa bị phá hủy, chỉ còn lại tính mạng. Từ đó đến nay ông định cư ở thôn Thiên Trì không khác gì thôn dân bình thường. Ngay từ đầu ông vẫn làm bác sĩ y học cổ truyền. Sau đó trạm y tế trong huyện mở cuộc thi đào tạo, ông lại học mấy chiêu kỹ thuật chích của Tây y nên trở thành bác sĩ có biên chế.

So sánh với những bác sĩ thị trấn khác, ông bác sĩ thôn Thiên Trì này được coi như là cao nhân rồi, được mệnh danh là 'Thần tiên sống'. Tất nhiên, ngược lại cũng không phải y thuật của ông cao siêu đến mức chữa người chết thành sống, mà là vốn dĩ họ của ông là Hoắc, nó

dong am với con sông trôi.

Vì 'Thần tiên sông' này chỉ có đứa cháu gái. Đứa cháu gái kia năm này mới 6-7 tuổi, là ông nhặt được ở trên núi, cũng không biết là con nhà ai nuôi không nổi mới nhả tâm vứt đứa nhỏ. Bởi vậy có thể thấy được Hoắc thần tiên tâm địa tốt. Hơn nữa nghe Trương Quế Vân nói ông rất si mê trị bệnh cứu người, tính cách cũng không ngoan cố, làm người cực kỳ không tệ, cũng chính vì nguyên nhân như vậy Sở Từ mới có suy nghĩ muốn tiếp xúc với ông ấy.

Trước kia Sở Đường cũng đã từng qua thuốc tẩy giun. Nhưng không có hiệu quả như loại trước mắt. Nếu Sở Từ không hiểu, không chừng thực sự sẽ có đứa trẻ cho rằng đây là kẹo bình thường.

"Chị, chị cũng biết được rất nhiều thứ." Sở Đường khen ngợi từ đáy lòng. Tiếp theo ra vẻ tùy ý nói tiếp: "Chị, chờ qua hai năm nữa chúng ta đưa ruộng đất cho người khác trông đi, chúng ta vào thành phố được không?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Thần tiên sông

Editor: demcodon

Sở Đường không chọc được người không có lòng tự trọng như Từ Nhị. Dù sao Từ Nhị mặc dù đáng thương, nhưng từ nhỏ còn có Từ Văn Liệt che chở. Mà cậu vẫn luôn dựa vào bản thân. Nếu mỗi ngày so đo lời ra tiếng vào của người khác thì bị chọc đến tức chết rồi, làm sao còn có thể sống khỏe mạnh rắn chắc như vậy?

Nghĩ đến Từ Nhị, Sở Đường thở dài. Mặc kệ nói như thế nào, cậu vẫn hy vọng Từ Nhị có thể sớm nghĩ thông, lại càng không cần bởi vì việc này làm chậm trễ việc học.

Cho đến buổi tối, Sở Đường cũng không phát hiện Từ Nhị về thôn. Lúc này mới xem như đã chết tâm, nghĩ thứ hai đến trường học nhìn thấy mặt thì lại ờ kiên nhẫn khuyên nhủ. Sau khi quyết định cậu cũng không suy nghĩ nhiều nữa, cố gắng tận hưởng niềm vui được ở ngôi nhà mới.

Từ đường và nhà mới không thể so sánh được. Thậm chí ngay cả lúc trước ở nhà họ Sở cũng không sung sướng như ở nhà mới.

Nhà họ Sở dù sao hơi cũ xưa, mà thân phận cậu xấu hổ. Cho nên khi ở nhà họ Sở cũng là phòng tệ nhất, có đôi khi còn bị ba đưa con của cậu cả chen rớt xuống đất ngủ một đêm. Lúc đến đêm khuya tĩnh lặng thì từ trên đầu có những con dế chạy xung quanh. Thậm chí thỉnh thoảng còn bị mấy con côn trùng nhiều chân cắn mấy cái. May mắn những côn trùng trong thôn không có độc, bằng không đã bị cắn chết.

"Chị, mùi hương những thuốc mỡ này dường như thay đổi. Chị lại đổi bài thuốc khác sao?" Buổi tối, chỉ còn hai chị em, Sở Đường chịu khó giúp đỡ làm việc.

Trước mặt là một nồi thuốc đã nấu xong, tỏa ra một mùi thơm nhàn nhạt đang được hai người vo thành từng viên, màu xanh biếc giống như bánh đậu bình thường.

"Thuốc trị chảy nắng không bán được bao lâu nữa. Nhưng bây giờ làm thuốc trị tổn thương do lạnh còn quá sớm. Cho nên chị bào chế trước một số viên thuốc tẩy giun, thứ này đều cho trẻ con uống. Ngày mai bác sĩ trong thôn đã trở lại, chị đưa thuốc này cho ông ấy xem có vui lòng bán giúp chị hay không." Sở Từ giải thích.

Hoàn cảnh trong thôn không được tốt lắm, thức ăn của bọn trẻ bị trộn lẫn với một số thứ không sạch sẽ. Mặc dù trạm y tế cũng có một số loại thuốc tẩy giun, nhưng mùi vị không được tốt lắm. Mà viên thuốc của nàng thì khác. Bên trong bỏ thêm một số trái cây không ảnh hưởng tác dụng thuốc, ném vào sẽ có mùi thơm trái cây. Hơn nữa uống nhiều cũng không có tác dụng phụ.

Mặc dù còn chưa gặp mặt vị bác sĩ kia. Nhưng nghe Trương Quế Vân nói bác sĩ kia là người già trong thôn, nghe nói tổ tiên có bác sĩ nổi tiếng. Trước chiến loạn trong nhà cũng rất giàu có, xem như là bá chủ ngành y trong huyện. Chẳng qua sau đó đất đai bị đập hư, nhà cửa bị phá hủy, chỉ còn lại tính mạng. Từ đó đến nay ông định cư ở thôn Thiên Trì không khác gì thôn dân bình thường. Ngay từ đầu ông vẫn làm bác sĩ y học cổ truyền. Sau đó trạm y tế trong huyện mở cuộc thi đào tạo, ông lại học mấy chiêu kỹ thuật chích của Tây y nên trở thành bác sĩ có biên chế.

So sánh với những bác sĩ thị trấn khác, ông bác sĩ thôn Thiên Trì này được coi như là cao nhân rồi, được mệnh danh là 'Thần tiên sống'. Tất nhiên, ngược lại cũng không phải y thuật của ông cao siêu đến mức chữa người chết thành sống, mà là vốn dĩ họ của ông là Hoắc, nó đồng âm với chữ sống thôi.

Vị 'Thần tiên sống' này chỉ có đứa cháu gái. Đứa cháu gái kia năm nay mới 6-7 tuổi, là ông nhặt được ở trên núi, cũng không biết là con nhà ai nuôi không nổi mới nhẫn tâm vứt đứa nhỏ. Bởi vậy có thể thấy được Hoắc thần tiên tâm địa tốt. Hơn nữa nghe Trương Quế Vân nói ông rất si mê trị bệnh cứu người, tính cách cũng không ngoan cố, làm người cực kỳ không tệ, cũng chính vì nguyên nhân như vậy Sở Từ mới có suy nghĩ muốn tiếp xúc với ông ấy.

Trước kia Sở Đường cũng đã uống qua thuốc tẩy giun. Nhưng không có mùi thơm như loại trước mắt. Nếu Sở Từ không nói, không chừng thực sự sẽ có đứa trẻ cho rằng đây là kẹo bình thường.

"Chị, chị cũng biết được rất nhiều thứ." Sở Đường khen ngợi từ đáy lòng. Tiếp theo ra vẻ tùy ý nói tiếp: "Chị, chờ qua hai năm nữa chúng ta đưa ruộng đất cho người khác trông đi, chúng ta vào thành phố được không?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xàng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 235: Học nghề

Editor: demcodon

Sở Đường đã nghĩ rất rõ ràng. Nếu vẫn cứ ở trong thôn chị căn bản không có khả năng tìm được người tốt. Thậm chí cho dù thật sự tình đầu ý hợp với anh Từ cũng sẽ bị các thôn dân bàn tán đàm tiếu. Chỉ bằng đi cho xong chuyện.

Tất nhiên, mặc dù rời khỏi thôn Thiên Trì không khó. Nhưng cũng không thể nói đi là đi. Dù sao tương lai vào đại học. Thậm chí là kết hôn sinh con đều phải dựa vào trong thôn viết giấy chứng nhận. Bây giờ nếu đi, tương lai muốn trở về làm cũng khó.

Mà hai năm sau, tin tưởng Sở Từ cũng có thể có không ít tiền tài và năng lực. Mà cậu không có gì xảy ra ngoài ý muốn đã là sinh viên, cũng có thể có uy danh nhất định.

Sở Từ biết rõ hướng đi tương lai của mình, ý kiếng cũng không khác gì Sở Đường. Cho nên cười ha ha gật đầu. Tất nhiên, nàng muốn rời khỏi thôn Thiên Trì chủ yếu là muốn nhìn thế giới bên ngoài một chút mà thôi.

Trong lòng hai chị em hiểu rõ mà không nói ra.

* * *

Sáng sớm hôm sau, Sở Từ mang theo thuốc viên đã làm xong, lại xách một con gà mái đi đến nhà Hoắc thần tiên.

Hoắc thần tiên là một ông lão nuôi một đứa trẻ 5-6 tuổi, trong nhà không có ruộng, chỉ có thể mua thức ăn. Mà người trong thôn bị bệnh nhẹ mới có thể

tìm ông lấy thuốc. Nếu như bệnh nặng đã sớm đi bệnh viện lớn ở trên huyện. Cho nên thu vào cũng hơi miễn cưỡng, cuộc sống bình thường quá căng thẳng. Cho nên Sở Từ mang một con gà mái có thể đẻ trứng biểu đạt thành ý.

Trương Quế Vân rất thân với Hoắc thần tiên. Trước đây lúc bà đi bệnh viện chăm sóc Hoắc thần tiên đã đề cập qua đến cô. Bởi vậy lúc Sở Từ vào cửa, ông ở trong sân cũng không ngạc nhiên.

Hoắc thần tiên này khoảng 60 tuổi, tóc muối tiêu, có lẽ là bệnh nặng mới khỏi. Cho nên không có tinh thần. Ông mặc một chiếc áo dài màu xám đen, kiểu cổ xưa, cũng không biết bộ quần áo này đã bao nhiêu năm, những đường may không còn rõ ràng. Gương mặt tràn đầy nếp nhăn đeo một cặp kính lão dày cộm, đang phân loại những dược liệu đã lâu chưa xử lý.

Mà bên cạnh Hoắc thần tiên là một cô bé nhỏ gầy thất hai bím tóc, tóc màu vàng nhạt, đôi mắt rất dễ thương, ngũ quan cũng rất ngay thẳng, là một người đẹp.

"Xin chào Hoắc thần tiên." Sở Từ vừa vào cửa lập tức chào hỏi.

"Ông nội, chị này chính là người muốn học nghề với ông sao?" Cô bé bên cạnh mở to hai mắt nhìn Sở Từ hỏi.

Hoắc thần tiên xoa tóc cô cháu nhỏ không phủ nhận.

Sở Từ thật sự là có ý học y. Dù sao bản thân có kiến thức dược lý của sách Phúc Duyên. Nhưng đó điều là đơn thuốc, đối mặt với bệnh nhẹ bản thân có thể tùy tiện tìm một đơn thuốc tương tự để trị. Nhưng nếu bệnh nặng thì không được. Cho nên vẫn cần phải có thầy dạy mới thành. Mà tiểu hòa thượng mặc dù cũng biết, nhưng cậu hiểu được có chút cao thâm khó đoán, những thứ cơ bản ngược lại tiểu hòa thượng còn không thành thạo bằng một bác sĩ bình thường. Dù sao Hoắc thần tiên là người có kinh nghiệm, đi theo ông học tuyệt đối không tính bồi nhọ.

Sở Từ từ trước đến nay tôn trọng người có tài. Cho nên quy tắc này không hề bị coi thường chút nào, thái độ tôn trọng như thế xem như là lần đầu tiên.

"Cô bé, em tên là gì?" Sở Từ cười hỏi một câu.

"Nha Nha." Bé gái nghiêm túc nói.

Sở Từ hơi sững sốt, tên này cũng thật đủ đơn giản.

"Đứa nhỏ tên thật là Hạnh Quả." Hoắc Thần Tiên nhìn cháu gái với ánh mắt tràn ngập yêu thương, ở bên cạnh nói thêm một câu.

Hoắc Hạnh Quả... Khóe miệng Sở Từ hơi co giật, cái tên này cũng không tốt sao?

Hoắc Thần Tiên giống như không nhìn thấy biểu cảm của Sở Từ, nói tiếp: "Ông đã xem qua thuốc trị chảy nắng của con, nó khá tốt, không có thuốc gây kích ứng, có ít tác dụng phụ, là thứ tốt."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 236: Bác sĩ nghèo

Editor: demcodon

Sau khi nhận được lời khen của Hoắc thần tiên, Sở Từ nhếch miệng cười cười thả đồ trong tay xuống sân, phui phui tay đi qua. Nàng nhìn dược liệu dưới đất thì cười cười, ngồi xổm xuống giúp ông cùng chọn lựa.

Dược liệu này là ngọc trúc, đã được phơi nắng sấy khô thành mảnh lớn nhỏ. Nhưng có thể để trong thời gian dài nên một ít trong đó đã bị hư. Hoắc thần tiên đang chậm rãi nhặt toàn bộ ngọc trúc hư ra.

"Con biết dược liệu này không?" Hoắc thần tiên nhin không được hỏi một câu.

Lúc Trương Quế Vân đến bệnh viện thăm ông, mỗi câu đều không thể thiếu "Sở Từ", gần như đã khen ngợi con bé này lên tận trời. Mặc dù ông không có tiếp xúc với Sở Từ quá nhiều. Nhưng trước đó cũng đã gặp mặt không ít lần, ấn tượng thật sự là... không tốt lắm. Ông thật sự không biết được danh tiếng của con bé này đã thay đổi như thế nào trong thời gian ông nằm viện.

Hơn nữa, lúc sáng sớm hôm nay trở về cũng có rất nhiều người đến thăm ông. Ông lập tức hỏi chuyện về Sở Từ, nghe được câu trả lời cũng hơi khác trước kia.

Nếu là trước kia, những hàng xóm này nếu nhắc đến tên Sở Từ khẳng định lập tức khịt mũi coi thường, ước gì có thể phun nước miếng về phía con bé kia. Nhưng hôm nay lại khác, trên gương mặt bọn họ cũng không có vẻ khinh thường và chán ghét như trước kia kia. Còn có mấy bà khen Sở Từ bây

giờ siêng năng cần cù, còn dựa vào năng lực của mình xây nhà lớn. Chỉ có điều không đẹp chính là cuộc hôn nhân của con bé kia lại làm trò cười.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, bây giờ các thôn dân không ưa cô chỉ bắt nguồn từ cuộc hôn nhân mà thôi. Nhưng bọn họ đã khẳng định nhiều về nhân phẩm của cô, rất khác so với trước đây. Cũng bởi vậy, ông cũng rất tò mò về Sở Từ này.

"Đây là ngọc trúc, chủ yếu có tác dụng tư âm nhuận phế, sinh tân dưỡng vị." Sở Từ nói đơn giản khái quát.

Hai mắt của Hoắc thần tiên sáng ngời: "Vậy con có biết bây giờ ông tìm nhiều ngọc trúc như vậy là làm gì không?"

Trên trán Hoắc thần tiên còn quần băng gạc trắng, nhìn hơi đáng thương. Nghe nói ông nửa đêm đi khám bệnh cho thôn dân, kết quả không cẩn thận ngã vỡ đầu. Trong thôn mặc dù chỉ có một mình ông là bác sĩ. Nhưng ông dựa vào khả năng chữa bệnh này lại không kiếm được bao nhiêu tiền, người nghèo đến mức không xu dính túi. Nhưng trong thôn vì khen ngợi lòng tốt của ông nên thanh toán viện phí cho ông.

Lại nói tiếp cũng có vài phần buồn cười, ông lão này làm bác sĩ cả đời, đến lượt mình cần đi khám bệnh thì thiếu chút nữa bởi vì tiền mà không thể chữa bệnh. Sở Từ không khỏi cảm thấy ông lão này hơi ngốc.

Nàng không phải một con quỷ tham lam. Nhưng nếu nàng là Hoắc thần tiên, cho dù săn sóc thôn dân nhưng nên thu phí khám bệnh nàng tuyệt đối nghiêm túc. Dù sao không nuôi sống nổi bản thân làm sao còn chăm sóc người khác được? Hơn nữa, ông lão này còn đưa cháu gái. Cho dù không nghĩ cho bản thân, cũng nên lo lắng cho tương lai của cháu gái một chút.

Hoắc thần tiên nhìn qua cũng khoảng 6-70 tuổi, trải qua lần té ngã này nguyên khí tổn thương lớn, còn không biết có thể sống được mấy năm nữa. Nếu ông đi, thôn dân có lẽ sẽ vì ông chăm sóc con bé Hạnh Quả này 1-2 năm. Nhưng thời gian dài ai còn có thể quan tâm đến nó chứ?

Nhưng nàng sẽ không nói những lời trong lòng ra trước mặt Hoắc thần tiên. Bởi vậy chỉ nghiêm túc trả lời câu hỏi của ông: "Thời tiết thu đông khô ráo, nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch lớn. Bởi vậy đến thời tiết này sẽ phát nóng, làn da khô nứt. Thậm chí có rất nhiều người ho khan cảm mạo. Mà ngọc trúc có tác dụng tư âm nhuận phế, sinh tân dưỡng vị. Cho nên chuẩn bị nhiều một chút lo trước khỏi họa." Sở Từ chỉ dựa theo sách Phúc Duyên học được tác dụng của dược liệu. Về phần hai câu trước là do nàng đoán

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237: Ràng buộc

Editor: demcodon

Hoắc thần tiên nghe Sở Từ giải thích thì gật đầu. Nhưng tiếp theo vừa cười vừa bổ sung nói: "Y học cổ truyền cho rằng làm mát phổi dưỡng dạ dày, trong khi mùa thu là nguồn gốc chính cho sự khô nóng. Trong sáu tị nạn, khô nóng là tà khí chính. Cho nên mùa thu càng dễ tổn thương phổi. Mà tây y cho rằng mùa thu đông là mùa dễ mắc các bệnh về đường hô hấp. Nguyên nhân chủ yếu là lúc chuyển mùa, chênh lệch nhiệt độ lớn, đặc biệt là ban ngày và ban đêm. Thu đông mọi người hoạt động cũng ít, khả năng trong phòng thông gió cũng sẽ yếu đi. Cho nên thể chất cũng sẽ xấu đi."

Hoắc thần tiên nói chính xác hơn, nhưng ý chính cũng giống những gì Sở Từ biểu đạt.

"Mặc dù con chưa từng học y thuật, nhưng cũng có hiểu biết về dược liệu. Vốn dĩ ông cũng không có ý nhận học trò. Nhưng nghĩ đến con nếu không hiểu y thuật, tương lai dùng thuốc lung tung ngược lại sẽ hại mình hại người. Cho nên ông dạy cho con cũng không có gì. Nhưng nếu con muốn học phải nghiêm túc, không thể ỷ vào có chút khả năng đã tự cao tự đại. Ngoài ra, nếu ông không đồng ý cho con ra tay thì con tuyệt đối không được chủ động cho bệnh nhân uống thuốc." Hoắc thần tiên nghiêm túc nói.

Sau khi ông trở về thì nghe nói lúc Sở Từ xây nhà, ông Khang trong thôn bởi vì đột nhiên ăn quá nhiều món ngon khó tiêu nên bụng đau. Lúc ấy chính là Sở Từ nấu thuốc cho ông Khang uống.

Mặc dù nói lúc ấy ông Khang nhất định không chịu đi bệnh viện nên Sở Từ mới thành công. Nhưng hôm nay nhìn thấy Sở Từ thì ông đã hiểu được nguyên nhân lớn nhất trong đó vẫn là con bé này muốn chứng minh tài cán của mình mới xem ông Khang làm bè, hiển nhiên không coi trọng nhiều đến tính mạng của con người.

Ông đã sống mấy chục năm, đọc sách còn nhiều hơn người khác, gặp gỡ nhiều người hơn các thôn dân. Cho nên mặc dù mới chính thức gặp mặt một lần, ông cũng hơi hiểu biết về tính cách của Sở Từ.

Con bé này có đôi mắt trong veo, nhìn như mềm mại lạnh nhạt. Nhưng trên người lại có khí chất kiêu ngạo. Khi nói đến y thuật cũng không có vẻ thích thú, có thể thấy được học y không phải vì sở thích. Ngoài ra, cô nói chuyện nhìn như chậm rãi kỳ thực rất uy nghiêm. Trên người mang theo vài phần bá đạo, tính tình tuyệt đối cũng không nhỏ. Cho nên có mấy câu ông phải nói trước, con bé này thông minh như vậy, trong lòng hẳn cũng có thể hiểu được ý của ông.

Đôi mắt Sở Từ sáng lên, khóe miệng giật giật cười: "Thầy yên tâm, nếu không có nắm chắc mười phần hoặc là lúc cực kỳ khẩn cấp, con tuyệt đối sẽ

không đích thân ra tay."

Hoắc thần tiên giật giật khoe miệng, ông biết con bé này có dã tâm không nhỏ. Chỉ cần một câu đơn giản còn muốn dùng câu chữ đặt cạm bẫy cho ông. Nhưng chỉ có vậy thôi, ông vẫn rất thích tài năng trời cho của con bé này. Vạn nhất chọc cô nóng nảy sau này lại không thích học thì làm sao đây? Đến lúc đó với trình độ gà mờ của cô, vạn nhất hại chết người sẽ không tốt lắm.

"Theo ông vào nhà." Hoắc thần tiên vỗ vỗ bụi trên người bước chân vào nhà.

Sở Từ theo đi, vừa vào nhà chỉ nhìn thấy trong phòng đặc biệt đơn sơ. Ngoại trừ căn nhà rộng, hoàn cảnh cũng không tốt hơn từ đường cũ bao nhiêu.

Hoắc Thần Tiên vừa cầm một cuốn sách cũ kỹ đi ra, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề vội vàng nói: "Con không biết chữ đúng không?"

"Biết được." Sở Từ nhìn như ngoan ngoãn nói.

"Con không phải chưa từng đi học sao? Em trai con dạy cho con?" Hoắc thần tiên không nhận được ngạc nhiên trong lòng.

"Gần như vậy, dù sao xem sách y và viết đơn thuốc cũng không thành vấn đề." Sở Từ lại nói.

Hoắc thần tiên hơi hoài nghi, con bé này khẩu khí quá lớn. Ông cũng không phải không biết Sở Đường cũng mới dọn đến ở chung mấy tháng trước. Cho dù có thể dạy cô biết chữ, trong thời gian ngắn cô có thể học được bao nhiêu? Bởi vậy bất mãn trừng mắt nhìn cô một cái, nhét cuốn sách cũ kỹ trong tay đưa cho cô nói: "Đọc một lần."

Sở Từ mở ra xem, nhìn không được mỉm cười. Cuốn sách này dường như là sách y vỡ lòng gia truyền của Hoắc thần tiên, bị lật đến nát không thôi. Trên cuốn sách vẫn còn nhiều ghi chú, nét chữ cũng khác, xem ra đã có từ mấy năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xàng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 238: Lớn lên hoang dã

Editor: demcodon

Ánh mắt của Hoắc thần tiên nhìn Sở Từ đều mang theo ý cười, rất hiển nhiên là chờ cô xấu hổ xấu mặt, muốn dạy dỗ cô làm người đừng quá tự mãn. Nhưng Sở Từ lại cố tình không theo ý ông, mở miệng đã bắt đầu đọc lên.

Toàn bộ cuốn sách này đều là chữ phồn thể, còn dễ nhận biết hơn sách giáo khoa Ngữ văn của Sở Đường. Hơn nữa nó cũng không giống như văn xuôi trong sách giáo khoa tràn ngập các loại tính từ chán ngắt, lại càng không giống như các loại "tư tưởng chủ nghĩa", giống như quy tắc chính thức. Chữ cuốn sách này kiểu cũ, nhưng ý lại ngắn gọn, tương tự như những cuốn sách ở đời trước tiếp xúc. Cho nên lại dễ như trở bàn tay.

Cô vừa mở miệng, gương mặt già nua của Hoắc thần tiên lại càng trở nên nhăn nhó, trong mắt tràn ngập vẻ tò mò nhìn cô, thấy cô đọc đã lâu cũng không có ngập ngừng một chút có loại cảm giác như bị học trò và mặt. Ông ho khan liên tiếp kêu Sở Từ ngừng lại.

"Biết chữ là được, về nhà học thuộc cuốn sách này đi. Đây đều là những lý thuyết cơ bản. Sau khi học thuộc lòng xong ông sẽ bắt tay dạy con." Hoắc thần tiên nói với gương mặt già nua.

Ông vốn không phải là người nghiêm túc, trước mắt ra vẻ đứng đắn ngược lại hơi buồn cười. Sở Từ cố nén cười: "Thưa thầy, hôm nay con có mang đến cho thầy quà gặp mặt."

"Thuốc mỡ con đặt ở trong sân sao? Hẳn là muốn ông bán giúp phải không?" Hoắc thần tiên cũng không ngốc, lập tức nói.

"Đúng vậy, đó là thuốc tẩy giun, đặc biệt cho trẻ con uống, hương vị thơm ngon. Hơn nữa tuyệt đối không có tác dụng phụ, sử dụng như bánh đậu ăn cũng được. Loại này giá cũng không đắt, một hộp bán giá 1 đồng. Sau khi trừ chi phí tổn thất, lợi nhuận sẽ chia cho thầy 30%, coi như con hiếu kính thầy. Thầy thấy như vậy được không?" Sở Từ cười nói.

Râu của Hoắc thần tiên giật giật. Tại sao ông lại không thích nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy tự tin của con bé này chứ? Giống như cô không có chuyện gì không làm được, thật sự hơi thiếu đánh. Nhưng cố tình mức độ đáng tin trong lời nói của con bé này vẫn phải có, lại làm cho ông không thể không coi trọng.

Thuốc tẩy giun này Sở Từ nấu một nồi không ít. Sau khi đóng gói xong có khoảng 200 hộp, trong mỗi hộp có 20 viên. Mỗi viên cũng không lớn, nhưng hiệu quả tuyệt đối rất tốt. Hơn nữa không khác gì kẹo, rất ngon.

Tất nhiên, so sánh với kẹo trái cây 1 xu 1 viên thì thuốc tẩy giun đắt hơn nhiều.

"Thuốc tẩy giun trước kia ông làm cũng chỉ có mấy xu thôi 1 viên thôi." Hoắc thần tiên bĩu môi.

"Thầy à, giá cả viên thuốc của con cũng tương đương. Nhưng chỉ là bán theo hộp mà thôi. Loại này hạn sử dụng lâu, hơn nữa ăn nhiều cũng không sợ. Quan trọng nhất là có thể giải độc, tốt cho sức khỏe của trẻ con. Chỉ cần dùng miệng vàng lời ngọc của thầy truyền ra ngoài, con cũng không tin những người lớn không muốn mua." Sở Từ tự tin nói.

Bất luận là thời đại nào, thường là liên quan đến trẻ con. Cho dù có đắt tiền cũng tuyệt đối sẽ có người đổ xô đến.

Hơn nữa, Hoắc thần tiên này đừng nói là thôn Thiên Trì. Cho dù là thôn trấn lân cận cũng đều nổi tiếng. Hơn nữa ông làm nghề y này đã mấy chục năm, người tìm ông học y không ít. Bây giờ hầu hết những người đó đều làm bác sĩ thế hệ mới hoặc là mở phòng khám ở huyện. Chỉ cần ông hét lên, các học trò khác của ông khẳng định cũng vui vẻ giúp tuyên truyền.

"Gian xảo, tham tiền." Hoắc thần tiên lẩm bẩm một câu lại nói: "Học y là để chữa bệnh cứu người, đừng lúc nào cũng nghĩ đến việc kiếm tiền..."

"Nếu như vừa giúp đỡ người khác cũng có thể nuôi sống bản thân không phải rất tốt sao? Thầy à, lời nói đại nghịch bất đạo, thầy năm nay gần 70, còn có thể sống với Hạnh Quả được mấy năm? Nếu hiện tại không tích góp tiền cho nó, tương lai nó cũng sẽ giống như con trước kia, lớn lên hoang dã. Ngay cả người dựa vào cũng không có." Sở Từ không chút khách khí nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 239: Gây rắc rối

Editor: demcodon

Gương mặt già nua của Hoắc thần tiên co giật dữ dội. Sở Từ này ngay ngày đầu tiên xin học vậy mà đã bắt đầu tính toán khi nào ông chết. Nếu ông lão có lòng dạ nhỏ nhen chỉ sợ sẽ bị lời của cô chọc tức chết.

Nhưng lời của cô ngược lại cũng không phải không có đạo lý. Đặc biệt là gần đây ông cũng cảm thấy hơi sốt ruột. Mấy ngày trước đó té vỡ đầu bắt buộc phải đi nằm viện. Khi đó thật sự là không xu dính túi, may mắn mấy năm nay danh tiếng cũng không tệ. Cho nên viện phí này trong thôn bỏ ra. Bằng không ông thậm chí còn không thể chữa khỏi vết thương. Hơn nữa sau lần này bị thương, ông xác thật cảm thấy cơ thể càng thêm suy yếu. Trước kia đi từ thị trấn đến thôn căn bản không chút nào tốn sức. Cho dù là đi bộ mấy vòng ở trên núi cũng không thành vấn đề. Nhưng bây giờ lại không được, lúc trở về ông đi đứng hơi bất lợi, cả người ừ ừ, dựa theo tình hình này thật không sống được mấy năm nữa.

Hoắc Thần Tiên thở dài một hơi ở trong lòng. Nếu mấy năm trước, ông chết thì chết, không con không cháu không vương bận. Nhưng từ khi nuôi Hạnh Quả thì ông sợ đứa nhỏ này sau khi ông đi rồi chịu uất ức...

Những lời của Sở Từ như nói hộ lòng ông. Thậm chí lúc này Hoắc thần tiên đều nhìn không được nghĩ đến ngày tháng sau này của cháu gái. Giống như Sở Từ trước kia... Hoắc thần tiên hít một hơi. Trong đầu nhớ lại dáng vẻ của Sở Từ mười mấy năm trước, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát. Nếu Hạnh Quả nhà ông chịu khổ như vậy thì thật sự là... xót xa và đau đớn!

Ông sống trong thôn này mấy chục năm, cũng biết thôn trưởng cũ. Lúc thôn trưởng cũ còn sống, lúc Sở Từ bị bệnh, ông còn đi qua thăm. Khi đó cuộc sống của Sở Từ cũng ổn. Nhưng sau đó chính là thê thảm, không có ăn không có uống không nói, còn giống như người rừng, cả ngày chỉ có thể chạy trong núi. Lúc mùa đông còn mang giày rom mùa hè, nước trên chân đều đóng thành một lớp băng mỏng. Mỗi khi tuyết rơi dày đặc, thôn dân lại đến chỗ của cô ở nhìn xem cô có bị đông chết hay không.

Tất nhiên, ông cũng chính là người nghèo không có khả năng giúp đỡ. Mấy năm trước nuôi Hạnh Quả cũng là bị bắt buộc. Nghĩ đến đây, Hoắc thần tiên thả lỏng: "Ông còn phải kiểm tra hiệu quả của thuốc trước. Nếu có tác dụng phụ hoặc là không đáng với giá cả này thì ông sẽ không bán giúp con."

"Đó là đương nhiên." Sở Từ vội vàng nói.

Nói xong, ông lão khom người bước ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy Hạnh Quả đang mở ra một trong những hộp nhỏ Sở Từ mang đến, cái miệng nhỏ nhắn "chếp chép" ăn ngon, nhất thời sợ hãi.

"Con bé kia, tại sao cháu cái gì cũng dám ăn vậy?" Hoắc thần tiên sợ tới mức toát mồ hôi lạnh. May mắn Sở Từ mang đến không phải thuốc diệt chuột, bằng không đứa cháu gái tham ăn này còn không bị trúng độc! Ông phải làm sao với con bé vô tâm này đây?

"Ông nội! Kẹo này ăn rất ngon! Chua chua ngọt ngọt, nhất định là vị táo!" Đôi mắt của Hạnh Quả sáng lấp lánh, ôm cái hộp nhỏ không buông tay.

Hộp không lớn, một viên thuốc to bằng móng tay.

"Con bé xấu xa, cháu đã từng ăn quả táo chưa mà biết nó có vị gì? Đây là đồ... chị cháu mang đến bán..." Sắc mặt Hoắc thần tiên khó coi. Dù sao thuốc này một hộp 1 đồng đó. Trong tay ông căn bản không có tiền, bình thường ăn uống hầu hết đều là lương thực gạo, bột mì, dầu khi thôn dân đến xem

bệnh đưa, rất ít khi trả tiền.

Hạnh Quả ngược lại cũng hiểu chuyện, vừa thấy biểu cảm của ông nội thì biết mình đã gây rắc rối, mím môi, vẫn là thả đồ xuống, nước mắt lưng tròng chạy tới kéo quần áo của Sở Từ nói: "Chị ơi, Nha Nha biết sai rồi. Chị đừng trách ông nội được không? Khi Nha Nha lớn lên sẽ kiếm tiền trả lại cho chị."

Trong lòng Sở Từ mềm nhũn. Nàng thật sự không chịu nổi đứa bé mềm mại như vậy, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng thật sự đáng yêu. Còn có đôi mắt này tuyệt đối là thứ thuần khiết nhất trên đời. Căn bản không thể làm cho người khác nhăn tâm được!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Màng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 240: Lên kế hoạch lần nữa

Editor: demcodon

Sở Từ xoa xoa đầu Hạnh Quả, cảm thấy mái tóc màu vàng này vuốt còn rất thoải mái, tiếp theo lại nhéo nhéo gương mặt của bé, phát hiện con bé này đang mở to đôi mắt vô tội nhìn chăm chăm nàng. Gương mặt nhỏ nhắn đều bị nàng nhéo hơi đỏ. Lúc này mới ngưng ngưng rút tay về.

"Không sao, dư ra một hộp này vốn dĩ để cho thầy dùng kiểm tra. Cho dù Hạnh Quả ăn hết cũng không sao." Sở Từ nhếch miệng cười nói.

Hạnh Quả vừa nghe: "Thật sao?"

"Chị cũng không gạt người." Sở Từ gật đầu, tiếp theo lại nhìn về Hoắc thần tiên nói: "Thưa thầy, hình như Hạnh Quả nên gọi con là cô mới đúng chứ?"

Thầy và học trò gần như là quan hệ ba và con gái, mà Hạnh Quả lại là cháu gái của ông. Ông lão này thật sự là đầu óc hồ đồ.

Hoắc Thần Tiên sùng sốt, cũng không nghĩ nhiều đến cách xưng hô này. Nhưng Sở Từ nói rất đúng: "Đều giống nhau, kêu cô cũng được."

Đời trước và đời này Sở Từ cũng chưa có cháu trai cháu gái. Bây giờ hiếm được có đứa cháu gái đỡ ghiền lập tức đút tay vào túi tiền lấy ra mấy cục kẹo tự chế hàng thật tử trong không gian, mùi vị tương tự như viên thuốc tẩy giun. Nhưng không có mấy loại dược liệu, hương vị trái cây càng đậm hơn.

Nói đến trái cây, Sở Từ cảm thấy những năm nay thật sự so với thời cổ đại còn đáng thương hơn. Bình thường trên chợ bán đều là rau củ, hơn nữa chủng loại ít đến đáng thương. Ngay cả thịt gà, thịt heo, cá, trứng cũng chỉ bán với số lượng hạn chế. Về phần trái cây, ngày thường có muốn nghĩ cũng không thể nghĩ. Đó là đồ thỉnh thoảng đi thăm người thân mới có thể mua.

Nhưng hai năm gần đây, cuộc sống của mọi người xem như phát triển không ngừng. Năm nào cũng có dư lương thực, trẻ con còn có thể đi học, khác hơn trước kia rất nhiều.

Dù sao Sở Từ cũng là người đã từng đứng ở vị trí cao. Theo quan điểm của nàng nền kinh tế của đất nước này phải được cải cách. Nhưng vấn đề là thời gian mà thôi. Bây giờ cơm ăn, áo mặc, nhà cửa, giao thông đi lại của người dân đều nằm trong tay nhà nước. Mặc dù là an toàn, nhưng dân chúng bình thường gần như không bao nhiêu tương lai. Ví dụ mượn việc buôn bán mà nói, mở tiệm cơm đều phải chứng minh, tất cả đều là nhà nước kinh doanh và tập thể. Bây giờ trong huyện, tiệm cơm tư nhân chỉ ba ngón tay đã đếm hết.

Mặc dù bây giờ chính sách đã được nói lỏng rất nhiều. Nhưng người bình thường rất khó có thể làm lớn hơn. Dù sao bên trên còn quá nhiều yếu tố không xác định, các thủ tục bên chính phủ cũng đủ làm cho người đau đầu, đâu ra sức dư thừa đi đấu tranh chứ?

Dưới mắt nhìn của nàng, tốt nhất là đợi 1-2 năm. Chờ đến khi bên trên bắt đầu cổ vũ tài chính cá nhân rồi mới làm. Khi đó hầu hết mọi người vẫn chưa dám ra tay sợ bị súng bắn chim đầu đàn. Nhưng chỉ cần muốn làm thì chịu lực cản sẽ nhỏ hơn hiện tại.

Cũng chính vì nguyên nhân này Sở Từ không vội. Trước tiên có thể ngốc ở trong thôn nhỏ này để dành nhiều tiền hơn cho những kế hoạch sau này.

Lúc này Hoắc thần tiên bắt đầu kiểm tra thuốc tẩy giun Sở Từ mang tới. Mà Hạnh Quả là một đứa trẻ cảm xúc đi qua nhanh, chưa được một lát gương mặt lại tươi cười lên.

Đừng nhìn Hoắc thần tiên này là người nghèo, nhưng có tài thật sự. Ông đặt viên thuốc vào lòng bàn tay người, ngoại trừ trong đó có 1-2 mùi vị công thức bí mật không thể tìm tòi nghiên cứu ra. Những dược liệu khác lại bị ông đoán được 7-8 phần, trong lòng cũng đại khái hiểu được được tính của lại thuốc này, lại có Hạnh Quả uống thử thuốc này để cho ông kiểm tra mạch, không bao lâu trong lòng ông cũng đã hiểu rõ.

"Đồ để đây đi. Chờ sau khi con học xong cuốn sách này thì mỗi ngày đến đây theo ông học." Hoắc thần tiên cuối cùng yên tâm.

Bản thân Sở Từ biết bào chế thuốc, chỉ là không biết khám bệnh mà thôi. Hoắc thần tiên cũng không trông cậy vào có thể dạy cô thành thần y. Cho nên cũng không yêu cầu cao với cô.

Sở Từ lập tức đồng ý, nhớ tới lợi nhuận của viên thuốc này lại nói: "Thưa thầy, thuốc viên này 1 đồng một hộp kiên quyết không thể thiếu. Nếu thầy thấy người khác đáng thương, vậy sau này con không làm thuốc này nữa. Nếu thầy không có khả năng kiếm tiền thì người chịu khổ là Hạnh Quả."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 241: Trẻ nhỏ dễ dạy

Editor: demcodon

Gương mặt già nua của Hoắc thần tiên hơi co giật, hung hăng trừng mắt nhìn Sở Từ một cái: "Lợi nhuận thuốc của con là bao nhiêu?"

Nếu Hoắc thần tiên muốn chia 30% lợi nhuận này thì nói chi phí tổn thất cho ông cũng được. Cho nên Sở Từ không e dè cười nói: "Trong thuốc viên này tổng cộng có mười loại dược liệu, cộng thêm một số trái cây đại nấu thành nước. Mỗi loại dược liệu đều phổ biến. Cho nên giá cả cũng không đắt, chi phí vật liệu khoảng 50 đồng."

Nói xong, Hoắc Thần Tiên tròn to hai mắt nhìn: "50 đồng của con làm ra đồ muốn bán với giá 200 đồng?"

200 hộp thuốc, một hộp 1 đồng, không phải là 200 đồng sao?

"Thầy à, thầy nói như vậy là sai rồi." Sở Từ tròn mắt khinh thường nói: "Đây đắt nhất vốn dĩ chính là chi phí thủ công và chi phí bài thuốc, chi phí vật liệu tính là cái gì? Trên núi Thiên Trì dược liệu khắp nơi, nhưng thầy xem có ai biết dùng?"

Sở Từ nhếch miệng cười nói tiếp: "Nếu thầy cảm thấy kiếm được nhiều tiền lương tâm không yên. Vậy thì thầy chia ít đi 10% nha?"

Hoắc thần tiên nheo mắt, gương mặt già nua co giật.

"Không được, thuốc này của con kiếm được quá nhiều!" Ông đã sống mấy chục năm. Cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới việc kiếm tiền từ thôn dân!

"Thầy à, thầy có biết con nấu thuốc trong bao lâu không? Suốt một ngày một đêm, trong lúc nấu không thể để lửa tắt, tiêu hao sức lực tuyệt đối không ít. Hơn nữa, người dân ở thôn Thiên Trì này còn không nghèo đến mức ngay cả thuốc tẩy giun cũng không mua nổi. Nếu bọn họ thật sự chê đắt cũng có thể chọn loại đã từng bán trước kia. Chúng ta cũng không phải ép mua ép bán. Thầy cứ thoải mái đi, thuốc này chi phí tổn thất hơi thấp, nhưng tác dụng tuyệt đối xứng với giá này." Sở Từ thấy đáng về rồi rầm của ông lão này nghiêm nghị nói.

Quá trình nấu thuốc là năng phóng đại, nhưng tác dụng của thuốc tuyệt đối không có phóng đại.

Ngay từ khi bắt đầu nấu thuốc này trong lòng nàng đã hiểu được, thuốc này không phải chuẩn bị bán toàn bộ cho người thôn Thiên Trì. Dù sao thôn Thiên Trì này cũng chỉ có một trăm hộ gia đình. Ngay từ đầu, mục tiêu của nàng chính là mấy thị trấn gần đó. Thậm chí tuyên truyền một chút mở rộng tiêu thụ thuốc. Nếu không phải có sức ảnh hưởng của Hoắc thần tiên thì nàng cũng sẽ không cho ông 30% lợi nhuận.

Hoắc thần tiên cau mày, cúi đầu nhìn đứa cháu gái của mình cảm thấy vô cùng đau lòng.

"Thưa thầy, đưa ra giá cao này kỳ thật còn một nguyên nhân khác." Sở Từ thấy ông do dự lại nói: "Trương lai chúng ta muốn bán thuốc khẳng định không chỉ viên thuốc tẩy giun này. Giá thấp, trong lòng người khác chỉ sợ sẽ cảm thấy thuốc này không khác gì thuốc tẩy giun trước kia, chỉ có mạnh mẽ để cho người khác nghĩ rằng nó tốt mới có thể lan truyền danh tiếng ra, cũng có thể mở ra con đường cho những loại thuốc khác muốn bán."

Trong suy nghĩ của nhiều người, rẻ là không tốt, đắt thường đại biểu cho tốt.

Dù sao Hoắc thần tiên cũng là người lớn tuổi, cũng không phải người không có kiến thức, nghe cô nói như vậy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều.

"Vậy thì... cứ làm theo lời con nói đi. Ngày mai ông sẽ mang theo thuốc này đi tuyên truyền." Hoắc thần tiên nói.

Đáng vẻ của Sở Từ như trẻ nhỏ dễ dạy, vội vàng gật đầu, nhìn biểu cảm nhưng không nhìn ra ai mới là học trò, ai mới là thầy.

- - -

Sau khi ra khỏi nhà của Hoắc thần tiên, Sở Từ là một thân nhẹ nhàng, đứng mới lại gặp Trương Bảo Sơn chuẩn bị tính tiền với nàng. Trước tiên đưa hơn 100 đồng cho nàng, lại mở rộng kho tiền nhỏ của nàng.

Nhưng làm cho Sở Từ ngạc nhiên chính là tốc độ của Hoắc thần tiên rất nhanh. Ngày hôm sau đã đưa thuốc đến chỗ mấy bác sĩ thị trấn khác, được mọi người nhất trí khen ngợi. Trong một ngày đã phân phát 200 hộp thuốc ra ngoài, lại từ người khác bán thay. Tất nhiên là người khác bán thay thì tự nhiên cũng cho đối phương lợi nhuận. Trước đó Sở Từ không cho ông giảm giá là bởi vì sợ Hoắc Thần Tiên mềm lòng với thôn dân, giảm giá lung tung làm cho

giá thuốc này cao thấp không chừng chọc người không vui. Nhưng nếu đồng ý thương lượng kinh doanh nàng tự nhiên không có ý kiến.

Bởi vậy, cuối cùng giá bán si thuốc này là 9 hào. Trong khi giá bán lẻ là 1 đồng, lợi nhuận vẫn chia dựa theo 3/7 như trước.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 242: Đưa bà về phương tây

Editor: demcodon

Đi theo Hoắc thần tiên học y thuật nói ít người cũng có mấy chục người. Thậm chí còn có một số người hiện giờ làm việc ở các trạm y tế ở thị trấn và huyện, ăn chính là lương thực nộp thuế, quả nhiên là chén sắt. Vì ân tình cũng không phải nói một hai câu là rõ ràng.

Những người đó ngay từ đầu là xem thân phận của Hoắc thần tiên nên giúp bán. Nhưng sau khi bán thuốc này mấy ngày, một đám đã bắt đầu chủ động tới cửa hỏi hàng.

Thuốc này của Sở Từ chua chua ngọt ngọt giống như bánh đậu, cũng không có béo ngậy, ăn vào có cảm giác nhẹ nhàng sáng khoái nên bọn nhỏ cũng đều thích, bán rất chạy. Hơn nữa lợi nhuận bán ra một hộp còn nhiều hơn thuốc tẩy giun kiểu cũ những người đó bán, tự nhiên là cực lực đẩy mạnh tiêu thụ, làm cho thuốc này bắt đầu có tiếng tăm không nhỏ.

Sở Từ đã sớm đoán trước được điều này, mấy ngày nay ở nhà cũng không rảnh rỗi, lại làm thêm khoảng hơn một ngàn hộp, tạm thời đủ dùng trong một thời gian.

Lô thuốc viên tẩy giun đầu tiên này, mặc dù Hoắc thần tiên không kiếm được nhiều như Sở Từ. Nhưng cũng gần 40 đồng, số tiền này nhiều hơn bình thường ông đi khám bệnh. Ông lập tức mua thêm cho Hạnh Quả một bộ quần áo mới, phần còn lại cất cẩn thận cho Hạnh Quả tương lai cần dùng, thái độ đối với Sở Từ tốt hơn rất nhiều, bắt đầu dạy dỗ cũng càng thêm dễ bụng.

- - -

Mặc dù Sở Từ không có nhiều năng khiếu về may vá, nhưng đầu óc lại sử dụng rất tốt. Ngay cả trí nhớ của cô cũng rất tuyệt vời. Bởi vậy nàng chỉ dùng ba ngày đã học thuộc lòng cuốn sách y học vớ lòng thật dày, càng làm cho Hoắc thần tiên ngạc nhiên không thôi. Nếu không phải tính tình của Sở Từ táo bạo lên thì quá mức dọa người. Ông thậm chí còn có ý tưởng để cho Sở Từ đi lấy chứng nhận nghề y.

"Thầy đã nói với con, khi khám bệnh cần phải có kiên nhẫn. Bà Vương là người đã lớn tuổi, con so đo với bà ta làm gì?" Trong sân, Hoắc thần tiên lắc đầu nói.

Sở Từ hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn bà lão đang ngồi trên ghế đá bên kia sân, tức giận đến mức muốn giết người, cũng không khách khí trực tiếp nói thẳng: "Không bệnh mà rên rỉ. Bấy giờ kê đơn thuốc cho bà, đảo mắt bà cảm thuốc đến trước mặt con dẫu ra về ta đây. Con thấy còn không bằng trực tiếp đưa một gói thuốc diệt chuột đưa bà về phương tây!"

Sở Từ vốn dĩ cũng không phải người không dung túng, thật sự bà lão này quá thích gây chuyện!

Ngày đầu tiên nàng đi theo Hoắc thần tiên, bà Vương này đến khám bệnh, vừa vào cửa nhìn thấy nàng lập tức mắng một tiếng "Xui xẻo". Sau đó bắt đầu tính tình quái dị kêu nàng cách xa Từ Văn Liệt một chút. Bởi vì Từ Đại là cháu rể tương lai của bà!

Lời nói này của bà dĩ nhiên không phải sự thật. Hơn nữa Hoắc thần tiên ở đây, nàng cũng không đáng so đo với một bà lão. Bởi vậy cũng không phản ứng lại bà. Ai biết bà lão này sau khi biết nàng học y lại càng thêm không thuận theo, vừa nhìn thấy nàng đã ôm trán kêu đau, nói nhao nhao ồn ào làm cho nàng đều nhìn không được muốn mở đầu bà ra nhìn xem bên trong có phải chứa nước bùn hay không!

Bà Vương đã hơn 60 tuổi, là hàng xóm của Trương Hồng Hoa, tự nhiên cũng biết Từ Đại. Gần đây trong thôn có không ít người muốn làm mai cho Từ Đại. Nhưng bị Từ Đại từ chối toàn bộ. Hơn nữa gần đây mỗi ngày Từ Đại phải đi lên huyện đi làm, các thôn dân không thể chặn người, cũng không có biện pháp.

Nhà chồng bà Vương này có hai đứa con trai, đứa con trai út là cục cưng bảo bối của bà. Cô con dâu út lại sinh cho bà ba đứa cháu trai, làm cho bà đặc biệt thiên vị cô con dâu út. Nhưng cô con dâu cả của bà thì thâm, lại sinh ra ba đứa cháu gái. Điều này làm cho bà Vương nhìn cô con dâu cả không vừa mắt. Trong ba đứa cháu gái thì có hai đứa đều bị bà làm chủ gả đi, còn một đứa cuối cùng tương đối thông minh. Bình thường cố gắng hết sức đi lấy lòng bà, thậm chí theo phe bà cùng khi dễ mẹ ruột mình. Lúc này mới bị bà nhìn với con mắt khác, muốn tìm cho đứa cháu một tấm chồng từ tế!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 243: Làm gì chứ

Editor: demcodon

Mấy ngày nay nàng ở trong nhà Hoắc thần tiên, bà Vương già nua này mỗi ngày đều đến quơ tay múa chân với nàng, thấy vậy coi nàng thành bảo mẫu!

"Ai u... sao lại ồn như vậy, cũng không biết có phải mỗi ngày nhìn thấy đồ dơ bẩn hay không làm cho đầu tôi càng ngày càng đau. Sở Từ, mày nhanh tới đây xoa xoa cho tao..." Sở Từ mới nói xong mấy giây bà lão này lại bắt đầu lải nhải.

Sở Từ nhìn bà Vương này nhện không được nhớ tới di Hoàng lúc trước. Từ sau khi nàng dọn sang nhà mới người này nàng rất ít khi nhìn thấy. Nhưng nghe nói cuộc sống thật sự chẳng ra gì.

Lúc trước nàng bị người ép phải dọn đi chính là nguyên nhân di Hoàng khiêu nại. Nhưng cũng may trên người nàng có tiền, vừa lúc hoàn thành tâm nguyện mua nhà mới. Nhưng di Hoàng lại bởi vì này chuyện này bị con dâu Tôn Bách Linh mắng rất nhiều ngày.

Nghe Thôi Hương Như nói, bây giờ di Hoàng cũng không còn những ngày tháng hạnh phúc như trước kia. Mỗi ngày đều phải làm việc còn phải hầu hạ con dâu, trước kia thiếu Thôi Hương Như bây giờ dường như bị Tôn Bách Linh lấy lại. Ngay cả thời gian tìm nàng gây sự cũng không có. Quả thực là ác có ác báo.

Mà bà Vương trước mặt này... chờ đến lúc bà tuổi già không động đậy được, lúc con dâu hết khổ thì khẳng định cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Mắt Sở Từ lộ ra tia sáng lạnh lẽo. Hoắc thần tiên nhìn dáng vẻ này của cô thì lắc đầu. Chẳng được bao lâu Sở Từ nhấc chân đi qua, đến trước mặt bà Vương, lại không từ chối duỗi tay xoa huyết thái dương cho bà.

"Mạnh một chút, mày chưa ăn cơm hả?" Bà Vương rống lên một câu.

Sở Từ cười lạnh một tiếng, giây tiếp theo duỗi tay ấn một cái thật mạnh vào thái dương của bà. Bà Vương ăn đau vừa muốn đứng dậy lại bị nàng ấn về: "Động đậy cái gì, không phải muốn mát xa sao?"

Nói xong, sức lực trên tay ngày càng mạnh, mới vài giây lớp da nhăn nheo dưới tay đã bắt đầu nổi hồng lên.

Bà Vương đau nói không ra lời, gầy dựa một hồi lâu Sở Từ mới buông bà ra. Nhưng sau đó bà vốn dĩ đầu chỉ hơi không thoải mái cũng thật sự đau: "Hoắc thần tiên, ông nhanh tới xem cho tôi, đầu tôi đau quá..."

"Thưa thầy, nhìn dáng vẻ này của bà chỉ sợ là bệnh nan y, uống nhiều thuốc như vậy còn chưa khỏi; không chừng trong đầu có khối u ác tính, không bằng dẫn bà đi bệnh viện huyện, dùng dao mổ đầu ra nhìn xem bên trong rốt cuộc có cái gì. Nói không chừng còn có thể phát hiện một ca bệnh mới, nghiên cứu tốt còn có thể tạo phúc cho nhân dân quần chúng!" Sở Từ nhìn bà, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Bà Vương vừa nghe nhất thời sợ hãi. mấy ngày nay nhìn thấy dáng vẻ chịu đựng của Sở Từ, lá gan của bà mới lớn một chút, thiếu chút nữa đã quên con bé này trước đó đã làm ra những chuyện đối với nhà họ Hoàng, thậm chí là mợ ruột của mình!

Nó là một đứa cặn bã, chọc nó nóng nảy vạn nhất thật sự lấy đầu mình mổ ra thì làm sao đây?

Gương mặt già của bà Vương co giật, vội vàng trốn ở sau Hoắc thần tiên, đi vòng qua Sở Từ. Trước khi đi còn không quên nói: "Bệnh này tôi không xem! Sở Từ, mày ít đắc ý đi. Mày học y thuật như vậy Từ Đại cũng chứng mất mảy! Đừng tưởng rằng bây giờ mày ốm xuống mấy ký là có thể quyến rũ người khác. Cả đời mày chính là đứa con hoang không ba không mẹ!"

Giọng vừa dứt thì người chạy nhanh như chớp.

"Thầy à, sớm như vậy không phải tốt sao? Cứ ép buộc con chịu đựng bà, làm gì chứ?" Sở Từ cũng không giận, ngược lại nói một câu với Hoắc thần tiên: "Nếu không con làm một tấm biển đặt ở cửa đi? Người đàn bà đánh đá và chó không thể đi vào."

Mí mắt của Hoắc thần tiên giật giật, lắc đầu nói: "Với tính cách này của con làm sao học y được? Học y cũng vô dụng, bệnh nhân còn chưa được con chữa khỏi trước hết đã bị con lăn lộn chết!"

"Ông nội, đừng mắng cô. Bà Vương còn ăn trộm bánh đậu của cháu ăn, xứng đáng bị cô đuổi đi!" Hoắc thần tiên mắng Sở Từ, Hoắc Hạnh Quả bắt đầu hát đệm. mấy ngày nay cũng không biết lặp lại bao nhiêu lần. Ngay cả Hoắc thần tiên cũng không hiểu làm sao một con bé hung dữ như Sở Từ lại có thể làm cho Hạnh Quả thích như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Nói chuyện với thôn trưởng

Editor: demcodon

Con bé Hoắc Hạnh Quả này là điểm yếu của Hoắc thần tiên, chỉ cần bé trừng mắt che chở Sở Từ thì bất mãn trong bụng Hoắc thần tiên sẽ lập tức tan thành mây khói, một chút nóng nảy cũng không còn lại.

Nhưng Hoắc thần tiên đối Sở Từ cũng không phải là chỉ có ghét bỏ. Không thể không nói, Sở Từ là trời sinh học y không thể so sánh với người khác. Những gì ông muốn dạy chính là một số lý thuyết về khám bệnh, còn về mặt dùng thuốc thì con bé này còn hiểu rõ hơn ông. Nếu không phải tính tình Sở Từ quá ương bướng, ông nhất định sẽ cảm thấy tương lai con bé này sẽ có thành tựu ở mặt y thuật.

Bây giờ ban ngày Sở Từ theo Hoắc thần tiên học y. Buổi tối về nhà thì làm một số đồ chơi nhỏ hoặc là tiếp tục nấu thuốc, thời gian hơi không đủ dùng, cũng may trước đó mấy ngày nàng đã trữ không ít hàng. Chờ đến ngày Hoắc thần tiên thả cho nàng nghỉ thì tiếp tục mang những hàng trữ đó lên huyện buôn bán.

Mỗi lần Sở Từ bán những đồ chơi này đều là ở một chỗ bày hàng. Sau hai - ba lần các công ty gần đó cũng biết quán của nàng. Đặc biệt là sau khi nàng đóng gói những đồ thủ công đó rất hào phóng, nó đã trở thành lựa chọn hàng đầu để làm quà tặng. Mỗi lần xuất hiện chưa đến ba tiếng những hàng trữ mang theo có thể bán hết sạch. Khi trở về thỉnh thoảng Từ Vân Liệt cũng đi theo, cũng không giống như lúc trước gặp được lưu manh cướp bóc.

Bởi vì thời tiết ngày càng lạnh, công việc đồng áng cũng ít hơn một chút, các thôn dân cũng rảnh rỗi hơn trước rất nhiều. Sở Từ bắt đầu suy nghĩ đến việc thuê người làm.

Thuốc viên tây giun bán rất chạy. Mặc dù Sở Từ có một cái nồi to, nhưng một mình cũng không làm xuể như cũ. Dù sao tất cả dược liệu đều phải nghiền thành bột mới có thể dùng. Nàng vừa phải học tập nghệ thuật vừa phải luyện tập những kỹ năng đó, thật sự không có cách nào phân thân.

Không chỉ có như thế, mùa đông đã đến, thuốc trị tổn thương do lạnh cũng phải nhanh chóng làm ra, còn hơn một tháng nữa là đến cuối năm. Sở Từ cũng chuẩn bị nhân cơ hội này kiếm nhiều một chút.

* * *

Vì chuẩn bị mở một xưởng nhỏ, tự nhiên phải nói trước cho thôn trưởng một tiếng. Bởi vậy sau khi quyết tâm, Sở Từ và Hoắc thần tiên đi chung đến gặp thôn trưởng.

Mấy ngày nay mọi người đều biết Hoắc thần tiên kiếm được rất nhiều tiền. Nhưng người biết thuốc viên này được làm ra từ tay nàng cũng không nhiều. Bởi vậy, nếu không có mặt Hoắc thần tiên, cho dù là thôn trưởng cũng chưa chắc sẽ tin tưởng nàng.

Nhà thôn trưởng được coi là hộ giàu có trong thôn, con cái đều là người có chén sắt, thu nhập gia đình ổn định. Mặc dù không xem như quan chức nhỏ hai bàn tay trắng, nhưng bình thường ngược lại cũng sẽ không chèn ép bà con hàng xóm, miễn cưỡng có thể không có trở ngại.

Chẳng qua, dù sao cũng là nơi rân rộc, nhà ai có việc tìm thôn trưởng mọi người đều chuẩn bị quà biếu mới được. Nếu đi tay không cũng khó coi. Huống chi tục ngữ nói cán người miệng mềm, bắt người ngắn tay* không phải không có đạo lý. Bởi vậy trước khi đi, Sở Từ đặc biệt mua một lít rượu xái cộng thêm hai cây thuốc lá. Lúc này mới cùng Hoắc thần tiên một đường đi đến nhà thôn trưởng.

(*Cán người miệng mềm, bắt người ngắn tay: ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.)

Danh tiếng của Hoắc thần tiên xem như tốt nhất trong thôn. Hai người vừa đến lập tức đã được vợ của thôn trưởng mời vào nhà. Sở Từ tự nhiên là đi theo.

Nhìn chung quanh, trong cả thôn đồ đạc đầy đủ nhất vẫn thuộc về nhà thôn trưởng. Radio, máy may, lại thêm một cái tivi trắng đen. Nhưng tivi này là mới mua, mấy ngày gần đây trong thôn cũng bắt đầu câu điện.

"Hoắc thần tiên à, hôm nay ngài nghĩ thế nào lại đến tìm tôi vậy?" Thôn trưởng đang ngâm tẩu thuốc, lộ ra một hàm răng vàng, hít mây nhà khói.

Thôn trưởng này họ Sở, xem như cùng tộc với nhà cậu của Sở Từ. Nhưng cũng có giới hạn, cùng Sở Từ quăng tám sào cũng không tới. Ngay cả họ hàng cũng không phải.

Hoắc thần tiên dù sao cũng lớn hơn thôn trưởng này 10-20 tuổi. Cho nên nhịn không được cười. Sau khi ngồi xuống mới nói: "Hôm nay đến đây chủ yếu là vì Sở Từ, con bé này có việc muốn nói với thôn trưởng."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 245: Một đóa hoa

Editor: demcodon

Ngay khi Hoắc thần tiên thốt ra lời này, thôn trưởng lập tức nhíu mày khó hiểu liếc nhìn Sở Từ một cái. Nhưng một cái liếc mắt này lại nhìn không được hơi ngạc nhiên: "Cháu... cháu là Sở Từ?"

Sao có thể chứ? Mấy tháng trước y cũng nhìn thấy con bé này, khi đó còn là đứa mập mạp. Nhưng lúc này mới qua bao lâu chứ? Nó đã giảm cân rất nhiều, hơn nữa nhìn qua còn xinh đẹp như vậy?

Gần đây trong thôn không phải không có nghe đồn Sở Từ trở nên đẹp. Chẳng qua dù sao y không chính mắt nhìn thấy. Cho nên cảm thấy một con bé xấu như vậy dù cho có đẹp cũng không đẹp hơn bao nhiêu. Cho nên y cũng không để ở trong lòng, lại không nghĩ rằng sự thật so với lời đồn càng làm cho người ngạc nhiên.

Sở Từ thần nhiên cười, ánh mắt của thôn trưởng này nàng xem hiểu được. Nhưng đối với ngạc nhiên trong mắt của y cũng tiếp thu bằng phẳng.

Đã 2-3 tháng kể từ nàng bán ra đợt thuốc viên tẩy giun. Cường độ công việc mỗi ngày của nàng lớn như vậy không ốm xuống mới là kỳ lạ.

"Bác nhớ rõ lần trước gặp cháu, cháu vẫn còn là như vậy..." Nói xong thôn trưởng vờ eo một hình hồ lô lớn.

Thôn trưởng nhớ rất rõ ràng lần trước gặp Sở Từ là vì chia đất cho nó. Khi đó Sở Từ đại khái khoảng 75 ký, làn da cũng không tốt, một gương mặt bị mỡ chen thành một đống, đôi mắt thậm chí đều thành một khe hở hẹp. Nhưng còn bây giờ thì sao?

Chỉ nhìn thấy một đôi mắt trong suốt sáng ngời như nước suối. Làn da không phải quá trắng, nhưng tốt hơn mấy con bé trong thôn y không ít, nhìn qua khỏe mạnh và săn chắc. Còn gương mặt nhỏ nhắn tuyệt đối có thể so được tất cả con bé làng trên xóm dưới, thật thích hợp là một đóa hoa!

Tất nhiên, để cho y ngạc nhiên ngược lại không phải gương mặt này. Dù sao ba mẹ ruột của Sở Từ trông cũng không tệ, nó và Sở Đường lại là chị em sinh đôi, gương mặt này khó tránh khỏi có vài phần tương tự. Cho nên cũng có thể tiếp thu được. Nhưng vòng eo này đã khác, bụng mỡ đã giảm xuống còn thêm săn chắc. Mặc dù là mặc áo bông cũng có thể cảm giác được thân hình mảnh khảnh.

Quả thực là ngạc nhiên!

"Thôn trưởng không hỏi xem cháu có chuyện gì sao?" Sở Từ thấy thôn trưởng nhìn ngẩn người cười như không cười khẽ hừ một tiếng.

Khóe mắt mang theo vài phần lệ khí, trong mắt lóe ánh sao. Nhưng dù sao sự anh hùng và bá đạo kia cũng không có cách nào che giấu được.

Thôn trưởng hơi giật mình trong lòng một cái, vội vàng phản ứng lại. Sau khi ho khan hai tiếng lúc này mới nói: "Bác chưa hồi phục lại tinh thần, không nghĩ tới con bé cháu trở mã đẹp như vậy... Được rồi, có chuyện gì cháu nói đi, bác nghe một chút xem. Nếu như hợp lý bác khẳng định sẽ không ngăn cản."

"Thôn trưởng yên tâm, chuyện của cháu đối với thôn dân chúng ta là có lợi, vô hại." Sở Từ tự tin cười lại nói: "Thôn trưởng hẳn là biết thuốc tẩy giun chứ?"

"Dĩ nhiên biết, cháu nội nhà bác đang uống nè, vẫn là bút tích của Hoắc thần tiên mà. Nhắc mới nhớ, ít nhiều nhờ thuốc này cháu nội của bác đã lâu không bị đau bụng tiêu chảy. Mấy ngày trước đó nhiệt độ đột nhiên hạ xuống. Nếu là trước kia đứa nhỏ chắc chắn sẽ cảm mạo phát sốt, nhưng năm nay không có, hẳn là tác dụng của viên thuốc kia." Thôn trưởng ăn ngay nói thật nói.

Sở Từ mỉm cười, thuốc kia cũng không phải mỗi người đều uống. Theo nàng biết, khoảng một nửa hộ gia đình ở thôn Thiên Trì mua thuốc này. Trong đó nhà thôn trưởng này mỗi tháng mua khoảng 5 hộp, quả thật xem thuốc này thành bánh đậu.

Tất nhiên, thôn trưởng này dám cho cháu nội uống thuốc như vậy cũng hoàn toàn là vì thuốc này được tuyên truyền tốt. Nói là thuốc viên, kỳ thật bây giờ rất nhiều người đều gọi thuốc này là kẹo giun, giống như kẹo thập cẩm, đã thành thứ tốt trong lòng trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Không dám dùng

Editor: demcodon

Thôn trưởng không rõ Sở Từ đột nhiên nhắc đến thuốc tẩy giun làm gì. Cho nên không đợi cô tiếp tục nói trong lòng bắt đầu suy nghĩ miên man. Thậm chí nghĩ: có phải thuốc này xảy ra vấn đề gì hay không, nhất thời sắc mặt thay đổi.

"Thuốc này có phải có cái gì..."

"Thuốc không thành vấn đề." Thôn trưởng còn chưa nói xong Sở Từ đã trực tiếp đánh gãy lời của y nói tiếp: "Chuyện là như vậy, nhu cầu về thuốc này trước mắt đang tăng lên. Cháu và thầy muốn mở một xưởng nhỏ, nên cần sự đồng ý của bác trước."

"Xưởng nhỏ?" Thôn trưởng nhin không được hơi ngạc nhiên, tiếp theo lại càng khó hiểu hỏi: "Vậy không phải là chuyện của Hoắc thần tiên sao? Có quan hệ gì đến... con bé như cháu chứ?"

Hoắc thần tiên có phải quá lớn tuổi nên hồ đồ hay không? Chuyện mở xưởng lớn như vậy tại sao muốn hợp tác với Sở Từ chứ?

Mặc dù chuyện gần đây có liên quan đến Sở Từ và Từ Vân Liệt dường như phai nhạt không ít. Nhưng y làm thôn trưởng nên biết nhiều tin tức hơn người khác. Mấy ngày trước đó nhà họ Sở bên thôn nam thiếu chút nữa âm ỉ ra tai nạn chết người. Nguyên nhân chính là hai vợ chồng con cả nhà họ Sở đánh nhau.

Hơn hai tháng này, trong thôn cũng không biết từ đâu truyền đến lời đồn nói là ba đứa con trai của con cả nhà họ Sở không phải con ruột, mà là Vương thị tặng tịu với người khác sinh ra. Cho nên Vương thị không ngừng làm âm ỉ với chồng. Mỗi lần đánh nhau thì nói là Sở Từ giở trò quỷ, cũng không biết rốt cuộc là tại sao kết thù lớn với Sở Từ như vậy. Vậy mà hắt hắt chén nước bắn lên người cô.

Tất nhiên, cho dù không có chứng cứ, còn làm cho y cảm thấy Sở Từ hơi lợi hại. Cho nên đối với cô vẫn không có bao nhiêu thiện cảm như cũ.

Sắc mặt của Hoắc thần tiên vẫn như cũ, chậm rãi nói: "Thôn trưởng không biết bài thuốc tẩy giun này kỳ thật do một bác sĩ già quen Sở Từ nên đưa cho nó, cũng do nó bào chế rồi gửi chỗ tôi bán. Tất nhiên, trước khi bán tôi đã đưa thuốc này giao cho mười mấy bác sĩ kiểm tra qua, bảo đảm hiệu quả và chất lượng của thuốc mới đồng ý sản xuất số lượng lớn. Bây giờ thuốc này nguồn cung cấp không đủ, cũng chỉ có thể tìm công nhân giúp đỡ xay thuốc mới có thể nấu được..."

Thuốc này mặc dù lấy tên tuổi của ông bán. Nhưng dù sao không phải ông làm. Vì tránh cho tương lai chọc phải rắc rối, sau khi lô thuốc đầu tiên bán ra ông đã đi lên huyện nhờ người giám định xét duyệt, thông qua con đường rõ ràng.

Chỉ là Hoắc thần tiên nói xong những lời này thì thôn trưởng trừng to mắt ra. Y nhớ rõ khi mới chia đất đai cho Sở Từ, cả ngày cô mân mê một số đồ chơi hiếm lạ. Ví dụ như: hàng đan lát, điêu khắc những món đồ chơi nhỏ bằng gỗ. Sau khi theo Hoắc thần tiên học y trong hai tháng nay dường như an phận một chút. Thịnh thoảng đi lên huyện mấy lần, bình thường cũng không nhìn thấy có động tác mới. Vốn dĩ tưởng rằng cô chuẩn bị tập trung học y, tương lai có thể đi thi làm bác sĩ nghiêm túc, không nghĩ tới cô còn lén lút làm mua bán lớn như vậy!

Trong lòng y cũng biết được thuốc tẩy giun này bán như thế nào. Mặc dù không biết chi phí tổn thất bao nhiêu, nhưng Sở Từ xác thật kiếm được không ít!

Hoắc thần tiên sở dĩ nói bài thuốc này là bác sĩ Sở Từ quen cho, hoàn toàn chính là làm cho thôn trưởng an tâm. Dù sao bây giờ mặt cô cũng không có danh tiếng về mặt y thuật, nhiều lắm xem như có chút năng lực nhỏ. Dưới loại tình huống này, sau khi truyền ra ngoài người khác chưa chắc còn dám dùng thuốc cô kê.

"Chuyện này... chuyện này cũng thật làm cho tôi ngạc nhiên. Sở Từ, cháu vậy mà quen biết một bác sĩ khác ngoài Hoắc thần tiên?" Thôn trưởng hồ nghi nói.

"Chuyện xảy ra khi cháu còn nhỏ. Khi đó cháu bệnh sắp chết, đúng lúc gặp được một ông bác sĩ đi hái thuốc đã cứu cháu, thuận tiện dạy cháu một số kỹ năng. Nhưng trước kia cháu không muốn dùng tới, uổng công lãng phí nhiều năm như vậy." Sở Từ thần nhiên nói.

Thôn trưởng bĩu môi, y mới không tin Sở Từ là không muốn dùng tới... Khẳng định là không dám dùng chứ gì? Nếu như không phải mấy năm trước thoảng ra, mấy thứ này cô muốn giấu làm của riêng khẳng định là không được. Đâu giống như bây giờ, mọi người đều bắt đầu có kho tiền nhỏ của mình chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Quét thiện cảm

Editor: demcodon

Thôn trưởng thở dài một hơi, trước kia cảm thấy mạng Sở Từ này không tốt. Nhưng bây giờ xem ra, mạng con bé này đã có bước ngoặt. Bây giờ còn muốn mở xưởng nhỏ, tương lai cuộc sống trong thôn không chừng trở thành rực rỡ nhất.

"Vấn đề mở xưởng không lớn, cũng không biết cháu chuẩn bị thuê bao nhiêu người? Sở Từ, mặc dù người trong thôn chúng ta đối với cháu không được tốt lắm. Nhưng nếu không có bọn họ chưa chắc cháu có thể sống đến bây giờ. Nếu muốn thuê người làm việc cháu tuyệt đối đừng quên người trong thôn chúng ta." Thôn trưởng nói nghiêm túc.

Y nói những lời này tuyệt đối không phải là lòng dạ hẹp hòi, thật sự là hiểu rõ trong lòng. Mấy năm nay mỗi người nhắc tới Sở Từ cũng chưa có sắc mặt tốt, nhìn không có ai lo cho cô. Sở Từ nếu mang thù khăng định sẽ sinh lòng oán hận, cũng không chịu giúp đỡ người dân thôn Thiên Trì, còn không công có lợi cho người ngoài thôn.

Y cũng không cảm thấy Sở Từ sẽ thuê nhiều người. Nhưng mặc dù chỉ có một người cũng phải người trong thôn mình mới được.

Công việc xử lý được liệu này cũng không nặng, thuê một số phụ nữ gia đình nào đó là được. Cho dù chỉ có 20 đồng một tháng thì phụ nữ mỗi nhà khăng định cũng đều chịu làm.

Tiền lương bây giờ tăng lên hàng tháng. Trong lòng Sở Từ đã đưa ra giá tiền lương sẵn, khăng định sẽ không keo kiệt giống như thôn trưởng nghĩ.

"Cháu là uống nước thôn chúng ta mà lớn, dĩ nhiên ưu tiên thôn dân chúng ta." Sở Từ cười cười: "Nhưng hầu hết người trong thôn đều không coi trọng cháu, những lời cháu nói bọn họ chưa chắc chịu nghe. Nếu như bọn họ cảm tiền của cháu còn không chịu làm việc đằng hoàng, cháu chẳng phải chịu lỗ nặng sao? Cho nên, cháu hy vọng chờ cháu thuê người, thôn trưởng có thể làm người chứng kiến. Cháu bỏ tiền thuê bọn họ làm việc, nhưng một khi bọn họ xâm phạm lợi ích của cháu, vậy cũng chỉ có con đường đuổi việc thôi. Nhưng nên thuê ai mới tốt đây, bác xem có thể làm chủ được không?"

Trước tiên đánh tiếng chỗ thôn trưởng, tương lai xưởng của nàng cũng không ai dám xằng bậy.

"Đây là nên làm." Thôn trưởng gật đầu.

"Vây là tốt rồi. Nhưng xưởng của cháu vừa mới bắt đầu, nhân số sẽ không quá nhiều, năm người là đủ rồi. Tương lai nhu cầu bên ngoài lớn hơn nữa thì thuê thêm người sau. Về phần tiền lương, một tháng 50 đồng. Nhưng không bao ăn ở, mọi người đều ở chung thôn, qua lại cũng không mất bao nhiêu thời gian. Giữa trưa sẽ có thời gian nghỉ ngơi, sẽ không chậm trễ mọi người ăn cơm." Lúc này Sở Từ mới nói tí mỉ.

Thuốc tẩy giun đã bán được gần ba tháng, mỗi tháng đại khái có thể bán ra hơn 2000 hộp. Một tháng lời hơn 900 đồng, còn gánh thêm tiền thuê công nhân.

Tất nhiên, lợi nhuận này gần như là của một mình Sở Từ. Một tháng Hoắc thần tiên cũng có khoảng 400. Nàng nghe Hạnh Quả kể, từ sau khi có thêm thu nhập mỗi ngày Hoắc thần tiên đều ôm hộp tiền ngủ. Dù vậy vẫn không yên tâm, mỗi ngày sáng tối còn phải đếm lại hai lần đủ số mới có thể yên tâm.

Nhưng cũng khó trách, hiện tại thời đại này, đừng nói là trong thôn, chỉ là những người ăn lương nhà nước cũng chưa chắc có thu nhập như Hoắc thần tiên.

Tất nhiên, cũng phải ít nhiều nhờ vào nàng kiên định không chịu giảm giá. Nếu chỉ dựa vào tính tình mềm lòng của Hoắc thần tiên thì đừng nói là kiếm tiền, chỉ sợ là đã sớm thâm hụt tiền phải đi uống gió tây bắc.

Lúc này thôn trưởng thở dài mấy hơi, trong lòng vẫn đang suy nghĩ lung tung. Sở Từ nói cho y biết số lượng người hiển nhiên là chuẩn bị để cho y tiền cử. Mặc dù có năm người, nhưng Sở Từ nói những lời này ở trước mặt y hẳn là tuyệt đối không thể chọn người có khả năng sẽ gian dối thủ đoạn. Nếu không bị Sở Từ đuổi việc còn có thể làm cho y mất mặt.

Tiền lương một tháng 50 đồng cũng không ít, người này nếu y chọn không tốt thì sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của y. Cho nên nhất thời hơi rối rắm.

Sở Từ cho thôn trưởng nắm vị trí, trên thực tế chính nàng đã sớm chọn ra một người rồi. Đó chính là Thôi Hương Như, trong thời gian ngắn nếu có người thích hợp được chọn còn có thể thuê thêm 1-2 người nữa. Dù sao nàng không chỉ làm ra loại thuốc tẩy giun, nhiều người không sợ, luôn có chỗ hữu dụng.

Mà sở dĩ cho thôn trưởng thể diện lớn như vậy hoàn toàn là vì quét thiện cảm, miễn cho tương lai có người gây chuyện. Chỉ cần trong lòng thôn trưởng vui vẻ thì xưởng của nàng có thể đi ngang ở trong thôn Thiên Trì.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 248: Vạn tuế ra hoa

Editor: demcodon

Thôn trưởng suy nghĩ thật lâu, cuối cùng dứt khoát giữ Sở Từ và Hoắc thần tiên ở lại ăn chung bữa cơm rau dưa.

Sở Từ và Hoắc thần tiên là trước mặt không ít người xách theo đồ đến nhà, qua lâu như vậy còn chưa có đi ra, lại nhìn thấy khói bếp trong nhà thôn

trường bốc lên. Hàng xóm nhất thời đều biết chuyện thôn trưởng giữ Sở Từ ở lại ăn cơm, trong lòng một đám cũng đều càng thêm tò mò.

"Mấy bà nói Hoắc thần tiên dẫn theo Sở Từ đến tìm thôn trưởng làm chi? Có thể là muốn nhờ thôn trưởng giúp giới thiệu đàn ông hay không?" Những người phụ nữ ở gần đó xúm lại và bắt đầu tám chuyện.

"Nếu không phải vừa rồi nhìn gương mặt kia hơi giống Sở Đường thì tôi thiếu chút nữa không nhận ra đó là Sở Từ! Con bé này sao đột nhiên trở nên xinh đẹp như vậy? Họ hàng và bạn bè nhà họ Từ đều mong nó ngày càng xấu đi để cho Từ Đại ghét bỏ. Bây giờ thì tốt rồi, Từ Đại còn không càng coi thường người khác sao?" Một người bên cạnh nhin không được hơi ngạc nhiên nói.

Bà vừa nói ra câu này thì lập tức có người cười: "Chỗ nào mà đột nhiên trở nên xinh đẹp? Mỗi ngày tôi đều phải đến nhà Hoắc thần tiên lấy thuốc. Mỗi lần đến đều thấy Sở Từ bận rộn đến mức cả người mồ hôi đầm đìa. Nó thật chăm chỉ, muốn ôm xuống cũng không khó khăn. Mấy bà là mấy tháng không nhìn thấy nó mới có thể cảm thấy ngạc nhiên..."

Người khác vừa nghe càng thêm không nhin được thờ dài, mỗi năm có rất nhiều chuyện kỳ lạ. Sở Từ đã lười biếng mười mấy năm, đột nhiên lại thông suốt quả thực càng làm cho người cảm thấy khó tin hơn vạn tuế ra hoa*.

(*Vạn tuế ra hoa: là những thứ rất hiếm hoặc cực kỳ khó đạt được.)

Nhà thôn trưởng coi như khá giả. Bởi vậy bữa cơm này ăn cũng không tệ. Bây giờ mặc dù Sở Từ hơi ốm, nhưng khẩu phần ăn cũng không giảm một chút; không chỉ có như thế, tốc độ ăn cơm nhanh mà tao nhã. Một nửa bàn đồ ăn đều vào bụng nàng, còn thôn trưởng chưa nhìn ra, chỉ cảm thấy là bà nhà nấu ít đồ ăn.

"Năm người này không khó tìm, nhưng muốn chọn người thành thật và chăm chỉ. Bác nghĩ tôi nghĩ lui thật ra chọn được mấy người..." Nói xong, y tìm giấy bút viết tên xuống, nói tiếp: "Năm người phụ nữ này đều là những người chăm chỉ nhất trong thôn chúng ta. Trước kia chưa mở cửa ra, bọn họ là những người kiếm được nhiều điểm công nhiều nhất. Bác bảo đảm, bọn họ sẽ không gây chuyện. Nếu thật sự có tâm tư không chính đáng cháu cứ việc tới tìm bác. Bác sẽ xử lý bọn họ!"

Sở Từ nhìn tên những người đó cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Năm người này đã lập gia đình, thật sự là những người phụ nữ có danh tiếng tốt trong thôn. Nàng nếu muốn thuê người khẳng định cũng sẽ tự mình đi hỏi thăm trước đó một chút. Cho nên trước mắt thấy được tên năm người này trong lòng cũng yên lòng.

"Có những lời này của bác là được." Sở Từ cười, vừa nói chuyện vừa kính thôn trưởng một ly.

Sau khi chọn người xong còn phải chọn địa điểm. Dù sao diện tích nhà mới của nàng cũng có hạn. Nếu đổi thành xưởng khó tránh khỏi sẽ lộn xộn. Thôn trưởng uống rượu Sở Từ mang đến. Sau khi uống đến choáng váng dứt khoát kêu người mời bí thư thôn đến chính thức nói chuyện. Lúc này lập tức chọn ra địa điểm, vị trí cách nhà mới của Sở Từ chưa đến trăm mét. Gần đó không phải là đất khai hoang, cũng sẽ không có người thường xuyên qua lại. Bởi vậy nếu như có động tĩnh gì Sở Từ có thể rất nhanh biết.

Khi Sở Từ ra khỏi nhà thôn trưởng thì trời đã tối. Một lít rượu bị một mình nàng uống hết một nửa. Tửu lượng của thôn trưởng cũng không tốt, hiện tại ước chừng không phân rõ đông tây nam bắc. Sở Từ thì khác, sắc mặt trắng lộ ra hồng, ngoại trừ bước chân hơi loạng choạng thì không nhìn ra một chút men say; càng làm cho Hoắc thần tiên ngạc nhiên, cũng không biết có nên khen cô hay không.

"Rượu này chính là thuốc độc cho đường ruột. Sau này vẫn nên uống ít..." Hoắc thần tiên nhìn tính tình tùy ý của Sở Từ, cuối cùng vẫn là nhin không được nói.

Đối với lời nói của ông, Sở Từ vẫn luôn nghe xong đặt ở trong lòng. Về phần có thể thực hiện được hay không còn tùy thuộc vào vấn đề. Bởi vậy lập tức dứt khoát gạt đầu; càng làm cho Hoắc thần tiên nhin không được thờ dài: Đây chỗ nào là con bé chứ? May mắn Hạnh Quả nhà ông không phải như thế, bằng không tương lai khó tìm được nhà chồng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xàng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 249: Có người đến tìm

Editor: demcodon

Hoắc thần tiên dù sao cũng lớn tuổi. Sở Từ mặc dù là con gái, nhưng lo lắng ông nửa đêm trên đường trở về trượt chân. Cho nên vẫn tự mình đưa người về nhà, sau đó mới chậm rãi đi về nhà mới của mình.

Nhưng gần nhà của Hoắc thần tiên, trong đêm tối lại nghênh đón một bóng dáng.

Từ Vân Liệt ngửi được mùi rượu trên người cô nhin không được nhẹ nhàng nhú mày, cũng chỉ nói: "Trước khi anh đến, anh chị họ nhà họ Tần của em đã đợi em ở nhà cả ngày, sợ chậm trễ chuyện của em nên không đến nhà thôn trưởng tìm em, vừa mới đi nửa tiếng trước."

Sở Từ vừa nghe nhìn không được giật mình: "Bọn họ đến làm gì?"

Từ Vân Liệt cầm đèn pin trong tay, cũng không nhìn mặt Sở Từ nên không có nghe được câu hỏi của Sở Từ. Nhưng một lát sau còn nói thêm: "Nghe nói là trong nhà xảy ra chuyện, muốn em tìm thời gian đến nhìn một lần."

Sở Từ nghe hẩn thốt ra lời này càng không rõ. Nàng và hai anh em nhà họ Tần chỉ mới gặp nhau một lần mà thôi. Cho dù trong nhà họ Tần có chuyện cũng không đến lượt nàng đi nhìn một lần chứ? Ngoại trừ...

Trong mắt Sở Từ hiện lên một tia hiểu ra. Nàng nhớ rõ hai anh em nhà họ Tần từng nói qua sức khỏe của di mình không khỏe. Bây giờ hai anh em bọn họ đến thông báo gấp như vậy không phải là đi sắp về phương tây chứ?

Nghĩ như thế, Sở Từ càng thêm cảm thấy mình đoán gần đúng rồi, trong lòng cũng càng lo lắng.

Mặc dù nhiều năm như vậy không liên lạc với di bên nhà họ Tần kia. Nhưng từ trong miệng hai anh em nhà họ Tần biết được di cũng không phải không muốn chăm sóc nàng, mà ố còn không mang nổi mình ố. Cho nên hiện tại nếu đối phương thật sự có chuyện nghiêm trọng, nàng vẫn cần đi nhìn một chuyến. Dù sao nàng cũng hy vọng tương lai Sở Đường có thể có anh em thân thiết. Mặc dù không giúp được gì cho nhau, nhưng cũng tốt hơn một mình cô đơn.

- - - - -

Sau khi trở về, Thôi Hương Như lặp lại một lần. Sở Từ cũng hỏi cẩn thận.

Sau khi nàng dọn về nhà mới không bao lâu đã mời Thôi Hương Như đến ở chung. Dù sao trong nhà có ba phòng ngủ. Nàng và Sở Đường hai người hai phòng. Tính cách của Thôi Hương Như ôn hòa nhưng cũng hiểu chuyện, dĩ nhiên là không muốn chiếm lợi của hai chị em bọn họ. Nhưng cuối cùng không chịu nổi Sở Từ cả ngày chê nhà quá lớn quá mức thể lương. Lúc này cần rằng dọn đến. Chẳng qua cũng không phải mỗi ngày đều ở đây. Phần lớn thời gian chị vẫn ở bên nhà Trương Quê Vân hơn.

"Hôm nay lúc chị nhìn thấy chị họ của em hơi sợ hãi, đôi mắt sưng giống nhau quả đào. Cả người ử rữ không có tinh thần. Lúc chị nói chuyện phiếm với hai anh em bọn họ không cẩn thận nhắc tới nhà họ Sở bên thôn nam, ai biết chị họ của em đột nhiên giống như bị điên, ánh mắt kia thật sự là dọa người." Thôi Hương Như không khỏi hơi sợ hãi khi nhớ tới cảnh đó.

"Chị Hương như có hỏi nguyên nhân hay không?" Sở Từ lập tức hỏi.

"Chị nào dám" Thôi Hương Như vội vàng kêu lên một câu.

Giống như con hổ chuẩn bị cắn người như vậy, chị vốn dĩ nhất gan. Làm sao còn dám lại hỏi nguyên nhân trong đó chứ? Nhưng giờ phút này nghe thấy Sở Từ hỏi vẫn nói tiếp: "Nhưng chị nghĩ là bên nhà cậu của em đã làm việc gì làm cho hai người không thể tha thứ. Bằng không tính tình của hai anh em kia ôn hòa thân thiện như vậy, căn bản không có khả năng tức giận thành đáng về kia."

Sở Từ gật đầu, bên nhà cậu của nàng trên dưới 15 người, trẻ con cũng không cần phải nói. Trong những người lớn coi như ôn hòa thân thiện cũng chỉ có bà ngoại. Nhưng cảm giác tồn tại của bà cực thấp, tính cách mềm nhũn như bùn, bị chồng và con trai kiểm soát chặt chẽ. Bình thường ngay cả mạnh miệng cũng không dám nói. Năm đó mẹ ruột của nàng bị đuổi ra khỏi nhà, bà ngoại cũng không dám hé răng nửa lời. Lúc trước đối với con gái út có thể như thế. Bây giờ đối với con gái cả gả vào nhà họ Tần càng không thể có gì khác hơn. Hai anh em nhà họ Tần có thể chịu đựng đến bây giờ mới đoạn tuyệt với nhà họ Sở, sự kiên nhẫn thật đáng ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 250: Người một nhà

Editor: demcodon

Suy đoán của Sở Từ không bao lâu đã được chứng thật. Ngày hôm sau chuyện xây xưởng còn chưa kịp tuyên bố thì Tần Trường Tổ đã tìm tới nhà.

Mấy tháng trước nhìn thấy Tần Trường Tổ, trên người cô còn có mấy phần hào khí sáng khoái. Nhưng bây giờ lại hoàn toàn thay đổi, trên mặt cũng không có cười, nhìn thấy Sở Từ lập tức chạy nhanh đến túm tay nàng nói: "Em họ... em đi gặp mẹ chị đi, để cho bà đi yên tâm..."

Sở Từ sợ hãi. Mặc dù người đẹp khóc nỉ non là một cảnh cực đẹp. Nhưng Tần Trường Tổ khóc lên cũng không phải là mỏng manh yếu ớt, nó không có bất kỳ vẻ đẹp nào.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Sở Từ vội vàng hỏi.

Tần Trường Tổ vừa nghe nhất thời ánh mắt oán hận: "Đều do bà mẹ cả tiện nhân kia!"

"Em họ, nhiều năm như vậy chị và anh chị tặng cho bọn họ bao nhiêu đồ chứ? Ngày lễ tết nào không có tới thăm chứ? Mặc kệ nói như thế nào, chị và anh chị cũng là bọn họ nhìn lớn lên, không ngờ Vương Mỹ Cúc tàn nhẫn như vậy! Lần trước, sau khi chị ra khỏi nhà em, Vương Mỹ Cúc cướp hơn 30 đồng còn sót lại trên người chị và anh chị. Lúc đó anh chị muốn mượn tiền của ông ngoại nhưng cũng chưa nói gì. Ai biết, ông ngoại biết rõ anh chị muốn mượn tiền là vì cứu mẹ chị vẫn trực tiếp từ chối. Vậy còn chưa tính, qua mấy ngày lúc chị lại đến thì Vương thị lại còn vu oan nói chị ăn trộm tiền. Bà và cậu cả trực tiếp đến thôn anh chị, trước mặt già trẻ nói mẹ chị không biết dạy con. Mẹ chị lúc ấy vốn dĩ tinh thần cũng đã dần dần. Sau khi nghe được những lời này trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại thân thể ngày càng yếu đi..."

Tần Trường Tổ rom róm nước mắt nói tiếp: "Em chưa từng gặp mẹ chị, nguyện vọng lớn nhất trong cuộc đời của bà chính là ông ngoại có thể nói xin lỗi bà, nói hối hận đã tìm cho bà một nhà chồng như vậy. Nhưng lúc chị và anh chị truyền đạt ý của mẹ cho nhà họ Sở thì ông ngoại vốn dĩ hơi động lòng. Nhưng Vương thị lại ở bên cạnh thêm mắm dặm muối, nói mẹ chị không nhớ công ơn nuôi dưỡng của ba mẹ, âm ỉ đến ông ngoại chị mất thể diện. Ngay cả mẹ chị sống hay chết ông ngoại cũng không quan tâm..."

"Bây giờ mẹ chị bệnh đến mức ngay cả chị và anh chị cũng không nhận ra. Ba chị cả ngày chỉ biết uống rượu, căn bản mặc kệ bà. Bà nội chị chỉ mong mẹ chị đi sớm một chút... Chị nghĩ... lúc mẹ chị khỏe còn nhớ thương em nên muốn em đi thăm bà, làm cho bà biết nhà mẹ bà vẫn có họ hàng..." Tần Trường Tổ nói xong đã không còn phong thái của chị họ, thờ hờn hèn.

Sở Từ xoa xoa thái dương, vỗ lưng cô: "Chị đừng khóc, em nhất định sẽ đi theo chị. Đúng lúc hôm nay chị cũng đến đây, chỗ em có thứ này muốn đưa cho chị."

Nói xong, nàng lấy một cái khăn tay từ trong rương ra, đưa 50 đồng gói bên trong cho cô, lại nói: "Hơn hai tháng trước cậu mẹ đến ăn trộm đồ không thành. Kết quả còn bị anh Từ lục soát ra nhiều tiền như vậy. Em biết tiền này là của chị. Cho nên đặc biệt giữ lại cho chị."

Chỗ này còn có hơn 10 đồng là tiền tiêu vặt cậu cả tích góp được. Nhưng bây giờ Sở Từ không thiếu tiền, không đến mức so đo với số tiền này đó.

Tần Trường Tổ vừa nhìn thấy chiếc khăn tay kia thì tin lời nàng nói, đôi mắt đỏ hoe nói: "Tiền của chị và anh chị cộng lại cũng chỉ hơn 30 đồng, không nhiều như vậy... Em họ, theo lý thuyết tiền này bây giờ là của em. Chị lấy hết không tốt, nhưng... tiền này có thể mua thuốc cho mẹ chị kéo dài..."

Tần Trường Tổ hơi xấu hổ, cô cũng không phải người không biết xấu hổ. Nhưng giờ phút này lại không thể không da mặt dày nhận tiền Sở Từ đưa.

"Chị cứ yên tâm đi, tiền này vốn dĩ là của chị. Em cũng chỉ là tạm thời bảo quản thay chị mà thôi. Nếu em cam tâm tình nguyện kêu chị một tiếng chị họ, đó chính là xem chị làm người một nhà. Nếu còn có chỗ dùng tiền thì chị cứ nói với em, có thể giúp em sẽ giúp." Sở Từ nhìn nước mắt của cô, suy nghĩ một hồi trực tiếp lấy ống tay áo lau giúp cô, hành động không được tự nhiên lại làm cho trong lòng Tần Trường Tổ ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 251: Thật giả

Editor: demcodon

Tần Trường Tổ nhìn người trước mắt cảm giác phức tạp hỗn loạn, nhớ trước đây mình nghe những lời cậu mẹ nói cho rằng Sở Từ là cặn bã. Cho nên từ trước đến nay cũng không dám đến bên thôn bắc này, cũng có tâm tư sợ bị ăn vạ. Nhưng lại không nghĩ rằng Sở Từ hoàn toàn không mang thù, đến lúc này vẫn sẽ giúp đỡ cô.

Nếu nói Sở Từ một chút cũng không thêm đề ý thái độ trước kia của hai anh em nhà họ Tần này dĩ nhiên là không có khả năng. Nhưng dù sao hai anh em đã từng làm chuyện gì có lỗi với nàng. Trước kia cắt đứt liên hệ với nàng bất quá chính là nhà họ Sở quá phá. Cho nên nàng cũng không có lý do oán trách, dĩ nhiên cũng chỉ có thể buông những chuyện quá khứ xuống.

Tần Trường Tổ không phải loại con gái ngưng ngừng rồi rầm, thấy Sở Từ nói sáng khoái tâm tình cũng tốt hơn một chút, cảm thấy mình khóc suối suối không thích hợp nên cố gắng kiềm chế cảm xúc, quan tâm đến Sở Từ: "Ngày hôm qua lúc chị đến có nghe chị Thôi nói em đã trở nên xinh đẹp, không ngờ lại là sự thật. Nếu đi biết cuộc sống bây giờ của em tốt như vậy nhất định rất kiêu ngạo."

Sở Từ cũng sẽ không khiêm tốn khách sáo. Lúc này cười cười: "Đó là đương nhiên."

Tần Trường Tổ hơi sùng sốt, tiếp theo dờ khóc dờ cười: "Tình huống của mẹ chị xem ra là không kéo dài được bao lâu. Em họ, mấy ngày nay nếu em rảnh rỗi thì qua thăm bà đi, hình như Sở Đường cũng sắp trở về phải không? Nếu hai chị em bọn em có thể cùng xuất hiện thì mẹ chị càng vui vẻ."

"Tại sao anh họ không có đến?" Sở Từ đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua hai anh em này cùng nhau đến. Nhưng hôm nay chỉ có một người đến nên không khỏi hỏi.

Về mặt Tần Trường Tổ chưa xót nói: "Anh chị bị bà nội lôi kéo, nói anh ấy không còn nhỏ, không thể suốt ngày ở bên cạnh em gái. Chị cũng không có

cách nào."

Khỏe miệng Sở Từ hơi run rẩy. Tại sao trên đời này có nhiều bà phù thủy như vậy? Không thể ở bên cạnh em gái, vậy có thể ở bên cạnh người già trong nhà sao?

Nhưng nàng cũng biết hầu hết phụ nữ trong thôn này đều tuân theo một câu. Đó chính là con dâu được rèn luyện mười năm cũng thành mẹ chồng, rất nhiều phụ nữ lúc còn trẻ bị mẹ chồng ức hiếp. Nhưng chờ mình có con dâu lại muốn đòi lại những gì mình chịu tội trên người con dâu, trong lòng dường như hơi vụn vẹo.

"Ngày mốt Sở Đường sẽ trở về, đến lúc đó em dẫn nó đi chung. Đúng lúc, mấy tháng nay em đi theo Hoắc thần tiên học chút y thuật, đến đó sẽ khám bệnh cho đi." Sở Từ cười nói.

Tần Trường Tổ cũng từng nghe Thôi Hương Như nói chuyện em họ học y. Nhưng không nghĩ em họ sẽ có thành tựu lớn nên vẫn không mở miệng. Nhưng bây giờ Sở Từ đã chủ động, cô cũng không muốn từ chối. Dù sao có người khám bệnh cho mẹ cũng tốt hơn để mẹ từ từ trôi qua.

"Cám ơn em họ." Tần Trường Tổ vội vàng gạt đầu, nghĩ thầm thiếu Sở Từ không ít nhân tình, còn không biết tương lai nên trả như thế nào. Cô nghĩ tới nghĩ lui, lại nghĩ đến nhà họ Sở, vội vàng nói: "Em họ, trước đó lúc chị đến nhà họ Sở, nghe lời đồn nói ba đứa con Vương thị sinh không phải con cháu nhà họ Sở, em có biết không?"

Sở Từ gạt đầu, lời đồn đó chính là nàng truyền, có thể không biết sao?

"Lời đồn đó có phải sự thật hay không chị cũng không biết rõ. Nhưng chị có thể khẳng định bản thân Vương thị cũng thật sự không trong sạch!" Tần Trường Tổ cười nhạo một tiếng lại nói: "Em không biết, khi Vương Mỹ Cúc còn trẻ rất xinh đẹp, cộng thêm siêng năng chăm chỉ nên chọc đến rất nhiều hoa đào. Nhiều năm trước, chị nghe mẹ chị nói trước kia kiếm điểm công, đàn ông giúp đỡ Vương Mỹ Cúc không biết có bao nhiêu. Nhưng khi chị còn nhỏ, tình cờ nhìn thấy bà lôi kéo với một người đàn ông. Chị đã quên người đàn ông kia trông như thế nào, nhưng lại nhớ rõ trên mu bàn tay ông ấy có một nốt ruồi lớn!"

Chẳng qua khi đó cô không hiểu những chuyện này. Vương thị mua mấy viên kẹo đuổi cô đi, mọi chuyện bị cô nhanh chóng quên mất. Cho đến mấy ngày trước đó nghe thấy những lời đồn này mới nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Tiết kiệm đi mua

Editor: demcodon

Dáng vẻ oán hận của Tần Trường Tổ dường như muốn băm Vương thị thành trăm mảnh, nói xong lại cười giễu cợt một tiếng nói: "Chị vốn dĩ không muốn nói chuyện này cho người khác biết. Nhưng không ngờ bà không cho một chút tình cảm, còn muốn để cho chị giữ bí mật cho bà, không có cửa đâu!"

Tính tình mạnh mẽ này thật ra làm cho Sở Từ hơi thương thức, đồng thời càng cảm thấy chết lặng. Ban đầu nàng truyền lời đồn kia chỉ là vì muốn gây ông đập lưng ông. Nàng cũng chưa từng xác định lời đồn là thật hay giả. Thậm chí cũng chưa từng hoài nghi trình tiết của Vương thị, lại không nghĩ rằng bị nàng chó ngáp phải ruồi. Nàng nghe Tần Trường Tổ vừa nói như vậy, cho dù ba anh em Sở Thiên Dững là con của Vương thị và Sở Thăng Lợi, cũng chưa chắc đại biểu Vương thị là người trong sạch.

Tâm tình của Sở Từ lập tức tốt lên. Nàng vốn là người thù dai. Mặc dù Vương thị đến nhà gây chuyện đã qua hai - ba tháng. Nhưng muốn cho nàng hoàn toàn quên những chuyện này đó là không có khả năng.

"Em họ, có một số chuyện chị phải nhắc nhở em. Mấy ông cậu của chúng ta không có một người đáng tin cậy. Tương lai mặc kệ gặp được chuyện gì, trăm triệu đừng trông cậy vào bọn họ sẽ giúp em. Em và chị đều giống nhau, không có ba mẹ để dựa vào, ở trong mắt bọn họ chính là đồ chơi có thể tùy ý tiêu khiển; cầu xin bọn họ giúp đỡ sợ là ngược lại còn hại bản thân!" Tần Trường Tổ nói tiếp.

Sở Từ chu môi cũng không phản bác. Bởi vì sự thật chính là như thế. Nhưng nàng đã hiểu điều này sớm hơn Tần Trường Tổ.

Nhà họ Sở có rất nhiều họ hàng, so sánh với những họ hàng của bọn họ thì hai chị em nàng và Sở Đường ở trong mắt bọn họ là dễ kiểm soát nhất, có tình lại có thể có lợi, không đánh chủ ý lên trên đầu bọn họ đó mới là kỳ lạ.

Cảm xúc của Tần Trường Tổ hơi kích động, còn nói không ít chuyện vụn vặt về nhà họ Sở. Nhà họ Sở nhiều người, nên những chuyện vụn vặt cũng đủ để nói đến mấy tiếng đồng hồ. Sở Từ vốn dĩ tưởng rằng Tần Trường Tổ tìm nàng có chuyện quan trọng nên đã xin Hoắc thần tiên nghỉ trước. Trước mắt chính thức rảnh rỗi không có việc gì, nghe nhiều một chút cũng không sao.

Đừng nhìn Tần Trường Tổ chỉ lớn hơn nàng một tuổi, nhưng tính tình cũng rất trưởng thành. Cô nhớ tất cả những gì đã nhìn thấy khi đến thăm nhà họ Sở

trước kia, nhìn dáng vẻ là ngay từ đầu đã không tin tưởng gia đình này.

"Con gái của cậu ba đã bị bán ra ngoài, còn không phải bởi vì mẹ ruột của nó không còn nên chỉ có thể bị bọn họ khi dễ sao? Với tính tình yếu ớt của Nữu Nữu, bị bán cho nhà khác chỉ có bị phí thời gian. Em họ à, cũng may mắn em không sống ở nhà cậu. Bằng không đã sớm trở thành vợ nhỏ của người khác, làm gì được sống tự tại như bây giờ..." Tần Trường Tổ tán gẫu một hồi, thờ dãi một hơi chậm rãi nói.

Nhà ba ông cậu cộng lại có 7-8 đứa trẻ, làm cho cô đau lòng chính là Nữu Nữu nhà cậu ba. Khi Nữu Nữu còn nhỏ đã từng bị bán đi. Sau đó nhà người ta chê đứa trẻ này quá im lặng như là có bệnh mới trả về, thật vất vả sống đến 13 tuổi còn không thoát được một kiếp này.

Trong thôn có rất nhiều gia đình bán con đi, đặc biệt là giữa họ hàng càng là thường thấy.

Sở Từ chỉ là gặt đầu, năng không có ấn tượng gì với cô em họ kia. Cho nên cũng không có cái gọi là đồng tình.

Mỗi người đều có số mạng riêng, nhưng con người có thể chinh phục bầu trời. Từ trước đến nay năng đều chỉ tin tưởng số mạng này tự mình có thể thay đổi, dựa dẫm vào người khác cũng vô dụng.

Tần Trường Tổ trút giận bất mãn một hồi, cho đến buổi chiều mới vội vàng rời đi. Sau khi cô đi, trong thôn có nhiều người lại tìm đến nhà, đều là hỏi chuyện mở xưởng.

Năng nghĩ đến thôn trưởng đã truyền ra chuyện năng muốn mở xưởng.

"Sở Từ, kẹo giun kia thật sự là mỳ bào chế à? Thật là tuyệt vời, con tao bây giờ mỗi ngày đều ầm ĩ muốn uống. Không bằng mỳ nói cho tao biết cách làm như thế nào? Tự tao về mỳ mò, cũng tiết kiệm không cần đi mua..." Sân đây người, một người trong đó nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 253: Rao giá trên trời

Editor: demcodon

Có một người mở miệng, những người khác cũng sợ không chiếm được lợi. Sở Từ chỉ cảm thấy mình bị ù ta.

"Đều là hàng xóm láng giềng, mỳ cũng không thể giống như lúc trước chỉ giao kỹ thuật hàng đan lát cho một mình Trương Quế Vân. Bây giờ gia đình của Quế Vân tốt hơn chúng tao rất nhiều. Mỗi ngày mua 10 hộp kẹo giun cho con cũng không thành vấn đề, không giống chúng tao một hộp 1 hào cũng tiết kiệm không mua!"

"Sở Từ, con bé mỳ bây giờ ngày càng có năng lực. Tao nghe Bảo Sơn nói thuốc trị chấy ngứa ông ấy bán chính là mỳ bào chế. Trước đó tao còn không tin, nhưng bây giờ thì tao tin rồi... Đúng lúc, lần da con gái nhà tao bị chấy ngứa nặng, đã mấy tháng vẫn chưa có khôi phục lại. Mỳ nói bài thuốc kia cho tao biết, để tao cũng làm cho nó dùng..."

...

Thôi Hương Như đứng sau Sở Từ nhìn không được xi một tiếng khinh miệt, đều đỏ mặt thay cho mỳ di thím. Bài thuốc của Sở Từ dựa vào cái gì cho mỳ bà? Hơn nữa nghe khẩu khí này coi như là nên làm!

"Bài thuốc này cho mỳ người cũng được, lấy tiền đến." Sở Từ không khỏi không chậm mở miệng, liếc mắt nhìn mọi người, trong mắt chợt lóe qua tia sáng lạnh: "Đừng giả ngu với tôi. Lúc trước thím Quế Vân là bỏ tiền mua đứt kỹ thuật này, không giống như mỳ người không biết xấu hổ trực tiếp mở miệng muốn như vậy!"

"Sở Từ, sao mỳ có thể nói như vậy chứ? Chúng tao làm sao lại không biết xấu hổ chứ, đều là trường bối, mỳ không thể ôn hòa thân thiện một chút à? Hơn nữa, còn không phải trả tiền sao? Bao nhiêu tiền mỳ cứ nói, nếu giá thích hợp chúng tao cũng không phải không thể mua được, chỉ là bài thuốc kẹo giun mà thôi, có thể bao nhiêu tiền? 200 hay là 300?" Một bà lão trong đó lại nói.

"A." Sở Từ nhìn không được cười nhạo một tiếng, giờ lên năm ngón tay. 300? Hiện tại lợi nhuận một tháng của năng cũng đã 900 đồng, sẽ vì 300 mà bán bài thuốc? Trừ khi năng là con ngốc!

"500? Sở Từ, có phải sau khi đưa số tiền này thì người khác sẽ không mua được nữa hay không?" Có người nhìn ngón tay cô hỏi.

"Tôi có nói là 500 sao? Thím, đây là 5000, thấp hơn 5000 không bán." Sở Từ cười mỉa nói.

Sau khi nói ra câu này mọi người không khỏi hít hà một hơi, 5000 đồng? Sở Từ không phải điên rồi chứ? Thời buổi này nhà ai có 5000 đồng chứ, cũng chỉ có nhà mẹ của Tôn Bách Linh có tài sản lớn chính là hộ gia đình có hàng chục đồng. Nhưng bọn họ cũng không phải, mỗi nhà có thể tiết kiệm được

500 đồng đã khá tốt, càng đừng nói thêm một số 0!

"Mày có phải muốn tiền đến mức phát điên hay không? 5000 đồng... kẹo giun kia của mày chỉ bán 1 đồng một hộp, trừ đi chi phí tổn thất vậy phải kiếm mấy năm mới có thể kiếm về số tiền này?" Nhất thời có người không khỏi lẩm bẩm một câu.

Vốn dĩ tưởng rằng nhiều nhất cũng 300 đồng. Số tiền này mặc dù không ít, nhưng kẹo giun bán chạy như vậy hẳn là cũng có thể kiếm về. Ai biết Sở Từ lại rao giá trên trời.

"Đúng vậy, tôi chính là muốn tiền đến mức phát điên rồi." Sở Từ cũng không phủ nhận, khóe miệng cười lộ ra hàm răng trắng nói: "Mấy thím cũng không phải không biết tôi từ nhỏ đã nghèo. Bây giờ thật vất vả tìm được năng lực nuôi sống bản thân, mấy người lại muốn ép cho tôi bán. Nếu bán giá thấp sau này tôi phải ăn gì uống gì đây?"

Nhất thời mọi người bình tĩnh lại. Bọn họ cũng không biết giá thành phần thuốc của Sở Từ, dĩ nhiên sẽ không biết 5000 đồng không phải là quá nhiều.

Thấy không có ai mở miệng, lúc này Sở Từ mới cười nói: "Hôm nay mọi người chạy tới tôi coi như các vị chúc mừng tôi mở xưởng. Tương lai nếu tôi có thể may mắn phát triển xưởng nhỏ này trở thành một nhà xưởng nghiêm túc. Đến lúc đó không thể thiếu phải làm phiền mọi người giúp đỡ. Cho nên chuyện hôm nay tôi coi như mọi người đùa vui, lời mua bài thuốc không cần nhắc lại."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 254: Bẩm sinh

Editor: demcodon

Sở Từ đứng thẳng tắp, không chút căng thẳng vì quá nhiều người đến. Thậm chí khi nói chuyện với đám đông, giọng nói và phong thái đều làm cho mọi người đều sững sốt, không khỏi dõi theo bước đi của cô.

"Vậy thì... mày định thuê bao nhiêu người xây xưởng này xưởng? Sở Từ, đàn ông nhà tao đã giúp xây nhà mới cho mày, xem như là người quen cũ. Mày xem lần này có thể..." Trong đám người, lập tức có người hỏi trước một câu.

"Nhà ông Trương, bà đừng không biết đủ. Lần trước Sở Từ bao com đàn ông nhà bà ăn không ít thịt, cũng không thể lần này còn để cho ông ấy chiếm lợi chứ?" Người phụ nữ kia vừa mở miệng bên cạnh lập tức có người bắt đầu phản bác.

Ngay khi những người khác nghe thấy, trong chớp mắt cũng đứng thành hai đội, khí thế đấu tranh ngất trời.

Tuy nói xây nhà cho Sở Từ phải bỏ sức lực, nhưng tay nghề nấu com và tính tình hào phóng của Sở Từ sớm đã truyền ra ngoài, ai không muốn chen một chân vào chứ? Mấy bà vẫn còn nhớ rõ mùi thịt ba tháng trước.

Lúc này mới mấy phút, trong sân cũng đã ngày càng ồn ào dữ dội. Sở Từ vừa nghe không khỏi hơi bức bối, trong chớp mắt nổi nóng dùng hết sức hét lên: "Đừng làm ồn!"

Mọi người đều bị giật mình bởi giọng nói của cô, nhất thời đều trừng to mắt nhìn chăm chăm cô. Với cái nhìn chăm chăm này không ít người phát hiện dáng vẻ Sở Từ rất đẹp, vừa rồi mặc dù cũng cảm thấy cô trở nả tốt. Nhưng dù sao trước kia vẫn còn lưu lại ấn tượng xấu, nên mặc dù thân mình gầy đẹp một chút. Nhưng cũng không cảm thấy cô mạnh hơn những con bé khác trong thôn. Bây giờ thì khác, dáng vẻ trũng mắt có vài phần xuất chúng, gương mặt nhỏ nhắn làm cho bọn họ có cảm giác xa lạ. Đường như... Sở Từ trước kia không giống với người trước mặt này.

Thậm chí có người không khỏi nghĩ có phải trí nhớ của mình xuất hiện lệch lạc hay không. Người trước mặt căn bản không phải Sở Từ mà là chị sinh đôi của cô không? Hoặc là, người trước mặt mới chính là chị ruột của Sở Đường, con bé mập trước kia chỉ là đứa ăn xin không có chút quan hệ?

"Dùng lạ còn không bằng dùng quen, nên chuyện xây nhà còn phải làm phiền mấy chú bác trước đó giúp đỡ. Về phần ý tốt của mấy thím tôi ghi trong lòng. Nhưng dù sao diện tích của xưởng này có hạn, thật sự không cần dùng nhiều người như vậy. Tương lai nếu có cơ hội lại mời mọi người uống rượu." Sở Từ lúc này mới nói.

Nói xong, mấy nhà vui mừng mấy nhà buồn rầu.

Cũng may chỉ là bao ăn mấy ngày, cũng không đến mức làm cho mọi người sinh lòng ghen tỵ, muốn trách cũng chỉ trách nhà mình lúc trước không chịu nỗ lực đến giúp đỡ Sở Từ...

Mọi chuyện đã giải quyết, Sở Từ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng nàng cũng không phải lần đầu tiên thu xếp việc xây nhà, nên không có nhiều áp lực. Nhưng Từ Văn Liệt xin nghỉ ngày hôm sau từ huyện trở về, làm người cai thợ nhóm thợ xây nhỏ này, chỉ huy mọi người làm việc, chu đáo mọi mặt.

Từ Văn Liệt đối xử tốt với nàng cũng không phải một sớm một chiều. Nhưng dù sao nàng cũng dùng võ thuật đáp lại. Cho nên ở trước mặt Từ Văn Liệt

không có một chút chột dạ và hụt hơi, lui tới giống như trước.

Nói đến võ thuật của Từ Vân Liệt tốc độ tiến bộ cực nhanh. Những võ thuật này giống như đặc biệt chuẩn bị cho hắn, bẩm sinh tương đương như nâng đỡ trước, đáng tiếc chính là thời gian học võ chậm một chút. Bằng không sớm đã không có ai có thể đánh bại được.

Có Từ Vân Liệt giúp đỡ, Sở Từ chỉ cần phụ trách thức ăn của mọi người. Sau khi đợi đến lúc Sở Đường tan học trở về đưa những nguyên liệu bí mật giao cho Thôi Hương Như, nhờ chị giúp nấu cơm cho mọi người. Lúc này mới dẫn theo Sở Đường cùng nhau đến nhà họ Tần.

Thôn nhà họ Tần này cách rất xa thôn Thiên Trì, chỉ dựa vào đôi chân cần phải đi 2-3 tiếng đồng hồ. Nhưng Sở Từ chưa bao giờ sẽ cố ý ngược đãi bản thân. Cho nên sáng sớm sau khi ăn cơm no, lúc này mới bắt xe đi. Cả quãng đường coi như là thưởng thức phong cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 255: Đàn ông hoang dã

Editor: demcodon

So sánh với thôn Thiên Trì, thôn họ Tần hơi lạc hậu. Trong thôn còn chưa có mở điện. Ngay cả con đường lớn vào thôn cũng nhiều ổ gà, không giống như thôn Thiên Trì được lát đá. Thôn này cũng không có nhiều hộ dân như thôn Thiên Trì. Nhưng gia đình Tần Trường Bình tương đối khá. Nếu không ba của Tần Trường Bình cũng sẽ không có tiền uống rượu, hút thuốc và đánh bạc.

Gia đình anh họ rất dễ tìm, Sở Từ hỏi thăm một chút đã tìm được nhà. Nhưng rất xa còn chưa vào cửa đã bị cảnh trước mắt làm cho sợ hãi.

Chỉ nhìn thấy trong sân có một người đàn ông nhào đến đâm đá vào hai người phụ nữ dưới đất. Trong đó có một người phụ nữ đã nằm bất động dưới đất, một người khác hơi điên cuồng phản công. Nhưng do sức nhỏ nên không có tác dụng gì.

Ngoài ra, bên cạnh còn có một bà lão thấp bé đứng nhìn, biểu cảm như thể nào vẫn chưa nhìn thấy rõ.

Nhưng nếu là nhà anh họ, vậy hai người phụ nữ trong sân kia khẳng định là dì và Tần Trường Tổ.

"Chị ơi, đây là nhà dì hả? Tại sao còn có người đánh nhau thế?" Sở Đường không rõ nguyên nhân, khó hiểu hỏi một câu.

"Thằng nhóc ngốc, người bị đánh chính là Tần Trường Tổ và dì, còn không nhanh đi qua giúp đỡ." Sở Từ trực tiếp gõ lên đầu Sở Đường một cái, vội vàng nói, nói xong tăng tốc chạy đến.

Sở Đường vừa nghe thấy lời nói của Sở Từ thì trong lòng sợ hãi. Dù sao cũng không thể tin được. Nhưng lại cảm thấy chị nhà mình sẽ không lừa cậu. Lúc này mới mang tâm tình thấp thòm đi theo đến. Nhưng sau khi tiến lên mười mét, bóng người trong sân càng thêm rõ ràng, tâm tình thấp thòm nhất thời thành nổi giận.

Cậu ở nhà họ Sở nhiều năm như vậy cũng hiểu biết về Tần Trường Tổ. Ở trong mắt cậu, người chị họ này rất đáng yêu, nóng bỏng như mặt trời, hoạt bát hào sảng, không ngưng ngừng cũng không làm ra vẻ, chân thành với người khác. Mặc dù trong nhà trọng nam khinh nữ, nhưng may mắn cô có anh trai che chở. Cho nên cuộc sống cũng coi như hạnh phúc, lại không nghĩ rằng nhìn thấy cảnh như thế này!

Lửa giận của Sở Đường còn mạnh hơn Sở Từ rất nhiều, chỉ trong mấy giây đã lao vào sân trực tiếp bắt lấy bàn tay người đàn ông đánh xuống.

"Em họ?" Tần Trường Tổ cảm giác có người đứng ở trước người mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên. Quả nhiên là hai chị em Sở Đường vội vàng chạy tới.

"Chị họ, đây là ai? Tại sao đến nhà chị gây chuyện thế?" Sở Đường nổi giận nói.

Trước đây cậu nghe nói dượng mê rượu, nhưng dù sao chưa từng thấy qua. Cho nên không dám nhận, miễn cho nhận sai người đắc tội họ hàng.

Tần Trường Tổ cười khổ nói: "Là ba chị..."

"Tên khốn kiếp, rút ngay cho ông. Nếu không tao đánh luôn cả mày, tao đá chết mày..." Ba Tần rút tay ra, nhấc chân lắc lắc, cả người bởi vì chóng mặt lão đảo mấy cái, ai cũng không đá được.

Qua mấy giây, ba Tần mới đứng thẳng người thấy rõ người trước mắt. Nhưng lúc này Sở Đường đã muốn cùng Tần Trường Tổ đỡ Sở Tú Trinh té xỉu dưới đất lên.

"Đừng đụng vào vợ tao! Lại... lại là đàn ông hoang dã từ đâu ra, xem tao có đánh chết mày hay không!" Nói xong, cả người giống như điên bắt đầu tay đâm chân đá.

Sắc mặt Sở Đường xấu hổ, mình đến thăm đi ruột tại sao trở thành đàn ông hoang dã trong miệng dượng chứ?

Cậu nhớ rõ khi còn nhỏ, đi thỉnh thoảng lên lút về nhà hoặc là gửi người mang thư về, nói là chồng không đối xử tốt với bà, muốn nhà mẹ làm chủ cho mình. Nhưng khi đó không có ai tin tưởng. Cho dù là ông ngoại có tin cũng không bắt bà về. Bởi vậy không chỉ không giúp đỡ, ngược lại còn sai ba ông cậu đuổi người về. Khi đó mặc dù cậu cảm thấy đi đáng thương, nhưng dù sao cũng không hiểu rõ hoàn cảnh của bà. Cho nên cũng không có bao nhiêu tâm tư đồng tình.

Nhưng bây giờ sau khi tận mắt nhìn thấy, trong lòng vô cùng chấn động. Thậm chí có loại xúc động muốn bóp chết ông dượng này!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Màng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Chết đuối

Editor: demcodon

Mặc kệ nói như thế nào, Sở Tú Trinh là chị em ruột với mẹ đã mất của hai chị em bọn họ, kêu bọn họ trợ mắt nhìn đi ruột chịu khổ dĩ nhiên là không có khả năng.

Đôi mắt Sở Đường đỏ hoe, trước kia cậu đã nghe người ta nói đi và mẹ ruột của mình giống nhau. Cho dù chỉ nhằm vào điểm này cũng không thể tùy ý bà bị loại cảm thú này khi dễ.

Sở Đường dù sao cũng chỉ là một thanh niên. Thậm chí còn là một học sinh ngoan ngoãn nghe lời. Bởi vậy khi nhìn thấy ba Tần muốn đánh người theo bản năng che chở cho Tần Trường Tổ và Sở Tú Trinh trước, làm cho một chân vững chắc kia dừng ở trên lưng cậu. Sở Từ nhìn thấy một dấu chân dơ bẩn thì tức giận lên.

Nàng còn tưởng rằng thẳng nhóc ngốc này sẽ thông minh lên đá văng ông dượng cảm thú này đi. Ai biết cậu bị kích động như vậy tiến lên chỉ để bị đánh?

"Đồ ngu!" Sở Từ lập tức mắng một câu.

Tiếp theo cũng không để ý ánh mắt sợ hãi của bà lão đứng một bên, trực tiếp túm ba Tần qua. Ông dượng này đã quá say rồi, bị nàng dùng hết sức lôi kéo cả người nhất thời ngã xuống đất. Sở Từ nhân cơ hội này đá vào bụng ông: "Dám đánh em trai tôi? Ông muốn chết hả?"

"Ai u... Mày là con nhỏ xấu xí nhà ai, tại sao lại đánh con trai tao..." Bà nội Tần Trường Tổ lúc này cuối cùng cũng mở miệng, vội vàng tiến lên túm Sở Từ.

Sở Từ không quan tâm bà là ai, trực tiếp đẩy người ra ngoài: "Bà là ai lại dung túng con trai mình đánh người khắp nơi? Không nhìn thấy đi tôi người đã nửa chết nửa sống sao? Lớn như vậy ngay cả con trai cũng không kiểm soát được, bà làm trưởng bối gì? Nếu bà đã để cho ông ta đi ra gây rắc rối. Được thôi! Nếu bà không biết dạy, vậy tôi sẽ giúp bà!"

Nói xong, đá chân càng nặng, không đến hai ba cái nhìn thấy người đàn ông dưới chân trực tiếp nôn ói, dính lên mặt dơ bẩn.

Bà lão kia vừa thấy trông mắt như sắp rớt xuống, gào khóc inh ỏi: "Con tao dạy vợ liên quan gì đến mày? Trường Tổ, con bé chết tiết kia, nhìn thấy ba ruột mình bị đánh thành như vậy cũng không biết giúp đỡ! Tại sao tao lại nuôi đứa cháu gái vô dụng như mày chứ..."

Sở Từ lại đá một cái với thu động tác lại, chà chà giày trên mặt đất, như thể bị dính thứ gì dơ bẩn. Lhé này mới nói: "Nói sớm thì tốt rồi, hóa ra bà là bà nội của chị họ à? Không biết còn tưởng rằng bà là bà của chủ nợ đến đòi nợ chứ!"

Sở Từ nói xong lại cười khinh một tiếng: "Nhưng bà nội Tần à, sức khỏe của di tôi vốn dĩ đã không tốt. Bà trợ mắt dung túng dượng đánh di như vậy, chẳng lẽ là muốn ngồi tù sao?"

Ông dượng này có biệt danh là Tần Thất, nghe nói là bởi vì bà lão này sinh cho nhà họ Tần đến đứa thứ bảy mới được đứa con trai là ông. Tất nhiên, cô bây giờ của Tần Trường Tổ chỉ còn hai người mà thôi, nghe nói bốn người khác mới vừa sinh ra đã bán đi.

Cũng chính bởi vì Tần Thất này là con trai độc nhất, nên mặc dù bây giờ đã ngoài 40 tuổi còn không đáng tin cậy hơn trẻ con. Cả ngày chỉ biết là ăn chơi, kết hôn đã hơn 20 năm còn mặc kệ gia đình.

Lúc này bà Tần không có thời gian nói chuyện phiếm với Sở Từ, dùng xương cốt già vội vàng đỡ con trai mình lên, cũng không quay đầu lại trước tiên đỡ con trai vào trong phòng, bắt đầu xử lý dơ bẩn trên người con.

Nếu không phải tuổi ông dượng này lộ ra gương mặt già nua, bằng không Sở Từ không khỏi đã cảm thấy có phải Tần Thất năm nay chỉ là đứa trẻ hay không, mới có thể làm cho bà lão này xem như cục cưng như thế.

Chết đuối tương đương như giết chết, đạo lý dễ hiểu như vậy tại sao bà lão này lại không biết chứ?

Sau khi thở dài, Sở Từ đi theo Tần Trường Tổ vào một căn phòng, nhìn sắc mặt tái nhợt của di ở trên giường hơi lo lắng hỏi: "Hôm nay sức khỏe của di bị làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 257: Đại trượng phu

Editor: demcodon

Sở Từ đi theo Hoắc thần tiên học y gần ba tháng, hiện giờ cũng có thể bắt mạch. Nhưng chỉ có thể xem một số chứng bệnh dễ hiểu.

Lúc này, sau khi thử bắt mạch thì bắt đầu lật quần áo của di lên, lại phát hiện trên người đầy vết bầm xanh tím. Dường như không có chỗ nào bình thường, quan trọng nhất chính là gương mặt này. Ngoài về tái nhợt bất mất, chính là vết sẹo dữ tợn.

"Hôm trước, sau khi chị từ nhà em trở về chị đã mua thuốc, miễn cưỡng có thể làm cho mẹ chị ngủ yên một chút. Chị lại nói cho bà biết hôm nay hai chị em bọn em sẽ đến thăm. Cho nên cảm xúc của bà hôm nay rất tốt, vô cùng vui vẻ chờ đợi. Ai biết ba chị sáng sớm uống rượu vào phá hỏng tâm trạng tốt của bà..." Tần Trường Tổ đau lòng nhìn người phụ nữ nằm trên giường nói.

"Vết thương này làm sao mà có?" Sở Từ khó hiểu nói.

Vết thương này hẳn là bỏng do lửa. Nhưng làm sao lại đốt tới mặt chứ?

"Mấy năm trước, lúc ba chị uống say thì ấn mặt mẹ chị ở trước lò lửa..." Tần Trường Tổ vừa nói, nước mắt trong chớp mắt chảy xuống.

Khi đó cô và anh trai đều không có ở nhà. Khi hai anh em cô trở về thì mọi chuyện đã xong. Còn ba sau mỗi lần tỉnh rượu sẽ xin lỗi. Dù cho có oán trách ông cũng vô ích.

"Ông ấy còn đối xử với di như vậy? Chị họ, nhà này không có ai quan tâm đến sao? Còn có trong thôn này, không có ai có thể làm chủ cho mọi người sao?" Sở Đường tức giận nói.

Đàn ông như vậy không khỏi cũng đáng sợ, vậy mà đưa mặt vào lửa nướng. Loại hành vi này có khác gì giết người đâu?

"Ai quan tâm? Bên nhà bà chị chưa bao giờ làm trái ý của ba chị. Về phần trong thôn... em họ! Nếu nhà mẹ của mẹ chị có người có thể làm chỗ dựa cho bà, có lẽ trong thôn sẽ nhúng tay. Nhưng bên ông bà ngoại đều cho là không có việc gì xảy ra. Thôn trường làm sao lại có thể xen vào chuyện của người khác chứ? Hơn nữa, mẹ chị mặc dù già đến đây, nhưng bà là người ngoài thôn. Trên đời này, từ trước đến nay không có đạo lý đưa khuỷu tay ra ngoài, có ai sẽ sẵn sàng vì một người ngoài không có chỗ dựa mà đi trừng phạt người một nhà chứ?" Tần Trường Tổ nói rõ ràng.

Nếu không phải cô họ Tần thì cuộc sống nhất định cũng không khá hơn là bao.

Sở Đường nghe nói như thế trong lòng bế tắc, nhưng cũng không có cách phản bác. Sự thật chính là như thế. Cho dù là ở thôn Thiên Trì cũng giống vậy. Đối với rất nhiều người, cô cháu trẻ được gả tới từ bên ngoài xét cho cùng vẫn là người xứ khác. Nếu nhà chồng êm đẹp, nhà mẹ đáng tin cậy dĩ nhiên có thể hòa nhập vào trong thôn từng ngày. Một khi không có nhà mẹ thì chỉ biết ngậm đắng nuốt cay mà ly hôn.

Nhưng thời buổi này, trong một thôn có thể có mấy người ly hôn chứ? Bạn có thể đếm bằng đầu ngón tay của mình.

Sở Đường mím môi, nhìn chị họ vẫn luôn nóng như thiêu như đốt bây giờ hiện lên vẻ mặt sầu não, lại nhìn người di dường như đã chết trong lòng trầm hạ quyết tâm.

Bây giờ cậu còn là học sinh nên không lo lắng đến vấn đề hôn nhân. Nhưng mấy năm sau khẳng định cũng phải sẽ đi lên bước này. Nhưng đến lúc đó, cậu chắc chắn sẽ không giống như dượng. Thậm chí cũng sẽ tuyệt đối không xem vợ của mình trở thành một công cụ nối dõi tông đường. Dù sao cậu muốn kết hôn là người, không phải đồ vật, muốn làm chính là đại trượng phu* ngay thẳng mà không phải một vị quan ác.

(*Đại trượng phu: là người đàn ông chí khí hiên ngang, lòng dạ thẳng thắn bất khuất. Dùng từ này để nói về một người đàn ông lý tưởng. Một người đàn ông được gọi là đại trượng phu cần 3 tố chất sau: chí khí, khí phách, bản lĩnh.)

"Chị họ, bác sĩ trong thôn chị sống ở đâu? Em đi tìm." Sở Đường vẻ mặt u ám nói.

"Bác sĩ trong thôn là họ hàng nhà chị. Cho nên em đi cũng vô dụng, bác sĩ đều nghe lời bà nội chị. Bình thường chị chỉ có thể đi lên huyện lấy thuốc." Nói xong, Tần Trường Tổ nhìn ra cửa, nhìn thấy không có ai tiến vào. Lúc này mới lấy một cái hộp dưới gầm giường, từ bên trong lấy ra một cái chai nhỏ, hẳn là rượu thuốc trị vết thương.

Chương 258: Giúp một việc

Editor: demcodon

Hiện tại mặc dù Sở Từ chỉ là bác sĩ gà mờ. Nhưng rất có tự tin về mặt bào chế thuốc. Hiện giờ có rất nhiều loại thuốc thông thường trong tay. Bởi vậy, sau khi cầm chai thuốc trong tay Tần Trường Tổ người người cũng lấy ra một cái chai từ trong túi.

"Dùng thuốc này đi, hiệu quả tốt hơn một chút." Những đồ làm từ không gian sách Phúc Duyên dĩ nhiên là tốt nhất.

Bây giờ không gian của nàng là một mảnh phần hoa. Mặc dù chỉ có trăm mét vuông, nhưng được liệu gieo trồng trước đây đã phát triển gần hết, tốc độ nhanh gấp đôi với bảy mẫu được liệu nàng trồng bên ngoài. Nguyên nhân chính là được liệu trong không gian ngày thường đều được nàng dùng nước ép từ lá cây linh thụ tưới. Nhưng số lượng lá cây linh thụ cũng có hạn. Cho nên được liệu bên ngoài nàng chỉ dùng nước ép từ lá ngậm hạt giống mà thôi. Nhưng dù vậy hiệu quả cũng không nhỏ. Trong bảy mẫu kia mặc dù có chút cỏ dại, nhưng chúng tuyệt đối không cướp đi chất dinh dưỡng cần thiết cho được liệu. Ngoài ra, khả năng được liệu bị sâu bệnh gần như bằng không, đảm bảo sản lượng tối đa.

Lúc này Tần Trường Tổ khó hiểu nhận chai thuốc: "Tại sao em lại mang theo thuốc bên người vậy?"

"Trước đó chị nói cho em biết di không khỏe nên em đã chuẩn bị trước một chút. Ngoài thuốc trị tan vết bầm, còn nữa, em vừa mới xem qua tình trạng mạch đập của di có thể dùng một số thuốc bổ nhẹ. Về phần gương mặt này... em cũng có cách, chỉ là chờ em mấy ngày."

Nàng nói thuốc bổ tự nhiên không có nhân sâm và cỏ linh chi đồ đắt tiền quý hiếm gì đó. Những thứ đó không phải loại phổ biến, ngay cả trên núi cũng không có mấy cây. Thậm chí cho dù có cũng đều là một số cây non ít năm. Đồi trước, trong nhà kho có một củ nhân sâm trăm năm, nhưng ở đây căn bản không có khả năng sẽ có. Nếu như thật sự có thì cũng bị người dân ở gần đó đào lên, làm sao đến lượt nàng chứ?

Cho đến nay, nàng cũng tìm được hai cây nhân sâm dại, còn đang trồng ở trong không gian, không biết năm nào tháng nào mới có thể phát triển. Nhưng cũng may hiện tại nàng cũng không cần dùng đến nó, tạm thời coi như trang trí.

"Em họ!" Tần Trường Tổ lại kích động một hồi: "Em nói em có cách trị mặt của mẹ chị à?"

Nhưng mới nói xong lời này lại cười khổ: "Nhưng bây giờ cho dù trị cũng vô dụng, mẹ chị còn không biết có thể chống đỡ được bao lâu..."

"Chị yên tâm đi, có em ở đây mà. Sức khỏe của di bây giờ rất yếu, nếu không chữa trị tốt không chừng không sống được nửa tháng. Nhưng chuyện thành do người, bà chủ yếu là dinh dưỡng theo không kịp, cơ thể cũng quá yếu, chậm rãi bồi bổ thì vẫn còn hy vọng." Sở Từ theo Hoắc thần tiên học mấy tháng nay, cũng biết một số lý thuyết về cơ thể âm dương. Nhưng người bình thường thật sự không nghe hiểu những lời này, nàng cũng lười nói.

"Lộp cộp" một tiếng, Sở Từ vừa mới dứt lời thì Tần Trường Tổ lại trực tiếp quỳ gối trước mặt nàng, dọa nàng sợ hãi. Trước kia người quý nàng không chỉ một người. Nhưng dù sao bây giờ thì khác, nàng chỉ là cô thôn nữ nhỏ. Còn Tần Trường Tổ là chị họ của nàng, làm sao có thể chịu nhận lễ lớn của cô như vậy.

Sở Từ cúi người vươn tay phải ra đỡ người đứng dậy: "Chị họ có chuyện gì cứ nói, chị đừng vừa khóc vừa quỳ như vậy, đầu em đều đau..."

Nguyên tắc đầu tiên của nàng chính là đổ máu chứ không rơi lệ, cảm thấy thứ nước mắt này chính là dư thừa. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng mỗi lần nhìn thấy phụ nữ khóc là trái tim đau nhói. Nàng trời sinh đã đối xử với con gái hơi bất công, nên căn bản không chịu nổi.

"Em họ, chị muốn nhờ em giúp một việc..." Tần Trường Tổ hơi ấp úng.

Hôm nay là lần thứ ba cô gặp mặt Sở Từ. Mặc dù là họ hàng nhưng cũng không có tình cảm. Cho nên nhờ em ấy giúp đỡ cô, bản thân cô cũng cảm thấy không thích hợp. Nhưng bây giờ không có cách nào khác, dù sao nhà họ Sở không có ai làm chỗ dựa cho mẹ!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 259: Tiêu cực làm cho tích cực

Trong lòng Tần Trường Tổ cảm thấy đau khổ. Nhưng nếu ông bà ngoại của cô có thể đặt tâm tư trên người mẹ cô một chút, thì cô không đến mức yêu cầu người cùng thể hệ với mình là Sở Từ giúp đỡ.

"Có việc gì chị cứ nói thẳng." Sở Từ nhún mày nói.

Sở Đường ở bên cạnh, dáng vẻ hơi im lặng. Vốn dĩ cậu muốn đồng ý ngay lập tức. Thậm chí mặc kệ chị họ có nói gì cậu cũng phải nghĩ cách giúp cô. Nhưng vừa định mở miệng lại nghĩ tới chuyện Từ Nhị lúc trước. Bởi vậy nhịn xuống.

Mặc dù chị họ không phải Từ Nhị, nhưng cậu cũng không muốn trở thành một người tốt và nhiệt tình. Trước đây Từ Nhị không có mở miệng nhờ vả cậu, mà chính cậu làm chủ, làm cho cuối cùng không chỉ không có kết quả tốt còn phải bị Từ Nhị oán trách. Thậm chí liên lụy danh tiếng của Sở Từ bị tổn hại. Ngoài ra, bây giờ Từ Nhị đang ở đâu cậu cũng không biết. Thậm chí không rõ cả đời này còn có thể gặp mặt lại hay không. Cho nên chuyện giúp đỡ này cậu sẽ không chủ động nữa.

"Có thể dẫn mẹ chị đến nhà em ở một thời gian được không... Anh trai chị bây giờ làm việc rất tốt, thông qua đồng nghiệp tìm được một số mối quan hệ. Nếu lần này mẹ chị có thể khỏe hơn, tương lai không chừng có thể làm cho mẹ chị thành công ly hôn..." Tần Trường Tổ vội vàng nói.

Sở Từ nhếch khóe miệng, trán nhăn lại như bánh quai chèo.

"Không được sao... em họ, chị cầu xin em... sau này chị và anh chị nhất định sẽ trả ơn cho em!" Tần Trường Tổ vừa thấy biểu cảm của Sở Từ lập tức nói.

"Không phải không được..." Sở Từ thở dài một hơi: "Lúc bọn em trở về thì phải thuê một chiếc xe, thuận đường đưa đi về là được."

Nói xong câu đó, Sở Từ lại lập tức liên hệ tiểu hòa thượng Ngô Trần trong không gian hỏi: "Tại sao những người xung quanh tôi không có mấy người có số phận tốt vậy? Không phải là bị sát khí của tôi ảnh hưởng đến chứ?"

Không tính đến bản thân nàng, từ khi âm ỉ với Từ Nhị, thẳng thóc kia đến bây giờ không biết đã đi đâu. Còn Thôi Hương Như đối với nàng cực tốt cũng ly hôn. Cho đến nay vẫn sống một mình cô đơn, không có một đứa con. Bây giờ ngay cả bà đi đã kết hôn hơn 20 năm cũng muốn ly hôn... Cứ phát triển xuống như vậy, xung quanh nàng còn có người có số phận tốt sao?

"Tiểu tăng chỉ biết là ban đầu nguyên thân này của thí chủ chính là không có phúc khí..."

Tiểu hòa thượng Ngô Trần mới nói một câu trên đầu Sở Từ cũng đầy vạch đen. Câu nói kế tiếp chỉ sợ cũng không cần phải nói cũng biết: nguyên thân không có phúc khí, chưa có sinh ra ba ruột đã bỏ đi, mẹ ruột vừa sinh đã chết... Còn số phận của nàng vậy càng không cần phải nói. Bằng không cũng không đến mức phải muốn chạy đến nơi hẻo lánh vất vả này cải tạo...

"Mặc dù có thí chủ ảnh hưởng, nhưng càng nhiều vẫn là nhân quả báo ứng. Hơn nữa thí chủ yên tâm, ảnh hưởng của thí chủ đối với bọn họ chưa chắc tất cả đều là xấu. Dù sao... tiêu cực làm cho tích cực..." Tiểu hòa thượng bữu môi nói.

Sở Từ nheo mắt, con lừa trọc này còn tiến bộ nhanh hơn nàng, những từ như tiêu cực làm cho tích cực này cũng đều biết, ước chừng không ít lần nhìn lén sách toán của Sở Đường.

Nhưng miệng quạ đen của tiểu hòa thượng này vẫn rất thành thật. Chỉ cần nàng sẽ không khác tất cả người thân xung quanh, cùng thể hệ thẳng trâm. Thậm chí ngày càng xui xẻo là được.

Lúc này được Sở Từ gạt đầu, Tần Trường Tổ mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trong thôn cũng có máy kéo và xe ba bánh lui tới, chỉ cần trả tiền thì chắc chắn sẽ có người sẵn sàng chở; cũng may tiền trước đó còn dư, không phải bởi vì tiền kéo dài mẹ rồi đi.

Bây giờ phiền phức lớn nhất cũng chính là bà nội và ba cô. Trong lòng Tần Trường Tổ hơi khản trương. Thậm chí vừa nghĩ đến đã nghe thấy cửa bị đá mở ra, gương mặt tức giận của bà nội xuất hiện ở trước mặt.

"Trường Tổ! Mày đi kêu thôn trưởng đến đây! Tao nhất định phải bắt con bé thô lỗ ra tay đánh con trai tao lại mới được!" Bà lão đã lớn tuổi nhưng vẫn khỏe mạnh.

Sở Từ nhướn mày cười nói: "Di tôi đi đến đây nhiều năm như vậy, sinh một trai một gái cho nhà họ Tần của bà. Bây giờ bà cháu trai cháu gái đều có đủ lại ngược đãi tôi. Bây giờ đi nằm ở trên giường nửa chết nửa sống, bà lại còn muốn bắt tôi lại? Được thôi, làm phiền bà nội Tần nhanh một chút. Thôn trưởng thôn họ Tần mấy người nếu như dám nói hôm nay tôi ra tay là sai. Như vậy sau này đừng muốn cưới một người vợ từ thôn khác đến. Tôi ngược lại muốn nhìn xem ông ấy có dám mạo hiểm như vậy hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 260: Chết không tử tế

Editor: demcodon

Thôn nhỏ này vốn dĩ còn hơi lạc hậu, tư tưởng trọng nam khinh nữ lại nghiêm trọng. Mỗi nhà đều tự hào vì sinh con trai, con gái dĩ nhiên càng ít đi. Những người con trai này vừa đến tuổi cưới vợ hầu hết là tìm người ngoài thôn. Cho nên hiện tại, nếu thôn trưởng thật sự dám đến. Thậm chí thật sự dám can đảm ra tay với nàng và Sở Đường, nàng dĩ nhiên sẽ nghĩ cách hủy hoại hết danh dự của thôn này. Đến lúc đó con trai ở đây còn muốn cưới vợ? Không có cửa đâu!

Sở Từ tràn đầy tự tin làm cho bà lão sợ hãi. Bà Tần đã lớn tuổi, cũng ý vào lớn tuổi hành động ngang ngược với tiểu bối. Cho tới bây giờ chỉ có mấy đứa nhỏ dám hô to gọi nhỏ với bà như vậy. Vốn dĩ cho rằng khí thế của mình có thể hù Sở Từ. Nhưng không nghĩ tới bị Sở Từ hù ngược lại, nhất thời hơi sững sốt. Qua mấy giây, lúc này mới chỉ vào mặt Sở Từ nói: "Mày... mày là con bé nhà ai?"

"Người nằm trên giường chính là di ruột của tôi." Sở Từ nhún mày lạnh lùng nói.

Mấy chữ đơn giản lại làm cho mũi Tần Trường Tổ đau xót. Một câu đơn giản như vậy, cô và anh trai đã chờ mong rất nhiều năm. Trước kia luôn hy vọng mấy ông cậu, thậm chí là anh họ có thể đến làm chủ cho mẹ. Nhưng vô luận bọn họ mở miệng với người nhà họ Sở như thế nào, bọn họ đều chỉ biết nói: Con nít thì biết cái gì? Chuyện của người lớn đừng quan tâm!

"Di ruột?" Bà Tần hơi sững sốt, một lát sau ánh mắt sáng ngời, lập tức cười nhạt nói: "Tao còn tưởng là ai chứ, hóa ra mày chính là đứa con hoang không ba không mẹ. Nhà họ Tần chúng tao đã nhiều năm không có qua lại gì với mày. Mày còn rảnh rỗi đến quan tâm chuyện nhà tao à, nhanh lên cắt đi tao sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra. Bằng không tao lập tức làm cho chị em mày bay vào tù!"

Nhà họ Tần và nhà họ Sở dù sao cũng là thông gia. Cho nên có một số việc vẫn biết được. Huống chi năm đó đứa con gái út của nhà họ Sở chưa kết hôn đã có thai, lại khó sinh mà chết không xem như việc nhỏ. Bọn họ dĩ nhiên cũng có thể biết được một số tin tức.

Hôm nay nếu người đến là Sở Phương Phương, con gái trưởng hai nhà họ Sở thì bà còn có thể khách khí một chút. Thậm chí chữa bệnh cho Sở Tử Trinh. Nhưng nếu là đứa con hoang này thì không cần thiết.

Chỉ là hai chị em mà thôi, phía sau không có chỗ dựa vào, có thể nổi lên sóng gió gì? Chi cần dọa một cái tội nó còn phải lăn đi sao?

Trong mắt Sở Từ lóe lên một tia lạnh lẽo: "Bà Tần, bà tốt nhất nên suy nghĩ kỹ. Trên người di tôi mỗi một vết thương kia đều là chứng cứ. Bình thường mẹ con hai người đối xử với di ấy như thế nào, hàng xóm khẳng định rất rõ ràng. Bây giờ bọn họ bao che bà, nhưng tương lai chưa chắc. Thôn họ Tần mấy người có rất nhiều đàn ông chưa cưới vợ, tôi không ngại bây giờ làm ồn ào lên..."

Đây là uy hiếp trắng trợn.

Trước kia mẹ con hai người mặc kệ làm âm ỉ như thế nào. Dù sao cũng không ra khỏi nhà, không ảnh hưởng gì đến người khác. Chỉ khi nào Sở Từ quậy lớn chuyện này sẽ liên lụy đến lợi ích của cả thôn.

Sắc mặt của bà Tần thay đổi. Mặc dù bà khắt khe con cháu, nhưng chủ yếu là bởi vì không có nhà mẹ làm chỗ dựa cho con cháu..

"Mày đừng hù tao sợ, với một cái miệng của mày sao có thể quậy được?" Bà Tần khịt mũi coi thường nói tiếp.

Sở Từ mỉm cười tự tin: "Không tin phải không? Tôi bảo đảm trong vòng 3 ngày bà nhất định sẽ đến cầu xin tôi. Nhưng đến lúc đó, nếu di của tôi có chuyện gì tôi sẽ làm cho cả nhà bà chết không tử tế."

Nụ cười của Sở Từ lộ ra vài phần ác độc, làm cho người ta chột lạnh sống lưng.

Bà lão nhăn mặt, trong lòng mắng một tiếng xui xẻo. Nhưng mà lại có vài phần lo sợ bất an. Dù sao biểu hiện của Sở Từ lúc này thật sự hơi dọa người.

"Cút cút cút! Nếu không đi tao thả chó!" Bà lão kiên trì nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 261: Phùng má giả làm người mập

Editor: demcodon

Sở Từ liếc mắt nhìn bà lão một cái. Sau đó đột nhiên nắm tay Tần Trường Tô, lấy một cái hộp nhỏ từ trong túi nhét vào trong tay cô.

"Thuốc này mỗi ngày uống ba lần. Ba ngày sau đi sẽ đến nhà em dưỡng bệnh." Sở Từ đề thấp giọng nói bên tai Tần Trường Tô.

Mặc dù bây giờ cũng có thể mạnh mẽ đưa đi về, nhưng lại không có gì tổn thất đến nhà người nhà họ Tần này. Nhưng trên đời này làm sao có chuyện có lợi như vậy? Làm cho đi không công bị tội, bà lão này lại còn muốn tiếp tục sống sung sướng sao?

Cho nên nàng đột nhiên thay đổi ý định. Nàng sẽ dẫn đi đi, nhưng không phải là bây giờ, cũng sẽ không lấy cách không trâu bắt chó đi cày này.

Bà lão này và Tần Thất vô liên si kia mặc dù làm vậy, nhưng chỉ biết tra tấn đi. Bây giờ cho dù bọn họ gan to tày trời cũng không dám công khai giết người. Cho nên trong vòng 3 ngày, sức khỏe của đi hẳn không có vấn đề gì. Hơn nữa còn có thuốc bổ nàng cho, càng có thể cho sức khỏe của đi khôi phục một ít nguyên khí.

"Em họ..." Tần Trường Tô lại sợ hãi, trong lòng hơi bất an. Cô đương nhiên hy vọng mẹ nhanh chóng khỏe lên.

Sở Từ hiểu được suy nghĩ của cô. Lúc này lớn tiếng nói: "Gần đây tôi theo Hoắc thần tiên học y. Cho nên tôi biết rõ sức khỏe của đi. Bây giờ bà rất yếu, chỉ có thể tĩnh dưỡng. Nếu xảy ra chuyện gì tuyệt đối sẽ không phải là bệnh cũ. Nguyên nhân chỉ có thể là mưu sát. Đến lúc đó ai hại bà thì người đó phải chết theo bà!"

"Bà nội Tần! Nếu bà không biết Hoắc thần tiên là vị nào không bằng đi hỏi vị bác sĩ họ hàng của bà một chút. Tôi tin ông ấy sẽ biết được. Tôi dám nói, nếu ông ấy không giữ nổi mạng của đi tôi thì sau này tôi và Hoắc thần tiên tuyệt đối sẽ liên hợp các bác sĩ ở tất cả huyện và thị trấn chống lại ông ấy, nhìn xem ông ấy còn có thể làm được nghề này nữa hay không."

Nàng nói tuyệt đối không phải mạnh miệng. Trước kia Hoắc thần tiên chính là một ông bác sĩ thế hệ ở huyện, học trò rất nhiều, cũng quen biết rất nhiều đồng nghiệp, giữa các đồng nghiệp thổi gió cho nhau. Bình thường nhìn như không liên lạc. Trên thực tế nếu như thật sự động vào sự liên hệ này, lực ảnh hưởng tuyệt đối không nhỏ. Ngoài ra cũng chính là điều quan trọng nhất, đó là trong tay nàng và Hoắc thần tiên hiện tại có kẹo giun bán chạy nhất.

Ba tháng đầu, các bác sĩ bán đứng trên danh nghĩa đều thu được lợi ích. Mặc dù mỗi người không được chia nhiều tiền, khả năng bọ nhỏ cũng là thật. Huống chi tương lai khẳng định sẽ ngày càng nhiều. Ai sẽ gây rắc rối với Hoắc thần tiên vào lúc này chứ?

Bà Tần không hiểu thủ đoạn của nghề bác sĩ. Nhưng trước lời nói của Sở Từ thì sợ tới mức chột dạ.

Nhìn thấy ánh mắt hoảng hốt của bà thì Sở Từ biết trong lòng bà lão hơi khó xử. Lúc này mới nói với Sở Đường: "A Đường, chúng ta đi. Bà nội Tần ngược đại con dâu như vậy, dường như là thu hút tà khí gì đến đây. Chị mới đến một hồi mà cả người đều không quá thoải mái. Hơn nữa bên ngoài hình như là có mắt không ngừng nhìn chằm chằm vào trong phòng, phong thủy thật kinh khủng, tốt hơn hết là tránh xa một chút."

Sở Đường không hiểu hỏi: "Là sao chị?"

"Đi thôi." Sở Từ lập lại một câu.

Bước chân của Sở Đường dừng một chút, quay đầu nhìn bà đi nằm trên giường một cái. Lúc này mới đuổi theo.

Bà Tần cảm giác hơi kỳ quái, thật sự là thái độ của đứa con hoang này thay đổi quá nhanh, làm cho người ta không đoán ra ý của nó. Nhưng nghĩ đến hẳn là có ý hù dọa bà, phùng má giả làm người mập* mà thôi. Bây giờ không giả vờ được nữa mới giống chó nhà có tang cụp đuôi chạy đi.

(*Phùng má giả làm người mập: chỉ làm những việc vượt quá khả năng của bạn.)

Bà Tần nhấn mặt nhìn bóng dáng hai chị em Sở Từ phun một hớp nước miếng, xoay người mắng người đang nằm trên giường mấy câu. Nhưng đột nhiên nhớ tới Hoắc thần tiên mà Sở Từ nói trước khi đi, suy nghĩ một chút vẫn là thu liễm lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xàng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Người kỳ quái

Editor: demcodon

Sở Từ cũng không có trực tiếp rời khỏi thôn họ Tần, mà là chậm rãi đi dạo một vòng từ cửa nhà họ Tần và đường thôn. Mặc dù thời tiết sắp lạnh, nhưng phong cảnh vẫn còn. Sở Từ và Sở Đường mặc dù là người ngoài thôn, nhưng không đáng chú ý.

"Chị, chị đang làm gì vậy? Trong túi chị rút cuộc giấu bao nhiêu đồ thế?" Sở Đường cau mày, khó hiểu nhìn chằm chằm túi của Sở Từ.

Cái túi này được Sở Từ đặc biệt làm to thêm, không chỉ có như thế, trong áo khoác có khoảng sau chỗ giấu đồ. Lúc này Sở Từ lại không ngừng lấy ra

một số viên thật nhỏ, không ngừng rải khắp nơi. Hơn nữa lúc ra tay còn che giấu người. May mắn những viên nhỏ này giống như bùn đất, rơi trên mặt cỏ cũng không nhìn ra.

"Đây là thứ tốt có thể làm cho người thôn họ Tàn ngoan ngoãn đưa đi ra." Sở Từ cười ranh mãnh, lấy ra mấy viên nói tiếp: "Đây là những loại thuốc do tự chị bào chế, mỗi loại dùng được liệu khác nhau. Loại màu đen chủ yếu dùng thảo mộc gây ảo giác, ngoài ra còn chứa bột xương và bột thịt khô hôi thối. Loại màu đỏ chủ yếu chứa cỏ long não. Nếu mèo ngủi thấy sẽ nổi điên giống như mất đi lý trí. Mà loại trước lại nhằm vào chó, khử giác của động vật nhạy hơn con người. Chúng nó có thể dễ dàng tìm thấy những viên thuốc này và nuốt vào. Đến lúc đó, thôn họ Tàn này sẽ rất thú vị. Tất nhiên chỉ hai loại này cũng không đủ, tốt nhất là viên nhỏ nhất này, nó tên là "thuốc dụ rắn"..."

Thời tiết này, loài rắn bình thường đều chuẩn bị ngủ đông, cắn bản sẽ không xuất hiện. Nhưng có thuốc dụ rắn này của nàng đảm bảo rắn toàn bộ thôn họ Tàn đều sẽ phát điên.

Nói đến đây, những viên thuốc lộn xộn này là nàng bí mật bào chế ở trong không gian. Mặc dù trong cột kỹ năng được lý có rất nhiều bài thuốc, nhưng phần lớn có tác dụng đều phức tạp. Nhưng những thứ này đối với động vật nhỏ lại rất đơn giản, nên Sở Từ đặc biệt dùng để luyện tập. Mặc kệ nàng luyện tập bài thuốc nào đều có thể tích góp một chút công đức, nên nàng tự nhiên sẽ không bỏ qua mấy lại đơn giản này. Vốn dĩ nàng còn cảm thấy mấy thứ này chiếm không gian, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy đã có tác dụng.

Sở Đường bị cô hù mí mắt giật giật, nuốt nước miếng nói: "Những thứ này sẽ không hại chết động vật chứ..."

"Sẽ không, chỉ là có thể hấp dẫn chúng nó, để cho chúng nó làm ra một số phản ứng khác thường mà thôi, không chết được." Sở Từ bữu môi nói thẳng.

Nói xong nhìn thấy phản mộ hình thành hai bên lối đi nhỏ cách đó không xa, ánh mắt lập tức sáng lên. Không nói hai lời lập tức chạy nhanh qua, trong tay cầm một đồng viên thuốc rải lên địa bàn tổ tiên nhà họ Tàn. Sở Đường luôn cảm thấy cô dường như đang vẽ tranh, còn đặc biệt vẽ thành đường cong, cũng không biết rốt cuộc đang vẽ về cái gì.

"Thảo nào hôm nay em luôn cảm thấy eo của chị phồng lên. Thì ra là chị để những thứ này..." Sở Đường đi phía sau nói.

Chị của cậu thật sự là người kỳ quái.

Sở Từ biết sức khỏe của dì mình không tốt. Nhưng không thể khám bệnh cho bà nên không biết dùng thuốc gì cho bà, lại sợ đến lúc đó sẽ khó lấy đồ ra khỏi không gian nên đã lấy những thứ này ra. Cho nên trước đó bên eo nhét tràn đầy, coi như thủ thuật che mắt. Dù sao trước đó nàng rất mập, trên người lại mập ra mấy ký người khác cũng không nhìn ra cái gì.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Sở Từ híp mắt giống trăng khuyết, cười một tiếng: "Đúng rồi, thuận tiện ghé chỗ bà cốt* thôn họ Tàn một chuyến đi."

(*Ông đồng bà cốt: đồng có nghĩa đen là trẻ con, tâm hồn trong trắng chưa bị vẩn đục. Cốt nghĩa đen là xương, người cho thần linh mượn xác. Đồng Cốt có nghĩa là những người ngồi đồng, được xem như "hạ căn", có tâm hồn trong trắng như trẻ nhỏ, là trung gian để thần linh mượn xác về ngự và phán truyền.)

Nói là bà cốt, kỳ thật theo nàng cũng chính là bà già gât người. Gần như mỗi thôn đều có một hai người như vậy, chủ yếu phụ trách gọi hồn cho những đứa trẻ trong thôn sinh bệnh hoặc là bị dọa sợ, hoặc là bói toán xua đuổi tà ma. Trước kia bài trừ mê tín dị đoan nên nghề này đã mai một. Nhưng hai năm gần đây lại có người bắt đầu kinh doanh lĩnh vực này.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 263: Trừ tà

Editor: demcodon

Sở Từ vừa nói muốn đi tìm bà cốt thì Sở Đường lại càng thêm mờ mịt. Nhưng cậu đã quen với sự lừa dối của Sở Từ nên đi theo cô không hề hay biết. Sau khi hỏi thăm một chút đã đi vòng qua nhà bà cốt. Nhà này kỳ thật không khác gì những hộ gia đình khác. Nhưng chỉ là có thêm nhiều tượng đất sét hoặc là giấy tiền vàng mã nên linh tính mà thôi.

Sở Từ vừa vào cửa làm ra dáng vẻ bị dọa sợ hãi, nói với bà lão trong sân: "Bà là bà cốt phải không? Tôi ở ngoài cửa nhà Tàn Thất thấy được đồ kỳ quái, bà nhanh đuổi tà cho tôi đi!"

Bà lão kia sững sốt, không nhận ra Sở Từ là ai. Nhưng mặc kệ cô là ai, chỉ cần tìm cửa giao dịch tự nhiên đều tiếp.

"Nhà Tàn Thất? Nhà đó xảy ra chuyện gì?" Bà lão nói.

"Tàn Thất là dương của tôi. Hôm nay vốn dĩ đến là thăm di tôi. Nhưng trước khi rời đi có quạ đen kêu mấy tiếng vào nhà, nóc nhà tỏa ra một sợi khói đen, vừa chớp mắt đã biến mất; đáng sợ nhất là cửa sân dường như có rất nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm vào trong nhà. Tôi rất sợ, lập tức tới tìm bà..."

Di bà cốt, di tôi lại bị đượng đánh. Lần này còn nghiêm trọng hơn trước kia. Bà nói có phải đượng làm bấy quá nhiều nên thu hút một số thứ lộn xộn hay không?"

Lúc này Sở Từ dường như là một người khác, thu lại tất cả lệ khí trong mắt, đáng vẻ điềm đạm đáng yêu ngược lại cũng hơi thanh tú.

Sở Đường âm thầm tắc lưỡi, chị nhà mình diễn cũng quá giống, vẻ sợ hãi biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Loại ánh mắt gian xảo này nhìn giống như cô em họ nhỏ đáng thương không nơi nương tựa ở nhà họ Sở.

Cậu biết được tính cách của Sở Từ, hiện tại phản nạng này của cô có vẻ hơi dối trá. Nhưng Sở Đường lại cảm thấy ngoài dối trá vẫn làm cho người ta hơi ngạc nhiên. Bởi vì bình thường Sở Từ quá mức cứng rắn, mọi việc đều có thể sắp xếp ôn hòa, căn bản sẽ không xuất hiện tình huống gì tay chân luống cuống. Cho nên mặc dù bây giờ cô trông cực kỳ xinh đẹp vẫn không có hương vị phụ nữ. Nhưng bây giờ thì khác, quả thật chính là cô gái yếu ớt.

Bà cốt bị mấy câu Sở Từ nói hơi mơ màng, ngăn người nói: "Cháu thấy được đôi mắt?"

"Đúng vậy, nhưng lúc ấy tôi mới ra khỏi nhà nên không nhìn thấy rõ lắm. Bà cốt, bây giờ tôi còn phải về thôn Thiên Trì nữa. Bà xem có thể đuổi tà cho tôi trước được không? Tất nhiên, còn có em trai tôi nữa, nó cũng không thể xảy ra chuyện gì. Tôi cho bà tiền!" Nói xong, lấy ra mấy đồng nhét vào trong tay bà cốt.

Bà lão vốn dĩ muốn hỏi thêm mấy câu, nhưng vừa thấy tiền cũng không muốn nói những lời đó. Tiếp theo đi vào nhà bùng chậu than đang cháy ra, một tay cầm một cành cây đào, một tay cầm một cái chuông tô bắt đầu rung lắc.

"Vượt qua chậu than này, quý nhỏ chớ đến, vượt đi vượt đi..." Bà lão lẩm bẩm nhìn như thành kính với gương mặt già nua.

Sở Từ cũng rất phối hợp, kéo Sở Đường đi tới lui mấy lần. Bà lão kia cầm cành đào không ngừng vẩy nước bùa lên người hai người, miệng thì lẩm bẩm cũng không biết đang nói cái gì. Một lúc sau, lúc này mới cất đồ đạc: "Được rồi, hai cháu yên tâm trở về đi, quý nhỏ sẽ không đi theo hai cháu."

Sở Từ gật đầu, đáng vẻ thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lại thật cẩn thận nói: "Nói như vậy, vừa rồi bà cốt thật sự nhìn thấy trên người tôi có quý nhỏ đi theo à? Trong nhà đượng tôi tại sao có những quý nhỏ này? Có phải thật sự bởi vì ông ấy bắt nạt di tôi, những quý nhỏ đó cùng cảnh ngộ với di tôi mới có thể tìm đến ông ấy gây rắc rối hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 264: Con người nào phải Thánh Hiền

Editor: demcodon

Sở Từ nói có chuyện lạ, trong ánh mắt toát ra sợ hãi và lo lắng làm cho trong lòng bà cốt đều hơi chột dạ. Nhưng đã là bà cốt, mặc dù không có năng lực mặt kia cũng nghe qua rất nhiều chuyện kỳ quái. Cho nên không hề có cảm giác sợ hãi, chỉ là âm thầm ghi nhớ trong lòng. Dù sao con bé trước mặt dính thứ gì đó không sạch sẽ mà đi đến đây, không chừng sau đó trong nhà Tàn Thất còn có người khác cũng đến tìm bà trừ tà.

Về phần chuyện nhà Tàn Thất, bà dĩ nhiên cũng biết được. Lúc này an ủi Sở Từ: "Những quý nhỏ này không có ý xấu. Chẳng qua là bệnh vực kẻ yếu như di cháu mà thôi, phiền phức không lớn. Tôi sẽ đến nhà Tàn Thất một chuyến, tình lộc một chút là được."

"Thật vậy sao? Di bà cốt, bà cũng thật lợi hại! Ngài nói như vậy thì tôi yên tâm rồi." Nàng nói xong đáng vẻ như trút được gánh nặng.

Làm xong những chuyện này, Sở Từ mới dẫn theo Sở Đường cùng rời khỏi thôn họ Tàn.

- - - - -

Nhưng trên đường rời đi, tiểu hòa thượng trong không gian lại không an phận.

"Thí chủ, tiểu tăng rõ ràng không thấy đồ dơ ở thôn họ Tàn." Gương mặt của tiểu hòa thượng Ngô Trần nhẵn lại giống như cười tươi, trong lòng ngày càng tuyệt vọng.

Cậu làm độ hồn sử thật mệt mỏi. Sở Từ quả thật chính là cứng đầu không thay đổi nổi. Bây giờ không mắc lỗi lớn nhưng cũng không ngừng phạm những lỗi nhỏ, miệng thường xuyên nói lời ngông cuồng, ba ngày hai bữa đánh người khác đến bầm dập. Bây giờ lại còn nói dối. Điều nghiêm trọng nhất là hôm nay cô ném mấy ngăn viên thuốc vào trong thôn này. Mặc dù những viên thuốc này không tổn thương đến sinh linh. Nhưng sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Dược lý trong sách Phúc Duyên này gần như đều là thứ cứu người. Nhưng thuốc độc cũng chẳng phân biệt được, muốn hoàn toàn làm cho Sở Từ chỉ học kỹ năng cứu người đó là không có khả năng.

"Con lừa trọc, đừng đùa với tôi, không nhìn thấy di tôi đều sắp bị người nhà họ Tàn giết chết sao?" Sở Từ mắng thầm trong miệng.

Tiểu hòa thượng này vốn dĩ sinh ra vì nàng. Mặc dù trên người có tu vi của mấy đại sư cao tăng. Nhưng dù sao cũng không phải những tăng nhân đời trước, chỉ là tờ giấy trắng không có trải qua chuyện thế gian. Hoặc là nói, giống như tiểu hòa thượng mới vừa vào chùa. Mặc dù có tính Phật và tâm Phật, nhưng không phải phạm tục. Cho nên ở một khía cạnh nào đó cũng hơi cứng đầu.

Tiểu hòa thượng Ngô Trần mím môi, trên mặt hơi uất ức. Nếu là mấy tháng trước, cậu tuyệt đối không có thần thái như thế, chủ yếu là mấy ngày nay sống chung với Sở Từ phát sinh tình cảm. Mặc dù cậu hiểu biết nhiều, nhưng tính cách chỉ là một đứa trẻ. Theo thời gian cũng khó trách khỏi có chút tình thân ý lại với Sở Từ. Hơn nữa, lúc Sở Từ đối xử tốt với cậu đáng vẻ kia giống như ba mẹ ruột, giọng nói ôn hòa, biết nói lý lẽ với cậu. Cho nên, ngược lại mỗi khi bị Sở Từ tức giận mắng thì cậu cảm thấy trong lòng hơi mát mát phiền lòng, cứ muốn đọc thêm mấy lần thanh tâm chú mới được.

"Thí chủ, cứu người có rất nhiều cách..." Tiểu hòa thượng Ngô Trần còn chưa từ bỏ ý định nói.

"A, ví dụ như?" Sở Từ nhíu mày nói trong lòng.

Tiểu hòa thượng Ngô Trần trầm ngâm hai tiếng, nói: "Con người nào phải Thánh Hiền, ai mà không có sai lầm. Tiểu tăng có thể đọc nhiều kinh Phật cho Tàn Thất kia, dần dần loại bỏ hơi thở xao động trên người hắn. Tương lai hắn tự nhiên có thể bình tĩnh trở lại, chậm rãi sửa lại những tật xấu kia..."

"Không cho." Sở Từ nhíu mày lạnh lùng nói thẳng ra tiếng.

"Có chuyện gì vậy chị?" Sở Đường vừa nghe hơi khó hiểu?

"Không có việc gì, chị đang nằm mơ." Sở Từ cười gượng một tiếng.

Khóe miệng Sở Đường giật giật, ban ngày ban mặt, còn đang trên đường trở về, trọn tròn mắt còn có thể nằm mơ? Nhưng vừa muốn mở miệng đã thấy ánh mắt Sở Từ có vài phần tự do. Trong đôi mắt màu đen đều phóng đại một chút, nhìn qua hơi dọa người, lập tức nuốt xuống tâm lý muốn nói, không hỏi ra.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 265: Kẻ hư hỏng quay đầu

Editor: demcodon

Nếu không phải tiểu hòa thượng Ngô Trần là hư thế, hơn nữa còn là đứa trẻ. Sở Từ thật sự muốn đánh cậu một trận.

"Ngô Trần, nếu cậu dám tung kinh lung tung có tin tôi quay lại ném chút thuốc độc hay không?" Sở Từ nói uy hiếp ở trong lòng.

Ngô Trần tung kinh văn ra đều phải tiêu hao công đức của nàng. Mặc dù gần đây nàng dựa vào hạng mục được lý kiếm được nhiều tiền, công đức cũng nhiều. Nhưng một linh quả tiếp theo cần nhiều công đức hơn trái đầu tiên không biết bao nhiêu lần. Sao có thể lãng phí lung tung chứ? Hơn nữa, công đức dùng ở trên linh thụ còn có thể mọc ra lá. Lá cây càng nhiều thì ruộng thuốc của nàng càng có lợi. Nếu đưa cho Tàn Thất kia dùng miễn phí nàng sẽ tức giận đến mức học máu mà chết.

Tiểu hòa thượng im lặng một chút nói: "Công đức không có thì có thể kiếm lại. Nhưng nếu có thể làm cho kẻ hư hỏng quay đầu..."

"Đánh rắm, đã làm chuyện xấu còn muốn quay đầu?" Sở Từ bĩu môi, những lời này căn bản sẽ không hợp lý.

Mặc dù nàng có sát khí nặng, nhưng đời trước cũng không phải làm chuyện xấu. Những sát khí đó không thể không bị lây dính một số thứ không tốt khi bảo vệ cho dân chúng mà thôi. Mặc dù là như thế, bây giờ nàng còn phải nhận hết hạn chế chậm rãi cải tạo. Thậm chí cha mẹ và em trai đời trước đều phải chuộc tội thay nàng. Vậy tại sao Tàn Thất kia có thể trực tiếp hưởng đặc ân của tiểu hòa thượng?

"Nhóc hòa thượng, người làm chuyện sai thì phải chịu trừng phạt giác ngộ. Phật tổ chẳng lẽ không dạy cậu cái gì là báo ứng sao?" Sở Từ nói xong một câu lại nói tiếp: "Dù sao chuyện này cậu đừng quan tâm, tôi không lấy tính mạng của ông ấy. Chẳng qua là ném chút thuốc mà thôi, ít nhúng tay đi, lại càng đừng lãng phí công đức tôi cực khổ tích góp được. Nếu không chúng ta dứt khoát cắt đứt. Dù sao tiểu hòa thượng hào phóng như cậu, tôi không nuôi nổi!"

Tiểu hòa thượng ngẩn ngơ, nhìn đáng vẻ hơi đáng thương.

"Tôi biết cậu có lòng tốt. Nhưng cậu cũng không thể đứng ở góc độ của người xấu nghĩ đến chuyện đó đúng không? Nghĩ lại đi của tôi, bà chưa từng làm chuyện xấu gì đã bị hành hạ nửa chết nửa sống. Bà không phải càng uất ức sao?" Sở Từ thấy đáng vẻ kia của cậu thái độ dịu lại.

"A di đà Phật..." Tiểu hòa thượng thờ dài một tiếng. Nữ thí chủ kia xác thực rất thảm. Tuy nói nhân kiếp trước là quả kiếp này. Nhưng nhân quả đều không tính rõ, cuối cùng phải nhìn hiện tại.

"Trăm ngàn đừng tùy tiện tụng kinh. Nếu cậu đồng ý với tôi điều này, tôi sẽ làm một món đồ chơi cơ quan tặng cho cậu, đừng cho là tôi không biết cậu thích mấy thứ đó." Sở Từ lặp lại một lần.

Nàng dễ dàng tích góp được một chút công đức sao?

Ánh mắt của tiểu hòa thượng sáng ngời, suy nghĩ một hồi mới bình tĩnh nói: "Tiểu tăng sẽ kiểm chế."

Cậu nhất định cũng sẽ giữ một chút công đức dự phòng, miễn cho một ngày nào đó Sở Từ nhìn không được thật sự giết người, hai tay dính máu. Đến lúc đó, nếu cậu cũng không đủ công đức dùng để siêu độ vong hồn độ hóa sát khí của nàng, vậy chẳng phải kiểm củi ba năm đốt một tiếng sao.

Về phần những đồ chơi cơ quan này... khỏe miệng tiểu hòa thượng cong cong, đôi mắt lóe sáng.

Sở Từ nhìn dáng vẻ đắc ý của cậu không khỏi liếc mắt coi thường một cái, nhớ đến mấy đại cao tăng trước đây oai phong lẫm liệt như thế nào, không nghĩ tới tu vi hóa thành người còn có một mặt ngây thơ như vậy. Nhưng mặc dù không giống như cao tăng, nhưng cũng coi như đáng yêu, xinh đẹp hơn mấy ông lão râu dài kia...

Chuyện tiểu hòa thượng thích món đồ chơi không phải bí mật, thật sự là cậu nhóc này quá chân thật, căn bản không biết che dấu cảm xúc của mình. Mỗi lần thấy nàng làm những đồ chơi cơ quan này, đó là một dáng vẻ rất hứng thú. Có đôi khi đôi mắt nhìn đến ngây người. Ngay cả kinh văn bình thường không rời miệng cũng không tụng, muốn cho nàng không thêm đề ý cũng khó.

Có lời nói này của tiểu hòa thượng, Sở Từ cũng coi như yên tâm.

Sau khi trở về lập tức bắt đầu khởi công. Mà lúc này, trong thôn họ Tần lại bắt đầu xuất hiện những cảnh tượng kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mang Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xàng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 266: Báo ứng

Editor: demcodon

Trong thôn vốn dĩ nuôi rất nhiều động vật nhỏ, mèo, chó, gà, vịt, dê bò. Trong đó có rất nhiều đều là nuôi thả. Bởi vậy Sở Từ đi không bao lâu thì nhìn thấy nhiều động vật nhỏ ngửi mùi dưới đất. Nhưng những động vật này bình thường cũng thích tìm kiếm thức ăn dưới đất, nên cũng không có ai để ý. Nhưng đến nửa đêm, những động vật này còn không chịu về nhà. Khi mỗi gia đình ra ngoài tìm kiếm mới phát hiện vấn đề.

Chỉ nhìn thấy có mấy con chó nghiêng ngả, nằm cọ xát dưới đất như uống say rượu. Còn những con chó bị xích trong sân dường như đã nhận được gợi ý, bắt đầu gầm rú không ngừng.

Cả đêm này mèo kêu chó sủa, gà vịt không yên.

"Vượng Tài nhà tôi chết sống không chịu về nhà, bình thường nó nghe lời nhất. Hôm nay rốt cuộc làm sao vậy?" Trên đường nhỏ, mọi người cầm đèn pin bắt đầu bắt an.

Có người vừa mới nói một câu đã nghe cách đó không xa truyền đến từng tiếng hét chói tai. Trong chớp mắt mọi người quá sợ hãi, vội vàng chạy qua chỗ đó dùng đèn pin chiếu vào, lập tức sợ tới mức sắc mặt tái nhợt: "Rắn? Tại sao có nhiều rắn như vậy?"

Trời đã vào đông, rắn cũng nên ngủ đông chứ? Nhưng bây giờ lại nhìn thấy mấy trăm con rắn đang lượn lờ trên nghĩa trang, xoay thân hình giống như bánh quai chèo làm cho da đầu người ta tê dại, phun ra lưỡi nhọn màu đỏ ghê tởm, làm cho người nghe nóng ruột lòng phiền ý loạn.

"Rốt... rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế này? Cho dù là mùa xuân hay mùa hè cũng không có nhiều rắn như vậy?" Trong đám người, có người nhỏ giọng nói một câu. Nói xong, những người khác lại nói: "Nhanh đến nhà bác sĩ lấy chút hùng hoàng* đến đây..."

(*Hùng hoàng là khoáng chất ở trạng thái thiên nhiên, thành mô dưới hình thức mềm hay bùn, là khoáng chất tỷ trọng khoảng chừng 3,5, chảy và bốc thành hơi ở 7000C.)

Nghe nói như vậy lập tức có người chạy đi. Mọi người đều sống chung một thôn, qua lại mấy chục phút đã mang theo hùng hoàng đến. Người có gan lớn vội vàng rắc hùng hoàng vào trong đám rắn. Chỉ nhìn thấy đám rắn kia trong chớp mắt giãy giữa dãi sang chỗ khác. Nhưng vẫn canh giữ ở gần đó không chịu rời đi. Điều này càng làm cho lòng người sợ hãi.

"Mau nhìn! Đây là chữ phải không?" Đột nhiên có người quơ đèn pin chiếu vào thân rắn nói.

Mọi người nhìn theo qua, thuận tiện liên tưởng một chút, lập tức đều ngạc nhiên liên tục lui về phía sau.

"Chữ này... có ý gì? Thất, tại sao là thất?" (七: thất, số bảy.)

Chỉ nhìn thấy những con rắn này vừa lúc gần bó thành một chữ thất, chữ rất lớn, ngày càng bắt mắt, đã nhìn thấy thì không thể bỏ qua.

"Không phải là... Tàn Thất chứ?" Có người run rẩy nói một câu.

Hộ gia đình trong thôn họ Tàn đều có hơn 70% đều là họ Tàn, liên tưởng đến người này cũng không kỳ quái.

Nghe những lời này mọi người lạnh toát cả sống lưng. Hơn nửa đêm nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy, mặc dù là người đàn ông trưởng thành cũng đều chịu không nổi. Hơn nữa, ngoài rắn ra, những động vật khác trong thôn đều không an phận. Đặc biệt là tiếng mèo kêu, u oán triền miên, giống như đứa trẻ khóc nỉ non, người nghe đều sồn tóc gáy.

"Vừa rồi trên đường tôi đi lấy hùng hoàng thì gặp được con gái của Tàn Thất. Trường Tổ nói ngoài cửa nhà có rất nhiều rắn, bà nội nó kêu nó đi tìm chút hùng hoàng mang về đuổi rắn đi..." Người vừa mới đi lấy hùng hoàng vội vàng nói.

Phần lớn những thuốc mà Sở Từ ném đều ở dưới đám cỏ khô. Mặc dù có phơi ra ngoài cũng sẽ không làm cho người ta phát hiện. Bởi vì màu sắc gần như giống bùn đất, hơn nữa cũng không phải hình tròn đều đặn.

Mà trước mắt mọi người vừa mới liên tưởng đến Tàn Thất thì có người nói trước nhà Tàn Thất thu hút nhiều rắn, lập tức một hòn đá làm cả hồ dậy sóng. Mọi người không cần tổ chức đã tự phát cùng đi về phía nhà Tàn Thất. Khi đi đến cửa sân lại hết hồn.

Tuy nói ở trên nghĩa trang và con đường nhỏ phát hiện rắn, nhưng trước cửa mỗi nhà lại đều sạch sẽ. Có tình chỉ có nhà Tàn Thất khác biệt? Tại sao? Chẳng lẽ chữ "thất" kia là ám chỉ nhà bọn họ sao?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đình Xàng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267: Hưng sư vấn tội

Editor: demcodon

Trong nhà Tàn Thất dĩ nhiên đã loạn thành một đám. Bà Tàn trốn ở trong nhà, ông Tàn thì dẫn theo đứa cháu gái ra ngoài rải hùng hoàng, nhìn thấy có người đến vội vàng mặt ủ mày cau nói: "Hôm nay cũng không biết là trúng tà gì, trời lạnh như thế còn có nhiều rắn bò ra như vậy. Đám rắn này giống như điên rồi, cứ ở trước cửa không chịu đi. Mọi người đến thật đúng lúc, giúp một tay đốt hết đám rắn này đi..."

Rắn trong thôn đều không độc. Mặc dù cắn người cũng không có việc gì, nhưng trông đám rắn này thật sự ghê tởm. Cho dù không có lực công kích đều làm cho da đầu người ta tê dại.

"Ba thằng Thất, khi nào đám rắn này bò đến?" Có người hỏi một câu.

"Buổi tối tôi nghe tiếng chó sủa bên ngoài dữ quá nên chạy ra xem. Ai biết vừa mở mắt lại nhìn thấy rất nhiều đôi mắt nhìn chằm chằm nhà tôi như vậy, làm cho bà nhà tôi sợ hãi. Haizz, hôm nay vốn dĩ đã đủ xui xẻo, con dâu của tôi bệnh ta ngày càng nặng. Hôm nay còn có đứa cháu gái không ba không mẹ nhà mẹ con dâu đến, chưa kịp nói gì đã đánh con trai tôi một trận. Bây giờ còn đang nằm ở trên giường kia!" Ông Tàn lại nói.

Nhắc đến con trai, ông tức một bụng. Năm đó bà nhà ông sinh liên tiếp sáu đứa con, mãi đến đứa thứ bảy mới được con trai, dĩ nhiên là cực cưng bảo bối. Mấy chục năm nay chưa từng đụng đến một ngón tay của con trai. Hôm nay thì tốt rồi, không công để cho một con bé đánh. Lúc đó ông không ở nhà, nếu như ở nhất định sẽ dạy dỗ con bé đó một trận.

Sắc mặt mọi người thay đổi: "Đám rắn này đến thật kỳ quái, chúng tôi đã đi tìm bà cốt đến, cũng không biết có thể nhìn ra nguyên nhân hay không. Nhưng ba thằng Thất à, con dâu của ông không có việc gì chứ?"

Chuyện nhà Tàn Thất trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, nhiều năm như vậy Tàn Thất vừa uống rượu vào sẽ đánh vợ. Lớn mặc kệ, nhỏ không can thiệp được. Người ngoài cũng không thích hợp đi khuyên nhủ, dĩ nhiên chỉ có thể trở mặt nhìn. Nhưng nhìn thấy Sở Tú Trinh bị đánh nhiều năm như vậy vẫn còn sống tốt, chứng minh Tàn Thất xuống tay vẫn có chừng mực, sẽ không xằng bậy.

"Nó chỉ là cơ thể yếu ớt, Trường Tổ lại quen thói phóng đại mọi chuyện. Trên thực tế không có chuyện gì, buổi tối còn uống một chén canh lớn nữa đấy." Ông Tàn khịt mũi coi thường nói.

Ông ấy không thích con dâu chút nào, đáng người quá thanh tú và bắt mắt. Khi hơn 20 năm trước mới vừa gả đến thì vừa ra khỏi cửa đã chọc người chỉ trích, tính cách cũng mềm mại không làm cho người thích, cũng không hợp với con trai, âm ỉ nhiều năm như vậy cũng không an phận.

"Ba thằng Thất, nói thật cho ông biết, trong thôn chỉ có trước cửa sân nhà ông rước lấy nhiều rắn như vậy... Còn nữa, nghĩa trang trong thôn chúng ta xảy

ra chuyện quỷ quái. Chúng tôi suy nghĩ có phải Tàn Thất nhà ông làm chuyện xấu gì hay không..." Mọi người bị cảnh tượng trước đó dọa sợ, cũng đều không sợ đặc tội với người nên nói thẳng với ông Tàn.

Ông Tàn vừa nghe lập tức không vui, trừng to mắt: "Mấy người có ý gì? Hóa ra hơn nửa đêm chạy đến nhà tôi là hưng sư vấn tội*? Con trai tôi rất tốt, đều ngủ cả buổi trưa, có thể làm chuyện xấu gì chứ? Hơn nữa, bà con hàng xóm nhiều năm như vậy tính tình nói như thế nào mọi người còn không biết hay sao? Mặc dù tham ăn tham uống, nhưng chưa đến mức gây tai họa cho thôn, đúng không?"

(*Hưng sư vấn tội: là phát động dẫn quân đội đến đề lên án và hỏi tội đối phương. Nó còn chi việc, khi một người tức giận tập hợp một đám người đi tới trước cửa chất vấn và "xử lý" đối phương.)

"Đúng là có chuyện như vậy..." Mọi người cười gượng một tiếng: "Nhưng đám rắn kia vẽ thành chữ "thất" trên nghĩa trang..."

"Chữ gì tôi không biết! Dù sao đám rắn này không có liên quan gì với nhà chúng tôi. Bây giờ đều quan tâm khoa học, ít nói với tôi những chuyện mê tín dị đoan!" Ông Tàn tức giận phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xằng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 268: Đồ Dơ

Editor: demcodon

Chỉ là lời nói của ông Tàn còn chưa dứt bà cốt trong thôn đã đến, đúng lúc nghe hết những lời ông nói. Trong lòng bà lão nhất thời không thoải mái. Tuy nói nhà nước đề xướng khoa học là đúng, nhưng có một số việc thà rằng tin là có chứ không thể không tin. Hơn nữa, tin thần tin quỷ coi như là chỗ dựa vào. Sao có thể dùng một cây gậy đánh chết được? Ba Tàn Thất ở trước mặt nhiều người như vậy phù nhận mê tín, đó không phải là tát vào mặt bà, hủy con đường làm ăn của bà sao?

Chuyện trong thôn thu hút rắn, hơn nữa mèo chó gà vịt không yên trên đường bà đã nghe nói. Hiện tại lại nghĩ tới những gì con bé nhìn thấy ban ngày đã nói, nhất thời trong lòng có tính toán. Ban đầu còn muốn nê mặt nhà Tàn Thất, nhưng bây giờ cũng không có kiên đề. Lúc này lập tức thần bí nói: "Ồ... chuyện này không tốt rồi..."

"Bà cốt, bà đừng la lên bắt chọt như vậy chứ? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không phải thật sự có chuyện gì chứ?" Người bên cạnh sợ hãi.

"Có... thứ ghê gớm hơn..." Về mặt bà cốt nghiêm túc: "Để cho tôi tính thử..."

"Mái nhà thằng Thất đều tỏa ra một luồng khí đen. Đây chính là điềm xấu, còn có đám rắn trong thôn đều nhắm vào Tàn Thất mà đến... Thật sự là báo ứng, báo ứng mà..." Bà cốt thì thảo tự nói. Nhưng lời nói ra tất cả mọi người nghe nghe rõ ràng, không khỏi hơi sợ hãi.

"Bà cốt, bà nói rõ ràng đi? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Có thể phá hay không? Bây giờ đã hơn nửa đêm, mèo chó cũng không yên tĩnh. Mọi người làm sao còn dám ngủ chứ!" Lập tức có người nói.

Sắc mặt của ông Tàn xanh mét: "Bà nói rõ ràng cho tôi, đám rắn này tại sao nhắm vào thằng Thất nhà tôi mà đến? Cả nhà chúng tôi đều giữ bổn phận, cũng chưa từng hại mấy người. Bà cũng đừng bậy bạ nói cái gì báo ứng!"

Thái độ của ông Tàn không tốt làm trong lòng bà cốt càng thêm không thoải mái, ánh mắt đột nhiên trợn mắt quát nhìn gần đó nói: "Các oan hồn nữ vốn đi bay lượn quanh thôn chúng ta đều đến đây, tất cả đều tới tìm Tàn Thất nhà ông tính sổ! Con trai ông ngược đãi vợ nhiều năm như vậy, bọn họ sợ không nhìn nổi nữa..."

Ông Tàn vừa nghe trong lòng hẫng một nhịp, bà Tàn vừa rồi còn ở trong nhà lập tức vọt ra, tức giận nói với bà cốt: "Bà phù thủy này nói bậy bạ gì đó? Con trai tôi khi nào thì ngược đãi vợ? Chúng tôi đối xử tốt với người phụ nữ kia không biết bao nhiêu, là bản thân nó sức khỏe yếu ớt!"

"Chao ôi! Bà chị của tôi, ấn đường của bà biến thành màu đen, sắp xảy ra tai họa ngập đầu. Trên người... trên người còn có một người đi theo... nhanh nhanh nhanh, nhanh chuẩn bị một chén máu chó đen đến..." Bà cốt cũng không phải người dễ chọc, lập tức tìm có làm cho bà Tàn này khóc không ra nước mắt.

Đừng nhìn bà cốt này cả ngày nói bậy, kỳ thật vẫn có chút trình độ. Mọi người thôn họ Tàn đều biết bản lĩnh của bà cốt được truyền từ tổ tiên. Trước kia tổ tiên cũng thật sự là thầy phong thủy xem phong thủy cho trong thôn. Nếu không phải bởi vì bài trừ mê tín dị đoan, cuộc sống hiện tại chắc chắn sẽ rất tốt. Hơn nữa bà cốt biết được rất nhiều thứ bọn họ không biết. Trong nhà còn để một số sách phong thủy, người ngoài xem cũng không hiểu được.

Bởi vậy có việc thật sự trước mắt, bà cốt lại mở miệng lần nữa. Ánh mắt mọi người nhìn cả nhà Tàn Thất cũng đều thay đổi.

"Ba thằng Thất, con dâu nhà ông có phải thật sự xảy ra chuyện gì hay không? Nhanh để cho chúng tôi nhìn xem!" Lập tức, mọi người vội vàng nói.

Không phải là Tần Thất đánh chết người còn giả vờ như không có việc gì xảy ra chứ? Lúc này mới đưa tới những đồ lộn xộn này đến.

Những người này không biết nhiều, nhưng họ sẽ làm theo, có người mở miệng lập tức những người khác bắt đầu ồn ào lên. Một lát sau dứt khoát trực tiếp vọt vào nhà, xem thử có phải Sở Tú Trinh thật sự bị Tần Thất đánh chết hay không.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 269: Cũng may chưa chết

Editor: demcodon

Ông bà Tần căn bản không ngăn cản được. Mà những người đó vừa vào nhà đã nhìn thấy Tần Trường Bình với vẻ mặt đau khổ chăm sóc người phụ nữ trên giường. Trên mặt Sở Tú Trinh ngoài vết sẹo bông kia những chỗ khác đều bầm tím, nhìn qua thật sự hơi dọa người. Không chỉ vậy, đôi môi tái nhợt đến mức không có chút máu làm cho người ta không khỏi lo lắng.

Tuy nói mấy năm nay đều đã quen với việc Tần Thất đánh vợ. Nhưng dù sao trước kia Tần Thất mỗi lần đánh người sau đó đều sẽ xin lỗi vợ. Hơn nữa Sở Tú Trinh còn có thể trốn ở trong nhà mấy ngày. Mọi người gần như đều không nhìn thấy đáng về nửa chết nửa sống này của Sở Tú Trinh. Bởi vậy lúc này nhìn thấy đều giật mình.

"Thằng Thất lại ra tay nặng như vậy, người này không phải đã..." Một người phụ nữ nhìn không ra vội vàng tiến lên, lòng sợ hãi kiểm tra hơi thở của Sở Tú Trinh. Còn mọi người trong chớp mắt cũng yên tĩnh xuống, chờ thêm mấy giây người phụ nữ này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: "Cũng may... cũng may chưa chết..."

Nếu như đã chết thì bọn họ làm sao trả được món nợ lớn như vậy?

"Không phải tôi mới vừa nói sao? Nó không sao, nhà tôi hầu hạ nó ăn ngon uống tốt, còn muốn thế nào?" Bà Tần đi tới hét lên đầy tức giận.

"Mẹ thằng Thất, bà cũng đừng nóng giận. Đây đều là vì lợi ích của thôn chúng ta." Người phụ nữ vừa rồi kiểm tra hơi thở lại mở miệng nói: "Phần mộ tổ tiên bên kia xuất hiện chuyện quỷ dị như vậy. Nếu làm không tốt sẽ ảnh hưởng đến số phận cả thôn chúng ta, nhiều rắc rối như vậy không tìm nhà chúng tôi, cố tình lại tìm mấy người. Khẳng định cũng có nguyên nhân, không phải sao? Cho nên tôi nghĩ chúng ta nếu đã tìm được nguyên nhân rồi, vậy sửa lại. Miễn cho đám rắn này sống chết không chịu đi, mèo chó kêu bậy không để cho mọi người yên tĩnh. Ngài nói có đúng hay không?"

Bà Tần buồn bực trong lòng, người nói chuyện này mặc dù còn trẻ. Nhưng cô là con dâu của thôn trưởng!

"Dù sao tôi cảm thấy trong chuyện này có gian trá. Đúng rồi, hôm nay có người ngoài thôn đến nhà tôi, không chừng là nó mang đồ dơ đến." Bà Tần lại nói.

"Điều đó không có khả năng, bà nói người ngoài thôn đó tôi biết. Trước khi nó đi còn đến nhà tôi, nói là ở cửa sân nhà bà nhìn thấy đồ dơ. Con bé đó về mặt sợ hãi, lá gan đều sắp bị dọa hư, cầu xin tôi đuổi tà cho nó một hồi mới bằng lòng đi. Hơn nữa tôi thấy trên người con bé không có gì." Bà cốt nói.

Lấy tiền của người thì trừ tai họa cho người. Sở Từ chỉ cho bà cốt này mấy đồng tiền, so sánh với bà Tần này, bà cốt khẳng định nói chuyện thay vị khách là Sở Từ này.

Bà Tần tức giận đến khó chịu, cố tình việc này chỉ vào nhà bọn họ lại làm cho bà không lời nào để nói. Hơn nữa nếu đến chỉ có một người cũng không sao, nhưng lại có mấy chục người đến. Trong đó có người không quá quen thuộc, thậm chí không biết. Nhưng lại còn có một số là họ hàng nhà bà, đánh gãy xương cốt còn đứt gân!

Hơn nữa, theo lý thuyết những họ hàng này căn bản không có khả năng làm hại đến nhà bà. Nhưng hiện tại nhìn biểu cảm nghiêm túc của mọi người như vậy bà cũng hơi chột dạ. Dù sao mặc dù bà không thừa nhận, nhưng ngược đãi con dâu xác thực cũng là sự thật.

"Vậy bà nói phải trừ tà như thế nào? Còn nữa, đồ dơ kia sẽ không có làm hại con trai và cháu trai của tôi chứ?" Bà Tần nói tiếp.

Tần Trường Bình đứng bên cạnh nhân cơ hội nói: "Thay vì trừ tà trước, có phải nên cứu mẹ cháu trước hay không? Nếu như chữa trị cho bà khỏi, những đồ dơ đó hẳn sẽ không đến nữa."

"Đúng vậy! Nhưng nhà cháu đã có đồ dơ, vậy khẳng định không thích hợp dưỡng bệnh, có lẽ quá nhiều âm khí sẽ làm cho tình hình của mẹ cháu tồi tệ hơn. Cho nên các vị trưởng bối có thể làm chủ đề cho mẹ cháu đến nhà em họ cháu ở một thời gian hay không? Chờ bà khỏe hẳn rồi trở về?" Tần Trường Tổ nhân cơ hội nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 270: Về nhà họ Sở

Editor: demcodon

Vừa nghe những lời này của Tần Trường Tổ, bà Tần lập tức hét lên: "Không được! Sở Tú Trinh sinh là của nhà tao, chết cũng là của nhà tao. Bọn tao tốn nhiều tiền như vậy cưới nó về, dựa vào cái gì để cho nó đi nhà khác hưởng hạnh phúc?"

"Bà nội, gần đây cháu vẫn cảm thấy cơ thể hơi khó chịu. Mỗi ngày đều lạnh buốt, hai ngày trước cháu còn nhìn thấy ba cháu đang đi đường bình thường thì đột nhiên bị ngã. Khi đó cháu không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ nghĩ lại không chừng chính là đồ dơ này giờ trở quý. Nếu bây giờ bà lại nói những lời không đối xử tốt với mẹ cháu, không chừng làm cho những quý nhỏ này càng tức giận. Đến lúc đó uy hiếp đến tính mạng của ba cháu thì làm sao đây?" Tần Trường Tổ lập tức phản bác nói.

Việc hôm nay cô luôn cảm thấy có liên quan đến Sở Từ. Nhưng mà lại không biết em họ làm như thế nào. Nhiều hàng xóm đến đây như vậy làm chỗ dựa cho mẹ cô. Mặc dù là bà nội có ba đầu sáu tay cũng không có cách.

"Bà nội, gần đây cháu thường xuyên gặp ác mộng, cũng không biết có phải liên quan với mấy thứ kia hay không..." Tần Trường Bình cau mày, chậm rãi nói.

Là cháu trai duy nhất trong nhà, lời nói của y luôn có hiệu quả. Nhưng dù sao y không thể bảo vệ mẹ mình 24/24. Cho nên mặc dù y có che chở cũng vô dụng. Hơn nữa có đôi khi y càng che chở mẹ thì ba và bà nội sẽ càng chán ghét mẹ hơn. Trước kia y còn nhỏ, bây giờ cuối cùng ra ngoài đi làm cũng cố gắng kết bạn với một số thế lực. Qua mấy ngày nữa sẽ có thể giúp mẹ hết khổ.

"Cháu thật sự... gặp ác mộng?" Bà Tần sợ hãi, cháu nội chính là thịt đầu tim của bà: "Cháu nội yêu quý của bà, gần đây gương mặt càng hốc hác không ít, còn gầy..."

"Bà nội, cho dù là tốt với cháu, trước hết để cho mẹ cháu rồi đi một thời gian được không?" Tần Trường Bình lại nói.

Sắc mặt của bà Tần hơi khôn khéo, bà cũng biết cháu nội là muốn giúp người phụ nữ kia. Nhưng có một số lời mặc dù không tin cũng phải ghi nhớ ở trong lòng, miễn cho sau này thật sự xảy ra chuyện gì.

"Để cho nó đi cũng được, nhưng không thể đến chỗ đưa con hoang kia, để cho nó về nhà họ Sở đi!" Bà lão lại nói.

Thông gia nhà họ Sở kia là loại người nào bà còn không biết rõ sao? Cho dù Sở Tú Trinh trở về cũng không sống yên, tốt nhất cứ chết ở nhà họ Sở. Đến lúc đó cũng sẽ không có ai đến gây chuyện. Dù sao nó vẫn còn là con dâu nhà họ Tần, nhà họ Sở một khi không trả được dĩ nhiên phải bồi thường.

"Không..." Tần Trường Tổ lập tức chuẩn bị từ chối, nhưng bị Tần Trường Bình kéo xuống.

"Được, bà nội, cháu và Trường Tổ đi trước nói một tiếng, kêu bọn họ đến đón." Tần Trường Bình vội vàng cười nói.

Tần Trường Tổ với vẻ mặt khó hiểu. Lúc này bà Tần đã đồng ý đưa người đi càng thêm tự tin. Sau này có người gây rối thì mời ra ngoài. Bắt đầu bàn tán chuyện trừ tà này, rồi cuộc động vật cả thôn đều điên rồi. Dù sao cũng phải có chấm dứt, mà mời bà cốt làm việc dù sao cũng phải bỏ tiền, tiền mua đồ cũng phải thương lượng đo ai bỏ ra.

"Anh! Đưa về nhà ông bà ngoại làm sao được? Mặc dù bà ngoại đối xử tốt với mẹ, nhưng bà ngoại căn bản không quyết định được chuyện này. Ông ngoại và mấy cậu đều vô tâm, đã sớm không xem mẹ mình là người nhà!" Những người khác vừa đi, Tần Trường Tổ nhỏ giọng nói.

"Yên tâm đi, trong nhà gây ra điềm xấu như vậy. Cho dù mang theo tiền đi, mấy cậu đều không có khả năng sẽ đồng ý. Lúc chúng ta đến chỉ cần nói phóng đại là được. Đến lúc đó làm cho nhà họ Sở đá quả bóng cao su này cho em họ A Từ..." Trong mắt Tần Trường Bình hiện lên một tia khôn khéo.

Trải qua nhiều năm lui tới với nhà Sở, tính tình những người đó y đại khái cũng đều biết rõ. Trong nhà họ Sở có 7-8 đứa cháu, hơn nữa đa số đều là bé trai. Vì suy nghĩ cho những đứa trẻ này, vô luận như thế nào ông ngoại và mấy cậu sẽ không đồng ý một đứa con gái đã xuất giá mang theo đồ dơ vào ở. Mặc dù người này là con gái và em ruột của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 271: Con gái gả chồng

Nhà họ Tần mất ngủ một đêm, bà Tần cũng bị trằn trọc cả đêm. Dưới sự ép buộc của hàng xóm, trong nhà Tần Thất phải chịu mọi chi phí trừ tà. Tuy nói số tiền này không nhiều, nhưng cũng làm cho bà lão đau thấu tim gan.

Sáng sớm hôm sau, Tần Trường Bình và Tần Trường Tổ đến nhà họ Sở kể lại câu chuyện một lần nữa, để cho Sở Tú Trinh ở lại kỳ thật cũng không phải chuyện lớn. Dù sao phòng ở của nhà họ Sở cũng không nhỏ, chỉ cần bọn nhỏ ngủ chung thì có thể dư ra một phòng. Nhưng ba ông cậu vừa nghe nguyên nhân Sở Tú Trinh bị đuổi về nhất thời đều làm mặt lạnh.

"Trường Bình à, loại chuyện mê tín này cũng không thể tin tưởng. Khẳng định là bà cốt kia nói bậy, sức khỏe mẹ cháu không tốt, đi qua lại càng không có lợi cho nó. Hơn nữa nhà cậu nhiều người cũng tương đối lộn xộn. Mẹ cháu ở đây cũng chưa chắc có thể dưỡng bệnh được..." Cậu cả sốt sắng nói.

Tần Trường Bình vốn đã chuẩn bị tâm lý. Lúc này nghe nói như thế cũng không ngạc nhiên. Nhưng trên mặt vẫn phải tiếp tục diễn trò nói: "Cậu, có mấy thứ không thể không tin. Đêm qua đám rắn kia đuổi như thế nào cũng không đi. Mọi người sợ đắc tội quý thần cũng không dám giết. Ai cũng nói là ba cháu ngược đãi mẹ cháu mới gặp báo ứng. Nếu mẹ cháu tiếp tục ở nhà không chừng sẽ bị ảnh hưởng từ những đồ dơ này sức khỏe ngày càng sa sút. Đến lúc đó chuyện lạ trong thôn không thể giải quyết được..."

"Mặc kệ mày nói như thế nào, người này chúng tao không thể đón về!" Giọng cậu hai lạnh lùng lại nói: "Con gái gả chồng như chén nước đổ đi, chỉ lo nghĩ chu đáo cho nhà chồng, chẳng lẽ bên nhà mẹ cũng không quan tâm sao? Trong nhà tao có người già và trẻ con. Nếu như bọn họ xảy ra chuyện gì thì làm sao đây?"

Cậu hai nói xong hai ông cậu khác cũng đều gật đầu, còn cậu ba thì nói với ông Sở: "Ba, chuyện này chúng ta thật sự không thể lo được. Tú Trinh đã sớm là người của nhà họ Tần, ba mẹ cũng không thể vì nó mặc kệ con trai và cháu nội được?"

Ông Sở nghe được những lời này trên mặt cũng lộ ra vài phần ủ dột. Những năm gần đây ông cũng từng nghĩ tới những tay vào chuyện của con gái. Nhưng ông có ba đứa con trai, giữa thẳng bằng ba chén nước vốn dĩ là chuyện không dễ dàng. Nếu như thêm đứa con gái nữa thì trong nhà còn không biết sẽ loạn thành cái gì.

Có được tất có bỏ, con gái vốn dĩ để nối dõi tông đường cho gia đình khác. Cho dù tốn nhiều tâm tư cũng vô dụng. Huống hồ ba đứa con trai của ông nói đúng vậy. Trong nhà nhiều trẻ con như vậy, sức khỏe trẻ con yếu ớt. Nếu như bọn nó bị đồ dơ quán lên thì nguy hiểm rất lớn.

"Trường Bình, cháu không phải nói những đồ dơ này là bảo vệ mẹ cháu mới sẽ xuất hiện sao? Nếu nói như vậy dù nó ở thôn họ Tần cũng không sao. Dù sao có cháu và Trường Tổ chăm sóc sức khỏe khẳng định sẽ tốt lên, không cần nghĩ đến chuyện dọn đi làm cho người ta nghe xong chê cười." Cuối cùng ông Sở đưa ra quyết định, còn bà Sở ở bên cạnh bĩu môi nhưng không nói gì. Chồng và con trai nói cái gì bà cũng đồng ý.

Mặc dù trong lòng đã chuẩn bị xong, nhưng Tần Trường Bình và Tần Trường Tổ đều lạnh lẽo trong lòng. Đây là người thân ruột thịt sao? Năm đó mẹ của Sở Từ cũng bị từ chối như vậy sao?

"Ông ngoại..." Tần Trường Bình chưa xót mở miệng.

"Đừng nói nữa, cháu và Trường Tổ hiếm khi đến một chuyến, ăn bữa cơm rồi đi." Ông Sở lập tức cắt đứt lời của Tần Trường Bình, tiếp theo liếc mắt nhìn Sở Thắng Lợi một cái: "Thắng cả, vợ mày lại bận việc gì thế? Cả ngày không về nhà, còn không nhanh đi kêu nó trở về nấu cơm!"

Nhắc tới đến vợ là Vương thị thì mặt Sở Thắng Lợi đen, để cho ba mở miệng ông lại không thể không trả lời, chỉ có thể im lặng đi ra ngoài tìm người.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 272: Chuyện xấu truyền ngàn dặm

Vương thị và Sở Thắng Lợi gần như hoàn toàn xé rách mặt. Kể từ lần cãi nhau ba tháng trước, hai vợ chồng vẫn chưa hòa nhau. Hơn nữa hận thù ngày càng trở nên gay gắt. Cho tới nay Vương thị không biết đã trở về nhà mẹ bao nhiêu lần. Hơn nữa cũng bởi vì nguyên nhân hai vợ chồng ba ngày hai bữa đều cãi nhau, tin đồn xung quanh ngày càng nhiều, cũng làm cho trong nhà ông Sở càng thêm bất mãn.

Ông Sở khi còn trẻ cũng có một chút bản lĩnh trong thôn, diện mạo cũng khá, xem như rất được chú ý. Sau khi cưới người phụ nữ nghe lời này, thuận lợi sinh ra ba trai hai gái, càng làm cho tôn nghiêm đàn ông của ông phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Bởi vậy, ông thích nhất nhìn thấy những ánh mắt cực kỳ hâm mộ của người khác. Mà nếu ai trong nhà làm mất mặt ông, tất nhiên phải bị ông trừng phạt nghiêm khắc.

Bằng không lúc trước cũng sẽ không đuổi Sở Tú Hòa đang mang thai ra khỏi nhà. Khi đó Sở Tú Hòa đã không còn nhỏ. Trước đó mặc dù vị hôn phu bỏ trốn, nhưng cũng không có nghĩa là cô không thể chọn tái hôn một lần nữa. Mặc dù là chọn người hơi lớn tuổi, có trai có gái, cũng có thể lấy thêm chút tiền sinh lễ về nhà. Nhưng cố tình ông Sở không chịu nổi người khác xem thường, tình nguyện không cần sinh lễ và con gái, cũng không muốn để

cho Sở Tử Hòa làm ông mất mặt.

Cho nên gần đây bên ngoài nhiều lời đồn, tâm tình của ông càng thêm không tốt. Chẳng qua e ngại ba đứa cháu nội, không dạy dỗ con cháu thôi.

- - - - -

Hai anh em Tần Trường Bình và Tần Trường Tổ dĩ nhiên sẽ không ở lại nhà họ Sở lâu, từ chối giữ lại ăn cơm, lập tức trở về nhà nói chuyện này cho người nhà biết. Trong lòng bà Tần khó xử, mắng thông gia này vô số lần. Nhưng vô luận như thế nào vẫn không đồng ý với hai đứa cháu đưa người đến nhà Sở Tử ở.

Nhưng đối với phản ứng của bà Tần, Sở Tử cũng đã chuẩn bị tâm lý. Cho nên ngày hôm sau, sau khi luyện võ với Từ Văn Liệt đã vội vàng dẫn theo Sở Đường viếng thăm các thị trấn gần đó. Một ngày ngắn ngủi, gần như đều viếng thăm các thị trấn gần thôn họ Tần một lần, càng trao đổi với toàn bộ những bà cốt này một lần.

Sở Tử phóng đại chuyện ở thôn họ Tần nhiều lần, hoàn toàn là một đáng về sợ hãi quá độ, làm cho người ta không thể không tin.

Hơn nữa, mặc dù chỉ qua một buổi tối. Nhưng chuyện tốt không ra của chuyện xấu truyền ngàn dặm, phụ nữ gả vào thôn họ Tần lại nhiều. Cho nên, sau khi Sở Tử đến thăm tất cả bà cốt, các thị trấn và thôn khác đại khái cũng đều đã biết sự cố thôn họ Tần âm ỉ ra quỷ dị.

Thậm chí có một số kẻ lang thang thất nghiệp muốn xem náo nhiệt không chệch chuyện lớn đặc biệt đến thôn họ Tần xem. Vốn dĩ còn tưởng rằng chỉ do người khác nói dối, lại không nghĩ rằng lại nhìn thấy những cảnh kỳ quái này!

Mặc dù là ban ngày, những động vật này vẫn không có yên tĩnh như cũ, rắn cũng không ít. Nghĩa trang trong thôn và trước cửa nhà Tần Thất là nơi tụ tập những động vật này. Cả nhà Tần Thất vốn định phóng hỏa đốt hết những con này. Nhưng thôn dân thà rằng tin là có, không thể không tin, sợ đắc tội quỷ thần. Bọn họ trực tiếp kêu người nhìn chăm chăm nhà họ Tần, căn bản không cho bọn họ ra tay.

Không chỉ vậy, mỗi gia đình trong thôn đều bắt đầu mua nhang đèn giấy tiền vàng mã. Trong sân bày một chiếc bàn kê đơn giản, dâng cúng một số thứ đơn giản như: bánh ngọt, mì, phở. Mặc dù không nhìn thấy cái gọi là quỷ thần, nhưng cũng hy vọng có tâm lý thoải mái.

Nhưng tức giận nhất chính là cả nhà Tần Thất. Bà Tần tức giận đến mức chóng mặt, sắc mặt đều không tốt lắm, dường như sắp bị bệnh. Người khác vừa nhìn thấy càng tin tưởng chuyện quỷ thần, làm cho bà khóc không ra nước mắt.

Sở Tử giống như không quan tâm đến di. Sau khi trở về, liên tục ba ngày đều đi mời bà cốt. Đến ngày thứ ba, cái nhìn của người ngoài đối với thôn họ Tần đã lên cao.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Mạng Theo Không Gian: Quân Thê Đùng Xăng Bậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.